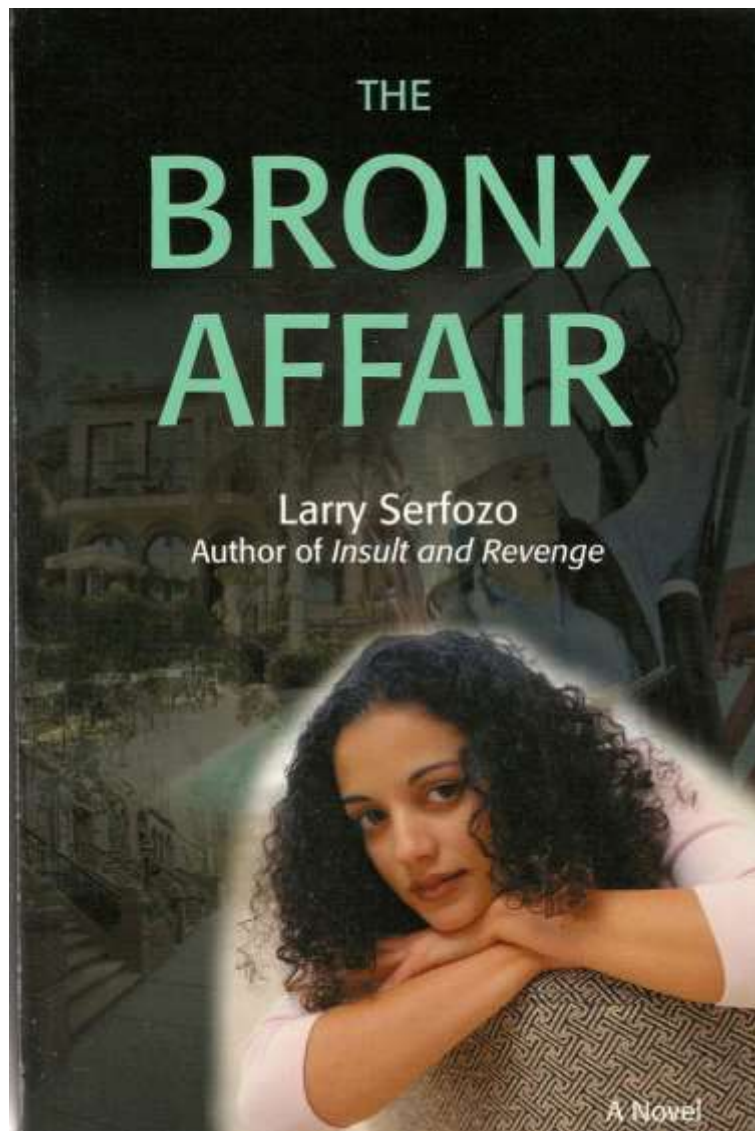


A Bronxi Feleség Esete

Serfőző Larry



A Bronxi Feleség Esete

Serfőző Larry regénye

A Bronxi Feleség Esete

Serfőző Larry
Regénye

A mű eredet címe: The Bronx Affair

A fordítás az alábbi kiadás alapján készült: iUniverse, Inc. 2021 Pine Lake Road, Suite 100 Lincoln, NE 68512 USA

Angol nyelvű szerzői jog: Larry Serfozo 2007

Fordította: Serfőző Levente

ISBN: 978-0-595-46752-5

@ Serfőző Levente, 2009 Hungarian Translation

Nevezd egyszerűen Lindának. Ez a regény az én történetem. Papírra vettem, hogy tisztességes fiatalok, akik jó szándékkal lelkükben indulnak neki a világnak, tanulhassanak belőle és ne kelljen átmenniük azokon a keserveken, amiket nekem kellett elszenvednem. De előre kell vetnem, ha előítéletekkel teli bigott vagy, akkor ne vesztegesd drága idődet ezzel a könyvvel, az én sorsom leírása nem fog megváltoztatni. Gyűlölni fogsz azért, ami voltam és utálni fogod, hogy még mindig létezek. De ha felvilágosult gondolkodású vagy, kérem elnéző engedelmedet és azt, hogy fogadj be soraid közé és fogadd megértéssel tetteimet. Kérlek, tedd félre alaptalan előítéleteidet és türtőztess nemes felháborodásodat, és engedd meg, hogy őszintén elmeséljem hányattatásaim igaz történetét. A rövidség és az egyszerűség kedvéért talán kihagytam néhány jelentéktelen részletet, de alapjában véve nem hazudtam és nem hallgattam el a lényegét. Kérlek tehát, helyezd magad kényelembe, légy bizalommal irántam és hallgasd meg elbeszélésemet.

Első Fejezet



Induljunk el onnan ahol régi életem véget ért és rá kellett térnem a függetlenség útjára, arra az életútra, ami nagy vonalakban talán már születésem alkalmával predesztináltatott, de amit csak a későbbiekben, közvetlen családom tagjainak hozzáállása kalibrált be pontosan.

Történetemet 1975-ben kell elkezdenünk, akkor, amikor azon az emlékezetes májusi vasárnap reggelen, közvetlenül huszadik születésnapom után, apám kidobott a házából. Egyszerűnek hangzik, nem? Alsónadrágjában üldögélve kinyitható rekamiéja szélén, ahogyan azt minden áldott vasárnap reggel csinálta, a legkisebb észrevehető izgatottság nélkül, nyugodtan közölte velem.

— Na, ebből elég volt. Most már én akarom, hogy hagyd el a házamat.

Az öreg kissé előrehajolt. Kövér, duzzadt ajkait ráillesztette vízkőfoltokkal éktelenített kávéscsészéjére és reám meresztette sárgászöld színekben villogó, szűrős szemeit. Lassan és hosszasan nagyot szürcsölt kávéjából, nyilvánvalóan testileg és lelkileg előkészítve magát a remek alkalomra, hogy rettenetes kioktatásban részesíthessen.

— Nővéred panaszt tett ellened, — folytatta nagy élvezettel gatyára vetkezett tatusom, — éjjel három órakor jöttél haza és kirúgtad a vőlegényét az ágyadból.

Nem lett volna helyénvaló, ha meghazudtolom apámat és tagadom a történeteket. Bár utálatosan arrogáns és örökké fenyegető modorú volt, ezúttal igazat beszélt. Nővéremmel, Adelaidával megosztottuk a hálósobánkat; az éjszaka folyamán valóban sokáig kint maradtam, és amikor, végül is, éjjel három óra felé hazatévedtem, azonnal bele akartam zuhanni az ágyamba. A pihentető álom helyet azonban Adelaida férfibarátját, Salvatorét találtam takaróm alatt. Nagyon álmos lehetett a legény, vagy az este nem akarhatott neki kimerülten hazavezetnie és nálunk maradt. Álszent házi erkölcsünk szerint, a mi otthonunkban

Adelaida és feltételezett jövődöbelije nem térhettek közös matracon nyugovóra, így a megoldás egyértelmű volt. Salvatore befeküdt az én ágyamba.

Barna bőrű és kövérkésen puhatestű Salvatore úgy aludt az ágyamban, mint egy ártatlan csecsemő. Gyengéden megráztam a vállát és halkán suttogva udvariasan, mintha az incidens az én hibám lett volna, tudtára adtam, hogy itt az ideje, hogy hazamenjen. Salvatore azonnal engedelmeskedett, nem tiltakozott és nem próbált akadékoskodni, de Adelaida, amikor másnap reggel felébredt és megtudta, hogy hazaküldtem drága aranyos szeretőjét, teljesen kikelt magából. Szemei forogtak a dühtől és úgy nekem rohant, mint maga a megveszekedett veszedelem. Teljes dühét belenyomva a hangerőbe, úgy a fülembbe ordított undorítóan éles hangján, hogy majd kettérepedt a dobhártyám.

— Hogy merted hazaküldeni Salvatorét? — kiabálta. — Ma reggelre közös programunk volt. Ostoba önzéssel elrontottad a vasárnapomat. Miért nem maradtál ott ahol egész éjszaka fetrengtél, és ha már a témánál vagyunk, ahol már hosszú idő óta minden éjszaka lefekszel valakivel?

Adelaida eleve utált engem, felesleges koloncnak tartott, aki csak akadályokat gördít grandiózus tervei útjába, abba az elgondolásba, hogy férjhez menjen és lakbérfizetés nélkül éljen eleve túlszűfolt vacak kis vityillónkban. Adelaidát soha nem érdekelte, hogy mit gondolok én, mi lesz az én sorsom és most is, esze ágában sem volt, hogy meghallgassa tettem okait vagy alkalmat adjon, hogy a történeteket a magam szempontjából megítélve magyarázzam meg. Gondolom, még nem volt ideje, hogy elfogyassza kalória és koleszterin dús reggelijét, vércukor szintje veszélyesen alacsonyra zuhanhatott, de akármi is okozhatta idegbecsípődését, Adelaida nekem futott és szóáradataival keményen ostromozva rajtam töltötte ki dühét.

— Ezúttal nem úszod meg szárazon, — kiabálta nekem, — biztosíthatlak, alaposan be foglak mártani a pácba. Apusnak elege van belőled. Hol tekeregtél tegnap éjszaka? A családi otthon már nem elég jó neked? Tegnap este segítened kellett volna nekünk. Nyolc embernek készítenünk vacsorát és én maradtam a mamának egyedüli segítség. Te meg kiszöktél a házból, csak azért, hogy ne kelljen dolgoznod. Ne félj, apus tudja ki vagy és az én pártomon van. Légy nyugodt, el fogom neki

mondani, hogy milyen aljas voltál az éjszaka.

Nem voltam felkészülve ilyen lehengerlő okfejtésre, Adelaida szinte elfogadtatta velem saját álláspontját. Meglepetésemben levegő után kapkodva próbáltam félbeszakítani dühödt monológját.

— Tudom, apus teljesen hasra van esve a legényeddel, — feleltem.
— Fényes jövőt lát benne, bár Salvatore semmi más csak egy kövér olasz digó, egy használt-kocsi kupec. Te meg borzasztóan imádod, végtére is, egy súlycsoportban vagytok.

Hoppá, végzetes tévedés. Alaposan túlléptem a határt. Befejező megjegyzésem szabálytalan, öv alatti ütés volt és gyomorszájon találta nővéremet. Adelaida megrázta hatalmas szőke sörényét és vadul sikítózva megrohamozott, mintha ő lenne Brünhilda a Nibelung trilógiában. Félelmetesen hadonászva puhány és kövérekés karjaival, amelyek hízott fehér pondrókra emlékeztettek, nővérem örülten ütlegelni kezdett. Hála a fent valónak, aki fürge lábakat és gyors reflexeket adott nekem, idejében be tudtam ugrani a fürdőszobába, ahol magamra zártam az ajtót és fegyverszünetért kezdtem könyörögni.

— Csillapodj, Adelaida. Egyszer reggelizz meg, tele hassal jobban meg tudjuk beszélni a dolgokat.

Adelaida elcsendesedett, gondolom elment, hogy beszéljen a papával. Papa acélgyári munkás volt, két méter magas és 135 kilós tiszta izom és erő, kitenyészett óriás. Világosan kényes bőre volt és vörös haja, tisztára borotvált arca tele volt pattanásokkal és kipattant hajszálerekkel. Mióta kamaszkorba serdültem, egyszerűen nem tudott elviselni. Véget nem érően kritizálta minden cselekedetemet, vagy bármit, amit valaha is megpróbáltam csinálni. Igazságtalanul és indokolatlan szigorúsággal örökké szidott, aminek indokait soha nem tudtam megérteni. Apám szemében semmit nem tudtam helyesen elvégezni; én voltam a rossz leány, a bajkeverő aki, szembe mert vele állani és kérdőre merte vonni korlátlan hatalmát; egy független gondolkozású vakaré, aki meg merte mondani, amit gondol és véleményt merészelt formálni, uram bocsáss, az ő véleményével ellenkezőt. Egy alkalommal, amikor nagyon méregbe gurult rám, azt állította, hogy nem is vagyok az ő leánya. Kifejtette, hogy egy nőnél soha nem lehet tudni ki a gyerek apja, és anyám valószínűleg félrejárhatott és összefeküdt valakivel, mivel én homlokegyenest ellenkezőleg jöttem ki, mint a többiek. Anyámat megkérdeztem a

dologról, de szegény asszony csak legyintett:

— Jó lett volna, ha lett volna időm ilyesmire, egy kis szórakozásra, de apátok rettenetesen megdolgoztatott, őt kellett kiszolgálnom és nevelnem a három gyereket, akikkel olyan gyorsan megadományozott.

Tisztára lehetetlenség volt, hogy behozzak a házba egy valamirevaló udvarlót, aki nekem is tetszett és apám igényeit is kielégítette volna. Volt egy gavallérom, Chris, intelligens, csiszolt modorú fiatalember. Apám megállás nélkül gúnyolódott vele, haszontalan senkiházi munkakerülőnek nevezte és kíméletlenül leckéztette a kemény fizikai munka méltóságáról, a nehézipari szakmák fontosságáról és bárminő értelmiségi elfoglaltságnak, amihez intelligencia és műveltség kellett, dekadens és parazita jellegéről. Chris első tanuló volt a középiskolában és kiemelt ösztöndíjjal bejutott az Oregoni Állami Egyetem Görög-Római nyelvtanári szakára. Az ösztön két éve lesz, hogy Chris elutazott a nyugati partvidékre és én fiú barát nélkül maradtam. Chris soha nem írt egy levelet sem, telefonon sem próbált elérni, gondolom elege volt családjából; nekem meg elegendő lett a gyáva fiúkból meg apámból és az óta sem foglalkoztam senki mással.

Sértődött lettem és visszahúzódtam. Elhagyatottságomért apámat hibáztattam. Egy év óta jóformán nem is beszéltem hozzá. Az öreg készségesen viszonzta barátságtalanságomat és kölcsönös ellenszenvünk gyűlölködésbe fejlődött. Apám többet nem tárgyalt meg semmit velem rendesen, csak az alkalmat kereste, hogy nagy élvezettel jól összeordítozhasson. Ha így visszagondolok a dologra, apám gyűlölete csinált belőlem lázadót és kitaláltat. Egyre nehezebben tudtam elviselni ostoba leckéztetéseit és már hosszú idő óta tervezgettem, hogy elköltözzöm hazulról és itt hagyom az egész bolond pereputtyomat.

Adelaida már régebben elüldözte a háztól idősebb bátyánkat, Tommy-t és most engem vett célba. Tommy beállt kereskedelmi tengerésznek és körbehajózta a világot, néha hat hónapig sem jött haza. Amikor itthon volt, kegyetlen ivászatba kezdtek apámmal és rajtam csattanó durva tréfákkal szórakoztatták egymást. Tommy legjobban azt a témát szerette piszkálni, hogy nem volt állandó férfi partnerem.

A többiek is csatlakoztak a maceráláshoz és Tommy vezetésével, azzal vádoltak, hogy lesboszi vagyok, a legjobb úton haladok, hogy vénlány legyen belőlem és hozzáállásommal az egész családot tönkre

fogom tenni anyagilag. A gyűlöletkultusz ápolása sok éven át tartó folyamat volt, hosszú évek tele undorító veszekedésekkel, ordítóságokkal és duzzogásokkal. A házban, amit otthonnak kellett volna hívnom, mióta csak az eszemet tudom nem volt csend és béke, túlsúfolt falaink között örökké lázas tevékenység folyt. Adelaida gyakran hordott társaságot haza, általában nálam jóval idősebb férfiakat, akiket kivétel nélkül unalmasnak és apám zsarnokságával szemben gusztustalanul alázatosnak tartottam. Tom, aki nyolc évvel volt idősebb nálam, durva tiszteletlenséggel kezelte öt éves korom óta. Legkedvesebb tréfája az volt, hogy engem az utcán találtak, elhagyatva és bögve és a család egyesegyedül csak szájalomból fogadott be. Ha ettünk beleköpött ételembe és nagylelkűen felajánlotta, amikor nem voltam hajlandó hozzányúlni, hogy megeszi az én adagomat is. Minduntalan fenékbe rugdosott, semmi más okból csak hogy lásson orromra bukni és birkózófogásos fojtogatással fenyegetett, ha árulkodni merek.

A középiskola első osztálya óta szerettem volna megszökni otthonról. Attól a pillanattól kezdve, ahogy legelső munkahelyemen első fizetésemet kézhez kaptam, gyűjtöttem a pénzt a kitörésre. Minden álmom volt, hogy megszököm otthonról és valahol, de legalább olyan messze, mint a hold túlsó oldala, új életet kezdek, de egyszerűt és probléma nélkülit, valamit, amit a sajátomnak mondhatok. Teljesen elegendő volt sekélyes felfogású családomból, torkig voltam azzal, hogy szórakoztassam és kiszolgáljam nővérem udvarlóit és bátyám ivócimboráit.

Csendességre vágytam, egy saját otthonra és egy férfire, aki kizárólag az enyém lenne. Bár soha nem voltam annyira jó felfogású, mint Chris, de némi nehézségekkel szerencsésen befejeztem a középiskolát, és további szerencsével, egy kisebb gyár könyvelői osztályán, városunkban, Akron-ban, Ohio államban találtam magamnak egy adminisztrációs állást. Péntek és szombat esténként és éjszakákként csapos lányként dolgoztam egy helybeli étteremben, de ezt az állást és jövedelmet eltitkoltam családom elől, nehogy, és ezt joggal tételezhettem fel róluk, elkezdjenek pénzt kéregetni tőlem. Tegnap éjszaka is munkába voltam. Jó pénzt kerestem és már szép kis summát félretettem, eleget ahhoz, hogy megpróbáljak a saját lábamra állni. Tehát, azon az áldottan fényes májusi reggelen, koszosan szegényes nappalijában, kopott és

megsüllyedt díványa előtt állva, összeszedtem bátorságomat és szembenéztem durva természetű, izomember apámmal.

— Rendben van, ebben egyetértünk, itt az ideje, hogy elmenjek. Várjon egy-két napot, össze kell szednem dolgaimat és találnom kell egy másik alvóhelyet.

Ügyes húzás, szavaimmal megfosztottam az örömtől, hogy ordíthasson rám. Először elcsodálkozott, megmerevedett majd ostobán, mint egy meglepődött pávián félrehajtotta fejét és lassan hátradőlt az ócska kereveten. Láttam rajta, fuldoklott a méregtől, és amikor végre megszólalt, hangja közömbös volt és száraz, mint a sivatagi számum El Alamaine-nél a német páncéltámadás előtt.

Megkaptam a magamét.

— Elmehetsz, a te dolgod; nem gördítek akadályt utadba. De ha bajba kerülsz és vissza kell ide jönnöd, eszedbe ne jusson, hogy segítséget kérj tőlem.

Ezúttal méltó ellenfelére talált a vén gazember. — Emlékezzen erre a napra, maga dobott ki engemet, — feleltem neki és válaszára nem várva hirtelen sarkon fordultam és faképnél hagytam.

Ezzel felégettem magam mögött azt a képletes, soha nem is létezett összekötő hidat. Ha valaha is vissza kell ide jönnöm, gondoltam, két mankóval a hónom alatt, lerongyosodva és éhesen, még akkor sem engedné a büszkeségem, hogy egy darab kenyérnyi alamizsnát elfogadjak tőle. Megesküdtem magamnak, hogy inkább meghalok, minthogy még egyszer átlépjem ennek az embernek a küszöbét. Ez az eset Adelaidával és Salvatoréval csak egy olcsó kifogás volt, az utolsó csepp abban a sósavas pohárban ami, kiloccsantotta elkeseredésemet és összeégette bőrömet. Reggeli összetűzésünk volt a végső katalízis, ami elhatározta velem, hogy saját álmaimat és vágyaimat fogom követni. Végzetem már régen bennem lakozott. Évek óta éreztem, hogy rettenetesen itt akarom hagyni ennek a szörnyűséges provinciális kisvárosnak romlott atmoszféráját, és hogy mennyire meg akarok szabadulni szánalmasan kicsinyes családomnak fojtogató befolyásától.

Két nappal később felültem a Greyhound távolsági autóbuszra és elindultam álmaim nagyvárosa felé. A szabadság és a korlátlan lehetőségek Mekkájába, New York City felé vettem utamat.



Tizenkét órai keserves utazás után, végig bepréselve és szorongva a kényelmetlen buszülésben végre megérkeztem. Lábam mellé letett bőröndöm mellett egyedül ácsorogva, a zajos kakofónia és zavarodottság kellős közepén, ott voltam a Port Authority Autóbusz végállomás kapuján kívül, a taxiállomás melletti járdaszegélyen. Mély lélegzetet vettem és beszívtam a bűzös és áporodott, de mégis oly csodálatos és reményteljes levegőt, amivel álmaim nagyvárosa üdvözölt.

A félelmetes és baljóslatokkal teljes kora esti szürkületben, fáradtan és egyik fájó lábamról a másikra álldogálva, egy csodálatos érzés töltött el, a teljes szabadság mindent túlárasztó és lehengerlő érzése. Nem féltem semmitől. Húsz esztendő voltam. Teli voltam önbizalommal, hittem a saját erőmben és tehetségemben, hogy sikeres leszek és ledöntök minden gátat és áthidalok minden nehézséget, amit a sors elembe állít, és amivel valaha is meg kell birkóznom.

Amikor reám került a sor, beültem a taxiba és utasítottam a sofőrt, hogy vigyen a Wolcott Hotelba, egy harmadosztályú szállodába, amit egy régi turistakönyvből néztem ki, egy belvárosi menhelyre ahol szinte kizárólag csak lecsúszott szerencsétlenek szálltak meg átmeneti időre.

A szálloda lobbyja látott jobb napokat is. Kikopott fotelekben ülve vagy rozoga lábaikon a rágógumi maradványok ragadós foltjaival tarkított öreg linóleumpadlón ténferegve, néhány unatkozóan semmit tevő ember lézengett, mintha eszetlen zombik lennének a bolondokháza társalgójában, és gyorsan elröppenő értelmetlen kíváncsisággal bámultak rám.

Egyenesen a szobakiadó porta felé igyekeztem. Egy ronda vénember ült a pult mögött, torkát nyáladzó kendő borította, tudtam, torokrák operációt követően a garatizmait kellett használnia, hogy kiejthesse a hangokat és beszélni tudjon.

— Itt nincs megengedve az üzletszerű kéjelgés, — mondta és fel sem nézett.

— Csak egy szobát akarok, magamnak, egyedül.

Felpillantott és megvetően rám nézett. A beszéd nagyon neheze ére, nagyon nem akarta feleslegesen vesztegetnie reám energiáját.

— Egy hónap minimum, kétszáz dollár és előre kell fizetni, —

krákogott és az orrom alá tolta a regisztrációs űrlapot.

Arcom meglepődést és jogos felháborodást mutathatott. Észrevette tétovázásomat és még kierőltetett néhány szót magából, de hangneme félreérthetetlenül jelezte, hogy éjszakai szállásom ügyében ez az végső, tárgyat lezáró erőfeszítése.

— Akarja vagy nem? — hörögte nehézkesen.

— Igen, — morogtam vissza hasonlóképpen, és elébe toltam autóvezetési jogosítványomat és kézitáskámból előhalásztam a kétszáz dollárt.

A partedlis ember nem szólt többet, levett egy kulcsot a falról, karikájáról egy fémlapra gravírozott szám lógott lefelé, odadobta nekem és ismét belemerült újságjának olvasásába.

Megtakarított pénzem jelentős része elúszott, gondoltam elbátortalanodva és kofferomat beráncigáltam a liftbe.

—

Fent a harmadik emeleten, szobám nyomorúságosnak látszott, és ahogy beléptem egy egér szaladt át a kopott szőnyegen és a mosdó alatt bebújt egy lukba. Nyomasztó és szegényes hely volt új otthonom, de legalább az enyém volt és magam mögött be tudtam zárni az ajtót.

Bőröndömet feltettem a kredenc tetejére és felkattintottam tetejét. Kényelmetlen érzés vett rajtam erőt, és mintha vissza szerettem volna menni oda ahonnan jöttem, szemeimet az ajtó felé meresztettem. A kulcslukon keresztül egy szemgolyót láttam, valaki máris leselkedett befelé.

— Az ördögbe, — kiáltottam mérgesen és megragadtam az első ruhadarabot, ami csomagomból kezembe került, egy rakott skótkockás rövid szoknyát és rádobtam a kilincsre.

Első éjszaka, amit otthontól távol egy idegen városban kell majd töltenem egy osztályon aluli hotelben, és máris meg akar valaki mocskolni. Félelmemben megmarkoltam az ágyszélét és próbáltam megállítani az ijedt hidegrázást és fogaim vacogását, ami fájdalmas aggodalommal hirtelen rám tört. Dühösen és otthonról való menekülésemet félig megbánva, de készen állva, ha tíz körömmel, és ha kell fogakkal, de megvédem magam, valami célszerű harci alkalmatosság

után néztem.

Nem volt a közelemben semmi használható. Tíz percig vártam, de nem hallottam egy hangot sem. Lassan megnyugodtam, de azért mérgesen így morfondíroztam magamban. — A csillagát neki, az ajtó be van zárva. Nem fog engem itt valami beteges alak beijeszteni. Már csak azért sem fogok ruhástul aludni, főleg nem abban a ruhában, ami már huszonnégy órája rajtam van.

Megfogtam egy széket és a kilincs alá szorítottam támláját, utána levetkőztem, hogy végre lezuhanyozzak. A finom meleg víz, az illatos sampon és a nagyváros tompán beszűrődő zaja, a tisztaság érzése és először életemben, a saját bérleményemben való egyedüllét élménye, megnyugtató és nem tudtam megállni, hogy ne gyönyörködjek el saját testem szépségében. Fürdés után szárítkozni megálltam meztelenül a fürdőszoba ajtajára szerelt teljes nagyságú tükör előtt és gögösen pózolva csípőre tettem kezemet.

— Szabó Linda kisasszony, — kezdtem bátorítani magamat, — jól nézel ki és nagyon csinos kis pofid van, — itt grimaszt vágtam és kiöltöttem a nyelvemet, — és mosolyod természetesen ellenállhatatlanul vonzó, — félrehajtottam a fejemet és kacsintottam egyet kacéran, — és azok csillogó sötétkék szemek. Te, kis szuka, lerágom azt a duzzadt, érzéki szádat. Szexi egy kis lotyó vagy mondhatom, vagy te nem úgy gondolsz?

Megráztam és fésülni kezdtem gesztenyebarna, dús hajamat és folytattam öndicsérő nárciszizmusomat.

— Vess egy pillantást a saját testedre. Erős vagy, formás és kisportolt, végeredményben első tornász voltál és középiskolai éveid alatt végig benne voltál a magyar néptáncsoportban. Nem vagy alacsony, de nem is vagy túl magas, és fiatal leány létedre hatalmas keblekkel vagy megáldva. Széles csípőd van, keskeny derekad és formásan terjedelmes, kerek feneked.

Egyik kezemmel eltakartam szeméremdombomat és évődően hamis pofát vágtam. — Te ostoba, elég legyen aztán a pajzán gondolatokból. Remélem, nem akarsz kihívóan öltözni és megjelenni, és teljesen megértem, ha nem akarod mindenféle kenceficével kikenni magadat. Tudom soha nem szeretted ezeket a hiú számárságokat, a kisminkelést, a szájrúzszt és a szempillafestéket. Pénzbe kerül, sok időbe

és örökké igazgatni kell. És mostantól kezdve, minden fillért saját magadnak kell megkeresned, nem lesz okos dolog pénzedet felesleges dolgokra vesztegetni.

Színészkedően fenyegető pózba helyeztem magam és felemeltem a mutatóujjam. — Halálosan komoly fogadalmat kell tenned nekem, — mondtam fennhangon, — meg kell ígéred, hogy soha nem fogod nőiességedet pénzkeresésre használni, nem próbálsz meg, hogy bejuss az úgynevezett burleszk művészek soraiba, és minden erőfeszítésedet beleadva elkerülsz a hírhedt New Yorki szex ipart.

Már eléggé benőtt a fejem lágya ahhoz, hogy egy kilométerről megismerjek bármi selyemfiút és nem rettegtem attól, hogy szabadságom első napjaiban, valami aljas karakter felszed az utcán és magához édesget. Szerencsére eddigi környezetemben, az ellenállhatatlanul vonzó női oldal alaposan háttérbe lett szorítva, megállás nélkül jelenlévő és parancsoló, önzően arrogáns és dominánsan féltékeny idősebb nővérem, Adelaida által.

De nagy fogadkozásaim nem könnyítették az idegen környezettől való rettegésemet sokáig. Az elárvult és ártatlan Hófehérke voltam, akit kitétek a sötét erdőbe és az előttem álló ismeretlen jövő volt a gonosz boszorkány, sorsom és elkárhoztatásom rettegett királynője. Halálra ijedve és magamra hagyatva a Manhattan hatalmas köröngetegében, valódi és igaz bátorságot kellett öntenem magamba. A legkomolyabban elhatározva és szigorúan megfogadva, megígértem magamnak, hogy becsületes munkával fogom megkeresni megélhetésemet és a két kezem munkájával fogom eltartani magamat.

Óh, mennyire utáltam abban a pillanatban, azt az engedetlen miféleséget a lábaim között.

—

Új életem kezdeti idején minden áldott nap szorgalmasan kutattam a New York Times napilap álláshirdetéseit. Helyszűkében szenvedő kicsiny hotel szobámban kiterítettem a lepedő nagyságú lapokat az ágyamra és egyik alkalmasnak látszó munkaadót a másik után kereteztem be piros tintával. Az utcai lobbiban volt egy köztelefon és onnan minden egyes egyiket feltárcsáztam. Alkalmanként sikerült magamat behívatni egy interjúra, de a beszélgetések rövidek voltak és általában így

történtek:

— Még számos más jelentkezőt is ki kell értékelnünk. Ha magára esik a választásunk értesíteni fogjuk.

Vagy valahogyan ehhez hasonlóan: — Személyisége és lelkesedése igazán lenyűgöző, de sajnos nincs meg az üzleti és szakmai gyakorlata, ami a munkakör betöltéséhez szükséges.

Ha nem volt szerencsés napom, akkor csak ennyit mondtak: — Ne is vegye le a kabátját, kisasszony. A hirdetett pozíciót már betöltöttük.

—

Néhány rövid hét alatt teljesen elfásultam. Legnagyobb csalódásomra be kellett látnom, hogy nem fogok könyvelő gyakornokként állást kapni. Iskolai végzettségem és szakmai tapasztalatom nem volt elegendő, hogy megfeleljek a New York-i követelményeknek. Munkaközvetítő irodák szóba sem álltak velem előre kifizetett, busás közvetítési díj nélkül. Egyszer az egyik helyesírási hibát talált munkaköri tapasztalataim leírásában és ridegen közölte velem, hogy jöjjenek vissza, amikor rendesen meg tanultam írni és olvasni.

A legendásan csodálatos munkalehetőségekből, amiket New York állítólag ajánlott, egyet sem nem tudtam megtalálni. Senki nem vett komolyan egy csinos arcocskát, kivéve alantas zugalakok, lelkiismeretlen szex-kalmárok, ahogyan elneveztem őket miután balszerencsémre egy párba belebotlottam. Sajnos nagyon is úgy látszott, vágyaimnak e hatalmas és idegen metropoliszában, nem lesz egyáltalán könnyű a kezdeti nehézségek becsületes leküzdése.

Néhány hónappal érkezésem után, miután életem során összegyűjtött pénzemnek legnagyobb részét elköltöttem és még mindig nem volt munkám, egy magányos vasárnap délután betévedtem az Első Magyar Baptista Templom épületébe, az East 80th utcában, Manhattan Upper East Side városrészben, a hosszú és keskeny sziget felső keleti oldalán. Kissé úgy éreztem, hozzájuk tartozom, szüleim, apám és anyám is Magyarországon születtek, és én is beszéltem elég jól magyarul. Az idős, alacsony termetű pap ajtót nyitott és miután egy pár szóban elmondtam neki ki vagyok, kedvesen meghívott az esti szertartásra. A késői mise nem volt hosszú; szerencsére nem untatott halálra, és amikor

az istentisztelet véget ért és a tiszteletes bejelentette jelenlétemet és bemutatott a gyülekezetnek még mindig ébren voltam.

Felálltunk és kifelé menet többen körbevettek. Kedves kíváncsisággal kérdezgettek és mindent akartak tudni eddigi pályafutásomról és őszintén örültek, az ország szívéből érkezett új arcnak, egy üde és fiatal teremtésnek. Készségesen elmondtam nekik, hogy csak néhány hónapja vagyok New Yorkban, a hotel elég költséges egy jobban megengedhető albérleti szobát keresek, és igen, még mindig kutatok első állásom után. A kongregáció úgy fogadott be sorai közé mintha elveszett rokonuk lennék, vagy inkább, mint az eltévedt bárány, aki hazatalált nyájához. A tiszteletes felesége, Mrs. Fülöp, vagy Gertrúd azoknak, akik közelebbről ismerték szobát ajánlott a leányszálláson, amit a templom épületein belül ő működtetett és ahol rendszeresen kiadott szobákat. A bér összege lényegesen olcsóbb volt, mint a hotel és hogy mentsem gyorsan fogyó vagyongóm maradványait, kaptam az alkalmon és kivettem a szobát.

Másnap otthagytam a hotelt és átköltöztem. Néhány napon belül dolgozni is kezdtem, mint takarítónő. Mrs. Fülöp vagy, ahogy a magyarok hívták Fülöp néni összehozott néhány gazdag környékbeli zsidó családdal, akik felvettek bejárónőnek. Fiatal voltam és erős és valahogyan ez a fizikai munka, reméltem csak átmeneti szükségesség, lelkesedést öntött belém és őszinte büszkeséggel töltött el az érzés, hogy becsületes munkával kerestem megélhetésemet és az élet elébe igyekezve megindultam a magam útján. Hamarosan úgy kezdtek alakulni ügyeim, mintha valódi üzletasszony lennék. Jó munkát végeztem és klienseim kitűnő referenciákat adtak rólam, be kellett osztanom időmet és saját magam szabtam meg megérdemelt járandóságomat. Keményen dolgoztam és minden munkanap végére úgy elfáradtam, mint egy öszvér, aki szekérszámra húzza fel a kövekkel megrakott szekeret egy meredek hegy tetejére. Kimerülten és zsibbadtan, úgy aludtam egyedül egész éjszaka az ágyamban, mint egy elfektetett liszteszsák.

Gondoltam arra is, hogy elmehetnék ismét csapos lánynak vagy pincérnőnek, de rettenetesen gyűlöltem, ahogyan a férfiak reám bámultak és próbáltak felcsípni egy-egy alkalmi találkára. Nem akartam kedves lenni valamiféle zsíros, hagymaszagú és pimaszkodó étteremtulajdonoshoz. A háztakarítás, amit újonnan talált zsidó

barátnőimnek végeztem jóval biztonságosabb volt. Egyszerű takarítónői ruhákat viseltem, nem készítettem ki magam és így feleségeik vigyázó ellenőrzése alatt munkaadóim férjei is békét hagytak nekem.

Második Fejezet

Bucknell University végzett mérnöke, Miller Garry elfogadta az állásajánlatot, amit a neves tervezőintézet, Camp, Dresser and McQueen New Yorki irodája ajánlott neki. Az állásinterjú végeztével, egy gyönyörűséges napsütötte májusi délelőttön, levett napjának megmaradt órái csábítóan integettek feléje. A váratlan szabadidő remek alkalmat nyújtott, hogy megízlelje az életmódot, aminek megkezdése a hatalmas városban csupán csak az ő döntésére várt, hogy melyik legjobbat válassza a sok eléje tárt remek lehetőség közül. A Broadwayon felfelé megindulva és a Fifth Avenue-n északi irányban folytatva útját, Garry lassan bandukolt sugárúttól sugárútig és egyik forgalmas keresztutcasaroktól a másikig. Kényelmes, sétáló léptekkel végezve felfedező városnézését lassan, de biztosan haladt előre a város szíve felé. Néha megállt és gyermeki csodálattal szemlélte a széles járdákon kavargó színes tömeget. Megcsodálta a sietősen rohanó és zajosan túlkölő autók ezernyi sokaságát, a rengeteg kék autóbust és a temérdek kézbesítő teherautót. A nagyváros csábítóan mágneses vonzása, magához csalogatta és megragadta érdeklődését, a nyüzsgő és vibráló élet varázsa csodálattal töltötte el a vidéki fiút, akinek alapjában véve, Garry mindig iskolázottsága ellenére megmaradt.

A hosszú séta után, joggal várhatóan, Garry alaposan megéhezett. A Second Avenue-en megállt az 81st Street és az 82nd Street között, körülnézett, hogy tud-e találni egy éttermet, ahol leülhet, ehet és megpihenhet. Jobb kéz felől meglátta a családi külsejű, papa-mama tulajdonosú, Budapest Hungarián éttermet.

— Na, nézzen oda az ember, — morogta magában, — ez a hely rögtön itt van, és úgy nézem, éppen olyan jó lesz, mint akármelyik más.

Garry bement az ajtón, nem voltak sokan és kérdés nélkül leült egy üres asztalhoz. A konyha belsejéből egy mélynövésű, kövérkés és

pirospozsgás képű asszony jött elő és nagy komótosan letett Garry asztalára egy fél füzetoldal nagyságú menüt.

— Hozhatok valamit inni? — a matróna kérdezte.

— Milyen boraik vannak?

— Kaliforniai vagy magyar, melyiket akarja?

— Természetesen magyart, ha Rómában jár, tegyen úgy, mint a Rómaiak.

A néni valószínűleg nem érthette a hasonlatot; kissé idegenes kiejtésével nyugodtan beszélt tovább.

— Badacsonyi Szürkebarát? Jó lesz?

— Nem ismerem, milyen fajta bor?

— Fehér, félédes, nagyon ízletes.

Garry kedvesen elmosolyodott. — Bízom szakértő ízlésében, hozzon egy jó nagy pohárral.

A matróna elment, de a konyhaajtóból visszapillantott. Ha arról volt szó, hogy meg kellett becsülnie vendégeinek karakterét, fiatal férfi vendégek megítélése volt a specialitása. Mrs. Tóthnak, a tulajdonos feleségének éles szeme volt, és szakértelme soha nem hibázott.

A fiatal férfi vendég 180-182 centi magasnak látszott, széles vállaival nem lehetett több huszonhárom, huszonnégy évesnél. Mrs. Tóth gondolta, talán egy egyetemista, aki sportösztöndíjat kapott valahonnan, alakja erőteljes és kisportolt. Nemrégén járhatott a fodrásznál, dús szőke haja rendesen látszott vágva, és elegáns ruhát viselt, valószínűleg üzleti találkozóra öltöztetett ki így, de inkább csak egy munkakeresési interjúra. És ahogyan féhéren ragyogó hibátlan fogai kivillantak, a fiatalemberről sugárzott a közvetlenség, az előzékeny önbizalom és egy megnyerő kedvesség.

Mrs. Tóth visszatért a borral, letette az asztalra és nyájasan kérdezte.

— Választott már, hogy mit rendel?

A fiú ismét csak rábízta a döntést, ránézett és barátságosan, de kérdéssel válaszolt. — Maga tudja a legjobban, ajánljon valamit?

— Tejfeles csirkepaprikást. Mint mindig, ma is remekül sikerült, galuska jön hozzá és uborkasaláta.

A férfi felnézett, — hozhatja, bízom magában, — mondta, és kölcsönös szimpátiát érezve, szemük egy percre megpihent egymáséiban.

Ha egy jóképű fiatalember tért be éttermébe, amilyen Garry is volt, Mrs. Tóth titokban szerette volna, ha harminc évvel fiatalabb lenne és nem volna férjhez menve ahhoz a morcos főszakácshoz, akinek a feje olyan kopasz, mint egy villanykörte, és aki megállás nélkül robotol, és folyton morgolódik éttermének izzasztóan átforrósodott zsíros konyhájában.

Kihozta az ételt, kissé visszahúzódott és elégedetten nézte, ahogy Garry jóízűen evett és nagyokat kortyantott hozzá a szürkebarátból. Garry észrevette, hogy a néni figyel, feléje bólintott és megdicsérte főztjét:

— Finom, nagyon ízletes.

Amikor Garry befejezte az evést és letette villáját, Mrs. Tóth közelebb lépett és megkérdezte, — Hozhatok még valamit? Szeretne egy finom kávé palacsintával.

Garry felnézett, — Mi az a palacsinta?

— Nagyon vékony serpenyőtészta, feltekerve és megtöltve krémsajttal, lekvárral vagy cukros dióval.

— Mint a francia crepé?

— Hasonló, csak sokkal jobb.

Garry megnyalta a szája szélét és mosolyra derült. — Kérek abból a finomnak hangzó lekváros valamiből, — mondta, — és hozzon mellé amerikai tejeskávé.

— Van baracklekvárunk, egyenesen Kecskemétről, jó lesz?

— Remek, nagyon jól hangzik. De még valami, ha nem veszi tolakodásnak, szeretnék kérni magától egy szívességet.

Egy röpké másodpercig, mintha egy teliholdas aratási éjszakán lenne kettesben egy legénnyel, Mrs. Tóth szerelem sújtottnak érezte magát, de gyorsan elszomorodott, eszébe jutott gyorsan elszállt ifjúsága, amit már hosszú évekkel ezelőtt maga mögött hagyott. Megigazította haját, bátorítóan elmosolyodott, és segítőkész, várakozó arccal nézett a fiatalemberre. — Kérdezzen, miről lenne szó?

— Szállást keresek. Nem ismer véletlenül valakit, akinek van kiadó szobája?

Mrs. Tóth szeme felcsillant, és a legkedvesebb, leganyáskodóbb melegszívű mosoly ült ki arcára. A fiatalember kérése azt jelentette, amit

nagyon szeretett volna. Ide fog költözni erre a környékre és még sokszor be fog térni éttermébe.

— Menjen el a baptistákhoz, — mondta szeretettel. — A Baptista templom itt van a következő mellékutcában. Azok majd találnak magának alkalmas szobát.

Garry hálásan bólintott. — Köszönöm, nagyságos asszony. Benézek a baptistákhoz, kitűnő ötlet, nagyon köszönöm.

Mrs. Tóth hétköznapi szürke és terméketlen házasságára gondolt, amit negyven éven keresztül állandó hajszában töltött. A házasságra, amiben megállás nélkül dolgoztak ketten, hogy megkeressék a kiadásokhoz szükséges pénzt. Megértő gyengédséget érzett és a nehézségekre gondolt, amikkel ennek a szimpatikus fiatalembernek kétségtelenül majd szembe kell néznie.

— Isten hozott New Yorkba, fiam, — bízta Garryt. — Remélem, megtalálod számításodat. Hozzánk mindig eljöhetsz egy jó ételért. Szeretném tudni, mi lesz a sorsod, hogyan fog alakulni életed.

Garry megérezte mennyi emberség rejlett ebben az idősödő asszonyban, milyen kedvesen szolgálta ki, lényegesen többet nyújtott neki, mint amennyi egy fizetővendégnek kijár. A ráncosodó arc mögött ott látta a nemes vonzalmat, amit az asszony saját fajtája és nemzete iránt érez, észrevette, hogy az öröké elfoglalt és taposómalom jellegű üzleti mentalitás függőnye alatt ott bujkál a szeretet és a humanitás. Visszaadva az asszony figyelmességét, a legszeretetre méltóbb kedvességgel válaszolt.

— Ha mindig ilyen kedves és jó emberekkel találkozom, mint maga; minden sikerülni fog nekem itt New Yorkban. Köszönöm jóságos segítőkészségét és jókívánságait.

Mrs. Tóthnak elfátyolosodott a szeme, — Térjen be hozzánk máskor is, remélem, rövidesen viszontlátjuk, — mondta, és ahogy visszacsoszogott a konyhába, csontos könyökét szorgalmasan munkálkodó, de mit sem sejtő és ártatlan férjének bordái közé bökte.

—

Garry, ahogy ígérte, hazafelé megállt a Magyar Baptista templomnál. Már majdnem délután négy óra volt és a lelkipásztor, kiadós

ebédje elfogyasztásának jóleső elégedettségével gyomrában és a szinte kötelező jellegű délutáni szieszta utáni állapot kellemesen nyugtató érzésével lelkében, ajtót nyitott a betévedt vándornak. Alaposan kipihenve és megélhetési módjával minden szempontból tökéletesen megelégedve, a tiszteletes apró, élénk tekintetű szemei vizsgálódva nézegették az idegent, mint egy gyülekezetébe beinvitálható potenciális templomjárót. Az öreg széles mosolyra húzta vértelen száját és biztatóan kérdezte.

— Miben lehetünk a szolgálatára? Én vagyok a Fülöp tiszteletes, vagy egyszerűen csak Fülöp bácsi.

— Azt az információt kaptam, — kezdte Garry, — hogy önöknél van kiadó szoba. Most hétfőtől kezdve, állásba lépek, lent a World Trade Center egyik tornyában. Egy szobányi albérletre lenne szükségem, valahol ahol elalhatnék.

Az öregedő, alacsony termetű és hajlott hátú pap semmitmondó mosolya élénkebbre változott. A lehetőség, hogy egy választékosan öltözött, jóvágású fiatalember beáll gyülekezetének soraiba, egy olyan ritka lehetőség volt, ami felettébb tetszett neki.

Ha lehet, minden eddigieknél bátorítóbb hangnemben válaszolt.

— Jöjjön el az esti istentiszteletre, mise után bemutatom magát a gyülekezetnek. Talán lesz valaki, aki befogadja magát.

Garry finoman nemet intett, — Nagyon szeretnék részt venni a vecsernyén, de el kell érnem a hat órás vonatot. Még ma este vissza kell mennem Philadelphiába.

Fülöp tiszteletes felemelte mutatóját. — Várjon egy percet, — mondta. — Itt van nálunk a vejem, beszélék vele, talán nekik van kiadó szobájuk.

Fülöp tiszteletes nehézkesen hátrafordította fejét és válla felett beszólt a szobába. — Miska, van valami üresedés a ti szobáitoknál?

Egy természetes, középkorú férfi lépett elő a parókia belsejéből és megállt Fülöp bácsi mögött.

— Van, — mondta a férfi és kezét Garry felé tartotta. Kezet ráztak, majd folytatta. — Miska vagyok, Németh Miska. Van egy férfi hossztelünk a Bronxban, ahol éppen van két kiadó szobánk, a D jelzésű földalatti végállomásánál, könnyen elérhető távolságra a belvárostól. Még csak gépkocsira sem lesz szüksége.

— Mennyi a lakbér, Mr. Németh, — Garry kérdezte tétovázva, — nem kell nekem nagy vagy valami hivalkodóan luxusos hely, kevéssel is beérem.

— A kisebbik szoba tizenkét dollár egy hétre, a nagyobbikért húszat kérünk.

— Rendben van, a kisebbik pontosan megfelel az igényeimnek.

— Akarja megnézni?

— Köszönöm, de nem. A Bronx messze van ide és esteledik. Csak adja ide a címet. Szombat délután ott leszek. Van gépkocsim, minden probléma nélkül meg fogom találni a házukat.

—

Szombat reggel Garry elővette bőröndjét, belepakolta ingóságait és a Bucknell Egyetemi diákszálló szobájából átköltözött a Bronxba. A kicsiny, szinte kamra nagyságú helyiség, amit a Németh családtól kibérelt, a lépcsőház és a bejárati ajtó felett volt és egyetlen ablaka az utcára nézett. Gondosan betette maga mögött az ajtót, beakasztgatta ruháit a ruhásszekrénybe, megigazította és lesimította ágyát, és pedánsan elrendezett sorokban vagy egymásra rakva, ahol csak helyet talált, széjjelrakta könyveit és az ablak alatti apró íróasztalon elrendezte írószerszámain.

Külön szobája volt, amit otthonának hívhatott.

A nyolc másik, leginkább öregecske és csendes életű bérlő közösen használtak egy nagy konyhát, ahol reggeliző asztal is volt négy székkal, és megosztották egymás között a három közös fürdőszobát. Garry maga intézte el bevásárlásait, és amennyire ügyessége futotta maga főzött és maga készítette el vacsoráját vagy ebédjét. Nem húzódott vissza a többiektől. A konyhában kotyvasztott és evett, és udvariasan, közömbös témákat felhozva beszédbe elegyedett lakótársaival. Az öreg bérlők, kivétel nélkül mindannyian férfiak, hamar megkedvelték. Garry bőbeszédű és kitűnően tájékozott, udvarias beszélgető partnernek bizonyult.

Hamarosan, ahogy munkából hazajött a régiek így üdvözölték.

— Szerencsés jó estét, Garry fiú, te vagy a mi fogadott gyerekünk, hogy állnak a dolgok a mérnökök bonyolult világában?

Garry a szomszédos kínai mosodában mosatta ingeit. Zoknijait és alsóneműit maga mosta a pénzbedobós automata mosodában, és úgy általában minden külső segítség nélkül intézte mindennapi ügyeit és élte életét. Garry magányos farkas volt, és úgy látszott, nem hiányzik neki sem a női társaság, sem egy feleség figyelme, de még csak egy gondoskodó anya keze sem. De titokban elrejtve, és lent lelke mélyében Garrynek rettenetes és fájóan hiányzott egy élettárs. Szeretett volna állandó barátnőt, talán egy feleséget, de nem tudta, hogyan keressen vagy találjon egyet. Egyetemi éve alatt állandóan csak tanult, szabad idejében örökké versenyszerűen sportolt. Soha nem ivott és nem vett részt kicsapongásokban; szülei nem tudták volna megengedni maguknak a bukás pazarló luxusát, a pótvizsgák és az évisméltések rettenetes költségeit. Nem volt ideje, hogy lányokkal randevúzzon és kijárjon. Idejét legtöbbször magányosan tevékenykedve töltötte. A szorgalmas tanulás erőfeszítése lekötötte minden idejét, az életben sikerre kellett mennie és egy nagyon alacsony költségvetésből kellett elérnie céljait.

Garry túl sokat fantáziált lányokról és szerelemről úgy általában és nem törődött azzal, hogy elsajátítsa a hagyományos ismerkedési fogásokat és hódítási módszereket, amelyeket vele egykorú társai annyira hatékonyan és ügyesen használtak. Néha próbálkozott, de a visszautasításokat túlságosan szívére vette.

Fiatal nők, Garry kizárólagosan a vonzó külsejűeket és vidáman, de okosan csevegőket szerette, elnéző, de hamis szimpátiával fogadták szerény és erőszakmentes modorát. Szükségtelenül és gyakran megsértődve Garry indokolatlanul óvatos lett, és úgy érződött, valljuk be, mintha Garry félt volna a nőktől. Idegesen aggódott, hogy nehogy valaki kritizálja fellépését és rettegett attól, hogy kinevethetik. Tétovázott bátor lépéseket tenni, nem vállalt kockázatot, nem volt hajlandó elfogadni a kudarcot, és ha nem volt biztos a sikerben, tartózkodott a kezdeményezéstől.

Hogy baptista házigazdáinak kedvébe járjon, vagy talán azért, hogy finom, házi készítésű ebédekre meghívják, Garry eljárt a vasárnapi misékre, bár soha nem volt éppenséggel vallásos. Fanatikus hívó vagy számító szélhámos, Garry az első sorban foglalt helyet, együtt Fülöp

tiszteletes családjával és teljességgel megközelíthetetlennek játszotta meg magát.

Szerény és tartózkodó viselkedése ellenére, és a kongregáció tagjai között elfoglalt alacsony rangjának dacára, Linda jelenléte nem kerülte el Garry figyelmét. A templomi hívők megtűrték Lindát, mint egy szegény rokont, a jóságosan szimpatizáns és keresztényen adakozó elvek gyakorlásának kedvéért, de elnéző mosolygásuk mögött megvetették, mert fiatal Lindának semmije sem volt és házaknál elvégzett cselédmunkákból tartotta fent magát. De Garry nem osztályozta be a talált kincseket ilyen mondén módon. Linda szemében felfedezte az önálló és magabiztos lelkierőt és többre becsülte minden gögös családi kapcsolathoz és gazdag vagyonhoz. Néha, alkalmakként hátrafordult, futólag rátekintett Lindára, és örömmel konstataulta, hogy a leány állta kutató és kíváncsi tekintetét, és kedvelte, ahogy Linda magabiztosan visszanézett rá.

—

Gyakran hallottam Garryt másokkal társalogni. Beszédje okosnak érződött, ügyesen forgatta a szót, és messziről nézve, legalább is nekem úgy tűnt, hogy egyenes és becsületes ember lehet. Nem bántam fekete csontkeretes szemüvegét és azt, hogy állandóan túlzottan és indokolatlanul komoly. Tudtam nincs saját vállalkozása vagy üzlete, nincs vagyona, mint más számításba jöhető férfinak, de egyetemi végzettsége volt és biztos voltam benne, hogy még sokra fogja vinni az életben.

Néha arra is gondoltam, ha valaha szerelembe esek, akkor a szerencsés fiú éppen olyan lesz, mint Garry.

Egy vasárnapon, Garry későn érkezett meg a misére. Gondolom nem akart feltűnést keltve előre csörtetni és nagy dérral-dúrral beülni az első sorba a tiszteletes családjához, mert körülpillantott és nagy sietősen ledobta magát az utolsó padosorba. Pontosan mellém.

Az utolsó pad széle az én helyem volt. Annyira közel ült le hozzám, hogy fenekemet arrébb kellett csúsztatnom. Halkan el kellett, hogy kacagjam magam, olyan ügyetlenül és félszegen csinálta ezt az egész mellém szegődést. Egy másodperc múlva a templomorgona megszólalt, a pap bejött és megállt a pulpitus mögött mialatt szinte alig hallhatóan suttogva, de azért kissé csipkelődő hangon odaköszöntem

Garrynek.

— Jó reggelt.

Jó fülei lehettek, azonnal meghallotta hangomat, felém fordult és nagy komolyan odanyújtotta jobb kezét.

— Üdvözlöm, Garry vagyok.

Amerikában nem szokás, hogy bemutatkozáskor egy férfi kezét elsőnek nyújtsa a nőnek, de azért elfogadtam a kinyújtott praclit, és tartózkodóan elmosolyodva én is bemutatkoztam.

— Linda.

A gyülekezet felállt. Állóhelyemről láttam és hallottam, a pásztor felesége, Gertrúd hátrafordul és mérgesen Garry felé nézve rosszindulatú véleményt nyilvánít mellette ülő leányának, Németh Karolának, Garry háziasszonyának.

— Aggódom ez a Garry miatt, nem elég, hogy elalszik, és későn jön, de mindennek tetejében pontosan az a trampli mellé ül le.

Rátartian magasra tartva orrát, ahogy ott terpeszkedett anyuskája mellett, Karola felháborodottan megrázta fejét. Nem hallottam mit mondott, de nem lehetett valami hízelgő rám vagy családomra nézve. Lehajtottam fejemet és állam alatt mormolva a szavakat odasúgtam Garrynek.

— Úgy látom, nem nagyon tetszik Mrs. Némethnek, hogy mellém telepedett.

— Az már az ő problémája, — Garry morogta makacsul és dacosan összeszorította a száját.

Imádkozni kellett. Mindenki térdre ereszkedett. Összetettem kezeimet, lehajtottam fejemet, és oldalvást hunyorítva kihívó pillantást vettem Miller Garryre.

— Én inkább úgy látom, — mondtam, — Mrs. Németh valahogy a maga problémájává fogja tenni ezt a leülési ügyet.

—

Linda csipkelődő megjegyzései eszébe juttatták Garrynek, itt lenne az ideje, hogy rugalmasan elszakadjon a tiszteletes családjától. Már régebben is gondolt rá, minden joggal, háziasszonya túlságosan rátelepedett és nagyon beleütötte orrát dolgaiba, és ráadásul folyton bele

akarta húzni mindenféle templomi tevékenységbe. Talán túlon túl kihasználta őket, túl sok vasárnapi ebédre ment el hozzájuk, talán ennek a szokatlan féltékenységnek valami köze van ahhoz, hogy rövidesen várják haza Karola leányát, Mindit, Greenville-ből, a South Karolinai evangélikus kollégium melletti magán középiskolából. Garry tisztában volt azzal, itt függetlensége és szabad választási joga került veszélybe. Rettenetesen utálta volna, ha valami olyasmibe rángatják bele, amit igazából nem akart. Itt volt az ideje, hogy felszedje sátorfáját és odébbálljon egy házzal.

Linda független és a többiektől különálló státusza vonzotta Garryt. Félretette előítéleteit és óvatosságát és engedte, hogy a pillanat varázsa irányítsa tetteit. Visszaadva a leány merész és egyenes modorát, kihívással válaszolt.

— Lehet, talán Mrs. Németh valóban le akarja harapni a fejemet, de maga még esetleg még meg tudna menteni.

— Tényleg, — Linda válaszolt, — hogyan?

— Ebédeljen velem.

—

Nem akartam, hogy az egész kongregáció felfigyeljen ránk és nem válaszoltam. Csendesen morfondíroztam magamban, vajon tiszta véletlen volt, hogy Garry pont mellém ült le és pusztán udvariasságból szólt hozzám, vagy szándékosan csinálta az egész trükköt és alkalmat látott, hogy felcsípjén egy könnyű kalandra. Az istentisztelet vége felé jártunk és Fülöp bácsi lelkesen menydörgött a szószékről, hogy mennyire fontos adakozni az egyháznak és milyen fontos megosztani a templommal vagyonunkat amikor Garry ismét hozzám szólt.

— Kérem, ne legyen olyan makacs, adjon nekem lehetőséget, hogy beszéljek magával anélkül, hogy kihallgatnánk szavainkat és figyelnének minket.

A szertartásnak majdnem vége volt. Rangos férfiak jöttek körbe; kenyérdarabkákat és apró papírpohárban alkoholmentes bort osztogattak mindenkinek. Habozás nélkül döntöttem.

— Rendben van, de valahogy meg kell lógnunk. Mielőtt Mr. Németh hátrajön és megkezdí szokásos strázsálását a kijáratí ajtónál.

Garry bólintott, — megyek elsőnek, kint megvárom.

Garry felállt és kisurrant, két perccel később én is követtem. Nem törődtem vele, de nem hiszem, hogy valaki is észrevett, mindenki térdelt és lehunyt szemmel imádkozott.

A főbejáraton kívül mély lélegzetet vettem és ránéztem Garryre.

— Ügyesen csinálta, Miller úr, el sem tudtam volna képzelni, hogy magában ennyi bátorság lakozik.

Garry nem sértődött meg. Kedves, finom hangon válaszolt, — ismerek egy remek kis éttermet, — mondta kedvesen, — eljönne velem oda egy vasárnapi ebédre.

— Bort is szolgálnak?

— Igen, miért?

— Hogy az antialkoholista baptisták ne jöjjenek utánunk.

— Ezt okosan mondta, — Garry felelte és elmosolyodott.

Lassú léptekkel elsétáltunk a Budapest Hungarián vendéglőhöz a Second Avenue-n. Bent leültünk és mind a ketten kirántott borjúszeletet rendeltünk, főtt burgonyával és apróra vágott, dinsztelt zöldbabbal. Garry felajánlott, hogy vasárnap délelőtti alkoholtilalom ellenére rendel bort, de nemet intettem.

— Azt hittem a borért tértünk ide be, — nézett rám kérdően.

— Csak képletesen beszéltem, — mondtam, — a baptisták nem járnak semmiféle étterembe.

— Rendben van, — válaszolta, — akkor mind a ketten vizet iszunk.

— Köszönöm, — feleltem halkán.

Ahogy vártuk a bécsi szeleteket, Garry elégedettnek és nyugodtnak látszott és én nagy bátran egy fokkal merészebbé tágítottam barátságunkat.

— A Németh család nagyon rokonszenves és megbízható emberekből áll. Azt hittem maga szoros barátságban van velük.

— Igen, jó viszony van közöttünk.

— Akkor miért kellett így megszöknie előlük?

— Mert azt hiszik, hogy a személyes tulajdonuk vagyok.

— Van valami okuk, hogy ezt feltételezzék?

— Gondolom, — Garry nagyot nyelt, — túlságosan sok vasárnapi ebédet ettem náluk és le akarják szüretelni erőfeszítéseik gyümölcsét.

— És ez magának nem tetszik?

— Nem.

— Tulajdonképpen mit vár a Németh családtól?

— Semmit.

— Akkor tényleg itt az ideje, hogy el kezdjen nekik nemet mondani. Az életben semmi nincs ingyen. Ha valaki szívességet csinál, azt visszavárja és be fogja hajtani magán.

— Látja, pontosan ezért ültem le délelőtt maga mellé, ha megengedi, hogy így fejezzem ki magamat.

— Hogyan? Mit akar kifejezni?

— Azt, hogy szándékosan ültem le maga mellé és beszélni szerettem volna magával.

Hazug, gondoltam, de valahogy nem bántam a hazugságait.

A fiatal pincérnő, aki felvette a rendelést eltűnt és egy középkorú asszonyság hozta ki az ételt. Ahogy letette asztalunkra elismerően hunyorított egyet Garryre.

— Örvendek, hogy betért hozzánk, Mr. Miller, — kezdte és rám emelte tekintetét. Szeme kikerekedett, szemöldöke kérdően magasba húzódott és faggató hangon kérdezte. — Ha szabad kérdenem, ki ez a végtelenül bűbájos fiatal hölgy maga mellett?

Garry kissé elpirult, és gyorsan bemutatott minket egymásnak.

— Bocsánat, Linda. Ez itt Mrs. Tóth, a tulajdonos felesége. Mrs. Tóth, ez itt Linda.

Mrs. Tóth úgy örvendett nekem mintha egy zsák százdollárost lelt volna az utcán. Felém fordult és kedvesen bólintott, — Végtelenül örvendek, — mondta majd Garry felé tekintve figyelmeztetőre emelte hangját. — Remélem, megbecsüli magát, Miller úr és vigyázni fog erre a kedves teremtésre.

Garry arca paprikaveres lett, de legnagyobb csalódásomra csak ennyit morgott.

— Szándékomban van.

Mrs. Tóth visszakacsázott a konyhába. Nekiálltunk enni, de evés közben hallgattunk. Az étel elfogyott és mérges lettem, *ha nem akarsz megszólalni, akkor elegem van belőled*, gondoltam és kissé gorombán odaszóltam Garrynek.

— Végtelenül sajnálom, de mennem kell.

Garry kezem után nyúlt, — maradjon még egy percre, — mondta

halkan. — Szeretnék magának mondani valamit.

Visszaereszkedtem az ülésre és enyhe sürgetéssel hangomban, reagáltam bizonytalankodására.

— Ki vele, mit akar?

— Megengedi, hogy maga mellé üljek a templomban? Nem érdekel, hogy Mrs. Német mit gondol, vagy mit mond. Nem akarom, hogy bárki is beleszóljon, hogy mikor beszélgethetünk és mikor nem. Szeretnék magával többször együtt ebédelni, Linda nagyon kérem, ne utasítson vissza.

Óvatosan ellazítottam merev testtartásomat. Belülről már mosolyogtam, de arcom jéghideg maradt és így szóltam leckéztető hangon.

— Ne higgye, hogy könnyű préda vagyok, ha kalandot keres, menjen el a Lorelei Bárba a 86th Streeten.

— Bocsásson meg, Linda, ügyetlen vagyok a lányok körül, nem mertem én kezdeményezni a beszélgetést.

— És én ezt el is higgyem?

— Ez a szintiszta igazság, — mondta könyörögve, — miért hazudnék?

— Igazán, — mondtam, de már kacagtam, — Erre a füllentésre talán, ha borunk lenne, pertut is ihatnánk.

Garry keze a magasba röppent és kettőt pattintott ujjával:

— Tóth néni, hozzon két pohár bort, de a legjobb fajtából.

Tóth néni, aki végig figyelte a jelenetet, már szaladt is a borral. Mikor meg akartam fogni poharamat akkor vettem észre, hogy nem húztam el a kezemet. Garry egész idő alatt fogva tartotta hosszú és törékeny ujjaimat.

Ittunk. — Szervusz, Linda, — Garry kezdte, szemembe nézett és gyengéden arcon csókolt.

Nem adtam vissza a csókot, de azért oda tartottam az arcomat és halk szóval válaszoltam.

— Szervusz, Garry. Aztán ha jól viselkedsz, majd megtanítalak, hogyan kell bánni a lányokkal.

— Sokat kell tanulnom? — válaszolta viccesen.

— Rengeteget, ezer és ezer szabály van és az út tele van veszélyes buktatókkal. Tőlem nem várhatsz semmi jóindulatot, szigorú tanító néni

leszek.

Talán még kellett volna maradnom, de felálltam, nem kényeztethetek el egy ilyen buta nebulót, gondoltam, ha igazából előre akar haladni, meg kell tanulnia leckéit.

Következő vasárnap Garry egyenesen mellém ült, pedig még volt vagy tíz perc az istentisztelet kezdetéig és Mrs. Németh végig tartotta neki a helyet az első padban.

Harmadik Fejezet

A következő két vasárnapon keresztül, szorosan egymás mellett ültünk a templomban, és utána együtt ebédeltünk Tóth néni éttermében. Kapcsolatunk milyenségét bensőbb szintre emelve Garry javaslattal állt elő.

Hangja kissé remegett az ijedelemtől, ahogy kérlett, nyilvánvalóan rettegett a visszautasítástól, amit kissé viccesnek találtam.

— Imádok autótúrákat tenni a hegyekben, kényelmes nagy kocsim van, arcátlan tolakodónak tartanál, ha megkérnélek, hogy tarts velem?

Próbáltam elfojtani meglepetésemet, de egy apró, nőies örömsikoly csak kicsúszott a számon. Invitálása, a hátsó és alantas szándék nyilvánvaló, bár nem éppen beleillő karakterébe, kockázatosnak tűnt az én szempontomból. Ki akart emelni szokásos környezetemből. Tetszett nekem a fiú és szerettem társaságát, de mi lesz akkor, ha egyszer kettesben maradunk valahol az erdőkben, megvadul, szex örült lesz belőle és nekem támad.

Aki nem mer, az nem nyer, fontolgattam és hírneveimet hazard módón feltéve alantas pletykát el nem indító megbízhatósága ellenében, elfogadtam javaslatát.

— Nem veszem arcátlanságnak, elmegyek veled kocsikázni.

Következő szerda reggel Garry földalatti helyett kocsijával ment dolgozni. Kicsit korábban meglógott munkából és hazafelé mentében felvett engem a baptista templomnál. Fent a Bronxban, arrafele ahol szobája volt megálltunk egy pizza gyorsbüfénél és vettünk egy sajtos-paradicsomos lepényt. Elvitt a házhoz ahol lakott és a bejárati lépcsőkre telepedve befalatoztuk az ízletes olasz ételt. Garry nyilvánvalóan nem tudta, hogyan illik megvendégelni egy nőt az első randevún, de annyira

fiatalok voltunk és nem törődtünk a szabályokkal, az udvarlási etikett megszegését nem tartottam megbocsájthatatlan bűnnek. Nem a kivítelezés, hanem a szándék volt fontos. Főleg az, hogy szaftos pletykákra éhes és hegyező fülekkel megáldott gyülekezeti tagok ezúttal nem hallgathattak ki minket.

Kivéve Mrs. Némethet, aki gondolom, ott állhatott a meglegbbenő függöny mögött az első emeleten és árgus szemekkel figyelte mozdulatainkat.

Garry megállás nélkül áradozott, hogy mennyire szereti ezt a környéket. Egy egész litániát szavalt a fülembe mindenféle jelentéktelen hétköznapi dolgokról és részletesen lefestette nekem vénember szobatársait. Nem nagyon érdekelt egyik dolog sem, de szerettem hallgatni hangját és hagytam, hogy locsogjon, mint egy vénasszony.

Miután elfogyasztottuk a lepényt és megittuk hozzá a kötelező kólát elindultunk a Bear Mountain természetvédelmi parkerdő felé. Június vége volt, az év leghosszabb napjait élveztük, bőségesen volt még időnk naplementéig. A kocsi nyolchengeres motorjának halk, egyenletes zúgása megnyugtató és elbágyasztó. A mellettünk elsuhanó erdők dús zöldje varázslatos érzéssel töltött el, és bátorságot adott, hogy komoly téma irányába tereljem beszélgetésünket.

— Garry, milyen fajta mérnök vagy?

— Tervező gépészmérnök.

— Van abban valami fantázia?

— Mit értesz ez alatt, — Garry kérdően rám nézett oldalvást és elmosolyodott.

— Azt, hogy, — feleltem tétovázva, — lehet ezzel a tervezés dologgal pénzt csinálni?

— Hogyne, — mondta és az utat nézte, — ha elég gyorsan és hibátlanul készíti el valaki a tervrajzokat.

— De hogy állsz vele te? Elég ügyesen csinálod? Szeretnek a munkahelyeden?

— Nagyon szeretnek, én vagyok a tökéletes beosztott. Az iskolában az első tanulók között voltam és ma kiváló tervezőmérnök vagyok. Ha lesz elegendő gyakorlati évem professzionista mérnök engedélyt szerzek és tervrajzokat írhatok alá.

— Mennyi gyakorlat szükséges ehhez?

— Négy év, de azon felül le kell tennem az államvizsgát, ami egy nagyon komoly és nehéz próbatétel.

— Miért van az, hogy csak egy szobára járás legényszállóban laksz?

— Miért költsem a pénzemet egy teljes háztartás fenntartására, ha nincs családom? A legényszálló teljesen kielégíti igényeimet.

Kifutottam az udvariasság határain belül eső kíváncsiságokból, és buta módon fenn akarván tartani a beszélgetést valami nagyon ostoba szemtelenséget kérdeztem.

— Garry, te itt nem hazudozol nekem, ugye?

— Miről hazudnék? — felelte sértődötten.

— Erről az egész mérnökségről. Meg bármi másról.

— Nem hazudok, — mondta és durcásan elhallgatott.

Tovább kocsikáztunk néhány mérföldet, Garry nem beszélt. Megijedtem, hogy megsértettem és találni akartam valami kellemes témát, amivel kibékíthetem. Már régebben észrevettem, hogy lesi a szoknyám alól kivillanó combjaimat. Biztosra vettem, hogy könnyen kihasználhatom erősnek hitt érzéki vonzalmát testi kincseim iránt. Semmi körülmények között nem szerettem volna, ha pont ma délután félénken visszahúzódik és bezárkózik előlem.

Könyökömmel pajkosul oldalba löktem és tréfás hangon faggatni kezdtem.

— Neked nincs semmi kérdésed, nem akarsz tudni, hogy ki vagyok én?

— De akarom.

— Hát akkor kérdezz.

Félszeg erőfeszítéssel mosolyogva, mintha viccből mondaná, komoly és teljesen jogos kérdést tett fel. — Hát igen, mondj valamit magadról, férjnél vagy?

Garry széles jókedvemben talált, tudtam már szinte ráharapott a csalétekre, de nagyon jól esett incselkedni vele. Kicsit kínozni akartam, gyorsan megcseréltem a vádló és a vádlott szerepét, úgy tettem mintha megfogott volna és meglepetést színleltem.

— Kérdezz valami könnyebbet, — mondtam.

— Komolyan kérdeztem, — felelte és szegény fiú majdnem sírt.
— Voltál e valaha férjnél, és honnan tudjam, hogy nem vagy menyasszony és valahol messze valaki vár rád.

Most már nagyon minden lébe kanál kezdett lenni. Meg kellett leckéztetnem, kacagni kezdtem és ráütöttem a térdére.

— Miért akarod tudni?

— Igen vagy nem, — követelte mérgesen.

— Soha nem voltam férjnél és nincs fiúm.

— Hát ez, hogy lehet, egy ilyen csinos lány?

— Ne faggass, még nem találtam meg az igazit.

— Gyereked van-e? — Kérdezte és oldalról rám meresztette a szemét.

Elvörösödtem. Ilyet kérdezni már igazán szemtelenség. Ideje lesz, hogy a sarkamra álljak és helyreigazítsam ezt a latrot. Mérgesen összehúztam a szememet és odavágtam neki.

— Nincs, miket nem gondolsz rólam?

Garry nem válaszolt. Nyilván rájött, hogy milyen ostoba dolog volt zabigyerekekről kérdezni. Ha egy pár lurkó sürgölődött volna a szoknyám körül már régen megmondtam volna neki. Felhajtottunk a hatalmas Tappan Zee hídra. Lenéztem az alattunk széles elterülő hatalmas vízre és kíváncsiskodó figyelemmel tanulmányoztam a masszív acélszerkezetet összetartó szegecseket. A híd hosszú volt, vagy tíz percig is hajtottunk rajta, mire lejöttünk a rámpáról már szinte fájt a csend, ami kialakult közöttünk.

Garry felé fordultam és ránéztem.

— Garry, kérdezhetek valami fontosat.

— Kérdezz, állok elébe.

— Te mindig ilyen kacifántosan komoly vagy, — mondtam, kinyújtottam kezemet és rátettem kormányon nyugvó jobbára, — Ne félj tőlem, nem vagyok harapós.

Ha szavaimból nem is, de hangomon megérezhette, hogy befejeztem a csipkelődést. Rám nézett egy pillanatra és olyan kedves hangon válaszolt mintha egy szerelmes fuvola szólalt volna meg egy holdas nyári éjszakán.

— Tudom, Linda. Nem félek, és nagyon vonzónak találalak.

Balkezével erősen tartotta a kormányt, gyorsan mentünk és az

országút kanyargós volt, és jobbával gyengéden megszorította bal kézfejemet.

Hallgattam és visszaadtam a szorítást. Garry folytatta szavait.

— Úgy érzem, — mondta, — mi ketten sok mindenben megértjük egymást.

— Miből gondolod, — kérdeztem halkan, — mond el nekem, mi készíttet ilyen szavakra?

— Nem tudom, — Garry felelte, hozzám hajolt és arcunk összeért, — csak olyan jó érzés, ha veled vagyok.

Vállára hajtottam fejemet és suttogva válaszoltam. — Köszönöm, Garry, szeretem hallgatni, ha szívedből beszélsz.

Nem váltottunk több szót. Nem akartuk megtörni a varázst és emlékezetünkben örökre el akartunk raktározni a csodálatos pillanatot. Utunk céljához közeledve hamarosan rátértünk a Palisades parkútra és tíz mérfölddel később behúztunk egy terjedelmes piknik, uszoda és sport területre.

Garry a hatalmas, de teljesen üres parkolóhely legszélső sarkába vezette a Chevrolett-et. Kiszálltunk és felkapaszkodtunk egy füves ösvényen. Fent, talán hat méterrel magasabban, de közvetlenül kocsink felett, tisztas távolságra a gyakran járt utaktól, leültünk egy sziklára. Tőlünk nyugati irányba, a végeérhetetlenül hullámozó erdő borította hegygerincek kontúrja mögé bukva, az elfáradt nap egyre lejjebb ereszkedett. Az alkonyodó tűzgömb sugarai az arany és vörös színek ezernyi árnyalatával festették be a sötétedő eget, és a fák teteje és a hegyek véres lángtűzbe borultak ábrándos szemeink előtt. Ámulattal néztük a hanyatló nap csodálatos ecsetjének művészetét, ami csillogó fénytengerként terjedt széjjel az égbolton és elárasztott bennünket a szépség és a nyugalom örökkévaló érzésével. Garry megérintette kezemet és hagytam, hogy ujjai kutatva keressék bőröm melegét. Óhajtottam és reméltem szerelmes érintését és remegtem félő várakozásomban, de nem mozdultam. Nem bántam, ha érzi, hogy mennyire vágyom közeledését. Elvárva és előre jelezve hódító szándékát, egész belsőm vibrált a forró vágytól és rettenetesen akartam, hogy tűzbe hozzam, az irántam érzett szerelem örökön örökké továbbégő olthatatlan tüzébe.

Garry szinte hallotta Linda reszkető ereiben áramló felajzott vér zúgását. Láta a leány ajkaira kiülő csábító nedvességet; a fiatal férfi érzékei mohón habzsolták a leány ellenállhatatlan szépségét és mélyen belélegezte kicsorduló nőiségének romlatlan illatát. Garry arca hozzáért Linda gesztenyebarna dús hajának selymes fürtjeihez és mélyen tüdejére szívta izgatón balzsamos leheletét. Nem tudott ellent állni a vágy varázsának, és nem akarta leküzdeni a végzetes vonzalmat, amit a leány iránt érzett. Öröklően kívánta, hogy ez a felségesen veszélyes érzés áradjon széjjel egész lényében és halandó testüknek minden porcikáját átölelő örök vonzalomban virágozzon ki.

— Úgy érzem, — Garry súgta Linda fülébe, — valami titokzatos történik.

— Hol és kivel? — kérdezte a leány. És hangja olyan volt, mint a vasárnapi szent orgonazúgás.

— Köztünk, — rebegte a fiú, — a te lényed és az én lényem között.

Garry észbontóan kívánta a leányt. Teljesen lehetetlen lett volna tagadnia érzéseit. Szédítően merész akarattal törtetett előre, de bármelyik pillanatban várta, hogy Linda feláll és hideg, visszautasító arccal faképnél hagyja.

Delejesen áradva széjjel nemes gerjedelméből, a vonzalom mágneses hullámai és a kémiai affinitás milliárdnyi részecskéi közvetítették és eljuttatták erotikus vágyának követelő üzenetét a leányhoz. Akarlak és kívánlak, az átadott üzenet egyértelmű volt és tagadhatatlan.

Linda Garryre pillantott és lágy, meleg hangon fülébe suttozta.

— Tudom, én is érzem.

Titokzatosan egyszerű szavaival, Linda bejegyzését adta és a fiú azonnal értette a szándékot. Szája megközelítette a leányét és Linda nem rebent vissza. Ajkaiak összeértek és csókolták egymást, gyengéden és félve, mint törékeny szárai két karcsú nárciszvirágnak melyek összehajolnak és egymásba fonódnak egy lázas tavaszon. Garry átölelte Linda vállát és ellenállásának bódítóan édes feladásával úgy olvadtak egybe a szerelem kemencéjének forró hevében, mint két aranyból öntött istenszobor. Garry kéjesen nyögött örömeiben. Linda gyönyörrel hagyta,

hogy a férfi csókjainak tüze vadul égessen. A fiú erőteljes csókja körbevette, és mint egy kincskereső szívótölcsér a tenger fenekén lassú, körbefutó mozdulattal harapdálni kezdte a leány erotikusan duzzadt ajkait. Linda határozottan, de mégis fejének engedelmes hátrahanyatlásával odaadta száját Garrynek, kézfejét a fiú csípőjére helyezte és közelebb húzta magához. Linda megérezte a szél korbácsolta óceán hullámaival vetekedő özönvíz feléje törő és részegítően bódító elragadtatást, amely hirtelen maga alá elsöpörte és elborította a fiút. Érezte a fiú kezét, amely lejjebb csúszott hosszú combján és szoknyájának szegélyén túl elérte egybeszorított, meztelen térdeit.

Garry nem tudott ellent állani a varázsnak, amit Linda engedelmes odaadó magatartása gerjesztett benne. Gyarlóan kéjsóvár tekintetét már régóta a leányon tartotta, amióta legelőször meglátta a templomban. Csodálta tökéletes alakját, hosszú és formás lábait, és édesen aranyos, szinte angyalian ártatlan szép arcát. A magáénak akarta a leányt és többé nem félt a következményektől és életre szóló elkötelezettségről. Magányos volt és mindennél jobban szeretne volna, ha női társa lenne, a legelső életében. Tudata még nem tudta felfogni, hogy ténylegesen képes volt és a legjobb úton halad, hogy meghódítsa és magáévá tegye Lindát. Lindával minden félelme és kétsége szertefoszlott, elfelejtkezett a visszautasítás és az elbukás félelmének szörnyű érzéséről.

Tudom, mennyire elítélően vélekedhet valaki viselkedésemről. Milyen olcsónak és visszataszíthatónak látszhatott, hogy egy leány az első randevún odaadja magát egy fiúnak, akit alig ismer. De női ösztönöm fülembé súgta, ne hervasszam el és ne törjem össze bimbódzó vágyát a fiatalembernek, aki annyira tetszett nekem és rávett, hogy ne álljak ellent neki, és hagyjam, hogy tegye velem, amit szeretne. Keze szoknyám alá került és feljebb csúszott combomon. Nem szorítottam össze tiltakozóan lábaimat, és mint bármely halandó és esendő férfi, Garry sem ismert határt és nem tudott megállni. Keze felnyúlt, elért a szerelem kútforrásáig és megérintette reszkető ágyékom puha szerelemdombját.

Garrynek a lélegzete is elállott és éreztem, a leírhatatlanul mézédés

ajándék elszédítette elméjét, és ahogy önkéntelenül, de lázas izgalomban hevéülve erős marka rátapadt szegény kis pikszisem gyengeségére. Mint egy színes tollú kolibri madár, aki nem tud ellent állni a trópusi virág kelyhében rejlő nektárnak, megfogtam és csapdába ejtettem, örökké és visszavonhatatlanul, és nem engedtem, hogy felfogja az elkötelezettség mélységét, amibe oly vigyázatlanul hagyta, hogy behúzzam.

Nem voltam szűzleány, két évvel ezelőtt Chris legényemmel már megpróbáltuk kitapasztalni a szerelem fortélyait, és most itt ezen az erdei sziklaszélen eszembe jutott mennyire kedveltem a szeretkezést. De az akkor volt, régen, évekkel mielőtt Garryvel összehozott a sors. Csodálattal imádtam ezt a jóképű fiatalembert, aki most itt, ebben a pillanatban mellettem volt és örületes szerelembe esett velem és nem tudtam erotikus érzéseim áradatának gátját többé bezárva tartani. Az évek óta tartó önmegtagadásnak többé nem volt értelme, bíztam Garryben és tudtam, ettől a pillanattól kezdve örökön örökké az enyém lesz és senki másé.

Egy ismeretlen területre behatoló felfedező izgalmaival Garry követte az előtte feltáruló ösvény izgalmas kanyarodásait. Magabiztosan gondolta, hogy ő tartja kezében sorsa száguldó lovainak gyeplőjét, és Linda az, aki nem tud ellenállni férfias varázslatosságának. A szerelem borgőzös mámorában nem vette észre, nem ő hódította meg a nőt, Linda engedte, hogy meghódítsák, a nő akarta birtokolni férfit, és a birtoklási szerződés egy élete szólt.

Garry nem fontolt meg semmit és nem gondolt következményekre, csak csörtetett előre az ismeretlenbe, amíg ellenállásra nem talált.

És én? Nem álltam ellent, nem tiltakoztam. Irányvesztett lélekként lebegve a légben elvesztettem gátlásaimat, megfeledkeztem a hotelban tett fogadalmamról és szélnek eresztettem óvatosságomat. Kapkodtam a levegőt, mintha légszomjam lenne és kéjsóvár vágyam buja gyönyörrel töltötte meg testem legtitkosabb zugait. Garry nem hagyta veszni az alkalmat, minden kétséget kizárva észrevette remegő vágyakozásomat és

annak megfelelően cselekedett. Ujjai végével megfogta bugyim kinyúlt gumijának tetejét és a puha anyag lejjebb csúszott kerekded hasamon. Felemeltem fenekem, megtekertem csípőmet, és az apró nadrágocska játszi könnyedséggel csúszott le bokámig.

A sziklán mindössze egy félfeneknyi hely volt ülni, semmi körülmények között nem feküdhettem hátamra. Egyetlen figyelmeztető hang nélkül cselekedve megfordultam és tomporomat mutatva Garry felé térdemre ereszkedtem. Garry hátam mögé került és én az előttem fekvő sziklára hajoltam. Elhatározásaim és józan ítélőképességem, mint trópusi vizekre került jéghegyek olvadtak széjjel a mámorítóan forró pillanat gyönyörében és végleg megadva magamat, mint egy gumilábú rongybaba omlottam össze a szerelem oltárán.

Nem emlékszem, én tartottam-e magasba vagy Garry húzta közelebb fenekemet ágyékának szorításába, az egész jelenet egy áldottan ködös gomolygásnak érződött. Nem akartam többet gondolkozni, csak vártam a gyönyörteljes behatolást, mely már olyan nagyon régen hiányzott nekem.

Garry simogatta és gyengéden masszírozta fedetlen fenekemet, mely szélesen, mint maga a földanya gömbölyűsége emelkedethetett felfele az erdő magasztos rengetegébe, de nem próbált magáévá tenni, pedig én akkor rettenetesen kívántam a fenséges érzést, amikor végre birtokba veszi szerelmem forrásának testemen belüli mézzel csurgatott kelyhét.

Felséges másodpercek teltek el érzéki gyönyörben. Garry keményen nyomta izmos hasfalát sonkáim rugalmas selymességébe és én vonaglottam kéjesen, mintha mozsártörőként akarnám porrá őrölni testének belém szántó ekéjét.

Sötétedett és lent a széles parkolóban egy fiatal, egyenruhás őr járt körbe és ellenőrizte, hogy minden látogató távozott. A vigyázó lassan közeledett árulóan otthagyt kocsink felé, könnyen megláthatott volna minket és nagyon megszégyenülhettünk volna, ha felfedezi, amit csinálunk.

Kissé magamhoz tértem és elhúzódtam Garrytól, de karjával átfogta hasamat és nem engedett. Izgalomba felhevült hangom még mindig tele volt vággyal, de összeszedtem józanságom és kérlelni kezdtem.

— Garry, valaki jön és megláthatnak. Ez egy nyilvános park.

Elengedte szorítását és két keze combom alá csúszott. — Igazad van, — mondta belegyezően, — nagyon kockázatos lenne folytatni.

Hirtelen felálltam és majdnem fellöktem Garryt. — Bocsáss meg, — mondtam, — nem tudtam, hogy még mindig mögöttem vagy.

Garry még mindig erősen felhevültnek látszott, és ahogy felfelé ráncigálta nadrágját arca, mint egy kosár túlérett cseresznye, veresen sugárzott.

— Elvesztettem a fejemet, — motyogta szégyenkezve, — nem lehetett neked valami kényelmes azon a kemény sziklán.

Kockamintás rakott szoknyám puhán aláhullott és gyorsan eltakarta meztelenségemet, nem volt okom többé restelkedni. Zavarom elszállt és Garry keze után nyúltam.

— Nincs szükség, hogy exkuzáljad magad, — feleltem és néhány lépés után kéz a kézben sétálva előbújtunk a szikla mögül.

Nem kellett beszélnünk és magyarázkodnunk. Nem volt szükség, hogy szavakba öntsük érzéseinket. Szavak és ígérek nélkül is tudtuk mennyire szédítően boldogok vagyunk, hogy idáig is eljutottunk. Átizzott vérünk még mindig forrón zubogott ereinkben, és biztosan éreztem, hogy Garryt is ugyanaz a kellemes, bár kielégítetlen érzéki szomjúság tölti el, mint amit én is dédelgetek bensőmben.

Tudtam, ettől a pillanattól kezdve örökké együtt leszünk. Odafent, azon a kemény és csupasz erdei sziklán belészerettem Garrybe. Az imádhatóan félszeg mód, ahogy viselte magát, talán gyengéd és ártatlanul tiszta közeledése, vagy félelmetesen erős érzéki vágya, nem emlékszem pontosan mi lehetett az okom, de tudtam Garry az enyém lett és mostantól kezdve jogom volt szeretni őt. Szerelmünk még nem teljesedett be, de gondoltam és éreztem, első randevúnk sokkal jobban sikerült, mint reméltem és kapcsolatunk állása jobb volt így, ahogy alakult.

A városba visszavezető út mentén behúztunk egy koromsötét pihenőhelyre és édes-kedves gyengéd vággyal hozzámérve Garry ismét csókolni kezdett. Kezem lejjebb tévedt, megfogtam és mit tagadjam, kellemesen elégedett meglepetésemre Garry masszív volt és erős. Évek óta önmegtartózkodást kényszerítettem magamra, minden férfivel szemben alapvető bizalmatlanságom, ami apám elleni gyűlöletemben kereshette gyökerét, szigorúan korlátozta szerelmi próbálkozásaimat. De

testem nem engedelmeskedett elmémnek, fizikai bensőmben fiatal voltam és egészséges, egy forrásban lévő kuktafazék, amiben zubogott a szexuális energia. Készen állva az elkerülhetetlen robbanásra, egy zárt rendszerű nyomóedénynek éreztem magamat, amin nem volt biztonsági szelep. Végre megtaláltam emberemet, itt volt az ideje, hogy lazítsak erkölcsi megszorításaimon. De nem itt és most, ez egy bárki számára elérhető országúti pihenőhely volt, nem követhettem el szentségtörést, nem vesztegethettem el csodálatos első szeretkezésünket egy autópályai gyorstalpalón. Magamhoz tértem ködös kábulatomból és amilyen kedvesen és finoman csak kitellett tőlem visszautasítottam Garryt és megértő józanságot kérleltem tőle.

— Garry drágám, ez nem éppen a legalkalmasabb hely. Valaki jöhet és meglephetnek minket. Később jár, az országúti fakabátok sorra ellenőrzik az ilyen helyeket és bevihetnek minket az őrszobára. Jövő héten lesz egy szabad délutánom, találkozhatnánk akkor, de egy ennél jóval kényelmesebb és biztonságosabb helyen.

— Megígéred? — kérdezte kételkedően.

Játékosan megcsavartam az orrát. — Az első randevún soha nem szoktam ígéreteket tenni.

Garry elmosolyodott és homlokon csókolt. Menetbe kapcsolta a sebességváltót és kihúztunk a parkolóból. Ha egyszer nemet mondtam, nem erőszakoskodott többet és nem csinált durcás jelenetet.

Nagyon becsültem ezt a jellemvonását.

—

Következő héten Garry nehezen tudott odafigyelni munkájára. Állandóan Lindára gondolt, a leány alakjára, illatára és az izgalomra, amit érzett, ahogy a leány hozzányúlt. Úgy érezte, hogy egész bensője lángokban áll. Egy megfoghatatlan elégedettség, hogy egy végtelenül vonzó teremtés, mint Linda érdeklődést tanúsított iránta, felajzották érzékeit és legyőzték normális körülmények között józan ítélőképességét. Nem tudott elszakadni az érzés újra és újra felidézésétől, ahogy hozzáért a leány lába között rejlő titokzatos puhasághoz. Úgy érezte ez volt a legizgatóbb dolog, amit valaha is tett. Linda mellett meglepően kellemesen érezte magát. Idáig nem volt szerencséje a lányok körül.

Félénk és szerelmi téren tapasztalatlan lévén, tudatalatti énje félt a sikertelenségtől, mi lesz, ha nem sikerül a leányt magáévá tennie. Linda mellett nem érezte ezt a rettegést. Köszönetet érzett a leány iránt, aki nem tette nevetség tárgyává, mert ott fent a sziklán nem hatolt beléje és nem tette férfias erőszakossággal a magáévá. Szorongás helyett alig várta, hogy ismét találkozzanak. Nem tudott magyarázatot találni, még nem tudta, hogy mennyire mélységes mély szerelembe esett.

Teljesen meg voltam elégedve Garry első randevúnk alatt tanúsított viselkedésével. Bár nagyon is elvesztettem a fejemet, és ezt nyilvánvalóan észrevette, de mégsem használta ki kegyetlen cinizmussal gyengeségemet. Nem a pillanatnyi vágy kielégítése és a gyönyör azonnali élvezete vezette. Biztos voltam benne, hogy Garry az enyém volt, és rábízhattam életemet és becsületemet. Készen álltam a következő lépés megtételére.

Következő találkánkat a Rockefeller Plaza előtt beszéltük meg. Amikor kissé késve megérkeztem Garry már ott állt és várt reám. Nem látott meg és én tétováztam. Talán nem kellene. Talán túl könnyen megszerezhető vagyok. De mégsem kellene elszalasztanom ezt a lehetőséget, hogy megszerezsem a saját emberemet, egy fiatalembert, aki nagyon szimpatikusnak tartottam. Odaléptem hozzá és üdvözöltem.

— Szia, Garry. Régóta vársz?

Elpirult. — Nem egyáltalában nem, — mondta kedvesen, — az a fontos, hogy megérkeztl.

Garry könnyű csókot lehelt a számra, mintha csak jó ismerősök volnánk. Jól szabott elegáns öltönyében jobban nézett ki, mint a farmernadrágban, amit az autókiránduláson viselt.

Nézd már, — gondoltam, — ez tényleg mérnök, és még hozzá jóképű is.

Garry megérintette karomat, — akarod, hogy vacsorázzunk valahol, — kérdezte udvariasan.

Ránéztem emberemre, könyökömmel oldalba taszítottam és kissé hozzádörzsöltem csípőmet. — Tudtommal nem étkezni jöttünk ide. Vagy igen, nekem mindegy, ahogyan te akarod.

Sétáltunk néhány utcasarkot és átértünk a manhattani belváros nyugati oldalára. Garry irányította utunkat, úgy véltem, volt egy hely, amit előre kiszemelt erre az alkalomra.

Az 56th Streeten megálltunk egy tranzithotel előtt. Szemeim felmérték a bejáratot és a hotel homlokzatát. Pontosan úgy nézett ki, mint a Hotel Wolcott ahol először laktam.

— Megfelelőnek találod ezt a helyet, — Garry kérdezte óvatosan.

Elkacagtam magamat. — Régen elfelejtett emlékeket hozz vissza, — mondtam, — de azért jó lesz.

Garry megszorította a kezemet és úgy nézett rám mintha összeesküvő bűntársak lennénk. — Ne törődj vele, — mondta, — nem találok a múltadban semmi kivetnivalót.

Csak most vettem észre, szavaimat erősen félreérthette, de már késő volt, hogy visszaszívjam, ami kicsúszott a számon. A romlottság álruhája, — gondoltam, — nem árthat; a mi esetünkben csak fokozza az izgalmat. Megtetéztem az incselkedést és játékosan feleltem.

— Az a fontos, hogy az ágy kényelmes legyen.

Bementünk a hotelbe. Az öreg szobakiadó bürokrata egy derékmagasságú pult mögött állott és rettenetesen vastag szemüveget viselt. De nem csak félig vak volt, hanem ráadásul idióta is mivel ezekkel a szavakkal fogadott.

— Kis pillangóm, — mondta és rövidlátó szemeivel felmért magának, — ilyen hamar visszajöttél, ma nagyon jól mehet az üzleted.

— Mennyibe kerül? — Garry kérdezte kissé zavartan.

— Mi mennyibe kerül? — válaszolta a rövidlátó kretén.

— A szoba, egy éjszakára?

— A szoba tizennyolc dollár, a nőcske árát nem tudom.

— Ne szemtelenkedjen, — Garry válaszolta élesen. — A hölgy nem prostituált. Férj és feleség vagyunk.

— Mindenki házas és férjezett, aki idejön, — morogta az öreg, — kivehetik, de a kulcsért még egy dollárt kell fizetniük.

— Miért?

— Ha úgy mennek el, hogy elfelejtik visszaadni.

Garry kifizette a tizennyolc dollárt a szobáért, odaadta az egy dollár letétet a kulcsért, arra az esetre, ha elveszítenénk. A lift felé mentében gondoltam, na, ezeknek is lehet már tapasztalata párocskával,

akik egy pár órán belül angolosan távoznak és elfelejtik leadni a kulcsot.

A hatodik emeleten kiszálltunk, Garry kinyitotta a szobaajtót és előreengedett. A szoba öreg, özőnvízelőtti bútorzattal volt berendezve, és az áporodott levegőben agyonmosott lepedők pikáns vegyszerszaga terjengett, de azért a hely, találkánk színhelye otthonosnak és barátságosnak érződött. Megvártam amíg Garry betette maga mögött az ajtót, majd eléje léptem és nyaka köré fontam gömbölyű karjaimat. Válaszként tökéletes formájú és érzéki ajkait számra szorította és vékony derekamnál fogva magához húzott. Erős karjai a levegőbe emeltek és szinte súlytalanul lebegve lábujjhegyeimen, odaadóan pipiskednem, hogy széjjel ne szakadjunk.

Egy perc telt el ebben a kényelmetlen pózban, úgy éreztem Garry nem tudja merre is van az ágy.

— Kérlek, Linda, — kapacitált, — engedd, hogy értékeljem a bódító pillanat mámorát, bocsáss meg, ha lassú vagyok és ügyetlen.

— Ne siess, — suttogtam feléje, — én is lassan, kiskanállal szeretem habzsolni a szerelmet.

Garry ügyetlenül próbálta lehúzni nadrágom oldalzipzáráját és mérgesítően sokáig vacakolt blúzom gombjaival.

Elnevettem magam, — foglalkozz magaddal, Garry, — csak nem gondolod, hogy engem levetkőztetsz, és te ruhástul maradsz. Ebben a városban mindennek ára és következménye van.

Mialatt Garry kibújt ingéből én gyorsan ledobáltam magamról az összes ruhát és leültem az ágy szélére. Az ágy puha rugói már régen elhasználódtak, és ahogy a fejedeszka felé araszoltam fenekemmel, mélyen belesüllyedtem a matrac legközepén lévő hatalmas gödörbe.

Garry nem tudta rólam levenni szemeit.

— Hadd nézzelek, — esdekelt, — még életemben nem láttam meztelen nőt.

— Huszonhárom éves vagy, — sandítottam rá rosszállóan, — kiket néztél idáig?

Nem válaszolt, egy kicsit úgy éreztem, talán ok nélkül szégyenítettem meg. Felállt és lassan, szemérmesen kezdte lefelé húzni nadrágját. Ki akartam engesztelni és tréfás hangon így szóltam.

— Ne nyugtalankodj, én már láttam meztelen férfiakat, nem szűzlánnyal van dolgod.

— Oh, nagyon jó, — sóhajtott megkönnyebbülten, — legalább egyikünknek van némi gyakorlati tapasztalata ebben az ügyben.

— Nem zavar egyáltalán, — kérdeztem ingerkedve, — hogy már szexeztem előtted is?

— Egyáltalában nem, — Garry felelte akadozva, izgalomtól elfúló hangon, — kérlek, ne törődj vele, ami volt az volt, semmi közöm hozzá, akarom mondani, ez a te magánügyed. Sőt, örvendek is neki.

Szabályos talajtorna gyakorlatokat bemutatva, amiben sok éves gyakorlatom volt az iskolai tornaszőnyegen, kikászálódtam a matrac süppedéséből és rátettem kezemet Garry jobb mellizmára.

— Állj meg egy percre, — mondtam, — én is le akarlak vizsgálni. Amit mondtam kis túlzás volt, már nagyon régen volt és akkor is csak egygel, hogy alkalmam volt legényt pucéran látni. És máskülönben is, te jobban nézel ki, mint bárki más, akit idáig ismertem

Garry belement a játékba. Úgy jártunk körbe és nézegettük egymást, mintha fajd és dűrögő fajdkakas. Mellétáncoltam, kezeim végigfutottak derekán és hozzányomtam forróra izzadt és ruganyos izmokkal telt combjaim. Cövekje ágaskodott, mint a mesebeli gémeskút, készen állva az akcióra, de húzta az időt, úgy néztem jobban szerette az előjátékot, mint az aktuális cselekményt. Szétzúzva minden kőtáblát és láncot nem rohant ajtóstul a házba, nem dobott le vadul az ágyra; nekem kellett hátrálnom és hanyatt dőlve az ágyra én kellett, hogy magamra húzzam. Kapcsolatunkban először, mezítelen testünk izzadt csupasztságtól csupasztsáig egymásra tapadt, szánk szinte felőrölte a másikét és benne, egy tébolyítóan esztelen szerelmes forgatagban nyelvünk egybefonódott. Garry bejáratomhoz helyezte péniszének hegyét és nagyot nyomott, de nem találta el pontosan a lukat és a kukac nem csúszott be. Engem sem kellett bízgatni, ruganyos akrobataként megtekertem karcsú derekam és alsó felem széles panorámáját. Duzzadt szeméremajkaim erősen hozzádörzsölődtek acélkeménnyé meredt fütyülőjéhez és Garry nem tudta visszatartani magát. Egy másodpercnél tovább nem bírva az izgalmat, szerelmem ellötte magát és vége volt.

Garry rettenetes csalódott és megszegyenülten ostoba arcot vágott. Semmi szándékomban nem állt, hogy így érezzen.

— Garry, — mondtam megértően, — most már elhiszem, hogy nem voltál még nővel. A legkisebb bajod is nagyobb legyen. Majd

megtanítalak mindenre, amit tudnod kell. — És viccesen hozzátettem, — az a híres elnyújtott, ki-be húzzad akció, amit sokan olyan nagyra becsülnek, egyáltalában nem lényeges.

Buta kis tréfám felvidámította, — látod figyelmeztettelek, — mondta, — nem füllentettem. De máskülönben is, imádom a humorod és, hogy semmiből sem csinálsz nagy ügyet. A következő alkalommal ügyesebb leszek.

A szoba sarkában volt egy kis koszos mosdó. Ott kimosakodtunk és összeszedve dolgainkat sietve otthagytuk a hotelt. A kulcsot nem adtuk le és két utcasarokkal arrébb betértünk egy bárba ahol jéghideg sört és egy púpozott tányér kirántott és erősen fűszerezett csirkemellet rendeltünk. Ettünk és ittunk, jókedvünk volt, egyáltalában nem bántuk, ami történt, meg ami nem történt meg ott fent a hotelban.

—

Következő alkalommal, egy perzselően forró júliusi vasárnapon kihajtottunk a Clarence Fahnestock Állami Parkba, Putnam megyébe. Autózás közben rövid miniszoknyám felcsúszott és, kíváncsan exponálva formás combjaimat, megengedte, hogy mosásban kifakult rózsaszín nadrágocskám háromszögének alsó csücske kivillanjon.

Garry alig tudott a vezetésre figyelni, állandóan a bugyimat leste.

— Linda, — ismételte, — nagyon szépen kérlek, húzd le a bugyidat és add ide nekem.

Meguntam a nyaggatását. — Pervert, — mondtam, szégyenkezően szemérmes arcot vágtam, lehúztam a bugyimat és mérges mozdulattal hozzávágtam. Garry beleszagolt a közepébe és a meleg ruhadarabot betette a jobb nadrágzsebébe.

A parkolóban vissza akartam kérni a bugyit.

— Szó sem lehet róla, — mondta komolyan, — szeretném, ha egyetlen cérnaszálnyi textilanyag nélkül a szoknyád alatt sétálgatnál velem a parkban.

Nudzismus más nem nudisták előtt erősen zavart volna, de gondoltam, hogy senki nem fog látni és ruháink alatt mindannyian meztelenek vagyunk. Ez lett volna az érvelés, de az igazság az volt, hogy miniszoknyám alatti ruhátlanság tudatát, egy nyilvános parkban és

emberek között, izgatóan szexinek éreztem. Szerencsére nem lett baj, egy ösvényen hamarosan eltűntünk az erdőbe. Kicsit feljebb a hegyen, egy napos tisztáson megálltunk és nekiálltunk csókolódzni.

Garry szorosan magához ölelt, fiatal izmos teste olyan volt, mint egy görög szerelemistené, Adoniszé. Valami rettenetesen érzéki, ősasszonyian buja vágy fogott el, ahogy ott álltunk. Hátrahanyatlottam és átadtam magamat a gravitációs erő húzásának. Lefele zuhanó súlyom balanszírozására ragadozó karomként begömbített ujjaimmal megragadtam Garryt és nem engedtem el. Garry térdre hullott és én, hátammal laposra nyomva a puha füvet, teljesen hanyatt. Éreztem szemeimben, az erotikusan kéjsóvár vad vágy mámora lobog és szélesre tártam Garry előtt combjaimat. Lábam szárát az egek felé nyújtottam és Garry, mint egy éhes hímtigris a prédájára, úgy nézet rám.

De nem mozdult az istenadta.

— Mire vársz, Garry, — mondtam neki követelően, — miért nem teszed már be?

Garry ámulattal nézte Lindát. A leány úgy viselkedett, mint egy kíváncs nőstényoroszlán. Garry soha nem hitte volna, hogy egy nő ennyire gátlástalanul rámenős is lehet. Célrátörően magáénak akarta a férfit. A leány féktelen vágya vadul felizgatta, de sóbálvánnyá változott és egy vatikáni gárdaőr mozdulatlanságával csak szemlélte a látványt. Csontkeményre merevedett dákójával teljes képesnek és készenk érezte magát. A bensőjéből felszínre tört kirobbanó energia minden megmaradt gátlását elsöpörte. Végtelen hálát érzett a lány iránt, de nem tudta érzését bátor szavakba önteni. Mégis, férfias felsőbbrendűségnek eme legmagasztosabb pozitúrájában sem tudott évek alatt összegyűlt aggályaitól teljesen megszabadulni és bizonytalankodott.

— Talán mégsem kellene, — hebegte kiszáradt torokkal, — nem félsz, hogy terhes leszel? Nem szeretnék bajt okozni neked.

Ez már több volt a soknál. Most meg mitől fél. Már harmadszor próbálkozunk. Az ördögbe is. Csináld már, te világszép ügyefogyott.

Még mindig be kell törnöm ezt, mint egy makacs vadlovat, gondoltam mérgesen. Nem látod, hogy nő vagyok. Csináld, amit tenned kell. Engem nem érdekel, ha terhes leszek.

Garry az enyém volt. Nem engedhettem el, megadtam neki a végső taszítást és vágyakozóan szemébe nézve így szóltam.

— Szexeztem te előtted is és nem lettem terhes. Ne törődj semmivel, csak csináld. Chris és én, mi soha nem használtunk semmiféle óvszert.

Na, ez a referencia kilakatolta a zárat. Végre eloszlatta aggodalmait. Megnyugodott és férfias energiával nekilátott kötelességének. Végre belém hatolt, könnyedén és egészen mélyen be a bensőmbé. Hátam alatt a talaj lejtett, vállaim alacsonyabban voltak, mint fenekem, a legtökéletesebb pozícióban voltam, hogy fogadjam.

Bármilyen visszásnak és szokatlannak hangzott is, úgy látszott, mintha Chris említése, minden eddigieknél jobban felizgatta volna.

—

A tisztáson lezajlott kalandunk után átkocsiztunk a néhány kilométer távolságra lévő elegánsan rusztikus Birds and Bottle étterembe ahol megittunk egy-egy korsó aranyszínű és jéghideg sört és pörkölt sósmogyorót rágcsaltunk hozzá. A második fagyos dérral borított korsó ital után Garry közelhajolt hozzám, egészen bele az arcomba és gyors mozdulattal megragadta a kezemet. Mélyen belenézett a szemembe és kérlelő hangon beszélni kezdett.

— Linda, nagyon szeretlek téged. Egész életemet veled szeretném tölteni. Kérlek, légy a feleségem.

Valahogy nem lepett meg az ajánlat. Volt bennem elegendő női magabiztosság, minden kétséget kizáróan tudtam, Garry teljesen belém van esve. Tisztába voltam vele, Garry párt keres magának, szabad volt és alkalmas, de legfontosabban, meg volt örülve a szerelemért. Minden egyetemi iskolázottsága és diplomája ellenére egy eszetlen szex bolond volt, akit egy szerelemistennő, mint akinek én magamat joggal tartottam, játszi könnyedséggel rabszolgájává tehetett. A legártatlanabb és legőszintébb kislányos mosolyt felvéve arcomra, szerény és tartózkodó hangon válaszoltam.

— Garry, drágaságom, én is szeretlek. Ez nem probléma. De összeházasodni? Tudott te mit beszélsz?

Nem hátrált meg. Egy pillanatra sem engedte el a kezemet és egyre lelkesebben és határozottabban kezdett kérlelni.

— Szépen kérlek, könyörgök, gyere hozzám feleségül.

Bátorítóan rámosolyogtam. Tudtam, őszintén gondolja, amit mondott. Semmi kétségem nem volt szándékai becsületességéről. Ez pont olyan volt mintha valaki átbukik a szerencsekút kávéján és lezuhan a sokat ígérő jövőbe. Szerелеmbbe estem vele, és tudtam, hogy szívéből és lelkéből viszontszeret. Mit tétovázzak, határoztam, miért ne mondanék neki igent.

— Garry, férjhez megyek hozzád. Én leszek a világ legjobb felesége.

— És én leszek a világ legjobb férje, — Garry válaszolta tüzes hévvel és szavai hegycsuszamlásként temettek maguk alá. — Úgy fogok vigyázni rád, mint a szemem fényére. Minden este karomba zárlak és álomba ringatlak. Mellettem virágba fogsz borulni és boldog, elégedett asszony leszel. Minden tehetséged ki fog bontakozni házasságunkban. Én hiszek a szabadság és a bizalom megadásában. Soha nem fogod megbánni, hogy igent mondtál.

Felemeltük söröskancsóinkat, és úgy csodáltuk egymást, mint két kisbaba, akit közös gyerekágyba fektettek; némán és szótlánul csak lelkünk reszketett a magasztos pillanat terhe alatt. Szemünk íriszének csillogásában próbáltuk meglátni a jövőt, hogy mit is akarunk vajon ígérni egymásnak. Én láttam Garry tisztességtelen szándék nélküli egyenességét, hűséges és ragaszkodó becsületességét és ő láthatta a boldogságomat és a kételkedés nélküli bizalmat őszinteségében és odaadó szeretetében. Számunkra megállt az idő és egy végtelenségnél is hosszabb örökkévalóság után, az én rendesen bőbeszédű Garrym törte meg szent hallgatásunk csendjét és finom, de komoly hangon megkérdezett.

— Akarod, hogy hivatalosan is megkérjem a kezéd apádtól.

— Nem, — ráztam a fejemet, — nem akarom.

— Ennyire gyűlölöd?

— Nem gyűlölöm, csak nem hiányzik nekem. Számomra az öreg többet nem létezik.

— Van ennek valami nyomos oka? Amit talán nem akarsz nekem elmondani?

— Nincs, én már csak ilyen vagyok. Számomra itt vagy te és senki másra nincs szükségem.

— Édesanyád és testvéreid, hogyan állsz velük?

— Küldünk nekik egy képeslapot, hogy összeházasodtunk. Nem akarom, hogy beleavatkozzanak életünkbe. Ha túl barátságos leszel hozzájuk, félreértik és átveszik dolgaid irányítását. Mit gondoltál, miért hagytam ott a szülői házat és teljesen egyedül új életet kezdtem egy idegen nagyvárosban?

— Tehát akkor családotat teljesen ki akarod zárni életünkéből.

— Igen, — feleltem, de már erre elmosolyodtam, — gondold el, micsoda malacod van, nem kell foglalkoznod semmiféle anyóssal vagy apóssal.

Garry vette a lapot és ő is elmosolyodott. — Bevallom, nekem is kedvemre van a rokonság hiánya.

Ezzel letudtuk a rokonaimat. Nem volt szándékomban velük a karácsonyi üdvözlőlapok írásán felül kapcsolatot tartani. Térjünk más tárgyra, gondoltam, milyen lehet a viszony Garry és az ő saját családja között?

— Hogyan állnak a dolgok a te családotnál? — kérdeztem.

— Az enyéme, — felelte elgondolkozva, — az én rokonaim Kentucky államból való szénbányászok. Egy Beauty nevű városban élnek, régebben Himlerville-nek nevezték a helyet. Mindenki egy helyen a bányában dolgozott és a bánya adta a lakást és az egyetlen üzlet is a bánya tulajdonában volt. Munkás település, ahogy mondták. Senki nem beszélt angolul, csak magyarul.

Közbevágtam, — az én szüleim is Magyarországról valók.

— Na, látod, — Garry felelte és kiitta maradék sörét, — az isten is egymásnak teremtett minket. De hol is tartottam, igen. Szüleim öregek és nem szeretnek utazni. Én voltam a legfiatalabbik gyerek a nyolc közül. Soha nem törődtek velem sokat. Majd felhívom őket telefonon, anyám biztosan közli velem, hogy túl fiatal vagyok a nősülésre. Várjak még legalább tíz évet és gyűjtsem a pénzemet.

Szemem elkeskenyedett és úgy néztem Garryre, mint egy párduc, aki a fáról rá akar ugrani és át akarja harapni a torkát. De nyugalmat

erőltettem magamra, bár már szinte bögtém. — Senki se mondja, hogy nőülj, anyádnak igaza van.

Hirtelen kitörésem és nézésesem meglepte, de egy pillanat alatt magához tért és tisztán és kétséget nem hagyva még egyszer értésemre adta szándékát.

— Linda, örültem imádlak. Engedd meg, hogy megismételjem kérésem, el szeretnék venni feleségül. Légy a feleségem, de most, rövidesen és nem hosszú évek múlva.

Szerelmes mosolyom úgy bukkant elő arcom morcossága mögül, mint mikor a nap nyáron előbukkan a fekete jégeső után. — Rendben van, ha úgy akarod, hanyagoljuk az összes rokont. Összeházasodunk, amilyen hamar csak lehet, nem kell semmiféle bejelentés és engedély.

Még hosszú órákig beszélgettünk. Beesteledett és az étterem megtelt vacsoravendégekkel. Ideje volt, hogy távozzunk, hacsak nem akartunk vacsorázni és éjjelig ottmaradni.

A hazafelé vezető úton Garry a szokásosnál is beszédesebb lett. Hosszú bonyolult mondatokban ecsetelte, hogy lakásra lesz szükségünk és milyen boldog lesz, ha többet nem kell együtt laknia egy csapat vénemberrel.

— Temérdek dolgot kell beszerezniünk, — magyarázta, — bútorokat, tucatnyi háztartási eszközt és egy millió különböző otthonteremtő alkalmatosságot. Egyikünknek sincs berendezett lakása. A nulláról kell indulnunk, de remekül fogunk szórakozni a dolgok beszerzésével és a berendezkedéssel.

Hegyes könyökömmel alaposan megböktem az oldalát. — Ne feledkezz el a kétszemélyes dupla ágyról és a finom ágyneműről.

— Praktikus gondolkozás, — Garry nevetett, mint egy cinkos tettestárs. — Nem kell többet túskebokrokban és sikamlós sziklákon egymáséi lenniünk.

— Tudtam, hogy ezen a téren egyetértesz velem, — mondtam és egyetértően rákacsintottam.

Már a Manhattanen jártunk, közel a baptista templomhoz, amikor egy pirosra fordult villanyrendőrnél Garry megállt és nagy komolyan rám nézett.

— Egy nagyon fontos dolgot, amit holnap el kell intézniünk, szinte elfelejtettem.

— Mi lenne az? — kérdeztem és torkomban keserű gombócot éreztem. Térdem idegesen megrándult és megijedtem. Ez most elő fog jönni valami olcsó kifogással.

De nem volt baj, Garry szavai minden kétségemet eloszlatták,

— Holnap elmegyünk a 47th Streeti ékszerész negyedbe, — mondta, — és veszünk két aranykarikát és egy gyémánt eljegyzési gyűrűt.

— Oh, Garry, — sikkantottam egy picit, minden aggodásom egy pillanat alatt kámforrá lett és szinte beleugrottam az ölébe. — Nem kell vened semmit. Igazán mondom, nincs szükségem gyémántgyűrűre.

— De igenis szükséged van, — felelte, és megsimogatta gyűrűs ujjamat, — és én nagyon is meg akarom venni neked a legszebb gyűrűt, amit a boltban kapni lehet.

Negyedik Fejezet

Másnap, egy kis boltocskában a 47th Streeti ékszerbörze árkádjai alatt Garry megvette az eljegyzési gyűrűket. A köves gyűrű tetején csillogó briliánskö egy egész karátos dél afrikai gyémánt volt. Vettünk két tizennégy karátos arany karikagyűrűt is és kerekre tágult szemekkel néztem, ahogy Garry tárcájából kiszámolt érték hét ropogós százdolláros bankót.

Az ékszerész egyenként felszedte a Benjamin Franklin arcképével megtisztelt bankjegyeket és gondosan megszámolta őket. Jobb hüvelykujt többször megnyálazta és gyanakodóan ellenőrizve valódiságukat egyenként pattintgatta ujjai között a százasokat.

Amikor a ravasz ékszerkereskedő végre befejezte a pattintgatást, arca mosolynak is vehető grimaszba torzult, szakavatott fogtechnikai munkáról tanúskodó teljes protézisét büszkén kivillantotta és bejelentette.

— Rendben van. Tudtam, maguk nagyon becsületes és szimpatikus fiatal párnak látszanak, de biztos, ami biztos, le kellett ellenőriznem a pénzt, mert sok csaló gazember megfordul itt a börzén, — majd befejezve bocsánatkérését felénk fordult és ismételten megmutatta fogait. — Szívemből kívánom, — mondta, — hogy hozzanak maguknak ezek a gyűrűk sok boldogságot és jó szerencsét.

Kedden, Garry ebédideje alatt, kettesben elmentünk egy orvoshoz, hogy a házassági engedély kiadásához szükséges vérmintát vegye le tőlünk. Az ősz hajú úriembernek, egy özönvíz előtti bérház pincéjében volt a rendelője, ahol egymagában üldögélt. Nyilvánvalóan nem tellett neki se titkárnőre se kiségitő nővérre. Garry fizetni akart a vérvétel után, de az öreg doktor, hosszú ujjú finom kezével csak kedvesen legyintett:

— Hagyják az én tiszteletdíjamat, én csak egy öreg, gyógyító felcser vagyok. Hogy megakadályozzam a szifilisz terjedését, ingyen veszem a vérmintát, de a laboratórium nem ilyen nagylelkű és szociális

gondolkodású. Biztosak lehetnek abban, hogy duplán ki fogják számlázni maguknak a vérpróba árát.

Hétvégére kezünkben volt a házassági engedély és hogy egybekeljünk, szombat reggel lementünk a New York City polgármesteri hivatal hatalmas épületébe. Fülöp tiszteletes a Baptista templomból, akadékoskodott, hogy miért nem hozzá mentünk megesküdni? Gondolom azért, mert nem nagyon érdekelt minket a nyájaskodó áldás, amit álszenten kívánt volna nekünk, de legfőképpen, nem volt szándékunkban feleségének Gertrúdnak és leányuknak, Mrs. Némethnek ájtatos kioktatását végighallgatni.

Egy meglehetősen tágas váróteremben, valahol a húszegynéhány szintes épület egyik felső emeletén, a városi békebíró irodája előtt leültünk és nehezen palástolt, bár érthető izgatottsággal feszengve, de mégis türelmesen várakozni kezdtünk. Egyszerű fehér ruhát öltöttem magamra, és az anyag eltakarta vállaimat, de az ujjak fél felsőkarig sem értek. Alul, a ruha bokám tetejéig ért és gondosan elrejtette lábaimat. Fent a Bronxban, egy 204th Streeti virágüzletben Garry hatalmas, piros rózsákból, gladióluszokból és apró gyöngyvirágokból gazdagon összeállított esküvői virágcsokrot készítettett. Várakozóan üldögéltem a széken mialatt az illatos csokrot ölemben tartottam és lábfejemet ki-be huzigálva tűsarkú hófehér cipőmből, elmélyülten mozgatgattam lábujjaimat.

Garry is kicsípte magát. Felvette sötét öltönyét, az egyetlent, ami lehetett neki, fehér fodros mellű szmoking inget viselt hozzá és cicanyakkendőt. Nem unatkoztunk, vicces bölcsességet és értelmetlen szójátékokat csacsogva úgy éreztük magunkat, mint két óvodás, akik a fagyaltos taliga érkezését várják az állatkert előtt.

A teremben még legalább tizenkét párocska volt rajtunk kívül. Három menyasszonyt számoltam össze, mind a három ruháján sokkal hosszabb volt az uszály, mint az enyémen. Kettőnek le volt meztelenítve a válla és úgy viselkedtek, mintha az övék lenne a városháza. A vőlegények ittasanak látszottak, hosszú hajuk rendetlen volt és szakállukat már régen meg kellett volna vagdosni. El nem tudtam képzelni, hogy miért akarna valaki is férjhez menni hozzájuk.

Több óra várakozás után ránk került a sor és egy segédhivatalnok beirányított minket a belső szobába. Bent leültetett egymás mellé, a házasságkötő bíró íróasztala előtti székekre.

A bíró alacsony, kövérkés és nagyon barátságosan kinézetű öreg bácsi volt. Kedvesen ránk mosolygott, megkérdezte nevünket és rövid beszédet intézett hozzánk.

A beszéd után egyenként igent kellett mondanunk és egy percen belül a bíró férj és feleségnek nyilvánított minket. Mrs. Miller Linda lett belőlem. Két tanúnk, Garry munkatársa és barátja Roger és felesége Lisa aláaknyarintották nevüket a házassági anyakönyvbe és, mind a négyen egyszerre, megfordultunk és kitódultunk a folyosóra.

A liftfülkében Roger tréfásan oldalba vágta Garryt és irigykedő hangon kijelentette.

— Baráti, micsoda szerencsés egy fickó vagy.

Én kuncogni kezdtem és játékosan rendreutasítottam. — Ne légy már olyan rettenetesen irigy. Inkább nyisd ki a szemedet és lásd meg, hogy neked mi van.

Lisa elmosolyodott és belém karolt. — Roger nagyon jól tudja, mije van. Csak olyan, mint egy rakoncátlan kisfiú, mindig az kell neki, ami a másik gyereknek a tulajdona.

Egeket csapkodó jókedvvel léptünk ki az épület kapuján és mindenféle számárságot locsogtunk összevissza. A csodálatosan ragyogó nyári napsütésben szinte tánclépésben ugrálva, elgyalogoltunk parkolóban hagyott kocsinkig. Roger vezetett és felhajtottunk az Upper East Side-ra, Manhattan keleti részének felső oldalára ahol a Second Avenue-en beültünk a híres cigányprímásról elnevezett népszerű magyar étterembe, a Rigó Jancsiba.

Gulyáslevest rendeltünk és szaftos marhapörköltet galuskával. Utána dobostortát ettünk és megittunk két üveg Egri Bikavért. A bor eleinte egy kicsit fanyarnak érződött, de az alkohol gyorsan fejünkbe ment és fékezhetetlenül jól kezdtük magunkat érezni.

A szomszéd asztalok egyikénél egy idősebb úriember felfigyelt esküvői ruhámra és, két lábán kissé ingadozva, asztalunkhoz lépett. Borospohár volt a kezében, magasra emelte és szónoki pátosszal kijelentette:

— Emelem poharam az ifjú pár egészségére.

Garry kissé értetlenül nézett rám és fordítanom kellett.

— Let me drink to the health of the newlyweds.

A kapatos úriember angolul folytatta, — Én vagyok a Béla bácsi. Szívemből kívánok maguknak boldog házasságot, hosszú életet és bőséges gyermekáldást.

Lisa válaszolt helyettem. — Erre még rengeteg idő van. Nem látja, a menyasszony még szinte gyermek. Még nem áll készen arra, hogy bubája legyen.

— Én úgy látom, a menyasszony bármire készen áll. — morogta Roger szakálla alatt.

Ismét az én oldalamra állva, Lisa haragosan összeráncolta a szemöldökét és alaposan nyakszirten tenyerelte férjét.

Béla bácsi kiitta a borát és mi követtük példáját. Vérekes szemeit rám meresztve egy darabig fixírozott majd ittas hangon kijelentette.

— Maga itt lakik a környéken. Maga ugye magyar?

— Ohióban született, — Garry felelte korrigálóan.

— Ohio vagy nem, a felesége közülünk való, — mondta az öreg és intett a pincérnek. — Hozzon a fiataloknak még egy palack bikavért, ma ünnepelünk.

A pincér ugrott, hozta a bort és letette Béla bácsi ajándékát az asztalunkra. Jócskán nyakaltunk belőle és kissé spicces jókedvünk megrészegeedett vidámságra változott.

— Életem legboldogabb napja, — Garry kiabálta, — egy nap, ha időm lesz, könyvet fogok írni erről az egészről és mindenki benne lesz. Nem teszek kivételt senki kedviért.

Többen is odaléptek asztalunkhoz és gratuláltak. Szerencsekívánóink hátsógondolatok nélküli, őszintén boldog embereknek látszottak. Magyar fiatalok családot alapítottak, gondolhatták, és ezek a gyerekek olyannyira szép és kedves teremtések, valóban a legeslegjobb és legáldottabb jövőt érdemelik a sorstól.

—

Az egyik asszony a baptista gyülekezetből, Mary, javakorabeli, nagydarab, elhízott és rendetlen külsejű nőszemély, egy Bronxi bérházban volt házfelügyelő. Tiszta véletlen szerencsére, éppen esküvőnk

napja előtti héten egy lakás megürült az épületben, ahol Mary lakott és végezte házmesteri feladatait.

Az 1970-es évek közepén, legalább is a kerület északi részében, a Bronx még mindig kellemesen kedves hely volt ahol nyugodtan lehetett élni. Pedáns szeretettel rendben tartott hatemeletes bérházak és két-családos magánházak szegélyezték a dús lombosított fák árnyékolt utcákat és a festői szép sétálóparkokat és játszótereket ahol felnőttek és gyerekek egyaránt kellemesen tölthették szabadidejüket. A gondosan rendben tartott városi parkokban teniszt lehetett játszani vagy lópatkót dobálni egy négyszögekkel és számokkal berajzolt fadeszkára. A mindennapi létezés folyása becsvágy nélkül egyszerű volt és nem volt szükség, hogy valaki gépkocsit tartson. Mary épületének közvetlen környékén három élelmiszer áruház is várta a vevőket, a háziasszonyok összehasonlíthatták az árakat és takarékos módon vásárolhattak. Volt német hentesüzlet és olasz fűszeres, és mellettük pékségek és cukrászdák. A 204th Street mentében, mindennemű és fajtájú üzlet és vállalkozás létezett, bármiféle, amire bárkinek is szüksége lehetett, beleértve virágüzleteket, gyógyszertárakat és családivan kedves, apró kis éttermeket. Az üzletekben bőséges választék volt. A helyiségek és a raktárak tisztának látszottak; a végtelenül kedves és udvarias modorú üzlettulajdonosok segítőkészen szaladtak a vásárlók elébe, ismerték portékájukat, és értették szakmájukat.

A bérházak között kevés volt a parkolóhely, de szerencsére kevés családnak volt automobilja. Az emberek többsége alumíniumból és drótból legyártott, összehajtható targoncát használt, és kerülgetve a járda repedéseit és az itt-ott tátongó mélyedéseket azon húzták maguk után haza a bevásárolt élelmiszert és háztartási szükségességeket.

Minden második utcasarkon írországi karakterű kocsmá, ivóház vagy taverna volt, ahol télen bensőségesen meleget tartottak és nyáron az izzasztó kánikulában hajnaltól éjszakáig működtették a jéghideg légkondicionálást. A domb tetején impozáns katolikus templom és mellette felekezeti iskola emelkedett, és lent a völgyben, néhány utcasaroknyi távolságra zsidótemplom, egy öreg zsinagóga vesztegelt csendes elzárkózottságban. A legnagyobb park az Oval Park Reservoir nevezetű hely volt, ahol az egykori városi víztároló helyébe mesés szép sportpályát épített a város. A régi gátakon belül nyolc tenispálya, egy

komplett atlétapálya, játszóterek és a gyerekek részére egy nagyobbacska úszómedence várta a környékelieket.

A Bronx Botanikus kert, csodálatos pázsitjával és növényzetével néhány utcasarknyi gyaloglásra zöldellt a lakóházak szomszédságában. A kerten belül egy lankán emelkedő domb tetején igazi erdő fái susogtak és a völgyben, a Bronx folyó sziklás szurdokában, sustorgó vízesés zubogott. A vízesés után csendesre lassult folyó mellett ott állt a régi dohányőrlő malomból kialakított Snuff Mill étterem épülete, ahol a földszinten nassolni való finomságokat, szendvicseket és üdítőitalokat árultak. Az emeleten lovagterem volt ahol alkalmanként, néha több száz meghívott vendéggel is, fényes esküvői fogadások zajlottak.

A kert egy másik részében, égbenyúló kupolákkal, pálmafákkal és sűrűn burjánzó trópusi növényzettel hatalmas üvegház díszelgett. Kissé odébb, de tisztos távolságra, a folyó mentében tovább lehetett gyalogolni és el lehetett érni a Bronxi Állatkertet. Az állatkert klasszikus szobrokkal ékesített bejárata mögött folytatódott a bokros parkerdő és a fák közötti ketrecekben rengeteg egzotikus állatot lehetett látni és számos különleges kiállítást és biológia környezet-bemutató elrendezést megtekinteni. Tavasszal tucatnyi féltően gondozott ágyás telt meg a legszebb virágokkal és a forró nyárban piknik pokrócot lehetett teríteni a smaragdzöld füre vagy meg lehetett pihenni a fák vastag árnyékának hűs nyugalmaiban.

Az idő állni látszott, legalábbis a Bronznak ebben a kicsiny és elzárt részében. A lakók nem költöztek el lakásaikból, a lakbéreket a város bérletdíj korlátozó törvénye alacsonyra szabta, és a szerencsések, akiknek ilyen lakás jutott sok más luxus dolgot meg tudtak engedni viszonylagosan alacsony fizetéseikből, melyet nem túlságosan nehéz vagy nem túl erősen kimerítő fizikai erőfeszítést igénylő vagy egyszerű tisztviselői munkahelyeiken kerestek. Egy ilyen korlátozott bérű lakást nem volt könnyű megszerezni. Esetleg ha a bentlakó eltávozott az élők sorából és nem hagyott maga után örököst vagy családot, talán akkor keletkezett egy üresedés.

De a lakásszerzés nem volt teljesen lehetetlen. Főleg, ha a kereső ismerte a házmestert vagy a vicét, aki némi anyagi ellenszolgáltatás ellenében, telefonhívást adott, ha valahol lakásüresedés volt remélhető.

Ügyes beszélőkével megáldott Garry szeretett idősebb asszonyok

kedvében járni és barátságba keveredett Maryvel, a Bronxi házmesterrel. Mary a 207th Street-en lévő épületet, egy bejárati csarnokkal és működő felvonóval rendelkező hatemeletes háború előtti alkotmányt, makulátlan rendben és tisztán tartotta. Mary férje, Péter, lent a Manhattan egyik hatalmas lakótornyában két műszakot is ellátott és ritkán volt otthon, vagy ha otthon is volt, főleg aludt. Marynek temérdek ideje és lehetősége maradt pletykázni és nyugodtan élvezhette a bérházi élet kapcsolat kialakító lehetőségeit.

Mary imádott flörtölni az én Garrymmel.

— Kis Gerárdókám, — kezdte most is hasonlóan, ahogy mindig becézte, — Mrs. Murphy költözik a 3J-ből és az 5A-ba megy. Meg tudnám szerezni magácskának a lakást, de le kell fizetnem a kiadóirodát. Beleértve a hálót, három és fél szoba nagyságú rezidenciáról van szó a harmadik emeleten. Nem nagy, de éppen jó lenne egy magafajta legényembernek.

— Mennyi kér az iroda?

— Ötszázat.

Garry másnap hozta a pénzt és a telefonszámért cserébe odaadta Marynek. Az ügynökség kéthavi letétet kért és ötszáz dollár közvetítési díjat. Garry nem említette, hogy a közvetítési díjat már előre odaadta a vicének, a havi százhuszonöt dolláros lakbér remek üzlet volt és a New York városi lakbértörvény megtiltotta a házigazdának, hogy emeljen az áron és megközelítse a lakás szabadpiaci bérelésének értékét.

Egy héttel házasságunk előtt Garry összeszedte cókmojkját és a férfiszállásról átköltözött az összkomfortos lakásba. Ágya nem volt, egy hétig a földön aludt és a konyhapultra téve tányérját azt ette, amit valamelyik kifőzdéből behozott magának.

Én is felmondtam az East 80th utcában, a Manhattan északkeleti felében lévő templom bejárati ajtaja feletti szobámat, amit idáig egy másik hozzám hasonló sorsú leánnyal osztottam meg. Esküvőnk napjának estéjén, miután kimulattunk magunkat és kissé kijózanodtunk a Bikavér okozta mámorból, Garry segített költözködnöm. Kocsiját leparkolta a tilosba, egy utcai tűzcsap mellé, kettesével szedve a lépcsőt felszaladt az emeletre és megragadta két tömöltre pakolt kofferomat. A lépcsőn lerángatta szegényeket és lent bedobta kocsijának csomagtartójába. Egy percen belül, többé vissza sem tekintve régi

lakhelyemre, elindultunk és elhajtottunk új otthonunkba, a Bronxi lakásba. Mary látta, ahogy behurcolkodtam Garryhez, és szavamra mondom, életemben még nem láttam egy olyannyira csalódott pofát, mint amilyet féltékeny Mary vágott fiatal vetélytársa láttára.

Házasságunk és összeköltözésünk hosszú és bizonytalan korszakot zárt le mindkettőnk életében. Mind a ketten magányos lények voltunk, akiket saját családjuk érzelmileg és anyagilag kitagadott, elüldöztetettünk a városkákból ahol felnőttünk és új életet kényszerültünk kezdeni ebben a végtelenül hatalmas, de semmi körülmények között sem ellenséges beállítottságú metropoliszban. Nem voltunk hozzászokva, hogy elkényeztetve dúskáljunk luxus javakban és kiterjedt társadalmi életet éljünk és mind a ketten úgy éreztük, hogy egymásban megtaláltuk mindazt, amire az életben valaha is szükségünk lehetett.

Szép és kényelmes otthont akartunk és áldozatul esve számos eladói rábeszélésnek, jóval több bútort és háztartási cikket vettünk, mint amennyit meg tudtunk engedni pénzünkben. Garrynek jól fizető és biztosnak mondható állása volt, bár a kormánypolitika forgandósága miatti leépítések lehetősége állandóan fennállott, és Damoklesz kardjaként a munkanélküliség réme állandóan fejünk felett lebegett.

Kezdeti lelkesedésünkben szinte összes megtakarított pénzünket elköltöttük lakásberendezési tárgyakra. Hitelkártyánk nem volt, használatuk nem volt abban az időben annyira elterjedve, mint ma, harminc évvel később, és amikor pénzt akartunk kölcsönözni és elmentünk egy pénzkölcsönző uzsoráshoz, de a kövérkés testű fiatal fekete üzletember, még egy kis összeg felvételére sem talált minket hitelképesnek. Kölcsönfelvétel lakásberendezésre, 1975-ben valóban kockázatos üzleti befektetésnek számított. Gondolom, nem tudtuk eléggé meggyőzően bizonyítani a vén uzsorás fiatal képviselőjének, hogy főnöke pénzét jövedelmező vállalkozásba fektetnének be.

Garry kedves modorú kellemes személyiség volt és jó férj. Nem tűrhette, hogy nehéz fizikai munkával keressem pénzemet. Főleg azt utálta, hogy mások otthonát takarítottam. Mérnökfeleséggé válva én is elértem azt a pontot életemben, hogy rangomon és méltóságomon alulinak tartottam, hogy ilyen lealacsonyító, alantas munkát végezzek. Végeredményben középiskolai diplomám volt és évekig a könyvelésben dolgoztam, mint számviteli segéd. Garry nem kellett kétszer mondja,

hogy hagyjam abba a takarítást.

Beiratkoztam egy tanfolyamra, hogy kitanuljam a lyukkártyás könyvelési rendszert. Pár hét alatt megszereztem képesítésemet és elírányítottak egy munkainterjúra az Empire State Building hetvenkettedik emeletére, egy japán tulajdonban lévő export-import céghez. Egy napig tartott a munkám. Alá akartak velem íratni egy igazolást, hogy a következő öt év folyamán nem lesz gyerekem. Nem akarták idejüket és pénzüket rám vesztegetni, hacsak nem voltak benne biztosak, hogy évekig náluk maradok alkalmazásban.

Garry azt tanácsolta. — Be se menj másnap. Még csak fel se hívd őket telefonon, hogy megmagyarázd miért. A szemétláda gazember majd utánad küldi az egy napi munka után járó fizetésedet. Nincs szükségünk arra, hogy állásba menj. A mi házuknál én keresem a pénzt.

Így egyelőre otthon maradtam és egész nap vártam, hogy Garry mikor jön haza. Garry szerette a hasát. Remek vacsorákat csináltam neki és minden este tágra nyílt szemekkel csodáltam, ahogy leette a telire rakott asztalt. Úgy evett, mint valami kiéhezett menekült. Elégedetten és boldogan, mint két csalogány a szerelem fészkeben egy balzsamfa tetején, minden áldott nap szeretkeztünk. Garry csodálatos és kitartó szeretőnek bizonyult. Dús fantáziával megáldva, úgy véltem rendkívüli adottsága volt, hogy újabb és minél szokatlanabb dolgokat találjon ki. Nincs szükség a részletek ecsetelésére, de mindent csináltunk és megpróbáltunk, amit a 42nd Street-i kikötőnegyed zugfilmszínházaiban, vagy magánkukucskálóiiba valaha is vetítettek.

A kezdeti eufória sokáig eltartott, jóval első házassági évfordulónk utáni időkhig. Szerényen és egyszerűen éltünk, de minden mértékletességünk ellenére a kifizetetlen számlák kezdtek felgyülemelni. Szerencsére Garry jobban fizető állást talált, és a lényegesen nagyobb mérnöki tervezőintézetnek a Sverdrup és Parcel vállalatnak kezdett dolgozni. A cég rövidesen jelentős munkát kapott és bevezették a kötelező túlórákat. Garry tíz órát dolgozott naponta. A földalattin naponta két órát utazott manhattani munkahelyére és mindennek tetejébe szombat délelőttönként bevállalt egy műszaki oktatói állást.

Férjem boldogan magyarázta a dolgok alakulását. — Szeretek dolgozni és imádok pénzt keresni. Mostantól kezdve félreteszünk pénzt és egy nap házat veszünk valahol az elővárosokban. Az ingatlan a

legjobb befektetés. Csupán össze kell gyűjtenünk a lefizetendő húsz százalékot és majd, mint lakbért fizetjük a havi jelzálogkölcson részleteket.

— A Bronx nekem tökéletesen megfelel, — vitatkoztam férjemmel, — és különben is, utálok a családi házakat. Az örökös veszekedésekre és torzsalkodásokra emlékeztetnek, amiket apám házában kellett végigszenvednem. Maradjunk itt ebben az alacsonybérű lakásban. Ha valaha gyerekeink lesznek, itt van a tisztos kinézetű állami iskola, utcasaroknyi közelségben.

— Az nem egy jó iskola. A városban nem lehet gyerekeket nevelni.

Szerettem Garryt. Nem akartam vitatkozni vele valami, egyelőre nem aktuális problémán. Gondoltam és reméltem, amúgy is hosszú évekig tart, amíg összegyűjti a házra lefizetendő pénzt. Nem mentem el dolgozni és Garry sem erőszakoskodott, hogy keressek magamnak állást. Véleményem szerint minden kantárszárat a kezében akart tartani és túlságosan féltékeny volt ahhoz, hogy kiengedjen emberek közé és nem szerette volna, ha munkatársak vesznek körül reggeltől estéig.

Nem bánom, gondoltam, legyen úgy, ahogyan te akarod.

Az egyedüllét órái azonban kezdtek nagyon megnyúlni és unalmassá válni. Garry rendszerint már reggel hétkor kiment az ajtón és csak este hét után jött haza. Minden este legalább egy órát evett egyfolytában, utána televíziót néztünk és meggondolva, hogy másnap reggel Garrynek már hat órákor fel kellett kelnie, elég későn, éjfél felé feküdtünk le hitvesi ágyunkba.

Mindennap szeretkeztünk, néha kétszer is, mielőtt álomba merültünk és abban a percben, ahogy reggel felébredtünk. Ennyi szerelemtől akárki teherbe esett volna, főleg a mi esetünkben. Garry hallani sem akart róla, hogy fogamzásgátló pirulákat használjak.

De Garry egyelőre azt sem akarta, hogy teherbe essek és kezdettől fogva sajátos terhesség megelőzési módszereket talált ki. Eleinte számoltuk a napokat, havi ciklusom előtt és után, de ez meglehetősen kockázatos volt. Garry egyre jobban aggódott, hogy elszámoljuk a napokat és egyszerűen, az aktus végén kiszállt a végállomás előtt, kivéve menstruációm előtti és utáni két napon. Néha vérzésem késett egy két napot és Garry úgy megijedt mintha a világ vége közelítene.

Néhány hónap múlva, alighogy elkezdte a normális, közösülési aktust máris a hátára fordult és kézzel kellett befejeznem a munkát. Nagyon imádta, ha húzogattam neki, és ahogyan egyre izgatottabb lett mindegyre arról kérdezgetett, hogy hány férfivel voltam már valaha életemben. Apró részleteket elmeséltem neki Chrissel való szexuális játékainkból, de kategorikusan kijelentettem, hogy senki mással nem voltam. Nem kételkedett szavaimban, de bevallotta nekem, ha ő lett volna az én helyemben, és olyan csinos és kíváncsós lett volna, mint én; minden bizonnyal jóval többel megpróbálta volna.

Ez is bizonyította, fogalma sem volt a női lélek rejtelméről.

Később, szeretkezésünk kellős közepén, mialatt én nagy igyekezettel huzigáltam a bőrkét lefele és felfelé a cövekjén, elkezdett mindenféle groteszk történeteket mesélni nekem. Tudtam, hogy lehetetlenségeket beszél, és szemrebbenés nélkül hazudik, de néha annyira beleélte magát a mesébe, hogy szinte elhittem neki.

Garry azt kezdte állítani, hogy mégiscsak volt neki, évekkal ezelőtt egy mások nőpartnere, akinek megengedte, hogy másokkal is szexezzen feltéve, ha az a buta liba elmondta neki az intim részleteket. Ez már több volt a soknál, ha jobban meggondolom ezt a mesét már semmi körülmények között nem lehetett elhinni. De Garry sokszor elismételte a furcsa fabulát és soha nem tévedett, mint egy rendes hazug, aki újabb és újabb részleteket talál ki és régieket megmásít. A mesék egyre hosszabbak és egyre komplikáltabbak lettek és mielőtt észrevettem volna és leállítottam volna Garryt, a mesék szerelmeskedéseink központi témájává váltak.

Egy alkalommal Garrynek, miután már egy darabig bennem volt, leállott a szerszámja. Kihúzta és nekem kellett játszani a füttyökkel ameddig újra meg nem keményedett.

Nem tudtam másra gondolni, talán Garry túl sokat dolgozik. Gyakran feldúltan és kimerülten jött haza munkából. Amikor ideges volt és fáradt, még csak fel sem állt neki. De mindentől eltekintve, tiszta szívemből szerettem férjemet. Garry alapjaiban véve volt igazi férfi és jó ember, jól keresett és mindent megadott nekem, és rajta kívül ebben a tízmillió metropoliszban senki más igaz barátom nem volt.

De a lepuhulás egyre gyakrabban megtörtént.

Több alkalom után Garry azt javasolta, miután ő nem tudja

kielégíteni igényeimet, jogomban áll, feltéve és ez csak az én saját biztonságomért és kockázatmentességemért köti ki, ha ő megismerte és engedélyezte a személyt, akit én választok majd ki alkalmi szexpartnernek.

Egy ilyen marhaságot nem vehettem komolyan. Gondoltam ez nem lehet semmi más, mint valamelyik tisztára bizarr fantazmagóriája, mivel amikor nem állt szexuális gerjedelmének magaslatán soha nem beszélt ilyen badarságokat.

Ötödik Fejezet

Bevásárlási útjaimra, amelyeket parkolóba bezárt autónk igénybevétele nélkül a környéken szerettem elvégezni, rendszerint délelőtt tíz óra fele indultam el. Dolgom soha nem volt sietős, gondosan összehasonlítottam az árakat a három helybeli élelmiszer áruház között, megnéztem mit rakott ki a helybeli olasz delikateszen és néha vettem magamnak egy darab pizzát a szicíliai pizzásnál. A környékeliek lassan megszokták jelenlétemet, köszönni kezdtek vagy, ha elkapták tekintetemet rám mosolyogtak.

Valamelyik felső emeleten lakott egy idősebb férfi, és egyszer-e egyszer együtt utaztunk a liftben. Tudtam a nevét, a postaládájára Osborne Stuart volt írva és valaki a házból említette, hogy Mr. Osborne a manhattani főpostán dolgozik esti műszakban.

Osborne éjfél után járt haza munkából, másnap reggel kilencig aludt és gyakran ugyanabban az időben, pontosan akkor, amikor én indultam el bevásárló útjaimra, hagyta el az épületet, hogy napi ügyes-bajos dolgait intézze. Néha egy-két utca hosszát együtt sétáltunk lefelé a dombról ahol lakóházunk magasodott. Osborne készségesen mesélt nekem munkájáról, említette, hogy egyedül él és udvariasan kérdezett férjemről. Stuart ravasz öreg róka volt, egyetlen panaszkodó szót sem kellett mondanom, érezte, sőt tudta, hogy unatkozom, társaság után vágyakozom, és magamra hagyottan érzelmileg sebezhető vagyok. Egy délelőtt, a felvonón felfele mentünkben megkérdezte, hogy szeretném-e megnézni lakását. Semmi rosszra vagy veszélyesre nem gondoltam, belegyezttem és a gyanú legkisebb árnyalata nélkül tovább emelkedtem vele, fel az ötödik emeletre.

Nálamnál jóval idősebb kora ellenére, talán már hatvan év fele is járhatott, Stuart jó kondícióban volt. Atléta természetű férfinak látszott, arányosan elosztott alakján nem volt súlyfelesleg, és izmos lábain

rugalmas magabiztossággal lépkedett. Csodálattal adóztam szívós kitartásának, ahogy néha alkalmam volt megfigyelni, de szerintem rendszeresen csinálta, legalább egy órát futott körbe az Oval Park atlétapályáján. Lakásában súlyzók voltak és büszkén említette, hogy vasaival naponta fél óra hosszan csukló és gimnasztikai gyakorlatokat csinál.

Otthona, legalábbis amennyit megfigyelhettem belőle, tisztának látszott és szép rend volt. Nappalijában kényelmes dívány volt két karosszékkal és egy oldalfal mentében kötetekkel százszámra telerakott háromrészes könyvespolc és vitrin kombináció állt. Stuart érdekes egyéniségnek és feltehetően veszélytelen társalgópartnernek tűnt.

Lakása csendjében, mint két régi, testi-lelki jó barát kellemesen és hosszasan beszélgettünk. Stuart kávét készített és könnyed, baráttan biztató modora otthonos érzést váltott ki bennem és nem féltem, sőt szerettem vele kettesben lenni.

Tehát van egy öreg barátom, a nagyapám is lehetne. Ebből még nem lehet semmi baj, gondoltam és első látogatásomat több is követte. Ha esett az eső vagy hétfő reggel volt és rám szakadt az egyedüllét, olyankor szükségem volt valakire, akihez beszélhettem. Nem volt kebelbarátnőm, akivel rátelepedhettünk volna telefonra, ahogy lent a földszinten Mary, a vice csinálta órákon át. Mary kimondottan neheztelt rám, hogy elvettem Geraldóját és legkisebb gondom is nagyobb volt, hogy csillapítsam aggodalmait és tiszta lapot kezdjek vele.

Magamra maradva lakásunkban, vagy ha Garry békésen aludt mellettem éjszaka, fantáziálni kezdtem, milyen is lenne a sex Stuarttal. De ez a kíváncsi vágy az én titkom maradt. A valóságban soha nem mertem volna átlépni a szemérmes illendőség határát és nem volt szándékomban biztatni vagy bátorítani Stuartot, hogy közeledjen hozzám. Nem tartottam volna helyesnek a játékot, de még meglepőbben, aggódtam, hogy elkerülhetetlen visszautasításommal elveszíteném Stuart barátságát.

Hamarosan beállt a nyári kánikula. Nem volt klímaberendezésünk, lakásunkban izzasztó hőség uralkodott és szobáinkban vágni lehetett a

nedves párát. Elviselhetővé tenni a forró és párás napok okozta ragadós verejtékezésemet, ujjatlan vászonruhácskát viseltem melynek laza rövidsége gyakran takaratlanul hagyta térdeimet.

Valahol, egy női folyóiratban olvastam, szoros alsónemű altesti gyulladásokat okozhat, többek közt fehérfolyást, és ha eléggé meleg volt az idő, nem viseltem semmiféle fehérneműt.

Micsoda felséges érzés, gondoltam, és többet eszem ágában sem volt, hogy bugyit vagy melltartót viseljek. Izgatóan szexinek találtam, ha pusztán csak egy kis lenge ruhácskában végeztem dolgomat lakásunkban és a ruha alatt pucéran vártam haza a férjemet. Jonatánalma formájú és keménységű kebleim voltak, és alig látszott át a ruhán, hogy nem csatoltam magamra semmiféle hevedert, hogy rabságban tartsa kerek kincseimet.

Egy emlékezetes napon, kialakult szokásom szerint ismét csak egy szál vékony vászonruhácskában sétafikálva, kivittem a szemetes zacskót a felvonó melletti hulladékcsatorna csapóajtájához. A liftajtó kinyílt és Stuart állt a felvonóban. Mint mindig, most is frissen volt borotválva, és őszülő haját rövidre vágva, kefeszerűen viselte. Stuart rendezettnek és tisztának, kora ellenére vonzó külsejű férfinak látszott.

Lábfejjével megállította a csukódó ajtót és várt ameddig én a szemetes zacskót bedobtam a tátongó lukba.

— Meleg van, — kezdte.

— Az biztosan, nálunk olyan meleg van, mint valami tégláégető kemencében, — feleltem, és nagyot sóhajtva kézfejemmel letöröltem a homlokomon gyöngyöző izzadságot. Ahogy emeltem karomat, hónaljам kilátszhatott és eszembe jutott, hetek óta nem borotváltam le fekete szőrzetem. Tudtam, azonnal láttam szemem sarkából, Stuartnak megakadt a szeme izzadságtól összeragadt szőrszálaimon.

Stuart megértően mosolygott.

— Nálam az emeleten, — mondta, — jobban jár a szél és mindig járatom az ablakba szerelhető légkondicionálómát. Jöjjön fel hozzám, Linda asszony, nálam lehűtheti magát.

Garry este hétig dolgozott és soha nem jött haza nyolc óra előtt. Egy végtelenül hosszú délután volt előttem, fontolgattam kedvetlenül, amit átforrósodott téglazárkámban ma még végig kell, hogy szenvedjek.

— Remek ötlet, — feleltem belegyezően.

Beléptem a felvonóba, úgy ahogy voltam, teljesen elfeledkezve arról, hogy jóformán alig volt valami ruha rajtam. Fent, a felvonótól Stuart ajtajáig, hosszú, több helyen megtört folyosó vezetett és óvatosan helyezgetve tűsarkos cipőt viselő lábaim, próbáltam minél kevesebb csattogó zajt csinálni. Stuart ment elől és én úgy követtem széles vállát, mintha valami hegyi ösvényen, egy ingadozó lábú vadcsikó lennék és menetelnék a vezér-ló után. Az elviselhetetlen hőség elzsibbasztotta agyamat, és a rekorddöntőgető melegben szinte részegnek éreztem fejemet. Bágyadtan lecsukódó szemekkel néztem, ahogy Stuart kulcsaival vacakolt és megállapítottam, Stuart legalább olyan magas volt, mint Garry, de szélesebb és csontosabb vállai lényegesen több izomzattal voltak megrakva.

Miután beljebb kerültünk, leültünk a konyhában, pontosan úgy, mint máskor, amikor hidegebb napokon együtt kávéztunk. Stuart ült az ablakhoz közel és én a konyhaajtó felől. Rámeresztettem szemeimet Stuartra, és mint kutya a hőségben, kinyújtott nyelvvel zihálni kezdtem.

Stuart nem tett semmi megjegyzést.

Kissé lehültem, jobban éreztem magam, kebleim felett ruhám tetejét meglebbentettem és játékos sóhajtást hallatva, először én törtem meg a csendet.

— Ez a meleg aztán tényleg betett nekem.

— Linda, maga is biztosan tudja, — Stuart felelte, — nagy melegbe sok hideg folyadékot kell inni.

— Semmi esetre sem forró kávé, — mondtam beleegyezően és tovább pihegtem.

— Van fagyasztott limonádém a mélyhűtőben.

— Az jó lenne, főleg ha kaphatnék hozzá jégkockát is.

Stuart felállt, elment mellettem és kinyitotta a fagyasztó ajtaját. Nem fordultam utána, de hallottam, ahogy kivette a jégkockák tartótálcáját és kigörgetett a mélyhűtőből egy doboz fagyasztott limonádé keveréket. Visszajött a helyire, letette a jégkocka tartót és a limonádé dobozt majd kiment a nappaliba, hogy hozzon a vitrinből egy üvegkancsót. Stuart eltűnt, hasznosítani akartam az egyedüllet másodperceit, gondoltam kiszedem a kockákat a jégtartóból. Felálltam székből és az asztalon átnyúlva próbáltam a tartót elérni. Lábujjaim legtetején pipiskedve, mintha egy olimpiai tornabajnok forogna a felemás

korlát tetején, rövid ruhácskám széle fenekem kerekded aljáig emelkedett. Hátam mögött hamarosan hallottam, Stuart másodperceken belül visszajött a konyhába. Valami szégyentelen és belsőmet izgatóan felkavaró szexuális indíttatás éreztem. Biztosra vehettem, Stuart a hátam mögött áll és gyönyörködik a látványban, de nem mozdultam, úgy maradtam, ahogy voltam. Csábosan kitartva fenekemet, merészen engedtem, hogy Stuart élvezze a panorámát.

Nem számítva rejtett álmaimat, soha nem gondoltam arra, hogy Stuarttal valaha is szexezzek. De ebben a rettenetes kánikulában nem tudtam normálisan gondolkodni. Teljesen elvesztve erkölcsi ítélőképességemet és erényes józanságomat, nem változtattam testhelyzetemen, és ha lehet, még két centiméterrel feljebb emeltem popsimat. Nem tudom miért, kíváncsi voltam, talán próbára akartam tenni Stuartot. Ez a merészség minden eddigi cselekedetemen túltett, bármin, amit idáig merészeltem tenni.

Másodpercek múltak el őrzítő izgalomban, majdnem elájultam az észbontó kockázat súlya alatt, éreztem, Stuart szorosan a hátam mögé lép. Hosszú karjait kinyújtotta a jégtartó felé és rekedtesen mély, erotikus vágytól remegő hangon a fülembe suttozott.

— Segíthetek?

Hasaalját könnyedén sonkáim cubákja közé nyomta, és gyengéd, óvatos mozdulattal, mintha véletlenül, szándéka nélkül történne, feljebb húzta ruhámat. Farmernadrágja elejét még nem oldotta meg, de a durva vászon alatt éreztem mennyire csontkemény a cövekje. Kővé változtam, izzó lávakővé melyet a vulkán kidobott magából, és agyműködésem megállt. Egy léha nő egy emeleti legénylakásban, ez nem lehettem én. Ördögien buja erők irányították tetteim, nem a saját lelkiismeretem. Lassan és hatalmasan, mint egy csikorgó forgóhíd a Harlem folyó felett megfordultam és szembe állva Stuarttal hozzányomtam lágyékom elejét. Karjaimat nyaka köré fontam, és egy szerelmes gerlice mézédés hangján búgtam fülébe.

— Stuart, tisztában vagy te azzal, hogy mi most mit cselekszünk?

Stuart hangja elfulladt az iszonyatos vágytól, magához szorított és hörögve kérelt. — Linda, az ágyamban akarlak, engedd meg, hogy bevigyelek a hálósobába.

Az ördögi varázslat erejétől elgyengítve, és földöntúlian buja erők

átkától elkárhoztatva, engedtem, hogy Stuart felemeljen, és szinte magához forrasztva erős karjaival, bevigyen a hálóba. Stuart nem beszélt hozzám és mivel nem ellenkeztem, vállaimon és fejemen keresztül lehúzta rólam a ruhát. Ott álltam meztelenen, karjaim megadóan fenn a magasban és két alabástrom mellem, mint lerombolt védekezésem megmaradt lökhárítói feszültek előre.

Stuart nem hagyta abba, és határozott mozdulattal próbált lenyomni az ágyra. Az utolsó másodperc legvégső töredékében visszanyertem józanságomat és megmerevítettem magamat. Áldásos szerencsémre Stuartnak nem volt még ideje levetkőzni és nadrágja még mindig rajta volt. Eleresztett és csak nézett, ahogy kartávolságnyira eltoltam magamtól.

— Stuart, ezt nem tehetjük. Ez nem helyénvaló. Hagyd abba, — mondtam és észre sem vettem, hogy letegeztem.

— Linda, drágám, — Stuart kértelt, mint egy ártatlan szatír, — te olyan szép vagy és fiatal, és nem áll szándékomban, hogy bármi rosszat okozzak neked. Férjed van és minden okod és jogod megvan, hogy nemet mondj, de nagyon szeretném, ha magamévá tehetnélek.

Micsoda helyzetbe kerültem, itt álltam anyaszült meztelenen egy hatvan éves ember előtt, mialatt fiatal férjem, bár féktelen fantáziák üldözöttje volt, szorgalmasan dolgozik és dolláronként gyűjti a pénzt, hogy házat vehessen nekem. Valahogy éreztem, férjem nem lenne örülten dühös, ha odaadnám magamat Stuartnak, de hallgatólagosan megígértem neki, hogy kikérem beleegyezését, mielőtt hozzákezdünk fantáziáink kiéléséhez. Valahogy ki kellene mentenem magamat ebből a kompromittáló helyzetből, anélkül hogy megbántanám Stuartot és elveszíteném barátságát. Bársonyosan melegre lágyítva hangom, mint valami szerelemittas csalogány egy bódító éjszaka jázminbokrán, remegő hangon próbáltam menteketni viselkedésem.

— Stuart, borzasztóan sajnálom, egy múltó pillanatra elvesztettem fejemet. Férjnél vagyok és szeretem az uramat. Higgadjunk le és beszéljük át a dolgokat. Ne akarj belevinni valamibe, amiben még nem vagyok biztos. Engedd meg, hogy felöltözzek.

Stuartot meglepte hangom hirtelen higgadtsága és azonnal lecsillapodott. Nem egy izgága fiatalemberrel volt dolgom, aki továbbra is, a következményekre való tekintet nélkül is erőszakoskodott volna

velem. Gondoltam, belém szeretett és nem akar bántani és nem akarta elveszíteni bizalmamat. Tudtam, azt remélte, hogy türelemmel, gyengédséggel és odaadással majd idővel le fog venni lábamról, meg fogom adni magam és önként leszek a szeretője.

— Linda, — suttogta megszegyenülten, — csak még valami egyet engedj mondanom. Te rendkívülien vonzó szépség vagy, soha nem hittem volna, hogy valaha is együtt lehetek egy ilyen csodálatos nővel, mint te. Szeretlek, ahogy megláttalak, az első percben beléd szerettem. Kérlek, bocsáss meg nekem. Vedd fel a ruhádat, menjünk vissza a konyhába és kezdjük előlről ezt a mai találkozót.

Szerelmes szemeiben vágy és könnyörgés volt. A szőnyegről felemelte ruhámat és kedves, szinte kisfiús mosollyal nyújtotta oda nekem.

— Linda, kérlek.

Elvettem a ruhát és előtte húztam fel magamra. Visszamentünk a konyhába és csinos arcocskámon ragyogott az elégedett, győzelmi mosoly.

Leültünk a konyhaasztalhoz és megfogtuk limonádés poharainkat. Ujjaimat a hideg üvegen körbefonva próbáltam hűteni átforrósodott véremet és határozottan Stuart szemeibe néztem.

Stuart arca gyengédséget és kiolthatatlan vágyat sugárzott. Korban apámmal volt egyidős, akitől rettegettem, és akit szívből utáltam, de Stuart más volt. Stuartról tudtam, hogy bármikor, mint egy cérnaszálat tekerhetem ujjaim köré.

— Stuart, — kezdtem, — szeretnék sokkal többet tudni rólad, jóformán nem is ismerlek.

— Természetesen, — felelte, — számárság volt részemről, hogy idáig még nem tártam ki életem előtted. Kérdezhetsz bármit, hol kezdjem?

— Stuart, — mondtam drámai hangon, és mint egy Shakespeare tragédia hősnője öt másodperc szünetet tartottam, — mennyi ideje, hogy valakivel utoljára voltál.

Rám nézett. Arckifejezésén világosan látszott, hogy rájött, mostantól kezdve nem elég, ha kíván engem és szépeket mond, mostantól kezdve respektálnia kell egyéniségemet. Rájött, nem voltam egy falusi liba, akit olcsó áron tucat számra lehet kapni a piacon, aki vidékről feljött

a nagyvárosba, és akit a New Yorki szex kultúra és a könnyű kicsapongások lehetőségei levettek lábáról.

Kérdésem nem volt indokolatlan. Stuart magányos legényember volt, minden kétséget kizáróan számlálatlan szexuális partnere lehetett. Honnan tudhatnám kivel és hol. Hosszú élet állt mögötte és fogalmam sem volt miket csinált. Ebből a szempontból még mindig egy idegen volt számomra és nem voltam annyira eszetlen, hogy egy idegennel szeretkezzek. Ugyanakkor, egy ilyen kérdés, amennyiben megnyugtató választ kaptam, könnyen vezethet belegyezésemhez és hajlandóságomhoz, hogy megadjam neki, amit kér. Nem rohantam ki lakásából feldúltan, de mégis valahogy meg kellett vele értetnem, hogy nem kaphat meg könnyen és hosszantartó elkötelezettséget várak tőle.

Stuart hosszasan nyugtatta rajtam szemeit, és csak nagy sokára, miután italából nagyot szürcsölt, szólalt meg. — Nagyon régen, több mint tíz évvel ezelőtt.

— Tényleg, — feleltem hitetlenkedve, arckifejezésem a drámai komolyságról incselkedőre változott és piszkálódva folytattam. — Egy jóképű férfi, mint te. Hogy lehettél meg társ nélkül? Ki volt a legutolsó szerencsés illető?

— A háziasszonyom Chicagóban. Viktória korabeli stílusú kétcsaládos házában én béreltem az emeleti lakást. Tizenöt évig voltunk együtt. Özvegyasszony volt, jóval idősebb, mint én. Viszonyunkat el kellett titkolnunk. Háziasszonyom tisztességes hírben álló méltóságteljes matróna volt, aki messze ágazó társadalmi életet élt. A templomnál tanácsstag volt és énekelt a kórusban, ilyesféle dolgokkal foglalkozott.

— Mi lett vele?

— Meghalt, alig volt hatvan éves és szívrohamot kapott.

— Te milyen ember hírében álltál, — kérdeztem kissé gúnyosan, — az emberek mit gondoltak rólad? Hogyan viselkedtél a matróna árnyékában? Azt szeretném tudni.

— Visszavonult, magányos ember hírében álltam, — Stuart nem reagált a tréfámra, — Magányos farkasnak tartottak, olyannak, aki nem akar megőszülni.

— Csak nem hitték, hogy ferdehajlamú vagy? — kérdeztem és próbáltam visszafojtani kitörő nevetésemet.

Stuart nem értette tréfámat, olyan ártatlan pofával védte magát,

mint egy hamisan vádolt gyermekmolesztáló.

— Hitték, nem hitték, nem voltak beteges hajlamaim, — magyarázta az öreg férfi nagy komolyan. — Háziasszonyommal való különös kapcsolatom tökéletesen egybevágott szándékaimmal. Semmi elkötelezettség, semmi felelősség, nem kellett a gyermekáldástól félnünk. Éjszaka lelopakodtam szeretőm lakásába és egy órát vadul szeretkezünk. A szeretkezés után, cigaretta, hosszú beszélgetések komoly témákról és a hajnali órákban visszasettenkedés a saját lakásomba.

— Az utcáról nem szedtél fel lányokat?

— Nem, partnerem megígértette velem, hogy nem fekszem le senki mással. Rettenetesen félt, hogy felszedek valami nemi betegséget, ráragasztom és kapcsolatunk híre a felekezeti fülébe jut.

— Mint egy házasság, lekötelezted magad neki. Megérte a nagy árat a szórakozás?

— Megérte, kíváncsi teste volt és jobb volt az ágyban, mint akármelyik fiatal. Ha a templomból vendégek jöttek hozzá, lehívott és bemutatott, mint fiatal és ambiciózus bérőljét. A hiszékeny gyülekezeti hívők feltételezték, hogy az idős asszony utálta a szexet. Lehet a háta mögött néha el-elcsattantottak egy ízléstelen tréfát, de szemtől szembe senki sem merte buja örömeik hajhászásával vádolni.

— De mégis, mit jelentett ez a kapcsolat számodra?

— Kényelmet és könnyű alkalmat, én mindig bátortalan voltam a nőkkel szemben.

— Hm, érdekes, — mondtam csúfolódó gúnnyal, — bár nehéz lenne téged félős férfiként magam elé képzelni.

— Igen, — Stuart válaszolt és sötét árnyék futott át arcán, — sajnos, volt ilyesféle problémám.

Szomorú megbánással telt hangja mögött valami szörnyű tragédiát éreztem rejleni.

— Hol dolgozott a barátnőd? — kérdeztem.

— Aligazgató volt egy hatalmas banknál. Jelentős összegeket állt jogában kikölcsönözni, és befektetési portfóliókat állított össze pénzes embereknek.

Ennél a pontnál Stuart megállt. Úgy éreztem elege lett, hogy vallatom. Hirtelen zárkózottá vált és más témára akarta terelni a szót. Idáig nyugodt szemei nyugtalanul kezdtek járni ide-oda. Lesütötte

szemét, és ujjai között forgatva a limonádés poharat, figyelmét a benne lötykölődő folyadékra összpontosította. Egy percnyi feszült hallgatás után nekem szegezte a kérdést.

— Mesélj magadról, én sem tudok rólad jóformán semmit, beszélj a te szex életedről.

— Kis naiv, — mondtam tetetett felháborodással, — ne játszd meg magad. Nagyon jól tudod, hogy férjnél vagyok és férjemen kívül nem járok senkivel. Sokkal fontosabb lenne tudni, hogy te hogyan tudsz megenni állandó partner nélkül?

Na, ezt a számárságot jól kimondtam, gondoltam, és csak szavaim kicsúszása után vettem észre, ez úgy hangzott, mintha ajánlkoznék, hogy segítek problémáján és magamat javaslom partnernek.

— Hormonok, — Stuart felelte fölényes mosollyal. — Már nem vagyok fiatal. Csak nézegetni szeretem a leányokat; néha udvarolok nekik a fizetőpénztárnál a szupermarketon vagy a patikában.

Hazug, gondoltam és forró zsírt öntve a tűzre hozzátettem. — Hogyan állsz velem? Én is csak egy futó flört vagyok?

Stuart gyors mozdulattal megragadta kezemet és fennhangon szavalni kezdett. — Rajtad kívül a világon nem létezik senki más. Egy ritka orchidea virág vagy a dél-amerikai dzsungelek mélyéről, — úgy hangzott, mintha hirtelen versfaragó vált volna belőle. — Becsületes vagy és egyszerű, nem raksz magadra zsíros szépítőkrémeket és nem játszod meg magad. Virágjába szökött rózsabimbó vagy, utánad akarok nyúlni és reszkető és szennyes öreg kezemmel meg akarlak érinteni. Szerелемbe estem veled, életemben először, soha nem hittem volna, hogy valakit ennyire tudnék imádni és isteníteni.

— Stuart, — aprót sikoltottam és kapkodtam a levegőért. Stuart alaposan megcsiklandozta hiúságomat. — Ezt nagyon szépen mondtad. Én is kedvellek és szeretlek. Nem csak, mint egy barátot, hanem mint férfit is. De férjnél vagyok, beszélnem kell a férjemmel.

— Miről akarnál vele beszélni? — Stuart szemei lángra gyúltak, reménykedés és vad vágy lobogott bennük. — Miért? Ott akarod hagyni, el akarsz válni tőle?

— Nem, egyáltalában nem, — kétséget nem hagyó és reményeit leromboló határozottsággal utasítottam rendre a vágyakozó férfit. Utána egy pillanatra megálltam és mély lélegzetet vettem. Stuart arcán keserű

csalódást láttam kiülni és akkor bejelentettem, amit egészem az elejétől fogva agytekevénym hátsó katakombáiban forgattam. — Nem kell otthagynom férjemet, úgy érzem, nem lenne semmi kifogása ellene, ha szereznék magamnak egy kedves, öreg barátot.

Mint egy bombarobbanás, Stuart olyan meglepetten nézett rám, mint amikor egy foka kibukkan a tengerfelszínre és csudát lát. — Ez badarság, — mondta, — nincs a földön olyan férj, aki ilyesmit eltűrne.

— Talán ő a kivétel, ami erősíti a szabályt.

— Vigyázz, férjed alaposan kiporol, ha házibarátot javasolsz.

— Nem hiszem, nem ismered. Nagyon vad elképzelései vannak a szerelemről. Lehet, pontosan azt akarja. Ha gerjedelme csúcspontján van, néha arra bízgat, hogy szerezzek magamnak egy extra szex partnert.

— Nem tudom elhinni. Az ilyesmit mifelénk úgy hívják, hogy párnalotyogás. Egy szerető férj nem kérheti komolyan a feleségét, hogy szarvazza fel.

— Igaz, de a bolond alak annyira szeret, hogy mindent megengedne nekem, ha alkalmas időpontban kérdezném.

— Próbáld meg, — Stuart vállat vont és huncutul kacintott, — kívánom, hogy legyen szerencséd.

— Nem szerencse kell hozzá, — mondtam. — Bízd rám. Tudom, hogyan tartsam férjemet a karmaim között. Most mennem kell, de rövidesen ismét találkozunk. Miután beszéltem férjemmel, nem leszek ennyire tele lelkiismereti komplexusokkal és lehetséges, hogy megértőbb leszek.

Szinte keringőlépésekben táncoltam ki Stuart lakásából. Elégedett voltam és boldogan dédelgettem a lehetőséget, hogy szerető és odaadó férjem mellett megértő barátom is lesz, és hármunk között tökéletes harmónia, béke és megértés fog kialakulni.

HATODIK FEJEZET

A szövetségi kormányzat sorra elhalasztotta jelentős beruházásait, amíg a kongresszus ki nem utal újabb pénzösszegeket, így Garry cégénél is megszűntették a túlórát és férjem már este hat óra felé otthon volt. Nagyon korán, az esti nyolc órás hazajövelekhöz képest, amiket idáig túrnöm kellett.

Stuarttal történt ballépésem miatt érzett kétkedő és kínzó aggályaim, fertelmesen összezavarták agytevékenységemet. Gondolataimban még magam előtt is tagadni szerettem volna a megtörténtekeket, de mégis hetet-havat összehordtam agyamban, hogy megindokoljam egy elfogadható házasságon kívüli viszony kialakulását.

A legabszurdabb okfejtésem az volt, hogy férjemnek akarok örömet szerezni. A naiv paprikajancsi, végeredményben az ő ötlete volt ez a buta játék. De be kellett látnom, okfejtéseim ellenére, megengedni és elfogadni a hűtlenség egy valóban megtörtént aktusát, férjem reagálását, éppen úgy, mint az időjárást nem lehetett előre jelezni, még viharos tettelegességre is könnyen sor kerülhet. Mindenesetre, ahogy végre kissé normálisabban érveltem, egy férfi szívéhez a legrövidebb út a hasán keresztül vezet, és ahogy leült a konyhaasztalhoz vacsorázni, szakácsnői tudásom legjobb és legízletesebb remekművét tettem eléje.

Néhány nappal ezelőtt hatalmas fazék töltött káposztát készítettem és négy darab vastagon dagadó tölteléket, örölt húsból és főtt rizsből készült káposztalevélbe pakolt gombócot raktam ki tányérjára. A gombócok közötti és körülötte helyet megtöltöttem szaftos vagdaltkáposztával és az egész felséges tálalást leöntöttem tejfellel. A gőzölgő finomságnak olyan illata volt, hogy a halottak is feltámadtak volna, ha beszagoltak volna belőle egy orrszippantásnyit.

Garry úgy evett, mint egy kapás paraszt, aki látástól vakulásig a mezőn dolgozik. Áhítattal néztem, ahogy jó étvággal magába tömi az

ételt és utána lehajt egy jéghideg Miller High Life sört. Ebben a pillanatban, minden kétség nélkül éreztem, hogy életem végéig szeretni fogom emberemet.

Ma este Garry nem mutatta semmi jelét, hogy ideges lenne, álnyugalmat sem erőltetett magára, ami bármely percben kirobbanással fenyegethetett. De máskülönben sem kellett aggódnom, a vacsora, amit elé tettem, még egy láncaitól szabadult elmeházi örültet is lecsillapított volna.

Férjemet így, annak rendje módja szerint előkészítettem egy őszinte, lélektől lélekig való beszélgetésre. Amikor már annyit megevett, hogy a mennyiség még egy havasi medvének is a becsületére vált volna, feladtam neki a kérdést.

— Hogyan telt a napod?

Garry cégénél minden tervrajzot leellenőriztek és újra ellenőriztek. A tervező és az ellenőrző mérnök állandóan vitatkozott egymással. Garry szinte mindennap felindultan és pufogva jött haza, olyan technikai dolgokon mérgelődött, amiről nekem fogalmam sem volt. Főnöke nyilvánvalóan nagyra becsülte Garry szakértelmét, mert egyre több munkát bízott rá.

Garry ma este nem panaszkodott, — közép vacak, a szokásos lehetetlenségek, — morogta felelet helyet és villáját belenyomta az áfonyás lepénybe, amit egy pillanattal előbb vettem ki a hűtőből és raktam eléje a konyhaasztalra.

Hála a magasságosnak, gondoltam, ma nem lesz dühös panaszkodás és összehúzott szemekkel vizsgálgatva arckifejezését próbáltam kitalálni hangulatát.

— A főnököd nem nyomott ma rád valami indokolatlan különmunkát? — kérdeztem, — ma senki sem bosszantott fel?

— Nem, csendes napom volt, — Garry morogta bajsza alatt és két gyors harapással befalta a terjedelmes nagyságú lepényháromszöget.

— Miután ettél, — javasoltam ártatlanul, — elmehetnénk sétálni. Rettenetes meleg van itt ebben a lakásban.

— Támogatom a javaslatot, — felelte beleegyezően és megrakott pocakját kitarva elnyomta magát az asztaltól. A szék párnázott támlája a hűtőszekrényhez súrlódott. Vakmerően egyensúlyozva a szék két billegő lábán Garry elégedett büszkeséggel simogatta megnövekedett hasát.

— Tele vagyok, mehetünk, — mondta, — a konyha mintha összezsugorodott volna olyan degeszre tömtem magamat.

Kezemet a szám elé kaptam és vidámat kuncogtam; igazán mulatságos volt, ahogy Garry erőlködve próbálta behúzni a hasát. Az asztalt a konyha másik sarkába kellett nyomnia, hogy fel tudjon kelni ültéből.

—

Kart karba öltve kiandalogtunk az Oval Reservoir parkba, és lassan körbesétáltunk a régi víztároló töltésének tetején. Középen megálltunk, leültünk egy padra és kezdtük nézegetni az alattunk játszó teniszezőket. Kedvesen hozzásimultam, megsimogattam kezét és büntudatot éreztem. Nagyon bántott, amit hitvesem háta mögött Stuarttal terveztem csinálni.

Leszállt az este, előjöttek a szúnyogok és ki tudja milyen betegségeket oltva ereinkbe belénk döfték fullánkjaikat. Felálltunk és megindultunk haza.

Odahaza újabb ötlettel jöttem elő. — Fürödjünk le langyos vízben, — javasoltam. — A lakásban még mindig elviselhetetlen a meleg. Kilenc óra elmúlt és a hőmérséklet csak nem akar lejjebb menni.

— Aha, úgy, — Garry mohón, mint egy ragadozó madár kapott az alkalmon, — a madám játszadozni akar. Rendben van, menj be a hálósobába és gyere vissza meztelenen. Teljesen ruhátlanul szeretlek csodálni téged. Légy provokatív és szexi, és a többit bíz rád, én mindent előkészítek.

— Úgy érted, — mondtam és belebokszoltam a hasa aljába, — teleengeded a kádat vízzel és felállítod a szerszámodat, — tettem hozzá és vidáman kacagva elfutottam, hogy teljesítsem kívánságát.

Egymással szemben szorongva a kádban, először tenyerébe fogta melleimet majd masszírozni kezdte derekam vékonyát.

— Garry, — kezdtem, de oda sem figyelt szavaimra, csak tapogatott és simogatott, mintha most először fedezné fel nőiességem vonalait. Már amennyire én ismertem férjemet, és ez teljesen nyilvánvaló volt, bőrömnek minden négyzethüvelykjen tökéletesen otthonos volt, és már régen kitanulta nőiességemnek minden puha domborulatát és rugalmas izmait. De egy nő soha nem fogja megérteni, a férfiak indítóókait, a szánalmas szex nyomorultaknak minden intim találkozás

egy új és izgalommal teli felfedező út.

— Valamit keresel? — kérdeztem szégyenlős mosollyal, de hangomban biztatás volt és buja erotika.

— Csak játszom, — felelte.

— Leltárba veszed a testrészeimet?

— Van valami ellenvetésed?

— Nincs, de felesleges erőfeszítés, amikor legutolsó alkalommal néztem még minden a helyén volt.

— Miért, lenne valami ok a hiányra? Valami történt ameddig munkában voltam?

Meglepődtem, lehetetlen, hogy tudna valamiről; talán Mary indított el valami fertelmes pletykát. Stuartnak megígértem, hogy beszélek férjemmel. Micsoda ostobaság? Talán egyszer, de nem most. A parázna bujaság még nem ködösítette el agyát. Valahogy el kellene juttatnom fantáziájának Parnasszusára.

— Semmi, — feleltem, farkasszemet néztem vele és szemrebbenés nélkül hazudtam. — Kászálódjunk ki a vízből. Ez a kicsi kád nem elég kényelmes a meglepetéshez, amit tartogatok neked.

Kiléptünk a vízből. Két túlméretezett frottír törülközőt készítettem elő, frissen mosva és szárítva a pincei mosodában a kazánház mellett, ahol szóbeszédre éhes Mary sokszor elkapott és maszlagjaival zsibbasztotta agyamat.

Ledörzsöltük egymást, a magam részéről külön figyelmet szenteltem jancsijának, ami úgy meredezett, mint a toronydaru egy félig felépült magas ház mellett.

— Garry, — tréfálkoztam, — úgy veszem észre, teljesen készen állsz, hogy ágyba menjél egy szexuálisan kiéhezett feleséggel.

Garry vette alapot. — Csak akkor megyek, — felelte, — ha a hölgy, au naturelle tartja bemutatóját.

— A szóban forgó hölgy, — kacagtam pajkosan, — egy velejéig romlott nudista, de kapcsolod be az ablakventilátort, a lady még anyaszült pucéran is olvad el a melegtől.

Recsegve-zörögve, de végül is vadul fújva, mint egy északtengeri szélvihar, a teljes ablakszélességet elfoglaló szellőztetőgép elindult, és ahogy összeölelkeztünk fújta ránk a hűvös éjszakai levegőt. Hátamat Garry felé fordítottam, aki közel nyomakodva hozzám csókokkal

árasztotta el nyakamat és vállaimat.

Más alkalmakkor, ha kedvem volt egy éjféli gyorstalpalóra, reagáltam közeledésére és szembefordultam vele, de ha nem, alamuszin tettem, hogy elaludtam. Ha nem mutattam hajlandóságot, Garry nem makacskodott és ritkán vált erőszakossá. De ha nem kapta meg a magáét, néha a legjobb álmomból ébredtem fel, a legédesebből, röviddel hajnalhasadta előtt és félig belém hatolva értem tetten férjemet.

Ma éjszaka nem színletem alvást, Garry felé fordultam és csókot nyomtam a szájára. Hatalmasat, nedveset, mindent befoglalót, a legédesebbet, amit valaha is adtam. Ahogy előre lehetett jelezni, Garry reagált és férfiasságának rúdja keményen nekifeszült ágyékom mélyében rejlő érzékeny puhaság duzzadó redőinek.

— Lassan a testtel, hőscincér, — suttogtam, — ebbe anyucinak is van beleszólása.

Jobb lábamat áttettem derekán, és egyből megtalálta, amit keresett.

— Ennél ügyesebben is csinálhatjuk, — susogtam fülébe, — a mai nap egy különleges alkalom.

— Miért? — Garry kérdezte halkan, majd benyomódott a kapun, de tétozva megállt a bejáratnál.

— Egy ilyen forró estén, mint ez a mai, — mézédés csókokkal borítottam el a száját, — forr a vérem és egy igazi férfire van szükségem, hogy kielégítse buja vágyaim.

Garry kéjsóvár pillantást vetett rám, joggal gondolhattam, fantáziája ma éjszaka utcalánynak képzel engemet.

— Csak játszol velem és kínozni akarsz, — mondta szenvedélyesen.

— Ez nem játék, — feleltem és hátamra fordultam, — vigyázz, ha nagyon lázba jövök, nem állok jól tetteimért.

Szélesre tártam combjaim és magamra húztam férjemet. Garry lelkesen dolgozott, de hamarosan éreztem, hogy lelkesedése lelohad.

— Óh, Garry, — sóhajtottam csalódottan, — ne akard olyan nagyon rettenetesen, feküdj a hátadra, helyezd magad kényelembe és bízd rám a többi.

Nem kellett kétszer kérnem. Engedelmesen hátára fordult és engedte, hogy ujjacskáim játszanak vele. Lassan, érzékeny simogattam és ismét felerősödött, nagyobb és keményebb lett, mint valaha. Hamarosan

éreztem a rázkódásokat, teste reszketett és megfeszült és tudtam, férjem közel került gyönyörének csúcspontjához.

Mint mindig az utóbbi időben, elkezdett a fülembe sutogni.

— Linda, szeretném, ha szexeznél valaki mással is. Kérlek, tedd meg nekem. Legalább csak mond, hogy megtennéd, ha alkalmad lenne rá.

— Ugyan, Garry, ezt te nem gondolhatod komolyan. Nem csinállok ilyesmiket. Te ezt nagyon jól tudod.

— Tudom, de csak mond legalább, ugye megtennéd.

Garry elérte csúcspontját. Megálltam és mérgesen odamondtam neki. — Te fogod a legjobban megbánni, — hirtelen eleresztettem és hangom kérdőre változott. — Nem te lennél a legjobban felháborodva, ha valakivel tényleg megtenném.

— Nem, egyáltalában nem. Akarom, hogy csináld.

Garry nem tudta magát tovább visszatartani. Rövid kis pervedt purparlénk annyira felizgatta, hogy minden további segítségem nélkül ellőtte magát. Sokáig volt a tetőpontján, legalább egy percig, nyögött, sírt azután elcsendesedett és kimerülten hanyatt fekve maradt.

Mozdulatlanul feküdtünk a sötétbe. Még nem volt tizenegy óra, a lakás még mindig öntötte a meleget magából és nem tudtunk aludni. Amikor gondoltam, hogy végre magához tért megszólaltam.

— Garry, te emlékszel arra, hogy miket mondtál?

— Hogyne, — válaszolta, hangja zavart volt és tele szégyennel.

— Garry, — mondtam, — beszéljünk csak egy kicsit a kedvenc témádról, amikor józan vagy. Hogyan is gondolod te ezt az idegenekkel való játszadozást?

Garry hallgatott.

Mérges lettem. Kíméletlenül meg akartam büntetni, sósavat akartam önteni sértett büszkeségének sebébe és komoly, figyelmeztető hangon folytattam.

— Én sem bánnám, ha lenne valakim rajtad kívül is, ha éppen ezt akarod tőlem. Csak azt nem tudom, hogy hogyan találjak egy ilyen kapcsolatra alkalmas személyt? Van valami ötleted vagy tanácsod?

Garry nem válaszolt. Olyan sokáig maradt csendben, hogy azt hittem elaludt. Lassan minden reményt feladtam, hogy fog mondani valamit és álomba akartam szenderülni, de férjem egyszerre csak

megszólalt a sötétben.

— Igazad van, ha azt gondolod, hogy elmeorvosra van szükségem, hogy arra kérlek, hogy rajtam kívül mással is viszonyod legyen. A szex nagyon komoly dolog, nem egy olcsó használati tárgy, amit valaki könnyen kölcsönad vagy semmiség, amibe kockázat nélkül bele lehet kavarodni. Természetesen vannak alkalmi kapcsolatok, egy éjszakára szóló ismeretségek, prostituáltak, kockázatos és veszélyes találkozások és számtalan változatai a beteges perverzióknak. Az üzletszerű kéjelgés nagy haszonnal jár. Egy egész szex ipar létezik ősidők óta. Minden férfi alkalmi, felelősség nélküli szeretkezést akar, és ha lehet nem vállalja a következményeket. Buta dolog lenne valakivel kapcsolatba lépni és házasságunkat veszélyeztetni. Gondolj a rengeteg nemi betegségekre, a fertőzésekre, amiket a sűrűn váltogatott partnerektől kaphatsz. Vagy a visszaélésekre, megverhetnek, megölhetnek, soha nem lehet előre jelezni, amit egy szerelemnélküli, nemtörődöm férfi csinálhat veled, főleg akkor, ha nem respektál, mivel könnyen odaadtad magad neki.

Váratlan józansága nagyon meglepett. — Hát akkor, Garry drágám, — mondtam és őszintén reméltem, hogy rendreutasít és ezzel ezt a témát egyszer és mindenkorra lezárjuk. — Miért akarod, hogy házasságtörést kövessék el?

A bolond pojáca készen állt a válaszra. Magyarázni kezdte, nekem, hogy hogyan is indokolhatnék meg egy küszöbönálló felszarvazást.

— Bizonyos körülmények között, egy szerelmi háromszög létrejötte és fenntartása lehetséges, sőt a házassági viszony jobbrafordulásához kívánatos is lehet. De az illető, a barát, felelőssége teljes tudatában le kell, hogy kötelezze magát neked, már úgy értem mind a kettőnknek. Ki kell vizsgálnod és meg kell tudnod pontosan ki is az illető és próbára kell tenned szándékait és elkötelezettségét.

— Ez alatt mit értesz?

— Meg kell ígérnie, hogy rajtad kívül más partnere nem lesz. Bizonyítékot kell szerezned, hogy előzőleg nem csapongott ide-oda és nem feküdt le füvel-fával minden bokorban. Egyetlen közelmúltban felszedett partner elronthatja esélyeit. Be kell bizonyítania neked, hogy nincs semmiféle nemi betegsége. Vérmintát kell adnia, éppen úgy, mint bárki másnak, aki házassági engedélyt kiváltásáért folyamodik.

— Mond csak, ez nagyon érdekesnek hangzik, — mondtam és

gúnyosan rámeredtem, de beteges lelkesedésében nem vett észre hangomban a szándékos iróniát és növekedő mérgemet és, legfelháborítóbban, magát egyáltalán nem zavartatva nyugodtan folytatta fejtegetéseit.

— Elsősorban, — okoskodott nagyképűen, — arra kell vigyáznunk, hogy ne essél teherbe. Nem akarom, hogy fogamzásgátló tablettákat szedj csak azért, hogy valakinek ingyen örömet szerzünk. Nem akarom, hogy egy viszony bármilyen formában is veszélyeztesse házasságunkat. Az illető legyen csak egy jó barát, afféle házibarát, aki bejáratos hozzánk. Nem szeretném, ha szerelembe esnétek és a barátod azt akarná, hogy válj el tőlem. És mégis, mindezt megfontolva, mégsem akarom, hogy intim kapcsolatod legyen valakivel, ha nem vagy szerelmes belé.

— Na, ez egy csomó szabály és feltétel, — feleltem álszentén, — úgy nézem, hogy házibarátnak leginkább egy kasztrált háremőr lenne alkalmas.

— Szinte fején találtad a szöveget, — mondta Garry és mialatt én majd kipukkadtam a visszafojtott nevetéstől komolyan folytatta tovább, — de nem kell az illetőt megmiskárolni, elegendő lesz, ha sterilizáltatja magát.

— A kettő között mi a különbség, — kérdeztem ártatlanul, noha jól tudtam miről beszél. Nemrégiben a női egyenlőség egy aktivistája meglátogatott, elmagyarázta a procedúrát és rá akart venni, hogy férjemmel ezen a módon gyakoroljuk a terhesség megelőzést. De hagytam, hogy Garry beszéljen, ha már ennyire tisztában van mindennel.

— Elég, ha elkötteti a sperma vezetéket, a tojások maradhatnak, — magyarázta tudálékosan, — nem fog érezni semmi különbséget. Pontosan úgy fogja élvezni a szexet, mint aki nincs elkötve.

— Tehát, — mondtam és fél könyökre támaszkodva álmélkodóan szemléltem uramat, — nézzem csak, ha talállok valakit, aki tetszik nekem, nem akarok elválni tőled, nem engedem, hogy az illető belém szeressen és magtalanná operáltatom, és minden lépésről gondosan beszámolok neked, akkor neked nincs kifogásod ellene, ha dupla szarvasagancsokat aggatok rád.

Garry, talán sötét volt a hálóban vagy nem hallott rendesen a ventilátor zaja miatt, nem vette észre a szavaim mögött rejtőzködő, de

egyre nyilvánvalóbb mérget és felháborodást. *Hogy javasolhat valaki ekkora baromságot, amikor ennyire fél a veszélyes következményektől? Házasságon kívüli szabad szex, ennek az embernek igazán beteg az agya.* Mérges voltam férjemre, hogy ilyet javasolt; mérges voltam Stuartra, hogy belém szeretett; dühös voltam az egész férfinemre, temérdek tesztoszteron hormonjaikat, visszataszító vágyaikat és ocsmány kéjelgéseiket mind beleértve. Többé nem lepleztem felháborodásomat és kiabálni kezdtem.

— Rendben van, szerzek valakit, megígértetek vele mindent és elvégeztetek vele minden próbát és orvosi eljárást, ahogyan te akarod. Szeretőmet pedig bemutatom neked és meglátom, hogy hogyan fog esni, ha degenerálnak tartanak. De figyelmeztetek, ha ezt az egész ocsmányságot azért javaslod, hogy te szabadon félrejárhass, kikutatom a lotyódat, elkapom, és véres fasírtot potyolok a szukából. Téged meg olyan rondává szabdallak, hogy többé senki sem fog szánalmas pofádra nézni.

Kitörésemmel megmutattam neki a menekvés kisajtóját. Észrevette, kinyitotta és kiugrott rajta.

— Tudtam, hogy igazából szeretsz, — felelte megkönnyebbült mosollyal, — és én is a legőszintébben, a szívemből szeretlek. Ebben megegyezhetünk, ne is törődjünk egy ilyen lehetetlen és felesleges ötlettel. Soha, de soha nem fogunk ilyesmit megtenni.

— Akkor többet nem akarom hallani, hogy beszélsz róla, mert ha tovább emlegeted, tényleg meg fogom tenni és agancsokkal fogsz bejárálni a munkahelyedre.

Éjfél felé járt és mindketten már szinte aludtunk, félálomban lebegve alig hallottam Garry suttogó szavait.

— Drága Lindám, örökre szeretlek. Nem számít akárhogyan is alakul sorsunk, bízom benned. Bízom józan ítélőképességében. Te az enyém vagy és én a tied. Rajtad kívül senki más nem létezik számomra a világon és ígérem neked, hogy boldoggá teszek. Bocsáss meg, ha néha ostoba és beteges dolgokat beszélek.

Egymást átölelve, az olcsó Bronxi bérlemény meleg hálószobájában, mezítelen ifjúi testünk elnyúlt a nagyméretű matracon és az ablakra szerelt óriásventilátor hideg éjszakai levegőt fújta ránk, és lassan lehűtötte kiizzadt forróságunk ziháló hevét.

A szobahőmérséklet lejjebb zuhant és elaludtunk. A kalászból szökkent búza aranyszínére festett kerek telihold magasra emelkedett és az ablak tetején keresztül reánk vetette sápadt sugarát. Pihegően kicsiny sóhajtasokkal lélegezve elbódult álmomban lerúgtam magamról a takarót és fedetlen fenekemet kitártam a csillagok felé. Bal combomat magasra húztam, egészen mellemig, jobb lábamat egyenesen le az ágy végére és arcom alatt tartva, rózsaszín karjaimmal átöleltem puha tollpárnámat. Selymesen puhán és izgatóan nőiesen lebegve az éterben, romlatlannak és erotikusnak tűnhettem, olyannyira amennyire egy ifjú feleség valaha is létezhetett, férje mellett aludva vagy szeretője karjaiban, három különböző lény és mégis egyetlen teremtség, egy földi lélekháromság, egyesítve egy ezen idáig büntelen fantázia megtestesítésében.

Hetedik Fejezet

Eltelt néhány nap. Egy titokzatosan misztikus nőies felsőbbtség gyökereiből életre sarjadva, kezdeti megdöbbenésem helyt adott a megszokottságnak. Bízva benne, hogy biztosan kezemben tarthatom a fejlemények irányítását, bármi jellegű kapcsolat is alakuljon ki hármunk között, egy irreálisan könnyelmű magabiztosságot hagytam kifejlődni magamban.

Az önvád kellemetlen érzése, meggondolva felelőtlen flörtölésemet Stuarttal, az események arrogáns letagadására változott és felháborodottan kitámadtam volna férjemet, ha továbbra is ragaszkodott volna, hogy előhozza előttem buta és visszataszító szex fantázia szüleményeit.

Talán két hét is eltelt. Öszintén szerettem volna szeplőtelen és bűnmentes maradni és hűtlenkedésem gondolatait mélyen el szándékoztam temetni a mindennapi élet egyhangú elégedettségének homokbuckái alá.

De a lángoló nyár melege és a magányban eltöltött hosszú órák visszahozták szégyentelen és átkozottan pokolra való vágyakozásaimat. Társas lénynek érezve magamat, beszélgetni, érzéseimet megosztani akartam, incselkedni és kínozni, és Stuartot ugyanarra a szenvedésre kárhoztatni, amit nap-nap után nekem kellett elszenvedni.

Két hét után, egy csendes kora reggelen, ahogy egy újabb unalmas nap eljöttének fenyegetése fojtogató teherként nehezedett elhatározásom gyenge tartóoszlopaira, hirtelen ötlettől ösztökélve feltárcsáztam Stuartot.

— Helló, — indítottam óvatosan.

— Linda, — Stuart fuvolázott felém a vonalból, azonnal tudta ki vagyok. — Te vagy az? Nagyon régen nem hallattál magadról. Mi van veled?

— Nincs semmi különös, — feleltem és rövid szünetet tartottam, mint utolsó megfontolást, mielőtt elindulok a csúszós lejtőn, melyet

fékjeim ellenőrzése nélkül választottam ki magamnak.

Kis várakozás után folytattam, — csak el kell mondanom neked valamit.

— Mond nyugodtan, — Stuart kedveskedett mézédesen a vonalon keresztül, — nekem mindent elmondhatsz.

Mély lélegzetet vettem. Szenvtelennek, tárgyilagossnak és a tényekre szorítkozónak akartam hangzani és próbáltam hangom izgatott reszketését leplezni.

— Szeretkezni kellett Garryvel, — mondtam és vártam a hatást.

Hosszú hallgatás következett a vonal túloldalán. Csiklandós izgalom futott végig rajtam és visszafojtottam lélegzetemet. *Mondj már valamit te hétpróbás lator*, morfondíroztam és éreztem az oxigénhiány elszédít. Nagyon sokára, Stuart végre megszólalt, és az ügyetlenül elrejtett izgalmat szinte ki lehetett tapintani hangjában.

— Hiszen ez természetes, Linda. Garry a férjed, nem nyilvánvaló, ha akarja, oda kell adnod magad neki.

Te agyalágyult, füstölögtem magamban, de nem adtam fel, tovább incselkedtem. — Éjszakai merevedése volt, — részleteztem, — és betette hátulról. Nem utasíthattam vissza anélkül, hogy gyanút ne fogott volna.

Ebből semmi nem volt igaz. Ez egy centet sem érő női tucathazugság volt. Legutolsó szerelmi akciónknál, lényegesen több alkalommal, már jó párszor, amióta legutoljára Stuarttal találkoztam, és mint mindig, nagyon is aktívan kivettem a részemet.

— Linda, — Stuart válaszolt, — hogy beszélhetsz így? Te bizonyára szereted Garryt és Garry megérdemli szerelmedet. Garry a te fiatal férjed, és szeretkeznetek kell, amennyi belefér. Garry imád téged és nagyon jó hozzád.

Gyagyás, gondoltam, *kinek drukkolsz te alávaló bandita*, és felháborodott hangon kérdeztem.

— Stuart, ez téged kellene, hogy zavarjon? Mit értsek ez alatt? Már nem akarsz többé engem?

— Persze, hogy akarlak, — a vonalon keresztül tisztán hallottam, ahogy rekedtes, mély hangján folytatta, Stuart torka elszorult az izgalomtól és vágytól. — Még a saját életemnél is jobban akarlak, és éppen ezért, mert ilyen nagyon szeretlek, csakis a javadat akarom. Én már túl öreg vagyok, hogy férjed legyek, de ha te kedvelsz engem és

akarod, életem végéig az imádód leszek, és ezt őszintén ígérem, rajtad kívül egyetlen más nő sem fog létezni számomra.

Ez tényleg nagyon eredetinek és igaznak hangzott. Nem kételkedhettem Stuart szavaiban. Természetesen a férfiak még a nőknél is jobban hazudnak és nagyon jól tudtam, mint Karenin Anna, ha egyszer viszonyra léptem szeretőmmel, elárulhat, becsaphat, otthagyni szégyenemben és utálkozva kinevethet, ha felelősségre merem vonni. Még nem döntöttem el, hogy mit is fogok cselekedni. De a labda fel lett hajítva a levegőbe, felém repült és bele kellett ütnöm. Ajkamra forrott a szó, nem tudtam beszélni, légszomjam volt és fuldokolva kapkodtam a levegő után. Mellkasom mélyéből a felszínre áradva hangom csobogó vízként ömlött a telefonvonalon keresztül Stuart felé, mintha egy balzsamos nyári éjszakában, valahol egy középkori olasz városka főterén én lennék a reneszánsz szökőkút közepén álló a vízköpő nimfa.

— Stuart, gyönyörűen fejezted ki magad, — áradoztam, — tudom, szavaid szívem mélyéből jönnek, de én jó feleség vagyok. Szeretem férjemet és ameddig élek boldoggá szeretném tenni. — Itt megálltam, most következett a legtrükkösebb rész, és egy alkalmas hasonlat kerestem hozzá. *Jezabel legördögibb leánya elhatározta, hogy megtöri a férfiak hatalmát. Vagy az amazonok átkelnek a Rubiconon, aminek persze semmi értelme nem volt.* Tehát kihagytam a hasonlatot és folytattam.

— De téged is akarlak, mint egy jó barátot, már úgy értem, egy nagyon közeli jó barátot. Szükségem van rád, nagyon kedvellek, de nem szabad azt gondolnod rólam, hogy lazaerkölcsű nő vagyok, akit könnyen megkaphatsz. Mielőtt bármiféle további lépéseket teszünk kapcsolatunk kibővítésére, lényegesen jobban meg szeretnék ismerni. Ha továbbvisszük kapcsolatunkat, én nagyon sokat reszkírozok, de mégis, valami megmagyarázhatatlan okból, hajlandó vagyok vállalni a kockázatot.

Úgy vettem észre, Stuartnak tetszhetett, amiket mondtam, Válasza tele volt előre vetített prognosztikával és hajlandósággal, hogy a házasságtörés bűnét elkövethesse velem.

— Várom a feltételeit, nagyságos asszony, — mondta ünnepélyesen.

— Ne érts félre, — kezdtem, — most felmegyek hozzád, de nem azért amiért gondolod. Remélem, úriemberként fogsz viselkedni.

— Természetesen, úgy, mint régebben. Mint egy jó barát, semmi több.

— Akkor, — szónoki szünetet tartottam, — nyugodtan megbeszélhetjük feltételeimet. — De tovább nem bírtam nevetés nélkül megállni a komédiázást és elkezdtem kuncogni.

Stuart vette a lapot és nevetni kezdett, mintha valóban jó tréfát mondtam volna. — A békekötés és a jó viszony feltételeit, nem?

Többet nem hallottam, már előző mondatom végén elhatároztam, hogy leteszem a telefont és mozdulatom lendülete nem adott időt, hogy reagáljak Stuart válaszára. Nem hívtam vissza, nem volt okom, hogy tovább magyarázkodjak.

A telefont visszatettem a helyére, hátradőltem székemben és elengedtem magam. Mint béna madár szárnyai a macska szájában, karjaim úgy lógtak lefele a fotel karfájáról. *Mibe keveredek itt bele*, tépelődtem. Veszedelmesen vonzódok egy nálamnál jóval idősebb férfihez? Nem tudtam megmagyarázni magamnak miért akarnám nyakamba venni ezt a terhet; talán ez volt az én eredendő elrendeltetésem, amit, mint halandó lény képtelen voltam befolyásolni. Stuart becsületességébe és titoktartásába helyeztem mindent, amit idáig életemben elértem, házasságomat, jövőmet, gyermekeim jövőjét. Elmémnek normális egyensúlyát kockáztattam. Nem tudtam ujjammal ésszerűen rámutatni mi volt az, de balga óhajokkal telt agyamnak megengedtem, hogy ostoba belső megérzésem bíztasson akcióra és megígérje nekem, hogy a végén, mind a hármunk számára, minden jóra fog fordulni.

Átmentem a hálóba és megálltam a beépített szekrény ajtajára szerelt ember nagyságú tükör előtt.

Álmélkodó csodálattal szemlélve a látványt egy elbűvölő szépségű fiatal nőt láttam magam előtt állni. Felhúztam hálóingem alját és szemem megakadt a fekete háromszög látványán, ami titokzatosan bukkant elő a selymes anyag puha redői alól.

Bűnösen buja érzések kerítettek hatalmukba, saját meztelenségem látványa felizgatott. Nem tudtam megállni, hogy ne gyönyörködjek tükörképemben.

A hálóinget az ágyra dobtam és markom kelyhébe fogtam mellem kereken duzzadó dombjait. Összeszorítottam őket, és ujjaim hegyével

érett eperhez hasonló bimbóim kerek hengerét megcsíptem és körbesimogattam az alattuk elterülő tenyérnagyságú udvar csokoládészínű barnaságát.

— Nőjetek nagyra és maradjatok kemények boszorkányos kísértőim, — suttogtam felhevülve. Mutató ujjamat belenyomtam köldököm kútkavájába, és közép és hüvelykujjaimmal összezsírpve felemeltem a hasam közepét borító kövérkés bőrt. Keskeny derekam alatt kezeimet csípőre tettem és csodáltam hosszú combjaim, izmos karjaim és táncosnői bokáim. Medencecsontom széles volt és erős, mintha egy Hellenisztikus szobrász legszebb női alkotása lennék. Vállaimat hátrafordítottam és meglestem fenekem domborulatát, kemény, rugalmas, selymesen ragyogó rózsaszín bőrrel bevonva, két kereken kiduzzadó part és közte a zabálni valóan titokzatos árok szédítően erotikus mélységét.

— Te pokolfajzat, — figyelmeztettem a tükröt. — Hagyd abba, ne csábíts a rosszra.

Gyengéden simogatva hasamnak tökéletes kerekességét, gondosan átvizsgáltam hibátlan bőrömet és egyetlen foltot sem találtam, amit kifogásolhattam volna. Hajamat leengedtem hátam közepéig és úgy éreztem, mint egy nárciszvirág, aki szerelembe esett saját magával.

— Csodálatos dolog nőnek lenni, — suttogtam a tükörnek.

— Különösen, ha fiatal vagy és szépséges, — felelte a tükör és vágyakozva nézett vissza rám, — nézd meg magadat; arcod mennyire ártatlan, és azok a csintalanul csábító szemek, keskeny orrocskád és erotikával telt duzzadt ajkaid, kell még mondanom tovább.

Magabiztos göggel arcomon szembenéztem a gonosz tükörrel. Egyik kezemmel eltakartam melleimet, a másikkal vénuszdombomat és színháziasan kihívó pózban büszkén kijelentettem.

— Signore Botticelli, itt vagyok, Vénusz istennő megszületett.

Az ablakon kívül, a Webster Avenue-en, száguldó tűzoltóautó vad szirénája törte meg a csendet és az éles sikoly visszabillentett a valóságba.

— Romantikus idióta, — szidtam magamat és rosszállóan csóváltam fejemet.

—

Felöltöztem, ezúttal tisztességesen, egyszerű vászonalsóneműt

vettem magamra, fekete hosszúnadrágot és fehérszínű, poliészter blúzt fél karomig érő ujjakkal. Kifésültem hajamat és magas kontyba tornyoztam. Teljesen felöltözve, utolsó simításként egy leheletnyi kölnit locsoltam kebleim fölé.

Még csak délelőtt tíz óra, még volt néhány szabad órám mielőtt el kellett kezdenem készíteni Garry vacsoráját.

Fellépkedtem a kétemeletnyi lépcsőt Stuart lakásához és halkán megkoppintottam ajtaját. Két apró kapirgálás, és azonnal ugrott és kinyitotta a zárat. Bementem és az ajtó szinte magától csukódott be mögöttem. Már voltam nála máskor is, de most valahogyan másképpen érződött, ez már több volt egy egyszerű ismeretségnél.

Máskor mindig a konyhába telepedtünk le, ezúttal a nappaliba mentünk, mintha szerelmi találkánk lenne.

Kényelembe helyeztem magamat az egyik fotelban és Stuart leült a díványra. A szoba szépen be volt rendezve és tisztaság volt, meglepő gondozottság egy magányos, vénlegény otthonában.

Stuart két poharat és egy üveg vörösbort tett a koktélasztalkára. Töltött mind a kettőnknek és koccintottunk. Stuart gyorsan, nagyot ivott a magáéból én éppen csak megnedvesítettem ajkaim és letettem magam elé a poharat.

Hosszasan, tekintetem tele kérdésekkel, Stuart szemébe néztem. Visszanézett, pillája nem rebbent, becsületes, álnokság nélküli, semmit el nem takargató, de mozdulatlan és eltökélt szemekkel állta tekintetemet.

A csillagát neki, gondoltam és nekikezdttem.

— Stuart, gondolkoztam; — mondtam komolyan, — ez nem játék, kapcsolatunk nem egy könnyű kaland. Teljesen biztosnak kell lenned abban, hogy szeretni akarsz és hajlandó vagy minden kikötés nélkül elfogadni feltételeimet. Beleegyezhetnék egy átmeneti viszonyba, de a te teljes elkötelezettséged nélkül életem végéig bánnám könnyelműségemet. Soha többé nem tarthatnám magam hűséges asszonymnak, szerető feleségnek és ez elviselhetetlen teher lenne vállaimon. Örök kárhozatra lennék ítélve, és gyalázatos erkölcstelenségemet állandóan rejtegetnem kellene Garry előtt.

Stuart megértően bólintott és gyengéden simogatta kezemet. Arca szemérmes mosolyra torzult és beszélni kezdett:

— Linda, ez a legtermészetesebb. Ahogyan már a telefonon

megmondtam, te vagy az a mesebeli nő, akire egész életemben vártam. Már zsenge fiatalember koromban, évekkel azelőtt, hogy te születél rólad álmodtam. Kérlek, fogadj el szeretődnek és soha nem fogod megbánni döntésedet.

— Nem akarlak elcsábítani, — mondtam és fennhéjázó felsőbbbséggel keresztbevettem lábaimat, — nézd, milyen öltözetet vettem magamra. Egyszerű, szerény, ezt neked is kell látnod. Fel tudnálak izgatni, hogy elveszítsd fejedet és bármit megígérj, amit követelek, csak hogy megkaphass. De azt akarom, hogy józan fejjel fontold meg döntésedet, és ne szexuális hormonjaidtól elvakítottan. Lesz néhány szokatlan kérésem és válaszaidd alapján fogok ítélni feletted.

Úgy vettem észre, utcanyelven kifejezve, Stuart bevette hazudozásaimat. Gondolkodóan keskenyre húzta szemét és nagy komolyan hallgatta, amit megettettem vele.

— Mindenre készen állok, — mondta, — kezdheted.

— Meg kell ígéred; rajtam kívül senki mással nem lesz intim, fizikai kapcsolatod.

— Megígérem, — felelte Stuart szemrebbenés nélkül.

— Meg kell ígéred; barátaidnak és ismerőseidnek nem fogsz velem dicsekedni, ez nagyon fontos, kapcsolatunk a kettőnk titka marad.

— Megígérem.

— Meg kell ígéred; soha nem fogsz bántalmazni, sem szóval sem tettel és soha nem fogsz megütni. Soha nem fogsz fenyegetni és soha nem fogsz velem ordítani.

— Megígérem.

— Megígéred, hogy soha nem fogod kapcsolatunkat elárulni Garrynek.

— Ígérem.

— Kapcsolatunknak azonnal véget vetsz, ha megkérlek rá.

— Össze fogod törni szívemet, de engedelmeskedni fogok.

Elegendő badarságot összehalmoztam, gondoltam, ideje lenne, hogy befejezzem, ünnepélyesen esküre emeltem a jobbomat és intettem Stuartnak, hogy csinálja utánam.

— Férfiúi felelősséged tudatában, kijelented-e és ígéred, hogy az előtted megjelent hölgyet elfogadod szeretődnek.

— Kijelentem és ígérem.

Figyelmesen néztem Stuart arckifejezését, gúnynak még csak árnyalata sem látszott rajta, hogy kinevetné naiv viselkedésemet.

Felálltam, szálegyenesre húztam magamat és színésziesen kijelentettem.

— Rendben van, megcsókolhatod a menyasszonyt.

Stuart is felállt és életünkben először megcsókoltuk egymást. Csak egy futó, leheletnyi csók összezárt ajkaimon, nem volt semmi több. Ez a szinte üzletszerű kérdez-felelek, teljesen kivette a romantikát és a szenvedélyt belőlünk, szerencsére jókor, mielőtt éppen belelendültünk volna. Garry tudta miket tanácsol, szeretőm megtalálásának feltételeit olyan hivatalosan üzletszerűre szabta, mintha egy mérnöki tárgyaláson a szerződés részleteit, meggondolva és átbeszélve minden lehetőséget és biztonsági megfontolásokat. Annyira, hogy az egész pokolravaló dolog egy fabatkát sem ért többet. Mit ér egy szerelmi eset, ha nem bűnös kaland, mit ér a gyümölcs, ha nem a tiltott fáról lesz leszakítva, mit ér a viszony, ha nem veszélyes és kockázatos. A test eredendő bűne spontán kell, hogy meghozza a kielégülést, a lángoló mámor hevületében, gondolkodás és megfontolások nélkül kell vétkezni.

Kegyetlenül rosszul és megszágyenülve éreztem magamat, Stuartot elnyomtam magamtól és megindultam az ajtó felé.

Mentem, de Stuart utánam szólt, — Linda, ezt másképpen, ennél sokkal jobban is csinálhatnánk. Hadd öleljelek meg.

— Stuart, ne haragudj, — feleltem, — mennem kell. Meg kell főznöm Garry vacsoráját.

— Rendben van, — kérlelt, — de amit mondtam szívből mondtam. Mi egy igazi szerelmespár vagyunk, akár egymáséi leszünk fizikailag akár nem.

Lehet, hogy tetszett, amit Stuart mondott, talán egy titokzatos Mona Lisa mosollyal elismertem őszinte becsületességét, de nem álltam meg és lassan kilépkedtem lakásából. Stuart nem állt utamba, nem próbált visszatartani, csak nézett utánam és szemei megteltek könnyel.

— Linda, szerelmem, — kérlelt, — hadd adjam oda neked lakásom kulcsát. Ha bármire szükséged van, ha bármikor beszélni akarsz velem, csak gyere fel hozzám és én itt leszek, és szerelmesen, vágyó szívvel és ölelő karokkal fogok örökké várni rád.

Elvettem a kulcsot, de nem álltam meg. Lassan, mint egy

méltóságteljes vitorlás hajó, mely elhagyja a kikötőt ahol rövid időre megállt, otthagytam Stuart lakását. Várjon, ez a szerelmi viszony vele, a Bronxi feleség esete, csak akkor fog megtörténni, ha én akarom, és akkor, amikor én akarom.

Nyolcadik Fejezet

A szövetségi kormányzat két milliárd dollárt tervezett költeni a Boston és Washington közötti vasútvonal modernizálására és az utazósebesség megnövelésére. A projectet Északkeleti Vasútfolyosó Feljavítások névre keresztelték és a versenytárgyalásokon a Sverdrup és Parcel mérnöki cég szerezte meg a jelentős, busásan jövedelmező tervezési szerződést. A feladat magába foglalta a két város közötti nagyszámú öreg alagút szerkezeti feljavítását, újracsatornázását, és a szupersebességű lokomotívok kilengéseinek befogadására az alagúti pályakeresztmetszetek ellenőrzését és esetleges megnövelését.

Garry nyakig merült a munka dandárjába. Személyesen kellett leellenőriznie a több mint százestendős, omladozó és beomló félben lévő közlekedési maradványokat és múzeumba való gépészeti tárgyakat.

Sokszor, kivétel nélkül a legszebb nyári napokon, reggel fél hatkor kelt, és ha szerencsésen el tudta végezni a kiírt feladatokat, és elég gyorsan szedte a lábait, hogy elérjen minden vonatot és kapcsolódást, este fél tíz felé hazaérkezett.

Ilyen napokon, ahogy a sötétben megszólalt az ébresztőóra, Garry egyenesen a fürdőszobába sietett és én, álmos és csipás szemeimet dörzsölgetve botorkáltam ki utána a konyhába reggelit csinálni, legalább ne üres gyomorral menjem ki a sötét éjszakába.

Ameddig Garry borotválkozott elkészítettem a kávé. Öt perccel később, még mindig félmeztelenül, bejött a konyhába és leült a reggeliző asztalhoz. Lecsukódó szemhéjaimmal és bizonytalankodó kézbutykeimen támogatva ólomnehéz államot, alig háromnegyed hat a hajnali derengésben, álmos szemekkel néztem, ahogy férjem mohón lehajtja tejeskávéjét.

— Egyél hozzá egy áfonyás kuglófot, tegnap este sütöttem őket, — mondtam és próbáltam ideges sietősségét csillapítani.

Garry megragadta a puha süteményt, felét egyetlen harapással

bekapta, tele szájjal alig tudott rágni, nemhogy válaszolni valamit. Szemei kigúvadtak, csak bámult reám, mint faluhelyen az a bizonyos kisborjú az újkapura.

— Meg ne fulladj, — figyelmeztettem, — ha egy nagyobb falat megakad a torkodon, fogalmam sincs, hogyan végezzem el rajtad a Heimlich fogást.

Szánalmas erőfeszítésem, hogy akasztófahumorommal némi jókedvet öntsek bele értetlen hallgatóságra talált.

— Este kilenc és tíz között itthon leszek, — morogta tele szájjal és hatalmasat nyelt a szájpadról ragadó zsíros tésztából.

— Igazán bízató, — mondtam csalódottan, — de mit fogok én egész nap csinálni.

— Viselkedsz, mint egy jó kislány és vigyázol, hogy ne kerülj bajba, — felelte, a kuglófnak maradványait leöblítette megmaradt kávéjával és visszaroht a fürdőszobába fogat mosni.

Ez eléggé nyegle válasz volt, gondoltam csalódottan, de nem adtam fel. Utánamentem és hátulról megmarkoltam gulyáit.

— Nem most, — próbált lerázni.

— De most jött rám a tűz. Rettenetesen akarlak.

— Halasszuk el hevületed máskorra. Most el szeretném érni a hat óra negyvenötös vonatot a Pennsylvania állomáson.

Mialatt Garry öltözködött elmostam a tányérokat. Garry hamar készen lett és menni akart. Az ajtónál elébe álltam, puha karjaimat nyaka köré fontam és mézédés csókot nyomtam a szájára. De Garry nem állt meg, édes odaadásom cseppjei még ajkán csillogtak, ahogy kisietett a hajnali sötétségbe és otthagytott állni egyedül, árván és szomorúan nézve utána a nyitott ajtóból.

Visszamentem a hálószobába és saját ólomnehézzé vált súlyom alatt, összegyűrt takarónk tetejébe lerogytam az ágyra. A vékony paplan még magában rejtette együttlétünk melegét és a megszokottság otthonos érzést kihasználva megpróbáltam visszaaludni. Alig reggel hat óra volt, és mégsem voltam képes álomba szenderülni.

Forogtam és pörögtem, rúgtam a takarót és szidtam a csillagzatomat.

— A csudába, — mérgelődtem, — miért mindig akkor jön rám a szerelem, ha egyedül vagyok.

Hanyattfeküdtem és felhúztam térdeimet. Kezemet combjaim közé szorítottam és fenekem kéjesen körbetekerve vágyakozóan felsóhajtottam.

— Nem tehetek róla, de rettenetesen kívánom a szexet.

Önkéntelenül, magammal is ezt akartam elhitetni, eszembe jutott Stuart. Ujjaimat, mint dupla tört taszítottam bele hüvelyembe, erősen és durván, hogy fájjon. A kegyetlenség nem csillapított és hangosan felkiáltottam.

— Stuart, vén bika, lássam, van-e még benned szenvedély.

Sós, meleg izzadság borította bőröm, belsőm reszketett a buja kintől és nem maradt akaraterőm, hogy felvegyem a harcot a szégyentelen vágy ellen mely őrijítően kínozott és maga alá tepert.

Mintha a holdkórosok álmvilágában mozdulnék, és nem saját akaratomból, felkeltem az ágyból és kitámolyogtam a fürdőszobába.

Garrynek nem volt ideje reggel zuhanyozni, a csempézet nem csurgott a nedvességtől és piszkos szappanhab nem borította a zuhanyozó függönyét. Imádtam a tisztaságot és a rendet, és talán azért, hogy egy félórát elülsek, vagy indokot találjak a meztelenségre, beléptem a kádba, behúztam a függönyt és megforgattam a zuhany csapját.

Hideg, jeges vizet kellett volna eresztenem magamra, hogy csillapodjak, de én forrón szerettem és olyan melegre állítottam a vizet, hogy szinte égette bőrömet. Fél óra alatt teljesen összefröcsköltem a falat, majd kiszálltam a kádból és, ahogy voltam pucéran és gőzölögve a párától megmostam fogamat és az elektromos hajszárítóval csontszárazra fújtam a hajamat.

Még mindig nem volt nyolc óra sem. Augusztus vége felé a Bronxban tikkasztóan meleg a nyár és már kora reggel minden csöpög az izzasztó párától. Mit vegyek fel, valami könnyűt és szellőset. Kevés gondolkodás után lila-piros rövid rakott szoknyát és hasonló színű ujjatlan blúzt választottam. Titkos rejtekhelyemről előkerestem Stuart lakáskulcsát, ráfűztem kulcstartó karikámra és megindultam felfele a lépcsőkön, az ötödik emelet felé.

Kecses titokzatossággal lépkedve, egyetlen hang nélkül, mint egy nősténypárduc a dzsungel rejtekében, ha a hajnali derengésben vadászni indul prédája után, úgy lopakodtam előre, lépcsőről lépcsőre.

Senki nem látott meg. Kinyitottam Stuart ajtaját és besurrantam.

Későn kelő éjszakai műszakos, Stuart fejét belefúrta párnájába és mély álomban valahol messze álomországban szendergett.

Levettem ruháimat. Nem ébredt fel, csak mosolygott álmában, mintha jelenlétem szép ábrándképeket hozott volna rá. Talán a meleg fürdőtől, talán a bensőmben égő tűz hevétől, testemet olyan forrónak éreztem, mint az izzó vastömböt, amit apám éppen most húzott ki a Bessemer kohóból.

Melléfeküdtem és hozzásimultam.

Egy új férfi, tilalmas terület, mégis, férjem fantáziaszüleményeinek biztatására, nem riadtam vissza saját merészségemtől. A kárhozatos büntudat rázott, mint észak hidege, de a vágy nem engedett megállni és belevitt a vétekbe.

Az örjítő vágy felégette gátlásaimnak utolsó bástyáit is, ha valaha is volt bennem ilyesmi; karjaimmal átfontam Stuart vállait és kigomboltam pizsamakabátját.

Lenyúltam és nem volt rajta nadrág. Felébredt, halkan felnyögött és felém fordult. Átöleltük egymást és egymáshoz nyomtuk forró testünket. Hosszú karok, combok és kereső lábak, sürgető lázzal kutattunk egymás húsa után. Stuart szájon csókolt és én éreztem elolvadok szenzuálisan duzzadt ajkai szédítő nyomása alatt.

— Tudtam, hogy eljössz, — dörmögte mély baritonján, és egy erdei szatír bársonyosan delejes fuvolahangját hallottam szavaiban.

— Ne higgy érzékeidnek, — hangom, mint a csalogány szerelmes éneke egy jázminbokor ágán turbékolt felé, — fogadd el a pillanat varázsát. Ez csak egy illúzió, ami a valóságban soha meg nem történhet.

Stuart hátamra fordított. Nem álltam ellent, sorsom irányítása felett elvesztettem akaratomat. Széjjeltártam lábaimat és Stuart könnyedén belém hatolt, mintha olajozott piszton nyomulna előre megkent hengerébe. Hosszú és vékony, Stuart acélkemény volt, mint egy rakéta mely hadgyakorlat közben magasba emelkedik a Poláris tengeralattjáró fedélzetéről. Mélyen belém fúrta magát és elérte méhszájam finom idegvégződéseit, mely tomboló extázisba korbácsolta érzéseimet.

— Az elkárhozottak gyönyöre, — nyögtem szenvedélyesen, — a gyönyör, amiért földi halandók hajlandók leszállni a poklok mélyére.

Követve kifelé húzó és befelé nyomakodó mozdulatait én is kéjes elragadtatással emeltem csípőmet és forgattam fenekemet. *Férjem csakis*

a legjobbat akarja nekem, okoskodtam, csak uram parancsának engedelmeskedem és teljesítem kívánságait.

De Garry képmása lassan elveszett mámorom lila ködébe, valahol eltakarva és lebegve egy ősasszony fajfenntartó vágyának bujasága és a modern ember beláthatatlan paráznaságának erkölcstelen megvalósulása között.

Lassan, felséges gyönyörrel húzva az időt, Stuart visszataszító ügyességgel elégítette ki gyönyörét. Csontkemény maradt és ez fokozta elragadtatásom. Gyötrelmesen kínzó ribancos szennyesség érzése árasztott el és elmosta minden józan tiltakozásomat és megsemmisítette védekezési ösztönöm. A fojtogató érzés varázsa egyre erősödött, reszkető testem felett átvette hatalmát és egy éteri légbe emelkedve velem, szédülten ködös mámorban lebegtetett.

Éreztem, ez a szenvedő emelkedés szinte örökké tart, de egy pillanat töredékével mielőtt elviselhetetlen fájdalommal változott, mennyei megkönnyebbülésben tetőzött. Első orgazmusomban, nem voltam képes mást tenni, csak sírni, könyörögni, és kegyelmet kérlelni valami rettenetesen fájdalmas, de örömteljesen nyüzszítő hangon.

Első beteljesülésem, gondoltam, Stuart jól tudta min mentem keresztül, és egyre gyorsabban és egyre mélyebben hatolt belém. Stuart is fájdalmas elragadtatással vajúdott és a végén velem együtt kiáltotta gyönyörét a világnak. Sikolyaink erősek voltak, hangosak, egekbe kiáltók, lehangolva vigyázatlanok, nem érdekelt minket, hogy valaki hallhatta egyesülésünk sürgető örömet.

Stuart rajtam maradt feküdve. Hosszú, kellemesen megnyugodott percek múltak el, ziháló lélegzetünk lassan lecsillapodott, nagy sokára Stuart lefordult rólam és elcsendesedve hátára feküdt.

Levegőért kapkodva mellkasom még mindig emelkedett és zuhant, mint egy hosszútávfutó a verseny után, nem szóltam, vártam, legyen Stuarté az első szó.

— Ez csodálatos volt, — mondta, — nem találok szavakat rá mennyire élveztem egyesülésünk. Köszönöm szerelmem, mondj valamit és tudasd velem, hogy nem álmodom.

Kielégülve és kimerülve, szégyent éreztem. De nem tudtam meg nem történté tenni tettemet. Beszéltem, de szavaimban hazugság volt és tetetés.

— Hallgass, drágám; nem tudhatjuk, vajon, nem-e csak együtt álmodunk, vagy ez való, de ha álom, reméljük együtt, hogy lesz még több is ehhez hasonló álmunk.

Lenyúltam a lábam közé. *Miért mindig a nőnek kell viselni a következményeket?* Gondoltam, *tiszta lucsok vagyok.* Lecsúsztam az ágyról és matrózlépésekben kibotorkáltam a fürdőszobába. Leültem a kagylóra és felfele tartva tenyeremet, kezemet a lábam közé tettem.

Stuart utánam jött és csupasz fenekével leült a kád szélére. Rám meresztette a szemét és visszataszító elégedettséget láttam a pofáján.

— Mit csinálsz? — kérdezte.

Kihúztam a kezemet a lábam közül és megmutattam neki. — Ezt, nem vagy büszke teljesítményedre?

Stuart olyan elégedetten vigyorgott, mint egy bankár, aki éppen elutasított egy jelzálogkölcstől kérő háztulajdonost.

Folytattam, talán az én arcomon is volt egy zavarodott mosoly. — Éppen olyan széltoló vagy, mint Garry, — mondtam megkomolyodva és mérges arcot vágtam, — erről még beszélnünk kell, de ha akarod, egy kicsinnyel tovább még élvezhetjük a pillanat örömét.

Stuart kiment a konyhába és hallottam, hogy matat a kávéfőzővel. Leszálltam a vécéről és beültem a kádba. Megengedtem a vizet és tisztára mostam alfelemet. Nem volt más, Stuart törülközőjével szárazra akartam dörzsölni lábam között, de undorodtam, nem tudtam tökéletes munkát végezni és a szennyes rongyot utálkozva ledobtam a csempepadlóra.

Még mindig teljesen ruhátlanul, átmentem a konyhába és leültem a reggeliző asztalhoz. Nem beszélgettünk, egyetlen szót sem váltottunk, amíg a kávé készen nem lett és a frissen forrázott Arabica aromája át nem itatta a levegőt.

A délelőtt középtája fele jártunk, a nap besütött az ablakon és melengető sugaraival aransárgára festette meztelen testemet. A nap átlátszó köpönyegét magamra öltve lejjebb csúsztam székemen és a konyha közepéig nyújtottam hosszú lábaim. A szerelem kicsinyke királydombjaként, kerek és kitornázott hasam pihegően süllyedt és emelkedett, combjaim szélesre terültek és közöttük a sötét cserje tetején a friss fürdő maradványai, nedvességem csillogott, mint nyári zivatar után a rét. Bozótom fekete rejtekéből egy vékony vonal felfele kúszott és elérte, szinte túlhaladta köldökömet és körbefonta, mint inda a kútkávét.

Stuart közelebb jött, és izzadtan, és még mindig anyaszült meztelenen megállt előttem. Bőre sötét volt, de nem cigányos barnaság, Stuart bőrét a nap sütötte egyenletesen feketére. Nem volt rajta fürdőruha alatti fehérség, mint ahogy Garry világított még a sötétben is. Ha nem néztem volna Stuart arcát, könnyen gondolhattam volna, hogy alig töltötte be a negyvenet.

Bementünk a hálósobába és bágyadtnak érezve magunkat lefeküdtünk az ágyra. Hátamon pihentem és tenyerével gyengéden szorítva Stuart simogatni kezdte hasamat. De mostanra, már kifogyott belőlem a bujaság és visszanyertem gondolkodóképességemet.

— Nem eshetek teherbe, — mondtam neki szárazon.

— Nem, természetesen nem, — felelte, — legalább is egyelőre nem.

— Úgy értettem, — mondtam akadozó hangon, — nem eshetek teherbe téled. Ezt nem tehetem meg Garryvel. És máskülönben is, azonnal tudná, hogy nem az övé.

— Igazán, hogyan?

— Garry soha nem ereszti bele. Kiszáll a végállomás előtt és nekem kell kézzel tovább vezetni a villamost.

— Ezen könnyen tudnál változtatni, ha akarnád, nem?

— Nem könnyen, és nem akarok változtatni. Akarom, hogy te szolgáltasd a megoldást.

— Én, hogyan, miért nem kezdesz szedni a fogamzásgátló tablettákat?

— Nem jó, Garry hamar rájönne és botrány nélkül nem lehetne megmagyarázni neki, hogy miért nyelegetem a pirulákat. Ne feledd szavadat, ahogy megegyeztünk, Garrynek nem fogunk fájdalmat okozni. Garry jó ember és kiváló férj. Inkább neked kell megtenned valamit.

— Én, hát én meg mit tudnék csinálni a magam részéről?

Nem válaszoltam azonnal. Egy perc ügyesen alkalmazott némaság után mély lélegzetet vettem. Ezt a viszonyt csak akkor vagyok hajlandó tovább folytatni, ha Stuart belegyezik abba, amit kérek tőle. Hajthatatlan maradtam ebben a kérdésben, és határozott magabiztossággal Stuart elé tártam feltételemet.

— Köttesd el a spermavezetékedet.

Nem volt szándékomban ultimátumot benyújtani, mint például

megteszed, ha szeretsz vagy csináld úgy, ahogy mondom, különben le is út fel is út, bár nagyon hasonlóan hangzott, ahogy sziklaszilárd határozottsággal előadtam feltételem, amit semmi körülmények között sem voltam hajlandó további vita tárgyává tenni. Tudtam, ha Stuart komolyan veszi viszonyunkat és valóban szeret, el fogja magán végeztetni a műtétet. Talán ez a feltétel azt jelentette, hogy nem szerettem Stuartot, nem annyira amennyire Garrymet imádtam, de belekalkuláltam számításomba, Stuartnak be kell érnie, hogy pajzán játszótársa leszek és meg kell értenie, hogy nem veheti át életem irányítását. Ehhez túlságosan idős volt. Ha gyerekünk lenne ebből a szerelemből, mire a lurkók elérik gimnazista korukat, Stuart már régen a sírban lesz. Nem, fontolgattam, Stuart arra jó lesz, hogy izgató pillanatokat adjon nekem, édes büntudatot, veszélyes vágyakat, de ennél többet nem adhatok neki és ő sem kérhet tőlem mást. Én nem vagyok laza erkölcsű és könnyelmű, férjemen kívül csak egyetlen szeretőt fogok tartani. A lehetőség itt volt, és itt volt az alkalom, hogy Stuart végleg elkötelezze magát és ez a vérben írt elkötelezettség lesz az ő próbatétele, ha többször is, de még, ha csak egyetlenegyszer is, valaha magáévá akar tenni.

Stuart lejjebb csúsztatta kezét, tenyerével beborította és megszorította szerelemdombomat és ujjával széjjelfeszítette szeméremajkaimat. Gyengéden mozgatni kezdte kezét és két ujjá belecsúszott nyirkosan sikamlós lukamba. Szaggatottan kezdtem kapkodni a levegőt és éreztem, az ellenállhatatlan, kízóan erős, de mégis kellemes szexuális gyönyör ismét hatalmába kerít. Stuart aljas módon visszataszított a szégyentelen megadás szakadékának szélére. Rabszolgájává téve, könyörtelenül manipulálni akart, hogy felizgasson és elfogadjam, hogy megtagadja kérésem. Kétségbeesetten küszködve a mindent elsöprő vágy ellen alig hallottam Stuart halkán kiejtett szavait.

— Kérésed megteszem. Ez lesz a mi vérszerződésünk, hogy te az enyém vagy és én a tied. Eljárt felettem az idő, és nincs értelme, hogy az én koromban gyerekneveléssel bajlódjak. És azt sem akarom, hogy valaki más nevelje az én magzatot. Nem akarom, hogy örömdet megrontsa a terhesség miatti aggodás és a bizonytalanság, hogy ki is lehet a gyermek igazi apja. Nem akarok sötét felhőket szerelmünk egén, napsütéses lángoló nyarat, boldogságot és gyönyört szeretnék kettőnk között. Az aggodást, az anyagiakat és a mindennapi gondokat, kettőtökre, reád és

Garryre hagyom. Szeretném, ha úgy éreznéd, férjedet, tulajdonképpen nem is csalod meg velem.

Ez az ember tisztára a szívemből beszélt gondoltam és szemem sarkából láttam, palavesszője ismét ágaskodik. Jutalomként hasamra fordultam, vállaimat a matracra nyomtam és fejemet befúrtam a párnába. Stuart ráült lábam szárára és lovagló ülésben guggolva térdeim hajlatára nehezedett. Súlyát felemelte rólam, két kezével magasba húzta csípőmet és popsim partjait széjjelhúzva gyengéd nyomással hátulról becsúsztatta szerszámját. Férfias kezeivel megmarkolta ágyékom, és szinte a levegőben tartva alfeletem, izmosan lapos hasát ritmikusan csattogtatni kezdte széles fenekem rózsaszínű gömbölyűségén.

Aznap este Garry nagyon későn jött haza. Lekéste az ötórás vonatot Baltimore-ban és a következő vonat csak sokára jött. Hazafelé rettenetesen megéhezett és a földalatti állomáson megevett két Frankfurter kolbászt mustárral és édeskés kenyérrel. Fáradtan és szomorúan, egy agyondolgozott mérnök rettenetes gondjaival vállán, csak ült az asztalnál, lassan megivott két kanna sört majd lezuhanyozott.

Könnyíteni akartam bántó lelkiismeretemen, beszélni akartam hozzá az ágyban, de mint egy vérszegény mormota, Garry kimerülten elaludt. Sokáig nézegettem alvó férjemet, és nem tudtam elhessegetni magamtól Stuarttal elkövetett bűnöm marcangoló önvádját. Szégyent éreztem és kínzó idegesség szorította össze szívemet. Valami rettenetesen buta dolgot csináltam, valamit, ami egy életen át fogja terhelni lelkiismeretemet.

Másnap szombat volt és Garryvel sokáig aludtunk. Garry ébredt fel elsőnek és hozzám húzódott. Arcát benyomta nyakam és vállaim közé és fogdosni kezdte melleimet. Az álmosan tunya hétvégi reggel felbecsülhetetlen értékű pillanatai békés lomhasággal mozogtak előre és elbágyadt, lusta pihenésre készítették a hét hajszás napjai után. Semmi mozgás nem hallatszott az épületben, mintha a többi lakó nem is létezne, és az utca örökké sietős zaja is csak tompa zsongással szűrődött be a

nyitott ablakon.

Mondhattam volna olcsó házastársi kifogást, tetethettem volna, hogy még alszom, vagy fel kell kelnem reggelit csinálni. De nem, maradtam és édes vágyódással felnyögtem. Kemény reggeli erekcióját hátsó felemhez nyomva, Garry nagyjából olyan hosszú volt, mint Stuart, de átmérőben, legalább kétszer akkora. Nagyon sajnálatos volt, hogy nem szerette sokkal jobban a szeretkezés tényleges aktusát. De ma reggel, kissé kidörzsölten és kielégítetten a Stuarttal történt tegnapi kettős közösülés után, nem kívántam, hogy betegye és széjjelrepasszen. Hátranyúltam és ujjaimat pisztonszerű, acélkemény szerszámjának rúdja köré fontam és odasúgtam neki.

— Garry, nem akarod, hogy inkább anyuci játszódjon veled?

— Igen, — nyögte kéjesen és minden ellenkezés nélkül hátára fordult.

Lassan simogattam vesszejét és szerelmesen szájon csókoltam. Hátam mögé nyúlt és elkezdte kedvenc játékát, amit éppenséggel túlságosan nem szerettem. Ujját benyomta a hátsó kiskapun és addig masszírozta, amíg a gyűrű kitágult. Felizgultan és elfoglalva furcsa tevékenységével, bármit mondhattam neki, pervers bujaságát semmi nem tudta volna lehűteni. Biztosra vehettem dolgomat és mézédés hangomon a fülébe súgtam.

— Garry, még mindig akarod, hogy férfibarátot szerezzek?

Garry úgy csapott az ötletre, mint vércse a kiscsirkére. Számára ez a parázna javaslat még mindig veszélytelen játék volt, valami, ami örökké kettőnk titka maradhat és soha nem fog járni semmi következménnyel.

— Igen, szeretném, — lihegte az izgalomtól kifulladás, mint egy hímoroszlán az afrikai hőségben az árnyékos akácfa alatt. — Találtál valakit? Mond, hogy igen.

Nem mondhattam el minden hűhó nélkül, hogy mit követtem el Stuarttal, hogy szexeztem egy idegen férfival. Tisztában voltam vele, Garry kitekeredett kérése kizárólag beteges fantáziájának szüleménye, valami, amit soha nem akarhatott, hogy valóságban elkövessek. De nem visszakozhattam, tovább játszadoztam eszetlen elméjének épségével.

Lassan húzogattam kezemet, le és fel, ujjaim alig érintették bőrfelületét, férjem buja vágya engem is felizgatott. Hangom reszketett,

úgy suttoztam neki, mint egy mitológiai varázslónő, aki elcsábítja és csapdába ejti az őt kereső hiszékeny harcosokat.

— Garry, megtettem, nagyon fel vagy izgulva, végre volt bátorságom lefeküdni valakivel. Érted csináltam, nagyon szeretsz, ugye.

— Linda, imádlak, tényleg megcsináltad? Mond, hogy igaz és nem csak ugratsz.

— Igen, — mondtam elfúló hangon, — megesett a dolog. De ne félj, csak téged szeretlek, az illető nekem nem jelent semmit.

Kezdeti izgatottságunk örületesen megvadult bujaságba növekedett. Annyira felizgultam, hogy négykézláb felmásztam Garry tetejére, megfordultam és lábam nedves közepét teljes erővel rászorítottam arcára. Fuldokolva, levegőt sem kapott a terjedelmes teher alatt, megragadta sonkáimat és nyelve vadul járt, mint a motolla. Én is elkaptam szerszámját, szívtam és haraptam, és engedtem, hogy számba lője szerelemnédvének teljes töltetét. De nem tudtunk megállni. Csuumvizesre izzadtuk magunkat, kapkodtunk a levegőért, és tébolyító sürgősséggel kutatva fogunk belemart a másik szájának reszkető húsába. Hörögve kapkodtunk a levegőért, haraptunk, rágtunk, csókoltunk, nyeltünk, de nem tudtunk elegendőt kapni egymásból. Jóval később, legalább egy óra múlva, meg kellett állnunk és halálosan kimerülten hanyatt dobtuk magunkat az ágyban és feküdtünk, mint két halott. Többet nem érdekelt, hogy férjem akarja-e tudni az igazságot vagy elvárja, hogy tovább hazudjak neki. A játék befejeztetett, megmondtam neki tettemet, az már az ő dolga mennyit akar elhinni belőle.

—

Kora délután lementünk a Papa Joe olasz étterembe a Bainbridge Avenue-en, a 207th Street sarkánál. Zöldecsés lasagna-t ettünk négyféle olvasztott sajttal, mellé egy nagy tál salátát olaszos, savanyú krémmel leöntve és hozzá fejenként megittunk egy hatalmas pohár fehér bort. A bortól és a finom ételtől spiccesek lettünk és két jó lábunkon kissé tántorogva, vicces, ugráló tánclépésekben botorkáltunk hazafele. Odahaza nagyot aludtunk, és éjfél felé kikocsiztunk Yonkers-be, ahol egy mozi házban a Central Park Avenue-en, megnéztük Peter Sellers, legújabb Rózsaszínű Párduc komédia remekművét.

Nagyokat nevettünk, fogtuk egymás kezét és boldogak voltunk.

—

Vasárnap kísértáltunk a Bronxi Botanikus kertbe. Karomat férjem karjába fűztem, vállára hajtottam fejemet és csendesen andalogtunk kettesben. A hatalmas fák fenségesen gyönyörűek voltak, a madárcák kicsiny szívükből csak nekünk énekeltek és a hatalmas park tele volt boldog emberekkel, családokkal és egy millió csivitelő és játszadozó gyerekekkel. Ebédre bekaptunk valamit a folyó mellett a Snuff Mill étteremben és pontosan olyan boldognak és szerelmesnek éreztük magunkat, mint amikor legelőször randevúztunk és sört ittunk a Birds and Bottle fogadóban, valahol kint a határban, Putnam megyében.

Kilencedik Fejezet

Későn reggel fele, a következő hét egyik napján valaki kopogtatott az ajtómon. Kilestem a nézőlukon és megláttam Stuartot. Kinyitottam az ajtót és kérdően néztem rá, ahogy megszólalt.

— Megtennél nekem egy szívességet?

— Miről van szó? — Válaszoltam türelmetlenül.

— Bard doktor úr szeretné, ha bejönnél velem; beszélni akar veled.

— Doktor kicsoda? Ki ez az illető?

— Urológus orvos. Hiszen tudod, a műtétről lenne szó, amire megkértél.

Most döbbsentem rá, hogy Stuart miről is beszél. Meglepett a dolog. Stuart tényleg elment és felvette a kapcsolat egy orvossal, tárgyalt vele a sterilizációról és valóban meg akarja csináltatni. A nemjóját, gondoltam, ebbe sokkal jobban bele vagyok kavarodva, mint az valaha is szándékomban állt.

— Miért akar velem beszélni ez az orvos? — kérdeztem kétkedően.

— Nem mondhattam neki, hogy nőtlen vagyok, és magányos öregkoromra akarok magamon elvégeztetni egy ilyen operációt. Elirányított volna az elmeógyógyintézetbe. Fiatal feleségem van, mondtam neki, és nem akarunk gyereket. Tőled akarja hallani döntésünk okát.

Nem akartam a beszélgetést lakásom nyitott ajtajában állva folytatni és nem akartam Stuartot behívni otthonomba, ami az enyém volt és Garryé, főleg nem akkor, amikor férjem nincsen idehaza. A leggyorsabb, az egyedüli módszer, amire akkor gondolni tudtam, hogy Stuartot botrány nélkül lerázzam a nyakamról az volt, hogy belegyezzek abba, amit kér és elmenjek vele az urológushoz.

— Mikor akarsz menni ehhez a felcserhez?

— Legjobb lenne, ha most azonnal indulnánk; tizenkettőig bent van rendelőjében, a Montefiore kórház mellett a Bainbridge Avenue-en.

— Rendben van, várj meg a 207-es utca és Bainbridge sarkán, pár perc alatt készen leszek, és ott találkozhatunk.

Stuart elment. Hosszúcsíkos, szürke kosztümöt vettem magamra, fekete cipőt alacsony sarokkal, tekintettel arra, hogy több utcahossznyit kell majd gyalogolnunk a rendelőig; megfésültem hajamat és kevés halványpiros rúzszt festettem a számra. Tisztességes és erényes feleségnek akartam kinézni, és nem egy fiatal ribancnak, akit most szedett fel az utcáról egy vén pervert. Húsz percen belül ott voltam a megbeszélt helyen. Stuart már várt reám és megindultunk felfele, a domb tetején lévő kórház felé. Utunkban elhaladtunk az Oval Park Reservoir sportpálya és liget mellett és elhagytuk az öreg múzeumházat, ahol a kitett emléktábla szerint Bainbridge tábornok, akárki is volt a jóember, aludt valamikor. Negyed óra múlva fent voltunk az Urológiai Intézetnél, szemben az öreg kórház hatalmas kiterjedésű épületkomplexusának sarkában lévő mentő és elsősegély szolgálat főbejáratával.

Bard doktornak tiszta, steril kinézetű rendelője volt, a falakon, egyenes, rendezett sorokban kiakasztva, legalább egy tucat diploma és kitüntetés függött. Hatalmas íróasztala mögött ülve, diplomái szerint egy neves urológus sebész specialista, a doktor intett nekünk, hogy foglaljunk helyet. Ahogy beszélni kezdett fürkészően nézett ránk és hüvelyk és mutatóujja közé fogva aggódóan simogatta állát.

— A tudomány mai állása szerint a spermavezeték elkötése visszafordíthatatlan művelet. Nagyon fontos döntésre határozták el magukat, ennek kihangsúlyozására szeretnék megmutatni maguknak egy újságkivágást Landers Annától, a híres családterápiástól.

Íróasztalfiókjából kihúzott egy sárgálló papírdarabot. Kisimítgatta a széleit és átnyújtotta nekünk.

— Kérem, olvassák el, mind a ketten.

A történet egy férfiről szólt aki, hogy megmentse házasságát sterilizáltatta magát. Később felesége amúgy is otthagya, és amikor újra nősült, második feleségének, aki nagyon szeretett volna gyermeket tőle, képtelen volt gyermeket nemzeni.

Remek tanács, gondoltam, de nem húzható rá minden esetre. Borzasztó álszent arcot vágtam és nagy ájtatosan ezt feleltem az urológusnak.

— Mindent megfontoltunk és meggondoltunk, és így határoztuk.

Én sokgyermekes családból való vagyok és Stuarttal nagyon boldogunk vagyunk csak kettesben. Én nem akarok gyereket, Stuart túl idős, nem tervezünk családot alapítani és gyerekneveléssel kínlódni.

— Ahogy akarják, — az orvos vállat vont, nem mutatott nagy érdeklődést. Látszott rajta, nem tudja, hogy hova tegyen, *vajon mit akarhatok ettől az öreg alaktól*, gondolhatta joggal, *aki itt ül mellettem, mint egy rakás szerencsétlenség*. De gondolom, nem akarta elmulasztani az alkalmat, hogy elvégezze a műtétet, nem a pénzért, inkább a begyakorlás lehetőségért. Az 1970-es években a spermavezeték elkötés elég ritka és kísérleti procedúrának számított.

Dr. Bard gúlát formált kezéből és gondos hosszadalmassággal ismertetni kezdte az operáció lényegét.

— A műtétet itt fogjuk elvégezni a klinikán, ezen az osztályon, a mellettünk lévő kis operáló szobában. Meg kell kérnem magát, — az orvos Stuart felé fordult, — borotválja le nemi szőrzetét és hozzon két sperma mintát, egyet az operáció előtt és egyet két héttel az operáció után.

Az orvos nyilvánvalóan élvezte kioktatásunkat és a végén meg is tetőzte a leckéztetést és gyermektelen házasságunk előrevetítésének sebébe sósavat öntött szavaival. — Tegnap nagy esemény volt a családomban, — mondta, — feleségem negyedik gyermeküknek adott életet a szülészeti osztályon.

A gúnyoló orvosnak talán igaza volt, megérdemeltük a piszkálódó célzást, de nem ismerte az egész háttérét, nekem meg semmi szándékomban nem állt, hogy felvilágosítsam tévedéséről és elmagyarázzam neki a részleteket.

A titkárnő beírta a műtétet a rendelői könyvbe és közölte velünk a dátumot és az időpontot. Ezzel otthagytuk dr. Bard irodáját és kimentünk az épületből. Néhány utcasarkot együtt sétáltunk lefele a dombról, a 207th Street felé, de egyetlen szót sem váltottunk. A 204th sarkán Stuart befordult balra, közös bérházunk fele. Egy rövid és hűvösen kiejtett viszontlátásra után elváltunk és egyedül folytattam utamat lefele, a 204th utcán lévő élelmiszerüzletek felé.

Az ősz közeledtével az idő lassan hűvösödött, a fákon a levelek aranyló sárgából barnára változtak, összezsugorodtak, elhagyták ágaikat és lassan keringve, mint meg nem született gyermekek elveszett lelkei

szálltak alá a föld sara felé. Fagyos huzat csapott le a magas légtérből, és a szürkén gomolygó őszi felhők kavargó tömegéből belém döfve egy rettenetes előérzet vacogtatta meg fogaimat. De akkor még nem tudtam megérteni a szimbolikus jeleket, a lelkemhez szóló alig érthető figyelmeztetést, mert akkor még végtelenül biztos voltam dolgomban és semmi felelősséget nem éreztem Stuart magánügyei iránt. Egy fiatal nővel akar játszani, ez az ő döntése és én semmi körülmények között nem akarok tőle gyereket. Stuart nem létezhet a valóságban, Stuartot csak a férjem és köztem lévő szexuális fantázia hívta életre. Ha utódokat akart, évtizedekkel ezelőtt meg kellett volna tennie, és nem lett volna szabad fiatal éveit elvesztegetnie Chicagóban, egy vénséges szentfazék nőszeméllyel.

Az operáció napján Stuart beteget jelentett postahivatali munkahelyén és kora reggel elgyalogolt az urológiára. A sperma mintát odaadta a bejáráshoz közel üldögélő nővérnek, aki utasította, hogy foglaljon helyet a váróteremben. Bard orvos úr mikroszkóp alatt megvizsgálta Stuart magjának életképességét és konstataulta, hogy a friss mintában kicsiny ebihalak százezrei úszkálnak, vidáman és egészségesen.

Dr. Bard kilépett laboratóriumából és még egyszer utoljára figyelmeztette Stuartot.

— Mr. Osborne, gratulálok, magának igen magas sperma sűrűsége van, ezzel bárkit teherbe tudna ejteni. Feltételezhetem, hogy még mindig akarja a műtétet. Az ön felesége végtelenül csinos és fiatal, gondolom, nagyon is megérdemli az áldozatot, amit maga hajlandó hozni érte.

Később egy fiatal gyakorló orvos jött be és egy lemondási űrlapot íratott alá Stuarttal. Könnyedén, csak úgy félvállról és közömbösen megemlítette. — Mikro-sebészeti technikával a folyamat megfordítható, ma már csodákat tud tenni az orvostudomány.

Stuart aláírta a dokumentumot és a gyakornok utasította, hogy menjen a műtőszobába és vegye le ruháit. — Utána öltse magára az odakészített papírköpenyt, — mondta, — és feküdjön le a műtőasztalra.

A műtőben egy mélynövésű és vaskos középkorú fekete nő, óvatosan hajtogatva a kezében lévő kék papírlapedőket, betakarta Stuart alfelét, kivéve nemi szervét és lágyékát, amit gondosan szabadon hagyott.

Utána lemosta Stuart szabadon hagyott bőrfelületét és ledörzsölte alkohollal. Néhány perc eltelte után, egy csapat ember jött be a műtőbe, legalább hat, és körbevették Stuartot, aki a hátán feküdve a mennyezetet bámulta. Utoljára, egy eddig még nem látott nővér társaságában, dr. Bard maga is bejött. Mindketten sebészálarcot tettek szájuk és orruk elé, és vékony gumikesztyűket húztak kezükre. Két medika sebészeti műszerekkel, ollókkal, késekkel és csipeszekkel megrakott gurulóasztalkát tolt be. Felállították és beindították a sphygmometers műszert, elektromos áramú vérzésmegállítót, és a vérnyomás és szívműködés ellenőrző monitorokat.

Jól begyakorlott ceremónia, Stuart gondolta és próbálta Linda mosolygós arcát maga elé képzelni.

Doktor Bard megkezdte a procedúrát és a lépéseket hangos szóval ismertette két mellette álló, tanulni vágyó kollegájának. Rövid és keskeny sebet ejtve belevágott Stuart zacskójának ráncos bőrébe mialatt nagyképpően magyarázott.

— A bal vezetékkel kezdjük, megkeressük, kihúzzuk és elvágjuk, így ni. — Mondta és elvágta az első vezetéket.

Okosodni akaró kollegái nagy érdeklődéssel szemlélték mozdulatait.

Dr. Bard nem hagyta abba az oktatást. Elvágta a vezetéket, elektromos árammal mindkét végét bezártra égette, és csipeszekkel rögzítette őket és felajánlotta, hogy kollegája próbálja elkötni a másikat.

— Csinálja kollega úr, így tanul a legjobban. Gyakorlat teszi a mestert.

A fiatalabb orvos készségesen ugrott, elvágta a másik vezetéket, de keze nem volt olyan biztos, mint idősebb kollegájáé és belevágott egy ütőérbe.

— A bűdös életbe, — Dr. Bard felszisszent és kivette a szikét a gyakorlatlan sebész kezéből. Sietős mozgolódás és ideges hangulat következett, Stuart érezte az égő emberi hús szagát, enerváltan lehunyta szemét, de egy perc múlva hallotta Bard orvos úr magabiztos hangját.

— Nincs baj, a vérzést megállítottuk.

A műtét véget ért és egy kedves nővér összeöltögette Stuart zacskójába vágott nyílást.

Stuart felöltözött. Dr. Bard gyógyszert írt ki és odanyújtotta. — Ez

egy erős gyulladás-gátló, — mondta figyelmeztetően. — A hasüreg befertőződésére vigyáznunk kell, nagyon veszélyes következményekkel járhat. — Az orvos kis szünetet tartott, majd szavait kihangsúlyozva folytatta. — Legkésőbb két órán belül vegye ki a gyógyszertárból és azonnal kezdje el szedni.

Kitessékelve az urológiai klinikáról, Stuart lassan, sántikálva lépkedett hazafele. Miután kiváltotta gyógyszerét a 204th és Hull Avenue sarkán lévő ékszerdoboz nagyságú patikában, egyenesen hazament, bevette az első tablettát és lefeküdt pihenni.

Alig várta, hogy vágása begyógyuljon, bevihesse második sperma mintáját és elmondhassa Lindának a jó hírt. Fiatal és szépséges teremtes volt a szerelme; az öregedő férfi gondolatai állandóan visszatértek a menyecskére. Naiv egyszerű természettel megáldva, Lindában nem volt semmi arrogancia és ravaszság, mely oly bőségesen volt található New Yorki nőtársaiban. — Szeretlek, Linda, — suttogta a levegőbe Stuart álmodóan, — megígértted velem, hogy nem állítom életedet feje tetejére, és nem teszem tönkre házasságodat, de ha meg tudsz nekem bocsátani, sokkal komolyabb dolgokat tartogatok számodra. Linda, te vagy életem leggyönyörűbb álma, egy páratlan lehetőség, bár talán egy kissé későn jött alkalom, de ahogy mondani szokás, jobb későn, mint soha.

Stuart csendesen tépelődött. A legtöbb férfi soha nem esik szerelembe, fontolgatta, de én hála a magasságosnak, vagy akárkinek, aki döntéseket hoz, kicsi Lindám, én tetőtől talpig beléd estem.

Stuart nagyon jól tudta, Lindát, ezt a későn érkezett angyali csodát soha nem fogja vénülő karmainak szorításából kiengedni.

—

Közel hatvanadik évéhez, Stuart mögött hosszú, mozgalmas élet állt. De micsoda élet, gondolta és elégedetten vigyorgott. Felállt és odasántikált a könyvszekrényhez. A könyvek mögül egy nagyméretű bekeretezett arcképet húzott elő és egyenesre igazítva letette a koktél asztalkára. A fényképről egy fiatal, vonzó külsejű nő mosolygott feléje.

— Hogy megy sorod? — kérdezte a bájos teremtes.

— Nem látod? — Stuart válaszolt a fényképnek, és széles

karmozdulattal körbemutatta választékosan berendezett lakását. — Láthatod, hogy nem sajnálom a pénzt drága bútorokra és értékes festményekre. Drága és új évjáratú kocsit tartok, és automobilomat kerítéssel bezárt parkolóban tartom. A szekrényeim tele vannak elegáns ruhákkal és öltönyökkel, soha nem sajnáltam a pénzt ruházatomra

— Ügyes, — mosolygott a fénykép lenézően, — de Stuart, honnan veszed mindehhez a pénzt?

— Tíz éve dolgozom a postánál. Jól keresek.

— Igaz, — a fiatal nő szeme kigyúlt és tele lett ifjúi lelkesedéssel és élni akarással, — soha nem szerettem takarékoskodni. Gondolom, azóta sem változtál meg.

— Ez nem minden, Floridában öröklakásom van. Négy hét vakációmát minden évben ott töltöm. Nem nagy, de nagyon előkelő üdülőhelyen van.

— Úgy látom, jövedelmedet elköltöd és postai nyugdíjadra és Social Security utalványaidra számítasz nyugdíjas éveidben.

— Nem élek nagy lábon, nem akarok feltűnést kelteni, nehogy valaki szimatolni kezdjen utánam.

— Miért van ez, Stuart? — a fiatal nő fényképe kérdezte bánatosan és valami szomorú emlékezés mintha elmosta volna vidám érdeklődését.

— Rengeteg pénzem van, sokkal több, mint amit egy egyszerű kíváncsiskodó el tudna képzelni.

— Ez a kíváncsiskodó, — a fénykép kérdezte, — talán az a fiatal nő, aki néha idejár?

— Annak a fiatal nőnek fogalma sincs múltamról és egyáltalában nem kíváncsi természetű.

— De te nem mondtad el neki, hogy ki vagy. Stuart, ugye még nem merted elmondani?

— Még nem.

— Pedig el kellene mondanod neki, hogy nem mindig voltál a szorgalmasan dolgozó középosztálybeli tisztviselő mintaképe.

— A feléről sem tudsz, miket beszélsz itt össze vissza?

— Akkor orvosold tudatlanságomat, Stuart. Bennem megbízhatasz, egy léleknek sem fogok egy szót sem elárulni történetedből.

— Hacsak rá nem írom hátadra, apró betűkkel természetesen, mivel történetem érdekes és hosszadalmas, — Stuart felelte és ördögien

felnevetett. Saját gonosz tréfája remekül mulattatta.

— Harmincöt év, — a fénykép kitartott igazsága mellett, — valóban hosszú idő, de megnyugtatlak, hálás hallgatóság vagyok, nem fogok belevágni szavadba. Nem látod arcomon a tudásvágyat?

— Rendben van, hallgass tehát, ha mindenáron tudnod kell az igazságot.

— Mondjad, — felelte a kép nyugodtan, — imádok hallgatni.

— Sok évvel ezelőtt Chicagói háziasszonyomnak segítettem hatalmas összeget sikkasztani. A hölgy korrupt banktisztviselő volt, jókora összegekkel hagyta magát lefizetni, aminek fejében kockázatos kölcsönöket engedélyezett. Ezen kívül, nem használt vagy elfekvő számlákról tekintélyes összegeket vett ki és tüntetett el. A pénzeket én rejtettem el neki. Szerencsére a néninek volt elég önfegyelme, és óvatosan, apránként követte el büntetteit. Csak akkor követelt bánatpénzt vagy lopott a számlákról, ha teljesen biztos volt benne, hogy az ellenőrök nem fognak rájönni és nem lesz semmi probléma. Tizenöt évig tartott, amíg nyomára akadtak és addigra az összehalmozott kincs tetemes összegre rúgott. Az FBI letartóztatta és az illetékes szövetségi bíróság bankcsalásért huszonöt évre ítélte. Perköltségek és jóvátétel fejében a bíróság, elkobozta teljes vagyonát, beleértve házát és bútorait, elárvereztette ingóságait és befagyasztotta bankszámláit. Mindent elvettek, mindent, már amiről tudtak és amennyi pénz megmaradt. De még azt sem tudták mind megtalálni, amiről tudtak. Háziasszonyom azt állította, hogy szenvedélyes hazardjátékos volt és alkoholist. Amit elsikkasztott, azt javarészt elvesztegette. Bérője, Osborne Stuart, ez én lennék, is gyanúsítva lett, hogy segített a vádlottnak elrejteni a pénzt, de az FBI nem tudott semmi evidenciát találni és nem lelt semmi nyomra. Semmi bizonyíték nem volt arra, hogy én tudtam a sikkasztásokról és nem lettem semmiféle büntetssel vádolva.

A fiatal nő közbevágott a fényképről, — De biztosan évekig megfigyelés alatt tartottak. Fogadom minden finansziális lépésedet lejegyezték és anyagi ügyeidet pontosan számon tartották.

— Lehet, de nagyon óvatos voltam. Elköltöztem a környékről, állást cseréltem és soha nem költöttem több pénzt, mint amennyit kerestem. Türelmesen vártam, hogy élettársam letöltse büntetését és kiszabaduljon a börtönből. Reménykedtem, de az idős hölgy soha nem

jött ki élve a börtön falai közül. A rabkórházban halt meg, hatvanöt éves korában, öt hónappal mielőtt kieresztették volna próbaidőre. Ott maradtam két millió dollárral. Illegitim örökségem hatalmas összeg volt az 1960-as években.

— Ezt nem tudhatom, de két millió az én időmben, amikor még életben voltam, még annál is nagyobb vagyonnak számított.

— Ekkora összegből bármikor hatalmas kastélyt lehetett volna venni Westchester vagy Connecticut legdrágább városaiban, több mint néhány darabot a Bronxban és a maradékból fényűző módon meg lehetett volna élni.

— Mi volt a következő lépésed? — érdeklődött a fiatal nő.

— Apránként, sok-sok éven keresztül, a pénzt csiszolatlan, nyers gyémántokra váltottam be. Értékes ékszereket is vettem néha. Egy iráni ékszerkereskedőt használtam erre a célra, Shahriyart, aki kétes alak volt, és többi szennyes vállalkozása mellett lopott ékszerekkel és embargó alá tett gyémántokkal is üzletelt. Feldolgozatlanul és bejegyeztelenül, úgy ahogy a drágaköveket kihozták a Dél Afrikai bányák mélyéből. Nem sokat tudtam dolgairól, de annyit elárult, emigráns honfitársai a Perzsa Sah elleni muzulmán megújítási mozgalom kezdetét finanszírozzák a pénzből.

— Madarat tolláról, embert barátjáról, — mondta a fénykép szarkasztikusan.

Stuart nem vette észre a gúnyt, nem zavartatta magát és nyugodt hangon folytatta. — Az iráninak én Don Vito voltam. Közös megegyezéssel nem firtattuk egymás múltját vagy kapcsolatait. Kizárólagosan ide a készpénzt, és vidd magaddal a megvett szajrét féle tranzakciók módján üzleteltünk. Évekkel később egy földmérő cégnek dolgoztam, még mindig Chicagóban. Miután a teljes összeget átváltottam gyémántokra, legalább tizenöt évvel ezelőtt, egy szerelmes holdfényes éjszakán, — itt Stuart gúnyosan elvigyorodott, — kimentem messze a határba, egy állami erdővédelmi területre. Teodolitommal betájoltam egy alapvonalat és egy terjedelmes nyitott mező kellős közepén bemértem egy pontos helyet. A bejelölt helyen hatalmas lukat ástam és egy hermetikusan lezárt alumínium dobozban eltemettem gyémántjaimat és ékszereimet. Néha visszatértem titkos helyemre és újabb gyémántokat és ékszereket ástam el. Módszerem sokáig abszolúte biztos volt, az FBI-nak

halvány fogalma sem volt, hová lett a rengeteg elsikkasztott pénz.

— Öt évvel később, az egyik Chicagói napilapban, a Chicago Tribune-ben feltettem saját elhalálozási hirdetésemet; Francofonte Vito, neves üzletember és nagyra becsült bőkezű humanista, váratlanul, szívszélhűdésben elhalálozott. A részvétkívánságok és ajándékok küldésére megadott címre Shahriyar borzasztóan kedves szimpátiakártyát küldött és ezzel én, alias, Don Vito, eltűntem a föld felszínéről.

— Nagyon ügyes. Még mindig ott kint a parkban rejtegeted törvénytelen vagyonodat?

— Nem, tíz év eltelte után, nagyon veszélyesnek és célszerűtlennek véltem, hogy pénzemet egy mindenki számára hozzáférhető helyen tartsam, és hosszú távolságokat utazzak, ha hozzá akarok nyúlni. Gondoltam, ennyi idő elteltével az FBI is már régen feladta megfigyelésemet és úgy határoztam, hogy ide hozom kincseimet, ide ebbe a lakásba, ide a Bronxba.

— Ide, hát ezt nem gondoltam volna.

— Gondolom, hogy nem. Sokat nem láthattál a könyvek mögül, — és Stuart sértően röhögni kezdett, mintha a szerencsétlen nő balsorsa vicces komédia lenne.

— Nyomorult, — sikoltott a kép, — de folytasd, szeretném megtudni gazemberségeidet.

— Egy titkos széfet építettem a konyha és a nappali között. Visszamentem Chicagóba és béreltem egy teodolitot. Bemértem a doboz helyét, éjszaka kiástam a vagyonomat és hazahoztam, ide a Bronxba. Gondoltam, ennyi sok év után, földalatti kriptájából nyugodtan kivehetem értéktárgyaimat, legyen az bármennyire törvénytelen és nem engem illető, és először átmenetileg a saját páncélszekrényembe, majd végül, visszaváltva a köveket papírpénzre, betegyem valami legális, kamathozó bankkontóra.

— Mikor tervezel nyugdíjba menni? Már benne lehetsz a korban, Stuart. Nem emlékszem pontosan, már hosszú évekkal ezelőtt abbahagytam számon tartani a dátumokat.

— Itt az ideje, hogy nyugdíjba menjek. Tíz éves postai szolgálat után már van lehetőségem, hogy korai nyugállományba vegyenek.

— Mi köze van mindehhez annak a fiatal hölgynek, aki idejár hozzád? Szeretőnek akarod? Te már vénember vagy, Stuart. Én már nem

vagyok neked elég?

— A kövek eladásához és a bankszámlák megnyitásához van szükségem a nőre. Lindának hívják, ha tudni akarod. Feddhetetlen előélete van. Ártatlan, hiszékeny, fiatal és tapasztalatlan, soroljam még tovább? A férje, Garry ugyanaz. Csak két dolgot ismer, a munkáját és az felesége szoknyája mellett az otthonmaradást. Egy buta köcsög ő is és a felesége is, akivel fantázia drámákat szeretnek játszani, nincs ellene kifogásom, de szórakozásuk árát meg fogom fizettetni velük.

— Stuart, nem vagyok meglepődve, semmit nem változtál harmincöt év alatt. Meséltél-e már mi kettőnkéről ennek a Lindának. Elmondta-e neki, hogy mi történt velem? Megmagyaráztad, hogy miért nem vagyok itt veled? Említetted neki, hogy mi valaha férj és feleség voltunk? Leírtad-e neki, hogy valamikor mennyire vonzókülsejű és csinos nő voltam?

— De alkoholistá voltál, — Stuart felelte védekezően.

— Lehet, — mondta a fénykép lemondóan, — de nem az alkoholizmusba haltam bele. Fejsérülés okozta halálomat, miután egy éjszaka, Stuart ugye emlékszel rá, egy sötét sikátorban, Philadelphia belvárosában ahol, mint fiatal házaspár laktunk. Még életben voltam, bár eszméletlen, amikor a járőr kocsija rám talált. A kórházi elsősegély szobában haltam meg, röviddel utána, hogy a mentő bevitt.

— Be voltál rúgva és azért estél össze.

— Várjunk csak, nem téged gyanúsítottak azzal, hogy valami közöd volt összecsuklásomhoz? Igaz, a halottkémi vizsgálat kimutatta véremlékben a magas alkohol százalékot...

Stuart közbevágott, — ugye megmondtam.

— Hallgass, Stuart, és legalább egyszer életedben nézz szembe az igazsággal. Fejemet valami ütés érte mielőtt leestem és rettenetesen bevertem koponyámat a kemény betonba. A rendőrség azt gondolta, hogy te velem voltál azon a végzetes éjszakán, megütöttél és otthagytál meghalni.

— Ezt már akkor tisztáztam a rendőrökkel, — Stuart védekezően felemelte kezeit, — későn este, néhány utcasaroknyi távolságra tőlünk, kimentél az éjjel-nappali fűszereshez tejet venni és soha többé nem jöttél vissza. A detektívek nem tudtak semmit bizonyítani. Tökéletes alibim volt. A legjobb barátom tanúskodott, hogy aznap éjjel együtt sakkoztunk,

egész este, de legalább egy órával végzetes baleseted előtt és legalább egy órával utána.

— Stuart, ez egy undorítóan aljas hazugság. Az igazság az, hogy halálosan gyűlölted, hogy néha ittam bánatomban, és már előzőleg is, többször meg akartad akadályozni, hogy igyak. Féltékeny voltál és beőrültél, ha néha kimentem a házból és néhány kupicával felhajtottunk barátnőimmel. Igaz, halálom éjszakáján, tényleg kebelbarátoddal sakkoztál, de néhány percre otthagytad, és kimentél az utcára, hogy megkeresd késlekedő feleségedet. Megtaláltál, alaposan berúgva, a járdán tántorogva, közel egy sötét sikátorhoz. Részeg voltam és szédelegtem. Vállon fogtál és eltámogattál a sikátorig. Ott megütöttél, hogy egyszer és mindenkorra megtaníts, hogy ne igyak. Szerencsétlen módon, nagyon be voltam csicscentve és elvesztettem egyensúlyomat, leestem a földre és beütöttem a fejemet, ezúttal alaposan és életveszélyesen. Tudom, el akartál kapni, de melléfogtál. De amikor megláttál a földön eszméletlenül heverni, pánikba estél, vagy nem érdekelt a sorsom és hazamentél. Barátod elmerülten gondolkozott a következő lépésen, észre sem vette, hogy öt percre kimentél a lakásból.

Lelkiismeret furdalástól gyötörten Stuart szinte sírni látszott, — elvesztésed tragédiájából soha nem jöttem helyre lelkileg, — mondta, — hosszú éveken keresztül a barátom, az alávaló gazember, aljasul zsarolt a hallgatásáért. Minden hónapban kemény százasokat kellett fizessek, hogy befogja a száját. Egészen addig, amíg, szerencsére, időnek előtte meghalt idült alkoholizmus okozta máj és veserákban.

— Tudom, Stuart. És azt is tudom, hogy ezért lettél magába zárkózott magányos ember, és többet ezért nem tudtál intim kapcsolatot kialakítani magad korú nővel, soha többé, ugye?

— Mit akarsz, hogy tegyek, — Start sírt és térdre esett a kép előtt.

— Hagyj békén annak a fiatal nőnek.

— Ezt az egyet nem kérheted.

— Akkor tegyél vissza a könyvek háta mögé. Csak azt sajnálom, hogy valaha is ismertelek. Azt hittem csak egy baleset volt, hogy megöltél, egy sajnálatos tévedés. De most látom, hogy ki vagy. Egy vén szatír lett belőled, egy aljas gazember, aki tele van pénzzel. Gyűlöllek, de megállj, egy napon el fogom mesélni történetemet annak a fiatal teremtésnek, aki idejár hozzád.

—

Stuart vad indulattal visszalökte a képet a könyvek mögé és próbálta gondolatait Lindára összpontosítani. Tudta, Garryvel barátságot kell kötnie. Garryvel való ismeretség útján könnyebben, és szándékainak jobban megfelelően fogja tudni manipulálni Lindát. Stuart jól tudta, Linda őszintén gondolja, hogy soha el nem hagyja férjét, és inkább Stuartot veszíti el, ha kenyértörésre kerül a sor. Stuart azt is jól tudta, ha nyílt összetűzésre kerül a sor közte és Garry között, a rövidebbet húzná és veszítene. Sokkal jobb lenne, ha házibarát lehetne belőle, egy állandó jellegű szombat esti látogató, egy kellemes és szeretett társalkodó cimbora, talán egy szerető apa-helyettes a fiatal pár számára. Lindának nem kellene többé aggódnia, hogy meglátják Stuarttal beszélgetni vagy, hogy együtt mennek fel az elevátoron az ötödikre. Stuart remélte, tudta, az alkalmas pillanat el fog érkezni, és mint egy megbízható házibarát türelmesen fog várni erre a lehetőségre, amikor majd véglegesen félre tudja állítani Garryt.

Tizedik Fejezet

Stuartnak megtörtént a műtete. Havi bajom még két hétig nem volt esedékes és idegesen számoltam a napokat. Rendes körülmények között menetrendet lehetett volna írni pontosságomra, annyira megbízható volt periódusom érkezése. Amikor az első piros folt átütött bugyim közepén, feldugtam egy tampont, tiszta alsóneműt vettem és felmentem meglátogatni Stuartot. A konyhaasztal mellett találtam üldögélve. Leültem vele szembe, keresztbe vettem lábamat, boldogan rámosolyogtam és a megkönnyebbülés gyönyörével átítatott hangomon közöltem vele a jó hírt.

— Úgy nézem, nincs okunk, hogy egy kicsi Stuart miatt aggódjunk.

— Halljunk oda, biztos vagy benne?

— Szerencsések voltunk. Periódusom megjött időre és első vigyázatlan egyesülésünkből nem lett terhesség. — Szünetet tartottam, arcomról lesimult a mosoly és elkomolyodtam. — Hogyan állnak a dolgok Doktor Barddal? — néztem kérdezően Stuartra, — mit mondott, mit lát a mikroszkópja alatt.

— Több élő magom nincs, — válaszolta Stuart és olyan büszkén kihúzta magát mintha ő lenne Lucifer, a pokol főnöke. — Többé nem kell szerencsénknben bízunk. Megtettem, amire kértél, és csak érted tettem, és csak azért, mert te akartad.

Alakoskodó szentimentalizmusa módfelett bosszantót. Engem akar felelőssé tenni. Bosszúból cinikus tréfával válaszoltam.

— Tehát mostantól kezdve nyugodtan hívhatlak csendes természetű háremőrmnek.

Stuart nem értette a tréfát. Humorérzékét elvesztethette, mert sértődött szemei vádolóan néztek rám.

— Ne beszélj tiszteletlenül önzetlenségemről, — mondta, — remélem többet jelentek számodra, mint egy kedves jó barát.

Nem engedtem. — Ne várj különleges kiváltságokat, — feleltem, — bárki számára, kivéve kettőnket, mi csak ismerősök vagyunk.

Figyelmeztetlek, viszonyunkat tartsd titokban. Ha bárkinek is eldicsekszel vele, letagadom és többet az életben nem állok szóba veled.

— Rendben van, értem én, — morogta és visszataszítóan játszott az alázatost, — legdrágább hercegnőm, a te óhajtásod az én parancsom.

— Azt jobban is teszed, — figyelmeztettem, — de akárhogy is van, ne kezdj el itt bögni és rimázkodni, mint egy anyámasszony katonája. Ilyen gyerekségekhez már te túl öreg vagy.

Stuart ravasz gazember volt. Az utolsó szó mindig az övé kellett, hogy legyen.

— Azt hittem, — mondta undorítóan, — hogy én vagyok a falu rossza, de úgy látom te még rajtam is túlteszel.

Nem méltattam válaszra. Stuart felállt és megindult a nappali felé. Nem akart veszekedni, a konyhaajtóból hátrafordult és kedves, mézédés hangon kérdezte.

— Ne veszekedjünk. Beszéljünk valami másról. Hogy van Garry?

— Mit gondolsz, — csattantam fel, — mint mindig, semmi változás. Éjszakáim és hétvégeim neki adom. Csak a hétköznapiak a tied, hétfőtől péntekig, feltéve, ha szükségem van rád. Nincsenek jogaid, örülj, ha juttatok neked valami alamizsnát.

—

Stuart könnyen kiokoskodhatta, bármilyen társalgási téma, ami fizikai kapcsolatunkra, vagy házastársi hűtlenségemre emlékeztetett, irritált engem és tüskéssé tett. Megváltoztatta hozzáállását, és mint kígyó a bőrét, levedlette intimitásunk áruló jeleit. Nyugodtan folytatta útját, bement a nappaliba és leült a díványra. Követtem, testtartásom, ahogy elhelyezkedtem a dívány melletti fotelbe, vállak mereven hátrafeszítve és kezeim karba fonva, barátságtalan és elutasító volt. Stuart közelhajolt hozzám, és mintha rettenetes titkot árult volna el, suttogóra fogta hangját.

— Linda, szeretném, ha megtennél nekem egy üzleti szívességet.

— Miféle üzletről beszélsz?

— Nagyon bizalmas üzletről. Mindenekelőtt meg kell ígéred, hogy nem mondod el senkinek.

Tisztára azt gondoltam, hogy Stuartnak elment az esze és viccel. Már eleve volt vele egy titkom, amit senki másnak el nem mondhattam.

Mi az ördögről akar ez itt beszélni, kérdeztem magamat, de bólintottam.

— Természetesen, bennem megbízhatsz.

— Gyémántok, csiszolatlan, nyers gyémántok. Szeretném, ha eladnál nekem néhány kidolgozatlan követ a 47th Streeti ékszerbörzén.

— Legális ez a business? — kérdeztem, — nem lopott holmiról van szó.

— Legális, — Stuart válaszolta nyegle magabiztossággal, — a kövek az enyéme. Sok-sok évvel ezelőtt vettem őket készpénzért.

Erre nem voltam felkészülve. Váratlan javaslata mesze állt minden korábbiaktól, mindentől, ami kettőnk között valaha is megtörtént. Idáig Stuart kaland volt, egy viszony, amiből aránylag könnyen ki lehetett volna szabadulni, egy kapcsolat, amit játszva meg lehetett szakítani, de ez a kétes gyémántranzakció, ezzel lényegesebben közelebb kerülénk egymáshoz, közelebbire, mint amelyet bármilyen szexuális érintkezés valaha is létre hozhatott volna. Ez olyan volt, mintha üzleti kapcsolatra lépnék Stuarttal, szinte olyan mintha házasok lennénk. Nem voltam benne biztos, hogy akartam volna-e egy ilyen szoros kapcsolatot, de hát a gyémántok, ahogyan az ének mondja, a nők legjobb barátai. Hajlandó voltam Stuart javaslatát meghallgatni.

— Megadom a nevét és a címét egy iráni ékszer nagykereskedőnek. Az illető kapcsolatban áll beruházókkal, akiknek tengernyi pénze van, és ékszerekbe akarják fektetni vagyoniukat. A nagykereskedő kiskereskedelmi árat fog fizetni értük és nem fogja firtatni eredetüket. Pontos kimutatást vezettem és lejegyeztem mennyit fizettem minden gyémántkőért és előre megmondom neked, mennyi pénzt várhatsz értük az iránitól. A megszabott ár alatt semmi körülmények között ne add oda.

— Stuart, ez nem nekem való foglalkozás. Miért nem üzletelsz te az arabbal?

— Iráni, — Stuart kijavított. — Eredetileg, annakidején tőle vettem a drágaköveket, és minden bizonnal emlékezne rám. Jelenleg abban a hitben van, hogy meghaltam. Nem akarom, hogy korai, szerencsétlen elhalálozásomról megváltozzon a percepciója. Összebarátkozol vele, nőiességeddel leveszed a lábáról; mint mindenki a fajtájából, ő is teljesen elolvad és elveszti az eszt, ha fehérbőrű nőkről van szó. De ha mégis akadékoskodik, csak említsd meg neki, hogy te

Vito Francofonte menyé vagy és apósod iratai között találtad meg az ő nevét.

— Stuart, — kiáltottam közbe, — nem hiszem, hogy én ezt meg tudom tenni. De miért is tenném? Mi hasznom származna belőle?

— Nem kívánom ingyen, — Stuart arcára széles mosoly derült, — minden alkalommal, amikor eladsz egy gyémántot, komissziót kapsz tőlem, — mondta és úgy vigyorgott, mint egy jóakarátú Belzebub, aki túlvilági életben beváltható célprémiumokat osztogat, — szépségedet méltó kihangsúlyozására, értékes ékszereket fogok adni neked jutalomképpen. Ha ismét az ékszerész negyedben jársz, megbecsülteheted értéküket, vagy akár el is adhatod ajándékaimat. Ahogyan te akarod, ebbe nem lesz beleszólásom.

— Ne félj semmitől, — motyogtam zavarodottan, — bennem megbízatsz, hazahozom a pénzedet, — folytattam és közben elképzeltem milyen arisztokratikusan és elegánsan néznék ki ékszerekkel és briliánsokkal kirakva.

Stuart vizsgálódva nézett rám, valódi indítóokai mélyen el voltak temetve kiismerhetetlen arcvonásai mögött, valahol elérhetetlen távolságban, messze felfogókéességem határain túl.

— Ne hozd a pénzt ide vissza, — mondta. — Menj le a 34th Streetig és nyitass meg egy takarékbetét számlát a Bowery Takarékbanknál a Fifth Avenue sarkán. A betétkönyv kettős névre legyen kiállítva. Te legyél az elsődleges tulajdonos, a számlád nyisd meg a te Social Security számodon és legyen én a társtulajdonos. Nem szándékozom veled menni a bankba. Hozd ide hozzám a szükséges űrlapokat, én aláírom őket; és ha minden el van intézve, add ide nekem a betétkönyvet. A könyvecske addig nálam lesz, amíg készen állok, hogy újabb gyémántot bízjak rád.

Ezernyi kérdésem volt. Nem fog a bank gyanút fogni, ha jelentős összegű készpénzt akarok letétbe tenni? Például honnan tudjam, hogy az íránytól kapott bankók nem-e hamisak? Kavargó gondolataim nem engedték, hogy bármire is koncentráljak. A váratlan gazdagság lehetősége elhomályosította ítélőképességem. Szédülve és zavarodottan, megalázkodtam a pénz hatalma előtt és buta belegyezéssel kérdeztem.

— Milyen gyakran kellene csinálnom azt a szívésséget és mekkora összegekről lenne szó?

— Nem túl gyakran, egyszer egy hónapban; egytől háromezer dollár darabonként, átlagosan kétezer. A gyémántok nincsenek sehol bejegyezve, senkinek sem lesz kérdése vagy panasza.

Észbontó összegek és ígéretes program, fontolgattam ámultan. Tizenkétszer kétezer az huszonnégyezer dollár évente. Több pénz, mint Garry egész évi fizetése. Még nem voltam teljesen meggyőződve és még mindig rossz előérzetem volt erről az egész dologról. Nincs itt valami törvénytelen? Nem-e valami gengszter pénzről van itt szó? Miféle bűnözésbe akar engem Stuart belevinni? Ki adja Stuartnak a gyémántokat, honnan ered ez a titkos pénzforrás? Mint egy felháborodott süketnéma, aki éppen most jött rá testi fogyatékoságára, néhányszor kinyitottam a számat, hogy mondjak valamit, de nem tudtam egy szót sem kinyögni. Néhány száználmas próbálkozás után, végre beszélni kezdtem, mint egy zavarodott prédikátor, aki tiszta erkölcsökről akar előadást tartani egy bűnözőnek.

— Stuart, honnan szerezted a pénzt, amin a gyémántokat vetted? Miféle pénz ez? Miért akarsz pénzedet nekem adni? A szexért akarsz fizetni amit, csinállok veled.

A befejező mondatot mérgesen és fájóan mondtam. Egyszeriben megbántottnak és megszégyenültnek éreztem magam. Valami, amit idáig csak játéknak és fantázia szüleménynek vettem, pénzre és fizetségre változott. Prostituálnak hisz ez az ember engem?

Stuart megszólalt, lágy, kedves hangon, leereszkedő stílusban és biztató mosollyal, — Linda, drágám, életem szerelme, nagyon kérlek, ne érts félre. Először is, nem adom a pénzt neked, hogy szabadon elköltsd, amire akarsz. A pénzt csak beteszed a bankba, az én nevemre, közös névre, bármelyikünk kiveheti, ha nála van a könyv. De a bankkönyv nálam lesz, így tehát a pénz gyakorlatilag nálam marad. Szeretném mindenemet neked adni, de tudom, te azt soha nem fogadnád el, még akkor sem, ha férj és feleség lennénk. És nem vagyunk azok. Nem a csókokért és az ölelésekért fizetlek, a világ összes pénze nem tudná azt megfizetni, amit te nekem jelentesz. Másodszorban, ez a pénz már régóta tulajdonomban van. A Chicagói öreg hölgy hagyta rám. A beörökölt pénzt már évtizedekkel ezelőtt átváltottam csiszolatlan gyémántokra és ékszerekre és idáig rejtegettem felgyülemlett kincseimet. Nem akartam, hogy a néni húgának és öccsének ügyvédje tudomást szerezzen róla és

elperelje tőlem. Az ügy az óta elévült, ma már én vagyok a vagyon egyedüli törvényes tulajdonosa. Tudom, nem lesz szándékodban pénzem eltulajdonítani. A pénz nem lopott vagyon, nem vagyok bankrabló és nem kábítószer kereskedők illegálisan szerzett piszkos pénzét akarom tisztára mosatni veled. Itt az ideje és szeretném, hogy pénzem kamatozzon egy biztonságos bankszámlára betéve. Nem akarok egyelőre költeni belőle, csak annyit fogunk kivenni, hogy háromhavonta legyen miből a kamatok után kivetett adót kifizetnünk. Régebben könyvelésben dolgoztál, minden évben te készíted el közös adóbevallásokat. Nem lesz nagy probléma hozzáadni az én bankszámlámon keresett kamatot, meg fogod tudni csinálni anélkül, hogy férjed gyanút fogna.

Nyilvánvalóan, amit Stuart elhitetett Lindával nem éppen a tökéletes igazság volt, de néhány fontos kitétel levonásával, féligazságnak lehetett tekinteni. Bárhogyan is volt, Stuart látszólagos őszintesége és embersége levette Lindát lábáról, és meggyőzte, hogy Stuartban nem volt semmi más, csak kizárólagos jóindulat. Linda semmit nem tudott Stuart sötét múltjáról; hallgassuk tehát, hogy saját szavaival kifejezve, főhősnőnk hogyan is emlékezik a kialakulóban lévő helyzet részleteire.

Mialatt Stuart magyarázott én fontolgattam az esélyeket. Igaza van, ha volt is valami kihágás a pénz megszerzése körül, a büntett már régen elévült. Stuart csak megőrizte a pénzt, a törvényellenesség árát valaki már régen megfizette. Az öregasszony elcsábított és megrontott egy fiatalembert; a fiú magányos volt, társaságra volt szüksége és egy otthonra ahol lehajthatja fejét. Buta dolog a pénzt nem a bankban tartani. Nem követek el semmi rosszat, ha kisegítem. Figyelmen kívül hagytam igazi, tudatalatti indítóókomat, hogy egy napon az egész vagyon az enyém lesz, az üresfejű döntést, de nem az elsőt, melyet Stuarttal való kapcsolatom folyamán elkövettem. De nem akartam vele megosztani belső tépelődéseimet, csendesen bólintottam és egyszerűen csak ennyit

mondtam.

— Rendben van. Mikor kezddetem Manhattani utazásaimat?

Stuart túláradó lelkesedéssel vigyorgott. — A következő héten, a legelső alkalommal, ahogy időd lesz. Már most odaadom neked az első gyémántot.

Stuart felállt és odalépett a konyhát és a nappalit elválasztó falhoz, elhúzta a lámpa-asztalkát, visszahajtotta a falpapír szélét és egy falba épített széf bukkant elő. A páncélszekrény a konyhai oldalon, egy gipszlemezekből kialakított lapos fülkébe volt beépítve, ami gondosan el volt rejtve a hűtőszekrény háta mögött.

Stuart kinyitotta a kombinációs zárat, benyúlt és kivett egy hosszú, fényes fémdobozt. A dobozból kiemelt egy kicsiny, fehérszínű követ és két ujjja között tartva felém nyújtotta.

Fény felé tartottam a követ, külseje semmit nem jelentő tompa fényt adott, egyáltalában nem látszott gyémántnak. Formátlan volt, egyenetlen, de tiszta és mintha egy enigmatikus nimbuszt láttam volna lebegni apró, négyszögletű sarkai felett.

Stuart kicsiny bársonyzacskót adott nekem és figyelmeztetett.

— Ne veszítsd el. Tartsd a gyémántot ebben a zacskóban. Ha eladtad a követ ne hagyd az iráninál a zacskót. Hozd vissza és újra és újra fogjuk használni.

Ruhámon nem volt zseb és nem hoztam magammal kékításkámat. A zacskót, és benne a gyémántot bedugtam melltartómba, szorosan, duzzadó kebleim közé.

Észrevéve jó hangulatomat, és a pénz figyelemelterelő hatását, Stuart merészen törtetett előre és bízott szerencséjében.

— Még van valami, — mondta, — amire, azon felül, hogy leutazgatsz a városba, szeretnék megkérni. Szeretnék megismerkedni férjeddal, és szeretném, ha barátok lennénk. Szeretnék vele sakkozni, teniszezni, vagy csinálni bármi más sportot, amit kedvel. Hébe-hóba kimehetnénk egy bárba és megihatnánk egy fröccsöt, vagy lehajthatnánk egy korsó sört, beszélhetnénk politikáról, sportkocsikról, horgászásról vagy akár vadászásról is.

— Garry se nem horgászik, és se nem vadászik. Sakkozni jól tud, de utálja a sakkozást, nincs se ideje se türelme, hogy órákig üldögéljen egy sakktábla vagy más társasjáték mellett. De gondolom, a teniszezésbe

benne lenne. A politikát imádja, szereti a szépirodalmat, a jazz zenét és a régi klasszikusokat, de biztosan tudom, a sportkocsik és az autóversenyzés soha nem érdekelte.

— Remek, igazi bizalmas, első kézből jövő információ, — Stuart dagadozott az elégedettségtől. — Én is szeretek teniszezni. Tenisz az egy remek sport, legjobb az összebarátkozáshoz. Ha nem játszunk a pályán, hallgathatunk zenét és megbeszélhetünk könyveket. Rengeteg könyvem van és hanglemezem. — Stuart itt megállt lélegzetet venni, és kis szünet után olyan hangnemben folytatta, mintha belegyeztem volna kérésébe. — Mikor és hol ismerkedhetek össze férjeddal?

Felemeltem kezemet és mutatóujjammal megfenyegettem Stuartot. — Ne felejtkezz el egyességünkről. Tőlem távol maradj, ha férjem a közelben van.

— Nem lesz könnyű, — Stuart undorítóan felröhögött, — de megpróbálok viselkedni.

— Remélem is, — feleltem, — de legfőképpen a kezeidre vigyázz és még csak véletlenül se érh hozzá, hogy Garry meglássa.

Valahogy ez az ismerkedési egyesség könnyített lelkiismeretemen. Titkos és tiltott kalandomat meg fogom osztani férjemmel, gondoltam és megkönnyebbülten sóhajtva folytattam.

— Jövő vasárnap, feltéve, ha kitart a kellemes időjárás, hosszú sétára megyünk a Botanikus kertbe. Ebéd után két óra fele indulunk. Csináld úgy, mintha éppen ott ácsorognál az épület bejárata előtt és csatlakozz hozzánk. Igazítsd lépteidet a mieinkhez, és mint egy házbeli ismerőst a liftből bemutatlak Garrynek. De egy elejtett hangot se halljak arról, amit a háta mögött csinálunk. Ha valami elkottyantasz, vén tökfeknek és pervert szatírnak foglak nevezni, aki fiatal nőket molesztál. Garry be fog húzni neked egy-két jól célzott jobbegyenest.

— Azt hittem, hogy már beszéltél vele rólunk és többé-kevésbé engedélyezte viszonyunk.

— Igen, de egyelőre úgy veszi, hogy csak tréfálok vele és mesém semmi más, mint játékos hergelgetés két szerető házastárs között.

— Értem. Éppen ezért mindennél fontosabb, hogy mint két barát ismerkedjünk össze és nem veszekedve, mint két féltékeny rivális.

— Ez rajtad múlik. Azon, hogy mennyire leszel fineszes és mennyire vagy megbízható úriember.

— Ne félj. Megállok helyemet, olyan idegeim vannak, mintha keresztkötésű thermosetting polimerekből lennének.

— Az meg miféle fán terem?

— Hőre keményedő műanyagfajta.

— Szintetikus idegek, honnan értenél te a szerves kémiához?

— Sokat olvasok.

— Akárhonnan is szeded információidat, próbálj meg ne tudálékoskodni. Garry lényegesen jártasabb a mérnöki tudományokban, mint te.

— Hallgatni fogok és szerény leszek, — Stuart bólintott csúfondárosan.

Nem vettem szívemre piszkálódását. — Rendben van, — válaszoltam, — ezen a vasárnapon, ami most következik. Bízom benne, hogy nem fogsz botrányt csinálni.

Következő vasárnapon, kora novemberi verőfényes napsütéssel, kellemesen meleg, gyönyörű idő köszöntött be. Kirántott csirkemellet csináltam burgonyával és franciás zöldbabbal. Az utóbbi időkben Garry nem ette le az asztalt és nem fogyasztott el mindent egy ültőhelyében, így az elkészített mennyiség pár napra elegendőnek látszott. Garry hat láb magas volt, és százhetven font, de mióta a felesége voltam meghízott százkilencvenre. Hiú férfi lévén, nem állhatta, hogy ő hízik én meg sovány maradok, nem bírta volna elviselni, hogy én szexi külsejű vagyok és ő meg nem, és le akarta adni a felszedett felesleget. Az utóbbi időben, főleg evés után, a testmozgás szükségességéről beszélt, teniszezésről és kocogó távfutásokról.

— Garry, — javasoltam, — nem tartanád esetleg jó ötletnek, ha sétálni mennénk ebéd után. Kimehetnénk a Botanikus kertbe, gyönyörű napsütés van odakint, nem lesz még sok ilyen szép vasárnapunk. A hideg tél hamarosan itt lesz a nyakunkon és mindent be fog takarni hóval és jéggel.

— Remek ötlet, — felelte Garry belegyezően és arcon csókolta. — Tettre hát, csinos kis asszonyka, menjünk sétálni.

Miután befejeztem a mosogatást, Garry törölgetett, felhúztam legjobb farmeromat, könnyű gyapjúszvettert vettem felülre és rá egy élénk veres színű, derékig érő félkabátot. Garry is hasonlóan öltözött, kivéve rövid tengerészkék kabátot vett szürke pulóverje fölé.

Az ajtón kifele menve Garry előre eresztett és megjegyezte.

— Jó feszesen áll a nadrág rajtad. Fiatalasszony, micsoda szexi feneke van magának, ha nem lenne már eleve a feleségem, nem tudnám megállni, hogy ne fűttyentgessek maga után.

Garry összemarkolászta fenekemet én meg visítóztam, mint egy kismalac, aki beszorult az etető vályú alá.

— Hagyd abba, — kiáltottam és játékosan rácsaptam a kezére.

Leereszkedtünk a lifttel. A kapun kilépve megnéztem az órám. Pontosan két óra volt. Lassan andalogva felénk a 207th Street felől, közel épületünk Parkside Place felőli főbejáratához, megláttam Stuartot. Fülíg érő mosollyal arcán barátságosan üdvözölt minket.

— Helló, szomszédok, sétálni mennek?

Egy hosszú másodpercig Garry meglepődött, bosszús arccal nézett az ismeretlen tolakodóra, de, gondolom a finom ebéd, amit ma délben elébe tettem megtette a hatását, jókedvre derítette és egy fegyelmezett diplomata udvariasságával fogadta a köszönést.

— Hello, valóban, hosszú sétára indulunk, ki a Botanikus kertbe.

— A legjobb hely, messze környéken. A séta nagyon egészséges testmozgás, különösen egy olyan remek vasárnapi ebéd után, amit gondolom, felesége készít magának.

— Feleségem kitűnő szakácsnő és a legjobb háziasszony, — Garry felelte udvariasan, és mint csuka a vízben harapdálni kezdte a feléje lógatott csalétket.

Ennyi idő alatt már mintegy harmincméternyit lejjebb sétálhattunk, a 205th Street felé. Ha jó modorú idegenekkel való társalkodásra került a sor, főleg szimpatikus emberekkel bérházunkból, Garry mindig udvarias volt és jól nevelt úriemberként viselkedett.

Annak rendje módja szerint bemutatkozott és bemutatott engemet is.

— Miller Garry vagyok, és ez itt feleségem, Linda.

Stuart, a legtermészetesebb és legőszintébb modorban, amennyire csak egy megrögzött hazudozótól kitellett, Garryre vigyorgott.

— Bocsásson meg udvariatlanságomért, Osborne Stuart, az ötödikről. — Stuart kezét rázott Garryvel majd felém fordult. Szemei kitágultak, mint két kávésfindzsa, úgy rémlett mintha jó ismerősi csókot várna tőlem, de csak bólintott és tartózkodóan üdvözölt, — How do you

do?

Stuart az időjárásról kezdett beszélni, milyen szerencsénk van, hogy novemberben még mindig ilyen kellemesen meleg napok vannak és mellénk szegődve hozzánk igazította lépéseit. Bal karomat belefűztem Garry jobbjaiba, Stuart pedig, józan ítélőképességről tanúskodva, férjem bal oldalán maradt. Garry szeretett beszélgetni, minden alkalmat megragadott, és könnyen talált közös témát bárkivel. Az egészséges sportolás ötletével eszébe és kedves közvetlenséggel arcán Stuartra nézett és kérdezte.

— Maga remek kondícióban van. Hogyan csinálja, sokat sétál?

— Igen, de inkább joggólok, kint az Oval Park atlétapályáján. Néha teniszezek, ha találok megfelelő partnert.

Garry azonnal ráharapott a csalira és lelkesen felkiáltott.

— Tenisz, az aztán egy úri sport, én is szeretek néha játszani egy-két meccset.

— Játshatnánk együtt. Jó játékos vagy? — Stuart kérdezte és magázásból szinte észrevétlenül átsiklott a tegezésbe.

Garrynek nem volt ellenvetése. A teniszezés lehetősége mindennél jobban érdekelte. Évekkel ezelőtt kiváló játékos volt. Játzott a középiskolai csapatban és egyetemi éve alatt, de az óta nem. A teniszt nem lehet elfelejteni. Garry még mindig tudta, hogyan kell a labdát feldobni, hogyan kell lecsapnia rá és hogyan támadja ellenfelét a hálózathoz közel, és ha kell, magasra felnyúlva hogyan csavarja meg rettenetesen ütését. Visszakézből való ütései félelmetesek voltak, bár néha szánalmasan lecsúsztak, ha nagyon erőlködött.

— Évek óta nem játszottam, — mondta bocsánatkérően, — de azért tudok ütögetni, ha megszorítanak.

— Ha benne vagy, — Stuart folytatta ravasz udvariassággal, — játszhatnánk együtt, minél hamarabb. Van ütőd? Ha nincs, nekem van több is és kölcsönözhetek egyet.

— Van egy elég jó ütőm és még megvan a régi teniszcipőm, csak tenisznadrágot kell vennem.

— Nagyszerű, akkor játszunk, esetleg a következő hétvégén.

— Benne vagyok, következő hétvégén tehát.

Hát, így állunk. Ez a két lator öt perc alatt barátságot kötött. Csak azért, hogy teniszezhessenek. Nem akartam hinni érzékeimnek. Teljesen

kihagytak beszélgetésükből.

Garry felém fordult, — Lenne valami ellenvetésed, — kérdezte nyájasan, — ha jövő szombaton teniszeznék Osborne úrral?

Álszent Garry, megjátssza, mintha az engedélyemre lenne szüksége. Mindig is azt csinált, amit ő akart. Ez volt az eredendő ok, hogy mellőzve éreztem magamat és belegabalyodtam ebbe a Stuarttal való esetben. Garry öröké csak tanult, olvasta könyveit, készült mindenféle államvizsgákra, vagy ha volt szabadideje, átszellemülten klasszikus zenét hallgatott. Még az ágyban is, nem társalgott velem, csak megzavarodott fantáziáit ismételte. Teljesen megérdemelte, hogy felszarvaztam Stuarttal, és ha jobban meggondolom, egy könnyű kis kaland helyett, sokkal rosszabbat is megérdemelt volna.

— Ne nevezz Osborne úrnak, — mondta Stuart nagylelkűen, — nyugodtan hívj Stuartnak. Hívhatlak benneteket, Garrynek és Lindának?

Na, hivatalosan is pertuba kerülünk, gondoltam, de nem válaszoltam, hagytam, hogy Garry válaszoljon mindkettőnk nevében.

— Természetesen, minek az ódivatú formalitás, tegeződjünk, — Garry felelte és újból kezét rázott Stuarttal.

Addigra leértünk a Mosholu Parkway bulvárra és a Botanikus park bejárata felé közeledve egy hídon haladtunk át a vasúti sínek felett. Eleresztettem Garry karját és játékosan ugrálva, mint egy pajkos kisleány előresiettem és lenéztem a sínekre. Lent egy személyvonat száguldott az északi külvárosok felé és integettem a mozdonyvezetőnek. A fiatalember felnézett, meglátta mosolygós üdvözlésemet és viszonzásképpen meghúzta elektromos szirénájának fogantyúját. Boldogan felkacagtam, a masiniszta alkalmat adott, hogy végre megszólaljak és véleményt formáljak valamiről.

— Imádom nézni a vonatokat.

Úgy láttam Stuart annyira óvatos, hogy még flörtölni sem mer velem. Gondoltam, a gyehegnára mind a kettőtökkel. Majd én játszódok egy kicsit azzal a beképzelt férfiagyatokkal. Stuart felé fordultam, kihívóan a szemébe néztem és szemtelen hangon kérdeztem.

— Stuart, van valahol a háttérben eldugva egy Mrs. Osborne is?

— Borzasztóan sajnálom, hogy nemet kell mondanom, de nincs feleségem.

— Mi történt, elváltatok?

— Nem, soha nem voltam nő.

— Barátnőd sincs?

— Az van.

— Remélem, hogy fiatal és csinos.

— Természetesen, nagyon csinos, éppen olyan, mint te.

Stuartot sikerült sarokba szorítanom. Beismerte, hogy barátnője van, és célzást tett, hogy fiatal az illető. Ráadásul hozzám hasonlította, és engem is belekevert hazugságaiba. *Na, ebből a csapdából, hogyan kapaszkodsz ki*, gondoltam és tovább incselkedtem.

— Mikor mutatsz be minket neki?

— Attól félek, hogy ez nem lehetséges. Legalább is nem a közel jövőben. Kis barátnőm éppen a nagynénijét látogatja Chicagóban.

— Mikor jön vissza, — mondtam és ironikusan hozzátettem, — vagy csak sohanapján szándékozik visszatérni?

Stuart megragadta a menekülés lehetőségét, amit szolgáltatam neki. Most először éreztem igazán, hogy mennyire ügyesen tud hazudni.

— Lehet, hogy nem. A néni nagyon beteg és kis barátnőm ápolja.

Incsekedő kérdéseimet könnyed viccel akartam befejezni és nevetve javasoltam. — Úgy látom, cáfolj meg, ha nincs igazam, új barátnőre van szükséged. Majd tudatom veled, ha találok valakit, akit be tudnék neked mutatni.

Garry megelégtelte szócsatánkat és közbeszólt. — Linda, nagyon kérlek. Ne gyötörd tovább Stuartot nőies faggatózásaiddal.

Közben beértünk a Botanikus kertbe. Bent szüneteltettem élcéldéseimet és csendben sétáltunk tovább. Stuart nem maradt le, követett minket és valahogy éreztem, hogy jelenléte erősen kezdi Garryt bosszantani. Misszióink sikere veszélybe került, meg kellett mentenem a helyzetet.

Hirtelen ötlettel javaslatot tettem. — Igyunk meg egy kávé a Snuff Mill étteremben.

Az étterem még legalább két kilométer távolságra volt, ott leülhetünk kávézni, gondoltam, ennyi idő alatt majd csak találunk valami közös témát. Elmerengve tapostuk tovább a száraz leveleket cipőinkkel, ellépkedtünk a múzeumépület előtt és átmentünk egy széles betonhídon. Jobbunk mellett elhagytuk a magnólia völgynek nevezett ligetet, átvágtunk egy keskeny, erdei ösvényen, felmáztunk egy meredek

dombra és megcsodáltunk az alattunk dübörgő vízesést. A magaslatról leereszkedve hamarosan megérkeztünk utunk céljához, a Snuff Mill étterem bazaltköves teraszához. Kávét rendeltünk a pultnál és a folyó mellett leültünk egy asztalhoz. Garry gondolatai valahol messze járhattak, talán duzzogott valamiért, nekem kellett megtörni a kényelmetlen csendet.

— Milyen szakmában dolgozol, Stuart? — kérdeztem.

— A Főpostán dolgozom, — felelte, — a Madison Square Garden háta mögött. Az esti műszakot csinálom, délután négytől éjfélig. Rendszerint éjjel két óra mire hazaérek. A földalatti éjszaka nagyon ritkán jár, nem olyan gyakran, mint napközben, és kétszer is kell vonatot cserélnem.

— Mennyi ideje vagy a postánál?

— Közel tíz éve.

— Szeretsz ott dolgozni?

Átestünk a ló túlsó oldalára, most Garry érezhette, hogy kimaradt a beszélgetésből és talán sejtett valamit, túlságosan élénk érdeklődést mutattam új barátunk irányában. Elege lehetett és érdes hangon közbevágtott.

— Honnan való vagy, Stuart?

— Pennsylvaniából, ott születtem és ott nőttem fel, — felelte és én gyanakodva kérdeztem magamban. *Chicagót vajon miért nem említi?*

— Mi hozott ide New Yorkba?

— Beadtam a kérelmemet a Postához. Jó nyugdíjat fizetnek, és ragyogó juttatások járnak a fizetés mellé.

— De, miért a Bronx? Miért telepedtél le a Bronxba?

— A lakbér aránylag alacsony és kedvelem a tágas parkokat. Ez a környék különösen megfelel számomra, félúton a nagyváros és a gazdag kertvárosok között.

Stuart nagy kihagyásokkal és féligazságokban beszélt. De senki sincs kötelezve, hogy elmondja részletes élettörténetét, fontolgattam védelmében, egy idegennek az első találkozáson.

Stuart végre felfogta Garry elutasító hangnemét. Felállt és elköszönt, — Sajnálom, de mennem kell. Itt az ideje, hogy magukra hagyjam a fiatalokat. Használjátok ki és élvezzétek ezt a ritka szép őszi napot.

Garry nem állt fel, de felnézett és kezét adott Stuartnak, — örültem, hogy megismerkedtünk, — mondta, — várom a szombat reggeli teniszeccset. Legjobb lenne, ha lejönnél és háromnegyed tíz fele becsöngetnél hozzánk. A 3J apartmant a mienk.

— Nagyszerű, — Stuart válaszolta, — akkor szombaton látjuk egymást. És őszintén, ezt szívből mondom, nagyon örültem, hogy találkoztunk, legfőképpen annak örülök, hogy találkozhattam egy ilyen kedves és búbájosan elragadó fiatalasszonnyal, mint a feleséged.

Stuart elballagott és mikor hallótávolságon kívül volt Garry megjegyezte. — Nem tudtam nem észrevenni mennyire szimpatizáltok egymással. Talán lehetne ez a te férfibarátod?

Felmérgesedtem. Szikrázó szemekkel néztem rá, alaposan sípcsonton rúgtam és sértődötten odavágtam neki. — Te gyengeelmájú idióta, miket nem gondolsz rólam.

—

A következő hét közepe felé leföldalattiztam Manhattanre és felkerestem az iránit. Rém ronda ember volt, úgy gubbasztott golyóálló üvegfülkéjében, mint egy szürke pávián az akácfaágon. Hosszú haja volt, rendetlenre nőtt bozontos szemöldöke és vastag fekete szakálla.

Nem fogsz engem megijeszteni, te alávaló majomszármazék, gondoltam és legszebb mosolyomat erőltetve arcomra szemlélgetni kezdtem. De abszolúte nem érdekelte megnyerő kedvességem. Úgy nézett rám, mintha valami undorító ízeltlábú lennék.

— Miben lehetek a szolgálatára? — morogta a szakálla alatt.

Kivettem a gyémántot és megmutattam neki. — Kétezer dollár, — mondtam határozottan.

Órásnagyítóját beillesztette szemüregébe és vizsgálgatni kezdte Stuart drágakövét.

Mereven néztem az iráni arcát. Arckifejezése lenéző megvetésből komolyra majd leereszkedően mézesmázosra fordulva fokozatos változásokon ment át. Lassan dolgozott, húzta az időt és a csiszolatlan drágakövet gondosan lemérte egy ékszerésmérlegen.

— Ötszáz dollár, — mondta és kerekeken járó székével közelebb gurult hozzám, — magának adni készpénz, — tette hozzá hibás

angolsággal, és már nyúlt is a pult alá, hogy kinyálazza a bankókat.

Megmarkoltam a gyémántot és elhúztam tőle. — Megmondtam, az ár kétezer dollár. Férjem, az ifjabb Vito Francofonte biztosított, hogy maga nem fog velem alkudozni. Azt üzeni, ha maga nem akadékoskodik velem és nem gördít akadályokat utamba, esetleg felújítja apja üzleti kapcsolatát magával.

Az iráni körbenézett, ellenőrizte, hogy valaki nem-e hallgatózik vagy nem-e néz minket. Nem látott senkit a közelben, bólintott, és ajkait szinte meg sem mozdítva belemorgott szakállába.

— Értem, maga rokonságban áll Signore Vitóval. Ez egészen más fényben állítja be a dolgot. Megadom a kétezer dollárt. Ennyit mondott ugye? Örvendek, hogy megismerkedhettünk. Remélem, rövidesen látom újra. Ha lenne olyan kedves, adja át Don Francofonte juniornak legőszintébb és leglekötelezettebb tiszteletemet.

—

Takarékbetét számlát nyitottam a Bowery banknál. Kitöltöttem a szükséges űrlapokat, megadtam a Social Security számomat és elővettem a kétezer dollárt. Ahogy a tisztviselő meglátta a kötegbe fogott húszasok és ötvenesek halmazát, kérdő pillantást vetett rám. Nem vártam, amíg kérdez, saját jó szántamból magyarázatot adtam.

— A férjem fizetése, egyszer egy hónapban kap fizetést készpénzben. Háztartási költségeinket az én fizetésemből fedezzük, az övét félretesszük.

— Nincs semmi probléma, — válaszolta a bankalkalmazott és felállt. Pénzemet az első nyitott kasszaablakhoz vitte és néhány perc múlva visszatért a takarékkönyvecskével. Arcán kedves mosollyal kezett fogott velem és gratulált. — Végtelenül örvendek, hogy bankunkat választotta; szorgalom és takarékoság, ezen a két fundamentumon áll a mi csodálatos országunk sikere.

Két nappal később odaadtam a betétkönyvet Stuartnak. Megcsókolta arcomat, kedvesen megköszönte szolgálatomat és zsebéből előhúzott egy 45 centiméteres Bizánci stílusban font, nehéz aranyláncot.

— Linda, — kérlelt, — hadd adjam neked ezt a nyakéket. Nagyon boldoggá tennél, ha elfogadnád.

Nem tétozáztam, gondolkodás nélkül megcsókoltam és feltettem a láncot a nyakamra. Ahogy karjaimat nyakam mögött tartva kerestem a kapcsot ráemeltem tekintetem és szégyenlősen elmosolyodtam.

— Köszí, dollár papa.

Nagyon kevés arany ékszer volt valaha is tulajdonomban. Garry megrögzötten spórolta a pénzt, minden álma volt, hogy házat vegyen. Soha nem követeltem, hogy ékszerekkel halmozzon el és nem mondogattam folyton, hogy inkább rám költse a pénzt. Mindig naiv egyéniség voltam, aki gyorsan elfogadta a tanácsot és könnyen szimpatizált még az érdekeivel ellentétes indokolásokkal is. Gondolom, ezért veszítettem el minden vitát és maradtam alul mindenkivel szemben. Röviden kifejezve, hamar feladtam a harcot és magamba zárkóztam. Inkább elveszítettem egy barátot, de soha nem mertem kimondani saját véleményemet. Voltak barátaim, de csak addig ameddig nekik szükségük volt rám, vagy ameddig ki tudtak használni. Tapasztalataim szerint, ha kiálltam saját érdekeim mellett, embertársaim magamra hagytak és kiközösítettek. Soha nem tudtam senkit se rávenni, hogy megadja a nekem kijáró tiszteletet. Egyetlen mentségem volt, hogy fiatal voltam, de sajnos még rengeteg tanulnivaló várt reám az életben. Stuart játszi könnyedséggel vett le lábamról ezzel az ékszerrel. Észre se vettem, hogy mikor és hogyan, de Stuart egyre jobban elnyerte bizalmamat, hűségemet és odaadásomat. Anélkül, hogy a legkisebb mértékben is megdolgozott volna érte vagy megérdemelte volna.

Szombat reggel Stuart becsöngetett hozzánk és Garry készenlétben várta. Teniszszerelésébe beöltözve, lábán új teniszcipővel és a hidegre fordult idő miatt a héten vásárolt melegítő ruháját viselve, férjem izgatottan ragadta fel teniszütőjét és azonnal megindultak a pálya felé. Két óra hosszat játszottak és teljesen kimelegedve és kimerülten, de kicsattanó jókedvvel és vidáman beszélgetve érkeztek haza. Stuart exkuzálta magát, későn jött haza munkából és ebédutáni alvásra van szüksége, mondta, de szívesen átjönne este, ha meghívnánk teára. Elmentében említette Garrynek, hogy szeretne áthozni egy érdekes könyvet a Második Világháborúról és szívesen beszélgetne vele a világpolitikáról.

—

Délután, egy régi recept alapján, amit még magyar nagymamámtól tanultam, Isler fánkot sütöttem. A darált mogyoróval kevert tésztát finomra gyúrtam majd kellő vastagságúra nyújtottam. A kerekre szaggatott és megsült darabok közé málnalekvárt kentem és minden darabot vastagon bevontam csokoládéval.

Stuart, ahogy megígérte este nyolc körül lejött. Nekiálltunk teázni és megkóstoltuk a süteményt. A férfiaknak hallatlanul ízlett készítményem és elégedetten harapdáltak belőle.

Tea után Garry elmagyarázta, minden unalmas adatot pontosan részletezve, amit tudott Roosevelttről, a Bolsevikokról és a Cionista összeesküvésről, amely forrásai szerint világhatalomra törekszik. Stuart beleegyezően bólogatott, néha megkockáztatott egy ellentmondást, de mindent megfontolva, úgy vettem észre, kiválóan érezték magukat egymás társaságában.

Férfibarátomat sikeresen bemutattam férjemnek. Stuart rendszeres vendég lett otthonunkban, minden szombat este lejött hozzánk és Garry semmit sem sejtett. Stuart betartotta a három lépés távolságot, a legnagyobb tisztelettel viselkedett velem szemben; és ha néha hozzám szólt a ház asszonyának, vagy néha franciásan madame-nak hívott. Viselkedése ódivatúan mesterkéltnak volt, de mi mást lehetett tőle várni, ő maga is egy özönvízelőtti régiségnek számított. Úgy rémlett, találtunk magunknak egy udvarias, intelligens és jól tájékozódott házibarátot. Napközben kétszer egy héten felmentem Stuarthoz és laposan unalmas fantáziánélküli rutin szexet csináltunk. Nem játszottunk egymással, soha meg nem kért, hogy megfogjam neki és ő sem nyúlt soha magához. Stuart nem volt semmi más, mint egy öreg és megbízható csődör. Mindent tökéletesen és az íratlan hagyományok szerint csinált.

Havonta egyszer lementem Manhattanre. Az iráni ékszerész és én, természetesen felszínesen érve, bizalmas, jó ismerősök lettünk. Az iráni néha udvariasan megkérdezte. — Hogy van a mi tisztelt Vito juniorunk? Az alma nem esik messze a fájától, lenne olyan kedves átadni neki legmélyebb tiszteletemet. Üzenem, ha úgy kívánná, lényegesen nagyobb mennyiségben is át tudnánk venni forgalomba bocsátandó értékeiből.

Közös bankszámlánk szépen növekedett a Bowery takarékbankban és évi öt százalékos kamatot fizetett. A számla közös néven, Stuartén és az enyémen volt, de adózási és könyvelési okokból az én Social Security

számomat használtuk. Minden hónap első hétfőjén Stuart új gyémántot adott és kezembe nyomta a bankkönyvet. Elintéztem, amire kért és csütörtök reggelenként visszaadtam neki az újabb összeggel gyarapított letétigazolványt. Ügyködésünk gondosan elrendezett és biztonságos akciónak látszott és soha nem volt egyetlen aggodalmaskodó gondolatom sem legalitásával kapcsolatban. Soha nem hittem volna, hogy ezzel az akcióval megindultam a síkos lejtőn és gyorsan csúsztam a soha vissza nem fordulhatóság mély szakadéka felé.

Novembert követően hamarosan nyakunkon volt a karácsony és közeledett az újesztendő.

Tizenegyedik Fejezet

A 82nd Streeti Magyar Református egyház minden évben hatalmas szilveszteri ünnepséget rendezett. A bevett szokás szerint a hacacaré lent az alagsori bálteremben lett megtartva. A szervezők, mint minden alkalommal a templom történetében, az idén is kitűnő népi zenekart fogadtak az óhazából.

Cigány Jóska, a bandavezető és a zenekar címzetese, túlméretezett tangóharmonikáját lezseren lógatta vállán és tartotta hasaaljával, már kora este óta ott ácsorgott a színpad közepén. Mellette egy öregebb füstös képű játszott a hegedűn és egy fiatalabb ütötte a dobokat. A háttérben egy negyedik, szintén sötétbarnás kinézetű, de fiatal alak szorgalmasan tegegette a nagybögő húrjait.

Cigány Jóska énekelt és három muzsikussal kitűnő hangulatot csinált. Így négyesben már este nyolc óra óta húzták a lármás talpalávalót.

A terem két oldala mentén elrendezve, és középen terjedelmes parkettarészt meghagyva a táncolóknak, a rendezőbizottság több tucat, tizenkét személyre megterített asztalt állíttatott fel. Szinte minden asztalnál másféle nemzetiségek ültek, legtöbbször magyarok, de a történelmi Magyarország különböző részeiből volt ott elegendő szlovák, horvát, német, lengyel és közöttük elkeveredve válogatott cigányleányok és legények. Cifra címkékkal fémjelzett karcsúnyakú flaskák százai, a bárpult alatt és a sarokban tömött sorokban elrendezett mennyei zamatú magyar borok, kisüsti pálinkák és erős italok színes üvegeinek tömege várta a szomjas fogyasztók rohamát.

Pár héttel ezelőtt, még december közepén, eredetileg én javasoltam Garrynek. — Közeleg az újévi mulatság. Hívjuk meg Stuartot, hadd ünnepeljen velünk.

A nevezetes napon Garry vezetett és fél utcasarok távolságra a templomtól beparkoltuk a kocsinkat egy mélygarázsba ahonnan gyalog indultunk tovább. Ahogy közelebb kerültünk a főbejárathoz úgy rémlett, a széles járdán rengeteg a járókelő, és mind ugyanabba az irányba igyekeznek.

Stuart felfigyelt idegen beszédjükre és megjegyezte. — Honnan került ide ez a teméntelen magyar?

— A három államra terjedő metropolis minden részéről, — feleltem, — de nem mindannyian magyarok. Legtöbbjük Amerikában született, másod és harmadgenerációs bevándorló és sokan közülük Magyarország körüli kelet európai országokból valóak.

— Ismered őket?

— Néhányat, azokat is csak látásból. Egy párra emlékszem azokból az időkből, amikor a templom bejárat felett laktam, de a legtöbbjét még soha nem láttam.

Vadul kavargó sűrű tömeg töltötte meg az alagsor előterét. Keresztülnyomakodtunk rajtuk, télikabátjainkat betettük a ruhatárba és végre sikerült befurakodnunk a bálterembe. Bent még hatalmasabb kavarodás fogadott. Egy ünnepi hangulatú, életerős emberi kaleidoszkóp látványa tárult elénk. Túláradóan buzogva az energiától, legtöbben egyszerre kiabáltak és hadonászva mutogattak karjaikkal. A zenekar pódiumához közeli egyik asztalnál foglalt helyünk volt és elhelyezkedtünk székeinken. Arccal a táncparketta felé én ültem középen, Garry jobbam felől helyezkedett el és Stuart a bal karomnál. Garry vett két üveg Badacsonyi Szürkebarátot és egy kétliteres szódavizet. Kinyitotta és a borból egy-egy pohárral töltött nekünk és magának. Felemelte poharát a magasba, szemrevételezte az itálnak aranyló színét a neonlámpa fénye ellen és köszöntőt mondott

— Igyatok, érezzétek magatokat jól. A nagy alkalomhoz méltó magasztos hangulatba kell kerülnünk, hogy tisztességes búcsút tudjunk venni ettől a két kaszás évtől, 1977-től.

Összekoccintottuk poharainkat, lehajtottunk egy keveset az italból és átszellemült szemekkel, elégedetten néztük a körülöttünk forgolódszórsibongást.

Félórával később lassan lecsendesedett a terem, leültek a vendégek és a templom fiatal tiszteletese bukkant elő egy oldalajtóból.

Fellépkedett a zenekar pódiumára, kezébe vette a mikrofont, röviden üdvözölte az ünneplőket, imát mondott és az egyház nevében hivatalosan is megnyitotta a mulatságot. Beszéde után leült búbájosan elragadó kis felesége mellé, a kizárólag a számukra és a presbitérium fontosabb tagjai számára lefoglalt főasztalnál.

Cigány Jóska vállára illesztette tangóharmonikáját, muzsikustársai csatlakoztak hozzá és teljes hangerővel felharsogott a zene. Ritmikusan csattogó magyar csárdással kezdték, de olyan hangosan, hogy mi, akik közel ültünk a zenekarhoz egy szó nem sok, de annyit sem tudtunk megérteni egymás beszédjéből. A zenekar lelkesen játszott, de senki nem állt fel táncolni. Magyar népviseleti ruhába öltözött házias külsejű nénik és asszonyok kezdték széjjelhordani a hagyományos, aranyló színű házilag készített hosszútésztás tyúkhúslevest.

Asszonyi mivoltom szerint kötelességemnek éreztem felvenni a merőkanalat. Elsőnek Garry levesestányérját töltöttem fel, de másodjára mertem eleget Stuartnak is.

Garry kanalizott egyet és Stuartra nézett. — Hogy ízlik a magyar koszt, Stuart? — kérdezte.

— Nagyon finom, most már tudom, hogy miért vettél el feleségül egy magyar lányt.

A következő fogás, az ősrégi hagyomány szerint, laposra kiver t és zsírban kisütött prézlis disznókaraj volt vöröskáposztával, sült kolbásszal, kétfajta hurkával és hozzá zsíros krumplival és zöldségekkel. Minden adag bőséges volt és ízletes. A főétel után kávé t hoztak és fánkot. Stuartnak meg kellett magyaráznom, a fánk a mi olajban sü töt t amerikai édes tésztánkhoz a *doughnut-hoz* hasonló, de sokkal könnyebb és levegősre kelesztett hagyományos házi sütemény.

Velünk szem en ugyanannál az asztalnál ü lt egy házaspár; korrekt úriember jellegű férfi és egy magas, erőstestű és provokatív kinézetű nő. Zöld ruhájából szinte kibuggyantak idomai. Széles fenekével, keskeny derekával és hatalmas kebleivel kifordított hiperbolára emlékeztetett.

A férfin ek vékonyka, szökés bajusza volt és udvariasan bemutatkozott nekünk, — Jack Farkas vagyok, Guilford-ból, Connecticut államból jöttünk le ide ünnepelni. — mondta, — nagyszüleim Magyarországról jöttek Amerikába és Bridgeport-on, a Black Rock szomszédságban éltek le életüket. Eredetileg 1906-ban hajóval jöttek át a

tengeren és az első három hónapon keresztül sátorban éltek a tengerparti strand homokfövényén.

A nő közbevágott, — Jack fogorvos.

Jack bocsánatkérően mosolygott, restellte megélhetési forrásának kinyilvánításával kapcsolatban elkövetett mulasztását és hozzátette.

— Majdnem elfelejtettem, ez itt a feleségem, Gale.

Gale odanyújtotta kacsóját Garrynek. Puha, enerváltan lelógó ujjai, mint valami kifejt tehéntőgy, bizalmaskodva pihentek meg Garry markában.

— Virginia államból való vagyok, — mondta, leöntött torkán egy teli pohár bort és vidáman lotyogott tovább. — Jackkel csak egy éve vagyunk házasok, — itt hangosan felnevetett, — én vagyok a negyedik férjem első felesége.

Úgy láttam, Garry szerette ezt az arányszámot, széles vigyorral Gale-re bámult és megkérdezte, — gyerekek vannak-e?

— Nekem négy, — felelte Gale büszkén.

— Itt vannak ők is a bálon, — kérdeztem udvariasan.

— Nincsenek, édeském, — Gale vihogott válaszul, — volt férjeimnél vannak széjjel szórva a nagyvilágban.

Gale úgy fixírozta Garryt mintha, a kérő szándék legkisebb kimutatására, azonnal készen állna az ágyba menni vele.

—

Evés után, hasunk degeszre telve az étellel, felálltunk és csatlakoztunk a táncolókhöz. Eleinte, legalább egy óra hosszáig Garryvel táncoltam, majd Jack a fogorvos szívessége kérte Garryt.

— Megmutatnád Gale-nek, hogyan kell csárdást táncolni?

Hagytam Garryt menni, de amikor hátat fordított nekem, úgy morogtam, mint egy kóbor kutya, akinek elvették a vacsoráját. Ez a kitekeredett ötlet nem a fogorvostól, csakis a zöldruhás bestiától jöhetett.

Garryben már volt egy pár pohár ital, és nem mutatott semmi húzódkodást, hogy elvállalja a csábító feladatot. Kezeit ráhelyezte Gale egész estét betöltő csípejére és a nő szépséges karjait vállaira igazította. A szédítően hipnotikus csárdásritmus, mint parasztasszony a köpűfát elkapta őket és percekben belül szenvedéllyel ropták a kettőt jobbra kettőt

balra lépteket, és láttam, saját szememmel, Garry mélyen belemarkolt Gale dagadóan hullámozó hátsójába.

Garry egyáltalában nem törődött szikrázóan rosszálló tekintetemmel. Hanyagolva éreztem magam és mérges lettem, de nem tehettem semmi mást, csak egyre felháborodottabban és féltékenyebben villogtattam rájuk a szemeim.

Stuart észrevette bosszantó helyzetemet. Kezét kezemre tette és megszorította ujjaim. Viszonzásul lábamat és combomat az asztal alatt hozzányomtam és úgy üldögéltünk, amíg Garry táncolt a teltidomú nővel, Gale-el, a többszörösen elvált asszonnyal, Virginiából.

A szám véget ért, de Garry nem jött vissza hozzám. Eltűnt valahol a táncolók között és egyik nőt a másik után, főleg középkorú feleségeket és háziasszonyokat, kért fel egy-egy fordulóra, amíg azok férjei rákönyököltek a bárpultra és fennhangon tárgyalták a New Yorki magyar futballcsapat eredményeit és esélyeit.

— Gyerünk, — intettem Stuartnak.

Felálltunk, az első szám egy romantikus hangzású, lassú ütemű ének volt. Stuart közel húzott magához. Hozzásimultam és palavesszője azonnal megkeményedett. Kifele végtelenül unatkozó arcot vágtam, de hagytam, hogy belépjen lábam közé és keménységét mélyen belenyomja lábam közé, puhán és engedelmesen reciprokálló szeméremdombom aljába.

A cigányok következőnek gyors polkát kezdtek játszani. Stuart abbahagyta a táncot.

— Jobb lenne, ha leülnénk, — javasolta.

Garry vadul táncolt a táncparkett közepén valami ismeretlen nőkkel. A többnyire idősebb nők tele voltak aggatva ékszerekkel, legtöbbnek dagadóan kerekedő pocakja volt, ruhából kibuggyanó melleik ide-oda lebegtek táncközben és mindegyikre kilószámra volt felkenve a smink.

Olyan méregbe jöttem, mint egy fazéknyi forrásban lévő ecet. Megjátszottam mintha nem érdekelne, hogy férjem mit csinál és Stuartra összpontosítottam figyelmemet.

— Mi a probléma? — kérdeztem nyersen, — nem érzed jól magad? Valami bajod van?

— Nem tudom követni a gyors csárdásokat.

— Megtanítalak, gyere csak, — mondtam. Meg akartam mutatni Garrynek, hogy még akkor is, ha egyáltalán nem törődik velem, remekül el tudok szórakozni nélküle is.

Stuart rám nézett, — Hagyjuk abba a táncot, kérlek, baj van a szívemmel, — mondta.

Oda sem figyeltem, hogy miket magyaráz és érdeklődés nélkül, hanyagul válaszoltam. — Tényleg, mit értesz ez alatt? Te ezt nem mondod komolyan.

— De igen. Szív koszorúérereim el vannak tömődve. Mindig magas koleszterin szintem volt. Ha túl sokat ugrálok, angina fájdalmaim vannak, főleg akkor, ha sok zsíros ételt eszek és szeszes italt iszom hozzá.

Na, ez tényleg öreg, mint a szentírás, gondoltam, tulajdonképpen mit is akarok ezzel a vén gazemberrel? Itt van a jó zene és nem táncolhatok. De nem akartam vitába keveredni vele és reánk terelni a figyelmet. Nyugodtságot erőltettem magamra és kulturált, választékos modorban szóltam vissza.

— Ez módfelett sajnálatos. Jobb lesz, ha ülve maradunk, amíg a gyors talpalávalókat abba nem hagyják.

Addigra Garry egy húsztagú csoport közepén táncolt egymagában. Cifra bokacsattogtatásokkal és magyaros ugrálásokkal megtévezve különleges táncfigurákat mutatott be, és mint egy meglazult szélmalomkerék úgy kalimpált a lábaival. A csoport körbeállta, és tenyerükkel, mint igazi népi táncosok az aratóbálon úgy tapsolták neki a ritmust. Elszabadult tombolásuk legalább tizenöt percig tartott.

Tánc után Garry visszatért az asztalunkhoz és leült mellém. Kapkodott a levegő után és veres volt, mint a besavanyított céklaszelet, amit otthagyt a tányérján. Levetette zakóját és csuromvizesre izzadt ingjén kigombolta a gallért. Verejtékező homlokát papírszalvétával törölgette, megfogta kezemet és vigasztalni próbált.

— Borzasztóan sajnálom, macikám. A következő tánc a tiéd. Nem foglak magadra hagyni, nem akarom, hogy szabad prédája legyen ezeknek a részeg, nőre kiéhezett gonoszoknak.

— Értem, értem, csak nyugodj meg. Egyelőre az a fontos, hogy ne kapj hógutát.

Ülve maradtunk az asztalnál. Garry olyan csendes volt, mint egy

kioktatott nebuló. Hallgatagon fogta a jobb kezemet mialatt balról engedtem, hogy Stuart nyomogassa a lábam fejét. Kis idő múlva a banda keringőt kezdett játszani. Felálltam, magam után húztam Garryt és kimentünk a parkettra táncolni. Stuart kezét el kellett löknöm magamtól, az öreg egyre jobban berúgott és kezdte elveszíteni gátlásait és úriemberi modorát.

Imádtam Garryvel táncolni, kitűnő táncos volt, és bizonyos szempontból, annak ellenére, hogy rettenetesen féltékeny voltam rá, büszkeséggel töltött el, hogy annyira népszerű a többi asszonyok körében.

Később Jack a fogorvos megkért, hogy menjek ki a női klozetra és nézzem meg, mit csinál felesége, miért marad el olyan rettenetesen sokáig. Bent a vécében megtaláltam Gale-t, aki a mosdópult tetején valami fehér port igazított egyenes vonalba egy zsilettpengével. Amikor meglátott, rám nézett és szájától füléig érő vigyorra derült.

— Nem akarod megpróbálni? Garantáltan a legjobb minőség. Egyenesen Miamiból, remekül fogod érezni magadat, ha felszippantasz egy kicsit.

Soha nem próbáltam idáig, a valóságban még csak nem is láttam kokaint, de a filmekből ítélve pontosan tudtam, hogy mit kínál nekem a fogorvos felesége.

— Köszönöm, — mondtam, — nem élek vele.

Gale oldalba bökött, — ugyan már, próbáld meg, a kedvemért.

— Nem, — ráztam a fejemet, — már így is túl sokat ittam. Éppen eléggé be vagyok rúgva.

— Ok, akkor ne szippants, — Gale felcsattant, — de legalább, szépen kérlek, ne árulj be a férjemnek.

— Éppen a férjed küldött ide, hogy nézzem meg, mit csinálsz. De nem bánom, legalább mi asszonyok tartsunk össze, nem szólok egy szót sem senkinek.

— Millió köszönet és én sem fogom elmondani férjednek, hogy mennyire flörtölsz azzal a te Stuartoddal. Flörtölés és egy kis tapogatás, mondjuk ki az igazságot, azt hiszed, nem látom a nyilvánvalót. — Gale felelt és, mint huszárcanca a parádén nyerítve felnevetett.

— Semmit nem tudsz, — feleltem rendreutasítóan. — Csak bekokainozod magadat és boldog vagy, mint egy bokszoló, akinek

behúztak és kábultan tántorog a ringben. De nem érdekel, csinálj, amit akarsz, amíg nem viszed túlzásba és megmaradsz az illendőség határain belül.

— Ja, kivéve a szexet, azzal, kicsi barátnőm, nem kell az illendőség határain belül maradni. Éppen ezzel a zabolátlansággal szereztem magamnak négy férjet. De ott kellett hagynom őket, nem tudtak velem lépést tartani, ha-ha-ha.

A kielégíthetetlen szexuális étvágyat könnyű volt feltételezni Gale-ről. A fogorvos felesége hatalmas természetű nő volt, rengő csípőkkel és duzzadó keblekkel. Ha megfontolom, és nekem tökéletesen egyre megy, ha Gale élvezi, hogy mindenféle férfiak lökdösik előlről hátulról és egy egész hadsereget akar kielégíteni, akkor csinálja. Otthagytam. Az asztalnál mosolyogva megnyugtattam Jacket. — Gale-nek nincs semmi baja. Egy pillanat és jön.

Egy perccel később Gale, két jó lábán kissé ingadozva, és boldog bambaság ráírva arcára, valóban előbukkant a vécéből. Formás karjait negyedik férjének nyaka köré fonta és egy lucskosan nyáladzó forró csókot cuppantott a szájára.

Tíz perccel volt éjfél előtt. A teremben, szinte mindenki összecsatlakozva, hosszú kígyózó vonal formálódott és megindult a zakatolás. A zene örületes tempóban dübörgött és Cigány Jóska, vastag alkohol zsírozta rekedtes hangján ordítva énekelni kezdett.

Hegyek között völgyek között zakatol a vonat,
Legszebb lányok közül téged választalak.

Ezek az én drága európai honfitársaim, mindegyik tökéletesen borgőzösnek és boldognak látszott. Garry derekába akaszkodtam, és Stuart, szorongatva csípőmet és markolászva fenekemet besirült a hátam mögé. Többet senki sem törődött az illemmel és házastársi hovatartozással. A férfiak arca kiveresedett, hangosan bögve énekeltek és szemérmetlenül részegesek voltak. Éjfél előtt egy perccel a tiszteletes felment a színpadra és a zene abbamaradt. Tízről lefele kezdve hangosan kiabálva számolni kezdtünk. Nullánál mindenki felordított, önfeledten és gátlástalanul boldogan, természetfeletti vagy mennyei élvezettel, a tömeg tombolt a gyönyörtől.

— Boldog Új Évet, Happy New Year, Isten áldja meg a magyart.
— kiáltották.

Mindenki összecsókolt mindenkit. Férfiak kezét rázták egymással és összeölelkeztek. A zenekar egyszer az amerikai himnuszt játszotta el és utána a magyart. Megálltunk, és bár kissé kóválygóan és dülöngélve, de a lehető legmélyebb ájtatossággal énekeltünk. Az amerikai himnusz döcögött egy kicsit, de a magyar harsogott, különösen, amikor a balsorsa került a sor és az idősebbeknek könny csillogott a szemében.

Még egy félórahosszat folytatódott a zene, azután lassan szedelődzködni kezdtek az emberek. Mi is elindultunk. Kivettük Garry Chevy Malibu kocsiját a mélyparkolóból és mind a hárman odakuporodtunk az első ülésre. Garry hajtott, lassan és óvatosan, benne is több volt az ital, mint a megengedhető mennyiség. Én középen ülve elaludtam és fejem rábicsaklott Stuart vállára. Bal karjával Stuart gyengéden tartotta testsúlyomat, átnyúlt hónom alatt és félálomban éreztem, hogy finoman masszírozza a bal mellemet.

Felébredtem és Garryre kacsintottam. — Jól érezted magadat? — kérdeztem ábrándosan.

Garry bután pislogott, nem szólt egy szót sem csak erősen koncentrálni, figyelte az utat.

—

Csodával határos módon hazaértünk és anélkül, hogy egy karcot vagy egy horpadást tettünk volna az oldalába, beparkoltuk a kocsit. Összes végtagjainkat használva valahogy kikászálódunk a kocsiból. Garry bezárta a parkoló kapuját, és mint három holdkóros eltébláboltunk épületünkig. A lobbiban szájon csókoltam Stuartot, és a két férfi, mint két kihevült havasi medve átölelték egymást. A liftben felfele még egy jó párszor boldog újévet kívántunk egymásnak, azután elváltunk.

Stuart továbbment az ötödik felé és mi kitámolyogtunk a folyosóra. Egymás dülöngélő testét támogatva Garryvel ketten valahogy megindultunk lakásunk ajtaja felé. Tüsarkú cipőim úgy visszhangzottak, mint a kalapácsütések. Lerúgtam őket és követelően kijelentettem.

— Garry, vigyél tovább.

Felmásztam a hátára és meg-megbicsakló lépteivel Garry igyekezett előre. Kulcsaival hosszasan vacakolt az ajtónál, lecsúsztam

hátáról és elkezdtem ledobálni a ruháimat.

— Linda, — könyörgött Garry, — ne légy már ilyen szemérmetlen, valaki megláthat.

— Nyisd már ki azt az ajtót, — nyögdécseltem, — hacsak nem akarod, hogy a meztelen popsimmal itt álldogáljak ezen a huzatos folyosón.

Nagy nehezen sikerült bemennünk a lakásba. Elértem a hálósobát és lerogytam az ágyra. Ruhadarabjaim elszórva heverték az úton amerre jöttem. Garry is lerúgta lábáról a cipőt és a Szilveszterre felvett legszebb ünneplő ruháját ledobta a szőnyegre. Kimerülten, kutya fáradtan, részegen, de nagyon megelégedetten, meg voltunk győződve, hogy az Új Esztendőt annak rendje és módja szerint, kellő tisztelettel köszöntöttük.

Miután kényelmesen elnyújtóztunk az ágyban, és már majdnem elaludtam Garry megszólalt.

— Linda, láttam, amit Stuarttal véghezvittél.

— Tényleg, — suttogtam vissza álmosan, — csak nem vagy féltékeny?

— Természetesen, hogy az vagyok, — férjem felelte, — de azért nagyon szeretlek. A te boldogságod az én örömöm. Bízom benne, hogy engem szeretsz és nem Stuartot.

— Egyedül csak téged szeretlek, te féltékeny kis Otelló. Te vagy a legjobb csárdástáncos az egész Bronxban és örökre az enyém vagy és én a tied. Fel tudod-e ezt te fogni egyáltalán?

— Fel tudom és szeretlek, és örökkön örökké szeretni foglak téged. Vigyázni fogok rád és védelmezni foglak, bármit is tartogat számunkra a sors.

— Köszönöm, Garry... — mondtam és a következő másodpercben elaludtam.

Másnap késő reggel ébredtünk, hideg volt és kristálytisztán fényes napsütés, egy igazán áldott nap mely méltóan hozta be otthonunkba az ígéretes, 1978-as évet.

Tizenkettedik Fejezet

Az újesztendő kezdetén Stuart egyesből kettesbe kapcsolt. — Hamarosan lényegesen több pénzre lesz szükségem, — közölte velem, — fel kell gyorsítanunk a drágakőátváltások menetét.

A kételkedés csírája szárba szökkenett bensőmben, szemeimet gyanakvóan keskenyre húztam és sanda oldalt pillantást vetettem rá.

— Még hány darabot akarsz beváltatni velem?

— Ne ijedj meg, nem túl sokat, de havonta egy kő ütemben hosszú évekig is eltarthat a tranzakciónk. Szeretném, ha legalább minden második héten lemennél Shahriyarhoz. Biztos vagyok benne, hogy van elegendő készpénze, és meg tudja duplázni beruházását.

— Shah... kicsoda?

— Azt hittem tudod a nevét, az iráni ékszerész.

— Óh, igen, a Sikh, aki nem hord turbánt.

— Perzsa, a jóember nemzetisége perzsa, de ne beszélj róla tiszteletlenül. Csak keresd fel kétszer egy hónapban és tégy úgy, mintha száraz üzletasszony lennél.

— Nem az iráni aggaszt. Inkább attól félek a bankban fognak gyanút.

— Ezt a problémát is meglehet kerülni. Hozd haza a pénzt és nyiss ki egy új bankszámlát, megint csak a kettőnk nevére, de egy másik bankban, javaslom az East River Savings bankot, New Rochelle-ben.

— Nem hangzik komplikáltnak, meg tudom csinálni, de várj egy pillanatra, már többször akartam kérdezni, ki is volt ez az Vito keresztapa? Mit válaszoljak, ha a perzsa kíváncsiskodni kezd és olyan bizalmas kérdéseket tesz fel, amire esetleg nem tudok válaszolni.

Stuart vigyorgott rám, mint csizmás kandúr az egérre, — Vito? Egyelőre csak mondjunk annyit, bár sokszor jó hasznát vettem a vele való kapcsolatnak, a keresztapa csak képzeletem színes szüleménye. Mondhatsz az iráninak, amit akarsz, senki élő fia nem fog meghazudtolni.

Joggal gyaníthattam volna, hogy Stuart unalmasan szürke személyisége mögött lényegesen több van elrejtve, mint amennyit a képzelet ártatlan szüleményeként néha elővigyázatlanul a felszínre enged szivárogni. Túlságosan könnyen és önként vállalkoztam, hogy elvégzem a megnövelt futárszolgálatot. A megkettőzött feladat súlyos terhet csatolt már eddig is zsúfolt napirendemhez, és ahhoz, hogy jó feleség legyek és gondját viseljem Garrynek. El kellett végeznem az élelmiszer bevásárlásokat, főznöm kellett és rendben kellett tartanom a lakást. Nem volt mosógépünk és rengeteg időt elvesztegettem az alagsori mosógépeknél, ahol szinte minden nap mostam Garry ingeit, alsóneműjét és harisnyáit.

Természetesen a háztartási munkákat kizárólag Garry számára végeztem, semmi hasonló szolgálatot nem tettem Stuartnak, de akkor is a házimunka rengeteg időmet felemésztett, nem hanyagolhattam el semmit, nem akartam, hogy Garry bármiben is hiányt szenvedjen hűtlenségem miatt. Nem szerettem volna, ha gyanút fog, hogy kettős életem van és titkos szeretőt tartok. Szívemben Garry sorsát tartottam elsődlegesnek. És mindenekfelett, mindent meg akartam neki adni, az összes szexet, amennyi csak beléfért.

A feladat túlzottan nehéz elkötelezettségnek bizonyult és alaposan kimerítette erőforrásaimat. Vissza kellett vágnom Stuarttal való napközbeni találkáimat. Az újdonság izgalma és a tiltott különlegesség érzése eltompult és Stuarttal való intimitásom abszolút minimumra csökkent.

Stuarttal olyanná lettünk, mint egy összeszokott házaspár, akik végtelenül unják egymást. Felszínes csókot váltottunk, mondtam valami sietős kifogást és már rohantam is a bankba vagy valamelyik élelmiszer áruházba. Tartózkodásom ellenére Stuart nem követelődött és továbbra is szerető gyengédséggel kezelt. Úgy éreztem, hogy egocentrikus egyéniségét tökéletesen kielégítette, hogy hetente kétszer beszívhatta testem illatát és megérintette szoknyám szélét. Odaadásának és megértésének legjobb bizonyítéka volt, hogy megtartotta szokását, és továbbra is elhalmozott értékes arany és ékszerajándékokkal. Nagyobb

ékszerdoboz vásároltam magamnak és hamarosan az is megtelt szebbnél szebb darabokkal.

Február közepe táján a televízió hatalmas hóvihart jelzett mely egyenesen felénk tartott. Az északkeleti viharok egy díszpéldánya egyesítette a Grönlandi hideg levegőt a mexikói öbölről feláramló óriási páratömeggel. Szerencsére a vihar szombaton késő délután jött és a délelőtti folyamán be tudtuk fejezni bevásárlásainkat és el tudtuk végezni elintéznivalóinkat mielőtt a sűrű hóesés és a vészesen süvítő szél megérkezett és kegyetlenül lecsapott ránk. Röviddel ebéd után, nedves és fojtogató nagy pelyhekben, a vihar magja teljes erővel megrohamozta a várost. Az utcákon megállt az élet és siettünk haza lakásunk meleg biztonságába.

— Ez már nem tréfadolog, — Garry mondta, ahogy a havat leverte kabátjáról és készségesen egyetértettem vele.

— Az egyetlen értelmes tennivaló, — feleltem, — amit ilyenkor csinálni lehet, bújjunk az ágyba és próbáljunk átaludni a fergeteget.

Garry beleegyező vigyorral adott igazat. — Együtt, összebújva, mint két mormota télen a barlangjukban.

Délutáni alvásunkból kora estefelé ébredtünk fel. Garry kitekintett az ablakon. — A hó már legalább harminc centi vastag, — mondta, — és még mindig úgy jön le, mintha dunnából öntenék.

— Többet nem tudok aludni, — mondtam, — legalább egy hétre valót aludtam ma délután. Mennyi lehet az idő?

— Este nyolc óra felé van.

Mintha végsőre történne, az ajtócsengő megszólalt. Éppen időben, gondoltam, és kitártam lakásajtónkat. Stuart állt előttem és három karcsúnyakú flaska volt nála egy szatyorban.

— Bújj be, — mondtam, — mi hoztál?

— Ezek a palackok? — Stuart hunyorítva tanulmányozta a címkéket és hangosan olvasta a felírást, — három jegesre hűtött Szekszárdi Kadarka, a legjobb magyar borok mintapéldányai.

— Valóban csábító, — összehúzott szemekkel én is tanulmányoztam egy darabig a márkacédulákat majd megjegyeztem, — és miután úgy nézem, hogy egy darabig semmi más teendőnk nem lesz, és itt vannak ezek a borok, tartsunk egy kis ivászáttal egybekötött mulatságot.

Garry belegyezően nevetett és elvette az üvegeket Stuarttól.

— Kerüljön csak beljebb, kedves bűntársunk. — hívta befelé.

Mialatt a két férfi előkereste a dugóhúzókat és kinyitotta ez első palackot én előkerestem kehelyformájú, ünnepi borospoharainkat a sublódból. Mind a hárman bementünk a nappaliba és félig ürítve az első kadarkát Stuart töltött a poharakba. Felemeltük borainkat, koccintottunk és vendégünk kijelentette.

— Mije van a fának? Levele, hajtsuk le ezt az itókat az egészségünkre.

Hirtelen nagyot kortyoltunk az italból. Hogy jobban csiklandoztassam ízlelőmet és tovább élvezzem a pillanatot, mielőtt nyeltem, nyelvemmel körbeforgattam a számban a mennyei nedűt.

— Remek íze van, — mondtam — inkább édeskés, mint fanyar.

— Magas alkohol tartalom mégis kellemes bukét, — tette hozzá Garry.

Leültünk a díványra, én középre és a két férfi egy-egy oldalra. Jobb elérhetőség végett, akárcsak egy borkóstoló versenyen a flaskákat magunk elé tettük és amilyen hamar üríteni tudtuk poharainkat Stuart olyan gyorsan újratöltött mindenkinek.

— Sokat nem tesznek egy üvegbe, nézzétek az első már teljesen üres, — jegyezte meg Garry és kihúzta a dugót a második butéliából is.

Stuart borgőzősem morogta, — soha nem gondoltam volna, hogy a magyar borok ilyen jók.

Garry felemelte mutatóujját. — Hálás köszönettel tartozunk a bortermelő vidékek évszázados hagyományainak és a fáradhatatlanul dolgozó szőlőtermelőknek, akik lehetővé tették, hogy az évszázad legvadabb hóviharának kellős közepén ezt a drága nedűt itt élvezhetjük, itt a mi kies Bronxunkban.

— Anyám szinte férjhez ment egy olasz szőlőtermelőhöz, — Stuartnak dagadt a keble a büszkeségtől és körbenyalta poharának szélét.

— És mi történt? — Garry visszavágott, — a drága mama nem volt hajlandó lehúzni szattyánbőr csizmáját a szőlőtaposó hordóban.

— Nem, — fuldokoltam a nevetéstől és oldalba böktem férjemet, — a fiatalasszony nem volt hajlandó buggyos gatyát húzni vagy leborotválni a szőröket a lába száráról.

Nagyon élveztek szapulni Stuart légből kapott famíliáját.

Mindenféle badarságokat összehadarva önfeledten nevetgélünk és zabolázatlan térdmozdulatokkal egyre sűrűbben cserélgettem keresztbevetett lábaimat.

Egy óra eltelte és még egy üveg bor után felálltam és összehúztam a függönyöket.

— Nem kell a szomszédoknak mindent látnia, — jelentettem ki, —
— tegyünk fel valami zenét.

Odabotorkáltam a lemezjátszóhoz és feltettem Ravel Boleró szimfóniáját. A darab lassan indult, alig hallhatóan, de egy mindent elsöprő magasztos beteljesülés feszült ígéretével. Nem ültem le. Kezeimet keskeny derekamra helyeztem és csípőmet lassú, hullámozó mozdulattal forgattam körbe a két férfi előtt, akik a díványon ülve csodálattal néztek rám, mint újszületett borjúikrek, akik anyjuk bozontos farkát látják csapkodni a szénában.

Kiöltözve, térden felül érő téglaveres szoknyámban és egy rövid ujjú violaszínű blúzban, hastáncot kezdtem lejteni előttük. Öltözetem alatt, egyszerű, de kicsiny és lazán rám illő, puhán kötött anyagú fehér bugyi takart és természetesen, mint máskor, most sem viseltem melltartót. Középmagas sarkú piros cipellőim növelték a provokatív hatást, melyet harangszerűen kiforduló és a tánc alatt szélesen felperdülő szoknyám széle okozhatott. Gondos munkával felrakva a rúzs, ajkaimat karmin pirosra festettem és a bornak melegítő hatásától arcom rózsaszínű fényességgel ragyogott. Ahogy ingadoztam és jobbra-balra mozgattam fejemet, vadgesztenye színű sötét hajam zászlóként lebegett kerekded vállaim körül és mélykék szemeimben buján csillogott a szenzuális vágy gonosz ígérete.

A puha, gyerektenyér nagyságú hópelyhek úgy ömlöttek lefelé, mintha az ég kihasított dunyhává változott volna és öntötte volna magából a pehelytollakat. A sűrű hóesés fehér paplanként borította be az utcákat, házakat és a házak oldalára szerelt tűzlétrákat és az örökké nyüzsgő élettel teli nagyvárost csendes, északsarki ürességgé változtatta. A mindennapi erős utcazaj elfojtott puffanásokká tompult és egy titokzatos, mennyekből aláereszkedett megnyugtató csendesség egyesíteni látszotta az élők és az eltávozottak világát.

Pupilláik kerekre, csészealj nagyságra tágulva és tükrözve, hogy mennyire imádták kacéran kihívó bemutatómat a két férfi elbűvölt

szemekkel, fiatal és öreg egyaránt, megbabonázva bámult rám. Először Garry előtt táncoltam. Garry kinyúlt és kezeivel gyengéden simogatta csípőm izgató kerekességét. Kezei lecsúsztak térdemig, szoknyám széle alá ért és felfele nyúlva kitapintotta bugyim tetejét. Ujjai megkaparintották a nyúlékony gumipánt szélét és finom, de határozott mozdulattal lefele kezdte húzni erényem utolsó védelmi páncélját. Vigyázva, hogy megtartsam táncom zenét követő hullámzó ritmusát, könnyedén megráztam testemet és segítettem lefele siklani az apró ruhadarabnak. Amikor meleg és szexi alsóruhám elérte lábujjaim hegyét, kecsesen egyensúlyozva egyik lábamon, a leesett nadrágocskát könnyed mozdulattal odarúgtam Garrynek. Garry arcához szorította a testem illatával átítatott anyagot, mély lélegzetet vett, mint ahogy egy szürkebálna a Csendes Óceán vizeiben beszívja a levegőt, megszagolta, és amikor eleget élvezett belőle átdobta a hívogatóan illatozó ruhácskát Stuart ölébe.

Középső ujját használva Stuart magasba emelte levetett alsóneműmet és közepén meglelte a még mindig nedves foltocskát. Megcsókolta és mélyen beszagolva pikáns női illatot beletemette arcát a ruhadarab legközepébe.

A Bolero, a világ legerotikusabb klasszikus zenedarabja, felkapta ütemét és egyre hangosabban harsogva delejes hullámokkal töltötte meg a szoba levegőjét. Blúzomat lassan kihúztam szoknyám szorításából és egyenként nyitottra pattintottam ingecském gombjait. Melleim hegyesen előre meredtek zászlóként lebegő és csattogó blúzomból, szoknyám szélét magasba emeltem és kihívó kacérsággal Garry szemébe néztem. Sötéten fekete és sűrű bozóra emlékeztető pubis szőrzetem delejes körként közvetlenül Garry arca előtt forgott. Hipnotizálva, mint egy kobratánc által elbűvölt állatka, Garry remegő vággal követte minden egyes csábosan ingerlő mozdulatomat.

Arcát rászorította szeméremdombomra, beszívta testem izzadtan édeskés parfümét, rám emelte szemeit és hitetlenkedő örömmel vizsgálta kipirult arcomat. A bor mámore és a pillanat elsőpró erotikája lerombolta ítélőképességét és kitörölte megmaradt józan gondolkozását. Úgy nézett rám, mintha most látott volna először meztelenen és mintha kettőnkön kívül nem lenne senki más, és örökön örökké, csak egyedül léteznénk ebben az egész hóval borított fagyos

világegyetemben. Nem látszott rajta, hogy érdekelné Stuart jelenléte, nem vette észre, ahogy a másik férfi ragadózó állat módjára közelebb hajolt hozzánk és bámulta mágneses vonzalmunk. Figyelően és egy kiéhezett vadállat vágyával arcán Stuart egy ocsmány hiénára emlékeztetett, aki el szeretné lopni egy királyi oroszlán kiérdemelt zsákmányát.

Stuart könyörgött, — Linda.

Minden kétségen felül, Stuart rettenetesen szerette volna, ha bevesszük játékunkba. De még nem érkezett el az ő ideje. Várnia kellett. Meg kellett elégedni, hogy nézhetett minket. Garry volt az elsőrendű bonvivánom, Stuartnak meg kellett elégednie, hogy a sűgőlukból nézhetett minket.

Odavillantottam szemem neki. — Hé, te, maradj csöndben.

Folytatva táncomat és fenekem ritmikus riszálását, és derékszíjánál fogva megragadtam Garryt. Engedelmesen felemelte derekát és engedte, hogy kikapcsoljam övének fémcsatját és széjjelnyissam nadrágjának elejét. Garry magasba emelte alfelét és a nadrág lehullott a földre.

Turbékolva szóltam neki. — Dobáld le a többi is, akarom látni csupasz meztelenségedet.

Garry tehetetlen volt. Képtelen lett volna kihagyni, hogy kiélje élete legtitkosabb fantáziáját, szerelmes felesége egy másik férfit gyötör és szexuálisan kínozz a szeme láttára. Engedelmesen, mint egy bedresszírozott cirkusz ló, aki a műsor részeként elszórja cifra díszzeit, levette ingét, alsónadrágját és a szoba túlsó sarkába dobálta összes ruhadarabját.

Stuartot nem kérte senki, mégis követte Garry példáját és két meztelen férfi vett engem körbe a saját nappali szobámban. Szégyentelenül, mint egy romlott, de szépséges varázslónő, gyönyörrel szemléltem ennek a két pervert, szarvnélküli ördögnek látványát.

Jól láthattam, a teniszjáték jót tett nekik, bőrük alatt nem volt zsíros szalonna és hiányoztak a kövérség torzult gumói, bőrük férfias egészséget sugárzott és minden csúfító hiba nélkül fénylett felém.

— Ezt már igen, — mondtam, — pontosan így szeretlek látni, mind a kettőtöket.

—

A hetvenes évek vége felé jártunk. A hatvanas évek szexuális forradalma már évekkel ezelőtt feje tetejére állította a világot. Magazinok, könyvek, filmek és kukucskáló bemutatók és sokféle más szexuálisan kinyilvánított tömegirodalom vett körbe minket minden oldalról és alapjaiban változtatta meg erkölcsi felfogásunkat. Feleség cserélgetés, csoportos közösülés, palackforgató bugyi partik, a forradalmi szabadság nélkülözhetetlen részeivé váltak. Abban a néhány felhőtlenül gondtalan és örömteljes évben, mielőtt az első hivatalosan is bejegyzett AIDS eset köztudomásra került, és mielőtt a kalandot keresők halálosan félni nem kezdtek a léhán viselkedőktől, mi úgy gondoltuk, soha nem fog eljönni az idő, amikor majd meg kell fizetnünk bűneinknek árát. A vietnámi háború szörnyű réme elmúlt és az ország súlyosan sebzett lelke lassú gyógyulás jeleit kezdte mutatni. A gazdasági élet még mindig romokban hevert, a világ termelőerőit tönkretette az egekig emelt olajár, de a korosodó hippik nemzedék fokozatosan észre tért és beismerte, hogy a pénzcsinálás fontosabb, mint a szeretkezés és a kábítószeres gyönyöre. Ezzel a megváltozott hozzáállással, és vitán felülálló kivételes tehetségükkel, a régebbi virággyerekek lassan kezdték kihúzni az országot a legmélyebb gazdasági posványból, amit a bőség országa valaha is elszenvedett.

Soha semmi közünk nem volt a hippik nemzedékhez. Soha nem lett belőlünk virággyerek vagy forradalomra uszító csavargó, gyűlöttük az értelmetlen háborút, de soha nem vettünk részt semmiféle háborúellenes tüntetésben. Nem aludtunk padokon egy városi közparkban, tisztaság, rend és egy biztonságos otthon mindig fontos volt számunkra. Soha nem voltunk galádul rosszak, de amikor az óra ingája átlendült a mérce túloldalára, nem volt meg bennünk a törekvés, hogy vezető szerepet játszunk az új és lendületes pénzügyi forradalomban, belekeveredjünk pénzszerzési csalásokba és vagyonokat csináljunk hazug hirdetési módszerekkel és a szegények tudatlanságának kihasználásával. Gondoltuk egy becsületes mérnöki munkakör a sikeresség teteje és a gazdagság túlzott halmozása más, talán képzeletbeli emberek kötelessége és businessse.

Stuarttal való esetemet magánügynek tartottam, egy ártatlan viszonynak, amely kizárólagosan és behatároltan három egymással megegyező személy dolga és másra nem tartozik. Egy életre elköteleztük

egymásnak magunkat és nem volt szándékunkban, hogy egymásnak bajt okozunk. Garry és én, mi fiatalok voltunk, és életünket még mindig a tisztesség útján akartuk végigjárni, egy családi otthont akartunk magunknak, kerttel, fákkal és virágokkal, sok gyerekkel és egy kutyával. Mi soha nem akartunk a törvény ellen véteni. Garrynek csodálatos képzelőereje és színes fantáziája volt, és én imádtam férjemnek ezt a tulajdonságát. Hajlandó voltam áldozatot hozni, hogy emberemet boldoggá tegyem és kielégítsem ábrándjait. Soha eszembe nem ötlött, hogy teljesen lehetetlen egy tökéletes és hibátlan fizikailag létező emberi lényt találni, aki kielégíti hóbortjainkat és eltűnik, ha meguntuk játékainkat és többet nincs rá szükségünk.

Tisztán és egészségesen és fertőző nemi betegségek nélkül, Stuart az ideális házibarát volt. Nem tudott teherbe ejteni. Öreg volt és többet nem keresett feleséget magának, ami lehetőséget, figyelmen kívül hagyva esetünknek szexuális oldalát, már csak a nagy korkülönbség miatt is lehetetlennek tartottam. Gondoltam, Stuart kizárólag egy barátot keresett öreg, magányos napjaira. Alkonyodó szerelmének egy ideális tárgyat keresett, és semmi aljas szándék nem létezhetett benne. Stuart vagyonos embernek látszott és értékes ékszereket adott nekem. Nem volt családja, nem voltak gyermekei, nem volt régi szeretője, aki valaha is visszajöhetett volna, de még csak azt sem említette, hogy lenne egy közeli barátja. Én lettem egyetlen barátja, a szívbeli szeretője, azzal az egyetlen kitétellel, hogy tiszteletben fogja tartani házasságomat és respektálni fogja Garry iránt érzett szerelmemet. Ha Stuart betartotta a játékszabályokat, folytathattuk játszadozásainkat az idők vég nélküli végéig, de ha megszegte őket és visszaélt bizalmammal, a következmények magától értetődőek voltak. Nem akartam volna laza erkölcsű nővé válni, egy romlott, könnyen ágyba vihető mindenki babájává. Az aljasság és az árulás első jelénél azonnal megszakítottam volna férfibarátommal minden kapcsolatot és többé Stuart nem lett volna semmi más, csak egy arc az utcán, aki mellett köszönés nélkül elmegyek. Letagadtam volna, hogy valaha bármi közöm volt hozzá és nem érdekelt volna, ha összetört szívvel és elhagyatva, valahol egyedül hal meg.

Azon felül, hogy az előcsarnokban vagy a liftben üdvözöltük egymást, egyetlen szomszédal sem tartottunk kapcsolatot. Bíztam benne, hogy békén hagynak minket, nem terjesztenének gonosz

pletykákat rólunk, talán esetleg a hátunk mögött, ha gyanúsítanak, hogy van valami közöm Stuarthoz. New York városában éltünk és nem valahol egy tipikusan bigott amerikai kisvárosban. Nem volt szándékomban Stuarttal való viszonyomat örökre folytatni, és biztos voltam benne, ha közölném Stuarttal, hogy kapcsolatunkra pontot akarok tenni, minden ellenvetés nélkül elfogadta volna döntésemet. Indoklásnak még magamat is meggyőztem, mint egy egyenjogúsított modern nőnek, jogomban állt, hogy férfibarátot tartsak, és az egész ügy nem tartozik senki másra csak rám, férjemre és Stuartra. Emberek, férfiak és nők sokkal alávalóbb hűtlenségeket is elkövettek. Úgy éreztem, ez az eset az én saját, titkos és romlatlan házasságtörésem. Férjem része volt ennek az egész kalandnak és nem követtem el bűnt, ha táncoltam előttük és a két férfit egyidejűleg ingereltem szexualitásommal.

Arccal Garry felé letérdeltem a díványra. Megcsókoltam és nyelvemet mélyen bedugtam szájába majd lenyúltam és maszturbálni kezdtem péniszét. Hosszú húzásokkal, a sok gyakorlat teszi a mestert, lassan dolgoztam rajta és apró, megszakított hangokat kiadva Garry kéjesen nyöszörögni kezdett.

Annyira élvezte gyönyörét, hogy elvesztette figyelmét és többet nem tudta kézben tartani a gyorsan kialakuló események menetét. Anélkül, hogy elvettem volna számat szájáról és elengedtem volna péniszét, testem súlyával lenyomtam Garryt a szófára és halkán odasúgtam neki.

— Most légy nagyon jó fiú.

Meztelen fenekem magasba emelkedett és téglaveres színű rakott szoknyám szabadon hagyta a legjavát. Stuart felállt, közelebb lépett, kezeit fenekem fehér húsára helyezte és közelebb irányított magához. Éreztem hosszú és keményre merevedett vesszeje fenekem két partja közötti árok pereméhez ér. Széjjelhúzta őket és ott állt készenlétben a paradicsom kapuja előtt. Engedtem, hogy a reszkető vágy remegtesse hangomat és könyörögni kezdtem Garrynek.

— Életem szerelme, engedd meg, hogy magamba fogadjam Stuartot. Borzasztóan akarom, hogy betegye.

— Ok, engedd, érezzem, ahogy benyomja, örületesen szeretlek, olyan boldog vagyok, ugye Stuart nagyon erős és kemény, mond, mit érzel most.

— Oh, a bűnök buja paradicsomában vagyok. Stuart kemény, mint az edzett acél, teljesen készen áll arra, hogy belém hatoljon.

— Remek, nagyszerű, nagyon kérlek, élvezd a gyönyör minden felséges pillanatát.

Stuart belém hatolt és elérte méhszájam peremét. A tiltott és a szokatlanul erős szenzuális élmény rettenetesen felizgatott és patakokban csurgó nedvességem síkosra kente Stuart megnövekedett petrencerúdját. Ritmikusan ki és behuzigálva szerszámját Stuart hintáztatatta egész testemet és én enerváltan átvittem a mozgást Garryre, aki alattam feküdt és tartotta súlyomat. Összekapaszkodva és tökéletesen szinkronizálva lökéseinket egy gyönyörteljes tandemben szinte lovagoltunk egymáson. Garry péniszét jobb kezemben tartva ujjaim hegyeivel gyengéden simogattam az érzékeny idegvégződéseket és lassan masszírozva fogdostam bőrkéjének belsejét. Lassan és alig érintve mereven álló rúdját, nem akartam férjemet megrövidíteni. Később, szívvel lélekkel akartam magamat odaadni neki, még ma éjszaka és minden gátlás és tiltó kőtábla nélkül, és beleadva minden buja, ösassocsonyi vágyamat. Mintha egy örökkévalóság múlt volna el. Csuumvizesre izzadva mind a hárman kapkodtunk a levegőért. Stuart nem szólt egy szót sem, de én és Garry buja lehetetlenségeket suttogtunk egymás fülébe, hogy mennyire élvezzük és akarjuk járni félrelépésünk eme tiltottan mézédés útját.

Stuart nagy sokára belémeresztette adagját és vége lett a varázsnak.

Lábaim elgyengültek és izmaim reszkettek, de feltápászkodtam. Jobb tenyeremet beszorítottam lábam közé és kiszaladtam a fürdőszobába. Lekuporodtam a vécékagylóra és vártam, amíg éreztem, hogy a ragadós nyálka csúszik ki belőlem. Mozdulatlanul maradtam és széjjeltartott térdekkel vártam, hogy halljam a megváltó csobbanást. Felálltam, karomat kinyújtottam a törülközőért és próbáltam tisztára dörzsölni a lábam közötti mocsokságot. A bepiszkított frottírdarabot bedobtam a szennyes tartóba, megmostam kezemet és tiszta törülközővel leszárítkoztam. Utána levettem szoknyámat és blúzomat és magamra vettem violaszínű házikabátom. Megkötöttem az övet és siettem vissza a két férfihez, akik a nappaliban várták visszatértemet.

Elégedetten és kimerülten fekve, Stuart enerváltan kinyújtózkodott az egyik fotelban. Szinte pontosan ugyanolyan pózban, ahogy otthagytam, Garry a díványon üldögélt. Elmélázva, szomorúan

várákozott, de szemei felcsillantak, ahogy meglátott és észrevette, hogy felvettem háziköpenyem.

— Hát, hogy van az én kis cukorfalatom? — kérdeztem Garrryól.

— Jónak is mondhatjuk, — morogta és borzasztóan elanyátlanodottnak látszott. — De hogy vagy te?

— Attól függ, de felettébb jobban érezném magamat, ha fel tudnálak vidámítani.

Ez egy száralmas kezdet volt ahhoz, amit terveztem vele csinálni, de mégis, egy kezdet. Közelebb léptem és megálltam Garry előtt. Köpenyem eleje, mint pornószínházban a függöny kissé széjjelnyílt és kivillantotta ruha alatti meztelenségemet. Garry még nem használta fel férfienergiáját és örömmel üdvözölte kezdeményezésemet. Kezeit kinyújtotta és a lenge poliészter anyag alatt megfogta csípőmet és ölébe húzott. Terpeszülésbe guggolva leereszkedtem lágyékára. Garry lejjebb csúszott a dívány széle felé és vesszejét felnyomta szeméremajkaim redőihez. Lenyúltam és péniszének végét hüvelyem bejáratához igazítottam és Garry tövig benyomta. Éreztem, hogy feszülök széjjel, egy múltó pillanatig fájó szúrást éreztem, de nem törődtem fájdalmammal. Garry belém hatolt és én felsikoltottam a gyönyörtől. Fájdalmam volt a gyönyöröm, Garry erős volt és vastag, legalább kétszer akkora, mint Stuart. Garry lefejtette vállaimról a köpeny pántjait és a könnyű ruhadarab lehullott a szőnyegre. Stuart felriadt ábrándozásaiból és felemelkedett karosszékéből. Rávillantottam tekintetemet és durva, rendreutasító hangon ráförmedten.

— Maradj a fenekeden, nagypapa. Nem te vagy a soros. Ne csinálj mást, csak nézd, hogyan kellene szerelmeskedni, ha még lenne benned valami férfiúi tűz.

Szándékosan akartam bántani Stuartot. Meg kellett tanulni, hogy ő csak egy másodlagos kellék, játszóadásunk statiszta szereplője, és meg kellett elégedni azzal, amit hajlandók voltunk kiadagolni neki.

Garrynek tetszhetett, hogy rendreutasítottam Stuartot. Kielégítetlenül és még mindig erősen felajzva az első felvonás eseményeitől, fiatalon és teli potenciával, Garry vágyódta szerelmemet és bujaságomat. Lelkileg kínoztam és beteges fantáziájától gyötörten, de én mégis úgy imádtam szeretett férjemet, amilyen volt. Elvégre egyenlő partnerek voltunk bűnösségünk megtervezésében és végrehajtásában.

Férjemnek élete legcsodálatosabb szeretkezési élményét akartam nyújtani. Éreztem Stuart csodálja meztelen testemet és az érzés erős izgalomba hozott, a tudat, hogy kettőnk egyesülését egy harmadik is nézi felajzotta férjemet. Szenvedéllyel, gyűlölettel és felkorbácsolt dühvel végeztük aktusunkat és fájóan kízó vágy és erotikus gyötrődés árasztotta el testünket. Szédítően izzó magasságokba emelkedve felkorbácsolt vágyunk az egekig ért és egy lavinaszerűen alázóduló élmény mindent feloldó és elborító örömében tetőzött. Még életünkben soha éreztünk ennyire magasztos beteljesülést. Éleset sikoltottam és hangosan sírtam a gyönyörtől. Garry hosszasan ordított boldogságában. Elengedte túlméretezett töltetét, mélyen bele bensőmbé és többet nem volt képes fontolgatni a következményeket, hogy mit lenne szabad és mit nem, hogy mikor volt utolsó vérzésem és hány nap telt el az óta. Most nem félt attól, hogy teherbe ejt. Az öreg bikával való versengés a benne rejlő szeretői képesség legnagyobb legjavát hozta ki fiatal férjemből.

Félrehajítottam összes gátlásaimat és szándékosan mutattam földöntúli élvezetemet Stuart előtt. Meg akartam neki mutatni, hogy még mindig mennyire szerelembe vagyok férjemmel, és férjem sokkal acélosabb szerető, mint ő; és napközbeni közösülgetéseink számításba sem jöhetnek az elragadtatott gyönyör mellett, amit fiatal és szerető férjem nyújtani tud nekem éjszaka. Ez az én bosszúm volt, amiért elcsábított és belevitt a vele való viszonyba, beleértve a szexet, a bankkönyveket és az ékszereket, amikkel elhalmozott. Stuart előtt boldog egyéniség voltam, ahogy Garryval kirándultunk az erdőbe, amikor iszogattuk a hideg sört a Birds and Bottles étteremben, és amikor elfelejtettük visszaadni a kulcsot a belvárosi hotelben. Ez volt az én megtorlásom, amiért bemocskolta legszentebb emlékeimet és veszélyeztette jövőmet. Szép és fiatal nő voltam. Talán félreléptem és hibát követtem el, mert egyedül éreztem magam és jól esett, hogy valaki felfigyel rám. De Stuartnak nem volt semmi joga, hogy erőszakkal behurcoljon életébe és bele vigyen, ki tudja még mi minden másba. Ez volt az én keserű megbánásom buta ostobaságom ellen, hogy azt hittem férjemet nem érdekli többé a szex és másnál kell keresnem az orvoslást. Egy lelkemet teljességgel összetörő bánat kezdte fojtogatni torkomat és Garry bocsánatáért szerettem volna könyörögni. Elgyengülve a túlradó gyönyör súlya alatt férjem meztelen teste köré fontam forró húsomat, és

mint a lezúduló zivatar árja sírni kezdtem. Vállaimat rázta a zokogás, és mint orkán után a megáradt csatornák vize könnyeim folyamként csorogtak le arcomon. Garry csendesen simogatta fejem hátulját, ujjai köré csavargatva tincseimet imádóan játszott gesztenyebarna hajammal és együtt zokogott velem. Nem álltunk fel csak átölelve tartottunk egymást, a megbánás és a megváltó szenvedés emberi harapófogójában. A könnyek könnyítettek bánatunkon és örömet hoztak nekünk abban az érzésben, hogy ismét megtaláltuk egymást és soha többé senki másra nem volt szükségünk. Tiszta lapot kezdhettünk életünkben és az egész világgal bátran szembenézve, ismét csak mi ketten állhattunk az élet vártáján.

Stuartnak több esze volt. Felvette ruháit és óvatosan, nagy gondot fektetve, hogy zaj nélkül csukja be maga után az ajtót, lábujjhegyen kiosont lakásunkból.

Szorosan összeölelkezve egy teljes óráig nem mozdultunk. Az idő múlásával lecsillapodtunk, de végtagjaink elzsibbadtak és megmerevedtek. Hosszú percekbe került, hogy felálljunk és kinyújtsuk meggémberedett lábainkat is karjainkat. Még mindig meztelenen és kitisztítatlanul kimentem a konyhába és papírtörülközőket vettem magamhoz mialatt Garry két csavarhúzónak nevezett vodka és narancsléből kevert italt készített és jégkockákat tört beléjük a mélyhűtő jégtálcájából.

Visszamentünk a nappaliba ahol Garry leült a fotelbe és én kényelmesen elhelyezkedtem ölében. Aprókat szippantgatva vodkakeverékünkéből, vizsgálódva nézegettük egymás arcát. Eleinte tekintetünk sötét volt és vádoló, de egy percen belül mindketten vad kacagásba törtünk ki. Nagy sokára, amikor végre abba tudtuk hagyni nevetésünket Garry megszólalt.

— Hát ez meg, hogy történt?

— A csudába, mit tudom én... csak megtörtént, — közelebb bújtam hozzá. — Ezt ugye te tervezted így?

— Nem. Nem én. Azt hittem te voltál.

— Hogy gondolod? Én nem. De ugye tetszett neked a dolog, valld be.

— Egyes részleteket szerettem. Legalább lesz miről beszélgetnünk nagypapa és nagymama korunkban.

— Csacsi öreg medvém, — cirógattam férjem arcát, — ez nem éppen a leghelyénvalóbb élményemlék, amivel unokáinknak eldicsekedhetünk.

— Gondolom nem, de egyébként, tudsz te valami bővebbet erről a Stuartról.

— Annyit elmondott, hogy évek óta nem volt szexuális kapcsolata senkivel és el van kötve a spermavezetéke.

Garry meglepődötten hallgatott. Vártam, mikor kezd le kiabálni, hogy ezt én meg honnan tudom. De nem, csak a dolgok praktikus oldala érdekelte.

— Tényleg, hát ez megnyugtató, — mondta álszentén, — legalább nem kell abortuszra menned, ha terhes leszel, mert én bizonyos, hogy nem szeretném felnevelni egy idegen magzatját.

— Ettől nem kell félned, Stuart betegségmentes és magtalan. Számomra senki más, csak egy jó barát.

— A jó barátságba beleérted a szexuális szívésségeket is?

— Azt hittem, egy ilyesfajta kapcsolat ellen nem lenne semmi ellenvetésed.

— Igen, elméletileg lehetségesnek tartottam, de a valóságban, az már egy teljesen más beállítottság lenne.

— Hát, ami megtörtént az megtörtént. Nem lehet visszacsinálni. Nem lett semmi bajom, még mindig az vagyok, aki voltam. Stuart csak fele akkora, mint te.

Garry rám meredt és döbbenet elhallgatott.

— Voltál már, — kérdezte szaggatottan, — ma éjszaka előtt is, Stuarttal együtt, már úgy értem, szexuálisan?

Csuda a csillagát, gondoltam, ez a kérdés aztán csapdába ejtett. Ha megmondom az igazságot, Garry bedühödik. Ha hazudok, és később derül ki az igazság, akkor még mérgesebb lesz. Ha egy másodperccel tovább tévőzök, akkor tudni fogja mi az igazság és rettenetesen fog fájni neki. De talán még nincs minden elveszve. Kétségbeesetten keresgéltem agyamban a helyes választ. Innen kell lennie egy kiútnak. Időt kell nyernem.

— Nagyon bántana, ha csináltam volna, — feleltem lassan, de határozottan és minden egyes szótagot külön megnyomtam, — mindig azért könyörögtél, hogy tegyem meg. Vagy letagadod.

— Igen, mondtam ilyeneket, — Garry lehajtotta fejét és nem nézett a szemembe, — és, ha megtetted, akkor megtetted. Csak saját magamat hibáztathatom érte.

— Igen, fenség, maga tényleg egy ostoba és beteges hajlamú férj, bízgatni egy feleséget, hogy mással szexezzen, micsoda ostobaság.

Még mindig nem adtam férjemnek határozott választ. Még mindig kutattam a legcélszerűbb kiutat.

— Ha valóban voltál Stuarttal, — Garry folytatta, — nagyon kérek, mond meg nekem. Ne félj, kizárólag magamat hibáztatnám. Nem leszek mérges rád. Az én hibám volt és nem akarom, hogy téged kínozzon a bűnvád. Erre nincs okod. Legyen ez a kettőnk titka, amit meg tudunk egymásnak bocsátani. De várj, ne mond még el. Csak akkor válaszolj, ha már hatvan évesek vagyunk, legalább lesz akkor, hogy valamiről beszélgessünk. Végtelenül nagyon szeretlek és borzasztóan sajnálom, hogy belevittelek ebbe a helyzetbe. Kérlek, bocsáss meg. Semmiben soha nem szenvedtem hiányt melletted. Érezném, ha mást szeretnél. Soha többé nem foglak kérni, hogy mással szeretkezz. Még akkor sem, ha szexezünk, és élvezetem csúcspontján vagyok. Borzasztóan sajnálom a dolgot, az én hibám az egész. De azért szeress engem, mert én nem tudom elhinni, hogy valaha rajtam kívül mást is tudnál szeretni. Ameddig érzem szerelmedet, soha nem fogom kétségbe vonni hűségedet.

Rájöttem, férjem tudja, hogy Stuarttal volt szexuális viszonyom ma éjszaka előtt is. Csak nem akarta beismerni magának, hogy ez lehetséges. Egyelőre teljesen kizárta a lehetőséget agytekervényiből. Csak akkor tört volna ki dühödten, ha valaha is megérezte volna, hogy többé nem szeretem. És a jövőt tekintve, ennyit én is tudtam, Garrynek meg kell változnia. Abba kell hagynia, hogy követelje a kézzel való veregetéseket, a francia stílust és rá kellett térnie, hogy normális szexet csináljon velem. Abba kell hagynia a magával való játszadozást, a beteges fantáziálást és fel kellett figyelnie az izgatóan gyönyörű női testre mely éjszakákként mellette fekszik. Összpontosítson arra, amit csinál, és ne ábrándozzon másról, és legyen egy igazi férj és nem egy alak, akinek mérnöki diplomája van. Ha nem, továbbra is feljárok Stuarthoz és állatiasan alantas szexet fogok vele csinálni és alkalmat fogok neki adni, hogy valami titokzatos financiális ügyletekbe és beláthatatlan

megpróbáltatásokba vigyen bele. A szex nem játék. A szex az abszolúte eszmecsere és szellemi kapcsolat a férfi és asszonya között. Ha fantáziálni akarsz, viseld a következményeket.

Ezeket mind alaposan átgondoltam és válaszoltam férjemnek.

— Szeretlek, és örökké szereti foglak. Stuart csak egy kivénhedt ökör, semmi más, mint egy öreg szatír. Tudom, hogy miképpen kezeljem. Nem kell félned semmitől. Bízz bennem, én jobban ismerlek téged, mint te saját magadat. Maradj meg jó mérnöknek, és én jó feleség leszek. Az én kötelességem, hogy jó férjet csináljak belőled. Ez a ma éjszakai kaland volt az első lépés megváltoztatásod felé. Mikor volt utoljára ennyire csodálatos egyesülésünk? Ne törődj Stuarttal. Menjünk aludni és öleljük át egymást reggelig, amíg az új nap hajnali fénye ránk virrad.

Garry belegyezően bólintott és kérlelni kezdett. — Teljesen igazad van. Hogyan lehet valaki ennyire csodálatos egyéniség? Mi késztet arra, hogy új lehetőséget adj nekem, hogy kigyógyuljak betegségemből és végre felnőtté legyek? Szeretlek és én is szeretni foglak örökkön örökké, feltétel nélkül megadom magam neked.

Lefeküdtünk hitvesi ágyunkba és másnap reggel kísértáltunk az Oval Park Reservoir ligetbe. Hőembert építettünk, hógolyóval dobáltuk egymást és Stuart nevét többé nem említettük.

—

Kedden felmentem Stuart lakásába, megmutattam neki a betétkönyveket és a puha bársonyzacskóba gondosan becsomagolva, betettem kezitáskámba a következő nyers gyémántkövet. Stuart magához húzott és figyelmességtől és szeretettől átítatott édeskés hangon udvarolni kezdett.

— Remélem — susogta egy turbékoló vadgalamb delejes hangján, — nem okoztam bajt neked ezen a most elmúlt szombaton?

— Nincs semmi baj, — feleltem neki, — Garry tudja, hogy a szeretőd vagyok. Csak egyelőre nem tudja, hogyan kezelje a tényt. Úgy érzem nincs ellene kifogása, amíg érzi szerelmemet és nem hanyagolom el házastársi kötelességeimet. De mostantól kezdve le kell lassulnunk, nem szabad, hogy az orra alá dörgöljük, amiket csinálunk.

— Nem lenne jobb, ha otthagynád férjedet, — Stuart javasolta

váratlanul és buja vágyak vad tüze gyúlt ki szemében.

— Nem, semmi körülmények között sem, — csattantam fel, — ne javasolj ilyeneket, ha még valaha is látni akarsz az életben.

Stuart nem adta fel, két kézzel átfogta derekamat és okoskodni kezdett. — A kérdés az, hogy meddig tudod ezt még csinálni. Lehetséges-e az, hogy szereted férjedet és szeretőt tartasz.

— Micsoda álszentség, férfiak öröké ezt csinálják. Miért ne csinálhatnánk mi nők is ugyanazt?

— Engem is szeretsz férjed mellett?

Felmérgesedtem. — Szó sincs arról, hogy szeretlek, — mondtam gorombán. — Ez tökéletes lehetetlenség lenne. Jó barátom vagy és juttatok neked egy kis szexet, mert egy jó barát vagy és tudom, hogy teljesen be vagy örülve értem. Rávettelek, hogy csináltasd meg az elköttetést. Feltaláltuk a tökéletes szerelmi háromszöget. Nem mondom, jó érzés, hogy annyira belém vagy esve és kívánsz engemet. Ameddig ez a vágy benned van és tiszteletben tartod női méltóságomat, folytathatjuk viszonyunkat, de ha nem, egy perccel sem tovább.

— Tehát megengeded, hogy szeresselek.

— Igen, ez alapvető feltétel. Máskülönben nincs közöttünk egyezés. Nem vagyok egy kitartott céda, szerelmednek tárgya vagyok és meg kell becsülnöd, hogy fiatal szívem jósága megesett rajtad és megengedem, hogy hozzám nyúlj. Halmozz el gyengéd szavakkal és tettekkel, ajándékokkal, amiket egy férfi szokás szerint barátnőjének ad, de soha és ismétlem, soha ne kérj többet, hogy hagyjam el érted férjemet.

— Igazad van. Megértem és elfogadom okfejtésedet, — Stuart felelte és előhúzott egy hosszú igazgyöngyökből fűzött nyakláncot és nyakam köré tette.

— Kérlek, — könnyörgött, — fogadd le tőlem ezt az olajágot, mint a közöttünk helyreállt béke szimbólumát.

— Helyes, — mondtam és ujjaim hegyével megsimogattam a nyakéket, — így legalább az adakozás és a juttatás nem teljesen egyoldalú.

Felálltam és kifelé indultam. Éreztem, Stuart szeretné, ha maradnék, de abban a pillanatban, nem volt bennem semmi vágy, hogy beleugorjak ágyába.

—

Ezzel az egyezménnyel igazoltuk és véglegesítettük a mi szerelmi és szex háromszögünket. Kizárólagos volt és egymás megbecsülésén alapult. Alkalmakként, néha felmentem Stuart lakására és közösültünk. Nem túl gyakran, biztosítani akartam, hogy Stuart ritka megtiszteltetésnek veszi. Nem engedtem neki, hogy hívjon, ha szüksége van rám. Megtartottam a jogot, hogy akkor menjek hozzá, ha én tartom alkalmasnak és nekem van szükségem társaságára. Készenlétben kellett várnia, tele szerelemmel és vágyakozással a hét minden órájában.

Garry és Stuart jó barátok maradtak és továbbra is együtt teniszeztek. Mint azelőtt, most is, egyszer egy héten Stuart átjött hozzánk. Beszélgettünk, zenét hallgattunk vagy televíziót néztünk, de nem ittunk szeszes italt és soha többé nem szeretkeztünk hármasan.

Sajnos, Garry nem változott meg. Amikor elérte szexuális magaslatát továbbra is badarságokat suttogott a fülembe és kérdezgetett, hogy voltam-e Stuarttal. Bennem is megmaradt a gonoszság, intim részletekkel szórakoztattam, alaposan eltúlozottnak, a lehetetlenség határait súroló hazugságokkal. Mennél hihetlenebb volt a történet, Garry annál jobban szerette. Jutalmul megtanított maszturbálni és attól kezdve kettesben csináltuk egyéni akciónkat. Kezdtém szeretni a szeretkezés Garry féle formáját és egyre jobban untam a durva, állatias közösülést, amit Stuarttal kettesben el kellett viselnem.

Ketten, Garry és én kéthetes évi szabadságunkat a Myrtle Beach tengerparti üdülőhelyen terveztük tölteni. Szombaton kora hajnalban indultunk el és lefele, déli irányban hajtottunk az Interstate 95 szuperországúton. Keresztülhajtottunk New Jersey államon, átverekedtük magunkat a Baltimore körüli rettenetes forgalmon, nagy ívben megkerültük fővárosunkat, Washington és Richmondot. Virginia után, a kevésbé forgalmas autópályán végre kezdtük magunkat jól érezni és elárasztott minket a nyitott, délvidéki táj aggodalom nélküli, megnyugtató érzése. Nem volt több nyomasztó feszültség, csak a könnyörtelenül tűző erős napsütés, az izzasztó, párával telt levegő és a lassú, édeskés délvidéki életvitel. Megálltunk egy rusztikus, vidéki jellegű étteremnél és a légkondicionált hűvösségbe menekülve mesébe illő, helybeli különlegességekből összeválogatott ebédet rendeltünk. Kirántott macskahalat, vagy ahogyan nagyanyám nevezte magyarul

törpeharcsát választottunk, burgonyapéppel, feketeszemű borsóval és utána édességnek forrón tálalt angolos cseresznye lepényt, avagy helyi néven cherry cobblert ettünk hozzá, amit déli szokás szerint lágyan olvadó vanília fagylalttal öntöttünk le.

Ebéd után ejtőzni és kissé lehűlni széjjelnéztünk az étteremmel egybeépített ajándékbazárban és őszinte tisztelettel csodáltuk a temérdek kirakott faragványt és porcelánokat és az áldott tehetségről és gazdag képzelőerőről tanúskodó iparművészeti alkotásokat.

Keresztülhajtottunk a hivalkodó és vásáriasan giccses South of the Border turista kirakodáson és a lapos, mocsaras vidéken keleti irányba haladva tovább megindultunk az Atlanti óceán felé.

Késő délután érkezünk meg szállodánkhoz. Bejelentkeztünk és az egyik legfelső emeleten és csodálatos kilátással a tengerre kaptunk szobát. Lenyomtam Garryt a királynői nagyságú ágy tetejébe és arccal szembenézve vele ráeresztettem súlyomat izmos hasára.

— Két hétig kizárólag az enyém vagy. Nem fogom eltűnni, hogy a strandon egyetlen nőre is ránézz rajtam kívül. Én leszek a legszebb az összes között. Minden éjszaka estétől reggelig szeretkezni fogok veled, és ami energiát hagyok neked nappalra, az csak arra lesz elég, hogy kimerülten heverj a homokban és aludj.

Garry szerelmes mosollyal válaszolt, — Drága szívem csücske, hát éppen pontosan én is ezt az elfoglaltságot terveztem vakációnkra.

Másnap reggel felséges reggelit ettünk. Imádtam, ahogy pincérnőnk, egy vékonytermetű, magas délvidéki szépség kiszolgált minket. Forró kávét hozott egy színes fémkannában, két üveg pohárban friss narancslevet öntött hozzá és végtelenül nyugodt nézéssel arcán felvette rendelésünket. Őszintén csodáltam finom modorát és stressz jelei nélküli viselkedését.

Reggeli után igyekeztünk lefele a medencékhez. A Karolinai erkölcsrendészet által megtűrt legkisebb méretű, kétrészes bikinit vettem magamra. Garry büszkén szemlélte alakom és úgy általában, éreztem, hogy mennyire boldog és elégedett, hogy egy ilyen szépséges és szerelmes feleség, mint amilyen én voltam lépked oldalán. Miután sorban felfedeztük az összes medencét és a mellettük lévő gyerekattrakciókat, hosszú sétára indultunk a tengerpart mentében. Két mértföldet előre és kettőt visszafele gyalogoltunk, miközben önfeledten

tapostuk a homokra kigördülő habos hullámokat, néztük a homokfutó kismadarakat szaladni a part hosszában és vidáman riasztgattuk elfele a vijjogó sirályok szemtelen hadát. Kezet kézben tartva derékig rohantunk bele a vízbe, lehúztuk fürdőruhánkat és a víz alatt összetapogattuk egymás csiklandós testrészeit. Lebegtünk az emelkedő és süllyedő hullámokon, egészen addig, amíg a felvigyázó őr ránk nem füttyült, hogy maradjunk közelebb a parthoz. Kevesebbre, mint harminc méterre tőlünk delfineket láttunk csapatszám játszani, és a lángoló nyár csodálatos varázsa megtisztította fáradt lelkünket és megmutatta nekünk az élet igazi értelmét. Még az időjárás is szövetségesünk lett; két hétig felhőtlenül kék maradt az ég, egy jelentős időtartam nyáron a hurrikánszezon kellős közepén.

Csodálatos napjaink voltak. Éjt nappallá téve szeretkeztünk. Nem tudtam betelni férjem szerelmével és ő sem az enyémmel. Soha, még csak nem is gondoltunk Stuartra. Egymás lényébe olvadtunk, élveztük fiatalságunkat és meg tudtuk becsülni a pillanat gyönyörét és nem kellett aggódnunk az ismeretlen jövő rémségei, vagy bármi más szörnyűség miatt.

De minden jónak és szépségnek egyszer el kell múltnia, a két hét gyorsan eltelt és vissza kellett hajtánunk New Yorkba. Garry visszament dolgozni. Munkahelyén mindenkit napi tízórai túlóras munkaidőre osztottak be és ismét egyedül maradtam, napközben és túlságosan sokáig. Napsütötte áldott vakációnk emléke lassan elhalványodott, és visszakerültünk oda, ahol régebben voltunk.

Kapcsolatomat felújítottam Stuarttal.

—

Az esztendő hamar elszaladt. Ismét nagyszerű szilveszteri multság volt a templomnál, és elmentünk, de ezúttal Stuart nélkül. December közepétől január közepéig, egyhónapos évi vakációját Stuart Floridai öröklakásában töltötte és, bőre legutolsó négyzetcentiméterén is sötétre lesülve, jött vissza a Bronxba. Vakációja után Stuart valahogy megváltozott, látszott, öregebb lett és komolyabb, de továbbra is adogatta nekem az ékszereket és a csiszolatlan gyémántokat, beleértve a négy hét időtartamra esedékeseket, amíg lent volt Floridában.

Néhány hónapon belül, talán összesen másfél éve alatt a két bankszámlában hatvanezer dollár gyűlt össze és nagyobb ékszerládikát kellett vennem, hogy el tudjam raktározni az extra ékszereket, amiket Stuart adott. Mostanra már gyémántjaim voltak, rubinjaim, smaragdjaim, igazgyöngyeim és temérdek aranyláncom, gyűrűim és karpereceim. Soha eszembe nem jutott, hogy kétkedjem és vizsgálódjam, Stuart honnan szedi ezt a rengeteg ékszert és gyémántjainak mi az eredete. Csak egyet tudtam, forrása kimeríthetetlennek látszott.

A ház lakói még midig meg voltak győződve arról, hogy Stuart férjem régi barátja és állandó teniszpartnere. Nem gyanúsították, és lehetetlennek tartották, hogy titkos szerelmi háromszög létezhet közöttünk és Stuart között.

Egyelőre, egyetlen viharfelhő nélkül életünk azúrkék egén, tovább játszottuk csalfa játékunkat, rajtacsíphetetleneknek éreztük magunkat és gondoltuk, hogy soha senki sem szenvedhet semmi kárt miattunk, és senkit sem bántunk viselkedésünkkel.

Tizenharmadik Fejezet

Kedves, öreg Bronxi szomszédságunkban, mint általában minden más helyen itt fent északon, a tavaszutója a legszebb része az évnek. Ilyenkor egészen késő este kilencig világos marad és ki tudtuk élvezni a hosszú, kellemesen meleg estét mielőtt, néhány hét múltával a forró nyár páras melege megérkezik és a nyakunkra telepszik fojtogatóan. Hétvégeken és munka után esténként, kihasználva a remek időt imádtunk hosszú sétákra menni a környéken.

Számunkra a Bronxi Fűvészkert volt a fenséges természet lágy öle. A bejárathoz közel, mint óriási menyasszonycsokrok bokrétaí hatalmas cseresznyefák virágoztak. Rikító fényességben pompázó azáleák terjedelmes ágyásokat borítottak be és a kanyargó sétaút mellett álomszép színekben tündöklő rododendron bokrok foglalták el a domboldalt. Hatalmas fenyők és bürokfák álltak őrt az erdő borította hegyoldal aljában és lábuk előtt a smaragdzöld színekben tündöklő mező hívogatóan integetett felénk, hogy telepedjünk le puha pázsitjának lágy ölére. Verebek ezrei csiripeltek a fák ágain és a levelek között énekesmadarak kórusa énekelte széjjel a világnak kicsiny, szerelemmel sújtott szívük szenvedélyes örömét. A fák koronájából lefele ereszkedve, kutatva és elvárva az adományokat, fitos orrú mókusok merészkedtek elő és bozontos farkukat lengetve üdvözölték a látogatókat.

A hosszú ívben körbevezető sétaút, amit Garry és én általában választottuk és a legjobban szerettünk, egy lágyan aláereszkedő völgy aljában vezetett végig. A völgy közepén, mint elveszett gyermek, aki édesanyja karjaiba szalad, egy búbajos kis csermely sietett a vad sziklák meredek szakadékanak aljában zúgó Bronx folyó felé.

Szomorúan álldogáló fűzfák lehajló ágai a nedves földig nyúltak, ahol ízelttestű földigiliszták százai raktak megemésztett és átrágott táplálékukból készített miniatűr földkupacokat. A nedves rét szélesre tárult mindkét oldalán és széle felé, fent a magasban, a nemrégien elmúlt jégkorszak maradványaiként hatalmas bazaltsziklák emelkedtek és vetettek a puha földre sötét, baljóslatú árnyékot. Gyöngyvirágok fehér

harangokkal ékesített bólintgató csoportjai, a talajból a százados fák vastag törzsei között előbukkanva eltakarták a tavalyról itt maradt hervadó levelek és összeszáradt erdei moha korhadó maradványait.

Az út kanyarulatán túl, színes mezők végtelensége üdvözölte jöttünk, kókuszok, daliák, gladióluszok és tulipánok tízezrei, ameddig szemünk ellátott színesen hullámoztak lábaink előtt. Hétvégeken rengeteg ember jött a parkba, de nyugalom volt, a látogatók áhítatos csendben sétáltak és némán csodálták a tavaszi természet lélekemelő szépségét.

Karomat férjem karjában nyugtatva suttoztam neki.

— Az egész Bronx ilyen gyönyörű lenne, ha nem építették volna azt a rengeteg rémséges külsejű lakóházat.

— Önző kicsi bogaram, — Garry gyengéden megszorította kezemet, — mi is éppen egy ilyen ronda bérkaszárnnyában lakunk.

—

Garry nem rendelkezett túlságosan gazdag ruhatárral, általában övnél pliszírozott sötétbarna nadrágot viselt munkába és feléje egyetlen kabátját, egy poliészter anyagból készült sportzakót húzott. Gondom volt rá, hogy mindennap legyen tiszta és vasalt inge, a szokásos poliészter és vászonanyag keverék és férjem, a tükör előtt állva, mint egy hiú bankigazgató, nyaka köré kötötte és igazgatta divatosan széles és csíkos nyakkendőjét.

A D jelzésű földalattira a végállomáson szállt fel és szinte mindennap volt ülőhelye. Általában vitt magával egy mérnöki könyvet és tanulmányozott valami tudós dolgot, nyilvánvalóan azt tartotta, hogy a kora reggeli zsúfolt földalatti volt a legjobb hely, hogy magába szívja a magas tudományt.

Mennyeien gondtalan és anyagilag felhőtlen létezésünk egén, egyetlen damokleszi kard lebegett. Garry cégjénél a munka lassan elfogyott és a munkaerő csökkentése és az elbocsájtások lehetősége, egy fenyegető és aktuális veszély örökké ott ólálkodott férjem háta mögött.

A Sverdrup tervező vállalat befejezte a Baltimore-i földalatti rendszer tervezését. Az arab olajembargó által okozott világválság utóhatásait a nemzetgazdaság még mindig nem heverte ki, a

kormányzatnak nem volt több pénze és nem tudott többet beruházási költségvetéseket összehozni, hogy újabb, hatalmas méretű építkezési vállalkozásokat kezdeményezzen.

Garry és munkatársai, nap-nap után unatkozva üldögéltek íróasztalaiknál és rajztábláiknál, és komoly erőt fektettek abba, hogy messziről elfoglaltnak látszódjanak. Gyanakvó főnökök, osztály és csoportvezetők tisztában voltak azzal, hogy nincs munka. Tehetetlen rosszállással nézegették beosztottjaikat, akik semmit tevően álldogáltak vagy órákig beszélgettek egy ismerőssel, vagy szomszédal, mellettük vagy néhány asztallal odább.

Néhány hetes szorgalmas semmittevés után, Garry főnöke, Doherty Paul magához intette két fiatal mérnökét Garryt és William-t. Paul jóképű és magas termetű Írországból származó férfi volt, korábban a Coast Guard-nál, a tengerpartokat védelmező haditengerészeti őrségnél szolgált, mint magas rangú hajóskapitány. Paul, hogy kincstári nyugdíját megőrizze és növelje, megmaradt tartalékos tisztnek és hétvégeken bejárt a New Yorki alsó öbölben lévő Governor Island szigetre, a Coast Guard regionális főparancsnokságához.

Doherty Paul betessékelte őket irodájába ahol Schank Róbert, aligazgató, a New Yorki Sverdrup iroda főnöke már készenlétben várt rájuk.

A magas termetű Mr. Schank-ról, kissé hajlott háta ellenére is sugárzott a felsőbbség és a rátermettség. Azonnal, ahogy a két fiatal mérnök belépett, egy másodpercnyi habozás nélkül, ami csökkenthette volna vezetői tekintélyét, Schank nekikezdett a bekérés megindokolásának.

— A St. Louis-i, Illinois államban lévő központi irodánknak, — Schank magyarázta felsőbbrendű hangon, — gépészeti felügyelőre van szüksége, a cég által tervezett és ellenőrzött kőolajvezeték építkezésnél, Algériában. A kezdeti küldetés három hónapos tartamra szól, és jelentős fizetésemeléssel jár, és magában foglal egy jelentős napidíjat, annak, aki önként vállalkozik a feladatra. A cég vezetősége megérti, hogy ez egy alaposan megfontolandó döntés és mi nem próbálunk senkit sem rábeszélni, de szeretnénk, ha komoly megfontolás tárgyává tennék

ajánlatunkat. Tudassanak, ha van valami kérdésük. Az irodámban mindig megtalálhatnak.

Miután befejezte rövid, de velős beszédjét a nagyfőnök sarkon fordult és gondosan megtartva a helyénvaló fejes és beosztott közötti távolságot kivonult a helyiségből és Doherty-re hagyta, hogy meggyőzze valamelyik fiatalembert.

Paul várakozóan nézett fiatal beosztottjaira. Tekintete nem árulta el véleményét. Várt, főnöke szava parancs volt számára, nem másíthatta meg szavait.

William gúnyosan elmosolyodott, megrázta fejét és kerek-perec megmondta, hogy ez a kaland nem az ő ízlésének való. Mint legényember, William tehetős szüleinél lakott a Staten Island kerületben. Nem érdekelte, ha a nemleges válasz miatt esetleg elveszítheti állását és nem bánta a lehetőséget, hogy az elkövetkezendő néhány hónap folyamán majd csak munkanélküli segélyt kap fizetés helyett.

Garry, pontosan ellenkezőleg, érdeklődést mutatott. A külön keresetre gondolt, amit Algériában kaphatna, egy jelentős summa vágyálmának, a jövődöbéli családi ház költségéhez lefizetendő összeg összegyűjtéséhez, a rang és a presztízs, ami egy ilyen komoly megbízatás sikeres ellátásával jár és a lehetőség, hogy a világnak eme távoli sarkát cégeköltségen megláthassa.

Közölte főnökével, hogy ő talán elvállalná a megbízatást.

— Mr. Doherty, én esetleg megyek, — mondta, — de csak akkor, ha ön nem fogja három hónapi távollétemet rovásomra írni. Kizárólag csak abban az esetben fogadom el ezt a megbízatást, ha nem úgy veszi, hogy itt akarom, hagyni csoportját és visszavesz, amikor mandátumom lejártakor három hónap múlva visszatérek.

Paul bízatóan mosolygott, — Garry, ne aggódj ilyesmi miatt. Nem foglak hibáztatni döntésedért és vissza fogunk venni a csoportba.

— Rendben van, tehát, — felelte Garry óvatosan, — de mielőtt véglegesen döntök, szeretném pontosan megtudni a feltételeket és szeretném az ügyet megbeszélni feleségemmel.

— Beszélj nyugodtan Mr. Schank aligazgatóval, — Doherty meg sem hallgatta Garry feltételeit és lezártak tekintete az ügyet, — Mr. Schank tudatni fogja veled a továbbiakat.

Miután visszatértek rajzasztalaikhoz, William megdöbbenve nézett

Garryre. — Elfogadtad az ajánlatot? Tiszta örültség. Mi lesz a feleségeddel? El akarod hagyni három hónapra? Micsoda ostoba ökörség.

Garry nem válaszolt. Elködösített agyában álmodozóan naiv gondolatok vették át az uralmat. Lelkiekben már ott sétált Párizsban, a Champ Elysee bulváron.

Kis idővel később Garry Mr. Schank szobájában álldogált és hallgatta az aligazgatót.

— A projectet eredetileg cégünk Phoenix, Arizona állambeli részlege tervezte és St. Louis-i központi irodánk szolgáltatja hozzá a művezetői tevékenységet. A monumentális létesítmény magába foglal ezer mértföld hosszúságú kőolaj és földgáz csővezeték, kétszáz mértföldenként nyomóállomások, gázturbina hajtású szivattyúkat, elektromos generátorokat és egy hatalmas kikötő és kőolajtank objektumot az óriási tankhajók részére építendő új kikötőben, a Földközi tengeren.

Schank egy pillanatra megállt lélegzetet venni és rámeredt Garryre, — Van valami kérdésed az eddigiekkel kapcsolatban?

— Nincs. — Garry intett fejével.

— A nyári szabadságolások miatt, — Schank bocsánatkérően elmosolyodott és rezignáltan kifelé fordította tenyerét, — emberhiány van és a project menedzserek körbetelefonálták az összes regionális irodát, hogy tudnának-e nélkülözni valakit néhány hónapra.

Schank elfelejtette említeni az igazi okot és Garry nem tett fel keresztkérdéseket. Nagyon kevés mérnök mutatott érdeklődést ilyenfajta, tengerentúli beosztás elvállalása iránt. Leginkább férfiak, akiknek házassága bajban volt, vagy gyermektelen házaspárok, ha együtt mehettek, vagy legényemberek, akik rendszeresen jártak külföldre és be voltak rendezkedve erre az életmódra, kizárólag ilyenek voltak hajlandók feliratkozni.

Mindezek felett, erre az építkezésre vonatkozóan különösen, a szóbeszéd azt tartotta St. Louis-ban, hogy Algériában, egy nagyon idegen és nagyon távoli földrészen, a fizetés gyenge és a munkaidő meghatározatlanul hosszú. Senki nem csatlakozott a projecthez saját jószántából. Egyedül Garry, huszonhét éves ambiciózus, de tapasztalatlan

és naivan egyszerű agyában tűnt az ajánlat nagyszerű lehetőségnek.

Mr. Schank feltárcsázta St. Louis-t és odaadta a kagylót Garrynek.

— Elgin Scott a project menedzser van a vonalban, — mondta biztatóan, — beszélj vele.

— Garry, — kezdte a project menedzser behízelt hangon, — meg kell újítanod útleveledet és, hogy védve legyél sárgaláz, tífusz, kolera és fekete himlő ellen, négy különféle védőoltásban kell részesülnöd.

Elgin Scott, megnyerő modorú üzletember és kiváló képességű rábeszélő, könnyen elnyerte Garry bizalmát. Mint egy szerető atya, mielőtt fiát egy távoli kollégiumba irányítja, Elgin még adott Garrynek néhány, teljesen felesleges és használhatatlan tanácsot. Elgin nem beszélt az igazi problémákról, például, hogy. — Fiam, három hónapra ott kell hagynod családot, — nem említette a nyomasztó és fájdalmas egyedüllétet, a fojtogató unalmat, a rosszul karbantartott és életveszélyes utakat, a hosszú munkaidőt és a sivatagi környezetben könnyen beálló elhagyatottság és elszigeteltség érzését.

A telefonbeszélgetés végén Mr. Elgin őszinte hangzású ígéretet tett.

— Garry, nem kell azonnal választ adnod. Rövid időn belül összeállítjuk és minden részletet belefoglalva átküldjük a szerződéstervezetet. Nézd át a feltételeket, és ha elfogadhatónak találod, írd alá.

—

Mint mindig, Garry aznap este is hazajött és szokása szerint leült a konyhaasztalhoz. Fiatal és szexi feleségét készpénznek véve, aki mindig finom vacsorát tett elé az asztalra, szokatlan lelkesedéssel kezdett magyarázni.

— Linda, nagyszerű híreim vannak.

— Tényleg, férjem uram, — válaszoltam gyanútlanul, — miről lenne szó?

— Felajánlották, hogy menjek Algériába építési művezetőnek.

Ez pontosan olyan jó hír volt, mint amikor valakire a kék égből lecsap a villám. Garry látszólagos lelkesedése, hogy gyakorlatilag elválik tőlem, döbbenetes hatással volt rám. A lélegzetem is elállt a meglepetéstől, hogy itt hagyná otthonunkat és a világ egyik

legelhagyatottabb részére kívánczik elmenni. De ez még nem volt minden, a rossz hírek dandárja még hátra volt, csak kérdezni kellett.

— Nem viccelsz, mennyi időre? Örökre, muszáj, hogy menjél?

— Semmi sem kötelező, önkéntes alapon van a feliratkozás. De akkor is, komoly elismerés jelent, hogy egyáltalán felajánlották nekem a pozíciót. Az irodában nem állnak jól a dolgok. Nagyon aggódom az állásom miatt. Ez kitűnő lehetőség lenne, hogy kihúzzam az időt addig, amíg irodánk újabb, jelentős nagyságú munkát kap.

—— Igen, igen, — türelmetlenkedtem, — de mennyi ideig, egy évig, két évig?

— Ilyen hosszú időről nincs szó, három hónap lenne az egész. Semmi esetre sem több.

— Ez megnyugtató, én is megyek veled?

— Nem, a három hónapos szerződést csak olyanoknak ajánlják fel, akik családjuk nélkül hajlandók jönni. Afféle próbaidő, hogy az illető szeretni fogja-e ott. A mi irodánkunk ki kell segítenie a St. Louis-i központot.

Nem voltam benne biztos, hogy tetszett-e nekem vagy sem, hogy nem kell mennem. Nem állt szándékomban mindennapi életemet felborítani és magam mögött hagyni, még átmeneti időtartamra sem. De azt sem tudnám kibírni, fontolgattam, hogy Garry nélkül legyenek, még egy hétig sem, főleg nem három hosszú hónapig. Micsoda ostoba helyzet. Bent vagy a pácban, ha megteszed és bent vagy a pácban, ha nem csinálod. Kapkodtam, mint egy fuldokló a szalmaszálért, hogy késleltessem a döntést vagy elhárítsam a veszélyt.

— Mi hasznunk lenne az egészből, — kérdeztem.

— Jelentős fizetésemelés és búsás napidíj. Több ezer dollárt félre tudnánk tenni és ezzel talán lesz elegendő pénzünk, hogy jövő évben letegyünk az előleget egy házra.

Ez már aztán tényleg bosszantó volt. Ostoba Garry, nem voltunk anyagilag rászorulva, hogy Algériába menjen pénzt keresni. A két bankszámlámon több pénzem volt, mint amennyit Garry évek alatt félretehett volna külföldön. Most azonnal megvehetnénk álmainak házát. De ezt nem árulhattam el Garrynek, legalábbis egyelőre nem; és ott volt Stuart is. A pénz valójában az övé volt; nem adta ide örökre. Szerettem volna elmondani férjemnek, hogy nem kell mennie,

lényegesen könnyebben is megszerezhetjük a pénzt, sokkal több pénzt. Szerettem volna, ha lett volna bennem elég bátorság, hogy leüljek vele és kitervezzük, hogyan tarthatnánk meg Stuart pénzét. De nem tehettem, hacsak készen nem álltunk arra, hogy megöljük Stuartot. De mi nem voltunk ilyen fajta emberek. Pénzért gyilkolni, de még csak lopni sem, soha nem lennénk képesek ilyesmire. Semmi körülmények között. Mégis, valahogy Stuart pénzét a magaménak éreztem. Megdolgoztam érte és kiérdemeltem. Fiatal és bőséges szex hormonokkal színültig teli gyönyörű testemet odaadtam egy öreg, száraz kiélt szemétnek. Igaz, volt bennem is jócskán hiba, volt bennem romlott bujaság és gyönyört találtam a tiltott gyümölcs élvezésében, de Stuart nem tudta volna pénzért semmiféle örömlánytól, még nálamnál kíváncsabbaktól és szebbektől sem, megvásárolni, amit én adtam neki. Stuart megkapta az én ártatlanságomat, odaadó lekötelezettségemet és becsületességemen alapuló megbízhatóságomat. Sötéten alantas tranzakcióit én intéztem el helyette. Hol volt az én részem, az én hasznom a kockázatból, amit vállaltam? Hol? Én vállaltam a rizikót és Stuart élete legszebb szerelmi viszonyát élvezte. Még csak a gondolatot sem bírtam elviselni, hogy Stuarttal egyedül fogok maradni három hónapig.

— Garry, gondolkozz, — kérleltem férjemet, — nincs ennyire szükségünk a pénzre. Néhány éven belül bizonyára meg tudjuk venni első házunkat. Még olyan fiatalok vagyunk. És mindamellett, ez a kis lakás bőségesen elegendő nekünk. Mi másra lenne szükségünk. A környékkel sincs semmi baj, a Bronxot egy remek helynek tartom. Nem abban egyeztünk meg, hogy a szerény, egyszerű életmód a legjobb.

— Igen, ezt én mind elismerem, de ez az utazás elengedhetetlenül szükséges a mérnöki karrieremhez és professzionista előrehaladásomhoz.

Ilyen érveléssel nem tudtam vitába szállni. Legnagyobb bánatomra, meg kellett értenem, hogy Garry ragaszkodik Algériához. Világot akart látni, szembe akart nézni a megpróbáltatásokkal, büszke volt arra, hogy egy ennyire fontos beosztást bíztak rá. Nem látta, hogy igazi kincse, az egyetlen érték, amit érdemes megtartania, itt van mellette, ebben az egyszerű lakásban és nem tudta felfogni, ehhez hasonló boldogságot, még csak megközelítőt sem, sehol a világon nem fog találni. Nem tudta elhinni, hogy hamarosan, észrevehetetlenül rövid idő alatt, rettenetesen hiányozni fog neki otthona és a jelenlétem. Hiszen

huszonnégy éves voltam és férjem huszonhét. Egyetlen egymás nélkül töltött nap túl sok lett volna, nem három rettenetesen hosszú hónap, és nem pontosan a legszebb nyári évszakban. Leckéjét rettenetes körülmények között kellett megtanulnia és a tandíjat én kellett, hogy megfizessem. Nem szerettem sírni, a sírás nem volt lényem tartozéka. Ahol felnőttem a könnyek tiltva voltak. Apám gyűlölte a zokogó kislányokat. Ha sírtál, apám hatalmas pofont kevert le és rendreutasított.

— Na, most már van okod arra, hogy bögj.

— Ok, Garry, hát akkor menj, — mondtam nyersen. De egy másodperccel később, mintha saját hangom megrémített volna, megbántam kegyetlenségemet. Vártam egy percet és hozzátettem, — én itt maradok és várni fogom hazatértedet.

Garry kissé meghökkent és kijózanodott, de nem sokat csak egy keveset. Rájöhetett, hogy kötelessége lenne biztosítani, hogy távollétében is meglegyek és tovább tudjam folytatni mindennapi életemet nélküle is. Inkább mintha kötelességből mondaná és nem őszinte aggódással, de azért megkérdezte.

— Mit fogsz csinálni három hónapig?

Próbáltam elgondolkozni és megérteni amit Garry javasolt, de az erőfeszítés lehetetlenségnek bizonyult. Kegyetlenül belétaszítva ebbe az irreális helyzetbe értelmem megtagadta a józan okfejtést. A csalódás érzéketlenné tett, elválasztotta lelkemet fizikai érzékeimtől és képtelenné tett, hogy kifejezzem fájdalmamat. Ajkaim kínosan beszédre torzultak, de csak jelentés nélküli, agyonhasznált frázisokat tudtam ismételgetni.

— Néhány hétre, ki fogom használni ezt az alkalmat és meglátogatom szüleimet Ohióban. Amikor visszatérek, lehet, hogy állást keresek, bármit, csak hogy elfoglalt legyek magamat. El fog telni az idő.

— Igen, — Garry túlságosan könnyedén látszódtott venni az előttünk álló szörnyűséges szituációt, hogy engem magára hagy és én egyedül leszek a világban, és álszent hangon folytatta. — A látogatás jó ötletnek hangzik, bár azt hittem, nem túlságosan kedveled rokonaidat.

— Ebben igazad van. De két éve nem voltam arrafele. Itt az ideje, hogy meglátogassam őket.

— Nem örülnének jobban, ha én is veled mennék? — férjem felelte. — Nem szeretnék engemet is látni?

Micsoda leereszkedő beszéd, te alávaló hazug, gondoltam, de az

ellenkezés legkisebb árnyalata nélkül válaszoltam, mintha egy oktalan, beszélő automata lennék.

— Igen, jobban szeretnék, ha te is jönnél velem, de joggal mondhatom nekik, hogy egy nagyon fontos kiküldetésre kellett menned, és ha itthon vagy rettenetesen elfoglaltak vagyunk és ez volt az egyetlen lehetőség, hogy meglátogathassam őket.

Ezzel a vita lezárult. Megegyeztünk, hogy Garry elfogadja az ajánlatot. Vigasztalásul megígérte, visszatérte után remek vakációra megyünk, a Bahama szigetekre, vagy a Virgin Island-ra, valahol lent a trópusi tengereken. Garry megnyugtató, hogy fizetése automatikusan be lesz téve közös bankbetétünkre a helybeli takarékbanknál. Nem létezhet, hogy valami anyagi problémám legyen, erről a kontóról kifizethetem a számlákat és minden tökéletes rendben lesz, ameddig ő távol van.

Elvesztettem a vitát, de alaposan. A döntés józan ítélőképességem ellenében történt és joggal aggódva mind a kettőnk sorsa felett borzasztóan lehangoltnak éreztem magam. Kárhozatra voltunk ítélve és éreztem, hogy mély depresszióba süllyedek. Garry észre sem vette elkeseredésemet. Esztelen elragadtatásában nem törődött velem, bement a városba, hogy kiváltsa útlevelét, elintézte járványos betegségek elleni oltásait, és hadarva, mint egy belelkesegett bolond, beszélt Párizsról, az Atlanti óceán feletti repülőútról, tevékről, arabokról és az egész szörnyűséges és megvetésre méltó ügyletről. Nem látszott rajta, hogy érdekelné, hogy engem magamra hagy, és nem mutatott aggódást amiatt, hogy Stuart kihasználhatja távollétét. Meg sem említette Stuart nevét, és valószínűleg még csak eszébe sem jutott, hogy esetleg engedhetek a bűnös csábításnak és hűtlen leszek hozzá, mialatt a tengerentúlon tartózkodik. Újra és ismételten, férjem azt gondolta, hogy velem mindent meg lehet csinálni.

A következő pár nap, mintha az ördög tekerte volna sebesen előre a kakukkos óra mutatóját, gyorsan elmúlt. Cége hivatalos levelet írt és kérvényezte útlevelének soron kívüli elintézését, és az amerikai útlevélhivatal Rockefeller Centeri irodája egy héten belül kiállította Garry dokumentumait. Az okmányt felvételezni én is vele mentem és fanyar öngúnnyal arcomon magamnak is kérelmeztem egyet.

— Arra az esetre, ha utánad kell mennem és meg kell, hogy mentselek.

Az útlevéliroda után sétára indultunk a Broadwayon és elmentünk a hotel mellett, ahol mindössze három évvel ezelőtt, először feküdtünk össze egy ágyban. Számunkra már ókori történelem, hiszen annyira fiatalok voltunk, ez a rövid pár év közös életünk jelentős részét képezte. Kíváncsian, hogy mennyire emlékszik a részletekre, Garrynek szegeztem a kérdést.

— Emlékszel arra rövidlátó alakra a portánál?

— Az a vén bolond nem érdekelt, inkább arra szeretek emlékezni, ahogy anyaszült meztelenül belesüllyedtél a matrac közepén lévő feneketlen gödörbe.

A pillanat kacagtató emléke elfelejtette velem nyomott hangulatomat és többet nem gondoltam a reám váró elkárhoztatásra.

Ebédre megálltunk egy kóser kifőzdénél a 45th Street sarkán, és helyet foglaltunk a második emeleten, egy ablak melletti asztalnál. A spanyolos kinézetű pincérlány letörölte asztalunkat, elének tett két menüt és elment.

Egy perc múlva visszajött és barátságtalan tömörséggel tudakolta.

— Mit hozhatok?

— Tonhalsalátát, — Garry felelte fokhegyről és rá sem nézett a leányra.

— Nekem hozzon rostonsült csirkemellet, — pillantottam a fiatal, agyondolgozott nőre és bágyadt mosollyal arcomon visszaadtam neki a két műbőrbe kötött menüt.

Garry úgy habzsolta az ételt, mint egy japáni szumo birkózó, aki kilókat akar rakni magára. Én nem tudtam befejezni a porciómat, lenyomtam a húsos részt és a zöldsalátát, de a zsíros majonézt kitologattam a tányér szélére.

— Megeheted a hasáburgonyámat, — meredtem Garryre, — látom rajtad, hogy olyan éhes vagy, hogy még a tányért is megennéd, ha ehető anyagból csinálnák.

— A Bucknell egyetem kollégiumában a legjobb falatnak tartottuk, — Garry viccesen visszavágott és magasra nyújtott karral intett a pincérnőnek.

— Két sört, ha lenne szíves.

— Milyen fajtát?

— Hazait.

— Millert?

— Hozhatja.

A hideg sör hamar a fejembe ment és kitágította kízó idegesség szűkítette artériáimat. Agyamban váratlan világosság gyúlt és kezdtem kedvezőbb színekben látni az Algériai utazást.

— Remélem nem lesz semmi bajod, — mondtam és megfogtam Garry kezét.

Garry arcán hálás köszönet látszott, ahogy felém fordult és válaszolt. — Bízz bennem. Nem vagyok elkényeztetett ebada kölk. Minden jóra fog fordulni.

— Tudom, — mondtam halkan és lesütöttem szememet.

Talán a sör, vagy Garry magabiztossága, de kezdtem reménykedni abban, hogy Garry visszatérével minden problémánk meg fog oldódni, rátérünk a helyes vágányra és életünknek végre lesz valami igazi értelme.

—

Garry visszament a 32nd Street és a Broadway sarkán lévő munkahelyére és én a D jelzésű földalattival hazamentem a Bronxba. Leszálltam az utolsó megálló előtt a Bedford Park Bulvár és a Mosholu Parkway kereszteződésénél, és mint egy holdkoros zombié andalogtam haza, bérházunk felé. Egy darabig leültem egy padra, fiatal nők gyerekocsikat tologatva sétáltak el előttem és keserű bánattal arcomon nézegettem őket. A kicsikék be voltak kötve üléseikbe, rugdostak lábacskaikkal és oldalt kihajoltak, hogy elérjék egymás aprócska kezét. A nagyobbacska futkorásztak anyukáik szoknya mellett, állandó jelleggel butácska kérdéseket kérdezgettek és folyamatosan új és izgató dolgokat és látnivalókat fedeztek fel. A fák zöld lombjáról aláömlő kristálytisztá esti levegő hűvössége kijózanított és a hanyatló nap balzsamos sugarai megpróbálták arcomról elűzni a szomorúság bánatos barázdáit.

Az élet nem fog megállni. Ennek tudatában a halottak is békében nyugodhatnak sírjaikban, de számomra a lét véget ért. Többet nem érdekelt semmi. Szívem összeszáradt és egy mélységes fájdalom

lerángatta lelkemet a fekete bánat feneketlen kútjába. Rettenetesen baljóslatú elrendeltség hatalmasodott el rajtam, amitől többet senki és semmi nem tudott megmenteni. Nem tudtam okosan gondolkodni, nem voltam képes megszabadulni ördögi körökben forgó gondolataimtól és depressziós elkeseredésemtől. Órákig tartott, amíg helyre tudtam eléggé jönni, hogy abbahagyjam önsajnáló tépelődéseimet, lábra álljak és lassan támolyogva meginduljak hazafelé. És csak az után, hogy elegendő belső erőt tudtam összegyűjteni tudtam megígérni magamnak, hogy összetört életem utolsó maradványait még csak azért is fel fogom kanalizni a földről.

A következő néhány napon Garry megkapta összes védőoltását. Tífusz oltása után, hazafelé jövet a földalattin, szédülési roham jött rá. A vér leszaladt agyából és nem tudott többé megállni a lábán. Minden ülés el volt foglalva és a bezárt ajtóhoz támaszkodva Garry egyre lejjebb csúszott, ameddig hátát nekivetve a fémfalnak, egészen lent ült a padlón. Emberek futó pillantást vetettek rá, arrébb húzódtak és helyet csináltak. Saját életükkel és problémáikkal teljesen lefoglalva, kivétel nélkül mindannyian azt gondolták, mint átlagos New Yorki lakosok, hogy jobban teszik, ha csak a saját ügyeikkel foglalkoznak, és nem avatkoznak bele mások dolgába, hacsak ügyvédjük előzetesen nem engedélyezi. Valószínűleg azt gondolhatták, hogy Garry kábítószeres, és be van töltve kokainnal vagy hallucinogén savakkal.

Garry este hat órakor jött haza és egyenesen a hálósobába tartott. Nem evett és reggel négy óráig rázta a hideg. Betegen és sápadt arccal, talán már meg is bánta, hogy önként vállalkozott Algériára. De nem volt visszaút. Főmérnöke, Farmer János kemény hangon figyelmeztette, — Garry, remélem, nem fogsz visszakozni. Nem szeretnék semmi ilyesmit hallani, miután a cég ennyi temérdek időt és rengeteg pénzt áldozott arra, hogy lehetővé tegye utazásodat.

Az utazás napja hamarosan a nyakunkon volt, de a megígért szerződés még mindig nem érkezett meg. Garry akármikor felhívta Elgin Scott urat St. Louis-ból, a főmérnök soha nem volt elérhető, vagy ha ott volt ravaszkodva megnyugtatta Garryt, hogy a szerződés elkészült és már csak néhány formáság, egy-két főnöki aláírás és a végső engedélyezés

hiányzik róla.

A szerződés végül is pénteken késő délután érkezett meg, és Garrynek másnap, szombaton este már utaznia kellett. Garrynek nem volt ideje, hogy áttanulmányozza a legálisan elkötelező dokumentum minden részletét; alá kellett írnia, gyorsan, egy példányt eltehetett magának, de az eredetit azonnal vissza kellett adnia Mr. Schank, irodavezető úrnak. A munkatársak kezet szorítottak Garryvel és szánakozó szimpátia volt tekintetükben. Családos férfiak rosszállóan rázták fejüket; véleményük szerint, Garry otthagya feleségét. Mások aggodalmasan kérdezték, hogy átolvasta-e a szerződés minden paragrafusát és megértette-e?

Szombaton, röviddel ebéd után, Garry taxit hívott, megragadta bőröndjét és lementünk várni a ház elé. Nem beszélgettünk sokat, magamban sértődötten pufogva, próbáltam elfojtani mérgemet és próbáltam palástolni, hogy mennyire tombol bennem a düh. Miért igyekezik férjem ennyire, hogy itt hagyjon? Boldogtalanul ácsorogtam a ház előtt és szörnyű előérzet borzalma nehezedett rám. Valami rettenetes dolog fog történni, amíg egymástól így erőszakkal széjjelválasztva vagyunk. Szerettem volna, ha lett volna bennem elég bátorság, hogy a világba kiáltsam; a pokolba ezzel az egész szafarival. Garry, ne törődj az állásoddal, a gyehennára ezzel a vén Stuarttal, ragadjuk meg a bankkönyveket és tűnjünk el valahova, csak ketten és valahol a messzi nyugaton kezdjük új életet és változtassuk meg nevünket.

A következő néhány perc, mintha az örökkévalóság homokóráján lassan peregnének a ráérős szemek, rettenetesen sokáig tartott. Megjött a taxi. Garry betette bőröndjét a csomagtartóba és közelebb lépett hozzám. Nem mozdultam, csak néztem rá, szomorú, fáradt, reménytelen szemekkel. Férjem megölelt, mintha búcsút venne egy futó, talán mindössze egy éjszakáig tartó kalandtól, és egy személytelenül idegen rövid pillanat után, darabosan, szinte eltolva magától, otthagyt és beült a taxiba. Meg sem csókoltuk egymást. Elment.

Visszamentem emeletünkre. Lakásunkban durván mellbecsapott az egyedüllét magányossága. Ez más volt, mint amikor Garry munkában volt és én odahaza vártam rá és tudtam, hogy estére siet haza a munkából,

hozzám és én várok rá. Leültem a díványra, keserveset sóhajtottam, és mélyen, szívemből jövően hangosan felsírtam.

— Drága jó Istenem, ez még csak az első nap.

—

A saját fontossága felett érzett önindukált mámor hatása alatt Garry örömmel szállt be az Air France légitársaság késő esti Atlanti óceánon átkelő gépébe. A hatalmas gépmadár menetrendszeri időben indult, nekifutott és északkelet felé, New Foundland irányába emelkedett az egekbe.

A koromfekete sötétség, ijesztően és ellenségesen terült el az északi tengerek határtalanul széles és fekete vizei felett, és úgy vette körbe a repülőt, mintha rémisztő előjeleket sugallna, és szerencsétlen balsorsot kívánna az utazóknak. A gépmadár egyre feljebb emelkedett, fel a világ tetejére, majd a jéghegyek felett lassan déli irányba fordult és félelmetes zúgással viharzott előre a smaragdzöld sziget, a titokzatos és öreg Írország felé.

Néhány óra elmúltával a sötétség kivilágosodott és egy fényesen ragyogó vasárnap délelőtt Garry járata megérkezett és lelandolt Párizsban, Franciaországban.

Garry nem tudott aludni a repülőről. Életében először keresztezte az Atlanti óceánt. Még soha nem volt hazáján kívül. Algéria felé csatlakozó járata már kora reggel elhagyta Párizst és a következő gép csak hétfő reggel indult. Egy teljes nap állt rendelkezésére, hogy megnézze a francia főváros nevezetességeit.

Nem törődve az óceán feletti rövid, álomtalan éjszaka hatásával, miután beregisztrált szállodájába, döntött és pihenés helyett felült az ingajaratú repülőtéri autóbuszra, hogy felfedezze a fények városának nappali arculatát. Térképpel kezében, mint egy kitartó turista, aki a színes utazó brosúrából kiolvasott ajánlatokat mind szeretné megnézni, eltökélte magát, hogy kihasználja a lehetőséget, hiszen minden költségét cége fedezi, és egyetlen nap alatt felfedezheti Párizs látványosságait.

Megállás nélkül gyalogolt. Az Aerogar de Paris térről kezdve, ahol a repülőtéri autóbusz letette, átsétált a Szajna felett és elérte a Jardin de Tuileries kertet és az Arc de Triomphe győzelmi árkádot. Utána a párizsi

metrón elment az Eiffel toronyhoz, a felvonón felment a tetejébe és hosszasan tanulmányozta a világ legeltűzöttabb és legjobban hirdetett panorámáját.

Később kapucsínót ivott egy kávéház járdára kirakott asztalánál, a Placc du Trocadero és a Kleber Avenue sarkán. Egy trafikban képeslapot vett és bélyeget és rövid üzenetet írt Lindának. Szavai elégedett örömet fejeztek ki. Írta, hogy mennyire jól érzi magát Párizsban és sikerült bejárnia a város legszebb részeit és, már amennyi egy napba belefért, látta a fontosabb nevezetességeket.

Mire visszaért az Aerogar de Paris térre, Garry elhasználta erejének utolsó tartalékát is. A hotelbe visszafelé menet elaludt az autóbuszon. Eszméletlen kimerültségéből arra ébredt, hogy az autóbuszsofőr rázza a vállait.

— Monsieur, reveille, ces't le dernier terminus.

Rövid pihenőt vett szobájában majd lement a szálloda éttermébe. Leült, belenézett az étlapba és cifrát káromkodott.— Azt sem tudom mi micsoda, mindent franciául írtak ide. — Amikor a pincérfiú jött, Garry lemondóan csak rámutatott egy ismeretlen névre.

— S'il vous plait.

— Oui, — a csokornyakkendő, szmokingba öltözött francia fiatalember bólintott és rövidesen hozta a borban pácolt nyúlpankást és melléje az olajban forgatott vastagtestű csigákat.

Garry farkaséhes volt, hogy megtakarítsa pénzét reggel óta nem evett és, mint egy kiéhezett menekült habzsolta befele a puhányokat és az ízletesen elkészített nyuszt. Vacsora után, Párizsi idő szerint este tíz órakor, de New Yorki idő szerint reggel négykor, végre elindulhatott, hogy nyugovóra térjen.

Az ügyeletes portás egy keveset beszélt angolul és Garry meg tudta magát értetni.

— Kérem, legyenek szívesek reggel fél hatkor felébreszteni. El kell érnem a hét órás repülőt, Annaba városába, Algériában.

—

A francia gyártmányú, hosszú szivarszerű Caravelle repülőgép minden zökkenő nélkül szállt fel. Keresztülrepült Franciaországon és az

azúrkék ég és a Földközi tenger meleg hullámai között kifele, egyenesen déli irányba tartott. Garry az első osztályú fülkében utazott. Ennyire rövid előrejelzéssel cége nem tudott másodosztályú helyet találni, különösen nem egy hétfő reggeli, Párizs és Algéria közötti ingajáratra.

Az első osztály francia személyzete megkülönböztető módon bánt Garryvel. Hideg kaviárt hoztak, angol nyelvű újságokat és egy pohár finom pezsgőt.

A gép többi részében, a másodosztályú szakaszon, ahol a lábakat nem lehetett rendesen kinyújtani és az ülések keskenyek voltak a gép tele volt sovány, drótváz kinézetű és szürke színű arabokkal, akik munkahelyeikről vagy magánvállalkozásaikról tértek vissza észak afrikai országukba.

Pillanatnyilag, helyzete meglegedettséggel töltötte el Garryt és el nem tudta volna képzelni, hogy ez lesz az utolsó alkalom három hónapos utazása alatt, hogy jól érezze magát.

—

Az algériai útlelvizsgálatnál, az Annaba repülőtér vámházában a hivatalnok mélységes undorral és barátságtalanul nézegette Garry amerikai útlevelét.

— Utazásának célja?

— Munkába jövök, — Garry felelte büszkén, — dolgozni fogok Algériában.

— Mutassa munkavállalási engedélyét.

— Nincs munkavállalási engedélyem. Amerikai vállalat alkalmazásában dolgozom; cégemnek szerződése van az Algériai kormánnyal.

— Ilyen nincs. Mindenkinék szüksége van munkavállalási engedélyre.

— Ezt nem tudtam, — felelte Garry idegesen, — hol lehet azt megszerezni?

— El kell mennie a Munkaügyi Minisztériumba, ami Algiers városban van. Ebben az országban senki nem dolgozhat munkavállalási engedély nélkül. Most kivételesen beengedem, de nehogy megpróbáljon hivatalos engedély nélkül dolgozni. Menjen el és váltsa ki engedélyét,

mielőtt komoly bajba kerül. — Ezzel az útlevel-ellenőrző bürokrata, a legnagyobb megvetéssel és utálattal végezve dolgát, bepecsételt Garry útlevelébe egy három hónapos látogatói vízumot.

A vám és az útlevelvizsgáló iroda épületén kívül színes forgatag várta a megérkező utazókat. Djellabákba burkolózott, vagy fehér köpenyekbe vagy gatyamadzaggal fent tartott buggyos gatyákban öltözött arabok, bozontos szakállakkal borított füstös arcok fezekben vagy turbánokat viselve és mellettük lapjára állított gúlákra emlékeztető fehér vagy fekete vászonba burkolt elevennek látszó geometriai alakok nyüzsgöttek mindenféle. Éjfeleke szemek villogtak kifelé a kendők mögül, vagy tekintettek körül az arcokat takaró fátylak felett, rejtett szájak és orrok, az iszlám asszonyai csendes engedelmisséggel álltak uraik és parancsolóik háta mögött. Néhány kevésbé szerencsés fejbúttól lábujjig be volt takarva a burka nevezetű köpenyegbe, amelyből csak egyetlen szem látszott ki és vezette a nőt, hogy neki ne menjen valami mozdulatlan tárgynak, vagy fel ne bukjon egy akadályba. Mások le voltak takarva köpönyeghez hasonló abaye ruhákba, vagy fekete csuklyákba a niqab-ba, mely csak egy keskeny rést hagyott, hogy szemeikkel valahogy kitekintsenek ruhabörtönükből. Az arabokon kívül voltak ott indiaiak, európaiak és egy pár amerikai. Az amerikaiak kiemelkedtek a tömegből, magas testalkatuk, beképzelt tekintetük és öntelt magatartásuk azonnal elárulta őket.

Garry minden nehézség nélkül megtalálta reá váró két munkatársát. Mindkettő fején fehér védősisak volt, amire rá volt pingálva a Sverdrup and Parcel cég neve és címere. A két férfi barátságosan üdvözölte Garry-t, mint honfitársat és mintha régi jó barátok lennének és kimentek vele az épület utcai oldala elé, ahol a járda mellett parkolva egy közepes nagyságú FIAT gépkocsi és sofőr várta őket.

A három amerikai és az arab sofőr keresztülhajtott Annaba belvárosán. Keskeny kanyargó utcákon haladtak előre, ahol kézzel nyomott taligák, szamarak és biciklik állandóan elzárták útjukat. A keskeny járdák mentében mindenféle, utcára kirakott portékákat kínálva, árucikkkel zsúfolt üzleteket vagy helybeli néven kasbah-akat lehetett látni. Az árnyékban mindenféle rosszul öltözött emberek tömegei álltak összezsúfolódva, látszólagosan nem csináltak semmit, csak hadonászva beszélgettek egymással. Piszkos víz poshadt a járdaszél melletti nyitott

csatornában, és terjesztette a baktériumokat, vírusokat és mindenféle más betegségeket. Fákat, virágokat és általában a zöld szint nem lehetett látni. Szabadon kitárva és minden védelmezés nélkül, az élelmiszerüzletek szatócsai kirakták árucikkeiket, ki a nyitott kirakatba, járdára terített kendőkre és durván összeszegelt faasztalokra széjjelterítve. Legyek ezrei borították a véres húsokat, beleértve kecskék és bárányok levágott fejeit. Amerikai jellegű élelmiszerüzletet, ahol a külföldről jövő vásárló elfogadhatóan becsomagolt, védett és hidegen tartott és biztonsággal elfogyasztható élelmiszercikkeket találhatott volna, nem lehetett sehol sem látni.

Elgin Scott tanácsa alapján, Garry két üveg skót whiskyt hozott ebbe a muszlim országba, ahol az alkoholfogyasztás a legszigorúbban tiltva volt.

Elgin szándékosan nem javasolta Garrynek, hogy élelmiszerkonzerveket hozzon, egy pár doboznyi szárított, nem romlandó ételt, hogy legyen mit ennie addig, amíg talál egy helyet ahol elfogadható áron tud venni olyan élelmiszercikkeket, amiktől nem lesz beteg, és nem kap hasmenést vagy gyógyíthatatlan máj és vesefertőzést. Garry semmiféle praktikus dolgot nem hozott magával. Olyan dolgokat pakolt be, amire a cégnek vagy munkatársainak volt szüksége, könyveket, tervrajzokat, irodai szükségcikkeket. A két üveg whisky nagyon közkedvelt árucikk volt az idegenbe szakadt amerikaiak körében, de senki sem látszott felelősséget érezni azért, hogy a tiltott alkohol becsempészése miatt, Garryt letartóztathatják Algériában és hosszú ideig börtönbe vethetik, az amerikai igazságszolgáltatási rendszer legkisebb védelme és protekciója nélkül.

Garry csak később olvasta szerződésében, abban az esetben, ha le lesz tartóztatva vagy terroristák túszként elrabolják, a fizetését többet nem folyósítják. A cég fizette életbiztosítási szerződés szintén nem fizetett volna, ha háború, forradalom vagy bármiféle ellenséges akció okozza halálát egy külföldi országban. Garry azt is megtudta, többek között, ha megszegné szerződésének bármi feltételét, például a három hónapi időtartam lejártá előtt visszatérne az Egyesült Államokba, vissza kellene fizetnie utazásával kapcsolatos összes költségeket, beleértve a repülőjegyenek árát New York és Algéria között.

—

A Sverdup alkalmazottak elhajtottak az építkezés helyszínére, a közeli Skikda nevű városba. Félig kész hatalmas olajtartályok és ipari épületek álltak egy bulldózerek által feltépett, kopár holdbéli táj közepén. Az üresen maradt területet teherautók, földmunkagépek, nagyátmérőjű acélcsővek, csőkönyökök, óriási szelepek, előre kiöntött betonelemek és ezernyi más és minden elképzelhető építkezési hulladék borította. A hely legjobban egy veszített csatamezőre emlékeztetett.

Garryt a project pénzügyi igazgatója, Henderson Scott úr fogadta a Sverdup cég irodájában és tájékoztatta a legszükségesebbekről. Átnyújtotta neki az első havi napidíjat, napi 15 dollárnyi összeget algériai pénzben és megígérte, ha Garry letöltötte idejét és marad a pénzből, készségesen vissza fogja váltani dinárjait amerikai bankókra.

Mint egy leereszkedő modorú gazdag rokon, Mr. Henderson szívélyes jóindulattal kezelte Garryt. — Fiam, mi késztetett arra, hogy ide gyere hozzánk, Algériába?

Mint egy becsületes és egyenes természetű egyén, Garry nem tudott hirtelen valami frappáns, ügyes hazugságot kitalálni, és visszakézből adott választ, valamit, amit éppen abban a pillanatban igaznak tartott és őszintén gondolt.

— A külön keresetért jöttem ide.

Henderson Scott olyanféleképpen morgott, mint egy vezérpávián, aki rendreutasít egy alantas majomlegényt, aki bizalmaskodással szeretné barátságát elnyerni.

— Azt hittem, hogy dolgozni jössz ide, és azért, hogy kisegíts minket. Őszintén becsüljük szókimondásodat, de hamarosan te is rá fogsz jönni, itt nem lesz olyan könnyű pénzt csinálni. Nagyon nehéz dolgunk van az algériai kormányhivatalnokokkal. Cégünk tekintélyes összegeket veszít ezen az üzleten. Minden költséget és kiadást szigorúan ellenőriznünk kell. Meg fogod látni, az alapvető szükségcikkék ára az egekig ér. Ivóvíz például, másfél dollár egy liter. Egy liter pedig nem sok, ha nem tudnád, alig több mint egy negyede a mi gallonunknak.

Henderson mély lélegzetet vett és könnyörtelen leckéztetését egy pillanatra színészi patosszal felfüggesztette. Levette szemüvegét és zsebkendőjét használva pedáns gondossággal tisztogatni kezdte a

lencséket. Talán valahol lelke mélyében azt is gondolhatta, hogy már éppen eleget ijesztgette ezt a naiv zöldfülűt, aki előtte ül berezelve, de valójában rettenetesen élvezve az alkalmat, és ha lehet, még szorosabbra húzta inkvizíciószerű vallatásának gúzsba kötő kötelét. Mély, elégedett lélegzetet vett, felfűjt mellkasából kieresztett egy rettenetesen aggódó sóhajt és folytatta az interjút.

— Beszélsz franciául?

— Nem, csak egy nagyon keveset.

— Valaki olyant kellett volna küldeniük ide, aki beszél franciául, — válaszolta Henderson rosszállóan. — Az üzleti konferenciákon és általában az építkezésen a francia a hivatalosan nyelv. Legjobb lesz, ha megjátsszod, hogy értesz franciául. De légy óvatos, ne egyezz bele semmibe, amiről nem tudod, hogy mit jelent. Röviden mondvá, barátocskám, — Henderson keskenyre húzta szemét és kárörvendően folytatta, — legyen szerencséd, mert alaposan benne vagy a pácba.

Garry nem szólt semmit, Henderson várt, majd atyai hangon tovább kérdezett. — Családod van?

— Igen, nős vagyok, fiatal feleségem van.

— Hát, — Henderson gúnyra húzta a száját és hangja szánakozóvá vált, — az asszonyt hiányolni fogod. Ez itt komoly probléma. Nincsenek nők, csak egy csomó, kivert magányos bika. Az arab nőkre még csak ne is gondolj. Férfirokonaik levágják a fejedet, ha szóba állsz lefátyolozott nőkkel. Sokan inni kezdenek és alkoholistákká válnak, mert magányosnak érzik magukat. A külön pénzt, amit itt keresnek, azt elisszák itt vagy prostituáltakra szórják el szabadságidejük alatt. Minden három hónap után meg kell újítanod látogató vízumodat. A cég öt nap szabadságot fizet neked, amit Párizsban tölthetsz. Volt itt például egy mérnök, szerelembe esett és el akart venni feleségül egy bogárszemű algériai leányt. Ötezer dollárt fizetett érte a leány apjának.

Henderson rettenetesen élvezte saját mondókáját, fölényes vigyorra fakadt és elégedetten böfögött, ahogy folytatta.

— Az algériai házassági szokások szerint, a vőlegény fizet a menyasszonyért. Mennél súlyosabb a menyasszony, annál nagyobb összeget kell a vőlegénynek fizetni. De mindenesetre, — Henderson arca ragyogott az átszellemült gyönyörtől, borzasztóan jól szórakozott másoknak a kárán, — és nem akarom túlságosan hosszúra nyújtani a

történetet, az esküvő előtti napon az algériai rendőrség tiszteletét tette a vőlegénynél. Megfogták emberünket és kidobták az országból. Ötezer dollárját soha nem kapta vissza, és még csak meg sem csókolhatta a menyasszonyt. Csak egyetlenegyszer, amikor a pénzt átadta a papának, akkor pillanthatott a leány fátyla alá.

Henderson ismét szünetet tartott, ájtatosan forgatni kezdte szemeit és tovább folytatta Garry ijesztgetését.

— Minden három hónapban, de ezt már talán mondtam, meg kell újítanod Algériai látogatási vízumodat, ha csak, — újabb szünet, — nem akarsz itt maradni meghatározatlan időre és folyamodni akarsz az állandó letelepedési engedélyért? De nem hiszem, hogy ilyen szándékaid lennének, — Henderson megállt beszédjében, széles vigyorral kivillantotta fehérre tisztított ki-be tevős protézisét és kikerekedett szemekkel kérdezte. — Vagy igen, le akarnál itt esetleg telepedni? Azt is el tudjuk intézni.

Garry csendesen hallgatta Henderson leereszkedő litániáját. A felét sem hitte el annak, amivel a gazdasági igazgató ijesztgette. De Garry rosszul gondolta, és később súlyos árat fizetett hitetlenségéért. Henderson igazat beszélt, és az elkövetkezendő keserves időkben, Scott Henderson volt az egyetlen igaz ember, aki barátságos volt Garryhez. Mindenki utálta a rettegett pénzügyi ellenőrt, mert zsugori módon kezelte a vállalat pénzét, de legalább, amennyire ez Garryt érintette, őszinte volt, szókimondó és egyenes.

A cég Garryt egy csinos kis amerikai stílusú parasztbungalóban, az állandó jelleggel itt dolgozó külföldi alkalmazottak számára épített terjedelmes település egyik házában szállásolta el. A szálláshelyet algériai vállalkozók építették és az algériai üzletfél felelőssége volt kivitelezésük, de egyelőre a Sverdup cég ellenőrei nem találták az építményeket elfogadhatónak és lakhatóságra alkalmasnak. Így nem kellett érte lakbért fizetniük, bár alkalmazottaik benne élhettek az épületekben, mindössze figyelmeztetve lettek, hogy a csapvizet fel kell forralniuk mielőtt ivásra vagy főzésre használják.

A szennyvíz jelenlétét jelző ürülékbacilus kiradírozhatatlan jelenléte még a legképzettebb algériai mikrobiológusok eszén is túljárt,

akik nem tartották lehetségesnek, hogy a homokos talajban, az ivóvízkút és a szennyvízderítő szükségtelen közelsége bármiféle problémát okozhat.

—

Egy St. Louis-ból való fiatal mérnök, Mark már régebben bent lakott a házban, ahol Garrynek kellett töltenie az éjszakát.

— Már két hónapja itt vagyok Algériában, — Mark kezdte bizalmaskodóan, — ha lejárt az időm, visszamegyek az államokba, de valószínűleg, ha lehet, újra feliratkozom egy három hónapos turnusra. Nagyon szeretem ezt a helyet.

— Nem néz ki túl rossznak, — Garry felelte belegyezően, — csak azt sajnálom, hogy nem hoztam magammal feleségemet.

— Sokkal jobb, ha nincs itt a nő. Probléma lenne vigyáznod rá, — Mark elmélyülten nézegette Garryt. — Túl sok magányos legényember van errefele és az arabok minden fátyolnélküli nőt szabad prédának tekintenek.

— Te is nős vagy?

— Nem, — Mark fölényesen elvigyorodott, — még túl fiatal vagyok, hogy asszonyt kössek a jászolba.

— De biztosan van valami szívbéli kedvesed, aki hiányzik neked.

— Nincs, még nem találtam meg az igazit.

A két fiatal férfi zavartan elhallgatott. Csend lett, jóval később Mark szólalt meg elsőnek. — Nem akarsz zuhanyozni? Van samponom és francia szappanom.

— Nem, — Garry gyanakvó pillantást vetett újdonsült barátjára. — Nem érzem piszkosnak magam. Inkább éhes vagyok, tegnap este óta nem ettem.

— Nagyszerű, — Mark azonnal kapott az ötleten, — akkor méltóképpen megünnepelhetjük jöttedet. Menjünk ki a tengerpartra. Tudok ott egy tisztességes francia éttermet. A gyarmati idők maradványa, ma kizárólag európaiak, amerikaiak és más pénzes, nem arab külföldiek részére fenntartott hely.

A francia étteremben, magasan fent egy hatalmas bazaltszikla kiugrás tetején és fantasztikus kilátással a holdsütötte tengerre, kitűnő marhasteaket ettek, amit édes és magas alkoholtartalmú algériai

vörösborral öblítettek le. Beszélgettek az olaj projectről és átbeszélték a helyben dolgozó amerikai kolónia tagjainak viselt dolgait. Önfelédten csevegve és eszegetve Mark lába feje többször hozzádörzsölődött Garry lába szárához, mintha az incidens teljesen véletlen és akaratlan lenne.

Az est további részében, Garry óvatosan maga alá húzta lábait.

—

Visszatértek a bungalóba és Mark kényelembe helyezkedett a díványon. Közvetlenül Garryvel szemben ült le, széjjeltárta térdeit és mintha, titokban hajlandóságát vizsgálgatná, belebámult Garry arcába.

Érdekes, Garry fontolgatta, vajon mi a csudáért teszi ez úgy széjjel a lábait, mint az a bizonyos szent páli szajha vagy egy örömlány egy 42nd Streeti burleszk matinén?

— Mark, — Garry kezdte és nézte, ahogy kollegájának füle, mint egy vigyázó kutyáé, kihegyesedett.

— Parancsolsz, kérlek, — Mark válaszolt és hirtelen mozdulattal megvakarta tojásait.

— Ha nem haragszol, de nagyon hosszú napom volt. Még mindig érzem a hosszú repülőút okozta időkülönbséget, úgy érzem, muszáj lesz aludnom egyet.

— Hát ez sajnálatos, de megértem, de csinálhatjuk a következő alkalommal is.

— Mit csinálhatunk? Nem értem miről beszélsz.

— Elmélyíthetnénk barátságunkat; néha nagyon nehéz a magányosságot elviselni. Mindenhol, de legjobban itt, az embernek szüksége van egy jó barátira.

Na, ebben már nincs sok kétértelműség, Garry gondolta, ha nem állok a sarkamra én is közéjük tartozónak fogok számítani.

Markra nézett és a lehető legudvariasabban kijelentette. — Nem vagyok meleg. Te az vagy? Vegyem ezt úgy, hogy ajánlatot akarsz tenni?

Mark kissé elvörösödött, de nem adta fel a reményt és higgadtan válaszolt, — Ideges látomásaid vannak. Azt hiszem sokat ittál. Jobban tennéd, ha aludni mennél.

Teljesen kimerülve és halálosan fáradtan Garry többet nem tudott és nem akart sértésekre és következményekre gondolni, és hogy kinek a

lábára tapos és milyen vétséget követ el a konstrukciós cég helybeli lokálpolitikája ellen. Bement a szobájába, magára zárta az ajtót és belezuhant az ágyba.

Reggel Garry megkapta vállalati kocsiját. Az olasz gyártmányú aprócska FIAT automobilnak kuplungos sebességváltója volt. Garry nem tudta, hogyan kezeljen egy kézi kapcsolású transzmissziót, egész életében automata sebváltós kocsikat hajtott, és idáig senkinek nem jutott eszébe, hogy megkérdezze tőle, hogy tudja-e hogyan kell hajtani egy kézi sebváltós kocsit.

A project menedzser csúnyán káromkodott.

— Mégiscsak hallatlan, olyan embereket küldenek ide, akik nem tudják, hogyan kell hajtani egy európai kocsit. Nagyon nem tetszik nekem ez az egész dolog, de adnom kell magának egy napot, hogy begyakorolja a kuplungos kocsik vezetését.

Garry nem válaszolt, csak megszégyenülten hallgatott. A főnök mérgesen folytatta.

— A maga munkahelye a sivatag közepén van, háromszáz mértföldre ide. Nincs felesleges emberem, akit maga mellé adjak. Magának egyedül kell elérnie a kijelölt szivattyúállomást.

Mintha hirtelen megbánta volna nyersességét és részvétet érzett volna a fiatal mérnök iránt, a nagyfőnök szinte bocsánatkérő hangon fejezte be leckéztetését.

— Az út veszélyes, de nincs más lehetőség, legyen óvatos és vigyázzon magára.

Garry egész délután a kuplungos kapcsolást gyakorolta, természetesen egy oktató vagy tanácsadó nélkül, és estére elegendő magabiztosságot érzett, hogy egyedül nekivágjon az ismeretlennek. Kora hajnalban, még napfelkelte előtt Garry nekiindult, hogy egyedül nézzen szembe az út kockázataival, a megbízhatatlan gépkocsi lerobbanásával és az ellenséges arab lakosság indulatos mérgével.

Még mindig ügyetlenül nyomogatva a kuplungot és a gázpedált, Garry kocsija ugrált, néha pattogott, mint egy bolha, és minden alkalommal, ha sebességet kellett kapcsolnia vagy felzúgott, vagy lefulladt a motor. Garry homlokát kiverte a hideg veríték, de valahogy

átvergődött a tengerparthoz közelebb lévő zsúfolt városokon.

Kissé beljebb a kontinensen, miután keresztülhajtott az első hatalmas hegyvonulaton, elérte a híres ősrégi citadellavárost Constantine-t, ahol teljesen elveszett a mindenféle tekergő görbe utcák észbontó sűrűjében. Egy útkereszteződésnél meg kellett állnia. Közvetlen mellette a járda tele volt lefátyolozott asszonyokkal és több tucat arab gyerekekkel. A motor leblokkolt, és ahogy újraindított a kocsi akkorát ugrott, mint egy részeges kecskebak. Az ijedt és feldühödött arabok káromkodtak és fenyegetően rázták öklüket. Szerencsére nem gondolták, hogy Garry külföldi, de ha valamelyiket megütötte volna és rájöttek volna, hogy a hibás sofőr egy kutyahitű gyaur, Garry jól tudta és halálra váltan rettegett a lehetőségtől, kirángatták volna kocsijából és a helyszínen agyonverték volna.

A project menedzser éppen tegnap adta neki a tanácsot.

— Garry, ha balesetbe kerülsz, ha lehet, ne maradj a helyszínen. Hajts tovább és jelentkezz a rendőrségen később. A börtön sokkal biztonságosabb hely, mint az utca ahol szembe kell állnod a feldühödött arab tömeggel, emberekkel, akiknek a nyelvét nem érted és nem tudsz beszélni velük.

Csodával hatásos módon Garry kikeveredett a városból és kiért a nyitott, sivatagi útra. A francia nyelvű útjelzések rövidesen eltűntek és kizárólag arab feliratok jelezték az útírányt. Garry nem ismerte az arab írásjeleket. Egy nagyobb útkereszteződésnél látott egy arab rendőrt. Hogy biztos legyen, hogy jobbra vagy balra forduljon célja felé, megállt és megszólította.

— Melyik út vezet Biskra felé? Lenne szíves megmutatni.

A jó svádájú algériai fakabát szerencsére értelmes felfogású és udvarias legény volt, és amellett angolul is értett. Beszédjéből Garry hamar kivette, hogy nem volt éppen a legjobb véleménye sivataglakó, Tuareg honfitársairól.

Valahogy ez a találkozás, ezzel a felvilágosult gondolkozású arab rendőrrel a sivatag kellős közepén, aki szimpátiát mutatott az iszlám szerint vallástalan idegen irányában, reményt adott Garrynek, hogy talán mégiscsak túl fogja élni ezt az észak afrikai megpróbáltatást, amit tisztára önhibájából, saját maga zúdított nyakába.

A táj észbontóan szép volt. A Juraszik korból való üledékes

kőzethegyeket a könyörtelen elemek a millió évek alatt rémségesen fantasztikus teraszokká, borotvaéles hegygerincekké és mély sziklaszakadékokká formálták. A közöttük kanyargó út követte a hegyek lábai között megszorult keskeny völgyeket. Itt-ott néha, fent a magasban magányos facsoportok álltak, elszórtan zöldes foltok tarkították az égetett téglaszínű kopár vidéket, de mindenfele máshol emelkedő bércek, félelmetes ormok és görgeteges kősziklák meredeztek, és amerre a szem ellátott minden mélyedésben vörös szaharai homok lapult. A vízmosások mélyén pálmafa ligetek bágyadoztak a forró szélben és a messzi távolban oázisok vibráltak a délibáb tükrében. Az út néha lekanyarodott egy-egy vádiba, és az út a nyáron kiszáradt folyómedren keresztül vezetett tovább. A vízmosáson átvezető hidak le voltak rombolva vagy teljesen hiányoztak, és Garrynek át kellett hajtania a kavicsos medren, a kis Fiat kocsi tengelyét szinte elérő sekélyvizű folyóátkelőn.

Hetekkel később Garry megtudta, a hidakat az Algériai szabadságharcosok robbantották fel, kijelentvén, hogy nincs semmire sem szükségük, amit a hitetetlen kutya franciák építettek gyarmatosító katonáiknak. A hegyek tetején néhol dűledező épületek maradványai látszottak, régebbi Idegen Légión erődítmények, ma már csak puszták, elhagyott romhalmazok. A hosszú autótűt alatt Garrynek volt elegendő ideje átgondolni helyzetét. Elment külföldre és ezért a szörnyű rémlátomásért magára hagyta fiatal, gyönyörű feleségét, és három hónap letelte előtt nem volt visszaút. Hátra hagyva, odahaza a Bronxban, egyedül és védtelenül, egy gondosan oltalmazó férj nélkül, szépséges és szexi asszonya többé nem volt az övé.

Marcangoló szívfájdalomtól gyötörve Garry rádöbbsz a valóságra, hogy mennyire szerette feleségét és kínzó féltékenység markolt mellkasába. Mérgező volt önmagára, hibáztatta munkaadóját, de a bánat késő volt. Nem tudott semmi más tenni, csak hajtani tovább autóját és átélni a következő három szörnyűséges hónap megpróbáltatásait.

Egyedül csak abban reménykedhetett, hogy amikor szerződésének lejártával visszatér, Linda még mindig várni fog rá. Garry nem akart Stuartra gondolni, ki akarta agyából törölni az együtt elkövetett ostoba szórakozások emlékét. Elhatározta, Lindát bármilyen körülmények között is visszaveszi, bármi is történjen asszonyával vagy bármi kalandja legyen, feltéve, ha felesége még mindig hajlandó lesz visszatérni hozzá.

A sivatag magányosságában Garry megígérte a fent való Istennek, hogy mostantól kezdve sokkal jobban fog feleségére vigyázni és soha többé nem fogja magára hagyni. Megfogadta, hogy minden férfit távol fog tartani asszonyától. *Csuda a nemjőjét*, kiáltotta fájdalmasan, legfőképpen Stuartot nem fogja Linda közelébe engedni. Teljesen lehetetlen, marcangolta önmagát, hogy Stuart és Linda között valami szerelmi kapcsolat legyen, a visszataszító gondolat nem lehet semmi más, mint saját fantáziájának hagymázos rémlátomása, amit józan ébredéssel bármikor tova lehet űzni.

Késő délutánra Garry végre elérte a Biskra oázist, mai napra tervezett útjának végcélját és behajtott a franciák építette régies kinézetű, de elegáns hotel parkolójába. A megpróbáltatás és az ördögi körökben kavargó csillapíthatatlan önvád halálosan kimerítette, és ahogy kiszállt a kocsiból büntudatot és hasogató fejfájást érzett.

Tizennegyedik Fejezet

Néhány nappal Garry távozása után ifjúi életkedvem gyógyító ereje frigyre lépett a múlt idő könyörületességével és segített, hogy rátérjek a fokozatos helyrejövetelemhez vezető keskeny ösvényre. A rettenetes döbbenet, ami ért, ahogy Garry otthagyt és az azt követő zsibbasztó tehetetlenség és a súlyos apátia lassan engedni kezdett. De magamra maradtam és egyedül a lakásomban, az üres esték rémisztő csendességében, amit a néma éjszakák fekete hallgatása követett, csak feküdni tudtam ágyamban, nyugtalanul és mégis halálosan unottan. Hogy megtörjem a fenyegető hallgatás csendességét, zenét tettem fel a lemezejátszóra és próbáltam nézni a televíziókészüléket. Minden hiába, legkedvesebb lemezeim sem tudtak felvidámítani és a TV műsorok tele voltak hirdetésekkel. A gyakran beugró és vég nélkülire húzódó reklámozás, melyek örökké ostobának és fárasztónak tündek, tolaodva nyomták rám dőreségeiknek cifraa színezett tömegét és elcsépelt közhelyeket használva vég nélkül hirdettek olyan árucikkeket, melyeket tudtam, sohasem használnék.

A hirdetések alatt állandóan kiugrottam a konyhába, hogy valami harapnivalóval vigasztaljam magamat. Két esztendő alatt összegyűjtött fölösleget, szemétre való tömegkészítményeket, cukorkákat, penészedő kétszersülteket, ostyákat, sóspereceket és tartósított hasáburgonyát melyek határideje már régen lejárt, minden fellelhető maradékot megettem. Telezabáltam magamat és tartós szorulásom lett, pocakom feldagadt és állandósult idegességem miatt még mindig éhesnek éreztem magamat.

Gyomrom messzire kiállt és kerekded kebleim duplára dagadtak. Belenéztem a tükörbe és megláttam felpuffadt kövérségemet. Inkább hiúságból, mint józanságból, de eszemre tértem és sietve kihúztam a televízió zsinórját a hálózatból. Nem volt szándékomban magányos és elhízott asszonnyá változni, és állandóan rágcálni nassolnivaló

finomságokat, gyorsfagyasztott technikával szárított trágyaételeket, mint egy kövéredő pondró, aki gondtalan örömmel harapdálja a fák zöldellő leveleit.

Vesztegetni időmet és ifjúságomat, az év legszebb évszakában, szinte hányingerem volt a gondolattól. Teletömött gyomrom beteggé tett és okádni szerettem volna. Boldogtalan és nyughatatlan lettem és a változatosság kedvéért valami hasznosat akartam csinálni. Harcolnom kellett egy lelki fájdalom ellen, melyet a tehetetlen lustaság okozott, és erővel kényszerítettem magamat, hogy felvegyem fenekem a díványról. Maga a pusztá mozdulat fizikai fájdalmat okozott, de elszántam magamat, ki fogok lábalni ebből a szörnyű depresszióból és összetört életem darabjait felszedem a padlóról.

Felhúztam az ablakot és mélyen beszívtam a kívülről beáramló tavaszi levegő izgatón éltető finom balzsamját. A fák dús lombozata a zöld ezernyi árnyalatával integetett felém, és az orgonabokrok lila csokra, egy szomszéd kertből átnyúlva és teljes virágzásba borulva ablakom alatt, szédítően szenzuális aromát árasztott boldogan kitáruló orrocskám finom idegszálacskái felé. Tombolva az élet örömétől, a tökéletes és napfényben fürdő dicsőséges nyári nap megrészegette érzékeimet, és az illatok bűvös szőnyegén tovalebegtetve lényemet, kicsalogatott a fenséges természet gyengéden gyógyító kebelére.

Istenem, ez a csodálatos késő májusi időjárás, el kell, hogy hagyjam lakásom börtönét és ki kell, hogy kalandozzak a külvilágba.

Miért nem gondoltam már erre régebben? Az egyszerűség gyakorlatiassága egyszerre kivilágosodott elmémbe, mi lenne, ha végeznék egy kis aerobics testgyakorlatot.

Átkutattam fiókjaimat és felvettem egy élénkpiros rövid nadrágocskát és egy fehér, lazán kötött pamutblúzt hozzá. Kiöltözve, mint Vilma Rudolph az olimpiai játékokon, kimentem az Oval Park Reservoir parkba és lassan kezdtem körbe kocogni az atlétapályán.

Kezdeti lassúságom rövidesen életerős ritmussá növekedett. Arcom kimelegedett és bőröm egészséges rózsaszínűre hevült. Mély lélegzeteket vettem és tüdőmből fokozatosan kitisztítottam a lakás áporodott levegőjét. Nyugdíjas férfiak, öregesen játszva különféle sportjaikat a hatalmas tölgyek és juharok árnyéka alatt, megálltak tevékenységükben és szemeik, csodálattal adózva testem minden

kerekded kontúrjának, követték futásom. Bámészkodásuk nem zavart, egyenesen jólesett, és egy csiklandozóan kellemes érzést adott belső énemnek. Az izgató sejtelem, hogy még mindig fiatal voltam és kíváncsi, és szeretni lehetett engemet, teljes erővel visszatért és egy szenzuális vágyódás, hogy odaadjam magam a szerelemnek, futótűzként terjedt szét vénáimban és ereimben. Egyre gyorsabban vágtáztam, húsz kör lefutása után alaposan kiizzasztottam magam, de mindhiába. Legmélyebb bensőmből felszínre törekvő szomjúságomat, élnivágásomat többé nem tudtam elfojtani. Szerelemre kiéhezetten akartam, hogy felfigyeljenek rám és kívántam, hogy megérintsenek.

Az atlétapálya után hazamentem, kifulladás, átforrósodottan és veresen, mint egy leforrázott csípős paprika. Megittam egy jó pohár narancslevet és lezuhanyoztam. Testem égett a vágytól és elvesztettem józanságomat, és képességemet, hogy kordában tudjam tartani felszabadított és vitalitástól túlradó, tavasz éltette hormonjaimat.

Zuhanyozás után világoszöld vászonruhácskát vettem magamra és fenekemre felrángattam egy fehér, csipkés szélű bugyit. Beleléptem egy divatos, tűsarkú cipőbe és kísértálmam a felvonó ajtajáig.

Felmentem Stuart emeletére, csendesen és lábujjhegyen, mint egy balerina az operában, vigyáztam, hogy cipősarkaim ne csattogjanak a kemény csempepadlón. Nem csengettem be és nem vártam ajtaja előtt, kulcsommal, amit még mindig táskámban rejtegettem, kinyitottam a zárat és halkán besurrantam.

Stuart, ahogy meglátott nagyon meglepődött, de örülni látszott, mint egy aranyásó a vadnyugaton, ha a fejére esik egy aranyrög.

Éppen ebédelt, egészséges ételt, pulykasonka, főtt krumpli és kifőtt káposzta volt előtte és kedvesen kérdezte, hogy kérek-e belőle. Talpas üveg poharakba mind a kettőnknek félédes fehérbort öntött. Néhány falatot haraptunk és vidám jókedvvel koccintva összeütöttük poharaink szélét.

Egy perccel később, amikor az ízletes étel és a mámorító bor megtette kívánt hatását, Stuart rám nézett.

— Örvendek, hogy láthatlak, — mondta, — hogy mennek dolgaid? A betétkönyveket hoztad át?

A betétkönyvek nem voltak nálam, de Stuart nem csinált problémát belőle. Felállt és hozta a következő gyémántkövet. Mint máskor, most is

néztem, ahogyan kiveszi a kazettát a széfből. Értettem a matematikához, évekig a könyvelésen dolgoztam, és ahogy Stuart forgatta a kombinációs zár kis fémkerekét emlékezetembe véstem a számokat. Stuart annál restebb volt, mintsem megcserélje a kódot, mindig ugyanazt a négy számot használta és én pontosan rögzítettem őket fejemben.

— Stuart, — mondtam csendesen, — valamit el kell, hogy mondjak neked.

— Miről van szó, — Stuart válaszolta, — nekem nyugodtan elmondhatod, drága angyalkám. Rossz hír nem lehet, hiszen a te ajkaidról fakad.

Stuart hangja lágy volt és csöpögött a csurgatott méztől, mesterséges és alakoskodó talán, gondoltam egy pillanatra, de elhajtottam magamtól rossz érzéseimet és naiv őszinteséggel válaszoltam.

— Ez attól függ, a hír talán nem jó nekem, de kettőnk számára nagyszerű is lehet.

Hát ilyen csábos bízgatásra nem volt szükség. Nem volt szándékomban Stuartot játékosan felingerelni. Nem lett volna szabad, hogy jelezzem, hogy három hónapig, amíg férjem távol van szabad a játék köztem és Stuart között. Egy nagyon lényeges határvonalat keresteztem ezzel a néhány meggondolatlan szóval. Tértem elgyengült és agyam elködösödött, és hirtelen jött őszinteséggel, de igazán szívből kimondva, egy kis szünet után szomorú, kedvevesztett hangon folytattam.

— Garry itt hagyott.

Stuart úgy megugrott, mintha villám csapta volna meg. — Mit csinált? — kérdezte, — meg van örülve? Véglegesen, mikor?

— Elment Algériába, három hónapra.

— Visszajön?

— Gondolom, — feleltem, de hangom letargikus volt és a választott szó reménytelenül depressziósnak hangzott. Stuart nem hagyta kétkedő hangom észrevétlenül.

— Mit mondasz? Nem vagy benne biztos?

— Majd visszajön akkor, — mondtam és szemeim könnybe lábadtak és hangom sírósan reszketett, — amikor rájön, hogy mennyire hiányzom neki. Ebben majdnem biztos vagyok, de ahogy elment, és az a bosszantó lelkesedés, hogy majd felfedezi a Szahara homokját és a

tevéket, az nagyon rosszul esett.

— Drága, szegény kicsi bogaram, — Stuart vígasztalt nyájaskodóan, — ezt a durva lelketlenséget nem érdemelted meg. Miért ment el Garry, egyáltalán? Mi oka volt rá?

— Gondolom, egy kis többletpénzt akar csinálni, és meg akarja tartani állását.

— Pénz, pénz, mindig csak az a bűdös pénz. Fiatalemberek örökké csak a dollárt kergetik. Nem veszik észre, hogy az élet szépsége milyen gyorsan eliramlik mellettük, és nem tudnak megbecsülni egy ilyen csodálatos és elragadó feleséget, mint te.

— Ugyan, Stuart, ki filozofál itt? Nem te is pontosan ezt csináltad, amikor fiatal voltál?

Stuart azonnal reagált. Írisze összehúzódott és, mint egy tigrisnek, aki vadászni indul kigyúlt szemében a fény, itt volt az alkalom, hogy karmai közé kapja a régen óhajtott áldozatot. Arcára, mint aki balekot talált ravasz trükkjének, egy vásári csepűművész bizalmaskodó mosolya derült.

— Most már értem, — mondta, — hogy miért mondtad, hogy a hír talán jó is lehet kettőnk számára.

Csapdába kerültem. Egyetlen hibát csináltam, talán tudat alatt, akaratlanul, és Stuart kegyetlen gyorsasággal csapott rá tévedésemre. Gondoltam, amíg lehet, rugalmasan visszavonulok.

— Félreértettél, semmi változásról nincs szó, minden a régiben marad.

— Természetesen, hogy nincs, — Stuart felelte álszentén, — mi ketten jó barátok és szeretők maradunk, de sokkal több zavartalan időnk lesz egymásra. Különösen, ha meggondolom a fantasztikus meglepetést, amit én tartogatok számodra.

Ezt nem így gondoltam. Stuart nem a helyes irányban nyomult előre. De talán az én hibám volt. Talán illetlenül viselkedtem. Igen, hát persze, mondhatnák a pletykázók, férjezett asszony vagyok és szeretőt tartok, ami az álszentek erkölcsi szemléletének megfelelően, a férfiak erkölcsi normája szerint, féltékeny és irigy férfiak mércéje szerint, egy megvetendő dolog. Ha a templomban, a gyülekezet tagjai tudnának esetemről, még le is köpnének és szájhának hívnának a szemembe.

De nem vagyok szajha, én egy felszabadult gondolkozású

független nő vagyok. A férfiak rabszolgaként tartottak minket évezredekig. A férfiak vallása ördögi démont csinált belőlünk, mi vagyunk azok, akik bűnbe csábítják a férfi nemet. A férfiak fizikailag erősebbek, mint mi és ránk kényszerítették, hogy elvégezzük helyettük az alantas, otthoni munkafajtákat, amíg ők halásztak, vadásztak és keresgéltek. Odahaza hagytak minket a gyerekekkel és ránk nyomták a házimunka elvégzését. Biztosak akartak lenni abban, hogy csak saját gyerekeiket kell felnevelniük és megkövetelték tőlünk a szüzességet és a házastársi hűséget. Rendben van, de a fogamzásgátló tabletta felszabadított minket. A tabletta a szexuális világforradalmat ajándékozta nekünk. Most már a mi kötelességünk, hogy ne engedjük magunkat többé és ne szenvedjünk tovább. Véget kell vennünk otthoni búslakodásunknak és annak, hogy letargikusan várjuk haza urunkat és parancsolónkat. Fel kell vennünk a harcot. Vissza kell vágnunk azért, hogy reánk erőltették önző szándékaikat, és minden férfit személyes ellenségünknek kell, hogy tartsunk. Ez alól senki se legyen kivétel, azt a kicirkalmazott csillagát neki.

Láttam, Stuart észrevette, hogy mennyire küszködöm belső okfejtéseimmel. Átlátott a magamra vett merészen kackiás álarcon és észrevette a felvett maskara alatt rejtőzködő ijedt és félénk nőt, akit elhagyott védelmező férfiembere. Stuart tovább törtetett előre és álnokul szöve hálóját kedveskedően folytatta szavait.

— Nem akarlak választásra kényszeríteni, — mondta lassan, — te egy felvilágosult gondolkozású nő vagy, — Stuart mintha olvasta volna gondolataimat, úgy beszélt, — jogod van arra, hogy kizárólag a saját érdekeidet tartsd magad előtt.

Micsoda ravasz rábeszélés, gondoltam, mire akar kilyukadni ez az alávaló gazember.

Stuart kényelmesen hátradőlt székében, hosszasan kortyolt borából és rám nézett, szemében ott ült a győztesek alávaló magabiztossága.

— Nekem is földrengető híreim vannak. Nyugdíjba megyek. Utolsó munkanapom a következő péntek, ennek a hétnek a végén. Itt a soha vissza nem térő alkalom, hogy lemenjünk Floridába és élvezzünk egy megérdemelt, hosszú és nyugodt vakációt. Az anyagi gondoktól mentes boldog és végleges szabadságolás volt a fő okom, hogy gyémántjaimat elkezdtem átváltani készpénzre.

A megvilágosodás váratlanul ért. Meglepetésemben semmit nem tudtam mondani és borzasztó ostoba arcot vágtam. Érdekesnek hangzott az ötlet. Egy egzotikus vakáció, amilyenben még soha nem volt részem. Florida, szubtropikus paradicsom, luxusélet, hedonista élvezetek, hadd jöjjenek és habzsoljanak benneteket. Többé nem lesznek magányos estéim, unatkozás és depresszióban átszenvedett éjszakák. Nem siettem válaszolni, de ábrándjaim elvették eszemet, és nagy sokára is csak egy gyenge, patetikus választ, azt is a legszánalmasabban hangzót tudtam összeszedni.

— Florida?

— Igen, Florida.

Horogra kerültem, mint egy aranyhalacska. Bekaptam a csalétket és ráharaptam. Meg voltam fogva és Stuart lassan kezdte feltekerni a horgászszineget.

— Van egy öröklakásom Tampa környékén. Ötcsillagos üdülőhelyen. Tejben-vajban fürösztenelek, ha lejönnél velem. Minden turista látványosságot megnézünk. A közhiedelemmel ellentétben a nyár nagyon is kellemes Floridában. A nap hevesen tűz, de gyakran van zivatar, ami lehűti a forróságot. A klubban remek a zene és zamatos hűsítő italokat lehet kapni a bárban. Elnyújtjuk magunkat egy nyugágyban és élvezzük az életet, de úgy ám, mint soha azelőtt.

Még mindig nem döntöttem el, hogy mit csináljak. Az ajánlat nagyon csábított, de tudtam, ha elfogadom ez minden eddiginél erősebben Stuarthoz fog kötni. Ez nem lesz többé flörtölés és sikamlós szex játék, amit eddig folytattam az öreggel, de nem mondhattam neki nemet, és nem akartam durván elutasítani. Mindössze akadályokat gördítettem Stuart előretörésének útjába és olyan kifogással hozakodtam elő, mint amilyent csakis egy ködös agyú féleszű, mint én találhatott ki.

— Mi van akkor ha Garry felhív telefonon vagy levelet ír?

Stuart készen állt arra, hogy palacsintává hengereljen én meg hápogtam, mintha csak pisztollyal lövöldöztem volna egy felém dübörgő páncélos behemótra. Stuart készen állt válaszával és pozdorjává lőtte gyengén összehordott védelmi barikádomat.

— Numero unó, — mondta, — a sivatagban nincs telefon. A Szaharában nincs nemzetközi hívásokat kezelő telefonos kisasszony. Az építőipari vállalkozók rövidhullámú rádión keresztül tartják egymással a

kapcsolatot. Numero duó, ha kérvényezed, a posta továbbítja összes levelezésedet az én Florida lakásom címére. De ha akarod, bérelhetünk egy postafiókot a helybeli főpostán és továbbíthatod levelezésedet oda. És harmadszorra, de nem utolsósorban, lehet, hogy annyira szeretni fogod a Floridai életmódot, és a fényes napsütést, hogy többet soha nem kívánczol ide visszajönni, északra.

— Kétlem, — feleltem, — ha Garry hazajön, minden körülmények között visszatérek hozzá.

Ez úgy hangzott, mintha máris belegyeztem volna az utazásba. Stuart sikeres üzletember volt, rábeszélte, eladta nekem ötletét. Boldogan vigyorgott, mint egy sporthorgász, aki már látja, hogy horga beleágyazódott nagydíj várományos áldozatának torkába.

— Tehát akkor lejössz? — mondta Stuart és lassan kezdte befele húzgálni horogra akadt áldozatát, engemet.

Megfogtak és kihúztak a vízből. Stuart csak le kellett nyúljon kézi hálójával a mélybe, kisedjen életfenntartó elememből és rabszolgájává tegyen, és én még csak nem is tiltakoztam ellene. Nagyon meglepődtem saját viselkedésemem. Tényleg ennyire szükségem van egy vakációra. Ennyire tunya vagyok és hanyag, hogy nem tudok elviselni egy kis egyedüllétet. De csapdába estem és csak a részletek érdekeltek. Ravasz üzletemberi trükkjével Stuart teljesen megetetett. Valamit ajánlott, ami látszólagosan ingyenes volt és vakci szemeimmel nem láttam az óriási árcédulát. Stuart tudta mire törekszik és mit akar eladni, és javaslatának elfogadását szándékosan triviális döntésnek állította be.

Válaszoltam, de úgy, mintha elvesztettem volna saját akaratomat és Stuart gondolkozott volna helyettem.

— Lehet, — mondtam, — Garrynek azt mondtam, hogy talán elutazom Ohióba a szüleimet meglátogatni, nem hiszem, hogy gyanút fogna, ha rájön, hogy nem vagyok itthon. Egy biztos, apámat nem akarom látni és Garry sem találkozott velük sohasem, de még csak soha nem is beszéltek telefonon. Garry nem hívna oda, hogy ellenőrizze ottlétem. Nem fog dolgaim után járni, elegendő gondja lesz azzal, hogy túlélje Algériát és siessen haza a szoknyám mellé.

Stuart máris felfogta, hogy meggyőzött és, hogy hajlandó vagyok vele Floridába menni, hogy férjemhez hasonlóan én is lássak világot. Miért ne tapasztaljak meg dolgokat, amíg férjem élvezzi életének nagy

afrikai kalandját? Ez tökéletesen egybevágott Stuart terveivel. Nem tudta palástolni örömét és elragadtatását.

— Tehát megegyeztünk, — Stuart vigyorgott, mint egy csaló, aki éppen most cserélte ki a pénzes és az üres borítékot és sikeresen becsapta áldozatát a légy bizalommal hozzám utcai hazardjátékban. — Akkor jössz velem. Megveszem a repülőjegyeket mind a kettőnknek és már ezen a szombaton mehetünk is. Addig menj el a helybeli postamesterhez és jelents be, hogy küldjék utánad leveleidet. Az űrlapon írd be a 34653 számú postafiókot, a város neve New Port Richey. Egyszer egy héten elhajtunk oda és felvesszük leveleidet. Így idejében ki fogod tudni fizetni összes számláidat és válaszolni tudsz majd Garry szerelmesleveleire. A csekk könyvedet hozd le Floridába. Adok neked ötezer dollárt kölcsön, hogy minden számlát ki tudj fizetni, mialatt nem vagyunk itt a Bronxban.

Stuart itt megállt egy pillanatra, szúrósan rám nézett és folytatta.

— Még valami, és ez nagyon fontos, hozd le magaddal közös bankszámla könyveinket és az ékszereket, amiket neked adtam, azok sokkal biztosabb helyen lesznek ott, mint itt fent az üres lakásban.

Stuart hangja észrevehető izgatottságot mutatott. Teljesen be volt lelkesedve, hogy közös vakációra megyünk, hosszú nyugdíjas éveinek méltó nyitányára. Egyáltalán nem próbálta titkolni mennyire ragaszkodott hozzá, hogy én is menjek vele.

Lelkesedése megnyugtató, végül is jogomban állt elfogadni ajánlatát. Ha Garry világot akart látni, miért ne utazgatnék én is a saját kontómra. Hol van az megírva, morfondíroztam magamban, hogy én otthon üldögéljek, mint egy hamupipőke és sajnálkozzak szerencsétlen sorsom felett.

Felálltam és engedtem, hogy Stuart magához húzzon. Stuart ülve maradt és fejét befúrta hasam puha melegébe és átölelte kerek fenekem. Egyenként megmarkolta popsim két partját, kissé széjjelhúzta őket és benyúlt ruhám alá. Ez a kutya-macska játszadozás és közelgő remek kalandok előrevetése felizgatott. Összeszorítottam combjaim tetejét és éreztem, hogy elmelegedem. Kicsurranó nedvességem átáztatta bugyim közepét és önkéntelenül, meggátolhatatlan reflexként megremegtem, mint a mézzel telt virág melynek kelyhére méhecske, egy fullánkos here ebben az esetben, száll és inni kíván belőle.

Stuart a vén szatír, akinek lába helyett bizonyára patája van

észrevette felgerjedésemet. Diadalmasan rám nézett és gátlástalan szemtelenséggel megtetézte győzelmét.

— Menjünk a hálósobába, — mondta, — az ágyban kényelmesebb lesz.

Nem mozdultam első szóra, próbáltam ellent állni, de tiltakozásom sebezhető volt és eredménytelen. Már voltam vele többször is, Stuart régi férfiismerősöm volt, nem volt semmi nemi betegsége és nem tudott teherbe ejteni. Férjem nyolcezer kilométer távolságra volt tőlem, miért ne? Senki nem fogja megtudni. Stuart felállt és gyengéden a hálósoba felé ösztökölt és én, mintha egy rózsaszínű kenuban lebegnék a Niagara vízesés felé, és rövidesen elérném a pontot, ahonnan már többé nincs visszatérés, engedtem neki.

Ezen idáig Stuart diszkrét úriemberként viselkedett, nem beszélt el senkinek se viszonyunk. Talán, gondoltam, elmehetnénk vele erre a Floridai vakációra, senki nem fog rajtakapni és senki sem kezd majd köveket dobálni rám.

Beléptünk a hálósobába, engedtem, hogy fejemen keresztül Stuart lehúzza ruhámat. Rendszeretettből vagy csak időt nyerni, kicsiny négyzögre hajtogattam öltözetemet és letettem az ágy melletti lámpaasztalkára.

Ez alatt Stuart is levetkőzött és anyaszült meztelenen állt előttem. Pénisze, keményen állt és előre bökődve szinte elérte köldökét. Hosszú volt, vékony és a vége csupasz volt, fitymanélküli. Megbökte vele kicsiny fehér csipke bugyim közepét és lefele nyomott az ágy felé. Ellenkeztem, de egyre rámenősebben kényszerített. Fenekem elérte az ágy szélét kezeimet magasba erőszakolta és markát szorosan rákulcsolva csuklóimra, kezeimet kinyújtotta és fejem felett tartotta karomat.

Reám eresztette testsúlyát és szájon csókoltam. Duzzadt és érzéki ajkaim körülvették Stuart száját és a nyelvem bedugtam szájába. Dühödttől vágytól elteltem szinte lerágtam, marcangoltam ajkainak húsát. Feljebb húzódtam az ágyban. Stuart lefordult rólam és a csókolódzást abba nem hagyva lefeküdt mellém. Olyan közel volt hozzám, hogy testünk szinte egybeforrt.

Múló éveimmel és növekvő tapasztalataimmal kissé bölcsebb voltam, mint fiatalon, lábaimat összeszorítottam és nem engedtem, hogy rám másszon és betegye. Stuart a melleimet kezdte fogdosni, és szája

lecsúszott a nyakamra.

— Csillapodj, Stuart, kérlek, — suttogtam neki, — nagyon kérlek, engedd, hogy lecsillapodjunk.

— Linda, — Stuart követelte vágyódóan, — nagyon jól tudod, hogy nem tudok megállni. Imádlak és bármit megteszek érted. Amíg férjed nincs idehaza, a védelmeződ leszek. Apád leszek és szeretőd, férjed, amit akarsz, tudom, hogy te is akarsz engem. Hagyd abba az ellenkezést.

— Kívánlak, persze, hogy kívánlak, — sóhajtottam vágyódóan, — de egyszer játszani akarok, addig akarlak izgatni, ameddig széjjel nem repedsz a vágytól, elolvadsz, és könnyörögni nem kezdesz kegyeimért. Idáig nagyon könnyen megkaptál, de játszótársam elment és most veled kell játszódnom.

Tehetlenségre kényszerítettem Stuartot, nem engedtem, hogy azonnal belém hatoljon és ágyéka kicsattogtassa belőlem a fényes napvilág erényes józanságát.

Stuart arcára kiült a bosszúság. De az én kezemben volt a gyeplő és Stuartnak engedelmeskedni kellett máskülönben mehetett egyedül vágyálmainak vakációjára.

Kicsit elhúzódtam tőle, oldalt fordultam, felkönyököltem és ránéztem. — Stuart, — mondtam határozottan, — ilyesmit még soha nem csináltunk, de kézzel akarlak kielégíteni.

— Nem, Linda, azt már nem, — Stuart nyögte, — nem szeretem az ilyen ferde dolgokat. Magam sem csinálom, és nem akarom, hogy te csináld nekem.

— Ha velem akarsz játszani, meg kell szoknod a változatosságot, — feleltem, megmarkoltam és huzigálni kezdtem vesszejét. Később feltérdeltem és a számat használva lementem rajta egészen a tövéig. Stuart nem tudott ellent állni, kéjesen nyögött és dobálta magát. Vártam, amíg a szám megtelt nyállal és akkor szájon csókoltam. Utána hanyatt fordultam, lehúztam a bugyit és széjjeltettem a lábamat.

— Gyerünk, öreglegény, — mondtam, — a lady készen áll befogadásodra.

Betette. Pénisze teljesen be volt borítva nyállal és szerelmem savanykás nedve patakként csurgott előre hüvelyem belsejéből. Stuart minden nehézség nélkül hatolt belém. Hosszú dákóját csonkig benyomta,

majd szinte teljesen kihúzta. Hüvelyem cuppogó és csattogóan szopogató hangokat hallatott, annyira megtelt sikamlós kenőanyaggal.

Rövidesen elegendő volt és pozíciót cseréltünk. Én fordultam felülre, ráguggoltam Stuart combjaira és lassan aláereszkedve beleültem keményen ágaskodó árbocába. Előrehajoltam és szájon csókoltam. Széles és erős csípőcsontom és terjedelmes fenekem szinte maga alá temették Stuart derekát. Stuart hagyta magát, nem mozdult csak fogdosta vállaimat és kezeivel markolászta popsim partjainak izmos sonkáit.

Ez ment egy darabig, elegendően hosszú ideig, végül is meguntam és izgalmam lelohadt. Száraz lettem és fájni kezdett a súrolgatás. Ideje volt, hogy befejezzük. Stuartnak problémái voltak a szívével és nekem elegendő volt a szeretkezésből. Lekászálódtem róla, leugrottam az ágyról és bejelentettem.

— Stuart, mennem kell. A bank háromkor bezár, és még ma szeretném betenni a pénzt.

Stuart teljesen ki volt merülve és megragadta az alkalmat, hogy véget vessen a számára szokatlanul elnyújtott aktusnak.

— Ok, igazad van, — felelte, — Floridában folytatjuk.

Pontosan, gondoltam, csak nem képezed, hogy nászútra megyek veled, nagypapa. Kizárólag világot látni megyek, de ha akarsz, velem jöhetsz. Gyorsan felrántottam a bugyimat, szinte sebesebben, mint egy burleszklány a 42nd Streeten és belebújtam ruhámba. Sietve megigazítottam hajamat a fürdőszobai tükör előtt és kicsit megmostam arcomat a mosdónál. Visszamentem a nappaliba és megragadtam kékításkámat a pénzzel és a bársonyzacskóba rejtett gyémánttal.

— Rövidesen találkozunk, — mondtam sietve, — vedd meg a jegyeket. A többit elintézem én.

Kimentem az ajtón és otthagytam kimerült és kielégítetlen szeretőmet az ágyban, hogy sértett büszkeségét orvosolja egyedül és magányosan.

—

Stuart után lesétáltam a postára és beszéltem a postamesterrel.

— Egy darabig a szüleimnél leszek Floridában. Szeretném, ha utánam küldenék levelezésemet. Egy helybeli postafióknál szeretném felvenni.

— Legyen szíves a szükséges űrlapot kitölteni, — felelte barátságosan az idős postamester.

Beírtam a szükséges adatokat, jeleztem a továbbítás kezdetét és visszatértem napját szabadon hagytam. Ahogy visszaadtam a kérelmezést, a soros tisztviselő furcsállóan rám nézett és megjegyezte.

— Nem adta meg a visszatérés dátumát.

— Baj? — kérdeztem, — nem tudom, hogy pontosan mikor jövök vissza.

— Nem probléma, csak akartam tudni, — mosolygott az idős férfi, — ha visszajött, csak jöjjön be, ide a postára és jelezze, hogy hagyjuk abba a továbbítást. Ne aggódjon, érezze magát jól Floridában.

A posta után elmentem a Chemical bank helybeli fiókjába, ahol Garryvel közös csekkszámhárom volt és betettem az ötezer dollárt, amit Stuarttól kaptam. Ami talán nem is volt szükséges, mert Garry fizetését, hogy tudjam fizetni a számlákat és legyen pénzem a mindennapi költségekre, cége automatikusan átutaltatta ugyanerre a kontóra. Stuart pénze gyakorlatilag megduplázta a teljes összeget, amit szegény Garry félre tudott tenni algériai keresetéből. Titokzatos és mondhatnám alattomos Stuart, nem szeretett maga után semmi nyomot hagyni. Soha nem utasított, hogy elismervényt írjak alá a nekem adott és felvett pénzekért. Így tehát, bizonyos szempontból, a pénzt máris a magaménak és férjemének tarthattam.

Odahaza feltárcsáztam a Mabell telefoncéget és megkértem őket, hogy vezessenek kimutatást beérkező telefonhívásaimról, mivel hosszú utazásra megyek, és időnként szeretném ellenőrizni, hogy kaptam-e valami fontosabb telefonhívást vagy üzenetet.

A hetvenes években még nem volt egyéni üzenetrögzítő, főleg nem olyan, amit egy messzi távolban lévő készülékről is meg lehetett volna hallgatni. A telefoncég megadott nekem egy számot, azt hívhattam, ha tudni akartam ki keresett és esetleg érdeklődött, hogy miért nem veszem fel a telefont sohasem. Ezzel minden elővigyázatossági óvintézkedést elintéztnek tartottam és késznek éreztem magam, hogy Stuarttal együtt megtapasztaljuk Florida látványosságait.

Ügyesen, kijátszva még saját lelkiismeretem is, meggyőztem magamat, hogy nem szerelmi nászútra megyek, még csak annak a közelébe sem, hiszen soha nem estem szerelembe Stuarttal, ami volt

köztünk az megtörtént, és tisztára csak szex volt, semmi más. Ellentmondásos okfejtés, nem? De én kizárólag Garryt szerettem és nem szerethettem rajta kívül senki mást. Életemben többé sohasem. Nem számított, hogy Garrynek hova kellett mennie, hogy megtartsa állását és milyen messzire kellett tőlem elmennie, hogy megkeresse pénzét, azt a pénz, amit házunkra szándékozott lefizetni. Hívhatsz ledérnek és szajhának, vagy nevezd csak liberális gondolkodású nőnek, a te döntésed, de én így láttam a dolgok állását, Stuarttal való közös floridai kalandunk nyitánya előtt.

A gyémánt értékesítését és a másik két bankot másnapra hagytam. Inkább hazamentem és egy kád langyos vízben fürdőt vettem és hosszasan áztattam magamat. Fürdő után bort töltöttem magamnak és kinyújtóztam a díványon. Semmi más volt rajtam csak egy fehér fürdőköpeny és csendesen hallgattam a cigányzene lemezt, amit feltettem lemezjátszómra. Apró, nyelvcsiklandozó kortyokban lassan kóstolgattam a bor ízét és álmodóan ittam be lelkembe a melankolikus zene mámorítóan édes dallamát. Elaludtam, fejem hátra bicsaklott és szájam tátva maradt. Éjfél is elmúlt mire felébredtem. Álmosan elbotorkáltam a hálósobáig, a köpenyt ledobtam a szőnyegre és hanyatt dobva magamat az ágyra, lefeküdtem, ahogy voltam, meztelenen.

Kábult félálomban, tudatalattiban vagy szándékosan, már nem emlékszem, hogy mikor és hogyan, de jobb kezemmel lenyúltam és gyengéd érzéssel, köralakban súrolva masszírozni kezdtem szeméremdombomat. A játék izgatón különlegesnek érződött. Izgalmam felhevült, széttártam combjaim és mélyebbre nyúltam, hogy izgassam és dörzsöljem szerencsétlen vaginámat, melyet nem is nagyon régen a vén szatír, Stuart brutalitása oly kegyetlenül meggyötört. Egyre gyorsabban mozgatva ujjaimat, az ágy is rázkódott, vadul csömöszöltem lábam közét, sebesebben és örültebben, ahogy az érzés egyre erősödött és kéjesebb lett minden elképzelhető határon túl. Másodpercek alatt elfeledtem minden kétségemet és tépelődéseimet. Testem lángra gyúlt és gyorsan elértem a gyönyör magasztos hegycsúcsát. Közeledve csúcspontomig, ujjaim kétségbeesett gyorsasággal próbálták követni kínzó vágyaim. Lábammat a mennyezet felé tártam és örületesen tomboló lendülettel ráztam alfelem. Fantasztikusan felségest élveztem teljesen egyedül. Sírtam, kéjesen nyögtem, két ujjamat mélyen magamba nyomtam és végül is,

jutalomképpen gyötrelmeimért elöntött a mennyei kielégülés enerváltan nyugtató felengedése.

Csuromvizesre áztatva, izzadságszagúan és kapkodva a levegőért, boldogan suttoztam a semmibe.

— Nincs szükségem férfire, Garry, egyedül csak téged szeretlek, jöjj vissza hozzám és nézd, ahányszor csak akarod, milyen csodálatosan tudom csinálni, amiben te legjobban szeretsz gyönyörködni. Rajtad kívül minden férfi csak egy felhergelt vaddisznó. Számomra te vagy az egyetlen ezen a világon.

Másnap eladtam a két nálam lévő gyémántot Shahriyarnak és kettéosztottam a kapott pénzt. Felét betettem a Bowery takarékbába és a másik felét az East River bank New Rochelle-i fiókjába. New Rochelleben kibéreltem egy biztonsági vasládikát a bank páncélozott pincéjébe és beleraktam összes ékszeremet. Ami az enyém, az, az enyém. Ha nem tetszem Stuartnak ékszerek nélkül, vegyen újakat.

Visszatérve lakóházunkba becsöngettem 85 éves öreg szomszéd nénimhez, Zsuzsi mamához és elmagyaráztam neki, hogy Garrynek el kellett mennie Algériába, hogy három hónapig egy mérnöki projecten dolgozzon. Én pedig kihasználom az alkalmat, és meglátogatom régen látott szüleimet Ohióban. Szeptember elejére mind a ketten visszajövünk, ígértem, és biztosítottam Zsuzsi nénit, hogy minden rendben van köztem és Garry között.

Zsuzsi néninek könnyek gyűltek a szemébe, ahogy válaszolt.

— Remélem, hogy ez mind igaz, maguk ketten olyan szépen egymáshoz illenek.

Megcsókoltam az öreg néni homlokát is megnyugtattam.

— Ne tessék aggódni, Garry és én, mi ketten nagyon szeretjük egymást. Én bíztattam férjemet, hogy vállalja el a megbízatást.

Lapos hasamra mutattam a ruha alatt és rápaskoltam. — Talán, lehet, — mondtam, — hogy hamarosan megsaporodunk és nagyobb lakásra lesz szükségünk.

— Csak nem terhes, Linda fiatalasszony, — Zsuzsi mondta boldogan és visszacsókolt.

— Még nem, Zsuzsi néni, — feleltem és átöleltem az öreg nénit,

— de leszek, remélem hamarosan az után, hogy férjem visszatér útjáról.

— Az isten áldása magukra, — mondta a néni és szerető, öreg szemeiben ott csillogtak az öröm könnyei.

—

Szombaton kora reggel találkoztunk Stuarttal az Eastern Airlines várócsarnokában a New Yorki, LaGuardia repülőtéren. Ezt én javasoltam és ragaszkodtam, hogy külön taxival menjünk a repülőtérre. El akartam kerülni a gyanakodásokat és a pletykázást. Nem tágitottam abból, hogy Stuart legalább egy órával előttem menjen ki bérházunkból. Nálam könnyű bőrönd volt, csak a legszükségesebb, vékony nyári ruhákat pakoltam bele, néhány alsóneműt, két pár cipőt, egy szandált és két bikini stílusú, kétrészes fürdőruhát.

Egyrészes fürdőruha nem illet karakteremhez. Az új, oldalt magasra felvágott szabás, melyhez fájdalmas, forró viasszal való szőrtelenítést kellett eltűrni, szabadon látszani engedte ágyékom és fenekem partjainak nagy részét, és szükségtelenül eltakarta hasamat és hátamat. Nem szerettem az egyrészeset, először is, szőrzetem borotválását szentségtörésnek tartottam, és másodjára, de talán lényegbevágóbban, alaposan le akartam barnulni Floridában. Ragaszkodtam a bikinikhez, melyek bugyijának teteje ugyan mélyen lent húzódott köldököm alatt és fent keblem szinte kibuggyant a melltartóból, de úgy általában, ahol fontosnak tartottam, a fürdőruha mégis betakart.

Alaposan bepakoltam tisztálkodási és szépítkezési szerekből. Táskámba beraktam jó pár illatos szappant, parfümöket, sampont, néhány kenőcsöt és kezegető olajt. Fontosnak tartottam, hogy bőröm fényes és ápolt legyen, és gondom volt, hogy magam is szép és kíváncsú legyek. Nem Stuart kedvéért, hanem csak úgy általában, magamért.

Ahogy jöttem felfele a mozgólépcsőn Stuart azonnal észrevett és úgy elkezdett vigyorogni, mint egy ló, akinek a gazdája hozza az abrakos tarisznyát.

A jegypénztárnál Stuart elém lépett és suttogóra fogva hangját, mintha rajta lenne valami háromnapos rekedtség, ő kezdett tárgyalni a jegyügynökkel. Odaadta neki az előre megváltott jegyeket és széles vállával előttem tornyosodva letette bőröndömet és a sajátját a mázsáló

mérlegre.

Körbekerültem és kilestem Stuart háta mögül. Észrevettem, hogy a két jegy Mr. And Miss. Osborne nevekre van kiállítva.

— Stuart, — próbáltam mondani, de Stuart felmarkolta a beszállási kártyákat és karomat megfogva sietve elirányított a biztonsági ellenőrzés felé. Nem akartam jelenetet csinálni és nem szóltam semmit, amíg le nem ültünk a beszállási kapu közelében lévő székekre, de ott megkérdeztem.

— Stuart, — sziszegtem mérgesen, — elment az eszed? Te úgy regisztráltál be engem, mint Miss. Osborne Paméla. Ki ez a Paméla? Mit forgatsz a fejedben?

— Rendben van, — Stuart kezdte, majd szünetet tartott és kissé bizonytalan hangon újrakezdte. — Hadd magyarázzam meg ezt egy kicsit részletesebben. Úgy gondoltam, hogy megelőzzük a sanda pillantásokat és kapcsolatunk folytonos magyarázását, legjobb lenne, ha mi ketten, mint apa és leánya jegyeztetnék be magunkat erre az utazásra.

— Ugyan már, — csattantam fel, — nagyon jól tudod, hogy mennyire utálom apámat.

— De ha én lennék az apád, — Stuart felelte, — akkor engem kedvelnél.

— Lehet. Nem bánom, legyél az apám, de ez azt jelenti, hogy szexről szó sem lehet köztünk. Nem vagyok hajlandó fajtalanzkodni egy közeli rokonnal.

Stuart nevetni kezdett. Azt hitte tréfálok. Miért kellett ilyen hamisságot elkövetnie? Miféle gondolatok bujkálnak sötét agyában, madárfészekszerű hajjal borított vastagsontú koponyája alatt. Ha nekikezdek, hogy apámként gondolkodok rá minden gusztusom el fog menni a szerelmeskedéstől. Micsoda ostobaság. De lényegtelen, hessegettem el a gondolatot, ez a névcseré csak erre a repülőútra szól.

Idáig életem csak otthonomhoz közeli körökben forgolódott, mostanáig keveset utaztam és még soha nem repültem. A felbúgó motorok mindent elsőprő ereje, az örült gyorsulás a futópályán és az éles szögben való emelkedés az egekbe, elragadta érzéseimet és elfojtotta minden aggodásomat. A gép pontosan öreg Bronxi szomszédságunk felett repült át és a Hudson folyó felett egyenesen déli irányba fordulva repült tovább. Felséges kilátásunk volt a manhattani felhőkarcolók kontúrára és később Washington impozáns épületeire. A felfedezés

bódító kíváncsisága árasztott el és rettenetesen élveztem a repülést.

Lelkesedésem tovább növekedett, amikor Stuart két Bloody Mary italt rendelt, vodkával és paradicsomléből keverve és kortyolgatni kezdtünk.

Három óra sem telt el és megérkeztünk Tampa városának nemzetközi repülőterére. Az épület tiszta volt és rendezett, jobban megszervezettnak látszott, mint a nyüzsgő és örökké zsúfolt La Guardia. Stuart kocsit bérelt, de egyedül csak saját magát írta rá a bérleti szerződésre. Nem tettem megjegyzést, bőröndjeinket beraktuk a csomagtartóba és kihajtottunk a parkolóból.

—

Miután kikeveredtünk a repülőtér körüli útvesztőből, a temérdek többi tábla között láttam egy útjelző feliratot, Veterán's Expressway North. Stuart rámutatott és bejelentette.

— Ezt az utat kell követnünk, ez vezet a lakásomhoz.

Húszpercnyi hajtás után az autópálya véget ért és egy hatsávós bulvár, ahogy olvastam az útjelző táblát, Dale Marby Road lett belőle. Rövidesen egybefutottunk a State Road 41 jelzésű úttal és néhány száz méter után balra befordultunk.

Természetes adottságom és régi szokásom volt, hogy gondosan megfigyeltem az útjelzéseket és mindig eszembe véstem a direkciókat. Jobban éreztem magamat, ha tudtam, hogy hol vagyok, és ha kellett, visszafele követve lépéseimet bármilyen labirintusból ki tudtam hátrálni.

Egy perc sem telt el és befordultunk egy lakótelepre. A területet két méter magasságú tömör kőfal vette körbe és az útról nem lehetett belátni. Megálltunk egy kovácsoltvas kapu előtt, és fejünk felett cifra, hatalmas táblán lehetett olvasni az üdülöhely nevét.

Caladesi Lake Resort.

Stuart becsúsztatott egy kemény műanyag kártyát a magnetikus olvasóba és a hatalmas kapu automatikusan kinyílt. Az őrházban ült egy férfi, de nem szólt semmit csak összehúzott szemekkel figyelt minket.

Kora délutánra járt. A nap égetően tüzelt és a levegőből szinte csöpögött a ragadós nedvesség. Az égen egyetlen felhőt sem lehetett találni, a nap sugarai égették vállamat a ruha alatt és egy lusta,

aggodalommentes, nemtörődöm érzés telepedett rám. A dúsan zöldellő növényzet, az integető pálmafák, a virágzó hibiszkuszok, mirtuszok és oleanderek, a természet gazdag parádéja egybe olvadt és egy örökkévaló, gondtalan lét boldog érzése árasztott el.

Idefele jövet az országútról nézve, amerre elláttam, végtelenségbe nyúló lapos terület volt, nádassal benőtt mocsarak, nyitott mezőkön legelő tehenek ezrei, ciprusligetek és közöttük mindenféle sötétlevelű fenyőfák erdőszámra. Házak vagy bármi emberi tevékenységnek jele sehol sem látszott. Később a Dale Marby bulvárról láttam néhány települést, luxus kinézetű magánvillákat, golfpályákkal, és bezárt kapukkal körülvett lenyűgöző létesítményeket. Joggal állapíthattam meg, Floridában tényleg kocsira van szükség, ha valaki egyik helyről el akar menni a másikra.

Stuart egy szót sem szólt a repülőtér elhagyása óta. Csak mikor már behajtottunk és a bejárat kapu bezáródott mögöttünk, akkor fordult hozzám és büszkén kijelentette.

— Ezen az üdülőhelyen van az öröklakásom.

Utána ismét elhallgatott, várta a hatást. Körülnéztem, a kocsiót szélén, a forró nap alatt egy alak, egy barnára sült vénember biciklizett és átvágott előttünk.

A férfi anyaszült pucér volt.

Jobban odanéztam, az öreg úgy nézett ki, mint valami szőrös kanmajom, aki egy köszörűkő tetején gubbaszkodik. Annyira elképesztő volt a látvány, hogy meglepetésemben hátravettem fejemet és hangos nevetésbe törtem.

— Stuart, miféle helyre hoztál? Mi folyik itt? Ez a mutogatós bácsi csak nem a palavesszőjét lebegteti felém?

— Még sose mondtam? — Stuart felelte ártatlan pofával. — Ez egy nudista kolónia.

Fuldokoltam a nevetéstől, az öreg rettenetesen nevetséges látvány volt. — Egy nudista telep, — nyögdécseltem levegő után kapkodva, — hát egy ilyen helyen van a te híres floridai öröklakásod?

—

Stuart nem ijedt meg. Normális körülmények között, ennél a döntő

válaszútnál Linda nyugodtan megfordulhatott volna és hazamehetett volna. Stuart jól tudta, hogy aljas módon becsapta Lindát azzal, hogy nem mondta meg neki előre az igazságot. Ha úgy vesszük, sikeresen csapdába ejtette. Linda egy számára ismeretlen helyen volt, tömegközlekedés vagy autóbusz nem volt errefelé, és Linda nem tudta egykönnyen megmásítani elhatározását. Stuart ezt pontosan így tervezte. A szeretett nő meglepődése csak egy apró fellobbanás volt az élet képernyőjén. Stuart tovább szőtte hazugságait és magabiztos flegmasággal válaszolt.

— Azt hittem, hogy tudtad. Már többször említettem.

—

Nem jutott eszembe, hogy kiszállhatnék a kocsiból és visszagyalogolhatnék az őrházig; onnan taxit hívhatnék és visszavitethetném magamat a repülőtérre. Nem láttam okot, hogy pánikba essem, senki nem fenyegetett semmivel. A hely csendesnek és biztonságosnak látszott, de tudatnom kellett Stuarttal, hogy tisztában vagyok vele, hogy hazudott.

— Nem tudtam. Honnan tudtam volna? Soha ilyesmiről nem tettél semmiféle említést.

Stuart hallgatott. Gondoltam eléggé megszégyenítettem és nem erőltettem tovább a dolgot.

Néhány másodperc múlva, jobb kéz felől elmentünk egy impozáns klubház és egy kisebb tavacska mellett. Baloldalon egy magas kőfal menetében parkolóhelyek látszottak. Kétszáz méterrel később ismét átmentünk egy kapun. Ez tárva nyitva volt és nem volt őr, úgy néztem, éjjel nappal nyitva lehet.

A második kapu után, egy tucatnyi kétemeletes lakóépületet láttam és egy csoport csinos magánvillát. Megint voltak kicsiny tavacsok, mellettük dús lombosított fák, pázsitos rétek és piknik asztalok és a távolban három tenispálya. A település tiszta és rendezett hely benyomását tette rám. Lehiggadtam és szigorú, mellébeszélést nem tűrő hangon ráförmedtem Stuartra.

— Stuart, remélem ez nem egy szex klub.

— Nem, egyáltalában nem.

— Ezek az emberek nem azért vetkőznek le itten, hogy egymás előtt paráználkodjanak szégyentelenül?

— Nem, nem csinálnak semmi ilyesmit. Nyilvános helyeken a szex nincs megtűrve, talán otthonaikban, mint bárhol máshol. A nudisták békét fognak neked hagyni, még csak rád sem fognak bámulni, és azt sem szeretik, ha te nézed őket. A nudisták csak élvezik a napsütést. Úszkálnak, ha melegük van, és mindezt meztelenül szeretik csinálni. Ez a világ legtermészetesebb életmódja. Ez a nyugdíjas életmód csimborasszója. Hamarosan hozzászoksz majd te is és imádni fogod.

— Soha nem fogom levenni a fürdőruhámat mások előtt. Te viccelsz velem, nem gondolhatod komolyan.

— Nem kell levetned fürdőruhádat. Ez egy olyan nudista hely ahol nem kötelező a meztelenség. A meztelenséget rád bízák.

— Stuart, és te? Te meztelenül sétálgatsz mindenki előtt?

— Igen, így tudok lebarnulni egyenletesen, testem minden részét beleértve. Ezért voltam mindig olyan, mint egy fekete, amikor visszajöttem Floridából. Itt lehet napozni és van mindenféle medence, hideg, meleg, kicsi, úszómedence nagyságú, jakuzzi, amit akarsz. Ennek a klubnak mindene van. Hátról van egy hatalmas tó, a partján homokos strand és tábortűznek való hely. Csónakázni is lehet, bár meg kell mondanom, a vízben kígyók és alligátorok vannak. Itt minden lőtóm-faktum megvan, ha megengeded, hogy népiesen fejezzem ki magam.

Az egyik kellemes külsejű kétemeletes épület előtt megálltunk. Stuart beparkolta a kocsit, és egyelőre a csomagokat a csomagtartóban hagyva felmentünk az emeletre.

Stuart előkereste kulcsát, és amíg nyitotta az ajtót büszkén kijelentette.

— Floridai otthonunk.

Beléptünk és Stuart megmutatta a szobákat. — Ez itt a nappali, — kezdte, — mellette a konyha és a reggeliző helyiség. A nappali egy-egy oldalán vannak a hálósobák és mindegyiknek saját fürdőszobája van.

Kimentünk a teraszra. A terasról egy sötétvizű, ijesztő lagúnát lehetett látni és a túlsó parton magas, áthatolhatatlanul sűrű cipruserdő tornyosodott.

A túlsó part mentében egy hatalmas alligátor úszott hangtalanul a vízben. A levegő rekkenően meleg volt, de tisztának és szennyezésőtől

mentesnek érződött.

A lakás luxus módon volt berendezve. Egyáltalában nem emlékeztetett valamire, amit egy kifizetésű postatisztviselő megengedhetett magának. Stuart bekapcsolta a klímaberendezést és leültünk a díványra.

— Parancsolsz egy italt, — kérdezte.

— Köszönöm, nem kérek, — feleltem hűvösen, még mindig nem tértem magamhoz megdöbbenésemből. — Csak nem képzeled, — mondtam, — hogy egy nudista táborban fogom tölteni vakációmát az öregapámmal.

— Persze, hogy nem, innen sok helyre el fogunk menni. Bemegyünk Tampába, lemegyünk a Clearwater Beach-re és meglátogatjuk St. Petersburg belvárosát. Megmutatom neked egész Floridát, de ez a hely, amim van, és ide mindig visszajöhetünk pihenni és aludni.

— Stuart, hagyd a magyarázkodást és szüneteltesd a kifogásokat. Soha nem gondoltam volna, hogy egy alávaló pervert vagy, de most már tudom, hogy kivel van dolgom.

— Ugyan már, Linda. Nem vagyok pervert. Csak egy nudista vagyok, aki szerelembe esett. És szerelmemnek te vagy a tárgya.

— Egy huszonnégy éves férjezett asszony, — csattantam fel.

— Nagyon kérlek, — Stuart könyörgött, — próbáld meg másként látni a dolgokat. Nem fogod megbánni, ha maradsz. Senki nem fog hozzád nyúlni, senki nem fog kikezdeni veled. A nudisták nem szex mániákusak. Jól fogod magad érezni.

— Rendben van, nagyapó, — próbáltam hűteni Stuart lelkesedését, — maradhatok egy darabig, feltéve, ha rendesen viselkedsz.

Lementünk a kocsinhoz és felhordtuk a csomagokat. Ragaszkodtam, hogy az egyik hálósoba az enyém legyen és ahhoz, hogy külön fogunk aludni.

Stuart megnyugtatót. — A vendéghálósoba teljesen a tied lehet.

Kinyitottam bőröndömet, ruháimat bepakoltam a szekrénybe és pipere dolgaimat bevitettem a fürdőszobába. A polcokat és egy faliszekrényt megtöltöttem velük és utána levetkőztem. Megmostam arcomat, megszártkoztam egy tisztának látszó törülközővel és arcbőrömre friss krémet kentem.

Ruháim közül kikerestem egy nyári selyemruhát, térden alul ért, de oldalán combom tetejéig ki volt vágva. Megnéztem magam a tükörben és megállapítottam, hogy ezeknek a vén nudista disznóknak úgy tűnhetek, mint egy milliódolláros gyémánt nyakék.

— Készen állok, hogy felfedezzük ezt a te klubodat, — mondtam Stuartnak, — gyerünk és együnk valamit.

Visszagyalogoltunk a klubházig. Stuart nem merészelt levetközni meztelenre, de olyan peckesen lépdelt oldalamon, mintha olimpiai súlyemelőbajnok lenne.

Nyilvánvalóan, dicsekedni akart anyaszült meztelen barátainak velem, pároknak és magányos férfiaknak egyaránt, akik sorra elmentek mellettünk. Sokan köszöntek Stuartnak, nevén szólították, de Stuart nem zavartatta magát. Beképzelten vigyorgott, de nem mutatott be senkinek.

Beléptünk a klubház ajtaján. Belül egy vaskos termetű ajtónálló fiatalember rápillantott igazolványainkra és beengedett. Bent, egy elegáns, hangulatvilágítás étteremben leültünk egy asztalhoz, és Stuart, mint régi kedves ismerősét üdvözölte a pincéernőt.

Grillen sült grouper halból készített tányérost rendeltem. Stuart hagyományos hamburgert és majonézes vagdaltkáposztát kért. Melléje három decis poharakban fehérbort, kaliforniai Chardonnay fajtát hozattunk. Ettünk és elgondolkozva kóstolgattuk borainkat. Hosszú idő telt el csendben, mire nagy sokára megkérdeztem.

— Stuart, kinek a belépőjét mutattad a kapusnak? Nekem még nincs igazolványom arra, hogy ide beengedjenek.

— A passzus egy leányé, aki azelőtt sűrűn járt ide, de jelenleg néhány hónapnyi időtartamra elutazott valahova. Nálam hagyta az igazolványát, hogy vigyázzak rá. Gondoltam, ezen az úton nem kell, hogy néhány hetes tartózkodásra külön belépőt vegyek neked. A passzust minimum egy éves időtartamra kell megvenni. Sokkal olcsóbban jövünk ki. Ha akarod tudni a kis nő nevét, Konrad Pamélának hívják.

— Értem, tehát más néven mondva, Osborne Pamela. Nézzem csak az igazolványt. A kicsi virágszál mindennek tetejében, még pontosan úgy is néz ki, mint én. Stuart, mond csak, ki ez a Pamela, ő is a szeretőd volt?

— Nem. Szó sem volt ilyesmiről.

— Akkor miféle dolgod volt vele?

— A klubba nem engednek be magányos férfiakat vagy nőket.

Bizonyítanom kellett, hogy van női partnerem és neki is kellett igazolni, hogy van férfikísérője. Szükségességből kiindulva együtt regisztráltunk be. Semmi más közös ügyünk és semmi más dolgunk nem volt egymással.

— Stuart! — Csattantam fel figyelmeztetően.

— Nem hazudok, Paméla prostituált volt. Az éjszakai táncklubban szedte fel klienseit.

— Hozott valaha pasast, ebbe a lakásba?

— Nem, soha nem hozott ide senkit.

— De itt lakott veled együtt. Nem?

— Igen, itt lakott, de külön szobában aludtunk és mindig megtartottuk a három lépés távolságot.

— Nincs, aki meghazudtoljon, — mondtam gúnyosan, — hinnem kell neked. De mára elegendem van a meglepetésekből. Ne ijesztgess tovább. Remélem, hogy nem egy teljesen megváltozott személlyel van itt dolgom, egy másvalakivel, mint akit fent a Bronxban ismertem.

— Természetese, hogy nem. Az vagyok, és az leszek, aki voltam és szívemből szeretlek. Gondodat fogom viselni és vigyázni fogok rád. Kérlek, bízz bennem. Csak egy nyugdíjba menő magányos férfi vagyok, akit az a csodálatos szerencse ért, hogy szerelembe esett egy szépséges fiatal nővel, veled. Engedd meg nekem, hogy élvezzem társaságodat idelent. Adj nekem még egy esélyt.

— Rendben van, — feleltem barátságatlanul, — de remélem, hogy az isten szerelmére és a te érdekedben, mostantól kezdve igazat beszélsz.

—

Miután megadtam és rögzítettem feltételeimet, elhatároztam, hogy maradok és sanszot adok, hogy jóra forduljanak a dolgok. Naivan és hiszékenyen, megengedtem, hogy Stuarttal való floridai vakációm, a Caladesi Lake első osztályú nudista üdülőhelyen kezdetét vegye.

Vacsora után körbesétáltuk a medencéket és Stuart sorra megmutatta nekem az nyaralótelep különböző részeit és a klub adta lehetőségeket. Közel a bejáráshoz rögtön ott állt, egy művészi módon megtervezett és kiállított hirdetőtábla, amire kiírták a klub szabályzatát és a viselkedési normát, hogy mit lehet, és mit nem lehet csinálni.

Elégedetten olvastam, hogy a közös területeken szexuális aktivitás és parázna viselkedés tiltva van, és a szabály megszegése a tagság azonnali felfüggesztésébe kerül. Fényképezés is tiltva volt és ételt sem lehetett behozni. A medencékben nem volt szabad fürdőruhát viselni és mindenkinek, ha le akart ülni törülközőt kellett tennie a feneké alá.

Közvetlenül a klubház háta mögött volt egy hosszú és kanyargós medence ahol állandó 34 Celsius fokon tartották a víz hőmérsékletet. Keskenyre építve a medence mindkét oldalán víz alatti kőpadok voltak, ahol lehetett ülni, beszélgetni és ismerkedni, vagy pontosabban kifejezve fel lehetett csípni egy futó kalandot. Közel az ismerkedő medence elejéhez egy nyolcszemélyes jakuzzi fürdő volt negyven fokos temperatúrával. Ezt követően volt egy tető alatti, de falak nélküli épületben egy nívós italmérés, a Key Vista klubnak nevezett nevű szórakozóhely, ahol a nyitott ivóban nagyszámú asztal és szék volt felállítva.

Tucatnyi mezítelen ember ült az asztaloknál és mindegyik pucér feneké alatt törülköző volt. A bárpult mellett csak férfiak voltak, akik vidáman nevetgélve beszélgettek két fedetlenkeblű csapos lánnyal. A bár háta mögött volt egy billiárdasztal, tollas-nyíl tábla és egy kicsit odább pingpongasztal. Kődobásnyi távolságra volt egy miniatürgolf pálya és lópatkócsúsztató játék. Úgy láttam, az igazgatóságnak gondja van arra, hogy senki se unatkozzon és a klubtagok és vendégeik soha ne fogyjanak ki a kellemes tennivalókból.

Az utca irányában egy kétemeletes motelépület vette körül a strandot és a szobák ajtaja közvetlenül a medencék felé nyílt. Láttam néhány üzletet, többnyire lenge női divatviseleteket árultak, amiket feltehetően, a night-clubban lehetett viselni. Fenségesen magas pálmafák hajladoztak a szélben, és amerre fordultunk mindenütt virágzó hibiszkusz és oleander bokrok ékesítették a sarkokat és kiszögelléseket.

Meztelen emberek sokasága, sötétbarnára sülve a forró floridai nap alatt, feküdt vagy ült a fehér nyugágyakban, és olvasott, aludt vagy csak bámészkodott a semmibe. Hétköznaponként nem voltak sokan, de a hétvégeken, ahogyan Stuart állította, kellemes időben a strand kapacitásig zsúfolódott és már kora reggel kitehették a megtelt táblát.

Terjedelmes, de makulátlanul tisztán tartott világosbarna színű terméskőből lefektetett kövezet vette körül a medencéket. Mindenfele,

amerre szem ellátott, hátrahajtható nyugágyak százai, napernyők és aprócska kerek asztalok biztosították a vendégek kényelmét. Topless fiatal pincérlányok italokat és nassolnivalókat hordtak körbe és a vendégek félig feküdve vagy kinyújtózva fogyasztották a mámorító koktélokot és harapdálták a finomságokat.

Egy hangszóró rendszer modern és divatos slágerzenét játszott és mindenkin látszott, hogy rettenetesen élvezik ruhanélküli szabadságukat. A nudista klub annyira népszerű volt Tampa környékén, hogy hétvégeken déli tizenkét óra után nem lehetett üres széket találni a medencékhez közel.

A strandon és a klubépületen túl teniszpályákat láttam és mögöttük további lakóépületeket.

Mindent megfontolva és mérlegelve a helyet kellemesnek és biztonságosnak találtam.

Tizenötödik Fejezet

A Szahara nyugati peremén, az Aures hegyvonulat és a Tell Atlasz közötti nyitott síkságon egy terjedelmes oázis teknőszerű mélyedésében fekszik Biskra városa. Több ezer pálmafájával, napégette téglaházaival és végtelenségbe nyúló horizontjaival, Biskra nyugodt és barátságos hely. Ezer éveken keresztül hódítók és nomádok járták a Biskra felé vezető utakat és tértek pihenőre árnyékos forrásai hűsében. Eredetileg egy Római határerődítmény, a történelmi nevezetességű település később Zab és Hafsids néven szultánsággá fejlődött. Az Ottomán törökök elfoglalták és bekebelezték a két független államot és a modern időkben a francia gyarmatosítók tartottak katonai őrseget dús lombozatú fáin alatt.

Garry úti célja, a Biskra hotel, méteres kőfalaival tipikus sivatagi üdülőhely, melyet a gyarmati időkben még a franciák építettek. A hotel dúsan zöldellő kertjében datolyapálmák, barackfák, olajfák és birsalmafák állnak százszámra. A hotelnek első osztályú francia étterme van és versenyuszoda nagyságú vízmedencéje, bár a víz színéből ítélve, a szűrő és klóradagoló gépezet már régóta nem működik. A medence vizének színe betegesen barnás, és hajjai veszélyes baktériumok és vírusok milliárdjait szaporítják és védelmezik. Az épület vastag falai, hogy kívül rekeszék a napnak égető melegét kőből és agyagtéglából vannak rakva. A szobák tágasak, és modern légkondicionálás és összkomfortos fürdőszoba biztosítja bennük a lehető legnagyobb kényelmet.

A fürdővíz nem hideg, de meleg sem. Mindkét csapból langyos víz folyik, olyan hőmérsékletű amilyenre a nap éppen melegíti az épület tetején lévő víztartályban. A víz, mivel a helybeli víz enyhén sós, és amerikai vagy európai követelményeknek megfelelően ivásra alkalmatlan, tartályautóval hozzák, és ha a szállítókocsi késlekedik, több napon keresztül az épületben nincs iható folyóvíz. Az éttermi menü, nem valami bőséges választék, ötféle ételt ajánl, ami kínálatot a szakács már hosszú évek óta nem módosított. A szoba árában benne értendő a

franciás reggeli és egy vacsora az étteremben. Garrynek nem kellett fizetnie az étkezésért, a szobaárat befoglalhatta költségkimutatásába, ami összeget napi díján felül visszafizettek neki.

Vacsorakor Garry találkozott munkatársaival. Angolul beszélő mérnökök, akik valahogyan kapcsolatban voltak az olajvezeték építésével, vagy közeli más jelentős építkezéseken dolgoztak, mindannyian együtt ültek egy hosszú asztalnál. Ez így biztonságosabb volt; alkalmi tolvajok, banditák vagy emberrablók, joggal gondolhatták, hogy a hitetlen külföldiek egymás védelmére sietnének, ha baj lenne, vagy ha valamelyiküket megtámadnák.

A francia szokásoknak megfelelően, a vacsora volt a nap legfontosabb része. Este hét óra körül kezdődött és sokáig eltartott, néha tíz óra is volt mire befejeződött. Vacsoránál a külföldi mérnökolófia tagjai megbeszélhették a nap eseményeit, a munkával kapcsolatos problémákat, otthoni híreket és néha a napi politikát. Az étkezés minden este nyugodtan és kényelmesen, és minden sietség nélküli otthonias, hangulatban esett meg és adott reményt a következő nap elviselésére.

Mindenki alaposan megrakta bendőjét, több fogást is rendeltek, szinte mindent, ami azt étlapon volt, pénz nem számított, a vacsorát az Algériai Nemzeti Olajtársaság fizette.

Egyetlen nő sem ült az asztalnál, jelenleg senki sem hozta magával a feleségét. Ha valakinek itt volt a felesége, vagy női látogatója akadt, azok egy szomszédos asztalnál foglaltak helyet és egymás fülébe suttogva saját ügyeiket tárgyalták és nem volt szándékukban szórakoztatni a magányos nőtlenekeket, akik összehajolva gubbasztottak a mellettük lévő főasztalnál.

A női nem tagjai, a helybeli arab szokásokat átvéve, rettenetesen értékes kincsnek számítottak. Női hozzátartozóikat az arabok, még a kolónia európai tagjai is, minden pillanatban féltékenyen védelmezték és őrizték az idegenek, de legfőképpen a munkatársak és barátok érdeklődő kíváncsisága ellen.

Ritka alkalmakkor szórakoztató művészek érkeztek. Kizárólag férfiak, talán kikasztrált eunuchok, táncosok, akik vérforraló ritmusra rázták magukat és fuvolákkal, tamburinokkal és sípokkal zenélve énekeltek és szórakoztatták a vendégeket. A legfelháborítóbb szentségtörés és a legsúlyenteljesebb viselkedés lett volna, ha arab nők

nyilvános helyen táncolnak, de különben is, a Korán tanait követve a hotel még csak női alkalmazottakat sem vehetett fel szolgálatba. Az iszlám szigorú törvényei szerint a nőket és a férfiakat, akik nem voltak egymással vérszerinti vagy házastársi rokonságban, minden alkalommal és bármilyen körülmények között el kellett különíteni egymástól. A hotelben férfiak láttak el minden munkát, beleértve a szobatarítást és a lepedőmosást. A női társaság hiányának eredményeképpen, fehérek és arabok egyaránt, kiéhezett ragadozók szemeivel bámulták az időnként odatévedt, francia, német vagy angol turistanőket, akik fürdőruhára vetkőzve, napozni merészeltek vagy megmártóztak a medence zavarosan piszkos vizében.

De úgy általában, a Biskra hotel olyan helynek látszott ahol, ha nagyon muszáj volt, valaki eltölthetett, legalábbis kihúzhatott három hónapot.

Másnap kora reggel, az európai mintájú reggeli után, mely kávéból, zsúrkenyérből és marmeládé lekvárból állt, a három mérnök, aki a Sverdrup vállalatnak dolgozott, elindult kifelé a városból és nekivágott a sivatagnak. Együtt utaztak, de három különböző kocsiban. Az elővigyázatosságot biztonsági óvintézkedésként vezették be, arra az esetre, ha valamelyik kocsi lerobban az üres semmi kellős közepén. A város szélén minden reggel megálltak ugyanannál a benzinkútnál, és a végtelen nagyságú sivatagon átvezető út előtt, csordulásig tankolták járműveiket benzinnel.

A benzinállomás alkalmazottja, egy középkorú, alacsony és puhány arab, kiugrott düledező vityillójából és boldogan feltöltötte a hitetlen külföldiek gépkocsijait. Az arab macskakaparás szerű betűkkel írt egy elismervény cetlit, a felhasznált mennyiség helyett jóval nagyobb összegről és a különbözetet szó nélkül zsebre vágta. Garry munkatársai előre figyelmeztették újonnan jött kollegájukat a szokásra.

— Ne próbálj ellenvetést tenni. Fizesd ki a számlát, vagy egy szép reggelen az arab kijelenti, hogy nincs több eladó benzine, és száz kilométer távolságra nincs másik benzinkút.

Garry bólintott, nem mutatott meglepetést és megjegyzés nélkül kiszámolta a kért összeget.

Az arab lakosság, kivétel nélkül és a legmélyebb meggyőződéssel hitte, hogy az amerikai cégeknek, akik Algériai munkákon dolgoztak,

korlátlan mennyiségű költőpénz áll rendelkezésére. Vallásos kötelezettségüknek érezték, hogy ahol lehet, ott csapják be a hitetleneket, és az extra jövedelmet lelkiismeret furdalás nélkül hajtsák be saját családjuk számára.

A kőolajvezeték egyik szivattyúállomása, mely jelenleg építkezés alatt állott és ahova Garry be lett osztva közel száz kilométer távolságra volt a hoteltől. Az aprócska FIAT kocsikkal átlagban egy óra alatt lehetett megtenni az utat. Sebességkorlátozás és forgalom nem volt, a síkvidéken keresztül az utak nyílegyenesek voltak, de volt két hegyvonulat ahol kanyargós hágókon keresztül vezetett az aszfalt, és utána egy arab falu és egy kiszáradt folyómeder ahol le kellett lassulni.

A nyílt utakon a mérnökök százötven kilométer per óra sebességgel hajtottak. Az úton békésen kapirgáló sivatagi madarak nem tudtak elég gyorsan felrepülni és gyakran halálra zúzták magukat a kocsik szélvédő üvegén.

Alkalmakként burnuszos tevehajcsárok több ezer tevéből álló karavánokat tereltek az út mellett. A törpének látszó FIAT kocsiknak le kellett lassítania és lépésről lépésre kellett óvakodniuk előre a toronymagasságú állatok között.

Gyakran szamarak legelésztek közvetlenül az út mellett. Bután bámulva a megszokott, nyugodt és csendes világukba betörő furcsa teremtményt, gondolkozni látszottak, hogy mi is lehet a furcsa járgány és kik lehetnek az idegenek.

A meredek hegyi hágókon átvezető út mellett nem építettek biztonsági korlátot. A fordulót csúszva követő kerekek élesen csikorogtak, mint száraz kréta egy por borította fekete falitáblán, ahogy a vezető próbálta tartani a sebességet és egyre közelebb csúszott a több száz méter mélységű szakadékok és szurdokok oldalát tarkító borotvaéles sziklák pereméhez. Máskor hatalmas kamion kocsikat és tandem teherautókat kellett kerülgetni, éppen ott ahol leszakadt sziklák szemete az utat még veszélyesebbé tette.

Az út mentében rémségesen gyönyörű kilátás tárult az utazó elé. Egekig érő hegyek, szélben lengedező datolyapálma ligetek, festői sziklavonulatok és a láthatár poros ködébe húzódó homoksivatagok

amerre a szem ellátott. Ha egy kocsi megállt, kidurrant egy kerék vagy valakinek sürgős hasmenése lett, egyetlen hangot sem lehetett hallani, kivéve a rémisztő sivatagi csendet, a halotti semminek süket némaságát, az élet teljes hiányának félelmetesen hallgatólag jeleit.

Az első néhány nap minden baj nélkül múlt el a munkahelyen. Garry irodája egy nagy lakókocsiban volt, melyet a gyártó cég után Karavánnak neveztek. Belül négy íróasztalnak volt hely, voltak könyvespolcok egy terjedelmes fiókos rajztartó, egy akasztós dokumentáció tartóállvány, iratszekrények, polcok és könyvhalmazok. Az ajtó mellett hűtőszekrény állt, ami palackozott hideg vízzel volt megrakva. Régebben erre járt, idegenbe szakadt amerikaiak és angolok egy teljes könyvtárra való könyvet hagytak hátra, amiket ki lehetett kölcsönözni, haza lehetett vinni a hotelbe és szabad időben olvasni lehetett.

Garry az első néhány, aránylag nyugalmasabb napot azzal töltötte, hogy tanulmányozta a bonyolult tervrajzokat. Száznál is több tervrajz tartalmazta a nagytérképű és a kisebb csővezetékeket, ábrázolta a gázturbina hajtotta kőolajszivattyúkat és a hozzájuk tartozó különféle gépeket és szerkezeteket melyek a kőolaj szállításához és a csővezeték karbantartásához kellettek.

A Szahara távoli részeiből a Földközi tenger partjáig terjedő ezer kilométeres vezeték mentében minden 50 és 100 kilométer távolságra szivattyúállomásokat kellett építeni és üzemeltetni. Garry körbejárta az építkezést, összehasonlította az idáig elvégzett munkát a tervekkel és hamarosan otthonosan érezte magát és tudta mi hol van, és mennyit kell még megépíteni. Megfigyeléseit jegyzetben rögzítette, és tudta mi hiányzik, és mit kell meg elvégezni vagy beszerezni.

Garry érkezését követő első pénteken, Garry főnöke Castillo Louis, a tervezőintézet művezető mérnöke is megérkezett negyedévente kötelező Franciaországi szabadságáról. Castillo, vékonydongájú, de rettenetes ravaszpofájú spanyol indián keverék fajú, középkorú férfi volt Bolíviából. Legalább tizenöt éve végezte ezt a fajta mérnökművezetői munkát, és mindig a világ legtávolabbi helyein. Négy felnőtt gyereke

volt; de felesége nemrégiben elvált tőle, mert Louis már régóta nem élt vele együtt és örökké elhanyagolta.

Öt évvel ezelőtt Louis Vietnamban dolgozott, mint kihelyezett projectmérnök. Saigonból az utolsó napokban menekült el, amikor már az előretörő észak vietnámi hadsereg aknavető tűz alatt tartotta a várost. Egy manipuláló és kétkulacsos egyéniség, Louis meg tudta játszani a jóindulatú barátot, és ha érdekeit úgy szolgálta, akkor barátságosan mosolygott. Louis-ról az a pletyka járta, hogy homoszexuális. Igaz volt-e vagy sem, Louis kedvesebben kezelte beosztottjait, ha férfi és férfi közötti gerjedelmes vonzalmát hasonló érzésekkel reciprokálták.

Érkezése után néhány óráig, inkább szándékosan, mint véletlenül Louis nem vett tudomást Garry jelenlétéről. Csak azután, miután befejezte birodalmának leellenőrzését, Castillo csak akkor ült le új beosztottjával, Garryvel.

Castillo minden bevezetés és ok nélkül elkezdte kioktatni Garryt.

— A hét minden napján szükségem van beosztottjaimra. Az arab munkások heti szabadnapja péntek, az európaiak a vasárnapot ünneplik. Sverdrup projectirodája minden nap nyitva kell, hogy legyen. Nekünk nincs rendszeresített munkaszüneti napunk, majd én megmondom neked, hogy mikor vehetsz le pihenőnapot. Talán minden második héten egyet, de semmit sem ígérhetek biztosra.

Ez meglepőnek hangzott.

— Ez azt jelenti, hogy hatvan-hetven órás munkaheteket kell dolgoznunk, — kérdezte Garry csodálkozva, — jóval több, mint amennyit Elgin Scott a St. Louis-i központból említett.

— Mi a baj? Valami problémád van a munkabeosztással? Itt úgy sincs más mit csinálni. Vagy vannak valami terveid, amiről a cég nem tud?

A nem éppen barátságos bemutatkozás után, Castillo Louis, nem változtatott viselkedésén és a nap minden órájában valami miatt piszkálódott Garryvel. Ügyesen megtervezve és szándékosan, Castillo célja az volt, hogy Garryt meggyőzze, hogy visszabeszélés nélkül fogadja el főnökének véleményét és respektálja hatalmát. Soha ne vonja kérdőre döntéseit és hajtsa végre utasításait és végezze el feladatait, amilyen gyorsan csak lehet és anélkül, hogy veszélyeztetné főnökének tekintélyét. Louis brutálisan kihasználta, hogy ő jobban ismerte a helybeli

körülményeket és mindenféle csapdát állított Garrynek, főleg azért, hogy megszégyenítse mások előtt. Garry munkája soha nem volt elég jó neki, annak ellenére, hogy Louis-nak, aki végzettsége és gyakorlati tapasztalati szerint eredetileg kultúrmérnök volt, halvány fogalma sem volt a gépészeti és csőszerelési problémákról, és arról, hogy hogyan kellett őket megoldani.

Rövidre fogva a történetet, a főnök-beosztott kapcsolat rosszul kezdődött. Egy esetben, mindjárt a második héten, Louis be akarta küldeni Garryt egy hegesztett vaslemezekből készült hatalmas olajiszap tartálynak a belsejébe. Nagyon veszélyes vállalkozás volt a feladat végrehajtása. A tartály belsejében metángáz volt, és aki bement könnyen rosszul lehetett és meghalhatott, mielőtt ki tudták húzni és orvosi segítséget tudtak volna neki biztosítani, főleg az megfontolva, hogy a legközelebbi kórház és elsősegély több mint ötszáz kilométerre volt.

— A hegesztési varratokat a tank belsejében belülről is át kell vizsgálni, — mondta Louis, — nyisd ki a záró fedelet, menj le és írd a látottakról részletes jelentést.

— Nagyon veszélyes vállalkozás, — felelte Garry. — Lélegző készülék és védőruha nélkül nem lehet megkísérelni.

— Jelenteni fogom, hogy megtagadtad utasításaimat. Remélem, hogy a következményekkel tisztában vagy.

Garry sarkon fordult és otthagya Louist. Nem állhatott le vitatkozni egy megkeseredett, aszkétakülsejű elvált gazemberrel.

Hogy elkerülje a nézeteltéréseket, és hogy könnyítse a reánehazedő nyomást, de főleg azért, hogy gyorsabban múljanak napjai, Garry a lehető legalaposabban és leglelkiismeretesebben próbálta gépészeti ellenőr munkáját végezni. Naponta ellenőrizte a munka haladását, ellenőrizte a beépített anyagokat és alkatrészeket és megfigyeléseit bevezette a projectnaplóba. De semmi nem volt elég. Louis állandóan a sarkában volt, talán azért mert nem érezte, hogy Garry valaha is viszonzni fogja férfiak iránt érzett szexuális vonzalmát. A rejtett és kimondatlan visszautasítás rettenetesen bosszantotta Louist.

Két hét után Garrynek elege volt. Betelt a pohár és szembeállt Louissal.

— Elegem van belőled, — mondta főnökének, — megyek vissza New Yorkba.

Louis hangosan kinevette. — Remek, — felelte gúnyosan, — az pont jó lesz neked. A cég rendszabályai szerint ki leszel rúgva állásodból. A szerződésed szerint vissza kell fizetned az összes költségeket, amiket idáig összehalmoztál, beleértve utazási költségeidet, New Yorktól Biskráig. És a tetejébe, nincs személykocsi, amit nélkülözhetünk, nem viheted magaddal a kocsit, amit Skikdában kaptál. Utazz együtt az arabokkal, keresztül a sivatagon, autóbuszon vagy esetleg teveháton egészen az Annabai repülőtérig.

A cég csapdába ejtette, gyakorlatilag rabszolgává alacsonyította Garryt. Nem hagyhatta itt munkahelyét és nem nézhetett Linda szemébe, hogy minden csődbe ment, hibázott és nem teljesítette kötelességét. Nem mondhatta meg feleségének, hogy elvesztette állását és a rengeteg pénzt, amit ezzel az óriási algériai lehetőséggel szeretett volna keresni.

Garrynek meg kellett hátrálnia. Engedte, hogy Louis csámcsogjon átmeneti taktikai győzelmén és elhatározta, hogy bárhogyan is lesz, itt marad szeptember elejéig, amikor szerződése lejár. Felismerte és belátta, belepusztul vagy túléli, de becsülettel állnia kell a harcot.

Garry életének mélypontján érezte magát. Depressziósan és idegesen nem tudott rendesen aludni. Álmatlan éjszakák múltak el, egyik a másik után és állandó szorongás markolta szívét. Magába fojtott dühvel csak saját ostobaságát hibáztatta, hogy engedte ebbe a börtönhöz hasonló helyzetbe kerülnie magát.

Mindenek tetejébe Garry rettenetes derékfájást kapott. A naponta kétszeri hosszú autótúr alatt, klímagép nélküli kocsijában keresztül a pokoli forrósággal lángoló sivatagon, tarkójától fenéke aljáig csuromvizesre izzadta magát. Irodájában nem tudott átöltözni száraz ruhába, a jól hűtött Karaván hideg levegője lemerevítette izmait. A merev izmok nyúltak és húzódtak és gerincének csigolyáit kimozdították normális helyükről. Garry leülni, felállni, de még mozdulni sem tudott rettenetes hátfájdalmak nélkül.

Garry egyetlen reménye Linda maradt. Egy elmeháborodott makacsságával állandóan csak feleségére gondolt. Nője iránt érzett szerelmének lángja az egekig csapott.

Most már Garry belátta, hogy milyen szépséges és szerető otthona volt és mit adott fel ezért az algériai utazásért. Felesége hangja utáni

vágyódása, az óhaj, hogy az asszonyhoz érhessen és láthassa, szilánkokra szakította elméjének épségét. Teljesíthetetlen vágyának gyötrő fájdalma féltékenységgel, bánattal és vádaskodással töltötte el. A gondolat, hogy valaki más is vonzónak találhatja Lindát, és egy férj nélküli asszonyt valaki szabad prédának tekinthet, megállás nélkül emésztette és kínoztta. Elviselhetetlen kínokat élt át, amikor a lehetőségre gondolt, hogy ha végre hazatér Linda nem fog visszajönni hozzá, nem fogja feleségét otthon találni vagy a szeretett asszony nem lesz hajlandó a feleségét oly könnyen otthagyni férjét visszafogadni.

Egyik végtelenül hosszú és álmatlan éjszakáján, Garry felkelt és nekiállt szerelmét és vágyódásait megírni Lindának.

Életem szerelme, drága Lindám;

Már egy teljes hónapja, hogy itt vagyok. Még két hónapom van hátra, hogy visszatérhessek hozzád. Ez rettenetesen hosszú idő, nekem örökkévalóságnak tűnik, mivel rettenetesen hiányzol nekem. Gondolataim örökké nálad járnak. Szeretnék együtt lenni veled odahaza. Szeretném ugyanazt a levegőt belélegezni, amit te lehelsz ki a szádon. Szeretnék megölelni és örökre a karomban tartani. Szeretném megcsókolni arcod selymes bőrét, szeretném simogatni hajadat és szeretném kezedet kezembe tartani. Soha nem tudtam volna elhinni, hogy ennyire hiányozni fogsz nekem. Szeretlek, és nem tudok létezni nélküled. Szeretném hallani édes hangodat, de itt nincs telefon, amivel a tengerentúlra hívhatnánk. Még a központi irodánkat Skikdában is csak rövidhullámú rádión tudjuk elérni. Emlékeimben felidézem bársonyos éjszakáink melegét, ahogy hitvesi ágyunkban együtt aludtunk, emlékszem pihegő lélegzésedre a csendes sötétségben, és újra érzem a biztonságot és a jövőbe vetett hitet, amit egymás karjaiban találtunk. Nem akarom vulgáris szavakkal kifejezni utánad való szexuális vágyamat, de elképzelheted, hogy mennyire hiányzol fizikailag. Amikor mindennap veled voltam, fel sem tudtam fogni mekkora áldás és szerencse ért, hogy a feleségemnek mondhattalak. Te vagy az én szerelmem, te vagy az én elrendeltetett végzetem, az ok, amiért létezni érdemes. Azért jöttem ide Algériába, hogy jobb jövőt építsek magunknak. Gondoltam, hogy férfiúi kötelességem, hogy harcoljak és szenvedjek, hogy vagyont és elismerést keressek a

szenvedés tisztítótűzén keresztül, de be kell vallanom, hibáztam.

Bocsánatodat kell kérnem, nem volt szándékomban elhagyni téged. Sokszor eszembe jut nézésed, amikor elváltunk és utoljára láttuk egymást, ahogy ott volt arcodon a bánat és a fájdalom. Ennek a pillanatnak az emléke rettenetes kínszenvedés számomra. Reszketek és gyötör a nyugtalan félelem, hogy valami bajod lesz, amíg nem vagyok veled. Megöl a féltékenység, ha rágondolok, hogyha visszatérek, többé nem leszel hajlandó velem lenni. Szerelmem, könnyörgök neked, hogy bízz bennem. Ígérem, hogy visszajövök hozzád és soha többé nem foglak elhagyni. Soha többé, ameddig élek. Együtt fogjuk leélni életünket, együtt fogjuk felnevelni gyerekeinket és együtt fogjuk nézni, ahogy unokáink és dédunokáink játszanak és emberekké cserepednek. Drága szerelmem, legszentebb angyalom, könnyörgök neked, hogy várj reám és jöjj vissza hozzám és örökkön örökké szeretni foglak és imádni.

Mindig tervezgetem, hogy mit is fogunk csinálni, ha ismét együtt leszünk. Lehet, hogy veszünk egy házat, hogy legyen az a mi családi fellegvárunk. De lehet, hogy nem. A végső döntés a tiéd. Mostantól kezdve minden elhatározást együtt fogunk hozni. Az egyetlen fontos dolog csak az lesz, hogy amikor visszatérek hozzád, szeretni fogjuk egymást. El fogjuk felejtetni ezt a hagymázás rémlátomást és a jövőre fogunk összpontosítani. Most már jobban meg fogjuk tudni tervezni jövőnket, több pénzünk lesz a bankban és újrakezdehetjük életünket anélkül, hogy bárkinek is tartoznánk anyagilag. Én édes kicsi Lindám, te vagy az én egyetlen vagyonom, milliószor fontosabb vagy bárminél. Bárminél, mint amit életemben valaha is elérhetek. Visszatérek hozzád és el foglak halmozni gyengédségemmel és figyelmemmel. Egyedül csak téged szeretlek. Minden drága dolgot meg fogok neked venni, ékszereket, nercbundát és a legdivatosabb ruhákat. Ölelve és becézgetve egész nap az ölemben foglak tartani és csókolni.

Lángolóan égő vágyammal és sírunkon is túl kitartó, legőszintébb szerelmemmel, hadd vegyek tőled búcsút a minél előbbi viszontlátásig.

Imádattal szerető férjed,

Garry

U.I. Tudom, hogy néhány hét is beletelhet, ameddig ez a levél eljut hozzád és a válaszod, ameddig visszaérkezik ide még egy másik pár hét, de kérlek, írd nekem. Válaszleveled a világ minden kincsét fogja jelenteni számomra. Kérlek, hogy nyugtass meg, hogy még mindig törődsz velem és ugyanúgy szeretsz, mint azelőtt. Borzalmasan sok itt a munkám és rettenetes nyomás alatt vagyok. Minden héten hét napot kell, hogy dolgozzak. Idegességemben nem tudok aludni, de erős leszek, és becsülettel ki fogok tartani. Visszatértemkor büszke leszel arra, ahogy kinézek. Tíz kilót fogytam és a nap afrikai feketére barnított. Kérlek és könyörgöm, hogy várj reám.

Garry összehajtogatta a levelet, megcsókolta a papírt és beletette egy borítékba. Gondosan ráírta a Bronxi címet és tett rá elegendő bélyeget. Az elkészült levelet a lámpaasztalkára tette és lefeküdt. Behunyta szemét és több hét óta először elaludt, és egy eszméletlenül mély, komatóz álomba zuhant.

Álmában Lindát látta feléje jönni. A fiatalasszony rettenetes veszélyben volt és kétségbeesetten küszködött, hogy szabaduljon. Linda nagyot kiáltott, „Garry segíts, süllyedek, rettenetes szörnyetegek húznak lefele egy mocsárba.” Azután Linda megrázta magát, tiszta lett és szabad. Megölelte Garryt és kérlelve mondta neki, „Garry, szerelmem, tudom, hogy szeretsz és megbocsátasz nekem. Mostantól kezdve egyedül csak a tiéd vagyok”.

Garry kora reggel fele ébredt. Ijesztő rémlátomása szörnyen felkavarta lelkét, de boldog volt, hogy bár egyelőre csak álmaiban, de láthatta Lindát. Idegessége elmúlt, nyugodtan megborotválkozott, megmosta arcát és megújult energiával sietett le a hotel lobbijába. A levelet odaadta a portásnak, mivel a hotelben, vagy a városban levelesláda nem volt és a külföldiektől a hotelalkalmazottak gyűjtötték össze a leveleket és továbbították az algériai postaszolgálatnak.

Tizenhatodik Fejezet

Stuart minden reggel teniszezett a barátaival. Reggel kilenckor kezdték és sokszor déli tizenkettő elmúltával is játszottak. Stuart és partnerei meztelenül teniszeztek, leginkább páros mérkőzéseket, férfiak főleg, de néha nők is csatlakoztak a csapathoz. A teniszezők csak egymás keresztnévét, de inkább csak becenevét ismerték. Bevett nudista szokás szerint nem érdeklődtek egymás magánélete iránt, többen köztük tiszteltben álló tagjai voltak a társadalomnak, nem nudista barátaik voltak és nem akarták, hogy hedonista életvitelük kitudódjon. Kamerák és fényképezőgépek használata szigorúan tiltva volt. A nudisták nem érdeklődtek egymás privát ügyei iránt. Kivéve természetesen, hogy társaik testének legintimebb bőrfelületével is bensőséges ismeretségben voltak. A képzelet és a találgatás félreállt és helyet adott a teljes és nyílt exhibicionizmusnak.

Csak most értettem meg, hogy Stuart hogyan tartotta meg félelmetesen egészséges fizikai kondícióját. A forróan tűző nap alatti rengeteg ugrálás, rohangálás és izzadás magyarázatot szolgáltatott korát meghazudtoló erőnlétére. Tenisz után Stuart lezuhanyozott a kis fürdőépületben, mely a tenispálya mellett állt és rendszerint egy óra felé tért vissza lakásunkba.

A tenispálya melletti fürdőépületben két zuhanyállás volt és a zuhanyozóhelyiséget mindkét nembeliek közösen használták. Férfiak és nők, néha teljesen idegenek, együtt zuhanyoztak anélkül, hogy kíváncsian vizsgálgatták volna egymás testét vagy erotikus játékra invitáló megjegyzéseket tettek volna egymásnak.

Néha nem teniszjátékosok is használták a zuhanyozót, egyedül érezve magukat csendben szappanozták bőrüket, de a teniszjátékosok hangosan kiabálva tárgyalták a játék eseményeit, egy-egy jobb ütést, lecsapást és az eredményeket.

Nudisták könnyen barátkoztak, természetes vonzódást éreztek egymás iránt, röviden kifejezve, különleges egy társaságnak látszottak. Barátságosan és bőbeszédűen viselkedtek, ha alkalom adódott rá, a nudisták mégis tisztelték egymás magánélet és diszkrécióhoz való jogát. Úgy tűnt, hogy mintha nem is vettek volna tudomást a női és a férfi nem közötti fizikai különbségekről.

A tenispályák mellett homokos röplabdapálya feküdt. A forró és tiszta homokban fiatal férfiak és nők játszottak együtt. Teljesen ruhátlanul is végtelenül boldognak látszottak és mintha tudomást sem vettek volna anyaszült meztelenségükről. A vad és zajos játék órákig tartott; karcsú és kisportolt meztelen testek csapódtak egymáshoz, és ha elvesztették egyensúlyukat, felbuktak és hengergöztek a homokban. Nyitott tenyérrel vagy ököllel hatalmasakat ütöttek a labdába és a vidám játék hangos kiabálása és önfeledt gyönyöre remegtette a levegőt. A mókázó röplabdajáték élvezetes változatosságot jelentett a kevésbé szociális és inkább komoly és felsőosztálybeli tenisszel szemben.

—

Szinte mindennap reggel nyolc óra fele keltünk. Reggelire narancslevet és kávéit ittunk, péksüteményeket ettünk hozzá, amire lekvárt kentünk. Stuart tucátjával vette a kifliket és a zsömléket, kettévágta és befagyasztott őket a mélyhűtőbe. Ritkán mentünk ki reggelizni, szalonnát és tojást soha nem ettünk, Stuart nagyon fontosnak tartotta a koleszterinmentes, egészséges étkezést, bolondja volt a szigorú diétának, és lassan visszafordítva eltömődött ereinek szűkületét, úgy vettem észre, hogy úgy tervezi, hogy örökké fog élni.

Ahogy befejeztük az étkezést Stuart homlokon csókolt és sietett teniszezni.

— Sajnálom, drágám, — mondta, — mennem kell. Tenisz az éltető elemem idelelni.

Eleinte nagyon bosszankodtam Stuart önző viselkedésén és mérgesen feleltem. — Eredj, majd valahogy elfoglalom magam.

— A tisztesség határain belül, — Stuart rám kacsintott és mintha jó tréfát mondott volna hangosan elnevette magát és kirohant az ajtón.

Itt hagyott unatkozni egyedül a lakásban. Néhány alkalom után

mérgesen utána morogtam.

— Egy asszony, akiben van némi önbecsülés, nincs arra rászorulva, hogy egy önző férfi mulattassa. A pokolba veled te vén szatír, majd én elszórakoztatom magamat, aerobic testgyakorlat és mezei futás lesz az én szórakozásom.

Felvettem egy rövid sortnadrágot és egy ujjatlan pamutblúzt hozzá és épületünk bejáratí ajtajától kiindulva lassan futni kezdtem a tó körül kanyargó ösvényen és az épületek közötti úton. Egy óra múlva, miután senkivel sem találkoztam szembe visszamentem a lakásba. Leültem és várni kezdtem. Végtelenül unalmas, nem? Hatalmasat ásítottam, Stuart még órákig nem fog hazajönni, gondoltam, kellene, hogy tudjak találni ennél valamivel érdekesebb elfoglaltságot is.

Néhány nap múlva, ahogy lassan megjött a bátorságom, rájöttem, hogy jóval érdekesebb lenne, ha elmennék a klubba és a medencékhez. Gondoltam, ott leteszem a dolgaimat egy medencemelletti nyugágyra és onnan indulok el futni és futás után ott fogok várni Stuartra. Ott legalább nem leszek egyedül és embereket fogok látni.

Következő reggel, sporttáskával kezemben elsétáltam a klubházhoz. Pamela belépőjét megmutattam az ajtónál és beléptem a strandra, hogy saját magamtól fedezzem fel a meztelen fürdőzés gyönyöreit.

Az új klubház épület a Caladesi Lake üdülőhely büszkesége és üdvöskéje volt. Elegáns fogadó részleg üdvözölte a vendégeket. Ott lehetett venni a belépőt, lehetett hotelszobát bérelni, vagy lakást az épületek valamelyikében. Az éjjeli mulatóban hatalmas méretű és jól felszerelt bár állt, a pult magas bárszékekkel volt körbevéve és hátul pódium emelkedett ahol éjszakánként, a modern sztereó-berendezést kezelve egy diszkoszoké szolgáltatta a zenét. Középen fényesre csiszolt táncparketta húzódott, melyet a bárral és a pódiummal átellenes oldalakon asztalok tucatjai vettek körbe. A helyiség ugyan üresen tátongott napközben, de gondolni lehetett, hogy micsoda tánc és mulatozás folyhat itt le estétől reggelig.

A night-club után következett az étterem, mely nagyon tetszett nekem. A hófehér abroszokkal leterített és fényesre pucolt evőeszközökkel és tányérokkel kirakott asztaloknál a hét minden napján és a nap minden órájában úriasan lehetett étkezni.

Nem álltam meg a klubháznál, egyenesen továbbhaladva kimentem a nyitott, strandoló részre. Táskámat letettem két üres fekvőszék közé és törülközőkkel egyenként leterítettem a kiválasztott nyugágyakat. Utána levettem sortnadrágomat és egy atléta ingecskében és piciny bikini alsómban kimentem körbefutni megszokott utamat. Meztelenen is mehettem volna, de még, bár több napja már itt voltam a nudisták között, nem éreztem magamat eléggé magabiztosan ruhadarabjaim nélkül. Szedtem a lábaimat és azt hittem, hogy mindenki engem néz. De senki sem figyelt rám. A tenispályák mellett elmenve intettem Stuartnak, néha visszaintett a vén gazember, máskor meg annyira bele volt merülve a játékba, hogy észre sem vett.

Miután eleget dzsoggoltam visszatértem a klubház strandjára. Leültem a nyugágyra, ahol dolgaimat hagytam és szemem rajtafelejtkezett egy szabadtéri zuhanyozóálláson, ami nem több, legfeljebb hatméternyire volt tőlem.

Milyen csábító, biggyesztgettem számat vágyódóan, de hogyan álljak neki zuhanyozni ruhástól.

A nap egyre melegebben tűzött és a sós izzadság kezdte csípni bőrömet. Az ismerkedő medencében egy jóképű bár kövérkés férfi üldögélt a víz alatti masszírozó sugár mellett. Véletlenül ránéztem és az alak integetni kezdett.

— Jöjjön be a vízbe. Mike a nevem. Magát hogy hívják?

Eleinte úgy tettem mintha nem vettem volna észre, de a fiatalember, nem lehetett több mint negyven, nem adta fel és tegezni kezdett.

— Nem kell levetni a ruhádat. Ugyan a szabályok szerint nem szabad a medencét ruhástul használni, de ígérem, hogy nem árullak el senkinek.

Nem tudtam megállni, hogy el ne kezdjek kacagni. — Mike, — mondtam, — jobban teszed, ha nem kerülsz a közelembe, bűdös vagyok, mint egy beizzadt ló.

— Imádom a lovakat, — Mike felelte vigyorogva. — Nekem is van egy pár egy Ocalai istállóban.

Nem mentem be a vízbe és nem ültem le Mike mellé. Anélkül, hogy levettem volna beizzadt ingemet visszavettem fürdőruhám melltartóját és hátul begomboltam. Mike nem szólt semmit csak

szemtelenül bámult. Mérges lettem és a hátamat fordítottam neki.

Férfiak, amikor gondolták, hogy nem veszem észre, vagy nem figyelek, máskor is megbámultak, de Mike-on kívül senki sem szólt hozzám. Nem akartam alkalmi ismeretségeket kötni és elhatároztam, hogy a jövőben elkerülöm, hogy valakinek a szemébe nézzek. Nem akartam barátkozni senkivel, nem tudhattam, hogy Stuart hogyan reagálna, ha flörtölésen fogna. Végeredményben vele jöttem le ide Floridába.

Bikini fürdőruhámban, de ingem nélkül, végre lezuhanyoztam. Folyékony szappant és sampont használtam, ami a zuhany tartóoszlopára szerelve egy műanyag tartályban volt odakészítve, és alaposan ledörzsöltem magamat. Nagy merészen elől, hátul és oldalt széjjelhúztam a szorítógumit és belenyúltam bikinim alá. A szappannak kellemes aromája volt és sokat elhasználtam belőle. A fiatalító és megtisztító zuhany után jobban éreztem magamat és visszafeküdtem nyugágyamra.

Az ismerkedő medencében Mike egy meztelen nővel volt elfoglalva. A nő masszírozta hátát az erős vízszugárral, már amennyire félszeggel meg tudtam figyelni, és nagy hangon fontoskodva tartotta az előadást Mike-nak, aki kezét a víz alatt tartotta és ravaszul mosolyogva hallgatta a nő szövegét.

Stuart kisvártatva megérkezett és leült a mellettem lévő nyugágyra. Mike felénk pillantott, de eszébe sem jutott, hogy bemutatkozzon Stuartnak.

Semmi szokatlan nem volt abban, hogy a Caladesi Lake üdülőhely strandján idős úriembereket fiatal nőkkel láttak. Számos befutott és anyagilag tisztességesen megalapozott érett korú férfi hozta ide fiatal szeretőjét vagy esetleg titkárnőjét nyaralni. Senki nem érdeklődött és senki nem akart tudni semmiről. Férfiak gyakran kiváltották az évi belépőt feleségeiknek, esetleg leányaiknak és behozták helyettük barátnőjüket vagy kitartottjukat. Az arcok hetente változtak. Mindössze néhány megrögzött és mindenre elszánt nudista maradt évi tizenkét hónapon át. Mint egy titkos társaság; megbújtak és megegyeztek, hogy senki sem próbál bajt keverni, nehogy a hatóságok vagy vallási alapon álló erkölcsösözök képviselői problémát okozzanak az újságokban, a

törvényhozásban vagy a várostervezési irodán.

Két napig tartott, hogy abbahagyjam fürdőruha melltartóm visszakapcsolását a futás utáni zuhany előtt. A harmadik napon összeszedtem bátorságomat, levettem kötött blúzomat és félmeztelenül, egyedül csak bikini alsórészemet viselve álltam a zuhany alá.

Legyőzve az idáig áthághatatlannak vélt akadályt, zuhany után visszafeküdtem és nagy gyönyörrel élveztem a nap erős sugarait tiszta és vízcseppekkel teli, meztelen felsőtestemen. Óvatosan körbelestem, hogy valaki figyel-e, de mindenki úgy tett mintha nem látta volna vagy nem vett volna tudomást rettenetes merészségemről.

Bőségesen kentem magamra a napolajból, de keveset segített. Késő délutánra melleim lángveresre pirultak, és úgy néztek ki, mint két kerek labda melyet frissen hámozott lila céklából gömbölyítettek ki.

Magamon hagytam a bikini alsót, de még mindig félmeztelenül, hiszen olyan meleg volt a napon, bemerészkedtem a langyos vizű, ismerkedő medencébe. Mint magányos nő néha kaptam egy-egy barátságos mosolyt idegenektől, szinte kizárólag középkorú vagy idős férfiaktól, de vagy túlságosan tisztelték szépségemet vagy nem volt bennük elég mersz, hogy kikezdenek egy fiatal nővel, de soha nem szóltak hozzám és nem közelítettek felém. Mike eltűnt és más fiatalember nem volt a közelben, akiben lett volna elegendő kurázsiz, hogy megpróbáljon felcsípni alkalmi barátnak.

Stuart rendszerint déli egy óra fele érkezett meg a klubhoz. Lefeküdt a mellettem lévő nyugágyra és megfogta a kezemet. Olyan természetes gátlástalansággal járkált körbe meztelenen, mintha egy szőrtelen *Australopithecus* lenne, akinek fogalma sincs, hogy az emberiség már több tízezer évvel ezelőtt divatba hozta a ruhaviselést. Nem erőltette, hogy levegyem fürdőruhámat, de őszinte elégedettséget láttam a pofáján, amikor először meglátott melltartó nélkül.

Stuart mindennap finom ebédet rendelt a klub éttermében. Az

étterem elegáns volt, mindenütt tisztaság uralkodott, a székek kényelmeseknek érződtek és a kiszolgálók rendkívülien figyelmesek voltak. Az idősebb, menstruációs változásának éveit már régen elhagyott pincérnő félmeztelenül szolgált fel. Szilikon gumival megműtethette melleit, sárgadinnye nagyságú kerek keblei természetellenesen meredeztek felfele. Máskülönben szőkére festett hajával és lustán elhúzott déli akcentusával, a nőcske igazi gyöngyszeme volt az amerikai Dixielandnek. Ismerte Stuartot, keresztnévükön szólították egymást, de a pincérhölgy nem tett megjegyzést, hogy engem soha nem látott ezelőtt.

A menü felsorolt ételek eléggé változatosak voltak és a kihozott ételek finomak és ízletesek: Nagyon ritkán kellett, hogy kimenjünk a közeli Publix élelmiszer áruházba. Főznöm soha nem kellett, legfeljebb reggel barnítottam meg a konyhánkban egy-egy szelet pirítós kenyeret vagy kelt péksüteményt, amit nálunk északon bégel-nek mondtak.

Első hétvégén, miután megérkeztünk a Caladesi üdülőre, már szombat délelőttre hatalmas tömeg verődött össze a klubház strandján. Minden nyugágyon hevert egy meztelen emberi alak. Stuartnak széles jó kedve volt és komoly erőfeszítést fektetett abba, hogy rávegyen bikini alsóm lehúzására. Erősen kilógtam a sorból, mindenki más kivétel nélkül pucér volt, egyedül én hagytam magamon kényelmetlenül szűk és kellemetlenül szoros fürdőruhanadrágomat.

Rövid rábeszélés után lehúztam a parányi ruhadarabot. A fürdőruha helye élesen meglátszott bőrömön, fenekem két partja olyan fehér volt, mint két kitömött, aludttej színű medicinlabda.

Hát, itt voltam, anyaszült meztelenen együtt több száz idegennel, amíg szegény férjem rettenetesen kínlódott Algériában. Tiszta szégyen, de nem nagyon gondoltam Garryre. Mélyen belemerültem az élvezetbe és engedtem a hedonista életstílus vonzásának, önzően és gondtalanul, hogy ne csináljak semmit, csak önfeledten élvezzem az üdülőhelyi nudizmus gyönyöreit.

Stuart olyan boldogan vigyorgott mintha ő lenne a lebarnított Scipio Africanus, aki győzedelmeskedett Hannibal felett.

— Ugye sokkal jobban érzed így magad? — kérdezte fölényesen.

— Aha, — morogtam a fogam között válasz helyet, — de most jobb lesz, ha befogod a szád.

A világrengető esemény, hogy nyilvánvalóan ez volt az első

alkalom, hogy a strand nyilvánossága előtt meztelenre vetkőztem, nem kerülte el a mellettünk lévő nyugágyon pihenő középkorú úriember figyelmét. A férfi Stuart felé fordult és könnyed hangon kezdeményezve az ismerkedést társalogni kezdett.

— Nemrégiben jöttek le Floridába?

Ez egy nyilvánvaló és szemtelen utalás volt fehérszínű, meztelen fenekemre, de Stuart készségesen vette a lapot és válaszolt. — Igen, néhány nappal ezelőtt.

— Imádni fogják itt. A hideg északról jöttek le ide?

— Igen, New Yorkból.

— Én Atlantában dolgozom, — mondta a férfi és közben pimaszul méregetett cápászerű szemeivel, — de eredetileg Dél-Afrikából vagyok. Már egy hete itt üdülök, de holnapután vissza kell mennem munkába. Holnap délelőtt repülök. Egy pár hét múlva visszatérek és akkor hosszabb ideig maradok. Maguk meddig maradnak még itt? Remélem sokáig és ismét találkozunk.

New York és Atlanta népes helyek, gondoltam, még a nudisták is meg merik mondani, hogy honnan származnak, ha ekkora városokról van szó. A meztelen ürge Atlantából hatalmas termetű és erősen durva felépítésű férfi volt, inkább valami munkahajcsárnak néztem, aki egy Dél-Afrikai aranybányából jött ide. Ráadásul, ahogy az idegen férfi bátorságot kapott, egyre szemtelenebben, magánjellegű kérdéseket kezdett feltenni.

— Van itt valami kéglitek? — kérdezte tegeződve.

Stuart furcsa érdeklődéssel vizsgálta az illetőt. Olyan érzésem támadt, hogy oda akarja adni neki öröklakásunk címét. Rosszallóan ránéztem, és figyelemre sem méltatva az idegent, minél megközelíthetlenebbnek és durvábban visszautasítónk szerettem volna látszani.

— Hagyd abba, — vettem oda Stuartnak összeszorított fogaim között.

A tolakodó idegen, véleményem szerint, nagyon udvariatlan és szemtelen volt. Túl sok személyes jellegű kérdést tett fel és szörnyen visszataszítónak találtam rámenős modorát. Azt is észrevettem, hogy több alkalommal engem nézegetett és megpróbált belevonni a beszélgetésbe. Kellemetlen érzésem lett vele kapcsolatban.

Megjátszottam az ostobát és a tudatlant, és egyetlen kérdésére sem reagáltam.

Szerencsére, bár elég hosszú idő múlva a Dél-Afrikai megunta és feladta az erőfeszítést, hogy leszólítson minket. — Maguk végtelenül szimpatikus emberek, — mondta behízelve és felállt, — remélem, hogy találkozunk, amikor visszajövök ide és több időnk lesz mind a kettőnknek.

Az idegen elment és utána néztem. Világosan láttam, több helyen is megállt és próbált ismerkedni más párocskákkal is.

—

Hétfő reggel a női vécében véletlenül kihallgattam két fiatal nő beszélgetését. Az egyik egy drabális Atlantából jött trógerről panaszkodott.

— Nagyon durván szerette csinálni, — szipogott a leányzó, — alig tudtam kiszabadulni a kezei közül. Nézd, tiszta kék folt és véraláfutás vagyok.

Odapislantottam, a csuklóján mély kötélnyomok voltak, mintha valaki lekötözte volna és sokáig nem engedte volna szabadulni.

— Jelents be az igazgatóságnak, — próbálta a másik leány vigasztalni, — ki kellene, hogy tiltsák ezt a gazembert innen.

— Nagyon jól tudod, hogy engem hibáztatnának, — az első leány folytatta sírós hangon, — ezek itt nem tűnnek el semmiféle zavart és nem akarnak feltűnést kelteni. Engem is kirúgnának, nemcsak ezt a vadállat férfit. A vezetőség nem kedvel minket, magányos nőket, nekik mi csak könnyen cserélhető tucat cikk vagyunk. Lehet, hogy megtűnnek minket, de abban az egyben biztos lehetsz, hogy nem tartják kötelességüknek, hogy vigyázzanak testi épségünkre.

A leány levette ruháját és megmutatta karcolásokat és a fognyomokat, amik teljesen beborították vékony testét. Csuklóján mély bevágások voltak, mintha valaki lekötözte volna és akarata ellenére sokáig fogva tartotta volna.

Elmondtam az esetet Stuartnak és az öreg lator meglepetésemre így válaszolt.

— A lotyó megérdemelte, amit kapott. Nem látod, hogy az egy

kicsi szajha, aki öregedő, pénzes férfiakra utazik. Fogadok, hogy a kicsi ribanc könyörgött, hogy az alak durvaskodjon vele.

Stuart válasza teljesen megdöbbenett. Hogy foghatja valaki pártját egy szörnyetegnek, egy ütlegelőnek, egy szexuálisan beteg pervertnek? Nem számít, hogy a leány milyen okból ment el vele. A szerencsétlen mégis csak egy nő volt, akit a férfinak védelmeznie kell. Hogy lehet megengedni, hogy az erősebb genus kínozza és megalázza a gyengébbet? Rossz előérzetem támadt, jobb lesz, ha mostantól kezdve óvatosabban kezelem ezt az én Stuartomat.

Két hét telt el. Megszoktam, hogy meztelenen járjak és többet nem zavart, ha idegen férfiak nézegettek, amikor gondolták, hogy nem veszem észre. A bámészkodók soha nem voltak szemtelenek és kíváncsi pillantásaikat nem vettem molesztálásnak. Hamar megtanultam, hogyan nézzem őket levegőnek.

Kellemes érzés volt meztelennek lenni, élveztem a napsütést, és ha túl melegem volt megmártóztam a medencében. Néha félszemmel rámosolyogtam egy-egy jobb kinézésű férfire, de nem mertek megszólítani, tudták, hogy Stuarttal vagyok és láthatták, hogy egy futó szempillantás után mindig elfordítom a fejem vagy továbbsétálok.

Egy meleg és napos délutánon Stuart és én a beszélgető, vagy ismerkedő medencében ültünk, közel a két felszín alatti masszírozó vízszugárhoz. Egy jóképű pár ült le a közelünkben és könnyed beszélgetésbe elegyedtek velünk. Hogyan történt vagy hogyan nem, egyik dolog a másikhoz vezetett, de a nő, egy olyan harminc plusz korabeli fellengzősnek hangzó személy, fogdosni kezdte Stuart lábát a víz alatt. Stuart nem húzódott odébb, inkább, láttam, kinyújtotta kezét és becsúsztatta a nő feneke alá. A férj látta mi történik és közelebb húzódott hozzám. Én meg, hogy elbátortalanítsam, tisztos távolságra húzódtam tőle.

Nem gondoltam volna, hogy elővigyázatosságomat sértésnek is lehet venni.

De a férfi elkomolyodott és intett a feleségének, hogy menjenek tovább. A nő felállt, Stuart is, és mintha régi kedves barátok lennének, tárt karokkal megölelték egymást. Ahogy Stuart kiemelkedett a vízből

láttam, hogy vesszeje félárbocra húzva ágaskodik előre. Odanyomta a nő puhányon kövér szeméremdombjához, pontosan a dupla redőkben lelógó hasa aljához. Nem szóltam semmit, csak némán pukkadoztam magamban. Nem ilyenfajta viselkedésben állapodtunk meg Stuarttal. Nem az volt az egyességünk, hogy más nőkkel is játszadozik, még akkor sem, ha a kalandor egy beteges hajlamú idegen párocskának a női része. Igaz, viszonyom volt Stuarttal és férjem volt, de ez a szerelmi háromszög a mi külön frigyünk és egyességünk volt, kizárólagosan csak a mi hármunk részére, ha már más okból nem is, de az én biztonságomért, ha rá gondolok egy esetleges terhességre vagy megfontolom a könnyen felszedhető fertőző nemi betegségeket.

Nemsokára, hogy a pár elment Stuart felhívta a figyelmemet egy magányos férfire. Körülbelül Stuarttal egykorú, vékony alkatú, de izmos és sötét feketére barnult alak volt az illető. A férfi álmélkodva üldögélt egy víz alatti padkán a jakuzzi medencében. Valamiről elmélyülten ábrándozott, de legalább egyik szemével minden nőt, aki bennszülött ruházatban, azaz pucéran elsétált a medence közelében, koruktól és elhízott súlyúkra való tekintet nélkül, megnézett. A férfi kiment a medencéből, görbe és ocsmányan disznószerű péniszét szemérmetlenül engedte lógni, de hamarosan visszajött és visszaült helyére. Stuart megfogta kezemet és maga után húzva követtük a férfit és leültünk melléje a zubogóan kavargó vízbe. Még mindig részlegesen megkeményedve Stuart felajzottnak látszott és kevésbe pallérozottan viselkedett, mint máskor. A férfi, a malacszerű pénisszel, úgy láttam észrevette közeledésünket, de felállt és átment a nem annyira forró ismerkedő medencébe és guggolva letelepedett a víz alatti sugarak közelében.

Egy pillanatra sem engedve el kezemnek szorítását, Stuart le sem ült a forró vizű medencében, azonnal megfordult és követtük az egyedülálló férfit. Leültünk, szinte közvetlen melléje, a víz alatti padka szélére, a sustorgó vízsugarak másik oldalára. Stuart engem ültetett a padka legszélére és szorosan hozzám érve mellém telepedett és éreztem, ahogy egyre erőszakosabban és határozottabban az idegen férfi felé kezd nyomni.

Olyan orcátlanul mintha egy selyemfiú lenne, aki nőjét árulja Manhattan nyugati oldalán a 42nd Street körül, Stuart leszólította az

illetőt, de a legszemérmertlenebb és legparáznább szavakat használva.

— Tudod, hogy mit mondott a feleségem?

— Nem. Nem tudom, — a férfi dűnnyögte zavartan.

— A feleségem azt mondta, — Stuart folytatta komolyan. — Nézz oda, drágám, hogy mekkora hatalmas farka van annak a férfinak.

Ez teljesen váratlanul ért. Én ilyet soha életemben nem mondtam és nem is mondanék, még ha egy millió évig élnék se. Megszégyenülve, szóhoz sem tudtam jutni csak lábujjaimat nézegettem, melyet kidugtam a víz felszíne fölé és ide-oda csavargattam. Nem akartam barátságot kötni ezzel az idegennel és válasza sem méltattam Stuart aljas és undorító hazugságát.

Stuart egyre közelebb nyomott a férfihez. A végén leestem a padkáról és guggoló helyzetben vállig a víz alatt maradtam. Az egyik vízsugárhoz közel balanszírozva egyensúlyomat az idegen férfi nem volt messzebb tőlem, mint fél méter, a másik vízsugár innenső oldalán.

Halkra fogott, de elég hangosan, hogy a férfi tisztán hallhatta, Stuart behízeglő hangon biztatott.

— Ne félj, érij csak hozzá, gyerünk, csináld csak, nincs abban semmi rossz.

Közben, normális beszédhangját használva Stuart az idegenhez is beszélt.

— Ugye milyen csodálatos hely ez a Caladesi Lake. Szereted itt?

— Igen, fantasztikusan jó. Nagyon szeretek idejárni.

Az idegennek izgatottság remegett a hangjában, tisztában volt azzal mi dübörög feléje a várható események ösvényén.

— Hozzáértél már, — Stuart sürgetett suttogó hangon.

Kinyújtottam kezemet és finoman megérintettem a férfi combjának oldalát. Nem húzódott odébb. Gondolom bátorítani akart, hogy további tapogatódzó mozdulatokat is végezzek.

— Fogdosd meg jobban! — Stuart követelte és hozzányomott az idegen férfihez.

Továbbnyúltam, tenyerem hozzáért az idegen péniszéhez és makkja alatt két ujjammal felcsípve a bőrt, húzogatni kezdtem a furulyáját. Szerszámja hatalmas volt és vastag, de még mindig puha volt és csak nagyon fejletlen állapotát mutatta a kezdeti erekciónak.

— Érzed már, ahogy reagál? — Stuart suttogott.

— Igen, — mondtam bátortalan behódolással. Nem akartam megszégyeníteni az idegen férfit és Stuart tudtára adni, hogy választottjának csak szánalmasan puha nudlija van.

Stuart irányította a beszélgetést. Kérdően a férfihez fordult.

— Szeretsz játszani? Akarsz játszani velünk? Mi kizárólag ezért járunk ide. Szeretnénk, ha csatlakoznál hozzánk és hármásban szórakoznánk.

Stuart teljesen fals úton haladt. Én soha ilyesmiről nem beszéltem vele és nem volt szándékomban bünt bűnre halmozni és kollektív szexet csinálni mialatt férjem a világ legszörnyűbb sarkában ujjai csonkjáig dolgozza le kezeit. Elhúztam a kezemet. Stuart nem vette észre és emberünknek esze ágában sem volt panaszt tenni ellenem. Nem akartam mindenki előtt cirkuszt csinálni és a legjobbakat remélve vártam egy percet. Néztam, hogy merrefele is fognak fejlődni az események.

Szerencsémre a férfi nem volt egy megrögzött szex örült vagy egy korlátokat nem ismerő kéjelgő. Talán magányos volt és párnélküli, bármi is volt az oka, de magától feladta a küszködést és meghátrált.

— Igen, — mondta, — ez nagyon izgalmas lenne, de nem vagyok benne biztos. Ne vegyétek sértésnek, de nem ismerlek benneteket és ti sem ismertek engem. Talán mégsem kellene.

Ezekkel a szavakkal a férfi felállt, de nem ment el. Mintha csodát várt volna. Talán azt várta, hogy impotenciája váratlanul meggyógyul, talán azt várta tőlünk, hogy kérleljük és könyörögjünk neki. Bármi is volt az oka, de maradt és tovább magyarázott.

— Nem mintha nem tartanám az ajánlatot a legnagyobb megtiszteltetésnek.

A férfi felém fordult és vágyakozó szemekkel rám nézett. Stuart észrevette és bízgatni kezdte.

— Érints meg. Fogd meg a combjait. Megengedem, mire vársz?

Az idegen kinyújtotta kezét. Megérintette csípőmet és keze tovább csúszott hasam dombja felé. Összezártam lábaimat. Könnyed mozdulattal átsiklott szeméremdombom szőrzete felett és megfogta bal combom tetejét. Hangja reszketett és alig lehetett hallani szavait.

— Még soha életemben nem érintettem meg egy ilyen csodálatos istennőt, mint amilyen maga.

Stuart orcátlanul bízatta, — Van itt egy öröklakásunk. Gyere fel

hozzánk és együtt lepihenünk.

— Rendben van, — suttogta a felajzott ürge, — de csak nézni fogom, amit ti ketten csináltok.

Na, ez volt a végső határ, amit hajlandó voltam eltérni. Nem akartam közösen összefeküdni senkivel. Stuartnak nem állt jogában, hogy belevigyen óvszer és védőeszköz nélküli szexbe, egy tökéletes idegennel. Tudom, mostanra már semmi körülmények között sem tarthattam magamat a szüzesség és házastársi hűség mintaképének, de ez már több volt a soknál. Egyességre léptem egy öreg szomszéddal, egy veszélytelen és engedelmesen alávetett baráttal és férjemmel belevettük fantázia szülte játékainkba. Stuart most át akarta venni a parancsoló szerepét, saját játékszabályait akarta felállítani és utasítani akart, hogy mit kövessek el másokkal. Nem, ezt nem engedhetem meg neki. Tudtára kellett, hogy adjam, hogy hol is van az őt megillető hely.

Élesen felcsattanó hangon, visszautasítóan és visszavonhatatlanul rákiáltottam Stuartra.

— Stuart, hagyd abba. Nem látod, hogy nem akar jönni és én sem akarom, hogy valaki nézzen engem. Nem akarok semmiféle erkölcstelen disznóságba belekavarodni. Ebből a badarságból elég volt.

A férfi észrevette magát, rájött, hogy csak Stuart akar paráználkodni és visszakozót fűjt. — Sajnálom, — mondta, — mennem kell. Talán majd máskor, ha több időnk lesz.

Elment. Stuart nem tudott semmit kigondolni, amivel vissza tudta volna tartani. A férfi lassan kimászott a medencéből és kissé imbolygó, bizonytalan léptekkel továtámolygott. Búcsúzóul, gyengéd és hálás arckifejezéssel rámosolyogtam. Nem reá voltam mérges. Nem volt olyan férfi a világon, aki ne kapott volna az alkalmon, amit Stuart ajánlott neki, de a végén megértette és elfogadta, hogy nemet mondtam. Ezért köszönettel tartoztam neki.

A férfi távozása feldühítette Stuartot. Nem szólt egy szót sem, de arca elsötétedett és testtartása olyan merev lett, mintha egy baseball husángot tartana a kezében és készen állna, hogy lecsapjon vele. Látszott rajta, hogy nehezen tartja vissza magát, hogy ne törjön ki és ne kezdjen el kiabálni. Egyelőre lenyelte mérgét, de tudtam, hogy belül háborog, mint egy kitörésre készülő tűzhányó.

Kisvártatva felállt és javasolta, hogy térjünk vissza lakásunkba.

Ebben még nem volt semmi különös, gyakran aludtunk ebéd után a nap legforróbb részében, hogy éjszaka a night-clubban kipihentek legyünk és legyen energiánk táncolni. Kézen fogva ballagtunk visszafele Stuart öröklakása felé. Lassan, nyugodtan szedte lábait, bár nem beszélgettünk, mégis úgy véltem, hogy Stuart lecsillapodott és mérge elszállt.

A lakásajtó alig csukódott be mögöttünk, Stuart maga felé fordított és arcul ütött.

— Többet ne merj nekem nemet mondani. — kiáltotta.

Az ütés nem volt erős, Stuart nem használta teljes erejét, de elvesztettem egyensúlyomat és majdnem beleestem a hátam mögött lévő üvegasztalba. Cselekedete váratlanul ért. Soha nem gondoltam volna, hogy Stuart megüt. Egy tisztas pátriárka külsejű úriember, mint ő? Ez nem lehet igaz. Ez nem történhetett meg. De megtörtént. Két lépést hátraugrottam és harcra készen állva kiegyenesedtem.

Mérges lettem, mint egy tűzokádó fúria, aki jogait védi egy válóperen. Nem féltem Stuarttól bár olyan erős volt, mint egy vadbivaly. Bízam mozgékonyágomban, fürgeségemben és gyors, fiatalos reflexeimben. Nem volt időm arra gondolni, hogy a küzdelem felvevésével miféle veszélynek fogom kitenni magamat.

— Te szemétláda, te utolsó baromállat, — ordítottam felé, —és mindenén átugorva villámgyorsan beszaladtam szobámba és magamra zártam az ajtót.

Arcom az ütés helye veresedni kezdett és enyhén feldagadt. Fegyver után kutattam, amivel leüthetem Stuartot, ha rám töri az ajtót. Találtam egy márvány papírnehezéket. Felmarkoltam és visszafojtott lélegzettel lestem az ajtót. Percek teltek el, de semmi nem történt. Ajtómon túl minden csendes volt. Nem hallottam, hogy Stuart mozdult volna. Az idő végtelenül hosszúnak érződött. Nem gondoltam arra, hogy a második emeleti ablakon kiugorhatnék és elfuthatnék segítségért. Verekedni akartam Stuarttal, a papírnehezékekkel össze akartam zúzni koponyáját, fejbe akartam vágni, sokszor és dühödtlen. Gyűlöltem, amiért becsapott és megszegte egyességünk, a velem és Garryvel való megállapodást. Elnyerte bizalmunk. Megjátszotta a nyájas, hitelt érdemlő idősebb személyt és bízunk benne, mint a család legjobb barátjában. Odaadtam neki a legszentebb ajándékot, amit egy nő valaha is adhat egy férfinak. Nem játszottam meg magamat, hogy szerelmes vagyok belé. De

férjemmel együtt mind a ketten kedveltük és teljes hitünket és hűségünket helyeztük tisztességébe. Garry soha nem gondolhatta volna, hogy jó öreg teniszpartnere, Stuart megütne egy törékeny és védtelen nőt.

A kezdeti adrenalin áradat lassan felszívódott ereimből és erőm elhagyott. Lábam reszketni kezdtek és egész testemben remegtem, mint egy száraz falevél, mely a hideg novemberi szélben kétségbeesetten kapaszkodik egy letörőben lévő száraz ághoz. Le kellett, hogy üljek az ágyra. A márvány papírnyomót magam mellé tettem és felhúztam lábaimat. Államat térdemhez szorítottam és mély lélegzeteket véve próbáltam visszanyerni nyugalmamat.

Stuart meglepődött tettétől bár szándékában állt Lindát megbüntetni, a pillanattól kezdve, ahogy a fiatalasszony megtagadta, hogy meghívják otthonukba az idegen férfit, akit kiszemelt. Linda makacssága joggal dühítette fel. Azt hitte mostanra már teljesen hatalmában tartja a nőt. Szeretkeztek, a férjes asszony házasságtörést követett el vele. Fiatal és értelmiségi foglalkozású úriember férjét felszarvazta a kedviért. Egy ilyen nő, saját cselekedeteinek következményeképpen, már régen le kellett volna, hogy süllyedjen az engedelmes cseléd, egy szexuális rabszolganő színvonalára. Ez mind igaz volt. És mégis a nő nem engedelmeskedett neki. Meg kellett, hogy leckéztesse. Egy kis arculütés helyre kellett volna, hogy igazítsa gondolkozását és ki kellett volna, hogy korrigálja viselkedését.

Mégis, Stuart maga is megdöbbsent, hogy ő tényleg megütötte Lindát; a Lindát, akit annyira szeretett; aki olyan fiatal volt és kíváncsan szexi. Alkonyodó éveiben az a fiatal nő volt a büszkesége, az egyetlen vigasza. Nagyon sajnálta, ami történt és nem tudta mi tévő legyen. Hogyan tegye ezt a tragédiát meg nem történté?

Nem tudott mit tenni, hanyatt feküdt az ágyon és a mennyezetet kezdte bámulni.

Stuart nem tudott nem emlékezni Konrad Paméla történetére. Mint Linda, Paméla is fiatal és vonzó külsejű nő volt. Menekülve féltékeny,

iszákos és verekedős férje elől, még hat hónapja sincs, hogy ez történt, Pamela felült egy távolsági autóbuszra Memphisben és egyetlen búcsúszó nélkül távozott. Pamélát a Grayhound autóbusz állomáson szedte fel Tampa belvárosában, ahol Stuart szeretett lézengeni és ahol reménykedett, hogy találkozni fog otthonról megszökött fiatalokkal.

Stuart azonnal észrevette a jókora Grayhound buszról óvatosan lekászálódó fiatal nőt. A fiatal, vékony teremtés kimerültnek látszott, tájékozatlan lehetett és nem ismerős a helyel. Ráadásul senki nem várta, hogy üdvözlje vagy fogadja. Követte szemeivel és megfigyelte, ahogy a nő leült egy padra a váróteremben.

Odasétált hozzá és megszólította. — Örökké késnek, nem?

— Kik?

A karcsú és szép arcú nő válasza engedékenységet előrevetítő visszautasítást jelzett, és a fiatal teremtés annyira éhesnek látszott. Egy könnyű préda, Stuart gondolta és behízelgően kedves hangon folytatta.

— Éhes vagyok, ennék valami késő éjszakai csemegét. Megkérhetem, hogy tartson velem?

— Ki tudom hagyni az éjszakai evést.

— Hívjuk reggelinek, imádom a szalonnás tojást.

A nő elmosolyodott, — én is, — mondta kissé bátrabban.

Stuart belegyezően vigyorgott. — Hát akkor menjünk, — mondta és a nő felé bólintott magabiztosan.

Stuart vállalkozott, hogy cipeli a nő bőröndjét és kocsiján egy éjszaka is nyitva tartó kifőzdéhez hajtott vele. Étkezés és egy illatos kávé után feltette a kérdést.

— Látogatóba jöttél?

— Nem.

— Van helyed, ahol aludjál?

— Még nincs.

— Én itt lakom Tampán. Egyedül. Harmincévi házasság után feleségem tavaly nyáron meghalt, méhrákja volt.

— Borzasztóan sajnálom ezt hallani, — felelte a fiatal nő, — őszinte részvétem.

— Most itt vagyok öregen és nem kellek senkinek. Nagyon nehéz elviselni a magányosságot.

A leány megrettent. — Mennem kell, — mondta zavartan.

— Miért nem jössz el hozzám? Mit mondtál, mi is a neved? — Stuart ajánlotta gondoskodó hangon, melyen érződött az atyai őszinteség, ahogy hozzátette. — Van külön vendégszobám. Tőlem ne félj, már csak koromnál fogva is teljesen ártalmatlan vagyok.

— Konrad Paméla, — mondta a leány és kezét nyújtott.

— Stuart, — felelte a férfi és két nagy mancsába fogta a leány finomcsontú kézfejét.

A férfi kedvessége és tolakodásmentes modora eloszlatta Paméla aggodalmait. Tétovázott. Arra gondolt, hogy Stuart mennyire más, mint a durva természetű, tetoválásokkal teli délvidéki bivaly férje, akitől megszökött. Stuart nem látszott selyemfiúnak, akiktől barátnői annyira óvták és figyelmeztették számtalan esetben. Stuart nem rendelt sört; nem dohányzott és hangja kellemes volt és megnyugtató. Paméla mennyekből kapott ajándéknak vélte Stuartot.

Gyomra megtelt a finom rántottával, és az étterem otthonias melege és az idős férfi kedvessége, ez mind annyira más volt, mint egyedül lenni és nem tudni, hogy hol fogja álomra hajtani fejét. A férfi, aki Stuartnak nevezte magát elnyerte bizalmát. Előlegezte neki a kétkedés felfüggesztését. Úgy határozott, hogy elfogadja Stuart javaslatát.

— Rendben van, — felelte a nő és a férfire emelte ibolyakék szemeit. — Nem látok rá okot, hogy ne higgyem szavait.

Mintha óriási teher gördült volna válláról, Paméla olyan megkönnyebbültnek érezte magát, ahogy beült Stuart kocsijába. Hosszú idő óta először, miután keresztülment egy rémséges házasság borzalmas évein, elengedhette magát és nyugodtan élvezhette az autózást. Később rettenetesen lenyűgözte, ahogy mágneses kártyájával Stuart kinyitotta a Caladesi Lake üdülőhely főkapuját. Elragadtatása tovább növekedett, amikor Stuart felvitte öröklakásába és megmutatta neki a vendégágyas szobát és megmondta neki, hogy ott teljesen egyedül elaludhat, és addig maradhat, ameddig akar.

Paméla gondolta, bármi is legyen az öreg róka indítóoka, hogy ilyen önzetlenül felajánlja vendégszeretetét, mégiscsak ő volt a fiatal és az életerős, és nem volt semmi oka rá, hogy féljen és nem fog semmiféle helyzetbe belekerülni, amiből ki ne tudná vágni magát. Amerika déli államaiban, ennél a vénséges alaknál sokkal keményebb kötésű

férfiakhoz volt hozzászokva.

Másnap reggel a klubirodánál Stuart évi belépőkártyát váltott ki Pamélának. A fiatalasszony saját nevét és Tennessee állambeli hajtási engedélyét használta a hölgy személyazonosságának igazolására. Pamela kérvényét percekben belül engedélyezték és kézhez vehette fényképes belépő kártyáját.

Pamela összeköltözött Stuarttal. Pamela imádta a kényelmesen enervált nudista életmódot. Az első napon ledobta magáról összes ruhadarabját és mindenkre barátságosan visszamosolygott, aki köszönt neki. Napokon belül imádott üdvöskéje lett a helybeli nudista társadalomnak. Férfiak versengtek, hogy mellette ülhessenek a strandon, vagy a bárpult mellett, beszélgetni akartak vele, és készségesen vásárolták neki az italokat.

Pamela apja helyett apjának tartotta Stuartot. Egy vigyázó apa helyett, akit ő soha nem ismert. Stuart idős volt, egy személy, akire rábízhatta magát, és aki önzetlen módon viselte gondját fogadott lányának. Pamela nem gondolta Stuartot szex partnernek, de nem utasította volna vissza, ha a férfi le akart volna feküdni vele. Már évek óta fogamzásgátló tablettákat szedett, nem akart férjétől teherbe esni, és most sem kellett aggódnia, hogy valaki felcsinálja. Imádott a figyelem központjában lenni és nem rettent vissza attól, hogy egyszerre tucatnyi férfivel is udvaroltasson.

Stuartnak mindössze hat hónapja volt hátra, hogy nyugdíjat kapjon a postától. Fent a Bronxban ott volt neki Linda, akit imádatlalt szeretett. Linda volt az ő igazi valósága és nagyon is szerves része volt annak, amit nyugdíjas éveire tervezett. Pamela mindössze egy kellemes meglepetés volt, egy jelentéktelen mellékkaland. Egy kései furcsa fordulata az eseményeknek, egy vonzó alternatíva, egy kihívó provokáció, hogy próbára tegye Linda iránt érzett odaadását.

Stuart nem esett szerelembe Pamélával. Stuart csak az alkalmat látta, hogy kiélje hosszú idő óta dédelgetett fantáziáját és kielégítse rejtett, szadista oldalát. Stuart megfigyelés alatt tartotta Pamélát és türelmesen várt, de sokáig nem várhatott, mert négy héten belül vissza kellett mennie New Yorkba és mindamellett, Pamela férje hamarosan keresheti feleségét és esetleg jelenteni fogja eltűnését a hatóságoknak.

Két héttel Pamela érkezése után Stuart eljöttnek látta az időt, hogy

megvalósítsa aljas szándékát. Felajánlotta, hogy játszanak egy szokatlan játékot és megkérte Pamélát, hogy engedje meg, hogy meztelenre vetkőztetve összekötözhesse és közösüljön vele, mialatt a fiatal nő játékosan tehetetlen és védtelen. Komoly összeget és ékszert ajánlott, ha Paméla belemegy a játékba.

Paméla igent mondott. Stuart megvette a kötelet, hozzá széles ragtapasz szalagot, két pár kézbilincset és egy zacskó kokaint, hogy növeljék az élmény hatásosságát. Ahogy Paméla hazajött a strandról; néhány vonalnyit felszipkáztak a fehér púderből, és amikor eléggé emelkedett hangulatban érezték magukat Paméla levetkőzött. Stuart körbetekerte a kötelet Paméla nyakán, és mint egy vásári malacot a hasára fektette. Utána szorosan összekötözte lábait és hátrafesztette kezeit. A tehetetlen nő száját beragasztotta a ragasztószalaggal és utána jelentős adag kokaint szippantott fel saját orrlukjába.

— Ez borzasztó szexinek látszik, — Stuart szemlélte áldozatát elégedetten.

Paméla megijedt és félni kezdett. Elege volt a játékból. A ragadós tapasz alatt rángatódzó szája kérlelni látszott a férfit. Túl légmentesre sikerült a ragasztás.

Stuart nem törődött vele, szippantott egyet a kokainból és még szorosabbra húzta a kötelet.

Paméla halálra rémült és szabadulni próbált. Hörögve és rettegve a végpusztulást, kigúvadó szemei megrettenten esdekeltek kegyelemért. Nem kapott levegőt, kétségbeesetten kapálódzott, minden másodperc számított. De egyre jobban megrészegegy a kokaintól, Stuart nem volt képes felfogni a végzetes veszélyt.

— Igen, — morogta kéjesen, — mocorogjál csak bébi; ez az, ami igazából felizgatja apucit.

Nem oldotta ki a kötelet. Érezte, a régóta óhajtott izgalom, amire egész életében várt, tetőzni kezdett. Tovább feszítette a húrt, ki szerette volna próbálni, mennyi szenvedést fog áldozata kibírni.

Nem akarta Pamélát megölni. De egyességet kötött vele. Fizetett érte. És most behajtotta pénzének ellenértékét.

De a kokain, eltömődött koszorúerei, gyenge szíve és alacsony vérnyomása kikészítette. Stuart elvesztette eszméletét és csak jóval később, órák múlva tért magához.

Addigra Paméla halott volt. Meredten mozdulatlan szemei tanúskodtak a rémséges végről, amit átszenvedett. Görcsbe szorult és zúzódással teli ujjai elbeszélést a rettenetes erőfeszítést mellyel ki akarta szabadítani magát. Hiába, a kötel egyre szorosabbra szorult nyakára és összetörte légző csövét.

A kokain mámor elszállt és a szörnyű valóságra világosság derült.

— Ez nem lehet igaz, — Stuart nyögött — csak játszani akartam. Nem volt szándékomban kioltani egy életet.

Az olcsó bánat késve jött. A bűntudat terrorja elfojtotta lélegzetét és tüdejéből elszívta a levegőt. Érezte, hogy feje széjjelreped, hideg veríték borítja el mellkasát, a kibíratatlan fájdalom és a következményektől való félelem szorítja össze szívét. Reszkető kezekkel kokaint öntött az üvegasztalra és hogy csillapítsa magát mélyen szívott belőle orrába.

Sikerült elhárítania a mindent eláruló pánikrohamot.

A kábítószer hatása visszahozta Stuart ítélőképességét és önmarcangoló szenvedése lassan engedni kezdett. Valamit tennie kellett. Közel éjfél volt már és ilyenkor senki nem volt a közelben, de mégis valaki bekopogtathatott egy késő esti pohár italra vagy baráti beszélgetésre.

Stuart óvatosan nekiállt feltakarítani a nyomokat. Nem akarta megsérteni a bört, nehogy Paméla halott teste vérezni kezdjen és bűnjeleket hagyjon maga után. Először lefejtette Paméla nyakáról, lábairól és kezéről a kötelet. Utána bement a hálósobába és az egyik párnáról lehúzta a huzatot.

A napaliba visszatérve a cihába belegyömöszölte a kötelet és a ragasztó szalagot, melyet gonosz mozdulattal tépett le áldozata sápadt ajkairól. Összeszedte Paméla hajtási igazolványát, Caladesi Lake üdülőre szóló éves bérletét és íróasztalának felső fiókjába dobta az okmányokat. Az ágyról lehúzta a felső lepedőt és belecsavarta Paméla meztelen és mostanra már teljesen kihűlt, élettelen testét.

Hangtalanul, mint egy éjszaka vadászó uhubagoly, Stuart kiosont lakásából és lement kocsijához. Eszébe jutott és megrázkódott, alig néhány órával ezelőtt, a még életvidám Pamelával kacagva a kocsiban, együtt faroltak közel a lépcső aljában lévő bejárati ajtóhoz.

— Na, ez a kocsi remek helyen van, — suttogta magában Stuart és

szorosan tartva kezében a kulcsot, hogy zajt ne okozzon, egyetlen hang nélkül pattintotta fel a csomagtartó fedelét.

Kisvártatva, keményen küszködve a teherrel, egy fehér lepedőbe pakolt terjedelmes tárgyat cipelt le az emeletről. Ahogy ereszkedett lefele, a csomagból kilógó kócos fej időnként a háta ellen verődött és két lazán lógó kéz csapódott oldala ellen. Stuart beleeresztette az élettelen tárgyat a csomagtartó mélyébe, Pamela halott testét és óvatosan, elkerülve bármi árulkodó csattanást rákattintotta a fedőt.

Az éjszaka sötét csendjében egyetlen száraz ág roppanása pisztolylövésként hangzott volna, de Stuart halkán járt és semmihez nem ért hozzá és senki nem vette észre jelenlétét.

Pamela eltüntetése után visszament a lakásba és feltakarította a gyilkosság maradványait. Helyére rakta székeket a nappaliban, nedves szivaccsal lemosta a kokain port az üvegasztalról és a szivacsot kicsavarta a konyhai mosogatóban. Még egyszer körülnézett, minden jelet eltüntetett, meg volt elégedve, a lakás büntelenül ártatlannak tűnt.

Beindította a motort, lassan kigördült, de nem gyújtotta fel a reflektorlámpákat, amíg el nem érte a kaput mely a lakóházakat elválasztotta klub területétől. Éjjel kettőkor senki nem volt szolgálatban a főkapunál, a nehéz kovácsoltvas kapu, mintha néma kísértetek működtetnék, automatikusan kinyílt.

Stuart ráállt a 41-s útra és északi irányba vezetve elhajtott Brooksville városa mellett, és megállt néhány kilométerre a Withlacooche természetvédelmi park bejárata előtt. Hajnalodott, a táj lassan világosodott, de még nagyon korán volt. Látott egy útszéli Mc Donaldot és megállt reggelizni.

— Kávét, és egy tojásos szalonna szendvicset, — utasította a csokoládé színű fiatal, bár erősen kiélt és álmos kinézetű, de mégis vonzó külsejű kiszolgálóleányt.

Mintha nem lett volna kocsijának csomagtartójában egy halott test, Stuart úgy evett, ivott és jóízűen élvezte forró kávéját és az ízletes rántottát.

Húzta az időt, kávécsészéjét újratöltötte, többször bement a vécébe és várt, amíg a falióra nyolcat mutat. Akkor elindult és néhány perccel kapunyitás után behajtott a természetvédelmi területre. Az irodánál táborhelyet és egy halászcsonakot kért egész napra.

A vaskos termetű középkorú nő, parkőr egyenruhájában állva egy fabódé ablaka mögött, orra alá dugott egy írotáblát és egy kitölteni való űrlapot.

— Töltse ki és írja alá, — mutatta Stuartnak.

Stuart alákanyarintott egy hamis nevet, Smith Wilbur, és ránézett az űrre.

— Lehet készpénzzel fizetni? — kérdezte.

— Természetesen, — felelte a nő és vizsgálódóan végigmérte a korai látogatót.

A lagymatag hozzáállású örnek nem volt több kérdése és nem kért igazolványt a név hitelesítésére. Közömbösen és érzéketlenül hideg arckifejezéssel adta oda Stuartnak a belépőjegyet és az engedélyt.

Stuart behajtott. A hatalmas parkoló hosszan elnyúlva követte a part vonulatát és soha nem kanyarodott el messzebbre tőle, mint tíz méter. A parkoló legtávolabbi sarkában parkolta le kocsiját és lassan andalogva viaszasétált a famólóhoz ahol átvehette a bérelt csónakot.

A csónakot betolta a vízre és körülnézett. Az éjszakára is melegen maradt víz felszíne felett vékony köd lebegett és a tornyosodó ciprusfák tetejére veres lángcsóvát vetett a kelő nap. Vízből kiugorva, fényes pikkelyű halak íveltek a levegőben és egy magányos kormorán egy rothadó fatörzs tetején szárítgatta szárnyait.

A part mentében visszaevezett, vissza egy rejtett, apró öbölhöz, nem messze a távoli helytől ahol kocsiját hagyta. A csónakból kilépett a partra és átvágott a sűrű aljnövényzeten. Óvatosan szedte lábait, egyetlen ág sem roppant meg súlya alatt és nem hagyott állandó nyomot a nedves növények sűrű iszapjában.

A kocsinál megállt, a tartóból kivette kávéját, ma reggel már a harmadikat, megette negyedik lekváros buktáját és figyelte, hogy van-e valaki a közelben. Senkit nem látott, letette a papírpoharat a motorházra és felnyitotta a csomagtartó fedelét.

Mint egy kikötői rakodómunkás, aki lisztel teli nehéz zsákot cipel, kiemelte Paméla testét kocsiból és elvitte a csónakig.

Az egekig érő fenyők alatt, elrejtve a sűrű sás és rekettje között, beleeresztette a halottat a csónak fenekébe és utána beült maga is. Elevezett, messzire, elhagyta a parkolót, messze be a vad, vízi ország mélyébe.

Csendesen sutorogva tovább a madárdaltól zengő napos mocsár úttalan útjain egy óra hosszáig is evezhetett. Messze bent, ahol a vízfelület kitágult és széles tóvá terebélyesedett, megállt és messzelátójával pásztázni kezdte a vízfelület rezdüléseit. Hamarosan megtalálta, amit keresett, alig láthatóan, szinte észrevehetetlenül egy hatalmas alligátor orrlukjai és szemei olvadtak bele a víz csillogásába. Elővett egy alligátor csali sípot, minden sportüzletben lehetett kapni az olcsó szerszámot, és belefűjt.

Kibontotta Paméla lábát a pakolásból, zsebkésével belevágott vádlijába, és amikor a vér lassan szivárogni kezdett a sebből beleeresztette a végtagot a vízbe. Az alligátor megérezte a szagot. Hangtalanul csúszva előre, közelebb úszott a vízben, és mint egy fenyegető fekete kenu közeledett Stuart felé.

Kinyújtva hosszú testét és lezseren lógatva rövid lábait az alligátor a felszínhez közel lebegett. Stuart tisztán láthatta, a fenyegető rönknek látszó szörny egy legalább öt méteres hím példány lehetett. Kigúvadó szemeivel a ragadozó éhesen lesett előre, és szemrevételezte a váratlanul útjába akadt ízletes ebédet. Bizalmatlanul leellenőrizve az illat forrását, mint orgyilkos kése a néma csendben a vizek kétségbevonhatatlan mestere vérszomjas gonoszsággal siklott a csónak felé.

Stuart átemelte Paméla súlypontját a ladik peremén és hagyta, hogy derékig belecsússzon a vízbe. A hosszú állkapocs és az éles fogak megragadták a prédát, behúzták és eltűntek vele a mélység semmibe vesző feketeségébe.

Ragadozó és áldozata elmerült a mocsárvíz zavaros sötétségben, többé nem volt Pamélának semmi jele, kivéve a szennyes lepedőt, mely hátra maradt Stuart halászladikjában. Stuart gondosan összehajtogatta a bemocskolt vászonanyagot és belegyömöszölte hátizsákjába. Kezébe vette a halászbótot, kivetette a horgot és a zsineget és üres tekintettel bámulni kezdte a vízfelületet. Több alligátor is érkezett, lebuktak a mélybe és hatalmas húsdarabokkal állkapcsaikban egyenként ismét felbukkantak a felszínre. Masszív fejüket vadul csapkodva rángatták, hogy a préda könnyebben lenyelhető legyen, és a darabok gyorsan eltűntek torkuk tátongó garatjában. Stuart várt, vajon maradt-e még valami áruló nyom kéjelgésének áldozatából. Nem látott semmit és több alligátor sem bukkant elő. A nap magasra hágott, majd esteledett, már

majdnem záróra volt mire visszaevezett a csónak kikötőbe és leadta a ladikot.

Ez jól végzett férfimunka volt, gondolta elégedetten, és mint egy fáradt halász a nehéz munkanap után visszagyalogolt kocsijához. Ezt meg kellett tennem. Ebből a balesetből már nem lesz semmi baj, morfondírozta, és megállás nélkül visszahajtott a Caladesi Lake nudista klubhoz. Ha nem is dolgozott, csak horgászott, de halálos fáradtságot érzett mire éjfél felé kimerülten ágyába zuhant.

—

Paméla halálát követő reggelen Stuart sokáig zuhanyozott és utána alaposan kitakarította a lakást. Gyakran öblítve a nedves rongyot és a szivacsot és kannaszámra használva az erős tisztítószeret, minden bútorfelületet letörölt és eltüntette Paméla létezésének utolsó áruló nyomait is. A fiatal nő ruháit és más tulajdonait is mind összeszedte és beledobálta egy fekete, műanyag zsákba.

Dolga végeztével Tampa felé hajtott kocsiján és egy építés alatt álló toronyház telkén a szörnyűségeket tartalmazó plasztik zsákot beledobta a hulladékgyűjtő tartályba. Később megállt egy pénzbedobós automata mosodánál és kétszer is kimosta szennyesét, beleértve tegnap viselt ruháját, az ágyneműt és a lepedőt melyben Pamélát vitte ki utolsó útjára.

Utoljára, gondosan és alaposan kiporszívózta kocsijának csomagtartóját. Olyan szorgalmasan dolgozott, mint egy hivatásos kriminológiai és balesethely feltisztító, és sikeresen eltüntette Paméla tragédiájának legparányibb maradványait is.

Elméjében könnyen racionalizálta az eseményeket. Mindezt Linda szerelméért tette. A fiatalasszonyt meg akarta menteni ennek a sajnálatos tragédiának tudatától, nem akarta szerelmének lelkiismeretét felesleges büntárstudattal terhelni.

Fent lakásában elégette Paméla könyvtári igazolványát, személyes telefonszámainak könyvecskéjét, családi fotóit és minden más okmányt, amit táskájában talált. Egyedül hajtási jogosítványát, a társadalombiztosítást vagy Social Security-t igazoló kártyáját és Caladesi Lake-re szóló évi belépőjét tartotta meg.

Ezekről nem tudott megválni. Mint egy tipikus, elmeháborodott tömeggyilkos szuvenírre volt szüksége, bizonyítékra, hogy tényleg elkövette a szörnyű gyilkosságot.

Senkinek sem tűnt fel, hogy szeretetreméltó és bűbájosan fiatal Paméla eltűnt a vendégek közül. A Caladesi Lake-i etikett szabályai szerint soha senki nem fényképezte le a fiatal vendéget és az emlékezés eme segítőeszközének hiányában, Paméla emléke gyorsan beleveszett az állandóan jövő új arcok színes forgatagába. Népek, beleértve a fiatal és vonzókülsőjű fiatal nőket is, jöttek és mentek, hetente és állandó jelleggel. Némelyek tovább maradtak, másokból állandó lakó lett, de senki sem kutatott valaki után vagy vizsgálta tovatűntét, vagy akárcsak említette nevét is, ha valaki úgy határozott, hogy többet nem jön ide, erre az exkluzív és rejtett nudista helyre. Idősebb férfiak, pénzzel teli és tisztességes kinézetűek, naponta hoztak új lányokat. Stuart nem tett semmi szokatlant, idehozott egy fiatal nőt egy pár hétre, és amikor a leány menni akart útjára engedte.

—

Eltelt egy óra. Stuart haragja már régen elpárologhatott és volt elég ideje, hogy visszanyerje józanságát. Nyilvánvalóan szerette volna, hogy megbocsássam gorombaságát és ismét bizalommal legyenek hozzá, mert ajtóhoz jött és könyörögni kezdett.

— Linda, borzasztóan sajnálom, hogy megütöttelek. Drága szerelmem, nagyon kérlek, hogy bocsáss meg. Soha többet nem teszek ilyet. Linda, az isten szerelmére, szólj már egy szót.

Stuart hangja megfagyasztotta ereimben a vért. Rettegtem tőle. Sokkal erősebb volt, mint én. Egyetlen reményem a márvány papírnehezék maradt, amit görcsösen szorítva tartottam kezemben.

Hallgattam, és lélegzetvisszafojtva vártam.

Stuart folytatta. — Linda, édesem, csak nincs valami bajod? Istenemre mondom, remélem, hogy nem történt valami rossz veled? Bogaracskám, nyisd ki az ajtót és hadd csókoljalak meg. Mindennél jobban szeretlek.

Hallottam, ahogy az ajtó túloldalán, szagatatott és fájdalommal teljes felzokogásokkal Stuart sírni kezdett. Az alávaló ostoba nyafogó,

gondoltam. Többet nem féltem tőle. Csak szívemből utáltam. Rettenetesen csalódtam benne, mennyire más volt most, mint a kedves öreg szomszéd bácsi, akinek a Bronxban megismertem. Egy pityergő, asszonyverő parázna perverté vált idelent Floridában.

Kinyitottam az ajtót és megvetően ránéztem.

— Szégyellheted magadat, — mondtam.

— Tudom, — nyafogott szipogva, — nagyon sajnálom, hogy eljárt a kezem.

— Most mit kezdjek veled? — kérdeztem.

— Bocsáss meg, — Stuart könyörgött szánalmasan, — soha többet nem ütlek meg. Az életemre ígérem.

Még mindig forrt bennem a méreg és dühödten felcsattantam.

— Hogyan tudjam ezt elhinni?

— Adj még egy utolsó lehetőséget és életem hátralévő részében örökké fogom bizonyítani, hogy mennyire szeretlek, és hogy megérdemlem bizalmadat.

— Remélem is, — figyelmeztettem, — ha még egyszer az életben reám emeled a kezed, megöllek mielőtt ütésed hozzámér. Meg tudod-e ezt te érteni?

— Igen, értem. Hadd csókoljalak meg és béküljünk ki.

— Rendben van, — feleltem és odatartottam arcomat. Stuart megcsókolt, de nem csókoltam vissza. A szívem mélyéből gyűlöltem, de időt kellett, hogy nyerjek. Ki kellett jutnom a csávából, amibe belekeveredtem és meg kellett, hogy tervezzem bosszúmat. Tönkre akartam tenni Stuartot, le akartam rombolni, azért amibe belekevert, becsapott és nem méltányolta a kedvességemet és az áldozatot, amit hoztam érte.

— Éhes vagyok, — mondtam, — menjünk ki valahova vacsorázni.

— Ahogy akarod.

— Menjünk a klubházba.

— Rendben van.

Mialatt Stuart borotválkozott én megmostam arcomat és krémet kentem rá. A pirosság és a feldagadás majdnem eltűnt és gondoltam, az étterem letompított hangulatvilágításában, senki nem fogja meglátni mi történt velem. Magamra vettem egy vékony selyemruhát, szexit és kihívót és elindultunk a klubház felé.

Némán mentünk egymás mellett, tartottam a távolságot, mert tudtam, hogy Stuart még mindig rettenetesen kíván engem és nem merészelne durva lenni hozzám, legalább is addig, amíg önbizalma teljesen helyre nem áll.

Fogalmam sem volt, hogy hogyan vélekednék a szexről, ha Stuart intimitást akarna. Nem éreztem semmi hajlandóságot a szerelemre, különösen nem Stuarttal, a vén kecskével. De nem akartam minden felhajtás nélkül eltűnni életéből és megengedni, hogy büntetés nélkül megússza, amit velem csinált. Nem szaladhattam a rendőrségre, férjem volt és volt egy másik életem valahol messze távolra innen, nehéz lett volna megmagyarázni, hogy mit csinálok egy Floridai nudista táborban ezzel az öreg alakkal.

Nem tudtam az igazgatósághoz szaladni, nem volt még egy hivatalos belépőm sem, és a rendőrség meg a menedzsment is úgy kezelt volna, mint egy örömlányt, aki megérdemelte, amit kapott. Végeredményben egy kicsiny pofon, az 1970-s években nem volt olyan nagy ügy két szerető partner között.

Vacsora után, nem kellett, hogy sokat várjak mielőtt Stuart felvetette a témát. Megjátszotta a tisztességes úriembert, és ismét bocsánatot kért.

— Borzasztóan sajnálom, drága kicsi Lindám, kérlek, próbáld elfelejteni a történeteket. Szeretnék szerető társad maradni és remélem, hogy kapcsolatunk újra olyan meghitt lesz, mint régebben, a régi szép időkben.

Legkedvesebb és érzékeny behízelgő hangomat használtam, ahogy válaszoltam, de azért határozottan a tudomására adtam.

— Stuart, drágám, nagyon kérlek, adj nekem elegendő időt, hogy lelkileg helyrejöjjek. Tudom, szíved mélyén te egy nagyon jó ember vagy és életedben szándékosan soha meg nem ütnél egy nőt, de engem megbántottál és túl kell, hogy tegyem magamat a rettenetes megrázkódtatáson, ami ért. Ehhez idő kell, sajnálom, de újra meg kell szolgálnod bizalmam elnyerését. Ez egy női tulajdonság. Meg kell, hogy érts, ha szeretsz engem. Tudatni fogom veled, ha készen állok és felejtetni tudok. Nekem is nagyon hiányzol, de lelki sebeim be kell, hogy gyógyuljanak.

Stuart bólintott és lesütötte szemét, mint egy rendreutasított és

engedelmes, de még mindig veszélyes és undorító eb-állat. Vacsora után hazasétáltunk, de nem volt mit beszéljünk egymáshoz és kezünk sem tévedt egymáséiba.

Odahaza, visszataszító szégyenérzettel arcán és könnyörgő szemekkel Stuart rám nézett, de nem esett meg a szívem rajta, nem álltam meg, bementem szobámba és otthagytam a nappali szoba közepén, mint egy alamizsnáért könnyörgő utcai nincstelent, aki adományért nyújtja ki kezét. Az ajtót becsuktam az orra előtt. Csendesen, ha méreggel bevágtam volna csak indokot szolgáltatott volna neki, hogy nekem támadjon, de tudtam, ahogy a kilincset kulcsra zártam magam mögött hallotta a kattanást. Megérthette elhatározásomat, és tudhatta, hogy mostantól kezdve küszöböm átlépése, szerelmem és testem birtoklása, számára tiltott terület lesz és az is marad.

Tizenhetedik Fejezet

Következő nap, reggelizés közben így szóltam Stuarthoz.

— Stuart, nem gondolod, hogy ideje lenne, hogy megnézzem a New Port Richey-i postaládámat. Már majdnem három hete, hogy itt vagyunk. Biztosan temérdek kifizetendő számlám gyűlt össze amióta eljöttem hazulról.

Kis szünetet tartottam, egyedül szerettem volna menni, nem akartam, hogy Stuart kísérőnek csatlakozzon hozzám. Kihangsúlyozva az egyes számú személyt, nézeteltérést nem tűrő hangon folytattam javaslatomat.

— Itt az ideje, hogy elmenjek és felvegyem leveleimet.

— Rendben van, — Stuart felelte, váratlan segítőkészsége felettébb meglepett, — én is úgy vélem. Ideje már, hogy menj és intézd saját dolgaiddat.

Szívem a torkomban dobogott, de igyekeztem közömbös arcot vágni. Nem szerettem volna, ha Stuart féltékeny lesz és zsarnokoskodik. Felajzott lelkiállapotomban ez nyílt összetűzést jelentett volna. Fontolgatva és alakoskodóan, ujjaim hegyével finoman simogattam Stuart kezét, és kedveskedő hangsúlyozással folytattam.

— Tudom, ma reggel fontos teniszmérkőzésed van. Megértem, ha autózás helyett inkább játszani akarsz. Nem kérhetem tőled, hogy elhanyagold egészségügyi testmozgásodat.

— Ne izgasd magad miattam, — Stuart felelte csendesen, — megleszek egy pár óráig nélküled is.

Még mindig óvatosan tapogatózva előre, de felbátorítva nyugodt, fenyegetésnélküli hanghordozásától, tovább feszítettem azt a bizonyos közmondásbeli húrt.

— Gondoltam, elviszem a számlafüzetemet és kiírom a csekkeket, amíg ott vagyok. Ez lenne a legegyszerűbb, a postán rögtön fel is tudnám adni a fizetnivalókat. Lehet, hogy kiruccanásom így egy kicsit hosszabb

időt vesz majd igénybe és kissé elmaradok, de mire befejezed a játékot, biztosan visszaérek, és mint mindig, ma is együtt ebédelhetünk a klubháznál.

— Semmi kifogásolnivalót nem látok tervedben. — Stuart bólintott engedékenyen. Úgy éreztem, tegnap esti drámai összecsapásunk megértővé és alkalmazkodóvá tette. Hangja biztató volt és olyan nagylelkűen, mint egy zsarnok király, aki váratlanul nemes lelkű kiváltságokat osztogat népének, továbbra is finoman és nyájasan viselkedett és utamra bocsátott.

— Énmiattam nem kell visszasietned, — mondta, — ha déli egy órára nem érsz vissza, egyedül is ebédelhetek a klubnál. Ha nagyon elhúzódnak a dolgok, te is ehetsz valamit valahol a postahivatal közelében. Esetleg sétálhatsz is egy kedvedre valót, New Port Richey belvárosában. Meglátod, hogy milyen kedves hely. Legyen egy kimenőnapod, használd ki és érezd jól magad.

Mézesmázos szívélyessége legmerészebb reményeimben is túltett. Jobban bánhatta a tegnap történeteket mintsem gondoltam volna. De tudtam, hogy mire törekszik. Csábítóan lengette felém a béke és a gondoskodó barátság zászlaját és csillapítani akarta felháborodásomat. De bánkódása elkésett. Tegnap este visszavonhatatlanul megismertem, hogy Stuart ki is valójában. Legalább is akkor úgy gondoltam, hogy mindent megtudtam róla. Soha el nem tudtam volna képzelni, hogy Stuart sokkal gonoszabb is lehet, mint egy asszonyverő parázna. De akkor még nem tudhattam Stuart igazi énjét, csak annyit tudtam, hogy vissza akartam szerezni régi életemet, és meg kellett, hogy teremtem a szükséges feltételeket.

Legédesebben kedveskedő bűbajos mosolyommal aláfestve ártatlan bárány kinézetű arckifejezésem, úgy tettem, mintha nem emlékeznék, hogy Stuart tegnap hozzám ütött.

— Stuart, tudtam, hogy te vagy a legaranyosabb gavallér az egész világon, — egy szerelmesen turbékoló galamb bűgását tetve kedveskedtem az alávalónak, — nagyon jól esik, hogy egymagamban is elengedsz. Köszönöm, igazán hálás vagyok érte.

Stuart leült és teniszcipőjének fűzőjét kezdte kötöztetni. Lehajoltam és csókot leheltem homlokára. Az átmeneti fegyverszünet remekül szolgálta céljaimat. Ha néhány órára is, de megszabadulok tőle.

Addig kellett valamit cselekednem, amíg Stuart barátságosan viselkedik, és ki akar engesztelni a pofonért. Mint egy gyorsfutó a startoló gépen, székem ülésének legszélén gubbasztva türelmetlenül néztem, ahogy Stuart felmarkolja teniszütőjét és a tenispálya irányában kirohan az ajtón.

Miután Stuart elment, sötét, khakiszínű sortnadrágot vettem magamra, hozzá egy malachitzöld blúzt és hamuszürke színű túsarkú cipőt. Fejemre széles karimájú, fehér szalmakalapot tettem, melynek alacsony teteje körül, vastag, élénkpiros színű szalag volt kötve. Megnéztem magamat a tükörbe és módfelett tetszett, amit láttam. Igazán fiatalnak, egészségesnek és üdének néztem ki. Szemeimben csillogott a magabiztosság és a női önbizalom. Újra függetlennek és szabadnak éreztem magamat és ígéretet tettem tükörképemnek, soha többet az életben nem fogom eltűnni, hogy valaki megüssön.

Nyugati irányban indultam a Route 54 jelzésű autópályán és fél órával később északi irányba fordultam a hasonlóan széles Route 19 jelzésű országúton. Tíz kilométerrel később jobbra fordultam a Main Street jelzésnél. Egy sárga pasztellre festett kőhídon átmentem a Pithalachascotee folyó felett és percekben belül előttem volt a látogatók üdvözlésére felállított színes hirdetőtábla.

Üdvözljük New Port Richey városába.

Másodpercek múlva beértem New Port Richey kedvesen és ügyesen elrendezett üzleti központjába. Bal oldalamon, közvetlenül a híd után, hatalmas tölgy és platánfáival a Sims Park nevű liget üdvözölt. Sétaútjaival és pihenésre csábító kerti padjaival a terjedelmes park a folyó mentében hosszasan folytatódott tovább. Kissé arrébb egy szabadtéri színház látszott. Tetővel borított, de elől nyitott színpada előtt tömött sorokban álltak az állandó jellegűre épített ülések. Ismét a bal oldalam felé nézve, egy art-deco stílusú épület tűnt a szemembe, amelynek falait fényesen ragyogó császársárgára festették.

Lelassítottam és elolvastam a tájékoztató feliratot. Az épület az 1920-as években lett építve, amikor Thomas Meighan, a némafilmek csillaga, filmstúdió központot szeretett volna ezen a helyen létrehozni. Az is megtudtam, hogy a híres Graham Billy prédikátor, mint pincérfiú ebben az épületben dolgozott fiatal korában, azokban az időkben, amikor a mai, rokkantak és öregek számára fenntartott Hacienda Hotel egy

keresztény, vallásos konferencia központ volt.

Tucatnyi üzlettel és éttermekkel az utca mindkét oldalán, a Main Street keleti irányban folytatódott. Jobbomon elhaladtam a New Port Richey működvelő színház mellett. Aranyozott ortodox templomra emlékeztető dómja a régi szép időket idézte fel a kíváncsi látogatónak. Elhajtottam az új városháza épület mellett, melyhez impozáns könyvtáráépület csatlakozott és hamarosan megérkeztem a New Port Richey postafiók épületéhez, ahová a Bronxból továbbíttattam leveleimet.

A postaépület is új volt. Bőséges és világos fényt adó lámpáival és jól működő klímaberendezésével tisztának és rendezettnak nézett ki. Belül hosszú, rendezett vonalban már sokan várakoztak és egy fehérhajú bácsi mögött én is beálltam a sorba.

Az öreg rögtön észlelte megjelenésemet és nem hagyhatta ki, hogy ne mondjon egy pár kedves szót a háta mögé besorakozó fiatal nőnek. Ráncos arcára barátságos, őszintén kedves mosoly derült és kedvesen szólt hozzám.

— Több alkalmazottat is felvehetnének, — kezdte a beszélgetést, — az ablakok mögött soha nincs elegendő tisztviselő. Itt mindig sorban kell állni. Mindig várnom kell, bosszantó bár nem állíthatnám, hogy az utóbbi időben lenne valami sietős elintéznivalóm.

Az öreg nevetni kezdett saját, savanyú humorán és gondtalan nemtörődömséggel villantgatta felém sárguló protézisét.

Szavait nem vettem tolakodásnak. A pár közömbös szó régi életem megszokottságát jelentette és reménykedő bizakodással árasztott el. Talán ismét kezembe tudom venni életem irányítását, talán hírt kapok Garrytól. Jó hangulatban voltam és hajlandó voltam beszédbe elegyedni a kedves, nagypapa kinézetű öreggel.

— Ezt nem tudom, — feleltem, — ez az első alkalom, hogy itt vagyok.

— Látogatóban van itt, vagy véglegesen ideköltözött erre a környékre?

— Nem. Nem véglegesen, csak szabadságon vagyok errefelé.

— Meddig marad?

— Néhány hétig, gondolom, majd még meglátom.

— Érezze magát jól, fiatalasszony, — az öreg tovább

szószátyárkodott, — itt minálunk, a mi napos Floridánkban.

A sor fogyott előttem és én következtem. Egy vénséges postahivatalnok elé kerültem. Az aggastyánnak hajlott háta volt és rám meresztette agyondolgozott, közömbös szemeit.

— Mivel szolgálhatok? — kérdezte, — bélyegek, borítékok, valamit fel akar adni?

— A leveleimet jöttem felvenni.

— Neve.

— Miller Linda.

Ráérősen és öregesen lassú csoszogással mozogva a vénség eltűnt a postahivatal raktárhelyiségében. Egy örökkévalóságig tartott, amíg újra kibukkant az ajtó mögül, de amikor végre visszajött egy halom levelet tartott kezében. Megkönnyebbülten sóhajtottam, hála és köszönet, ez az én levelezésem kell, hogy legyen. Aláírtam a vevényt, átvettem a köteget és lefejtettem róla az összefogó gumigyűrűt. Mialatt lassan sétáltam kifelé és egyenként forgatva a borítékokat vizsgálgattam leveleimet, éreztem, ahogy szívem vadul ver a torkomban.

Levelezésem leginkább tömegtermékekből és hirdetési broszúrákból tevődött össze, volt néhány számla is közte és a legvégén, szinte elveszve a többi között, ott lapult egy képeslap Párizsból.

A lap képes oldala a jól ismert Notre Dame katedrálist mutatta, de a másik oldalon, ott volt Garry kézírása. Csupán néhány szó, hogy megérkezett a fények városába és ezen idáig minden jó úton halad. Elérzékenyültem és egy jóleső, meleg érzés árasztotta el bensőmet. Lábam elgyengültek és meg kellett ragadnom a pult szélét, hogy megtartsam egyensúlyomat. Kezeim reszkettek, szemeimet könnyek borították, és elvesztettem látásomat. Férjem megvan, nincs végérvényesen elveszve a nagyvilágban, és nem állok teljesen egyedül magamra hagyva nélküle. Jól tudtam, hogy ezeket a szavakat nélkülem való életének első napján írta, és az óta már szinte négy hét is eltelt, de ez az első életjel, amit magáról adott, és ami hozzám elérkezett, rádöbbsentett arra, hogy életem igazi párja mennyire hiányzik nekem. Sóbálvánnyá változtam és elvesztettem gondolkodóképességemet. Nem tudtam mást tenni, csak mereven néztem az előttem szétszóródott kommerszlevelek és hirdetések kaleidoszkópszerű tömegét.

Körülöttem, előttem vagy hátam mögött, minden zavarossá vált és

elhomályosodott, nem láttam semmit csak egy képzeletbeli szürke falat mely meggátolta elmém működését.

— Oh, Garry, — suttogtam és könnyek fojtották el hangomat, — miért nem vagy velem? Miért nem védelmezel ellenségeim ellen?

Szinte alig hallottam, öreg lábak, halk csoszogó súrlódással csúsztak előre a padlón, valaki közeledett felém. A dédnagyapa kinézetű bácsi mellém lépett.

— Valami baj van, kislány? — kérdezte. — Rossz híreket kapott? Tudnék esetleg valamiben segíteni?

Hátrafordultam, és nem valami ésszerű megfontolásból, csak önkéntelen reagálás alapján, feltételeztem, hogy az idős úriembernek kizárólagosan tisztességes szándékai vannak.

— Nincs semmi baj, — feleltem bizalmat előlegező hangon, — valójában nagyon is jó hírt kaptam, egy képeslapot. A többi gondolom mind számla és fizetnivalók. De lehet, hogy van még más levél is. Át kellene, hogy nézzem ezt az egész halmazt.

— Volna kedve meginni egy kávé? — kérdezte az öreg. — Nekem rengeteg időm van, maga meg kényelmesen leülhetne és átválogathatná postáját. Nagyon szívesen meghallgatnám a történetét.

El nem tudtam képzelni, hogy mi adta a bácsinak az ötletet, hogy történetem van, de tetszett az ötlet és valahogy éreztem, hogy még hasznom is lehet az öreggel való beszélgetésből. Meg, gondoltam, kávé is jobb inni kettesben, mint egyedül.

— Rendben van, — bólintottam, — feltéve, ha nem kell túl messzire gyalognom magas-sarkú cipőmben.

Három rövid utcahossznyt sétáltunk. A forróan tűző nap csuromvizesre izzasztott. Bőröm kifényesedett és az izzadság cseppjei, mint gyémántok ragyogtak a napfényben. Éreztem, hogy hátamon átázott a ruha és hónom-alja sikamlós lett a lucsoktól.

Elértünk egy kicsiny étteremhez. Az ódivatú épület kissé dohos illatot árasztott, de kívül a falat dísztéglá borítás takarta, belülről hűs légkondicionálás fűjt felénk és a tiszta, damasztabrosszal letakart asztalok hívogatóan integettek. Leveleimet letettem az asztalra, de nevemet és címemet lefele fordítottam, hogy az öreg ne láthassa, ki vagyok.

Hamarosan előkerült egy pincérnő és megrendeltük a kávé.

Asztaltársam rám nevetett műfogaival és kedélyes hangon kérdezte.

— Ellenére lenne, ha egy tál grits-et is rendelnék?

— Természetes, hogy nem lenne, — viszonyoztam a kedves mosolyt, — rendelje meg, ha akarja. De mi az? Még soha nem hallottam erről a fajta ételről.

— Finomra őrölt kukorica, nagyon ízletes. Próbálja meg. Tudom, hogy szeretni fogja. Nagyon sokan imádják Floridában. Tehet rá valami édeset, lekvárt, cukrot, vagy mind a kettőt.

— Ok, — feleltem, — megpróbálom.

A pincérnő mosolyogva, de közömbös arccal hallgatta beszélgetésünket. Arcára rá volt írva, csak nem gondoljátok, hogy ez egy cseppet is érdekel engem.

A pincérnő elment és az öreg rám nézett. — Honnan való, — kérdezte, — ha megengedi, hogy faggassam.

— A Bronxból.

— A híres Bronxból, — mondta a bácsi lassan. — Edgar Allan Poe kedvenc helyéről. Hol van itt Floridában megszállva? Miért szükséges, hogy a postafióknál vegye fel leveleit? Ki képeslapjának örül annyira?

Az öreg végre kifutott a szuszából és rövid szünetet tartott, és bocsánatkérően hozzátette. — Remélem, nem tartja tolakodásnak, hogy ennyi sokat kérdezek.

— A kérdésekkel nincs baj. Szeretek válaszolni és mesélni, de az én történetem nagyon hosszú és bonyolult.

— Nekem elmondhatja, amilyen hosszan csak akarja. Én nagyon szeretek mesét hallgatni.

— Talán inkább mégsem, — mondtam, — az én történetem inkább, kissé, de inkább nagyon is, magánjellegű.

— Ok, akkor ne mondja. Férfijnél van?

— Igen, férjes asszony vagyok.

— A csuda vigye le, — az öreg elnevette magát, — a legszebb lányokat mind elhalászták előlem. Nekem már semmi sem maradt.

Nem állhattam meg, hogy könnyű szívvel fel ne kacagjak ezen a számárságon. — Ugyan már, nagyapó, magának biztosan van felesége. Egy nagymama biztosan várja magát odahaza.

— Nem, senki nem vár. Már egy éve már, hogy elvesztettem a legdrágább kincsemet.

— Oh, borzasztóan sajnálom ezt hallani, — nagyon megbántam nyegle viccelődésemet, — nem tudtam, — nyögtem és elhallgattam. Éreztem, hogy ég az arcom. De az öreg nem sértődött meg. Sőt, teljesen magától értetődő közvetlenséggel folytatta.

— Tüdőgyulladás ragadta el tőlem feleségemet. Mindössze 82 éves volt. Én már elhagytam a nyolcvanhetediket is. Végtelenül jó életünk volt. Nagyon fiatalon házasodtunk össze.

— Gyerekei vannak? — próbáltam másra terelni a szót.

— Nincsenek, nem lettek gyerekeink. Öregségemre itt maradtam egyedül.

— Mennyi ideje lakik itt lent Floridában?

— Huszonkét éve. Rögtön az után, hogy nyugdíjba mentem leköltöztünk. Építettünk egy házat és nagyon sok boldog nyugdíjas évünk volt. De elment az én galambom és most itt vagyok teljesen egyedül egy üres házban.

— Milyen munkakörből ment nyugdíjba?

— Detektív voltam az Indianapolisi Rendőrségnél, majdnem negyven éven keresztül. Előtte százados az amerikai hadseregben, az Első Világháború alatt. — Szinte szemérmesen, arcának ráncai szégyenlős mosolyra húzódtak össze, ahogy folytatta. — Nagyon régen volt, de megvannak a fényképeim, ahogy a pékfiú mundérnak becézett századosi egyenruhában le vagyok fényképezve.

— Ez rendkívülien érkedfeszítő, micsoda nagyszerű élete lehetett. Megengedné, ha kérdeznék néhány személyesebb kérdést?

— Nyugodtan, kérdezzen csak, — felelte a bácsi.

Itt volt az alkalom, gondoltam, hogy elhozakodjak kéresemmel. Az idea akkor ötlött az eszembe, amikor a postától az étterem felé ballagtunk a bácsival. Valami áldásos meglátás ereszkedett rám, és megmutatta, hogy milyen utat kell, hogy kövessek, hogy Stuarton bosszút álljak és kihúzzam magamat a csávából, amibe belekerültem.

— Még nem is tudjuk egymás nevét, — kezdtem, — javaslom, hogy mutatkozzunk be.

— Nick vagyok, Karpovics Nick, detektív főhadnagy, nyugdíjas, — felelte az öreg hivatalos hangon, de mégis tréfásan.

— Miller Linda, — feleltem hasonlóan mókázva, — háziasszony és vakációzó. — Olyan büszkének éreztem magamat, mint egy

elsőosztályos kislány, aki életének legnagyobb élményét meséli el az osztály előtt. Valódi nevemet használtam, végre kimerészkedtem rejtekhelyemről és abbahagytam az alakoskodást. Őszinte és igazmondó akartam lenni, újra és ismét. Tervem volt, melytől eredményeket reméltem.

— Mr. Karpovics, — folytattam, — kérhetek magától egy szívességet, egy nagyon nagy szívességet.

— Miért ne? — válaszolta Mr. Karpovics, — bármit, de el nem tudom képzelni, hogy egy ilyen szépséges fiatalasszony, mint maga, Linda, mit akarhat egy ilyen vénséges matuzsálemtől, mint én.

— Kibérelhetnék magánál egy szobát?

—

Karpovics Nick ex-detektív már régóta küszködött kízó reuma fájdalmaival, de azért megmozdította nehezen forgó nyakcsigolyáit, hogy jobban szemügyre vehesse vonzó külsejű asztaltársát. A kérdés nem lepte meg. Negyven esztendő rendőri múltjával tudta, joggal feltételezhette, férje nélkül egy magányos fiatalasszony egy istenháta mögötti nyugdíjas helyen, New Port Richey-ben; ez a nő valamit rejteget a kontya alatt, de inkább talán a törvény hosszú keze elől menekül. Elgondolkozott, talán nem lenne helyes, ha belekavarodna valami ügybe, bármi is legyen az. De maga is megvettette gyávaságát és kigúnyolta megalkuvó elővigyázatosságát. Mi vesztenivalója lenne? A legrosszabb esetben a nő megtámadja és erőszakot követ el rajta. Nevetséges. Attól nem félt, hogy kirabolják. Elsősorban már régen nem volt házában semmi értékesebb tulajdon, másodjára már élt eleget és harmadsorban, detektív pisztolya még mindig csőre töltve állt készenlétben egy kizárólagosan számára ismert, de könnyen elérhető helyen. Ha jobban megfontolja, egyetlen nap egy ilyen szexi szépséggel, mint amilyen ez a kis nőcske itt mellette, többet érne, mint az összes többi rémségesen unalmas év, amit egyedüllétben még esetleg el kell töltenie.

—

— Miért ne? — felelte Karpovics detektív, — van egy kiadó

szobám, amihez privát fürdőszoba is jár. Úszómedencém is van, — hunyorított az öreg, — az is privát, jól el van rejtve a szomszédok kíváncsi szeme elől. Nálam remekül vakációzhat. Ha akarja, megmutatom a szobát. Házam alig ötpercnnyire van innen kocsival.

— Ez jól hangzik, — feleltem és mintha bátorítanám, hogy hozzám érjen, jobb kezemet tenyérrel lefelé az asztalra helyeztem kezéhez közel. — Szeretném megnézni a szobát. Mennyit kér érte?

— Nem túl sokat, — fáradt, öreg szemei rábeszélő biztatással eloszlatni szándékozták kétségeimet, — van elegendő nyugdíjam és kevés a kiadásom. Ha kiadom, nem a pénzért teszem. Maga kérdezte, hogy van-e kiadó szobám és én örömmel segítek, ahol tudok. Először nézze meg a házamat és utána beszélhetünk a lakbérrel.

Közben a pincérnő kihozta a kávé és a kukoricadarát, a híres grits-et. A kávénak fenséges illata volt, mogyoró és vanília aromát éreztem benne. Kortyoltam belőle, ínycsiklandozó íze volt.

A grits-re több kávéskanál cukrot szóltam, lekvárt tettem melléje és megkóstoltam. Szokatlan íze volt, de ehetőnek találtam. Az édes zamat szétolvadt számban és a darás sűrítmény birizgálta nyelvemet. Evés után letettem öt dollárt az asztalra és kijelentettem.

— Fizetem a részemet, ragaszkodom hozzá.

A kávé és az édesség jó hangulatot csinált és vidáman csevegve sétáltunk vissza a posta parkolójához. Nick beindította kocsiját és én követtem a magamén. Három kilométert mehettünk, befordultunk egy kanyargós utcába és egy magánházakból álló kedves kinézetű településhez értünk. A házak egy cipruserdővel szegélyezett terjedelmes tó körül sorakoztak, az egész hely egy csendes, ideális nyugdíjasok számára létrehozott rejtekhelynek látszott. Nick behajtott garázsába és én megálltam a kocsii behajtón. Visszajött kocsimhoz, udvariasan kinyitotta az ajtót és szerényen mosolyogva rámutatott házára.

— Ez az én otthonom.

— Nagyon szép, — jegyeztem meg dicsérően és gyors pillantással szemügyrevettem a házat. A ház frissen volt festve és a kert rendezettnek látszott. A magas és sűrűen tömött sövény mind a két oldalon valóban eltakarta a szomszédokat. Elöl három hatalmas királynő pálmafa levelei ingadoztak a tikkasztóan meleg, déltáji szélben.

A hely tökéletesen megfelelt szándékaimnak. Nick kinyitotta az

ajtót és befelé invitálóan rám nézett. Visszamosolyogtam, előreengedtem és beléptünk a házba.

Nick háza, három hálósobás, tipikusan egy szintben épített floridai családi otthon volt. Hátul szúnyogriasztó dróthálós elkerített árnyékos terasz állt és a terjedelmes védőketrecen belül a földbe süllyesztve ott állt az úszómedence is. A ház kényelmes bútorzattal látszott berendezve, és ha meggondolom, hogy itt egy egyedülálló özvegyember lakik, meglepően szép rend uralkodott.

Nick megmutatta a szobát, amit esetleg kiadna nekem. Talán tíz négyzetméternyi helyiség volt, de elfért benne egy kétszemélyes duplaágy, egy fiókos ruhásszekrény és egy hatalmas falitükör. Nem éreztem semmiféle kellemetlen szagot. El sem tudtam volna képzelni ideálisabb albérletet.

— Mennyit kér? — kérdeztem.

— Amennyit meg tud engedni, annyit fizet érte és a szoba magáé.

— Rendben. Június elsejei kezdettel kiveszem három hónapra és fizetek érte havi száz dollárt.

— Mrs. Miller, — Nick elkomolyodott, — Június elseje négy héttel ezelőtt volt. Maga nem akar igazából visszamenőleg fizetni érte. Vagy igen?

— De igen, és még egy másik nagy szívességre is szükségem lenne. De mielőtt megmondom, hogy mi az, szeretném, ha Lindának hívna.

— Szívesen, Linda, de csak akkor fogom Lindának hívni, ha maga Nicknek nevez engem.

— Nick, idefigyeljen, — mondtam neki és megfogtam öreg, ráncos kezét. Kezénél fogva magam után húztam a konyhába. Ott leültünk és közelebb hajoltam hozzája; egészen közel, bele az arcába.

— Ez egy speciális egyezség, Nick, de ha megteszed nekem, — folytattam tegeződve, — tőlem is kérhetsz cserébe egy komoly szívességet. Ha bárki, és ezt kihangsúlyozom, bárki fia megkérdez téged, bármikor, holnap vagy egy év múlva, feleld nekik azt, hogy én már június elsejétől fogva itt nyaraltam nálad. Néha elmentem az élelmiszer áruházba vagy a bevásárló központba, de állandó jelleggel itt éltem a házában és legtöbbször azzal töltöttem az időmet, hogy a medencében úszkáltam.

Nick úgy vigyorgott rám, mintha máris valami alattomos összeesküvők lennénk.

— Ebben a bárkiben a férjed is benne foglaltatik? — kérdezte vontatottan.

— Igen, leginkább őt értem alatta, de ahogy mondtam, mindenki más is belesik a kategóriába.

— A törvény keze is, ugye, — Nick rám meredt és kacsintott. Úgy láttam megértette álláspontomat. — kis vadgalambom, — folytatta kissé gúnyosan, — csak nem keveredtéle bele valami komoly pácba.

Nick megrögzött szokása, hogy állandóan kérdésekkel faggatott már régen fel kellett volna, hogy bosszantson. De valahogy nem úgy tette fel kérdéseit, hogy azokat én követelődző tolakodásnak vélhettem volna, és ha nem válaszoltam, nem erőltette tovább a témát. Tudtam, hogy respektálja kilétemet. Tisztelete őszinte megbecsülésen alapult. Nem ítélkezett felettem előre beskatulyázott bírálatokkal. Nem ítélte el azért, hogy, hogy mennyire könnyen bementem házába. Nem vetette szememre fiatal koromat és nem titulálta erkölcstelennek vonzó, nőies megjelenésemet. Tömören kifejezve, nem tételezte fel rólam azonnal, hogy egy kitarzott hetéra vagyok, egy kötelező célpont és könnyű préda a könyörtelen ragadozók számára, csak azért mert fiatal voltam, vonzó külsejű és egyedülállóan, férfikísérő nélkül kimerészkedtem az utcára.

— Nem vagyok bajban, — feleltem, — nem követem el semmi törvényellenességet. — Itt megálltam és mélyen sóhajtva szünetet tartottam, — legalább is idáig nem. De valaki ellen meg kell, hogy védjem magamat. De egyelőre nem akarok többet mondani. Jobban érezném magamat, ha nem kellene több kérdésre válaszolnom.

— Rendben van, nem kérdezek többet. Nagy baj nem lehet. Linda, nem nézlek bankrablónak vagy gyilkosnak. Negyven évig voltam detektív és bízom meglátásaimban. Egyet azonban biztosra veszek, védelemre van szükséged, de erre magyarázatot nem kell, hogy szolgáltatass. Pártodat fogom és megvédelek. Ennyit megtehetek.

— Köszönöm, Nick. Ebben megegyeztünk, de most mond el, hogy mit kívánsz cserébe.

Nick hátragurította székét, legalább kartávolságnyira tőlem és, mintha El Greco lenne, a festő, aki modelljét tanulmányozza, összehunyorította szemét. Farkasszemet néztem vele, de lelkébe

belenézve nem láttam gonoszságot. Szemei nem sugározták azt a tipikus, szexuálisan kiéhezett, agyongyötrött és kínlódó férfivágyat.

Nick kedvelt engem, mint ahogy egy műgyűjtő kedvel egy ritka és felbecsülhetetlen értékű festményt, aminek felismerte művészi jelentőségét annak ellenére, hogy az elhanyagolt és bepiszkolódott állapotban a múzeum poros pincéjében hever. De nem volt sok időm, hogy álmodozzak és szabadra engedjem fékezhetetlen találgatásaim megvadult gondolatait. Nick folytatta.

— Nem hiszem, hogy férjed elől menekülsz. Úgy érzem, hogy nagyon szereted és ezt az érzést mélyen tisztetem. Szeretnék házába fogadni, de csak, mint leányomat, vagy inkább leányunokámat, aki nekem sohasem adatott meg. Szeretném, ha a szomszédoknak azt mondanád, ha egyáltalán beszélsz velük, hogy az unokám vagy. Volt egy törvénytelen fiam. Szegény meghalt a koreai háborúban. Te az ő leánya vagy. Megtennéd ezt nekem?

Megkönnyebbültem, mintha egy hatalmas szikla gördült volna le vállamról. Amit az öreg Nick kért, az a legártatlanabb és legbecsületesebb hazugság volt, amit valaha is hallottam. Pedig én már hallottam elég hazugságot, különösen Stuart részéről. Nick alapján véve különbözött Stuarttól. Nicket nagyapámnak éreztem, nagyapámnak, akit mindig szerettem volna, ha lett volna nekem, de akit már nagyon régen elveszítettem. Megértő mosoly áradt szét arcomon.

— Természetesen, — feleltem, — ezzel nem lesz semmi probléma. Ez a legkevesebb, amit megtehetek cserébe. Büszkén fogom állítani, hogy unokád vagyok.

Abszolút bizalmat előlegeztem Nicknek. Ezt meg kellett tennem. Fiatalon és tapasztalatok nélkül, teljesen egyedül álltam a nagyvilágban. Szükségem volt valakire, aki elegendő életbölcsséggel rendelkezett és jó indulattal viseltetett irántam.

— Köszönöm, hogy segítesz rajtam, — mondtam majd másodpercnyi szünetet tartottam mielőtt folytattam. — De értsd meg, hogy egyelőre még nem költözhetek be hozzád. Jövő héten visszajövök és hozok egy bőröndnyi ruhát, széjjelrakom őket és valóban úgy fog kinézni, mintha valaki lakna itt. De időközben, még van egy fontos ügy, amit halaszthatatlanul le kell, hogy rendezzek

Láttam, Nicknek nem tetszett a magyarázatom. Nem értett velem

egyét abban, hogy halogassam döntésemet. Tudta, a bizonytalankodás még több bajt okozhat, de azt is tudta, hogy nem vitatkozhat velem, eldöntöttem, hogy mit akarok csinálni és ebből nem engednék egy jottányit sem.

— Légy nagyon elővigyázatos, — figyelmeztetett, — ne keveredj bele valami rosszba és tartsd magad távol a gonosz emberektől. Rengeteg beteg elméjű ember van a világon, különösen Floridában van a bolondokból sok. Nálam biztonságban leszel, tőlem nem kell, hogy tarts. — Itt Nick megállt és lemondóan nagyot sóhajtott. — Én már csak nézegetni szeretek. Bármilyen másra már túl öreg vagyok. Bár be kell vallanom, erősen szeretnék látni téged bikini fürdőruhában.

Na, ez a Nick mégiscsak férfi volt. De ki hibáztathatta volna, ki nem szeretett volna csodálni egy gyönyörű női testet.

Hangosan felkacagtam, — Nick, — mondtam, — már szinte azt hittem, hogy egy szenttel van dolgom. Mégis csak földi halandó vagy, egy megváltozhatatlan férfi. Nincs semmi baj, bízom benned. Nem bánom, ha nézegetsz, amikor gondolod, hogy nem veszem észre, de most meg kell, hogy írjak néhány csekket és ki kell, hogy fizessenek néhány számlát és vissza kell vinnem őket a postára.

Leültem a konyhaasztalhoz, kiírtam a csekkeket és kifizettem tartozásaimat. Ahogy dolgoztam Nick meglátta Garry Párizsból írt képeslapját.

— Ez a Garry, ő a te férjed? — kérdezte.

— Igen, ő az én Garrym.

— Mit csinál Párizsban?

— Cégje Algériába küldte, három hónapos kiszállásra és Párizsban át kellett szállnia.

— Értem, — Nick bólintott, — június elején, tehát innen ered a három hónap és a dátum.

— Valahogy ilyesféleképpen.

— Gondolod, hogy visszajön hozzád?

— Remélem.

Megírtam a csekkeket, leragasztottam a borítékokat és odaadtam a száz dollárt Nicknek.

— Ez az első hónapért, — mondtam, — következő héten adom a második részletet. Áthozok dolgaimból és megmártom magamat a

medencében.

Felálltam és csókot nyomtam Nick ráncos arcára. — Nick nagypapa, — mondtam egy szerető unoka hangján. — Most mennem kell, de ahogy ígértem, a jövő hét elején visszajövök.

—

A következő kedden, amikor reggeli után láttam, hogy Stuart átmenetileg jó hangulatban van, előhozakodtam kéréssel.

— Stuart, szeretnék elmenni a bevásárló központba.

— Milyen bevásárló központba? Utálok a bevásárló központokat.

Mint egy házárdjátékos, aki felteszi utolsó ingét is egy esélyre, arra hogy Stuartnak még mindig rossz a lelkiismerete, hogy megütött, kiterítettem kártyáimat az asztalra.

— A Gulfview Mall, Port Richey-ben, te nem kell, hogy velem gyere, de én szeretném megismerni a helyet.

Stuart még mindig tetette a kulturált és városias úriembert és nagylelkűen engedélyezte kirándulásomat. — Menj, — mondta, — ha annyira szeretnél.

— A Gulfview Mall nagyon hatalmas, szeretnék egy pár órát ott tölteni.

— Semmi probléma, — Stuart morogta.

Majdnem elvettem a sulykot. Mogorva hangjából kiérződtek a gorombaság nyomai. Szívem megugrott és kihagyott néhány dobbanást.

Mint az első alkalommal, most is vártam, amíg Stuart elment teniszezni. De ahogy kihúzta a lábát az ajtón, gyorsan összekapkodtam dolgaimból, ruhákat és tisztálkodási szereket és belegyúrtam őket bőröndömbe. Aggódóan hunyorítva a teniszpálya felé bedobtam a bőröndöt a jobboldali első ülésre és kihajtottam a Caladesi Lake nudista üdülőhelyről.

Féltíz felé a New Port Richey postánál felvettem leveleimet és kiterítettem őket a hátsó fal melletti magas pulton. Ezúttal nem volt semmi számla, Garrytól sem jött levél, csak brosúrák voltak és tömegnyomtatványok.

Tíz óra előtt pár perccel ott voltam a Mall főbejáratánál. Egy elhízott éjjeli őr, duplára dagadt fejét veresre festették kiszakadni készülő

hajszálerei és zsíros homlokáról patakokban folyt az izzadság, éppen akkor hajladozott, hogy kinyissa a biztonsági vasrolót. Ahogy elég magasra húzta a rolót, besiettem rajta és az őt megvetően utánam dörögött.

— Hogy sietnek ezek a dologtalan nők, hogy férjeik keresetét minél előbb elherdálják.

Nem állhattam meg, hogy vissza ne vágjak neki.

— Mit tudja maga, hogy mit beszél. Inkább menjen és tömjön még magába valami kalóriadús póttreggelit.

Gyors léptekkel egyenesen a Dillard Áruházba siettem. A választék szédítően bőségesnek tűnt, és ki nem szereti élvezni a bevásárlás gyönyöreit. Összeszedtem négy kombinált pakolás szexi alsóneműt, pirosat, rózsaszínűt és feketét, négy selyemblúzt és két ujjatlan poliészter ruhát.

Gyűjteményemet lecsaptam a kaszásnő pultjára.

— Mindent megtalált, amit kerest, — kérdezte tőlem a zéró érdeklődést mutató elárusítónő rutinszerűen és egyenként beütötte az árucikkek árát a kasszába.

Egy pillanatra átfutott az agyamon, jobban tenném, ha rátaposnék arra a jelképes fékre és megpróbálnék úgy viselkedni, mint egy nő, akinek semmi más dolga sincs csak a vásárolgatás, de képtelen voltam lelassulni. Megragadtam a csomagomat, kirohantam a vásárló csarnokból és új szerzeményeimet bedobtam a csomagtartóba.

Kihajtottam a parkolóból és kiváló tájékozódó képességemnek köszönhetően minden probléma nélkül megtaláltam Nick házát. Ahogy az öreg meglátott, ráncos arca kikerekedett, mint az aszalt szilva, ami megdagad a cukros szirupban. Ebédidő felé járt és Nick éppen szeletelt sonka és sajt szendvicset készített konyhájában.

— Csinálhatok neked is egyet? — kérdezte.

— Kérlek, nagyon csábosnak látszik.

Nick mustárt használt majonéz helyett és bőségesen rakott húst a kettőbe vágott zsúrkenyér közé. Egy doboz alacsonykalória tartalmú sört vett ki a hűtőből és a szendviccsel együtt odanyújtotta.

— Elnézést, — mondta, — de zsírnélküli diétán vagyok és nem tartok erős italt a házban.

— Én is, — feleltem és igazgyöngyszerű fehér fogaimat

belemélyesztettem a vastagon megrakott finomságba és folytattam, — és a pletykák ellenére, amiket rólam talán már hallottál, nem vagyok megrögzött alkoholist.

— Talán még egy darabig kitart a jó idő, — Nick felelte, hogy ne akadjon el beszélgetésünk, — de már erősen esedékes, hogy bejöjjön a szezon első hurrikánja.

— Remélem, hogy nem ameddig én itt vagyok, — válaszoltam és próbáltam megrágni a hatalmas falatot, amit leharaptam a szendvicsből.

— Azt soha nem lehet előre tudni.

Miután ettünk Nick megmutatta a szobámat. Egész héten dolgozhatott a takarításon. Kiürítette az összes fiókokat, kiporszívózta a szőnyeget és a bútorokról letörölte a port. A szoba makulátlanul tisztának nézett ki és nagyon megnyerte tetszésem.

Nick csendesen nézte, ahogy kipakoltam és elraktam dolgaimat. Előhúztam fürdőruhám és megmutattam neki.

— Ahogy megígértem, elhoztam a bikinimet.

Mintha megszegényítettem volna túlzottan bizalmaskodó flörtölésemmel, Nick kifele indult. Az ajtóból visszaszólt, hangja lágy volt és szavai biztatóan kedvesek.

— Vedd csak fel, Linda lányom és próbáld ki az úszómedencét.

Nick kicsoszogott a szobából, papucsait vontatottan csúsztatva a szőnyegen és az ajtót félig nyitva hagyta maga után. Első reakcióra be akartam csukni, de meggondoltam magamat. Ha Nick leselkedni akar, mégse kellene, hogy rávágjam az ajtót.

Valami ostoba adrenalin zuhatag árasztotta el ereimet. Levettem a ruhámat, végeredményben Nick olyan volt már, mint egy családtag. Lehúztam a bugyimat, a történelmi hűség kedvéért itt meg kell, hogy jegyezzem, néhány másodpercnél tovább nem voltam meztelen. Magamra vettem a fürdőruhát és éreztem, hogy szívdobogásom lelassul. Megnéztem magamat a tükörben. Csinosan üde és kíváncsi, mégis szűziesen tiszta és ártatlan, mint egy tisztességben megőszült nyugdíjas detektív leányunokája, aki olyannyira jól megérdemelt vakációját tölti Floridában. Kissé önző módon, ilyen ártatlan angyalának láttam képmásomat.

De a kicsi ördög, aki lelkem mélyén lakozott és még nem lett teljesen átnevelve, rávett, hogy marokra gyűrt bugyimat ott hagyjam az

ágy tetején.

Tele vidám életkedvvel kiszaladtam a medencéhez és vidám kacagással belevettem magamat a vízbe.

— Milyen finom a víz, tényleg, olyan rettenetesen melegem volt, kiabáltam vissza a ház felé. — Sajnálom, de le kell, hogy mossam magamról az út porát.

Nem jött válasz. Nick szokatlanul húzta az időt, hogy kijöjjön. Biztos voltam benne, hogy visszaosont szobámba, felvette még mindig testhőmérsékletű alsóneműmet és mélyen belélegezve az illatot beletemette orrát a közepébe, ott ahol a legpisisebb volt.

Jóval később Nick kijött a teraszra és leült a medence mellé. Sötétszínű, hosszúszerű fűzőnadrág volt rajta. Teste olyan volt mintha drótokból lett volna összefonva, a múltó évek kiszáradt aszkétává változtatták, és koránál is öregebbnek látszott. Semmi kövérség, de még izmok sem látszóttak rajta. Pergamenszerű bőr és inak tartották össze törekeny csontjait.

Egy darabig nézte játékos tobzódásomat a vízben, majd megjegyezte.

— Linda, kedvenc kis leányunokám, olyan alakod van, mint egy görög istennőnek. Olyan vagy, mint a Aphrodité, aki a szent forrásban fürdőzik.

— Nick, — hívogattam befelé, — ez nagyon költőien hangzik, — ígérem, hogy nem foglak megverni bűvös varázserőmmel.

— Majd a víz alá buktatom a fejedet, — Nick incselkedett öregesen.

— Próbáld meg, ha mered. — nevettem kihívóan.

— Nem, köszönöm, a víz nekem túlságosan hideg. Csak nézni szeretnék. Végre láthatom, hogy valaki élvezi a fürdőmedencémet.

Miután elegendő volt a lubickolásból, kimásztam a rozsdamentes acélból készült létrán és kinyújtózkodtam az egyik fehér nyugágyban. A nap öt perc alatt csont szárazra melegítette a bőrömet, de a fürdőruhám nedves maradt. Körülnéztem, a medence, eléggé elzártan nézett ki, a szomszédok nem láthattak be és belőlem már egy pár héttel ezelőtt nudista lett. Miért ne gyakorolnám itt is új életelveimet.

— Nick, — kérdeztem, — lenne valami kifogásod ellene, ha levetném fürdőruhám?

Nick annyira meglepődött, hogy szinte megnémult. Egy szó sem jött a torkára. Kinyitotta a száját, de csak tátogni tudott. Percek teltek el mire képes volt újra szólalni.

— Miért kifogásolnám? — nyögte, — ha akarod, leveheted. Senki nem fog meglátni, legfeljebb én.

Hátranyúltam és kikapcsoltam a melltartómat. A ruhadarab kettényílt és úgy szállt el rólam, mint egy hatalmas pillangó, ami felrepül két rózsaszínű sárgadinnyéről. Nick nem tudta szemeit levenni melleimről. Nem törődve azzal, hogy pervert kukucskálót csinálok belőle, felemeltem popsimat és megragadva bikini gumiját, nagyot húztam rajta.

Meztelen fenekemet lenyomtam az ülésre, formás lábaimat a magasba emeltem, és apró rúgásokkal levedlettem magamról ruházatom utolsó maradványát is. Minden mozdulatomat követve és egyetlen részletet sem kihagyva, Nick csak bámult és szemei kávésfindzsa nagyságúra kerekedtek.

— Linda, — Nick végre megszólalt, de hangja úgy reszketett mintha légzészavara lenne, — az egész bőrfelületed barnára van napozva. Nem látszik rajta semmiféle fehér fürdőruhanyom. Hogy csináltad ezt?

— Mr. Éles Szemű Detektív, magának mindent tudni kell? — kérdeztem tréfásan.

— Igen, tudnom kell.

— Nudista vagyok. Meztelen napozok és fürdözök, ha lehetőségem van rá.

— Tényleg; ez aztán a meglepetés, van több még hasonlóan megdöbbentő újságod is számomra?

— Haragszol rám?

— Miért haragudnék?

— Meglepetések, még tartogatok számodra sok másokat is, de egyelőre nem árulhatok el többet belőlük. Ez pont olyan, mint a kanalas orvosság. Egy kiskanállal gyógyító hatása van, de ha megiszod az egész üveget, meghalhatsz tőle.

— Amikor nem vagy itt, valami nudista helyen vagy megszállva?

— Igen.

— Kivel?

— Egy idősebb férfivel, nem annyira öreg, mint te, de éppen

eléggé vénséges.

— A férjed mit tud erről? Ő is nudista? Tud róla, hogy a felesége egy nudista táborban vakációzik egy másik férfival?

Ideje lenne a kérdezz-felelek játék szüneteltetésének, gondoltam, elmondjak-e vajon többet is Nicknek, többet, mint amennyit tudnia kell? Valószínű, hogy nem tudná megérteni kelepcébe került helyzetemet. Egy teljes örökkévalóságig tartana elmagyarázni neki, hogy hogyan kavaroztam bele Stuarttal való viszonyomba és hogyan hagyott férjem egyedül. Nem tudná felfogni, hogy férjemmel még mindig mennyire szeretjük egymást, és mindennek tetejében, ha Stuart megütött miért nem mentem el a rendőrségre és miért nem csukattam le.

— Nem, — válaszoltam. — Nick, férjem nem nudista és nem tudja, hogy Floridában nyaralok egy öreg nudistával. Férjem Algériában van, és látástól vakulásig dolgozik, hogy házat vehessünk. Azt hiszi, hogy a szüleimet mentem el meglátogatni Ohio államba. Kalandvágyó voltam és vigyázatlan és nagyon csúnya helyzetbe kerültem.

Nick csendesen hallgatott, nem szólt semmit csak komolyan bólogatott.

— Értem, — mondta a végén és láttam rajta, hogy nem nagyon tetszik neki a történet.

— Látom, — folytattam beismerő öngúnnal, — magatartásomat nem véled feddhetetlennek. Nem hiszem, hogy mintafeleségnek tartasz.

—

Nick nem szeretett alaptalanul ítélni. Hosszú élete folyamán már régen megtanulta, hogy ne legyen moralista hipokrita. Tudta, hogyan lássa meg és becsülje meg szerencséjét, akkor, amikor jó adagot kap belőle és nem utólagosan, amikor már elszalasztotta. A leckéztetés legkisebb szándéka nélkül szólt Lindához és nem akarta előítéletek hangoztatásával feleslegesen megbántani.

— Most már értem, hogy miért vettél rá, hogy hazudjak, bocsánat az erős szóért, az érdekedben kissé hallgassam el a teljes igazságot, ha valaki érdeklődik utánad és falazzak a férjednek vagy bármiféle magándetektívnek, akit féltékenységeben férjed esetleg felfogad.

— Valahogy így, — felelte Linda szomorúan, — de az én

történetem ennél jóval komplikáltabb.

Nick tudta, hogy Linda nem volt velejéig romlott természetű. De mégis, mindent kifürkésző rendörkopó professzionalizmusával a történet végére akart járni és mindent meg akart tudni. Tudta, a fiatal nő bizalmát nem fogja tudni megnyerni, ha ajtóstul rohan a házba. Meg kellett, hogy adja neki a kétség ártatlanságát.

— Én elhiszem, de nekem elmondhatod balsorsodat. Nem fogom elpletykázni senkinek. Befogadtalak és a családomhoz tartozol. Megvédelek, és ha kell, füllentek érted.

— A rendőrségnek sem mondanád el az igazat? — Linda kérdezte félénken.

— Azoknak sem. Ne felejtse el, nyugdíjas rendőrtiszt vagyok, de szolgálati időm végén rettenetesen kitoltak velem. Kirúgtak a rendőrségtől és csak a fele nyugdíjat adják, mint ami járt volna nekem. Azt mondták, öreg vagyok, hogy rendesen ellássam a munkámat és elvesztettem a képességemet, hogy ítélkezzek és megfelelően reagáljak váratlan kényszerhelyzetekre. Rám fogták, hogy az egyik utolsó megbízatásomon nyomós ok nélkül lelőttem egy gyanúsított. Még mindig fel vagyok háborodva emiatt. Semmit sem kell, hogy elmondjak nekik, ha nem akarom a magam jószántából megtenni. De annyit elmondhatok nekik, és ez minden komolyabb hazugság nélkül tehetem, hogy három hónapig megszálltál nálam és nem jártál ki sehova máshova. Itthon maradtál, napoztál és meztelenül úszkáltál a medencémben. A pokolba a rendőrséggel. Vágjanak be a dutyiba az igazság kitudódásának megakadályozásáért és az evidencia megmásításáért, de addig, élvezni fogom jelenlétedet és nyugodtan fogok gyönyörködni szépséges vonalaid látványában.

—

Nick őszintének hangzott. Valahogyan helyre kellett, hogy állítsam erkölcsi hitelképességemet. Nem engedhettem, hogy elveszítsem Nick belém vetett bizalmát.

— Nick, — kezdtem, — nem vagyok rosszféle nő. Azt hittem, hogy férjem elhagyott és barátságba keveredtem egy barátjával, aki lecsalt ide Floridába. Ez a férfi megütött és úgy vélem, hogy ennél sokkal rosszabbakra is képes. De még egyelőre nem akarom faképnél hagyni,

könnyen megzsarolhat és valamiféle komolyabb összeg is bele van keverve ebbe az ügybe. Szeretném megtudni, miféle pénzről van szó, és kézzelfogható bizonyítékot is akarok szerezni arra, hogy megütött. Hosszú időre le akarom csukadni. Valami nagyon szörnyűséges rejlik ez az ember álarca mögött. Meg kell tudnom, hogy mi lehet az. Máskülönben férjem barátja marad és tönkre fogja tenni életünket.

— Rendben, ez eléggé elfogadható magyarázatnak hangzik, de szeretnélek figyelmeztetni. Nagyon veszélyes játékot játszol. Ez az alak megölhet téged, egy kéjgyilkos is lehet, egy szexuális deviáns, aki egyik nőt a másik után kínozza halálra és öli meg pusztá gyönyörből.

— Nick, tudom, hogy neked remek megérzéseid vannak, de a rendőrség nem fogja az illetőt letartóztatni, csupán azért mert gyanúsán viselkedik. Ez az ember megölhet mielőtt a rendőrség bármit is hajlandó lenne csinálni. És a serif engem vádolna valami szörnyen ocsmány bűnnel. Gyémántokat adtam el ennek az embernek, a tulajdonjoguk és eredetük erősen kétséges, és a kapott pénzt betettem neki a bankba. Temérdek pénzt és fogalmam sincs, hogy hogyan szerezte vagyonát. Lopott vagy sikkasztott, nagyon félek, hogy pénzmosásba keveredtem bele egy megrögzött bűnöző érdekében.

Lassan és komótosan ejtve szavait, Nick félbeszakított. — A te életed sokkal fontosabb, mint bármekkora pénzösszeg.

— Még van más is, — folytattam, — ez a szélhámos egy számomra idegen nő neve alatt regisztrált be engem a nudista klubba. Nála vannak a nő papírai. A nő hajtási engedélye és társadalombiztosítási igazolványa bele dobva az íróasztala fiókjába. Fogalmam sincs, hogy hogyan másszak ki ebből a pácból.

— Majd én segítek neked. Ketten együtt kikászálódunk a mély gödörből, amibe elástad magad. De ne kockáztassunk feleslegesen, biztosra kell mennünk. A te testi épséged mindennél fontosabb. Ne felejtse el, mire lesz jó a sok pénz, ha már meghaltál.

Ez jobban hangzik, gondoltam, legalább veszélyes balsorsom történetét megoszthattam valakivel, akiben megbízhattam. Szerettem volna visszakapni régi életemet, az egyszerű és tiszta boldogságot, ami Garryvel a kettőnké volt. Vissza akartam térni a hétköznapi anyagi problémáimhoz, a becsületes megélhetésért való mindennapi kemény munkához, a tiszta lelkiismerethez, és a kínzó gondolatok nélküli

álmokhoz, ketten együtt közösen, egymást karjaiban feküdve Bronxi ágyunkban.

Gondokban tépelődve magamba mélyedtem, de nem ejtettem ki egyetlen szótagot sem. A lángoló nap tűzforróvá hevítette testemet. Mint egy átizzott vasplatni olyan forró lett a bőröm. A meleg visszaadta erőmet és önbizalmamat.

Sokáig csak az üres levegőt néztem. Nick aludni látszott. Hosszú idő után én törtem meg a csendet és megkérdeztem.

— Nick, a régi szép időkben, mielőtt annyira megszigorították, hogy a rendőrök mit csinálhatnak, és nem tudatok tetten érni egy bűnözőt, de biztosak voltatok benne, hogy az aljas gazember volt a tettes, mit tettetek akkor?

Nick lassan felnyitotta szemét, és mint egy öreg cowboy, aki mesét mond a tábortűz mellett, beszélni kezdett.

— Igen, az én időmben kergettem éppen elég gengsztert és géppisztolyokkal felfegyverzett bankrablót. De régen volt, még az 1920-as években.

— Hogyan tartóztatták le őket, ha nem volt elegendő bizonyítékok?

Nick habozott és gondolkodni látszott, mennyi titkot is mondhatna el nekem.

— Akire nem tudtuk rábizonyítani a gazemberséget, azokat kelepcébe csaltuk. Csapdát állítottunk nekik, hogy ránk lőjenek és viszonoztuk a tüzet. Agyonlőttük őket, hogy ne kelljen a bíróságra menni. Mindössze jelentést kellett írunk. Nem voltak keresztkérdések, nem voltak bírósági tanúk, a banditákat rövid úton kinyírtuk. Mindenki boldog volt és mehattunk a dolgunkra, kértük a következő megbízatást.

— Éppen így, — feleltem, — az ellenfelemet én is ugyanígy fogom kelepcébe csalni. Kikezdek vele és provokálni fogom valamivel, és amikor nekem jön, hogy agyonverjen, önvédelemből megölöm.

Nick gondolkozni látszott, hosszú ideig csendben hallgatott.

— Ez egyszerűnek hangzik, — mondta végül, — de nagyon veszélyes. Ilyesmihez segítségre van szükséged. Valaki kell, hogy a védelmedre kelljen, ha valami nem sikerül. Ellenfeled szemrebbenés nélkül megölhet. Lehet, hogy egy megrögzött gyilkossal állsz szembe. Meg kellene tudnod, hogy mi is történt azzal a másik leánnyal. De

nézhetjük más szempontból is. Az éremnek két oldala van. Mi van, akkor, ha teljesen hibásan ítéljük meg ezt a te ismerősödet? Lehet, hogy teljesen ártalmatlan. Ha helyedben volnék, hagynám a pénzt és többet a közelébe sem mennék ennek a trógernak.

Könnyen beszélsz, gondoltam, te nem vagy olyan kísértéseknek kitéve, mint én.

— Nick, — kezdtem kicsit később fennhangon, — neked van pisztolyod. Taníts meg a használatára és hadd vigyem a fegyvert magammal. A pisztolyod lesz az én önvédelmi eszközöm és erőkiegyenlítőm.

— Kockázatos dolog a fegyver, és mindamellett, sok időbe telik, amíg megtanulod használatát.

— Van időm. Az illető egyelőre olyan csendes, mint egy kikasztrált ökör. Gondolom, hogy még mindig szerelmes belém. Mutasd csak nyugodtan meg azt a pisztolyt.

— Emlékezz a szentírás szavaira, aki kardot emel, az kard által vész el.

A biblia, gondoltam agnosztikusan, mi itten egy pisztolyról beszélgetünk és nem valamiféle ókori kardokról.

Nick elment a pisztolyáért. Felvettem a ruhámat és vártam. Kisvártatva visszatért és hozta a fegyvert.

— Itt van, — mondta, Smith & Wesson Magnum 0.44 revolver. Férfinek való fegyver, nem könnyű kezelni. Menjünk ki az erdőbe és megmutatom, hogyan kell használni. Ott kint leadhatunk néhány próbálövést.

— Ez nagyszerűen hangzik, de el kell, hogy halasszuk a leckét a jövő hétre. Most mennem kell. Nem akarom, hogy gyanút fogjon a barátom. Biztosra veszem, hogy néhány napig még semmi veszély nem fenyeget, ha vele vagyok. Készítsd elő és tisztítsd ki a revolvért, és a következő héten taníts meg, hogy hogyan kell használni.

Nick tudta, hogy sietek, de nem engedett utamra, csak mereven nézett rám. Meg volt győződve, hogy valóban önvédelemből kellett nekem a pisztoly és naivan feltételezte, hogy ártatlan vagyok. Áldozatnak tartott és nem hitte, hogy pénzért képes lennék valakit megölni. Senki más nem hitt volna fedhetetlenségemben, de Nick gyanútlanul bízott bennem. Nick öreg volt és csúnya és én fiatal és szép. Már csak ez okból

is büntelen kellett, hogy legyek. Nick feltételezte, hogy szívemben angyali tisztaság és kizárólag jó szándék lakozik és soha semmi rosszat nem tudnék megtenni. De nem ilyen voltam. Egyre jobban belekeveredtem a hazugságok a becsapások és a bizalmatlanság ördögi hálójába. Most már egy löfegyvert is belekevertem az ügybe. Vad indulatok örültje vagyok talán? Stuart ártatlan és egyszerűen csak ott kellene, hogy hagyjam, vissza kellene, hogy menjek, és amikor hazajön, mindent be kellene, hogy valljak Garrynek. Ugyan sok mindent meg kellene, hogy magyarázzak, de nem lenne lehetetlen, hogy kimossam magamat a csávából. De mégis, mi lesz a rengeteg pénzzel, a csiszolatlan gyémántokkal és az ékszerekkel? Talán még a betétkönyveket is adjam vissza Stuartnak? Hiszen majdnem az enyéme. Mi lesz akkor, ha Stuart idegbecsípődést kap, amikor megtudja, hogy nem akarom visszaadni pénzét és ajándékait? Menjek talán a rendőrségre panaszkodni?

Rengeteg kérdésem volt. Nyugtadni próbáltam magamat, hogy mindenben csak a legrosszabbat látom, rémeket képelek, alaptalanul vádolok, és előre ítélek.

Tépelődő gondolataimat és belső háborgásomat nem mutattam ki és Nick előtt megjátszottam a magabiztos határozottságot.

— Viszlát, Nick, — mondtam és kifelé indultam, — jövő héten ismét itt leszek. Miattam nem kell, hogy aggódj.

—

Következő héten ismét elhajtottam a New Port Richey-i postafiókhoz. Néhány számlával összekeveredve levél jött Garrytól, Biskrából. Kivitem postámat a kocsinhoz, beültem és feltéptem Garry levelét. Először gyorsan átfutottam rajta, utána egész lassan, újra és újra olvastam férjem szavait.

Megcsókoltam kézírását. Valaki mégis volt nekem a nagyvilágban, aki őszintén szeretett, és akinek igazából hiányoztam. Aki egész életét velem tervezte tölteni, akinek nem számított a vagyon, csak az élet szépsége, az egyszerű élet öröme, melyet annyira kergetünk, de mégis oly gyakran elhanyagolunk, és aminek fontosságáról folyton elfelejtkezünk.

Sírva fakadtam és könnyeim összemaszatolták a tintát a papíron.

Most már volt, amiért harcoljak. Rájöttem, nem szabad azon gondolkoznom, hogy hogyan öljem meg Stuartot. Ez egyenértékű lenne, mintha a pénzéért öltem volna meg. Fogalmam sincs, hogy ki is ez a Stuart. Talán többet nem üldözne, ha visszaadnám neki a betétkönyveket és az ékszereket, és megmondanám neki, hogy egyedül csak Garryt szeretem, és nagy tévedést csináltam, hogy valaha is házasságon kívüli viszonyba keveredtem egy vén majommal. Igen, ezt meg kell, hogy mondjam neki.

Garry levelét még egyszer szívemhez szorítottam és hangosan elolvastam a részt, mely legjobban meghatott.

—

Szerelmem, könnyörgök neked, hogy bízz bennem. Ígérem, hogy visszajövök hozzád és soha többé nem foglak elhagyni. Soha többé, ameddig élek. Együtt fogjuk leélni életünket, együtt fogjuk felnevelni gyerekeinket és együtt fogjuk nézni, ahogy unokáink és dédunokáink játszanak és emberekké cserepednek. Drága szerelmem, legszentebb angyalom, könnyörgök neked, hogy várj reám és jöjj vissza hozzám és örökkön örökké szeretni és imádni foglak.

—

Drága jó istenem, gondoltam, túl kell, hogy éljem ezt a rettenetes megpróbáltatást. Igen Garry, legdrágább egyetlenem, gyere vissza hozzám és hű feleséged leszek, négy gyerekünk lesz, és fel fogjuk őket nevelni a Bronxban. Gyermekünk az isten megszentelt ajándékai lesznek és szüleik örömévé és büszkeségévé fognak felnőni. Örökké fogunk élni az ő életükben.

Hátratulattam a kocsival, visszatettem előremenetbe és kihúztam a parkolóból. Áthajtottam Nick házához és az öreg olyan örömmel üdvözölt, mintha tényleg szerető nagyapám lenne.

— Kitisztítottam a pisztolyt, — mondta, — ha akarod, kezdhetjük a leckét.

— Nem, Nick, — válaszoltam, — soha nem akarok hozzányúlni ahhoz a fegyverhez. Megmondom annak a vén latornak, hogy

végérvényesen befejeztem vele. Visszaadom a pénzét, az összes ajándékokat, amiket nekem adott és tudtára adom, hogy többet nem akarok tudni róla és végérvényesen otthagynom. Végeztem vele, ide fogok költözni hozzád, itt maradok nálad néhány napig és utána visszamegyek a Bronxba és ott megvárom, amíg Garry hazajön.

— Na, ez már sokkal jobban hangzik. — Nick mosolygott és vizsgálódó pillantást vetett a kezembe tartott levelekre. — Ha jól látom, levelet kaptál férjedtől?

— Igen, kaptam, — válaszoltam, — és örömben szinte kiugrok a bőrömből. Csak most érzem igazán, hogy mennyire szeretem férjemet. Garry az én egyetlenem, és ha kell, örökre fogok várni reá.

— Írta, hogy mennyire szeret? — Nick kérdezte kedves együttérzéssel, — és azt is, hogy alig várja, hogy visszasíthessen hozzád.

— Igen. Igen, azt írta, — kiáltottam, felugrottam és szégyentelen eufóriámban össze-vissza öleltem és csókoltam az öreget. — És én is kimondhatatlanul szeretem. Le kell, hogy mossam magamról az összes szennyet, ami rám ragadt és a mocskot, amibe esetem belevitt. Újra tiszta és romlatlan akarok lenni. Szívem legmélyebb és legvágyóbb óhajával akarom szeretni férjemet.

— Akkor tehát, — mondta Nick, — úgy látom, tudod, hogy mit akarsz. Ha muszáj beszélned azzal a személtládával, válassz valami nyilvános fórumot, ahol sok ember van, és ahol nem tud könnyen megtámadni. Légy mindig felkészülve a lehető legrosszabbra, de mindig reméld a lehető legjobb kimenetelt.

— Úgy lesz, — bólintottam.

Tüzelő kánikula volt és le kellett hűteni magamat. A medence hűvös vize csábítóan hívogatott. Ledobtam ruháimat és belevetettem magamat a hullámokba. Lelkesen csapkodtam a habokat, úsztam egy keveset és a végén felfrissülve léptem ki a szárazra. A napos teraszon kinyújtottam magamat egy nyugágyon és újra, többször is átolvastam Garry levelét.

Nick finom szendvicseket szolgált fel ebédre. Pulykasonkát, szeletelt ementáli sajtot és salátaleveleket rakott félbevágott, megvajazott cipók közé. Ifjúságáról beszélgettünk, amikor az Első Világháború idején Nick Franciaországban, Pershing generális hadseregében, St. Michelnél,

Verdun erődje körül harcolt a hunoknak gúnyolt németek ellen.

Kora délután fele felöltöztem. Megöleltem Nick-et és elmentem. Búcsúzóul az öreg figyelmeztetett.

— Ne bízz benne. Lehet, hogy nem gazember, de mindig tételezd fel róla a legrosszabbat. Ragaszkodj hozzá, a lehető leghatározottabb ellentmondást nem tűrő arccal, hogy végeztél vele és többé semmi közötök egymáshoz. Kérdezd meg, hogy milyen értéktárgyakt vár vissza és hagyd faképnél. Gyere ide hozzám. Nálam biztonságban leszel. Mond meg neki, hogy visszaadod a dolgait és a pénzét, de csak odahaza, fent északon, a Bronxban.

Ezzel a figyelmeztetéssel ellátva visszahajtottam a Caladesi Lake üdülőtelepre. Nick soha nem kérdezte meg Stuart nevét, nem kérdezte a Bronxi címemet és nem érdekelte, hogy mekkora összegről volt szó. Úgy véltem, minden dörzsölt detektívösztöne ellenére, mégsem akart mindent tudni. Nem akart sokat elárulni a rendőrségnek, ha a későbbiekben megjelennek nála és utánam szaglásznak.

—

Stuartnak nem tetszettek Linda New Port Richey-be vezető magános útjai. Egyszer vagy kétszer talán megengedhető lett volna, amíg ő teniszezett. De a délutánba nyúló hosszú elmaradások, amikor a teniszjáték már régen befejeződött, ez már több volt a soknál. Stuart unatkozott és maga körül akarta tudni Lindát. Féltékeny volt és nem értette, hogy Linda miért tölt annyi sok időt levelei felvételével. És az olcsó kifogás, hogy felfedezi a vásárlóközpontot. Ezt minden hazug nő könnyen állíthatja.

Stuart eldöntötte, követni fogja Lindát, titokban és észrevétlenül.

Előző este egyik teniszpartnerének kocsiját kölcsönkérte és reggel úgy tett, mintha, mint mindig máskor, teniszezni menne. Csókot nyomott Linda homlokára és elbúcsúzott tőle.

— Szívecském, vedd fel a postádat és utána, ha akarsz, menj el a Mall-ba. Érezd magad jól és miattam ne aggódj, fontos mérkőzésem van.

Stuart felvette sporttáskáját, és úgy ahogy volt, pucéran megindult a tenispályák felé. Ahogy látótávolságon kívül került, irányt változtatott és egyenesen a kölcsönvett kocsi felé sietett. A kocsiba már tegnap este

beletett némi utcai ruhát, igazolványait és pénztárcáját.

Ott rövidnadrágot vett ki csomagjából és hozzá ujjatlan pamutinget. Felöltözött, és már nem ruhátlanul, de kizárólagosan csak az utcai etikett által megkövetelt minimumba öltözve, barátja autóját átparkolta egy helyre ahonnan láthatta saját kocsiját és észrevétlenül megfigyelhette Lindát kihajtani a nudista üdülőtelepről.

Linda hamarosan lejött az emeletről. Stuart beindította és menetbe tette a kölcsönzött automobilt és tisztes távolságra lemaradva követte Lindát, ahogy az asszony a kapu felé vezetett. Izgalmában kéjesen felnyögött, mint egy véreb, aki egy rosszban settenkedő ravasz nőstény róka nyomára akadt.

— Na, majd most kiderül, — dörmögte, — hogy miért tartanak ezek a kirándulások olyan sokáig.

Stuart kellő távolságra lemaradva, de kitartóan követte Lindát. A fiatalasszony az 54-es számú állami utat követte nyugati irányba, Little Road-nál északra fordult és a Plathe Streetnél ismét balra. Kevéssel később megérkezett a Fő utcán lévő postafiók épületéhez és ott leparkolt.

— A bűdös szuka, — káromkodott Stuart, — mikor ismerte meg ez ennyire Floridát?

Stuart a postával átellenben az út túloldalán, az úton nem volt szabad megállni, egy magánterületen parkolt le. Egy öregember, aki teniszütőket húrozott kis műhelyében kijött üzletéből és udvariasan megkérdezte.

— Lehetek valamiben a szolgálatára?

— Törődjön a maga dolgával, — Stuart morogta mérgesen.

— Akkor menjen innen el, ez nem egy nyilvános parkoló.

Stuartban forrt a méreg. Próbálta magába fojtotta indulatát, de vérnyomása felment és majd széjjelrepesztette nyakütőerét. Szíve hatalmas kalapácsütésekkel vert mellében és az izgalom haragja pattanásig feszítette dühödten reszkető idegeit.

Linda kijött a postáról. A vadászat és a felfedezés gyönyörében, Stuart elméje tébolyultan járt, vajon mi lesz a nő következő lépése.

— Azt a kis nőt várja, — dörmögte az öreg tenismester, — Minden héten itt van az utóbbi időben. Miért nem azzal kezdte, hogy reá vár?

Az öreg durva választ kapott kedves közeledésére. — Menjen a

pokolba, — förmedt rá az idegen.

Stuart meredten koncentrált és nézte Lindát. Talán még sincsen semmi baj? Talán Lindának nincsenek titkai és levelei felvétele után tényleg a bevásárlóközpontba megy? Stuart soha nem hitte volna magáról, hogy valaha is ennyire féltékeny lesz egy nőre, főleg nem Lindára.

Linda beült a kocsijába. Leeresztette az ablakot és válogatni kezdett levelei között. Sokáig olvasott valamit. Az öreg iparos visszaült gépe mellé és onnan nézte a fejleményeket. Stuart ismét káromkodott.

— Mi a csudát csinál ez a nő ilyen sokáig?

— Ismerőse? — az öreg kilépett műhelyéből, testtartása és hangjának tónusa még mindig nem mutatott ellenségeskedést.

Stuart nem bírta tovább idegekkel. Tenyerével mellbe taszította az öreget és rákiáltott.

— Hagyjon nekem békét! Nem érti?

— Hívom a rendőrséget.

Stuart látta, ahogy Linda beindítja a kocsiját.

— Hívja, — vetette oda megvetően az öregnek, — de felesleges, mert nem szándékozom maradni.

Linda kihajtott a parkolóból és a Rowan Road fele fordult, a bevásárlóközponttal homlokegyenest ellenkező irányba. A Rowan Road-nál déli irányba kanyarodott és egyre gyorsabban haladva előre keményen taposta a gázt.

Lehet, hogy hazamegy, Stuart gondolta és vigyázva, hogy észrevétlen maradjon, mintegy százméternyire lemaradt. A második közlekedési lámpánál Linda balra fordult majd rövidesen jobbra és beért egy csinos kis családi házakkal beépített területre.

Deer Park Estates, Stuart olvashatta a bejáratí jelzőtáblánál.

Linda lelassított és egy háznál behúzott a kocsibejáróra. A telken lévő ház háta hosszú keskeny tóra nézett ki és a víz túloldalán magas cipruserdő tornyosodott.

Stuart tovább hajtott. Az út kanyarodott és Stuart megfordult és egy olyan helyet választva ahonnan láthatta Linda kocsiját, leparkolt az út szélén.

Leállította a motort és várt.

— Nem szeretném, ha valaki megint rendőrt hívna rám, —

pufogott magában, — észrevétlenül bele kell olvadnom a környezetbe.

Legalább egy órát várt, de Linda nem került elő. Elvesztette türelmét és úgy érezte, hogy egy percet sem tud tovább várni. Eldöntötte, kiszáll a kocsiból és szemrevételezi a szituációt.

— Meg kell tudnom, hogy mit csinál ez a nő. — morogta féltékenyen.

Stuart elsétált az utca kanyarulatához, oda ahol az úttest közelebb került a vízparthoz és ahol az aszfalt érintette a fák alatti magas aljnövényzetet.

Belegázolt a gyomok tömegébe és a sűrű növényzet teljesen elrejtette. Óvatosan követte a part vonulatát, a ház irányában ahol Linda egy órával ezelőtt eltűnt.

Talán harmincméternyit taposhatott előre egy homokos ösvényen, amikor meghallotta Linda hangját. Az asszony beszélt valakihez és vidáman nevetett. A női hangba egy nagyon öregnek hangzó férfihang, egy mély, rekedtes bariton keveredett.

Stuart mérge kissé csillapodott. Talán Linda valami öreg, nyugdíjas rokont látogat? Minden lehet, de mégis meg kell, hogy tudja pontosan, hogy mi van itt történőben.

Centiméterekként lopakodva előre a bozótban, egyetlen lábat mozdítva csak egyszerre és hosszú másodperceket várva mozdulatlanul, Stuart úgy lopakodott előre, mint egy koslató bakmacska. A ház hátsó kertje végre elébe tárult és megtalálta azt, amiért idejött.

Linda szendvicset evett egy eleven múmiával, egy vénséges kriptaszökevényyszerű alakkal. A múmia legalább kilencvennek látszott, de kora ellenére mozgékonyak és erőteljesnek tűnt.

Linda meztelen volt. Egyetlen darab ruhát sem viselt. Stuart nem akart hinni szemeinek. Linda meztelensége ezen a helyen, felháborítóan visszataszító, provokatívan szemérmetlen látványnak tűnt.

Linda ruhátlan. Egy másik férfivel van, egy öreg szivarral, a nudista közösségen kívüli alakkal. Mi folyik itt?

Stuart készen állt, hogy berohanjon a házba és összeverje a vén bikát. Vissza akarta szerezni Lindát, ha kell erőszakkal is.

— Az ördögbe, lehet, hogy a rendőrség máris keres, — Stuartnak mérlegelnie kellett lehetőségeit. Nem törhetett egyből rájuk.

Ha nekiszalad és megüti a férfit a saját házában, betörésért és testi

erőszakért nagyon hosszú börtön vár rá, és akkor biztosan, hogy örökre elveszíti Lindát. Talán mégis akad valami magyarázat erre a helyzetre? Talán meg tudja ígertetni Lindával, hogy többé ne látogassa meg ezt a vénséget? Talán nincs ok gyanúra, de miért van Linda meztelenen? Az evidens, hogy éppen most nem csinálnak semmiféle nyilvánvaló szexet, de lehet, hogy már túl vannak rajta és csak pihengetnek és eszegetnek utána.

Stuart nem volt képes józanul gondolkozni. Mit is tegyen? Linda, az ártatlan és tisztaéletű fiatal feleségek példaképe, alkalmi kalandokat keres és szemérmetlenül lefekszik idegen férfiakkal? Kell, hogy beszéljen a fejével. Még most az egyszer visszaveszi, de többet nem engedi el sehova. Olyan leckét ad fel neki, amit soha többet nem fog elfelejteni. Meg kell, hogy büntesse. Soha nem fogja neki megengedni, hogy visszamenjen férjéhez. Garry jobbat érdemel. A felesége csak egy ringyó, egy szennyos testű örömlány. Garry jó ember, egy mérnök, fog találni magának sokkal jobbat is, mint ez az utolsó cafka.

— Majd én ráncba szedlek, Linda, — Stuart morogta, és mint egy tarisznyarák, hátrafele farolva kihátrált a sűrűből és visszament amerről jött.

Senkinek nem tűnt fel jelenléte. Kócsagok várakoztak a víz szélén, egy barnakánya rikácsolt egy kiszáradt tölgy tetején, vadgalambok szárnyai suhantak a csendben és piros szárnyú fekete madarak repkedtek a bokrok körül. Fent a magasban, mint sötét pontok széjjelszórva az ég azúr kékségében, kopasz fejű dögkeselyűk keringtek nyugodt, hangtalan méltósággal.

A tó felszínén egy fiatal alligátor úszott hosszan elnyúlt testtel és lelógó, tömzsi lábakkal. A nap könyörtelen tűzzel égette Stuart fejetetejét. Patakokban csurgott arcáról a sós izzadság és moszkítókat tucatjai szúrták húsába fullánkjukat. Stuart káromkodott és kárhoztatott mindent és mindenkit. Felháborodva és félőrülten, lelkiállapota klinikai elmebetegség szintjét közelítette.

Egyetlen szomszéd sem volt odahaza. Főleg csak északról télire lejövő vándormadaraknak becézett alakok laktak errefele. A telelők már régen elmentek, a fiatalok munkahelyeiken gürcöltek, és a megmaradt nyugdíjasok hűsített szobáikban aludták délutáni sziesztájukat. Senki sem vette észre Stuartot vagy gépkocsiját.

Stuart visszaért kocsijához és hazahajtott a Caladesi Lake üdülőtelepre. A kölcsönvett kocsit leparkolta barátjának parkolóhelyén és felment az illető lakásához. A kulcsot bedobta a levelesládába és utána saját lakásához ment ahol ledobálta átizzadt ruháit.

Végre meztelenen, sóhajtott, és máris jobban kezdte érezni magát. Nagyot fűjt, kieresztette mérgét és nekiállt keresgélni a beépített szekrényekben. Kinyitott néhány kartondobozt, megtalálta a széles ragasztószalagot, de sehol sem lelte a kötelet. Bizonyára kidobta Paméla többi dolgaival egyetemben. Kocsija nem volt, hogy elmenjen az üzletbe és vegyen egy új gombolyag spárgát. Gondolta, az ipari használatra gyártott erős ragasztószalag elegendő lesz ahhoz, amit kitervelt agyában. Itt az ideje, morfondírozott, hogy ismét reggelit vigyen a Withlacooche nemzeti park hatalmas alligátorainak.

A szalagot betette a konyhakredenc fiókjába, leült és várt, de Linda csak nem érkezett haza. Stuart nem bírta az egyedüllétet és a lakásba való bezártságot. Felállt és, hogy valami társaságot találjon kiballagott a régi klubépület strandjára.

A nudista telep régi része békés, álmodóan nyugtató és csendes hely volt. Gondosan elrejtve a hatalmas hibiszkusz bokrok mögött a terület távoli sarkában, modern tornagépekkel felszerelt testgyakorló terem volt, széles fűvel borított rét és homokos tóparti főveny. Kissé beljebb nyújtózott el egy L alakú medence, jakuzzi fürdő, és egy egész ház méreteivel vetekedő, tetővel ellátott árnyékos lugas. Mint minden hétköznapon, most is nagyon kevés vendég lézengett a strandon, azok is leginkább aludtak vagy heverték nyugágyaikban. Egy idősebb férfi úszott a medencében, és egy középkorú pár, szerelmesen tapogatva egymás pucér testét a hullámos vízfelszín alatt, úgy játszadoztak egymással, mint két vidám vidra egy erdei tavacskában.

Stuart kiment a homokos tópartra. Ott leült egyedül, mindenkitől távol. Első mérge kissé elpárolgott ugyan, de érezte a hideg, számító és kegyetlen bosszúvágyat mely felváltotta első dühének erejét.

Majd ő ráncba fogja szedni ezt az engedetlen Lindát. Linda az ő tulajdona fog maradni. Többé nem fog eltérni semmiféle kimenő kalandozásokat és legjobb lesz ha Garryt is teljesen elfelejtjük. Többé

nem lesz szükség, hogy Linda a postára járjon. Életük itt fog lezajlani, itt lent Floridában, a Caladesi Lake nudista telep falain belül. Többé nem is kell, hogy kimenjenek innen. Rövidesen folyósítani kezdik nyugdíját, és mindamellett pénze van, tengernyi összeg áll rendelkezésére. Akárhogy is vesszük, morfondírozott, Linda kitartott szeretője lesz, ha úgy vesszük, akkor egy szex rabszolga. Linda azt fogja csinálni, amit ő parancsol. Szeretkezni fog a barátaival, meztelenül fognak partizni, és őt, Stuartot mindenki irigyelni fogja. Ki nem vágyakozna egy olyan fiatal szeretőt tartani, mint Linda. Linda el fog válni Garrytól és hozzá, Stuarthoz fog menni feleségül. Linda az övé, és ha kell, bármi áron is, az övé fog maradni. Csak ügyesen kell kezelni a kialakult helyzetet, és ravasz ésszel kell hasznosítania a neki kiosztott kártyákat. Ez a végső próba, amin nekik ketten Lindával keresztül kell menniük, mielőtt végérvényesen és visszavonhatatlanul Linda az ő, Stuart magántulajdona lesz.

Stuart tépelődött, spekulált és okoskodott, ameddig el nem álmosodott, feje lecsuklott és elaludt a melegben.

Fél óra is eltelt mire felriadt. A forró nap sugarai egyenesen koponyája tetejét tüzesítették, csurgott róla az izzadtság és elborította skalpját és vastag szőrzettel benőtt mellkasát. Szédelegve a makacsul maradni akaró álmodástól, Stuart felállt és átsétált a jakuzzi medencéhez.

Ott találta régi jó haverját, Johnny Mackenzie-t, aki nyakig besüllyedve guggolt a meleg vízben és a forró vizű medence túlsó szélén, vele átellenben üldögélő nőt bámulta.

—

Johnny, az egykori vadászpilóta nem szeretett dicsekedni fiatalkori tetteivel. Nem szeretett háborús tapasztalatairól beszélni, túl sok rombolást és halált látott, jelentette ki, és elege volt a szörnyűségekből. Hátralévő életében kizárólag hedonista szeretett volna lenni, békében akart élni és élvezni akarta a meztelen női testek látványát, függetlenül a hölgyek korától vagy testsúlyától.

Nyugdíjas elfoglaltságnak, Johnny pilóta iskolát szervezett és leckéket adott. Egy közeli kis repülőtéren, Odessza városában két gyakorló repülőgépet tartott erre a célra. Néha mankókkal hóna alatt

jelent meg, egy alkalommal tolószékben, de mindig felépült sérüléseiből és elpusztíthatatlannak bizonyult. Johnny-nak mindig jó kedve volt, állandóan készen állt, hogy mulatozzon és derekasan kivette részét a férfiak szexuális szórakozásaiból.

Johnny ezen kívül megrögzött hazudozó volt. Mindenkinél azt állította, hogy szép fiatal felesége van, leánya ismert ügyvéd és fia jól kereső orvos. Valójában Johnny családja nem létezett, soha senki nem látta őket. Gyermekük egyedül Johnny képzeletében érték el grandiózus eredményeiket.

— Helló, Stuart, — Johnny üdvözölte barátját. — Hogy vagy? A feleséged veled van?

A Caladesi Lake nudista telepen mindenki azt hitte, hogy Linda Stuart felesége. Stuart nem hazudott csak nem korrektálta hiedelmüket. Most sem javította ki barátja feltételezését és belegyezően válaszolt.

— Kösz a kérdésed, remekül érzem magam, Linda nemsokára itt lesz. Még reggel elment a bevásárló központba, de azt ígérte, hogy délutánra hazajön.

— Stuart, — kérdezte Johnny mialatt görbe lábain ide-oda kacsázott a vízben, — te féltékeny típusú férj vagy.

— Nem, egyáltalán nem.

— Remek. Beszélgethetek Lindával? Mondhatok neki szépeket?

— Nem látok okot, hogy miért ne.

— Mi van akkor, ha tetszik neki, amiket mondok? Lenne valami ellenvetésed, ha barátságba keverednénk?

— Nekem nem. De Linda nem fog veled flörtölni. Nehezen kapható a játékra.

— Majd magamhoz nyúlok és nézem a feleségedet? Rendben lenne ez veled?

— A te dolgod, csináld. Szeretném látni feleségem reagálását.

—

Johnny ötlete felizgatta Stuartot. Lindának és sajátmagának eltervezve, már régebben is forgatott az agyában valami hasonlózerű játszadózást. Mit törődjek, fontolgatta elmélyülten, azzal az ősrégi kriptaszökevénnel, akivel ma délután Lindát láttam. Mi lenne, ha ma

este hármásba szeretkeznének Johnny-val? Majd máskor kifaggatom Lindát arról az öreg kecskéről, talán holnap, majd reggelinél. Valami vénséges dédnagypapáról lehet csak itt szó. De még ha az is, egy rokon mindig problémát jelenthet. Nem lenne okos dolog megengedni, hogy Lindának rokona vagy lelki bizalmasa legyen a környéken. De várjunk, az öreg nem élhet örökké. Nagyon valószínű, és joggal elvárható, hogy hamarosan hajlandó lesz beadni a kulcsot.

Latolgatva a variációkat, Stuart boldogan vigyorgott orra alatt. De az is lehet, hogy valamiféle eleve elrendelt predesztinációból kapott váratlan ösztökélés megmagyarázhatatlan varázsa, amit egyelőre nem tudott szavakba önteni, már most kéjes gyönyört okozott neki.

Tizennyolcadik Fejezet

Repestem az örömtől, de mégis, a jövőbe vetett hit és a jelentől való undor összezapása teljesen felforgatta lelkemet és érzelmeim viharos tengerén vadul hánykódva hajtottam vissza kocsinkat a Caladesi Lake-re. Garry őszinte szívvel írt szerelmes levele szárnyakat kölcsönzött legszebb reményeimnek. Biztos voltam benne, hogy meg fogom tudni győzni Stuartot. Végérvényesen elhatároztam, hogy eljött az ideje, hogy visszatérjek a Bronxba és ott várjam férjem hazajöttét.

Stuartot nem találtam lakásunkban. Levetköztem és a helybeliek által sarong-nak nevezett kendőt kötöttem csípőm köré. Így kidekorálva kísértáltam a klub strandjára, de Stuart ott sem volt. Megfordultam és hátramentem a régi klub területére ahol végre megtaláltam. A nagy medence falához támaszkodva állt a vízben és vidáman beszélgetett barátjával, Johnny-val.

A két férfi olyan örömmel üdvözölt, mintha szépséges őrangyaluk érkezett volna meg. Stuart vigyorgott, mint a kutyapecér, aki első helyen áll a megyei kortes listán és Johnny szélesre tárta karjait, mint egy baptista prédikátor, aki a legfelsőbb mennyek áldását kéri gyülekezetére. Kéretlen lelkesedésük és szemük sanda csillogása egyáltalán nem tetszett nekem.

— Na, itt jön, — mondta Johnny.

— Hello, fiúk, — mondtam udvariasan és könnyed rántással kioldottam a derékkendőmet tartó csomót. Életemnek ebben a szakaszában, a meztelenség már egyáltalában nem zavart. Nem törődve kiéhezten mustráló tekintetükkel, beálltam a zuhany alá, elvégeztem a kötelező tisztálkodást és beültem a jakuzzi medencébe.

Stuart nem mozdult, ott maradt a nagy medencében, de Johnny kikászálódott a vízből, átkacsázott a jakuzzihoz és bemászott utánam a forró vízbe. Leült a víz alatti köpadkára és pimaszul reám függesztette undorító tekintetét.

— Hogy érzed magad? — kérdezte.

Nem volt kedvem purparléba bocsátkozni Johnny-val, de mégsem akartam teljességgel semmibe venni jelenlétét. Érdektelenséget mutatva, hűvös hangon válaszoltam.

— Én jól. Neked hogyan mennek dolgaid?

A tömör és barátságtalan válasszal nyertem néhány perc szünetet. Johnny elhallgatott. Hamarosan elegem lett a jakuzziból. A víz túlságosan forró volt ahhoz, hogy két percnél tovább üljek benne és áztassam mellkasom. Tenyeremet a medence peremére szorítva kiemeltem magam a vízből és meztelen fenekemmel ránehezedtem a medence szélére.

Egyenesen elébem csúszva a vízben, Johnny minden szégyenérzet nélkül belebámult a lábam közé. Még mindig kissé kábultan a hírektől és Garry sorait forgatva fejemben, nem vettem észre Johnny orcátlanságát, amíg meg nem szólalt.

— Nagyon istenien nézel ki, — mondta, — megengeded, hogy egy kicsit bámészkodjak?

Mérges pillantást vetettem Johnny-ra és összezártam lábaimat. Mereven ülve, mint egy meztelen márványszobor, vagy terrakotta faragás, idevaló hasonlat, ha meggondolom csokoládé barnára sült bőrömet, Johnny jelenléte kellemetlenül kényelmetlen érzést váltott ki bennem.

Johnny nem volt hajlandó feladni a bámészkodást. Harminc másodperc után felálltam, átmentem a nagy medencébe és odaálltam Stuart mellé.

Hívatlanul és ravasz pofáján undorítóan visszataszító mosollyal, Johnny szemtelenül követett és utánam vádlizott. Késő délutánra járt, de a nap még mindig brutális erővel tűzött a fejünkre. A nagy medence hideg vize kellemesen hűsítette bőrömet és elernyedtem. Stuart magához húzott és hátamat nekitámasztottam ölének. Karjaival átfogott és úgy éreztem, mintha ölelése szándékkal akadályozta volna mozgásszabadságomat. Johnny guggoló helyzetbe ereszkedett, feje alig látszott ki a vízből, és szándékait el nem árulóan széles nagy ívben körbetáncolt bennünket.

Hosszú karjait ide-oda himbálva, Johnny úgy egyensúlyozott, előttem, mintha köteltáncos lenne a magas dróton és próbálna nem leesni a szörnyű mélységbe.

Hozzáért a lábamhoz.

Először azt hittem, hogy véletlenül történt, de az alattomos tapogatást ismételten megkísérelte. A pimasz fogdosások bosszantóvá lettek és másodpercekig, Johnny orcátlanul rajtahagyta kezét bőrömön. Megráztam magamat és próbáltam elhessegetni szemtelenül tapogató mancsait.

Stuart lefogott, akadályozta tiltakozásomat és a fülembe suttogta.

— Engedd nyugodtan. Hadd fogdosson Johnny.

Még mindig jó hangulatban éreztem magamat. Eszembe jutott Garry levele és a szabadulás melyet kiterveztem magamnak. Méltóságomon alulinak tartottam, hogy Stuart szavaira reagáljak és nem akartam összetűzést kezdeményezni. Nem vadul tiltakozva, de határozott erőt alkalmazva kiszabadítottam magamat Stuart öleléséből és lassan lépkedve felfele a lépcsőn kimentem a medencéből. A víz patakokban csurogott le olajos bőrömről és mérges arcot vágtam, nem lehettem valami vonzóan csábos jelenség.

Szemem sarkából láttam rajtuk a kiábrándulást. Csalódottan nézték távozásomat és megjegyzéseket tettek.

Először Stuart, — Nézd azt a hatalmas feneket, látod, hogy mennyire bűnre csábítóan szép és zabálnivaló.

Másodjára Johnny. — Szeretnék beleharapni. Étvágygerjesztően ínycsiklandozó, nagyon szeretnék megízlelni belőle egy darabot.

Továbbmentem a nyugágy felé ahol törülközőmet és sarongomat hagytam. Ott megfordultam, hogy lefeküdjek. Szembekerülve velem, de még mindig a vízben maradva a medence túlsó oldalán a két férfi tovább folytatta ripők megjegyzéseit.

— Látod a szőrzetét, — Stuart bízta Johnny-t, — nézd milyen fekete, vastag és dús. Órákig imádok rágódni rajta.

— Én is szeretnék nyalogatni neki, — a nyál hosszú cseppekben csurgott Johnny szájából, — imádom a női nemi szerv pikáns ízét.

Eleresztettem magamat és hanyatt dőltem nyugágyamban. Johnny átúszott a medence oldalához, közelebb ahol én voltam és újfent fixírozni kezdett.

— Linda, — kérlelt, — tedd széjjel egy kicsit a lábadat.

Lelkem mélyéig undorodva, egy pillantást vettem feléje. Johnny fogdosta saját vesszejét és szerszáma lassan ágaskodni kezdett. Pénisze

ocsmány volt, véreres és visszataszító. Romlott aszalt szilvához hasonló bőr borította rúdját, az egész ocsmányság fekete volt, öreg és szánszalmasan használhatatlan. Stuart gyönyörrel nézte Johnny tevékenykedését és undorító arcára kéjes, perversziós gyönyör ült ki.

Felálltam, kimentem a homokos strandra és megálltam a tó szélénél. Stuart utánam jött és hasával gyengéden megérintve tomporom partjait fenekemhez szorította ágyékát.

Johnny nem maradt le, és mint az agárkutya verseny befutójának a bírása, olyan intenzitással bámulta akciónkat. Lassú köröket leírva és ritmusosan nyomogatva magát popsi sonkáim selymes puhaságába Stuart mozgatni kezdte csípejét. Johnny nézett minket és jobb kezével ismételtén húzogatni kezdte fütykösét. Hasonlóan, mint amikor egy ronda teknősbéka kidugja fejét páncéljából, kopasz makkja előbukkant és gyorsan növekedett.

Stuart egyre határozottabban markolászott és egyre ösztökélőbben suttozott a fülemben.

— Nézd Johnny-t, milyen nagy és micsoda kemény erekció jött reá.

Odanéztem és megfordult a gyomrom. A visszataszító látvány teljesen beteggé tett. Elegem volt abból, hogy ez a két szőrös és vénséges kanmajom szex színjátékokat játszon velem. Most kaptam szerelmes levelet férjemtől és semmi körülmények között nem voltam hajlandó paráználkodni két vén homokossal. Megfordultam és határozott léptekkel megindultam visszafelé, a medencék irányába.

Lefeküdtem a nyugágyamra, többen is voltak körülöttem, és gondoltam, nem, inkább reméltem, hogy Stuartnak és Johnny-nak nem lesz bőr a pofáján, hogy itt is molesztáljanak.

—

Egy eszetlen félkegyelmű vigyorával arcán Johnny oldalba taszította Stuartot. — Visszajön a feleséged? — kérdezte bambán.

Stuart ábrázata, mint vihar előtt az alkonyodó ég, elsötétedett.

— Nem hiszem, — mondta vészjósló hangon, — úgy nézem, valami baja van.

—

Néhány perc múlva visszajöttek és letelepedtek mellém. Mérges pillantást vettem feléjük, afféle nincs-jobb-dolgotok-minthogy-engem-maceráljatok féle tekintetet. De hagytam, hogy maradjanak, bár nem szóltam hozzájuk. Abbahagyták szexuális játéukat, és legalábbis egyelőre, megelégedtek azzal, hogy izgalmuk rezsójának tüzeit alacsonyabbra állítva lecsillapítottam erotikus forrongásukat. Nem kiabáltam velük, nem ugrottam fel és nem szaladtam messzire. Nyugodtságom azt hitette velük, hogy megbocsátottam és ezzel, akaratom kívül elősegítettem, hogy helyreálljon önbizalmuk és ismét arrogánssá váljanak.

Az idő telt és későre kezdett járni. A hűvösödő levegőben szúnyogok jelentek meg csapatostul és fullánkjaikat belénk döfve lakmározni kezdtek vérünkből.

— Csípnek a bogarak, — javasoltam dörzsölgetve viszkető bőrömet, — ideje lenne, hogy bemenjünk.

— Engem is összeharaptak, — felelte Stuart belegyezően, — nincs értelme tovább maradni.

Összeszedtünk holmijainkat és megindultunk Stuart öröklakása felé.

Johnny engedelmesen kullogott utánunk.

A lakáson belül magamon hagytam a sarongot és leültem a fotelba. A két meztelenfenekű vénséges pávián, ledobta magát a díványra és pontosan velem szemben helyezkedtek el. Tulajdonképpen nem bántam, hogy Johnny is feljött. Így legalább, reméltem, egy a Caladesi Lake telepről való tanú jelenlétében, Stuart nem fog nekem támadni és megütni, ahogyan előzőleg tette.

— Jött ma leveled? — Stuart kérdezte és rám nézett.

— Igen, miért? — csiripeltem ártatlanul, úgy éreztem, hogy lelkiismeretem olyan tiszta, mint a frissen esett hó.

— Jött valami jó hír is? — Stuart kérdezte lassú, vontatott hangon.

Hangjában elmulasztottam észrevenni a gonosz szándékot. — A te számodra nem valami jó a hír, — mondtam és kihívó kacérsággal félrebillenttem fejemet, — ha tudni akarod, hosszú és részletes levelet kaptam Garrytól.

— Tehát gratulálhatok, — Stuart gúnyolta lelkesedésemet, — írta, hogy meghosszabbítja szerződését és tovább marad.

— Szeretnéd, ugye, jólesne neked, — vágtam vissza kackiásan, — ha lenne benned valami emberi együttérzés, akkor velem együtt örvendeznél. Ha éppenséggel szeretnéd tudni, Garry még mindig szeret és vissza fog jönni értem. Jó, hogy felhoztad az ügyet, már régen akartam beszélni veled erről a témáról.

— Rendben, de először, hadd kérdezzek tőled én valami mást. Ma vettél-e valamit a Mall-ban?

Nem gyanítottam semmit, nem gondoltam arra, hogy Stuart esetleg követhetett, kémkedett utánam és könnyed magabiztossággal hangomban feleltem.

— Igen, vettem néhány dolgot, ott vannak a csomagban.

Valóban, az árcédulák még mindig rájuk erősítve, volt néhány ruhadarab a kocsiban, amiket még a múlt héten vásároltam a bevásárlóközpontban.

— Hazudsz, — Stuart felelte éles hangon.

Leplezetlen és agresszíve vádaskodására első reakcióm a hitetlenség volt.

— Mit, hogyan? — kérdeztem meglepetten.

— Jól hallottad, amit mondtam, — Stuart ismételte, hangjában sértő szándék és veszélyes féltékenység vibrált. — Felelj!

Hallgattam és ijedten találgattam Stuart következő lépését. Testem megfeszült, mint a felajzott nyíl húrja és védelmi állásba helyezkedtem. Adrenalin vérszintem az egekbe rúgott, és mint áradat öntött el az izgalom.

— Láttam, hogy hova mentél, — mondta Stuart nyersen, — vásárlás helyett valakit meglátogattál.

— Mit mertél tenni, — kiáltottam, — követtél?

— Követtelek és láttam, hogy bementél egy házba. Hosszú ideig ott maradtál. Egy férfivel voltál. Felelj! Ki az illető?

Tetten értek és sóbálvánnyá változtam. Stuart leleplezte titkomat. Felfedezte biztosnak vélt rejtekhelyem és meglátta öreg pártfogómat. Tudtam, ez halálos veszélyt jelent.

Gondolataim őrzítő félelemben forogtak. Valamit kellene tennem, most azonnal. Ugorjak fel, rohanjak a konyhába, kapjak fel egy serpenyőt

és vágjam fejbe őket. Vagy rúgjam őket tőkön és fussak segítségért.

Nem tettem semmit, mintha a rémület megfagyasztott volna, mozdulatlan maradtam.

— A nagyapám az illető, — feleltem végre, de tudom annyira zihált, hogy alig tudtam kinyögni a szavakat.

— Hazug szuka, — Stuart ordította, — neked nincs nagyapád. Senkid sincs. Még a volt férjed is nyolcezer kilométerre van innen. Be van valahol lakatolva Algériában és nem fog visszajönni hozzád. A legkisebb gondja is nagyobb, minthogy mi történik veled.

— Te vagy a hazug, — sikoltottam, — Garry visszajön és meg fog védeni téled. Holnap reggel megyek vissza a Bronxba. Elegem van belőled és a barátaidból. Nem érdekel többé a Caladesi Lake. Számomra ez tiszta pokol. Befejeztem viszonyunk. Nagyon sajnálom, hogy valaha is szóba álltam veled.

Összeszedtem maradék erőmet, előrelendültem és ugrottam a konyha felé, de Stuart is akcióba lépett. Talpra szökkent, átlépett a koktél asztalon és kirúgta alólam a lábam. Leestem a szőnyegre és fejemet beütöttem a falba. Tudatom fonala elszakadt és minden éjféketére változott.

—

Mikor magamhoz tértem és visszanyertem az eszméletemet Stuart ágyán találtam magamat kikötve. Sarong kendőm nélkül meztelenül feküdtem a hátamon. Két lábam és két karom négy különböző irányban volt kifeszítve. Ezek a gazemberek kikötöttek az ágy négy tartóoszlopához. Ameddig eszméletlen voltam becipelhettek Stuart hálószozájába. Lassanként ébredve felfigyeltem beszélgetésükre.

— Ébredszik, — kezdte Johnny.

— Ideje, — válaszolt Stuart vérfagyasztó hangon, — már azt hittem, hogy elromlott a mulatságunk.

Kinyitottam a számat és hatalmasat ordítottam. — Segítség, valaki jöjjön és szabadítson ki.

Stuart rászorította tenyerét a számra és odaüvöltött Johnny-nak.

— Hozd a ragasztó szalagot, ez a bestia nem fog csendben maradni.

Nekiálltak, hogy beragasszák a számat a szalaggal. Vonaglottam és

ráztam magamat, forgattam a fejemet, de legyőzték ellenállásomat és betapasztották a számat. Tombolt bennem a méreg, hogy nem cselekedtem elég határozottan. Nem volt elég bátorságom, hogy megüssöm őket mielőtt ők taglóztak le engem. Nem gondoltam volna, hogy a végső harcra ilyen hamar sor fog kerülni.

Most aztán, gondoltam rettegve, fizetni fogok hibáimért.

Kétségbeesetten könyörögve kegyelemért némán meredtem rájuk és a halál rettenetes félelme reszketett szememben. Zavaros és bizonytalan tekintettel néztek vissza rám, még nem döntötték el, hogy mit tegyenek velem.

Otthagytak és kimentek a nappaliba, hogy megbeszéljék tervüket.

Percek teltek el, próbáltam szabadulni, de minden erőfeszitésem hiábavalónak látszott.

Amikor visszajöttek, mind a ketten nagyon feldobottnak látszottak. Orrlukjaik körül a nyálkás bőrre ragadva könnyű fehér por látszott. Kokaint szipkázhattak és úgy viselkedtek, mintha elvesztették volna minden józanságukat.

Halálra ijedve kerestem a menekülést. Ki kell, hogy szabadítsam magamat. Gondolkoznom kell és túl kell, hogy járjak ennek a két szarvas-ördög brigantinak az eszén. Ha nincs elegendő erőm, hogy legyőzzem őket, vagy túl késő van már egy meglepetésszerű megelőző támadásra, akkor női ravaszsággal kell legyűrnöm őket.

Megváltoztattam arckifejezésemet. Mosolygósra kerekedett szemeimben hajlandóságot jeleztem, hogy részt vegyek beteges szórakozásukban. Kérlelően néztem Stuartra és szemeim könyörögtek neki. Ne hagyjatok ki a mulatság legjobb részéből, mondta tekintetem.

Stuart felfogta szándékomat és közelebb lépett.

— Ha megígéred, hogy nem ordítasz, — mondta, — leveszem a szádról a tapaszt.

Bólintottam és a lehető legengedelmesebb és legszelídebb pofát vágtam hazugságomhoz. Stuart letépte a szalagot a számról, kegyetlenül fájt, mintha a bajuszomat tépte volna le forróviaszos szőrtelenítővel, de legalább ismét lélegezni tudtam.

Nem kiabáltam.

A ragasztó darabjait ki kellett köpdösnöm a számból. Nyelvem összegabalyodott és szörnyű dadogással, de beszélni kezdtem.

— Már azt hittem, hogy kihagytok a játékból. Mi folyik itten? Ez valami nőgyűlölő klub, valamiféle nőket kitiltó bikamulatság?

Kuncogtak és rettenetesen ocsmány módon vigyorogni kezdtek. Legjobban két koszos sakálra emlékeztettek, akik egy csapdába esett nőtényoroszlánt ugrándoznak körbe a zsákmányért.

— Ugyan már, Stuart, — Johnny jött a segítségemre. — Miért nem engeded szabadon? Nem látod, hogy szórakozni akar velünk?

— Soha ne higgy egy nőnek, — Stuart horkantott, mint egy ártánydisznó, — egyszer bizonyítsa be, hogy ténylegesen akar velünk partizni és nem fog nekünk támadni a palacsintasütővel.

Kokettáló kacarászásom hangos nevetéssé változott.

— Legelőkelőbb és legmélyebben tisztelt uraim, — mondtam nekik merészen, — remélem, hogy maguk valamilyen kellemes meglepetést tartogatnak a ház asszonya számára. Hogyan akarnak engemet szórakoztatni? Csak nem félnek, hogy durvulni fogok?

Nem tudták megállni, hogy bele ne menjenek a beígért játékba. Jobbnak hangzott a velem való mulatozás, minthogy megverjenek és kettesbe maradjanak. Együttműködésre való hajlandóságomat nem tudták visszautasítani.

— Oldozzatok ki, — mondtam, — ígérem, hogy nem foglak benneteket megtámadni. Verekedésben nem lelem örömet. Én is akarok pajzánkodni. Mit gondoltatok, hogy miért vagyok itt és nem egyedül fent a Bronxban a lakásomban várom vissza Garryt.

— Ki ez a Garry? — Johnny fintorgott, — ez igazán izgalmas kezd lenni.

Nagyképűen fitogtatva tárgybeli jártasságát Stuart fölényeskedő hangon kezdte magyarázni. — Garry a volt férj, de biztosíthatlak arról, hogy nem fog erre jönni. Miatta ne aggódj. Garry olyanfajta ember, aki maga is szeret játszadozni. De akárhogyan is van, Garry Afrikában van és mi meg itt Floridában. Drága barátom, remekül fogunk szórakozni a feleségével nélküle is.

Stuart véleménye nagyon bántott. Éppen most kaptam a legszebb szerelmeslevelet, attól az egyetlen személytől, akit igazán szerettem és itt ezt a két alávalót egyáltalán nem érdekli, hogy mit érzek, nem érdekeli őket szerelmem tisztasága és a vágyálmom, hogy tisztességes életet éljek és ne legyek parázna szórakozásaiknak tárgya és ne váljak szennyes

érzékiségük áldozatává. De meg kellett, hogy játsszam a hajlandóságot, kezembe kellett, hogy kaparintsam a kezdeményezést és lesújtsak, amikor eljött az alkalom.

Feltéve, ha lesz még valaha alkalmam.

Bármi ár megérte, ha az egy perccel is tovább tart életben, minthogy egy veszteségre ítélt csatát harcoljak egy nálamnál jóval erősebb és végtelenül gonosz ellenféllel és belehaljak a hiábavaló küzdelembe.

— Miről beszélsz, Linda? — Stuart kérdezte gyanakodóan, — itt akarsz engem hagyni és vissza akarsz menni a Bronxba.

— Az csak olyan hőzöngés volt, — feleltem, — drágám, egy pillanatra nagyon megijesztettél féltékenységeddel. Csak nem vagy féltékeny egy vénemberre és egy volt férjre, aki egy millió mértföldre van innen? Vagy igen? Hagyd abba az ijesztgetést és mind a kettőtökkel szerelmeskedni fogok. Egyszerre, egy időben és egy helyen, csak nem akartam egy nyilvános helyen csinálni ahol mindenki megláthat. De lakásod falain belül, bármire hajlandó vagyok. Egyezzünk meg, legyen béke és csókoljuk le egymás sebeit. Rendben van, fiúk, ugye semmi értelme a veszekedésnek?

Stuart vigyorgott, olyan boldog volt, mint egy kisfiú, aki most kapja első biciklijét bár más szempontból nézve, úgy láttam, inkább csurgott a nyála, mint egy kiéhezett vérebnek. Johnny csak meredten bámult rám. Férfiak, soha nem fogják megállni, hogy el ne fogadják a hajlandóságot mutató nő ajánlatát. Lehet, eleinte kell majd, hogy mocskos ocsmányságokat engedjek nekik csinálni, de még az is jobb lesz, minthogy négy cipőmadzaggal legyek kikötve az ágy acélrúdjaihoz.

Johnny kérlelte Stuartot, — Ugyan már Stuart, old ki a köteleit, nem látod, hogy mind a kettőnket akar?

— Ok, — Stuart habozott, — de egyszer bizonyítania kell, hogy nem akar minket átverni. Ha megengedi, hogy rágódj a lába közötti szőrzeten, akkor szabadon engedem. Nincs olyan nő a világon, aki ezt akarata ellenére megengedné. Inkább foggal és körömmel neked mennek és meghalnak. Ez alapvető antropológia. A te korodban ezt már illene tudni. Egyetértesz velem?

Stuart okfejtése komoly problémát jelentett számomra. Még csak a gondolatától is irtóztam, hogy Johnny hozzámérjen a szájával és rothadó

fogaival. Fogalmam sem volt, hogy milyen fertőző betegségeket hordozhat a nyálában. Johnny undorító és fertelmes férfi volt. De a másodperc tört része alatt döntenem kellett. Bármilyen habozás, vagy a vonakodás legkisebb jele is katasztrofálisan fatálissá válhatott és végzetemet okozhatta. Ha felvenném a hiábavaló harcot, úgyis legyűrnének a végén, és azt csinálnának velem, amit akarnak. A végén mindenképpen megölnének, mert nem akarnának tanút hagyni, hogy gyalázatosan megerőszakoltak. Rengeteg nő lelte már így halálát, hogy nem voltak képesek ezt a rettenetes döntést meghozni.

— Megengedem, csinálhatja, — mondtam, — de először oldozzátok el köteleimet. Szeretnék kényelmesen elhelyezkedni és szeretném igazából élvezni az aktust, — kacéran buja mosolyt erőltettem arcomra, — ha ez nincs ellenetekre, — kis szünet után hozzátettem, — de ha mást nem, legalább a lábaimat tedd szabaddá. Szeretném őket alaposan széjjeltenni.

— Ez tisztességes ajánlatnak hangzik, — bólintott Stuart és kioldozta lábaimat.

Egyetlen pillanatot sem vesztegetve, Johnny bemászott a lábam közé és undorítóan visszataszító kobakját befúrta combjaim rejtett puhaságába. Felkészülve, hogy térdeimmal fojtsam ki belőle a levegőt, amikor elérkezett a lehetőség, egyelőre arra koncentráltam, hogy hogyan tudnám udvarlással és mézédességgel rávenni Stuartot, hogy kezeimet is oldja ki.

— Stuart, — turbékoltam neki, — át szeretnék ölelni ameddig Johnny benyal. Bennem megbízhat. Jól tudod, hogy mennyire szeretem a parázna pozíciókat. Engedj szabadon, kézzel szeretném kivenni neked.

A kokain eufória növekedő hatása tetőzni látszódott. Az ereikben buzogva széjjeláradó gyönyör hatása alatt mind a ketten elvesztették racionális döntéshozási képességüket és többet nem hallgattak a józanul gondolkodó ész szavára. Stuart bedőlt alakoskodásomnak és kioldozta a cipőpertliket. Az izgalom rettenetes harapófogója szorította össze mellkasomat, de végre kezeim is szabaddá lettek. Ülőhelyzetbe rándítottam magam és, hogy széjjelroppantsam Johnny légző csövét, összeszorítottam a térdeimet amilyen erősen csak tudtam. Egyidejűleg, fejemet lehajtva és koponyacsontom tetejét előretartva, teljes erővel mellbe ütöttem Stuartot. Ahogyan egy zsák rothadt krumpli fordul le a

parasztszekérről, Stuart összeesett és Johnny, kezét torkához szorítva, meglepetten kapkodott a levegőért. Mint a villám, úgy ugrottam. Csak századmásodperceim voltak a menekülésre, mialatt átmenetileg, és nagyon rövid ideig Stuart kiütve hevert az ágy lábánál.

Szélvészként robbantam be a nappaliba. Hogy legyen valami, amivel megvédjem magamat lázasan kutattam valami fegyver után. Nem találtam semmit és továbbrohantam a konyhába. Egy kést, egy öntöttvas serpenyőt, bármit próbáltam találni, amivel felvehetem a harcot. Sorra kirángattam a fiókokat és feltéptem a szekrényajtókat. Fél perc sem telt el és még mindig kutattam, amikor éreztem, hogy Stuart átfogja mellkasomat. Acélos szorítása megbénította egész felsőtestemet. Az állandó teniszezés olyan erőssé tette karjait, mintha acélsatu pofafogói lennének. Lábamokat kirúgta alólam, és mintha egy professzionista birkózó lenne, aki a ring köteleinél bünteti ellenfelét, levágott az egyik konyhaszékre. Odaordított Johnny-nak.

— Johnny, hamar, hozd a ragtapasz tekercset.

Rúgtam és rángattam magamat, de Stuart szorosan lefogott amíg Johnny előkerült a tapasszal. Ülőhelyzetbe kényszerítve lenyomtak a székre, a tapaszt többször megtekerték és a szék támlája mögött hátrakötötték kezeimet. Bokáimat hasonlóképen hozzáerősítették a szék erős fémlábaihoz. A rosszízű szalagot Stuart durván az arcomra nyomta és beragasztotta a számam is. Mérgében, éreztem, a szükségesnél jóval erősebbre húzta, minthogy az szükséges lett volna elnémításomhoz. Nem kaptam levegőt, csak könyörgő hangom nyöszörögtem kínomban.

— Mondtam, — Stuart káromkodott, — soha ne higgy egy nőnek.

— Szinte megfojtott, — Johnny morogta és még mindig a torkát masszírozta, — a másodperc tört részén múlt, hogy nem ragadta fel a konyhakést és bele nem döfte szívünkbe.

— Ne félj, — Stuart felelte sötét dühvel, — ezért még drága árat fog fizetni. Most már komolyra fogjuk fordítani a játszadozást. Kínozni fogjuk. Megmutatjuk neki, hogy melyik fán terem a szenvedés. Nem hiszem, hogy valaha még egyszer megbízhatok benne. Vissza fogom venni tőle a pénzem. Visszaszedem az ajándékaimat és ez a nő úgy el fog tűnni, mint fehér tehén a hajnali ködben. Mintha soha nem létezett volna, itt az ideje, hogy meglátogassuk az alligátorokat.

— Mit értesz ez alatt, Stuart? — statiszta bohócsegéd Johnny

bután vinnyogott, — én nem akarok neki fájdalmat okozni.

— Majd meglátod, — Stuart horkantott félelmetesen, — de először szipókázzunk még fel egy kis kokainport az orrunkba. Mára elment a kedvem a szextől. Ez a nő egy harapós vadmacska, egy semmire se jó ribanc.

A konyhából átmentek a nappaliba, hangosan szortyogtattak orrukkal, és amikor visszajöttek orrlukjaikat vastagon borította a fehér örömpor. Jóval túlszárnyalták a normális örvendezés határait és fékezhetetlenül elvadultan viselkedtek. Vonítottak, mint egy pár üvöltő majom a dzsungelban és hosszú karjaikkal össze-vissza hadonásztak. Figyelemre se méltatva engemet, úgy tántorogtak körbe, mint két ügyefogyott kötél táncos, akik elvesztették egyensúlyukat és leesni készülnek a mélységbe.

— Meg kellene, hogy öljem a ringyót, — Stuart káromkodott magánkívül, — figyelmeztettem, hogy viselkedjen, de nem hallgatott rám. De meg fogom tanítani arra a kutya-fittyre engedelmességre. Egy ilyen kicsi utcalányt akármikor találok magamnak, egy buszvégállomáson, az utcán, az éj bármelyik órájában. Miért kötelezném el magamat neki? Eleget szenvedtem a postahivatalnál. Most már nyugdíjas vagyok, és ki akarom élni legfantasztikusabb vágyálmaimat is.

Johnny motyogott, mintha csak magában beszélt volna. — Ne öld meg. Én kedvelem ezt a kicsi nőt, mindössze ki akartam nyalni a cunciját.

A kokain elfogyhatott orrukából, visszatántorogtak a nappaliba, valószínűleg azért, hogy még egy jó hatalmasat szívjanak belőle.

Nem kaptam levegőt, fuldokoltam, utolsó gondolataim azon jártak, néhány percen belül halott vagyok. Élni akarásom lángja lassan elhomályosodott és létezésem gyertyája pislákolni kezdett. Tüdőmben a levegő hiánya, végtagjaimban a megállott vérkeringés okozta izomszűrés rettenetesen fájdalmat okozott. Mintha az inkvizíció pribékjei törték volna kerékbe testem minden porcikáját. Most már egyedül csak azt kívántam, hogy a fájdalom szűnjön meg. Minden elsötétült. Rövidesen, másodszor ma este, ismét elvesztettem eszméletemet.

Jóval később ébredtem fel. Körbejártattam szemeimet. Láttam a nappaliban vagyok és éreztem, hogy kezeim és lábam még mindig hozzá vannak kötözve a konyhaszékhez.

— Floridában semmi fából készített dolgot nem érdemes megvenni, — Stuart szokta mondogatni. Kizárólag csak fémbútorokat, fém székeket, alumínium asztalokat üvegtetővel, és bőrrel bevont üléseket és párnákat vásárolt és tartott lakásában. A szék, amihez hozzá voltam kötve, forgószékaljjal és csapágyazott guruló kerekkel ellátva lábai alatt, erőskeretű, anódozott alumínium szerkezet volt. Mielőtt lekötöttek rája, szerettem kényelmes ülését és a puha támlát, ami jól tartotta hátamat.

A szék lábain széles görgők voltak, és régebben tiszta kényelmeségből, hogy ne kelljen felállnom, azokon szoktam ide-oda gurulni a konyha csempepadlóján.

De az akkor volt. Most füleltem. A sötét lakásban nem hallottam semmi mozgást. Egy ostoba érzést kellett, hogy elhessegessek, elvártam, hogy ezek segítsenek rajtam, szinte hiányzott a jelenlétük. Próbáltam felállni, de nem tudtam.

Végtagjaimban nem volt semmi érzés. Megkíséreltem kiszabadítani őket, de alapos munkát csináltak. Több rétegben körbetekerve a ragasztószalagot, kezeimet a szék háta mögött kötötték. Bokáimat szintén duplán tekerték körbe és a szék első lábaihoz erősítették. Combjaim kissé széjjel voltak feszítve. Sikoltani akartam, de csak szálnalmas macskanyávogás jött ki torkomon. A borzalmas ízű tapasz teljesen beborította a számat. Nemtörődöm sietséggel orrlukjaimat is beragasztották és alig kaptam levegőt. Egy keskeny rés, két kevésbé összeragadt és egymásra hajtódott ragasztószalag darab között, egyedül az tartott csodával határos módon idáig életben. Még mindig meztelenen, mint egy kopasztott pulyka a konyhadeszkán, ki voltam feszítve és előkészítetten vártam a mészárlásra. Megláttam derékkendőmet. Egyetlen ruhadarabom a földön hevert összegyűrve a szék gurulóhengerei alatt. Utolsó használható légbuborékjaim fájdalmas kínlódással hörögtek le tudómba és éreztem a halál rettenetes agóniájának közeledtét. Minden életerő elszállni látszott belőlem. Fuldokoltam és tudtam, már csak perceim maradtak mielőtt meghalok. Semmi másra nem tudtam gondolni csak arra, hogy élni szeretnék. Élni szerettem volna, hogy bosszút tudjak

állni ezen a két szemét gazemberen, akik ezt tették velem, és azért, hogy visszamenjek Garryhez és újra kezdhessük életünket. Mérges voltam magamra, hogy buta módon kesztyűs kézzel bántam Stuarttal, dühösen szitkozódtam, hogy nem hallgattam öreg barátomra, Nickre. Nem lőttem le Stuartot, nem vágtam fejbe valami kemény tárggyal, amíg megvolt a lehetőségem. Befellegzett nekem és sorsom elhatározott, gondoltam. Ezek vissza fognak jönni és az élet utolsó szusszantását is ki fogják szorítani belőlem. Bármelyik másodpercben várható volt, hogy végeznek velem.

Szinte roppanásig összenyomva gerinccsigolyáimat, felemeltem fejemet és próbáltam kifürkészni mi történik körülöttem. A lakásban, mint egy kriptában halottak napja előtt, félelmetes csend uralkodott. Belestem a nappaliba és, hogy lássak a sötétbe, tágra nyitottam a szememet. Két rakásra halmozott massa kontúráját láttam, Stuart és Johnny testének tömege hevert elnyúlva a díványon. Mozdulatlanul feküdve, nyugodtan aludni látszottak. Tökrészen vagy kémiai szerekekkel elősegített álmotazást élvezhettek, de azt a javából. Összeszorítottam fogaimat, szememet és próbáltam leküzdeni a szűrő fájdalmat mely minden porcikámat velőig átjárta. Mint egy halom kiömlött porcukor, literes nylonzacskóra való mennyiségű kokainrakás díszelgett a koktélasztalon. A fehér por messzire szétterült az asztal üvegjén és egy egyélű vágópenge feküdt mellette.

Miután másodszor is elvesztettem eszméletemet, ki tudja milyen gyalázzal becstelenítették meg. Győzelmi örömben alaposan beszívhattak a csodaporból és gyönyörteljes mámorban ott terültek el, ahol a kábulat elérte őket. — Mennyi ideje lehetnek narkózis alatt? — kérdeztem magamtól, de nem tudhattam. Fogalmam sem volt, hogy mennyi idő áll rendelkezésemre mielőtt felébrednek. Ki fogom-e tudni magamat addig szabadítani és el fogok-e tudni vajon menekülni? Nem tudtam világosan gondolkozni, és bár alig pislákkolt bennem a lét, mégis erős volt bennem az élni akarás és a létfenntartási ösztöne. Még mindig bennem volt az akarat, hogy életemért megvívjam végső és elkeseredett harcomat.

Nyomtam magamat, kapingáltam és kihasználva a parányi mozgásszabadságot, amit összekötött lábujjaimmal képes voltam elérni, manővereztem, ahogy tudtam. Hátamat a koktélasztal felé fordítottam, a

széket párszor alaposan meghintáztattam és kutattam a borotvapenge után. Egy örökkévalóságnak tűnő próbálkozás után megtaláltam és ujjaim hegyével felkaparintottam az asztról. Két ujjam vége között kiigazítottam a pengét és próbáltam elválni a kezeimet összeszorító szalagot.

Egy apró vágás a szalag szélbe, a többi könnyen hasadt. A kezemet harapófogóként szorító nyomás megengedett. Tovább küszködtem és egy-kettő kiszabadítottam karjaimat.

Zsibbasztó fájdalommal küszködtem és elvértelenedett izmaimban ezernyi tűszúrást éreztem. Letéptem a számat és orromat elzáró ragasztószalagot. Éreztem, ahogy tüdőm vadul sziszegve szívja be a levegőt és az édes, életadó oxigén hörögve ömlik le légcsövemen. Tüdőm kitágult és a friss levegő visszaadta erőmet. Lehajoltam, hogy kiszabadítsam lábaimat, átvágtam a ragasztószalagot és egy pillanatot sem veszítve talpra ugrottam. Sikerült, kiszabadítottam magamat.

Bosszút lihegve, visszarohtam a konyhába és valami ütőszerszám után kutattam. A mosogató pult alatt találtam egy nehéz serpenyőt és megragadtam. Egy-egy hatalmas csapás a koponyájukra, fontolgattam, ártalmatlanná teszi őket, ameddig összeszedem dolgaimat és elmenekülök. Találtam egy kalapácsot. Sokkal jobb, morogtam gyűlölettel remegve hangomban és a serpenyőt kicseréltem a kalapácsra. Így felfegyverezve visszarohtam a társalgóba. Készen állva, hogy lesújsak, és egy pár gyilkos csapással kioltam belőlük nyomorult életüket, a szuflát ebből a két undorítóan aljas gazember megbecstelenítéből, magasra emeltem a kalapácsot.

Ütés közben, még fent az üres levegőben megállt a kezem.

Ha megölöd őket, gyilkossá leszel, haboztam és figyelmeztettem magamat. A női börtönben fogod végezni és ott fogsz rohadni életed végéig. Az ügyész be fogja bizonyítani, hogy saját jó szántamból együtt partiztam velük és kábítószeres felajzottságomban megöltem őket. Itt már szó sem volt önvédelemről. Ha szándékomban állt volna elmehettem volna, hívhattam volna az ügyeletes rendészt és fegyveremet készenlétben tartva, ha netán felébrednek, mielőtt a rendőrség megérkezik, várhattam volna a segítségre.

Láttam magamat láncra verve dolgozni. Örökre arra kárhoztatva, hogy Floridában csatornákat tisztítsak és mocsarakat víztelenítsek, a

rabok csíkos egyenruháját viseltem. Láttam magamat lekötve a villamosszékben. Gonosz kalapácsgyilkos, az újságok címlapja kiáltotta világgá, végre megkapja, amit megérdemel, ma éjjel ki lesz végezve két legjobb barátjának agyonütéséért. Kicsalta tőlük a pénzt és álmukban agyonverte őket.

Nem volt meg bennem a gyilkolási képesség. Soha nem voltam kegyetlen senkihez, még egy védtelen állathoz sem. Én voltam az a személy, aki még a légynek sem tudott ártani. Nem álltam készen arra, hogy hidegvérrel gyilkoljak. Még akkor sem lettem volna képes, hogy valakit megöljek, ha az életem múlt volna rajta. Ledobtam a kalapácsot és szitkozódtam, mint az öszvérhajcsár, akinek a kocsija beleakadt a sárba.

— Ebbe a bűdös, rohadt, átkozott életbe, nem tudom megtenni, nem tudom megtenni.

Közelhajoltam hozzájuk és vizsgálgattam, hogy élnek-e. Nem mozdultak, nem észleltem, hogy lélegeznének, de nem akartam megérinteni őket. Visszataszítónak és undorítónak látszottak. A két vén kan disznó még mindig meztelenül volt. Egy bomlásnak induló hullát előbb lettem volna hajlandó megfogni, minthogy egyetlen ujjammal is megérintsem Stuart vagy Johnny testét.

El kell, hogy menjek innen, gondoltam, de ahhoz időre van szükség. Idő kell, hogy összeszedjem holmimat, eltüntessem ujjlenyomataimat, és minden bizonyítékot arra, hogy valaha is itt éltem. Biztosítanom kellett, hogy ne ébredjenek fel, ameddig munkálkodom, ami esetleg jelentős időt is igénybe vehet. Visszamentem a nappaliba, kezemet beletekertem derékkendőmbé és a kokainos zacskó egész tartalmát kiöntöttem a koktélasztal üvegére. Először Stuart kobakját ragadtam meg és arcát belenyomtam a kokainporba. Stuart nagyot nyögött, hörögve nyelte a levegőt és hatalmas adagot beszívott az orrába.

Utána Johnny következett. Vele is megtettem ugyanazt.

Erkölcstelen indokolt gyűlölet hajtott előre. Dühödten köpködve feléjük a szavakat, szidtam a két rohadékot.

— Ennyi elegendő kell, hogy legyen, hogy elégedetté tegyen benneteket és csendben tartson, ameddig ismét meg nem látjátok annak az aljas, drogszipkázó életetek bíborszínű hajnalát.

Hirtelen támadt ötlettel, a szalagot körbetekerve tarkójukon

beragasztottam a szájukat, de meggondoltam a dolgot. Hátha megfulladnak, gondoltam. Letéptem a szalagot, gombócba gyűrtem és eldobtam. Utána visszalöktem a két férfit ugyanabba a testhelyzetbe, ahogyan találtam őket és bementem a saját szobámba. Előrángattam hátizsákomat és beledobáltam a néhány megmaradt ruhadarabot, amit még a Bronxból hoztam ide. A nemrégiben Floridában vásárolt újakat egy másik kézitáskába tettem. Amikor végeztem, felöltöztem. Levendulaszínű, selymesen finomra szőtt poliészter anyagból készült nadrágot húztam, és egy kék blúzt, aminek anyagát vékony, vertikálisan szaladó fehér csíkminta díszítette.

Utolsó pillantás a tükörbe, tükörképem félig-meddig elfogadhatónak látszott, bár az alvás hiánya és a kimerítő stressz, mélyen ülő fekete árnyékokat rajzolt szemeim alá. Harminc esztendővel öregebbnek néztem ki. Tornacipőmet bedobtam a hátizsákba és nekiálltam megkeresni irataimat és kézitáskámat. Kézitáskám nyitva és kiürítve hevert a nappali szőnyegén. Igazolványaim és a bizonyíték, hogy valaha is éltem és léteztem hiányoztak belőle.

Stuart átkutathatta ridikülömet és kiszedhette irataimat mialatt eszméletlen voltam. Amikor visszajöttem New Port Richey-ből még minden okmányom megvolt.

A két szörnyeteg, nehéz lassú húzásokkal lélegezve, de máskülönben még mindig mozdulatlanul ugyanabban a helyzetben hevert, ahogy félórával ezelőtt magukra hagytam őket.

Óvatos elővigyázattal, nem vállalva semmi kockázatot, megragadtam a kalapácsot. Erőkiegyenlítő fegyveremet erősen szorítottam markomban és lábujjhegyen belopakodtam Stuart szobájába. Szekrény és íróasztalfiókjait sorra kirángattam és hamarosan megtaláltam, amit kerestem.

A hajtási engedélyem és a társadalombiztosítási kártyám, New York City közkönyvtári igazolványom, személyes cím és telefonszám könyvecském, szép rendben be voltak rakva Konrad Pamela hajtási engedélye, társadalombiztosítási kártyája és Caladesi Lake klubházba szóló bérlete mellé. Ennek a beteges szex mániákusnak egész gyűjteménye volt. Lehet, hogy egész életében ezt szerette volna csinálni. Szex gyilkos akart lenni és trófeákat akart összegyűjteni a fiatal nőkről, akiket megölt. Tovább kutattam és megleltem Garry levelét. Ennek a

szemétláda Stuartnak még arra is volt pofája, hogy Garry szerelmi vallomását hozzácsatolja vérfagyasztó gyűjteményéhez.

Következőnek a két betétkönyvet láttam meg. Garry levele mellett heverték a fiókban. Mint a mágnes a vasat úgy vonzotta szememet a két füzet. Először ott akartam őket hagyni, de eszembe jutott, hogy az én nevem is rajta van, mint tulajdonos. Nevem és címem után könnyen megkaphatnak, ha itt hagyom a könyveket. Mind a kettőnknek, Stuartnak is és nekem is teljes joga volt a betéthez, de mégis, az egészet is a magaménak gondolhattam volna, ha jobban meggondoljuk. Nem Stuarté egyedül, lehet, hogy ő úgy gondolja, hogy az egész pénz még mindig az övé. De nem, a csudába vele. Nem hagyhatok hatvanezer dollárt hátra az asztalon, ha úgy vesszük borravalónak, mintha egy drága étteremből sétálnék ki gavallér módra, gondoltam és a két könyvecskét betettem a ridikülömbe.

Az ágy melletti lámpaasztalkán megláttam Stuart pénztárcáját. Hirtelen ötlettel kivettem belőle az összes készpénzt. A zsugori pénzeszsáknál nem volt több mint száz dollár.

Még egyszer megnéztem a két pucér páviánt. Még mindig horkoltak és két téli álmodó medvére emlékeztettek, akik a tisztítóban hagyták szőrmebundájukat. Gumikesztyűt húztam, megragadtam egy konyharuhát és metodikus alapossággal nekiláttam letörölni minden lehető felületet ahol valaha is otthagyhattam ujjlenyomatomat. Törölgettem és porszívóztam, mint egy motelcseléd, aki éjszakai túlórában dolgozik. A mosogató alatti szekrényből kivettem egy műanyag kanna szennycsatorna tisztító folyadékot és alapos mennyiséggel öntöttem belőle minden egyes lefolyóba. Vártam tizenöt percet, ameddig a vegyszer dolgozott és akkor bő vízzel kiöblítettem belőlük a maradékot.

Senki sem vádolhatott azzal, hogy nem végzek alapos munkát.

A nehéz munkában alaposan megizzadtam, hónaljам alatt a ruha csuromvizes lett és a tiszta ruha, amit alig egy órával ezelőtt vettem fel rettenetesen kezdett kinézni. De nem jött, hogy átöltözzek, kényelmetlenül éreztem volna magamat ismét ruhátlanul. Mi lesz, ha felébrednek és meglátnak?

Buta liba, vitatkoztam magammal, mintha nem láttak volna téged már százszor is meztelenen. De az akkor volt, és most már, a

purgatóriumón átment új önbecsülésem felháborodva tiltakozott. Hedonista élvezetek, kiáltottam hangtalanul, többé nem leszek az áldozatok.

A porszívó zacskót kicseréltem egy újra és a régit beledugtam hátizsákomba. Az adrenalin még mindig vadul hajtotta és korbácsolta vérkeringésem. Megrongált idegeim össze voltak gabalyodva, mint egy halom egymás hegyén-hátán alvó kígyó téli rejtekhelyükön. A feszült stressz alatt végzett munka teljesen kimerített. Ismét kézbevettem a kalapácsot és többször is megnéztem aggódva, hogy mi van a két férfivel, de csendben voltak, nem látszott, hogy mozdultak volna. Végül, utoljára hagyva, összeszedtem összes régi ruhadarabjaimat, bármit, amit valaha is viseltem, vagy bármit, amihez valaha is hozzáértem és begyűrtem őket egy fekete műanyag szemeteszákba.

Készen voltam, indulhattam utamra. Mindenem együtt, régi ruháim és tartozékaim a hátizsákban, új szerzeményeim a sporttáskában, irataim a kézitáskámban és a vegyes szemét és hulladék pedig a szemetes zacskóban. Számító hidegvérűségem még engem is meglepett. Cselekedeteimet indokoltnak találtam és teljes feloldozást adtam magamnak eddigi és jövőben elkövetett tetteim következményei alól. Az áldozat voltam és nem a bűnöző. Jelenlétem legkisebb nyomát is ki akartam törölni ebből a lakásból. Életemnek eme szennyos epizódját ki akartam szakítani emlékeimből. Mintha soha nem létezett volna kapcsolatunk, Stuarttal való viszonyomat ki akartam rádiózni lelkiismeretemből. Soha többé nem akartam még csak gondolni sem rá, nem akartam emlékezni rá, és soha nem akartam kiejteni vagy hallani nevét.

Szükségem volt a kocsis kulcsra. Szerencsére ott lógtak a kampón a konyhában, ahol én hagytam őket ma délután. Betettem őket táskámba és utolsó pillantást vettem a két nyomorult, beteges szex pervertre. Nem tudtam, hogy mi történt Konrad Pamélával vagy inkább Osborne Pamélával, ha úgy akarjuk nevezni az ismeretlen nőt, de nem voltam hajlandó vállalni, hogy én is az ő sorsára jussak.

Mindent elvégeztem és végre magam mögött hagyhattam Stuart öröklakását. Az ajtón kifele menet megígértem magamnak, ide soha többé nem fogok visszatérni. Nem érdekelt, hogy Stuart és Johnny életben van-e vagy meghalt. Én megmenekültem. A többi már nem az én

dolgom.

A bejáratí ajtót behúztam magam mögött. Az automata lakat éles kattanáással bezáródott és hirtelen eszembe jutott.

Az ipari ragasztószalag darabok, amiket halomba gyűrtem. A nappali szoba közepén hagytam az összetekeredet labdát, amit csináltam belőlük. Legalábbis az egyiket, a másik nálam volt. Vissza akartam menni, de bent hagytam a lakáskulcsot. Micsoda mocskos balszerencse, de a pokolba is, legyenek a koszos, összegyűrt szalagok az övék, gondoltam, próbálják a hátramaradottak kitalálni, hogy mi is történt itt. Tudatom alatt, önkéntelenül cselekedve és gondolkozva, tudtukra akartam adni, bárkinek is, aki egy elkövetett büntett után fog itt kutatni, hogy engem itt, ezen a rothadt helyen megbecstelenítettek és meggyaláztak, megütöttek és majdnem megfojtottak.

Kikocsiztam a Caladesi Lake nudista telepről. Az elektronikus vigyázó szem kapcsolt és a nehéz, öntöttvas kapu lassú, csendes méltósággal mozdult és kinyílt. Kísértetiesen láthatatlan gépi kezek kieresztettek a szurokfekete éjszaka sötétjének biztonságába. A kocsí órá zöldes számai hajnali öt órát mutattak. Mindenki aludt és senki sem vette észre menekülésemet. Többé senki nem törődött velem.

A Tampai nemzetközi repülőtér fele vettem az irányt és a kocsit a rövid tartózkodási időre kijelölt parkoló garázsba állítottam be. Körülöttem az éjszakai világ még mindig aludt, senki nem figyelte, hogy mit csinálok. Egy nedves ruhával letöröltem a műszerdeszkát és az ajtókilincseket. A kulcsot az ülésen hagytam, kívülről bezártam a kocsit és otthagytam ahol volt.

Magam után vonszolva rendetlen csomagjaimnak tömegét, úgy nézhettem ki, mint egy csőlakó koldus, aki odébb költözik cókmókjával. Hallgatag csendességgel a felvonó kabinja megérkezett és levitt a jegykiadó szintre.

Kiléptem a felvonóból. Az emelet üres volt, mindössze egy brigádnyi takarító munkás dolgozott a közelben. Spanyolul beszéltek, saját külön világukban éltek és nem figyeltek rám. Egyedül voltam, de lassan kezdtem érezni lassú helyrejövelemnek első, bizonytalan jeleit.

Továbbvánszorogtam és várni kezdtem a bejelentkezési pultnál.

Hosszú időbe telt, de végre előkerült egy alkalmazott és megkérdezte, hogy miben lehet a szolgálatomra. Ápolt külsejű középkorú nő volt az illető, szigorú arca tipikus börtönőrnőre emlékeztetett.

— Kérem, — mondtam neki, — szeretném átcserélni a máskorra szóló jegyemet egy mai, kora reggeli járatra.

Álmos szemekkel a női cerberus megvizsgálta jegyemet, komputer billentyűzetén begépelte néhány adatot és rám sem nézve kérdezgetni kezdett.

— Reggel hétkor indul egy gép. Akarja, hogy kiállítsam arra a beszálló kártyát?

— Igen, — feleltem és siettetető pillantást vetettem rá.

A nő nem válaszolt, legalább egy percig matatott a billentyűkkel. Egy örökkévalóságnak tűnt.

— Ötven dollárt rá kell fizetnie, — közölte és végre felnézett.

— Nem probléma, — feleltem és kinyálaztam egy ötvenes bankót a táskámból.

— Dohányzó, nem dohányzó, — kérdezte az ellenszenves matróna.

— Nem dohányzó.

— Ablak mellett?

— Mindegy, ahol van hely.

Végre befejezte és odanyújtotta nekem a beszállójegyet. Nem ellenőrizte személyazonosságomat, belföldi járat volt és az 1970-es években még nem alkalmaztak szigorú, biztonsági elővigyázatossági eljárásokat. Elvonszoltam cókmojkajaimat az ingavasúthoz és átmentem az egyetlen ellenőrzési ponton ahol fegyvereket keresve egy fémkeresővel körbetapogattak.

A terminushoz elérve lerogytam a beszálló kapumhoz legközelebbi várótérség első üres székére. A falióra hatot mutatott. Sporttászámat és a hátizsákot a magam melletti ülésre tettem, a szemetes zsákot pedig a lábamhoz.

—

Valamivel később kezdtek megjelenni az emberek és a terminus

megelevenedett. A kávéstand kinyitott. Vettem egy kávét és egy vajaskiflit. Könnyű reggelim ízletes volt és helyreállította felzaklatott gondolkozásomat. Az erős, frissen főzött kávé zamatjával megújhodott józanságot szűrösöltem magamba. Ésszerű okfejtés és javított ítélőképesség győzedelmeskedett és nemes szándékkal indítatva odamentem a legközelebbi nyilvános telefonhoz. Bedobtam néhány pénzért és felhívtam a Caladesi Lake Clubbot. A telefon kicsöngött, sokszor és hosszasan, vártam, senki nincs ott talán, de végre valaki felvette és egy álmos hang beleszólt.

— Hello, itt Caladesi Lake, — mondta valaki, — miben lehetek szolgálatukra?

A férfihang tulajdonosa valamelyik vén kecske lehetett, aki szolgálat alatt elaludt az őrházban. Ki lehetett? Nem ismertem fel a hangja után.

— Gyanús hangokat hallottam az éjszaka, — kezdtem, — apartmant 2H-ből. Egész éjszaka. Nem tudja, hogy mi folyhatott ott?

— Tudomásunk szerint semmi szokatlan, — a mély hang válaszolt, — talán valami ünneplés. Ki van a vonalban?

— Egy álmos szomszéd, akit felzavartak. Jobb lesz, ha utána járnak, hogy mi folyik ott.

— Nem szeretünk zavarogni senkinél, — felelte az éjszakás kissé mérgesen, — hacsak abszolúte nem szükséges. Valóban nem hagyták magát aludni? Ki maga, melyik lakásban lakik?

— Nem fontos, hogy ki vagyok. Sose izgassa magát feleslegesen, — feleltem, és felakasztottam a hallgatót.

Ez éppen elegendő udvariasság volt tőlem, arra az esetre, ha Stuartnak és Johnny-nak azonnali orvosi segítségre lesz szüksége, gondoltam önelégedetten és visszasétáltam csomagjaimhoz. Időközben két egyenruhás jegyellenőr jött gépem terminusának pultjához és a hangosbeszélő bejelentette, hogy megkezdődött a beszállás. Egy perc alatt hosszú sor alakult ki és beálltam a legvégére. A sor gyorsan haladt előre és az egyenruhás légi kísérők gyors pillantásokkal ellenőrizték a beszállókártyákat.

Nem tudtam megállni, hogy ne kételkedjek döntésem okosságában. Gondolataim az örültség határát súrolva száguldottak ide-oda és kérdőre vontam elhatározásomat, hogy vissza akarok menni New Yorkba. A

repülőjegyből kiindulva megtalálnák nyomomat és követhetnének. Garry visszatértéig még mindig hatheti idő volt hátra. Stuart utánam jöhetne és semmi védelmem nem lenne ellene. Nincs semmi lőfegyver nálam. Ha lenne, akkor sem tudnám, hogy hogyan kell használni. Nem vagyok gyilkos. Mit tegyek? Mi lenne, ha csak a látszatát kelteném, hogy visszamentem a Bronxba. Ha valahol máshol elrejtőznék, ott tudnék nyugodtan várni ameddig, kialakulnak az események és lecsillapodnak a dolgok. El tudnék bújni Karpovics Nicknél. Stuart ugyan tudja, hogy hol lakik, de Nicknek pisztolya van, arra az esetre, ha Stuart le akarja ellenőrizni ottlétemet.

Sok időm nem maradt, hogy lehetőségeimet latolgassam. Egyre közelebb kerültem a beszállókártya vizsgálókhöz, döntenem kellett. De ez nem volt semmi olyasvalami, amit döntésnek lehetett volna nevezni. Elhatározásom a döntés hiánya volt. Agyam ködben úszott, elvetettem magamtól minden józan megfontolást, egyedül csak ösztöneimet követtem és engedtem, hogy tudatalattim átvegye tetteim irányítását.

Megfordultam.

Az egyik légi kísérő észrevett és utánam szólt.

— Tíz perc múlva zárjuk a kaput.

— Tudom, — feleltem vissza, — egy perc az egész, valakit fel kell, hogy hívjak mielőtt beszállok.

Eltávolodtam a sortól. Visszamentem a felvonókhoz és lementem a legalsó szintre ahol a csomagkiadó karusszelek voltak. Elmentem a gépkocsi kölcsönző ügynökségek pultjai előtt és továbbhaladtam oda ahol az autóbusz és limuzin járatok jegypénztára volt. Az ablak mögött egy hölgy várakozott, üde és friss, meglátszott rajta a nyugodt éjszakai pihenés. Ahogy az ablak elé léptem közömbös mosollyal nézett rám,

— Lehetek valamiben a szolgálatára? — kérdezte kissé affektálva.

— Igen, — feleltem, — szeretnék New Port Richey-be menni.

— Kilenc dollár, — mondta a nő szenvtelenül. Rám nézett, de mégis úgy éreztem, hogy tisztán csak levegőnek vesz. — A mini busz nyolc órakor indul.

— Remek, — feleltem. Táskámból előkotortam a kilenc dollárt, odaadtam neki, átvettem a jegyet és leültem egy padra. Több mint egy óráam volt a busz érkezéséig. Kicsit később bementem a női mosdóba és megmostam arcomat. Papírtörülközőbe szárítkoztam és a papír fehér

foszlányai hozzáragadtak orromhoz és állkapcsomhoz.

Ledörzsöltem az ázott papírdarabokat és táskámban lévő L'Oreal arckréméből bekentem arcbrőmet. Megfésültem összezilált hajamat, jó lett volna, ha lett volna nálam ajakrúzs és arcpúder, de nem volt. Szidtam magamat, hogy nem vagyok eléggé nőies, hogy nem tartok magamnál sminkelési kellékeket és megfogadtam, ha visszaérek New Port Richey-be, az első dolgom lesz, hogy az első nyitva tartó drogériában vásárolok magamnak elegendő szépítőszer.

Maguk után húzva kerekeken guruló bőröndjeiket, két üzletasszony kinézetű fiatal nő jött be a mosdóba. Fekete vagy sötét tengerészkék kosztüm volt rajtuk, fontoskodóan elfoglaltnak látszottak és magasröptű stílusban beszélgettek egymással. Undorodva nézték fekete műanyag zsákomat. Joggal gondolhatták, hogy egy hippi vagyok, egy csavargó, egy fiatal koldusasszony, akinek súlyos elmebetegsége van, vagy talán egy utcalány, aki kemény bevetéseket állt ki az éjszaka. De bármit is gondoltak, nem kellett, hogy velük törődjek. Ahogy kimentek a mosdóból, harminc másodperc múlva már nem emlékeztek arcomra és fogalmuk sem volt, de nem is érdekelte őket, hogy ki is lehetek és hogyan kerültem ebbe a helyzetbe.

A lassan múló és unalmas óra végre tovavánszorgott és megérkezett a mini autóbusz. A sofőr tömött alakú, nagydarab szakállas férfi volt, korban negyven negyvenötödik éve fele járhatott. Barátságos mosollyal üdvözölt, mintha régi, meghitt ismerősök lennénk és kinyitotta a kocsiajtót. Két öreg nénit hozott ki a repülőtérré, de visszafele én voltam az egyedüli utas. Nem tudtam elképzelni, hogyan csinálhat így elegendő keresetet, de ez már nem volt az én gondom. Az első mértföld után bekapcsolta a rádiót és hallgatni kezdett egy kora reggeli kérdező-felelek beszélgető műsort.

Egy női hang behívott és panaszkodott, hogy férje túl sok szexet követel tőle. Mély, rekedtes hangján a limuzin vezető felnevetett és megkérdezte.

— Megengedi, hogy hallgassam ezt a műsort?

— Meg, — feleltem, — egyáltalában nem zavar a rádió. Azt hallgat, amit akar.

Valahogy ébren kell, hogy tartsam magamat, — a szakállas magyarázta bocsánatkérően mialatt hatalmas ásítást nyomott el. —

Tegnap este háromszor fordultam a repülőtérre. Éjfél is volt mire ágyba kerültem és ma reggel ötkor kellett kelnem, hogy felvegyem a két hölgyet, akiket idehoztam.

Kis hallgatás után a férfi hozzátette.

— Anyámnál lakom.

— Aha, — morogtam. Mi közöm hozzá, gondoltam, és különben sem volt nagyon kedvem beszélgetni.

— A feleségem kitette a szűrőmet, — sofőröm ragaszkodott, hogy bűneit meggyónó vallomását meghallgassam. — Bírói végzést hozatott ellenem. Még csak a közelébe sem mehetek. Két tinédzser lányunk van.

Mosolyra biggyesztettem számat és aprót bólintottam feléje. Története kezdte felkelteni érdeklődésemet.

— Mit követett el? — kérdeztem kissé ironikusan.

— A saját hálósobánkban megfogtam egy másik férfivel. Bevágtam egyet a gazembernek és feleségem kihívta a rendőrséget. A lotyó beadta a válópert és megnyerte. Minden az övé lett és fiatal leányaim egy idegen házasságtörővel kell, hogy egy fedél alatt éljenek. A végén én lettem a rossz. El tud képzelni ennél nagyobb igazságtalanságot?

— Ez rettenetes, — mosolyogtam megértően, — micsoda aljas szuka.

— Remélem magának több szerencséje lesz az életben, — folytatta a szakállas. — Maga még olyan fiatal. Hova akar menni New Port Richey-n belül? Én is arrafele lakom. Maga az egyetlen utasom. Ahogy lettem magát, bedobom magam az ágyba és aludni fogok.

Bemondtam neki Nick címét. Bólintott és megértően dörögte.

— Ismerem a helyet. Nem olyan messze van onnan anyám háza, ahol most lakom.

Addigra már az 54-s számú állami úton voltunk és ismerős voltam a környékkel. Néhányat még fordultunk, behajtottunk a Deer Park telepre és megálltunk Nick háza előtt. Kihúztam egy húszast tárcámból és odaadtam neki.

— Ha kitöröl az emlékezetéből, ez a bankó a magáé. Vegyük úgy, hogy maga soha nem hozott engem ide vissza a repülőtérre. Lehet, hogy látjuk egymást a közeljövőben, mint szomszédok, de tegyen úgy mintha soha nem lett volna még szerencsénk egymáshoz.

A szakállas gyakorlatias érzékű ember volt és pénzre volt szüksége. Nem kérdezett semmit csak megértő vigyorgással bólintott.

— Ok, utas nélkül jöttem vissza. Senkit nem vettem fel a reptéren.

Kiszálltam a mini buszból, és a legbűbájosabb cinkos mosollyal, amit a körülmények között össze tudtam hozni, odaadtam neki a húszast. A szőrmók arcára széles, megértő grimasz derült, kacsintott egyet, beült a kocsijába és elhajtott. Olyan boldognak látszott mintha egy millió dollárt adományoztam volna legkedvencebb segélyszervezetének.

Reggel kilenc óra volt, hulla fáradt voltam, mint egy élő halott, mint egy zombié, aki egész éjjel embereket ijesztgetett. Többet nem tudtam gondolkozni vagy ésszerű döntéseket hozni. Elegem volt mindenből. Még mindig nagyon messze voltam igazi otthonomtól, de legalább megszöktem Stuarttól, és az aljas gazember többé nem létezett számomra.

— Bevégeztem eddigi életemmel, — morogtam. — A lehető legkeservesebb módon tanultam meg leckémet.

Kissé kevesebb szerencsével meg is hallhattam volna. A legborzalmasabb és legvégsőbb árat is fizethettem volna házasságon kívüli kalandozásomért. Még csak nem is sajnált volna senki. Garry soha nem tudta volna meg, hogy mi történt velem. Nyomtalanul eltűnt feleség lett volna belőlem. Egy kioltott élet, semmi másért, csak azért, hogy valaki valóra váltsa beteges fantáziáit. A fantázia csak fantázia kell, hogy maradjon; ha valakit beveszünk titkos játékainkba, a következményeket többé nem tudjuk kezünkben tartani. Az emberiség nyomós okkal hozta létre az egy férfi és egy nő közötti házasság intézményét. A házasság tisztelete a faj fennmaradásának érdekében volt szükséges. A civilizáció a házasság szentségén alapul. A férfi keményen dolgozik, megkeresi a léthez való szükségleteket és a nő szüli és gondozza a gyerekeket, a jövő reményeit és biztosítékát. Tudom, az én családi életem nem volt példamutató, egy zsarnok és magának való apa, egymással marakodó testvérek, agyondolgozott anya. Felláztam a hagyományok ellen, felrúgtam a konvenciókat és elhagytam a járt utat. Önzően arrogáns volt tőlem, hogy eljöttem otthonról és az, hogy reméltem, hogy másfajta és jobb életet találok családomon kívül. Szerencsém volt, mert megtaláltam, amit kerestem, az én keményen dolgozó, munkás férjem, Garry oldalán. De viselkedésemmel és kalandvágyammal összerontottam szerencsém.

Mérgemben csorogni kezdtek a könnyeim és kezem fejével dühösen dörzsölgetni kezdtem beesett szemeimet.

Tizenkilencedik Fejezet

A Caladesi Lake éjszakai ügyelete semmibe vette a 2H lakással kapcsolatos kora hajnali telefonhívást. Nem volt senki, akit oda tudott volna küldeni, hogy ellenőrizze a tényeket. A házirend nem engedte, hogy valakit telefonon zavarjon éjszaka. Egy bejelentés miatt, ahol a panasztevő szomszéd még csak a nevét sem volt hajlandó megmondani? Lehet az illető nő egy felháborodott örömlány, esetleg valami minden lében kanál vén erkölcsös, vagy hasonló kellemetlenkedő. Legvalószínűbben az lehetett, hogy a telefonáló saját maga volt a parti műsora, egy professzionista vetkőző leány és nem kapott elegendő borravalót.

Az éjszakás őrműszakja reggel nyolckor ért véget. A lusta fiatalember saját kényelmét nézte, legjobb lesz, gondolta, ha az ügyet a nappali szolgálatra hagyja. Kitépett egy füzetlapot, írt rá egy mondatnyi emlékeztető szöveget és ragasztószalaggal az íróasztal tetejére erősítette.

Az első hotelmunkások nyolc óra felé kezdtek beszállingózni. Először egy csapat takarítónő, majd két fiatal leány, akik a hotelfoglalásokat kezelték és legvégül, a nappali műszak direktora Nigel Hunold.

Nigel odajött az éjszakához és megkérdezte. — Mondja, fiam. Történt valami említésre méltó az éjszaka?

Az éjjeliőr rámutatott a cédulára. — Csak ez a telefonhívás, semmi más. Mehetek?

Nigel gyors pillantást vetett a rendetlen betűkre és bólintott. — Mehetsz, estére gyere be megint és holnap reggel ugyanitt találkozunk.

Mint fődirektornak, Nigelnek nagyon sok mindenre kellett ügyelnie. Kiment a fürdőmedencékhez és ellenőrizte, hogy a medencetakarítók végzik-e munkájukat. Visszajött irodájába és telefonálni kezdett. Felhívta a hétvégére leszerződött zenészek ügynökét és véglegesítette a bandával kötött megállapodást. Telefonált az

anyagbeszerzőknek és átnézte az élelmiszer és szolgáltatási vállalatoktól bejött számlákat. Végigment a hotelfoglalások kimutatásán és leellenőrizte, hogy hány szoba maradt még kiadatlanul. Gondja volt, hogy mindenki pontosan végezze munkáját és a business menetele akadálymentesen haladjon.

Miután birodalmában mindent rendben talált, Nigel bement az étterembe ahol a tulajdonosok egyike éppen reggelizett.

— Jó reggelt, Mr. Harenberg, — a stréber ügyvezető nyájasan üdvözölte főnökét, — minden elő van készítve egy nagyszerű napra. A mai nap is, hogyan is fejezzem ki magam, egy újabb gondatlan gyönyör lesz itt lent, a mi földi paradicsomunkban.

Harenberg mosolygós arcú, széles vállú, bár alacsony növésű ember volt. Barátságos arca alatt száraz üzletember rejlett, aki féltékenyen vigyázta üdülőhelyének hírnevét. Saját maga és két üzlettársa, tízmillió dollárt egyedül a klubház épületébe fektetett be. A házhelyek eladása és az öröklakásokon beszédett haszonkulcs fedezte volna ennek a költségnek nagy részét, de a területfejlesztés, a biztonsági berendezések és a területet körbevevő magas védőfal felemésztett egy másik tízmilliót. Harenbergnek szüksége volt a tagsági díjakból, a napi belépőkből, a sör és alkoholárusításból, a hotelszoba bérleményekből és a lakókocsi parkolóból beszédett jövedelemre, hogy fedezze alkalmazottait és fizesse adóját és a szolgáltató cégeket. Egyetlen sajnálatos eset, mely rossz hírért kelthette volna vállalkozásának, tönkretehetette volna és az anyagi romlás csődjébe taszíthatta volna jól menő businessét. Harenbergnek mindent szemmel kellett tartania és bármi lehető módon meg kellett előznie a bajt.

— Tudom, mint mindig most is ügyesen végzed kötelességedet. — Harenberg dicsérte megbízható menedzserét. Megrakta villáját, újabb adag rántottát lökött szájába, csámcsogva rágott majd hozzátette.

— Köszönet és hála neked, hogy minden bajt távol tartasz tőlünk.

Nigel visszatért íróasztalához. Meglátta az apartmant 2H-ről hagyott cédulát és felnézett. A falióra pontosan tízet mutatott.

— Az ördögbe, szinte elfelejtettem. Szilvia, — szóló titkárnőjének, — lenne szíves ide adni a tulajdonosok névjegyzékét. Hadd nézzem, ki is lakik a 2H apartmanban.

Ujjaival gyorsan forgatva az oldalakat, és mutatóujját lefele húzva

a vonalak mentén, Nigel nyugodt magabiztossággal dünnyögött az orra alatt.

— Mr. Osborne, régi törzsvendég. Jobb lesz, ha odatelefonálok és megkérdezem, hogyan érzi magát.

Felvette a kagylót és tárcsázott. Hagyta, hogy a telefon hatszor is kicsörögjön, várt, de senki sem vette fel a hallgatót.

—

Könnyekkel összemaszatolt öklömmel jó erősen megnyomtam az ajtócsengő gombját. Rövidesen hallottam, hogy odabent sietős sürgősséggel közeledő öreg lábak csoszognak felém. Vártam. Egy szinte végtelennek érződő késlekedés után végre megláttam Nick szemét, ahogy kikukucskált a nézőluk üvegén.

— Nick, — suttogtam alig hallhatóan az ajtón keresztül, — én vagyok, Linda.

Nick korát meghazudtoló hirtelen gyorsasággal nyitotta ki az ajtót.

— Csak nincs valami baj? — nézett rám vizsgálódóan és bezárta utánam a bejárat, — gyere be. Hogyan kerültél ide?

— Taxival.

Nick látta, hogy állapotom már régen túlhaladta a kimerültség stádiumát. Rendetlenül és minden erőmet elvesztve, úgy nézhetem ki, mint az a bizonyos rakás szerencsétlenség. Nem kezdett kérdésekkel gyötörni, csak kényelmemet kereste és vigasztalni próbált.

— Ül le a konyhában, — fejével a konyhaasztal felé intett, — egyszer kávézunk és utána elmondhatsz mindent. Rettenetesen nézel ki. Pokoli megpróbáltatásokon mehettél keresztül.

Nick sürgölődött egy darabig, matatott a kávéfőzővel, vágott nekem egy szelet áfonyás lepényt és velem szemben helyet foglalt az asztalnál. Nem volt étvágyam, villámmal csak piszkálgattam a finom süteményt. Lassan, vontatottan húzva az időt és minden szóban az utolsó szótagot elnyújtva, fáradt enerváltsággal előadtam neki a történeteket.

— Otthagytam Stuartot. Egész éjjel nem aludtam. Kimentem a repülőtérre, hogy visszamegyek a Bronxba, de meggondoltam a dolgot és idejöttem hozzád. Remélem, hogy nem akarsz kitenni a szűrőmet és nem fogsz kiebrudalni.

Nicknek erősen rossz balsejtelmei voltak, ahogy jobban szemügyre vette Lindát. Ha őszintén akarta volna kifejezni magát, a fiatal nő végtelenül pocsékon nézett ki. Az idegösszeomlás határán tántorogva, Lindának erkölcsi támogatásra és baráti biztatásra volt szüksége. Készen állva és nemes szándék által vezetve, Nick mindent meg szeretett volna adni Lindának, hogy helyreállítsa önbizalmát és újra építse erejét. Nemes szándéktól vezetve, hogy jól tegyen és segítséget adjon, Nick semmit nem várt viszonzásképpen.

— Nálam maradhatsz, ameddig akarsz, — mondta a fiatal nőnek, — szívesen látlak, arról nem is beszélve, hogy a szobát már előre kifizetted.

Éreztem, hogy Nick mennyire akar rajtam segíteni. Egy nyolcvanhét éves ember volt az utolsó reményem. Micsoda szövetség. De Nicknek rettenetesen erős akarata volt és mellém állt, amikor szükségem volt rá. Összeszedve erőm utolsó, pislákoló maradványait, még össze tudtam hozni egy értelmes mondatot.

— Egyszer le kell, hogy pihenjek; de utána készpénzre lenne szükségem. Adhatok neked egy ezerdolláros csekket? Beváltanál ennyi pénzt nekem? Az utolsó fillérig jól állok az összegért. Nagyon kérek, bízz meg bennem.

Nicknek nem volt sok készpénze. Az ezer dollár mérhetetlen összeget jelentett számára. Az öreg a kormánytól kapott minimális összegen, nyugdíjcekketől nyugdíjcekkig élt. Tartalékai alig voltak, de jó emberismerő volt. Tudta, hogy Linda soha nem csapna be senkit, aki nem tett ellene rosszat. Hajlandó volt utolsó dollárját is kockára tenni biztonságáért. Az soha nem ötlött eszébe, hogy Linda hazudhat is neki és megjátssza az egész szerencsétlenséget. Meséje egy ügyes ripacsjáték is lehetett, egy csalárd szemfényvesztés, hogy kicsalja egy öreg nyugdíjas utolsó dollárjait is.

— Ok, — mondta Nick bizalommal, — beváltom a csekkedet, és ott van a szobád. Pihenj le és aludd ki magad. Nem foglak zavarni.

— Köszönöm, — bólintott Linda és megindult szobája felé.

Mi van Stuarttal? — Nick utána szólt, — esetleg kell számítanom, hogy tiszteletét teszi nálam?

Linda nem tudta a korrekt választ, de el kellett, hogy mondja legmegközelítőbb feltételezését. Remélte, hogy Nick még mindig keménykötésű férfi, aki nem ijed meg könnyen és valódi rendőrdetektív anyagból formált gerince van.

— Egyelőre nem, — Linda válaszolta hátrafordulva. — Valószínűleg, hogy azt gondolja, hogy a repülőtéren vagyok, és visszafele igyekszem a Bronxba. Máskülönben is, a kocsiját a repülőtéri parkolóban hagytam. Először azt kell, hogy megtalálja. Bele fog telni jó időbe mire a nyomomra akad és idejön.

Nick nem gyanított veszélyt Linda szavai mögött. Stuart nem tudhatta az ő címét, gondolhatta joggal, és teljesen biztonságos volt Lindát magára hagynia a házban, bár a fiatal nő aggódó arca éppen az ellenkezőjéről győzte meg. Jobb lesz, ha nem marad el sokáig, mérlegelte óvatosan, és jobb lesz, ha minél hamarabb hozza a pénzt.

—

— Rendben van, — mondta Nick, — egyszer megyek a bankba, de utána hazajövök és vigyázok az álmodra.

Légy óvatos, — feleltem álmosan, — Stuart egy vadállat. Ha kipihentem magamat, majd még mesélek róla dolgokat.

— Miattam ne aggódj, — öreg Nick büszkén kihúzta magát, — régebben detektív voltam és megvan a pisztolyom. Nálam, az én házamban, teljes biztonságban vagy.

Megírtam a csekket az ezer dollárról és odaadtam neki. Nick megnézte és betette a pénztárcájába.

— Remélem, hogy nem kértem túl sokat? — néztem rá kérdően.

— Nem, — felelte mintha a legtermészetesebb dolog lenne, hogy jóformán egy ismeretlen személynek ezer dollárt előlegez. — Nem lesz semmi probléma.

— Elnézést, — ásítottam, — de azonnal be kell, hogy zuhanjak az

ágyba.

— Ok, — Nick suttogta megértően és kicsoszogott a szobámból.

Lerúgtam a cipőimet, belöktem a hátizsákot és a sporttáskát az egyik sarokba és rádobtam magamat a matracra. Hasra fordultam és kinyújtóztam. Az álom fekete csendje szinte azonnal elnyomott. Még hallottam, ahogy Nick felhúzza a garázs ajtót és beindítja kocsiját.

A következő pillanatban álomba merültem.

De mielőtt elvesztettem eszméletemet és örjítően alászálló spirálban leereszkedtem önfeledt pihenésem feneketlen kútjába, egy utolsó gondolat ötlött eszembe.

— Óh, a csillagát, Nick, hát nem elfelejtettem megmondani, hogy Stuart követett tegnap és tudja, hogy hol laksz.

Képtelen voltam felkelni és Nick után rohanni. Mintha kiütöttek volna a ringbe úgy aludtam egy más világban, ahol rettenetes rémlátomások és terrorképek sokasága kezdett kínozni pihenés helyett.

Hatalmas késsel kezében, Stuart üldözött és egyre jött utánam. Darabokra akart vágni és el akarta adni húsomat egy fogatlan alligátor farmernek, aki csalétket akart örölni belőle. El akartam futni, de lábaim nem mozdultak. Sikoltani akartam, de nem jött ki hang a torkomon. Johnny vadul röhögött és bízta Stuartot.

— Fogd meg és szorítsd a gigáját. A gyalázatos lotyó megérdemli, amit kap. Ne hagyd elfutni.

Csuromvizesre izzadtam magamat és pörögtem a takaró és a lepedő között. A legrosszabbtól rettegvé küszködtem hallucinációimmal, melyek még szörnyűséges Floridai kalandomnál is rosszabbak voltak. Hosszú ideig viaskodtam belső szörnyetegeim ellen. A rémlátomások egy purgatóriumban eltöltött örökkévalóságnak tündek, de végül, teljesen kimerültem, egy mélyen komatóz és szemmozdulatok nélküli alvás, a teljes kimerültség okozta félhalott álom áldottan pihentető nyugalma szállott reám.

—

A hosszú pihenés visszahozta elhasznált energiámat és teljesen felfrissülve ébredtem. Órák délután négyet mutatott. Kimentem a konyhába és ott találtam Nicket. Örömmel üdvözölt és átnyújtotta az ezer dollárt. A pénz, ahogy kértem, kevert címletekben volt. Megolvastam a

bankókat és betettem táskámba.

— Köszönöm, Nick, — mondtam, — Stuart nem volt errefelé?

— Miért? — kérdezte, — azt hittem, hogy nem tudja, hogy hol lakom.

— Sajnos tudja, — feleltem kissé zavartan, — elfelejtettem megmondani, hogy az alávaló tegnap követett és meglátott nálad. Ezen kezdődött a tegnap esti veszekedés.

— Értem, — felelte Nick és furcsa grimaszt vágott öreg arcával, de nem gurult dühbe. — De, hogy feleljek kérdésedre, — folytatta, — a gazember még nem tolta ide a pofáját.

—

Nick nem örült, hogy Linda kihagyott, legyen az bármilyen okból is, egy ennyire fontos és veszélyes következményekkel járható részletet történetéből, de nem volt szíve hozzá, hogy leckéztetni kezdje. A fiatalasszony majd minden el fog mondani magától, gondolta. Ez a kihagyás csak egy becsületes tévedés, egy halálosan kimerült személy megbocsátható hibája.

Nem mutatott mérget, várakozó álláspontra helyezkedett.

—

Nick hallgatott és ez lehetőséget adott nekem, hogy előadjam második kérésemet. — Nick, — mondtam, — kérhetek tőled még egy szívességet?

Nick, mint egy kedvesen gondoskodó, és igazán szerető nagypapa bólintott. — Életem, amit akarsz, bármi is legyen a kívánságod.

— Autóbusszal szeretnék Atlantáig menni, — mondtam, — és onnan vonattal tovább New Yorkig.

Úgy láttam, hogy Nick örömmel játssza szerepét. Tetszett neki, hogy gondomat viselheti és vigyázz rám. A tevékenység energiát adott neki és megfiatalította. Jelenlétem minden perce gyönyörrel töltötte el. Mintha gyűjtötte volna élményeit és elraktározott volna belőlük jövőbeli magányos napjaira.

— Rendben, hívom a Grayhound autóbusz társaságot és megtudom

a menetrendet. De először enned kellene valamit.

Nick hatalmas tányér frissen főzött spagetti tésztát tett elé. Paradicsom szósszal öntötte le, örölt Pármai sajtot szórt reá, és az étel finom illatokkal közvetlenül az orrom alatt gőzölgött. Mialatt Nick a telefonon beszélt úgy gyúrtam magamba a spagetti tésztát, mintha Calabriai menyasszony lennék Szicíliában egy falusi esküvőn.

Nick hamar visszajött.

— A busz, — mondta, — holnap reggel kilenckor indul Brooksville-ből.

— Merre van Brooksville?

— Innem északra a 41-es úton, mintegy hatvan kilométerre. Elviszlek oda. A járat Tampában is megáll, az közelebb lenne, de úgy gondoltam, hogy nem szeretnél Tampa irányába menni.

— Igazad van, — válaszoltam, — Brooksville nagyon jól megfelel.

— Még egy valamit, — mondta Nick és elővett egy ékszerdoboz kinézetű kis pisztolyt. Arca komolyra változott és büszke mozdulattal a kezembe adta a fegyvert.

— Ez egy ütőkalapács nélküli 0.25 kaliberű revolver. Jól fogja szolgálni védelmedet. Kimegyünk a Port Richey-i lövész egyesülethez és megtanítalak löni vele. Használata egyszerű, beleillik a tenyeredbe és olyan kicsi, hogy a ridikülödben is tarthatod.

Ujjaim hegyével végigsimogattam a revolvért. Először életemben érintettem lőfegyvert. Idáig még csak közelről sem láttam ilyesmit. Ilyen közelségből megérezve a fegyver gyilkos hatalmát, összerázkódtam és kivert a libabőr. Egy emberi szerszám mely ölésre lett készítve, vagy talán gyilkosság megakadályozására. Utáltam és féltem tőle, de össze kellett, hogy barátkozzak vele. Szükségem volt rá. Olyan feneketlen posványba kerültem, amiből csakis ez a szerszám, az emberi kapcsolatok e félelmetes opus magnóm humán kreációja, tudott csak kiszabadítani.

Nick elvitt a lőtérre. A tulajdonos és segédei, mint régi ismerőst üdvözölték. Nem lehettek kíváncsi természetűek, mert nem faggatóztak velem kapcsolatban. Nick bemutatott, mint az unokáját, anélkül, hogy megmondta volna nevemet és kimentünk a tüzelő állásokhoz. A segéd, mialatt mi felcsatoltuk a fülvédőket, egy új céltáblát, egy fehér körökkel jelzett fekete emberalakot húzott fel a lőállás másik végébe. Nick kezébe

fogta kezemet és megmutatta hogyan tartsam a revolvert, hogyan célozzak, hogyan húzzam meg a ravaszt és hogyan tüzeljek. Egy darabig eltartott, amíg rájöttem a csínjára és tíz méter távolságból el tudtam találni a céltáblát. De nem adtam fel, szívósan próbáltam a célzást és két órán belül, minden lövésre szíven találtam célpontunkat.

— Született talentum, — morogta az öreg, — kellene, hogy csatlakozzál a rendőrséghez vagy az FBI-hoz.

A lögyakorlat után hazamentünk, kiültünk a medence mellé és pontosan részletezve, egyetlen apróságot sem kihagyva mindent elmondtam Nicknek, ami tegnap éjszaka történt. Nem hagytam ki a bűdös ragasztószalagot és bevallottam neki a kokaint és a tényt, hogy fogalmam sem volt, hogy élnek-e vagy meghaltak, amikor otthagytam a két férfit. Lehajtottunk jó néhány pohárral, ami után teljesen bizonyos lettem abban, ha Stuart valaha is egyszer még a közelembbe kerül, szitává fogom lőni az irháját. Nick felhozta a rendőrség fontosságát és javasolta.

— Jól teszed, ha hazamész New Yorkba. Ha Stuart esetleg megjelenik és nem hagy békét neked, hívd a rendőrséget, mielőtt beleeresztesz néhány ólomtöltetet.

— Nem vagyok elég biztos abban, még ha odahaza is vagyok, hogy egyedül biztonságban leszek, — mondtam kissé spiccesen, — nem lenne mégis jobb, ha itt értesíteném a hatóságokat és panaszt tennék Stuart ellen.

— Nem javaslom, — Nick rám nézett és keskenyre húzta szemét. — Jobb lesz, ha nem kezdesz ki a Pasco megyei seriffőnök felesketett beosztottjaival. Minden elképzelhető rosszal fognak vádolni, csavargással, prostitúcióval, lopással és sikkasztással, házasságtöréssel, kábítószer kereskedéssel és minden mással, ami büntethető a Floridai törvények szerint. Nekik te csak egy jenki senkiházi vagy, egy bosszantóan akadékoskodó kényelmetlenség. Idelenn nem szeretik sem a jenkiket sem az akadékoskodókat. Minden bírói ítélet nélkül bevágnak az előzetes sítire és a férjednek nehéz dolga lesz, hogy valaha is nyomodra akadjon.

Nick okfejtése igazán tetszett nekem. Pontosán beleillett terveimbe és szolid ürügyet szolgáltatott tervezett akcióim számára. Sok mindent elmondtam Nicknek, de azt még nem, hogy azért nem hívtam a rendőrséget, mert nekem is komoly mennyiségű vaj van a fejemen.

Stuarttal együtt nyakig benne voltunk az illegális pénzmosásba és eszem ágában sem volt, hogy odaadjam nehezen szerzett hatvanezer dolláromat a kormánynak. Nick véleménye erősen letette a déli államok politikai rendszerét és szokásait, de én Amerika szívéből voltam, a híres középnnyugati vagy Midwest vidékről. Hidegen hagyott a déliek becsmérése. Miért is érdekelt volna? Nick véleménye halálpontosan szolgálta céljaimat.

Megittunk még egy pár pohár bort, elálmosodtunk és lefeküdtünk. Én az én szobámban és Nick az ő szobájában, külön.

Hogyan? Külön szobában? Ne kérdezz ilyen csacsiságokat drága jó, álszent olvasóm. Miket fel nem tételeznél rólam? De egyébként is, másnap hajnali hat órakor fel kellett, hogy keljünk és pihenésre volt szükségünk.

—

Nick kora reggel elhajtott velem a Broksville-i Greyhound busz állomásra. A jegypénztár ablaka zárva volt és a kopottas, műanyag padok ragadtak a pizsoktól. Szerencsére ki voltunk pihenve és inkább állva maradtunk, minthogy leüljünk és összezsírozzuk ruhánkat. A szűk és szennyes váróteremben, ahol legyek rezegtek a piszkos ablakokon és bűzös vizeletszag terjengett a levegőben, egyik lábunkról a másikra álldogáltunk és csendesen vártuk az Atlantába induló autóbust.

— Jön a busz, pontosan a menetrend szerint. — Nick kinézett az útra és segített felvenni hátizsákomat.

A busz megállt, néhány utas leszállt és a vezető sürgette a felszállókat.

— Menjenek beljebb és foglalják el üléseiket. Be kell tartanunk a menetrendet, nem vesztegelhetünk sokat.

Egyik kezemmel megragadtam műanyag zsákomat és a másikkal átöleltem Nick vállát. Teljes szívemet beleadtam az ölelésbe, akartam mutatni mennyire hálás vagyok, azért amit értem tett. Nick volt az első becsületes jó ember, akivel életemben valaha is találkoztam. Bízott bennem és segített, amikor szükségem volt rá. Öreg volt, de nem volt egy szex mániákus örült, mint legtöbb férfi, akikkel az utóbbi időben találkoztam.

— Vigyáz magadra, csillagom, — mondta Nick és szeretően

megszorította felsőtestemet.

— Vigyázni fogok, — válaszoltam. — Miattam ne aggódj. Írok neked, és ha igaz, jövőre Garryvel kettesben meglátogatunk.

— Nagyon jó lenne, örülni fogok nektek, — mondta Nick szomorúan és lemondóan felnevetett, — feltéve, ha még mindig életben vagyok.

Beszálltam a buszba és a sofőrtől megvettem a jegyet. Az ajtó bezáródott és Georgia irányába kigurultunk az országútra. Az út folyamán, öt perc pihenőkre pilótánk néhány helyen megállt és ki tudtuk nyújtani elgémberedett lábainkat. A motor egyenletes zúgása megnyugtatta idegeimet és a megállók közötti hosszú utakon elszenderedtem. Nyugodt voltam, mert tudtam, legalábbis ezen az autóbuszon, Stuart nem lesz képes utolérni.

Késő este volt már mire megérkeztünk Atlantába. Lekászálódtem a buszról és a buszdepó előtt beálltam a taxira várók sorába. Amikor rám került a sor, bemondtam a taxinak, egy megbízható kinézetű fekete úriembernek, hogy hova akarok menni. Ódivatú udvarias szimpátiával arcán, az idős ember csak bólintott, egyetlen szót sem szólt az úton, és elvitt az Atlantai vasútállomásra.

A vonat menetrend szerint érkezett. A természetes férfikalauz leszállt, megállt a szerelvény mellett és mustrálgatta a le és felkászálódó utasokat.

Két perc múlva megnézte zsebóráját, belefűjt sípjába és elnyújtott hangon hangosat kiáltott.

— Beszállás, indulunk.

A masiniszta felbőgette a motorokat és a két hatalmas fekete lokomotív fémes csattanással megrántotta a fényesen csillogó elegáns kocsik hosszú sorát. A szerelvény lassan előregördült, megnéztem órát, este tizenegy órát mutatott.

A vonaton nem voltak sokan és könnyen találtam magamnak egy ablak melletti hátrahajtható ülést. Hátradőltem a kényelmes ülőhelyen, kinyújtózkodtam, de nem tudtam elaludni. Sokáig tartott mire álomba szenderültem, és rövid pihenés után, az éjszaka kellős közepén felébredtem. Mindenki aludt körülöttem. Utastársaim feje fel-alá bólogatott és testük ritmikusán himbálódzott ide-oda. Némelyik nyitva hagyta száját, mások, mintha egy fűrészgép váгна szálfákat darabokra egy bútorgyárban, hangosan horkoltak. Ők aludtak, engem meg a

megszokottból kiforgatott alvórendem ébren tartott. Tágra nyitott szemekkel nézelődtem és semmi reményem nem volt, hogy rövidesen el tudjak aludni. Elmélyültem meresztettem tekintetemet az ablakra és próbáltam ápolgatni lelkemben a pszichikai helyreállás kezdődő érzését és az ébredő akaraterőt mely lassanként formába látszott lendülni bensőm mélyében.

A pihentető álom elkerült, hiába küszködtem, hogy aludjak. Kétségbeesetten kapaszkodva szellemi kapacitásom utolsó szalmaszálába, arra összpontosítottam, hogy a vonat bűnöket megváltó mozgása egyre növelte a fizikai távolságot köztem és Florida között.

A vonat örületes sebességgel törtetett át a Karolinai államok síkvidékén. Az ablakon túl nem láttam semmit csak a félelmeteses koromfekete éjszakai sötétséget.

A kialvatlanság elszédítette fejemet és a szerelvény észbontó száguldásának hipnotikus ereje megfogott. A gépezet tágra nyílt szelepei hörögve nyelték az üzemanyagot, és a mozdonyok ötezer lóerős tempója az éjszaka titokzatos sötétjében rakétaként repítette előre a vonatot. Megállás nélküli ritmikus csattogással, a kerekek edzett acélja kegyetlen módon ütötte és rázkódtatta a sínek kemény vasát. A fenséges anyag gögösen tűrte a büntető korbácsolást, és nem érdekelte a kopás és a rongálódás, amit a vonat dühödten ütlegett végtelenbe nyúló peremének tetejére.

A masiniszta néha meghúzta elektromos kürtjének zsinórját és rémitő fensőbbbséggel jelentette be az éjszakai világnak, takarodj ennek az acél leviathánnak az útjából, mert különben halálra gázol és porrá morzsolja csontodat.

Később, ugyanez az arrogancia nyugtató hatással lett rám és elaltatott. Pihenni tudtam és mélyen aludtam másnap reggel kilenc óráig. A mosdóban kissé kiigazítottam hajamat, cicamódra megmostam arcomat és ujjaimmal kimostam fogaimat. Tisztálkodás után átmentem az étkezőkocsiba és bőséges reggelivel ünnepeltem menekülésemet. Vagdalt zöldséggel és sonkával töltött Western módra készített omlettet ettem, és narancslevet, frissen főzött kávé és egy tisztességes nagyságú finom süteményt fogyasztottam hozzá. Kinéztem az ablakon és próbáltam kitalálni, hogy Garry vajon mit csinálhat éppen ebben a pillanatban. Gondolataim elkalandoztak és mély hálaadással köszöntem a

gondviselésnek, hogy bűnös életemben egy második esélyt is adományozott. Valami titokzatos erő, ami ott létezett a világegyetem fenségében akarta, hogy éljek, újra találkozzak férjemmel, jó feleség legyek és szerető, sokgyermekes anya legyen belőlem. A sors is arra rendelt, hogy gyerekeim legyenek. Arra voltam rendeltetve, hogy életemet nevelésükre áldozzam. Lehet, csupáncsak szerencsém volt, vagy az élni akarás mindennél erősebb volt bennem, de most már tudtam, hogy az élet mennyire rövid is lehet és megtanultam, hogy mennyire fontos, hogy minden áldott napot kihasználjunk és éljünk isten adományozta lehetőségeinkkel.

Élj úgy, filozofáltam, mintha a mai nap lenne életed utolsó napja, mert soha nem tudhatod, hogy mennyire közel jár a vég.

Szent ígéretet tettem magamnak. Többé nem fogom életem napjait elvesztegetni. Becsületes és erkölcsös személy leszek, és meg fogom hálálni annak a titokzatos felsőbb hatalomnak, aki megmentett, és vissza fogom fizetni jóságát, hogy átvezetett megpróbáltatásaimon és megengedte, hogy életben maradjak.

Késő délután érkeztünk meg New Yorkba. Még mindig 130 kilométer per óra sebességgel száguldva a vonat berobbant a Hudson folyó alatti alagútba. A sínek mellett felgyülemlett tonnányi szemetet és hulladékot széjjelfújtunk magunk előtt és a szellőztetők széles kéményein kinyomtuk a nekünk vonakodóan ellent álló levegőt. Még egy percnyi fülsüketítő zaj és csattogás és végre megérkeztünk New York városának Pennsylvania Station nevű vasútvégállomásra. A két hatalmas fekete mozdonyszörnyeteg zihálva megállt, kimerülten nagyot szusszant és a vad rohanás robaja tébolyítóan mámorító csendességre változott.

Megmozgattam elzsibbadt lábaimat és leszálltam a vonatról. Végiglépkedtem a hosszú platformon, utaztam több mozgólépcsőn és elhaladtam ezer és ezer emberi arc mellett. Teljesen idegenek, de veszélytelen és barátságos nép az itteni, gondoltam, az én népem. New York az én városom. Idehaza éreztem magamat. Itt semmi rossz nem történhet velem.

A 34th Streeten mentem a Broadway felé és beszívtam, élveztem a sűrű, emberi tömeg titokzatos varázsát. A világ minden fajta népsége képviselve volt, latinok Dél Amerikából, afrikai feketék, zsidók, gazdagok és otthonnélküli szegények és egy csillagszemű

szendvicsemler. Éttermek nyitott ablakai árasztották felém a temérdek etnikai és amerikai konyha ízletes ételeinek ínycsiklandozó aromáját. Hömpölygő és életerőtől duzzadó sokaságukkal, a város lakosai ismerősök voltak számomra, minden egyes egyiket a barátomnak éreztem. New York City karjaiba zárt, menedéket adott és elrejtett. Hatalmas méreteiben elbújhattam, intézhettem a saját dolgaimat és csak azokhoz kellet, hogy beszéljek, akiket szerettem, és akikben megbíztam. Embertársaim, akiknek tömege kinyílt és bezáródott körülöttem, nem voltak több hatással rám, mint a sodródó homokszemcsék egymás iránt, amik egy alázúduló folyam medrében úsznak és görögnek egymás közelében megállíthatatlanul.

A Herald Square háromszög alakú teréről láttam a karcsúan magasba emelkedő felhőkarcolót ahol Garry dolgozott. Egy pillanatra gondoltam, hogy bemegyek irodájába és érdeklődni próbálok, hogy tudják-e mi van vele. De meggondoltam a dolgot, későre járt és valószínűleg Garry munkatársainak legtöbbje már hazament. Lementem a földalatti lejáróján, vettem egy tócent a pénztár kioszkjában, bedobtam az automata forgóbejáró tarifa befogadó nyiladékába, bementem és felszálltam a felsővárosba menő D jelzésű vonatra.

Az alkonyat sötétje ereszkedett lefelé, amikor kiszálltam a vonat Bronxi végállomásán és elfáradt lábaimon a Perry Avenue mentében felfele lépkedtem a domb teteje, a 207th Street felé. Remegő lábaim nem mutattak sok hajlandóságot, hogy vigyenek. Szánalmas látvány lehettem, ahogy mint egy házatlan csiga, aki egy forró sziklán mászik felfele a tűző nap alatt, vánszorogtam lépésről lépésre előre. A város fojtóan fullasztó levegője izzadt a nedvességtől és én halálos kimerültséget éreztem. Megpróbáltatásaim elszívták, felemésztették utolsó erőtartalékaimat is. Szerencsére senki nem látott meg, akiket ismertem volna és senkinek sem kellett megmagyaráznom, hogy hogyan kerültem ebbe a nyomorúságosan pocskék állapotba.

Kulcsommal, szerencsére még mindig ott volt a kezításkámban, kinyitottam épületem utcai kapuját. Bementem és beszálltam a felvonóba. Dolgaimat és magamat végigrángattam a hosszú folyosón, ismét kutattam táskámban, amíg megkaptam lakáskulcsomat, kinyitottam a zárat és végre bent voltam a saját otthonomban. A lakás áporodott levegője fülledten meleg volt, de ez az én otthonom volt és itt biztonságban

éreztem magamat. Kinyitottam több ablakot, keresztuzatot csináltam és engedtem, hogy a hűvösödő esti levegő áradjon befelé.

A pisztolyt kivettem ridikülömből és letettem az ágy melletti lámpaasztalkára.

Meztelenre vetkőztem, összes átizzadt és koszos ruhámat begyűrtem a mosnivalók fonott tartójába, felhúztam a fürdőszobaablakot és beereszkedtem a fürdőkádba. Megindítottam a vizet és addig engedtem, amíg a nyakamig ért. Sokáig ültem a fürdőkádban, szinte elaludtam mire erőt gyűjtöttem és nekiálltam lemosakodni. Besamponoztam hajamat és erősszálú fürdőkefémmel alaposan végigdörzsöltem hátamat, lábaimat, fenekemet, és karjaimat beleértve legutolsó porcikámat is. Meg akartam tisztulni, le akartam magamról mosni az összes szennyet és gyalázatot, amivel az aljas férfinem bepiszkolt.

Másnap kora reggel felhívtam Stuart Bronxi számát és hallgattam, ahogy a vonal túloldalán kicsörög a telefon. A nyolcadik csöngetés után megkönnyebbült örömmel konstatáltam, hogy senki nem veszi fel a kagylót. Száz az egyhez, latolgattam esélyeimet, az alávaló lator nincs otthon. Magamra húztam buggyos tréningnadrágomat, hozzá puha melegítő cipőt a lábamra és felülre felvettem egy hosszú ujjú blúzt. A konyhából magamhoz vettem egy mosogatáshoz használt erős gumikesztyűt és a hálósobai lámpaasztalról kezembe vettem a pisztolyt. Ellenőriztem a tölténytárat, mind a hat golyó benne volt és a fegyvert besüllyesztettem a bal nadrágzsebembe. A kesztyűt a másik zsebbe rejtettem és előszobai kulcstartónkról magamhoz vettem Stuart lakáskulcsát. Elővigyázatosságból még egyszer telefonáltam, és irányba véve a felső emeletet, mintha csak egészségügyi sétára indulnék kimentem lakásomból.

Az ötödiken kinyitottam mind a három zárat Stuart ajtaján és beütöttem a riasztó kódszámát. Az alarm nem szólalt meg. Beléptem a lakásba és becsuktam magam mögött az ajtót. Ziháltam az izgalomtól, mint egy versenyző a mértföldes világrekord után, és féktelen ritmust kiverve, szívem vadul kalapált a torkomban. Kezembe vettem a csőre töltött pisztolyt és szobáról szobára átvizsgáltam az apartmant. Stuart

nem volt sehol, de nem lehetett tudni, hogy mikor toppan be. Nem akartam időm vesztegetni és minden halogatás nélkül nekiálltam besurranásom célját elvégezni.

Először, elhúztam a helyéről a dívány végénél lévő lámpaasztalt és felemeltem a falpapír szélét. Megnéztem a cetlit, amire leírtam Stuart széfjének kódszámát és négyszer ide-oda forgatva a számokkal televészt korongot, idegesen fülelve hallgattam a finom kattánásokat.

Visszafojtottam lélegzetem, éreztem az idő megáll és elszédült fejemben mintha visszafele kezdett volna forogni, de még egy ideges pillanat és a zár engedett kezem határozott húzásának. Pattanásig feszült izgalmam rázta a testemet és vacogtak a fogaim, de összeszedve erőmet kihúztam a fiókot. Kinyitottam a fedelét, és megláttam a jókora bőrzacskót, ami Stuart csiszolatlan gyémántjait tartalmazta. Kiborítottam őket a koktélasztalra, mindegyikhez cédula volt erősítve, kézzel írt számok jelezték a karátsúly és kő értékét. Nem volt időm, hogy összeadjam vagy megbecsüljem a számok összegezett nagyságát, de nagyon impozáns látvány volt a rakás bejegyzetlen és le nem ellenőrizhető drágakő.

Nagyot sóhajtottam, mélyen tüdőre szívtam a levegőt, és hogy csillapítsam szívem megvadult dobolását visszatartottam lélegzetemet. Fojtogató anginafájdalom ragadta meg szívemet, agyam szédült és egész testem rázkódott az idegességtől, azt hittem, hogy ott helyben elájulok.

Le kellett, hogy üljek a dívány szélire. Akkorát szusszantottam, mint egy bálna, ha kibukkan az északi jeges tenger jégtáblái alól. Szinte eszméletlenül és erőm végét járva, próbáltam összeszedni erőmet. Reszkető ujjaimmal viaszosörtem a gyémántokat a zacskóba és mélyen benyúlva tovább kutattam a széf titkait. Beljebb egy kisebb táskanagyságú ládikát találtam. Kihúztam és kinyitottam, szinte üres volt, mindössze néhány aranylánc, függőérme és gyűrű volt benne mutatóban, mintha csak, gondoltam, valaki az üresség kihangsúlyozására hagyta volna ott.

Az aljas személtáda, gondoltam, nem volt szándékában túlságosan sokáig tovább fizetni elvégzett munkámért és segítségemért.

A széf vasfiókjában készpénz is volt, húszasok, ötvenesek és százasok gondosan összepakolt csomagjai. Néhányan megnéztem a dátumot, pár esztendőnél egyik sem volt régebbi, jelenleg is használatban

forgó bankjegyek voltak összekötve. A vén gazember, gondoltam, a saját szakállára is mosogathatott jelentős összegeket.

Nem érdekelt többé, hogy Stuart hol van, és mit csinál, én már megütöttem a főnyereményt, készpénz, gyémántok és ékszerek, ez már az enyém volt. Kinyitottam Stuart ruhásszekrényét, az aljából előhúztam egy sporttáskát és belegyömöszöltem szerzeményeimet, a zsák drágakövet, az ékszerládikát és a pénzkötegeket. Megemeltem a terjedelmesre nőtt csomagot, egy illegális szerzeményt, amit az élet viharos tengeréből kihalásztam, és amit még soha, még legmerészebb álmaimban sem tudtam elképzelni, hogy valaha is a kezemben fogok tartani. Egy rántással a vállamra dobtam, tétova lépést tettem az ajtó felé, majd meggondoltam magamat. Hirtelen ötlettől indítva kivettem két tízezer dolláros köteget és visszatettem a széfbe.

Ez Stuartnak marad, dünnyögtem, ebből fizetheti majd kábítószer elvonó kúráját, de ha esetleg mégis meghalt, akkor legyen a pénz adóhivatal kopóié, ha megtalálják a széfet. Hadd gondolják, hogy Stuart régi sikkasztási ügyéből csak ennyi maradt. Így talán nem fognak kutatni a többi után.

Végül a gumikesztyűt felhúztam kezemre, a konyhából hoztam egy benedvesített rongyot és letöröltem minden lehetséges helyet, amikhez valaha is hozzáérhettem. Legalább félórát dolgoztam az evidencia feltisztításán. Tudomásom szerint eltüntettem ittlétemnek minden nyomát. Ahogy dolgoztam, megvető mosollyal arcomon, egyre kellemesebben kezdtem magam érezni.

— A takarítónői szakmában szerzett jártasságod, igen jól jön most, mondhatom, — morogtam.

A fiókot visszatettem a széfbe, a kombinációs zárat bekattintottam és a kereket megforgattam néhányszor, mintha rulett krupié lennék Las Vegasban. A falpapírt visszasimítottam a helyire és a lámpaasztalkát visszatettem pontosan úgy, ahogy bejövetelemtkor találtam.

Munkámat jól végezve, a sporttáskát másodszor is átdobtam vállamon és újra beállítottam a vészjelzőt. A lakásból kifelé menet újrazártam a három lakatot, letöröltem a kilincs gombját és a körülötte való részt, és boldogan konstatáltam, küldetésemet sikeresen teljesítettem.

Lakásomban megszámloltam a pénzt. Még mindig több mint

százezer dollár volt a szatyorban. Összeadtam a gyémántokra erősített árcédulákat, egy millió kilencszázezer dollár volt a végösszeg. Az ékszerek nem érhettek többet, mint tízezer dollár, de akkor sem, semmi esetre sem bánhattam, hogy a széfben otthagytam egy rongyos húszezret.

Délután kimentem a drogériába és vettem szépitőszereket. Kisminkeltem magamat és teljesen másképpen kezdtem kinézni. Egy árnyalat feketével szemhéjam alatt, pofacsontom bőre rózsásabban ragyogott, mint valaha, hozzá egy vékony púderréteg és alatta arcbőr tápláló krém, alig ismertem magamra a tükörben. Nem rontottam el a kozmetikát, fiatal lánykorombeli szépségpróbálkozásaimnak remek hasznát vettem most, amikor szükségem volt rá.

Lementem az utcára és elmentem oda ahol a kocsimat hagytam. Jó öreg Bronx, mosolyogtam boldogan, amikor megláttam a járgányt. Minden elterjedt közhiedelem ellenében, nem lopják el a kocsikat a parkolókból. Indító elemem teljesen töltve maradt, ahogy megfordítottam a kulcsot gépkocsim motorja úgy kezdett dorombolni, mint egy kövér macska a gazdája ölében.

Elhajtottam New Rochelle városába. A banknál, amit ebben a városban használtunk Stuarttal, kibéreltem a legnagyobb méretű biztonsági széfdobozt. Stuart sportzsákjából átraktam a köveket és a pénzt és becsuktam a fedelét. Kijöttem a titkosságot biztosító fülkéből, intettem a tisztviselőnek és kulcsainkat külön-külön használva közösen elzártuk kincseimet a bank pincéjébe.

Utána felmentem az emeletre, ahol a pénztárok és a hivatalnokok voltak és bejelentettem az első szabad banktisztviselőnek, hogy bankkönyvemet át akarom íratni közös tulajdonjogról, egy saját nevemre szóló egyedi tulajdonosra. Bemutattam igazolványaimat, aláírtam féltucatnyi okiratot és rövidesen büszke és egyetlen tulajdonosa lettem az első harmincezer dolláros bankszámlának.

Visszahajtottam a Bronxba, betettem a parkolóba a kocsit és bementem a helybeli bankfiókba, ahol Garryvel együtt volt csekkszámunk. Átnyújtottam nekik a másik betétkönyvet, ami Stuart és én nevemen volt és utasítottam őket, hogy hozzák át a teljes betétösszeget a Bowery Savings bankból. Ismét aláírtam több tucatnyi papirost és ezzel a sikeres akcióval, Garry és én a második harmincezer dollár jogos tulajdonosai lettünk.

A bank alkalmazottai, beleértve a fiókmenedzsert, rendkívülien udvariasak voltak és igazi üzletemberhez méltóan viselkedtek. A legnagyobb tisztelettel viseltettek irántam és pénzes méltóságként kezeltek, amit csak néhány kiválasztott és nagyra becsült, nagypénzű kliens számára voltak hajlandók előlegezni. Nem érdeklődtek pénzem eredete után, és nem jelentettek be a pénzügyi hatóságoknak. A pénz mindössze egyik pénzügyi intézményből a másikba lett átranzferálva.

Semmi feltűnő nem volt abban, de még a Bronxban sem, hogy valakinek harmincezer dollárja legyen a bankban. Emberek takarékoskodó módon éltek, a bérstabilizáló törvény alacsonyan tartotta a lakbéreket, nagyon sok embernek a Bronxiak közül, ez volt az időszak, amikor későbbi családi vagyonuk alapjait lerakták.

Benéztem a postahivatalba is, hogy leállítsam leveleim Floridába való továbbítását. A postahivatalnak barátságos mosollyal üdvözölt.

— Rendkívül örvendek, hogy visszajött, — mondta, — hogyan telt a vakációja? El sem tudja képzelni, hogy mennyire irigylem bőre remek színét. Itt legyen szíves aláírni, és holnaptól kezdve újra helyben kézbesítjük leveleit. Ami levél nem lesz felvéve Floridában, az is mind ide fog visszajönni.

Hazamentem. A kocka el lett vetve, most már csak arra kellett, hogy várjak milyen irányban és hogyan fognak forogni a négyyszögek. A golyótár megtöltve lövedékekkel, a pisztoly készen a tüzelésre, az éjjeli asztalkára magam mellé, helyezett fényes nikkelformázott kis revolveremet gyengéden megsimogattam.

Elmúlt néhány nap, a múltó idő lassan megnyugtatta felajzott idegeimet. Fiatalosan vidám ábrázatom fokozatosan visszatért és többet nem kellett arcfestéket használnom. Sportruhába öltöztem, egy órát futottam az Oval Parkban és utána, odahaza a fürdőkádban, jó sokáig áztattam magamat. A konyha falán lógó naptár július végét mutatott. Még négy hét volt Garry visszatéréig. Újabb levelet kaptam tőle. Idegessége lecsillapodott, szinte visszaváltozott normálisra és írta, hogy számolja a percek, amik visszatéréig még hátra maradtak. Levele tele volt vágyódással és szerelemmel és kielégítetlen szenvedélyét érezni lehetett a leírt sorok között.

Azonnal válaszoltam neki, megírtam, hogy visszajöttem szüleimtől, és hogy mennyire hiányzik nekem, és hogy mennyire imádom, és alig bírom kivárni az időt, amikor száját újra össze-vissza csókolhatom. Könnyed stílusban, csak úgy mellékesen megemlítettem, hogy Stuart eltűnt. Valószínűleg, hogy elment Floridába, nyugdíjba. Gondoltam, ez a kis darab információ, örömet fog okozni szegény férjemnek.

Telefonáltam Nicknek, elmondtam neki, hogy minden baj nélkül megérkeztem a Bronxba, férjemtől kaptam egy második levelet is és megkérdeztem, hogy hallott-e valamit Stuartról.

Nick megnyugtatóan, hogy nem és már amennyire ő tudja, minden rendben van és tiszta a levegő. Nick kedvesen említette, hogy mennyire hiányzok neki és, hogy mennyire hozzászokott ahhoz, hogy egy szerető leányunoka sürgölődik körülötte.

Ezen jót nevettünk és ennyiben maradtunk. Nick szívből örült a sikeremnek. Megígértem neki, hogy telefonálok neki többször is és Garryvel jövőre meg fogjuk látogatni New Port Richey-i házában.

Nem említettem a százezer dollárt és nem mondtam meg Nicknek, hogy bent jártam Stuart lakásában. Az ezerdolláros csekket, amit adtam neki, bankom beváltotta és Nick elégedett volt.

— Tudtam, hogy megbízhatok benned, — mondta, — a kezemet is tűzbe tenném érted.

Nagyon megkedveltük egymást.

Huszdik Fejezet

Nigel, a Caladesi Lake üdülőhely menedzsere, nem gyanított semmi rosszat, hogy Stuart nem vette fel a telefont. Klubtagok és vendégeik gyakran mulatoztak bele a késő éjszakába, néha a meg nem hívott szomszédok panaszt tettek, de mivel a nudisták többsége tehetős és művelt idős ember volt, egyik ügyből sem lett soha komoly veszekedés.

Abban sem látott semmi rendellenességet, hogy valaki reggel nincs odahaza. Éjjeli baglyok nappal aludtak, korán kelők és álmatlanságban szenvedők kimentek teniszezni vagy lesétáltak a tornaterembe egy kis testgyakorlatra.

Nigel felakasztotta a kagylót és más, fontosabb és sürgetőbb teendőit kezdte végezni.

Lényegesen később, szinte már munkanapjának a vége felé eszébe jutott az elintézetlen ügy és odaszólt a testes ajtónállónak.

— Billy Joe, láttad-e ma Mr. Osborne-t és a feleségét?

— Nem, — Billy Joe kicsit gondolkozott és dörmögő hangján enyhén méltatlankodva válaszolt, — nem állíthatnám bizonyosra, de nem láttam őket.

Nigel ingerülten ujjával dobolni kezdett az íróasztal tetején.

— Érdekes, — mondta, — ezek pontosan egy ilyen gyönyörű napon nem jönnek le fürödni.

— Talán elmentek egész napra kirándulni valahova. — Billy Joe kérdezetlen véleménye inkább bosszankodást jelzett, mint aggodalmat. — Ha itt vannak, mindig a büfében ebédelnek. Láttam volna őket, ha idehaza lennének.

— Az éjszakás üzenetet hagyott, hogy hajnalig tartó hangos mulatozás volt az Osborne lakásban. De ha úgy is volt, késő délutánra már fel kellett volna, hogy ébredjenek. — Nigel morogta és elgondolkozva vakargatta állát. — Ez már nem lehet pusztán véletlenség. Jobb lesz, ha személyesen nézek utána, hogy mi van velük.

Nigel beült elektromos hajtású golf kocsijába és átgurult az öröklakások épületsorához. Megállt Stuart háza közelében, felment az emeletre és becsöngetett a 2H lakás ajtaján.

Semmi válasz. Még egyszer csöngetett, majd megverte az ajtót és bekiabált.

— Mr. Osborne, itt Nigel. Van otthon valaki?

Nem jött válasz, csak a csend ásított hallgatagon.

Nigel haragosan dünnyögött az orra alatt. — Nem hagyhatom ennyiben. A végére kell járnom, hogy mi történik itt.

Kivette rádiótelefonját és odaszólt Jacquesnak, a francia nemzetiségű Kanadából jött karbantartó mindenesnek.

— Jacques, a 2H lakásnál vagyok. Hozzon egy magas létrát.

Mint egy igazi és a meztelen mozgalomnak dedikált nudista, Jacques kötelességeinek nagy részét, mint a medencék tisztítását, a vízhőmérséklet beállítását és a vízminőség kémiaiának ellenőrzését, tökéletesen pucéran végezte. De most, hogy a nap már vége felé járt, a francia felhúzta rövidnadrágját és pólóingét és készenlétben várta a pillanatot, hogy hazamehessen. Nigellel ellentétben, aki végeredményben az ügyvezető igazgató volt, és a nap minden órájában meg kellett, hogy őrizze a tisztesség és a jó erkölcs látszatát. A főnök soha nem vetette le sortját és hozzá mindig színes virágokkal díszített Hawaii stílusú inget viselt.

Mialatt várakozott, Nigel cigarettára gyújtott és hosszú slukkokat szívva belőle nagy élvezettel nekikezdett füstölni. Jacques rövidesen megérkezett és mini teherautóján hozott egy öt méter magasra kihúzható alumíniumlétrát. Nigel ledobta a félig elszívott csikket a földre és eltaposta cipőjének sarkával.

— Nézzük csak, — mondta türelmetlenül, — melyik ablakon is kellene betekintenünk először.

Körbejárták az épületet és Nigel rámutatott egy ablakra. — Ott, az Mr. Osborne ablaka, támassza a létrát ott a fal ellen.

Elsőnek Jacques kapaszkodott fel a létrafokokon. Kezét szemellenzőként tartva belesett a lakásba. Nigel összehunyorította szemét és egyre ingerültebb arccal nézett beosztottja után. Legfőbb aggodalma az volt, hogy a munkanap vége már erősen közel járt és nem szerette volna, ha bármilyen kellemetlen komplikáció késleltetné hazamenetelét.

A létra tetejéről Jacques leszólt Nigelnek. Olajbarna arcán, bármennyire is közömbös pofát akart vágni, döbbenetes aggodalom látszott.

— Mr. Hunold, ezt jobb lesz, ha maga is megnézi.

Nigel, vaskos, nagytermetű, elhízott egyén volt és nem szeretett létrákra mászni, de nem volt más választása. Nehézkesen szuszogott és nagyokat nyögött, létrafokról létrafokra görcsösen kapaszkodott felfele, de végre csak felment és benézett az ablakon.

— A бүdös életbe, — mondta és szinte leesett a létráról, — itt valami nem stimmel. Jobb lesz, ha kihívjuk a serifet.

A létra tetején kényelmetlenül egyensúlyozva, Nigel előhúzta rádiótelefonját és odaszólt a központi diszpécserének. — Gwendolyn, hívja a rendőrséget. Mintha két halott lenne a 2H lakásban és kábitószerek, — majd halkabban, de vitatkozást nem tűrő hangon folytatta. — Lehet, hogy gyilkosság, de próbálja ne szellőztetni a dolgot. Ne tudja meg senki. Hall engemet? Hagyja meg a serifnek, hogy ne használjanak rendőrijelzéses kocsit. És, mondja meg nekik, hogy ha verekezés volt vagy valami hasonló, már régen lezajlott. Nem kell, hogy vadul iderohanjanak. Főleg ne szirénázzanak. Értesítse a főkaput, hogy kerüljék a feltűnést, amikor beengedik a rendőröket.

A nyugodt és békés arculat megőrzése, egy ilyen világszínvonalon is első helyen álló nudista üdülőhelyen, mint amilyen Caladesi Lake volt, minden más problémát háttérbe szorító elsőbbségnek számított.

—

Tíz perccel Nigel és Gwendolyn között lezajlott beszélgetés után, a Pasco megyei serif iroda Land O'Lakes kirendeltségének gyilkossági ügyeket intéző, félig üresen tátongó készenléti szobájában, a telefon fülsértő hangon csörögni kezdett.

Detektív főhadnagy Saybold Tom lassú, magabiztos mozdulattal nyúlt a telefon után és felvette a kagylót.

— Tom, — hallotta a vonal túlsó végéről serif O'Connor rekedtesen erőszakos hangját. — Bejelentés jött a Caladesi nudistáktól. Te és Becky fogjátok kivizsgálni az esetet.

— Mit csináltak? — kérdezte Saybold különösebb érdeklődés

nélkül.

— Talán kettős gyilkosság, kábítószeres, szadizmus, amit akarsz, mindent. Legyetek elővigyázatosak és vegyétek halálos komolyan a dolgot. Ne tátsátok a szátokat, ha meztelen embereket láttok, és főleg ne bámuljatok rájuk feltűnően. Ezeknek más a felfogása, mint a mienk. Egy gyilkossági esetet akarnak a szőnyeg alá söpörni. Lehet, hogy két hulla is van az egyik lakásban és azt állítják, hogy nincs semmiféle kockázat és rutin az egész. Ördögömre mondom, akárhogy is van, nem tetszik nekem a dolog, de azért mégse használjatok szirénát és vészjelzőt, és menjetek rendőrzelés nélküli gépkocsival.

Saybold szemrevételezte partnerét, gyalogdetektív Bannister Beckyt, aki négyórányi kemény papírmunka után kényelmesen pihent fekete műbőr irodaszékében. Ügyesen egyensúlyozva saját súlyát, a szék támláját egészen a hanyatt esés határáig billegtetette hátrafele.

— Becky, — Tom kezével megállította a szék hintázását, — ébresztő. Munkára fel, van egy esetünk. Nudisták, két meztelen áldozat és kábítószeres.

Becky nemcsak hogy fiatal, de ráadásul elragadóan csinos is volt. Karcsú és magas termetű déli szépség jellegű női rendőr, a típus, akit a férfiak szeretnek, ha letartóztatja őket, feltéve, ha a rendőrnő személyesen veszi őket őrizetbe, a fegyverek utáni kutatás címén pucérra vetkőzteti és letapogatja testüket, beleértve magánjellegű részeik bensőséges leellenőrzését, és aki, ha feláll, gumibotjával jól elveri a dorongjukat.

Becky felvette pisztolytáskával felszerelt derékszíját a szék támlájáról, felcsatolta széles csípőjére és harminc másodpercen belül készenlétben állt, hogy akcióba lendüljön.

— Nudista vagy nem, — mondta a fiatal detektív nő szigorúan, — nálam nem tesz semmi különbséget, ha vétettek a törvény ellen.

Saybold Tom, Becky rangidős partnere volt. Partnerénél lényegesen idősebb kora ellenére, az öregedő férfi mindezen idáig még nem tudta megszerezni a rendőrkapitányi rangot. Becky tisztában volt azzal, hogy Tom mennyire szeretne egy fontos esetet. Tíz éve volt már az előléptetési listán, de sajnos saját ügyetlensége, ahogyan Tom kezelte a rendőrség belpolitikai machinációit, szinte teljességgel biztosította, hogy soha nem fog detektív főhadnagyból kapitánnyá válni.

Múltban elért érdemei ellenére, Saybold Tomnak egy káprázatos áttörésre volt szüksége, egy nehéz eset fantasztikus megoldására, hogy a megyei rendőrfőtanácsos elfelejtse neki a szégyenteljes botrányt, amit évekkal ezelőtt a rendőrségnek okozott. Tom joggal elvárta, hogy tévedésére már régóta ne emlékezzenek és felejtsenek neki, és végtelenül bosszantotta, hogy joggal megérdemelt előléptetését még mindig nem kapta meg. A puszta gondolat, hogy Becky soron kívül, helyette, kapja az előléptetést tüskés természetűvé változtatta és gyanakodóvá tette a fiatal detektív nővel szembeni viselkedését.

Azt már végképpen nem lehetett volna megengedni, hogy Becky valamilyen értékes információ birtokába jusson, egy a hagyományos feltevéseken áttörő megoldással jöjjön elő, és partnerét teljesen tehetetlennek és feladatára alkalmatlannak állítsa be. Bár ez a hóbortos feltevés messze állt a valóságtól, hiszen Saybold Tom kiváló detektív volt és esze úgy fogott, mint a borotva, de Tom mégis tudta, félte, hogy Beckynek is voltak ambíciói és nem lesz megelégedve, hogy alacsonyrangú rendőrnői beosztásban hervadozzon élete végéig.

— Becky, — Tom figyelmeztette partnerét, — ehhez az esethez, nyílt ésszel és felvilágosult gondolkodással kell hozzáállnunk, itt bármi történhet és bármi megeshet, és készen kell lennünk.

Tom gyakran ábrándozott egy jelentős esetről. Jó lenne elkapni egy sorozatgyilkost. Mennyi sok szex pervert örült rejtőzködhet egy ilyen nudista helyen? Floridában túlságosan sok a megoldatlan gyilkosság, nem azonosítható tetemeket és tucat számra találnak mindenféle nyomtalanul eltűnt személyeket. Nem fog egyetlen ügyet sem könnyedén kezelni, főleg nem egy ilyet, ahol bizonyára szexuálisan deviáns és megvetésre méltóan elferdült férfi vagy női alakokról van szó.

Tom felállt és ő is felcsatolta pisztolytáskáját. — Gyerünk, Becky, — mondta, — nincs mire várunk.

Ketten együtt kimentek a parkolóba, beszálltak Saybold szürke, Oldsmobile gyártmányú öreg kocsiába és keresztülhajtottak a nyolcsávos főúton, mely elválasztotta őket a Caladesi Lake teleptől. Saybold felpöccintette a rádió kapcsolóját, leellenőrizte szirénáját és bejelentkezett Sheilánál, a rendőrségi diszpécsernél.

— Úton vagyunk a Caladesi Lake felé. A szirénát nem használjuk, de ha akarnánk, sem tudnánk, az alávaló vacakság amúgy sem működik.

A bejáratnál Nigel már várt rájuk. Saybold lehúzta a kocsiblakot és megkérdezte, — Mi baj van, beszéljen.

— Két mozdulatlan test a 2H apartmanban.

— Ennyit már én is tudok, — felelte Saybold, — a kérdés az, hogy miért nem mozdulnak. Halottak-e vagy csak tökrészegre itták magukat és alszanak?

— Nem tudom, nem úgy néznek ki, mint akik alszanak. Nem veszik fel a telefont és nem jönnek az ajtóhoz, ha csöngetek. Gondoltam, jobb lenne közelebbről leellenőrizni, hogy mi van velük.

— Maga hívott minket, mi megnézzük őket, közelebbről, — Saybold gúnyosan idéző jelt mutatott ujjával, — de a maguk jól felfogott érdekében, merem remélni, hogy ez nem egy fals alarm. Nincs időnk gyerekcsínyeket ellenőrizni. Van a lakáshoz kulcsa?

— Éppen ellenkezőleg, — Nigel hitetlenkedve rázta a fejét. — Nagyon remélem, hogy ez egy fals alarm és remélem, hogy nincs semmi baj. Azért hívtuk a rendőrséget, mert jobb félni, mint megijedni és jobb lesz, ha pontosan megtudjuk, hogy mi történt a két férfivel. — Nigel pattintott Billy Joe-nak. — Billy, minden lakáshoz van kulcsunk, nem? Keresd elő a 2H tartalékkulcsát.

Nigel beült az Oldsmobilba és a két detektívvel hármásban hátrahajtottak a lakóépületekhez. Nigel, aki végre emlékezett, hogy neki, mint menedzsernek mesterkulcsa is van, rövidnadrágjának zsebéből előhúzta az álkulcsot és beeresztette a két detektívet Stuart lakásába.

Szolgálati revolverét lövésre készen tartva, elsőnek Saybold ment be. Becky előírászerűen hátulról fedezte és vigyázóan, széles ívekben körbehordozva két kézre fogott fegyverét partnere után óvakodott.

A lakásban két földön heverő meztelen férfit találtak. Bőrszínük természetellenesen hamuszínű volt és Saybold hangos kiáltására, — rendőrség, — sem mozdultak.

A két detektív, mutatoujjuk még mindig a ravaszon, egyszerre sóhajtott, szinte megkönnyebbülten.

— Na, az egyszer nem látszik téves riadónak. Ezek tényleg halottak.

Becky odalépett Stuarthoz, lehajolt és kitapintotta nyakütőerét. Hallgatott, majd megnézte Johnny-ét. A férfiak meztelensége nem zavarta. Ebből a szempontból teljesen közömbös volt irántuk. Bármely

férfit, ha akarta volna, még hozzá életben lévőket is, ennél a két bomladozni kezdődő hullánál lényegesen jobbkinézésűeket, meg tudott volna fogni magának.

— Ezek halottak, — jelentette ki határozottan, — az egyszer tuti.

Saybold leeresztette pisztolyát és nyugodtabban kezdett nézelődni. Becky nem adta fel az óvatosságot, revolverét még mindig előre tartva, óvatosan, szinte lábujjhegyen körbejárt és átvizsgált minden egyes szobát. Két perc múlva visszajött és bejelentette.

— Nincs itt senki más, nem látok jeleket melyek számottevő dulakodásra utalnának. Úgy látszik nem volt itt semmiféle haddelhadd vagy nadrágolás.

— Maga ne nyúljon semmihez, — Saybold figyelmeztette Nigelt, — dupla gyilkosságról van szó, ez itt egy komoly büntettnék a színhelye. Segítséget kell hívnom, hogy biztosítsuk a helyszínt és értesítenem kell a mentőket.

— Mi szükség van a mentőkre? — morogta Nigel, — ha mind a ketten halottak.

— Mit mondott? — Saybold mérgesen felcsattant.

— Semmit. — Nigel felelte és zavartan elfordult.

— Becky, csinálja, amiket mondtam, — fontoskodott Saybold, — addig tüzetesebben megnézem az áldozatokat és jobban átvizsgálom a lakást.

Mint egy kíváncsi két lábon járó kandúr, Saybold is körbeóvakodott és anélkül, hogy bármit is elmozdított volna a helyéről átkutatta a lakást. Húzta az időt, nem szólt semmit, csak jóval később vetette oda Nigelnek.

— Kik ezek?

— Az ott, — Nigel rámutatott Stuartra, — Osborne Stuart, a lakástulajdonos. A másik, Mackenzie John, egy szomszéd. Valamelyik másik épületben szintén lakástulajdonos.

— Volt lakástulajdonosok, — Saybold felelte cinikusan, — most már mind a kettő halott.

Saybold tovább nézelődött és jegyzetelt egy füzetémbbe. Beírta a kokaint, a zsilettpengét, és a gombócba gyúrt ragasztószalagot a földön. Kíváncsian megnézte a felfordított konyhaszéket mely a nappaliban volt, beletúrta a kirángatott és összezaggyált konyhafiókba, felfordította az

öntöttvas serpenyőt a konyhapulton és a megérintette a koktélasztalon hagyott kalapácsot. Kivette kerek nagyítóját és hosszasan studírozta az összegyűrt ragasztószalagot, mintha egy rövidlátó férfi lenne, aki pornófotókat vizsgálga.

— A szalagba hajszáldarabok vannak beleragadva. — mondta tudálékosan.

— Kérdés, hogy kinek a haja, — mondta Becky aki éppen befejezte a telefonálást.

— Nyilván azé, aki le volt kötve ezzel a szalaggal, — felelte Saybold dohogva, mintha bosszantotta volna, hogy miért fárasztja valaki ilyen nyilvánvaló dolog megállapításával. — Nem hiszem, hogy ez a két férfi egymást kötözte volna le, letépték volna egymásról a ragasztószalagot és utána megölték saját magukat. Kell, hogy legyen itt egy harmadik személy is.

— Ha lett volna is, — válaszolta Becky és hangjában lenéző megvetés árnyéka bujkált, — egy férfi vagy egy nő, akárki volt, a harmadik alak idejében elhúzta a csíkot.

— Tényleg? — Saybold felemelte a hangját és próbálta visszaadni a gúnyolódást. Majd Nigelhez fordult és hivatalos hangon folytatta.

— Lakott ebben a lakásban más is? Volt ennek az Osborne illetőnek valami barátja, talán az el tudná nekünk mondani, hogy mi történt itt?

— Vagy barátnője, vagy esetleg felesége, Mrs. Osborne. — vetette közbe Becky.

— Azt hiszem, — motyogta Nigel bizonytalanul, — hogy nemrégiben egybekeltek, de egy bizonyos, Mr. Osborne együtt élt valakivel.

Detektív főhadnagy, Saybold Tom agyában fények gyúltak. Az új komplikáció lehetősége végtelenül boldoggá tette. Egy érdekfeszítő vargabetű, gondolta, talán egy nem várt kapcsolat, mely egy lényegesen nagyobb és fontosabb esethez is vezethet. — Feleség vagy barátnő, az mindegy, — mondta ingerülten, — sokkal fontosabb, hogy hol van az illető.

Nigel megrándította a vállát és hasonló hangnemben válaszolt.

— Nem tudom, gondolja, hogy tudnom kellene.

Saybold tűnődött egy darabig. Szerette volna, ha oka lenne, hogy

letartóztassa, és jól meghurcolja ezt a kerékkötő, kövérek és szemtelen alakot, de csak ennyit mondott.

— Láta ma a szóban forgó nőt valahol?

Nem emlékszem, — Nigel felelte, — de várjon, szinte biztosan tudom, hogy nem.

— Erőltesse meg az agyát egy kicsit. — Saybold rámeresztette hideg rendőrszemeit Nigelre. — Maga itt a felelős ügyvezető igazgató, mindenről tudnia kellene, vagy nem?

Az akadékoskodó kopó egyre jobban idegesítette Nigelt. Soha nem szerette a rendőröket. Főleg az óta nem, mióta egy kis közlekedési kihágásért le lett tartóztatva és a bilincset rácsattantották a kezére, pusztán azért mert félreértette a forgalomirányító rendőr kézjelzéseit. De ma nem látta Mrs. Osborne-t, ebben az egyben totálisan biztos volt.

— Nem láttam, — mondta, — higgye el, ha láttam volna, megmondanám.

Saybold felhúzta szemöldökét és Beckyre nézett. — Jegyzi ezeket? Minden apró részlet fontos lehet, — mondta és hirtelen mozdulattal ismét Nigel felé fordult, — mi indította arra, hogy ellenőrizze ezt a lakást?

— Valaki telefonált és panaszt tett, hogy az elmúlt éjszaka túlságosan zajosan viselkedtek ebben a lakásban.

— Mikor jött be a hívás? — Saybold egyre ingerültebbnek látszott, — nyögje már ki, ne kelljen, hogy minden szóért faggassam.

— Reggel hat harminckor, — Nigel felelte és őszintén reménykedett egy csodában, hogy a kellemetlen vallatás hamarosan befejeződik.

— Ki telefonált?

— Egy nő, de nem mondta meg a nevét.

— Egy nő? — Saybold mondta vontatottan és figyelmeztető pillantást vetett Beckyre, — ez nem lehetett senki más, mint a hiányzó feleség. Biztosra vehetjük, hogy egy kettős gyilkosság esetével állunk szemben. Ez a két hulla nem merevedett meg tisztára magától.

Joggal ítélvén, hogy az eset intenzív figyelmet érdemelt, a két detektív ismét átvizsgálta az egész lakást. Tucatnyi lapot teleírtak jegyzeteikkel, kimentek a ház elé, megnézték a bejárati ajtó zárját, leellenőrizték az ablakokat és félrehajtották a bokrokat a ház előtt, és lábnyomok után vizsgáloztak a homokos talajon. Egyetlen lehetőséget

nem hagytak ki, a legkisebb részlet sem kerülte el figyelmüket.

Detektív főhadnagy Sayboldnak harminc éves, Beckynek tíz éves nyomozói tapasztalata volt.

Nigel órájára pillantott és konstataálta, hogy már elmúlt este hat óra. Nyugtalan érzés lepte el és nem volt kedve túlságosan sokáig vesztegetni az idejét ezzel a sajnálatos, de számára érdektelen ügygel. Véleménye szerint nem tartozott munkaköréhez, és főleg nem fizették érte, hogy bűnügyeket vizsgáljon, és erején felül segítse mindenféle nyomozóknak a munkáját. Első letartóztatása után, amit teljesen méltánytalannak és indokolatlanak tartott, szerette megtartani a távolságot maga és bármilyen rendőr között. Gondolta, ez a beképzelt pandúrporcoláb, kellene, hogy tudja végezni munkáját, az ő igazgatói segítsége nélkül is.

Nigel ránézett Sayboldra. — Lesz itt még szükség ránk? — kérdezte.

Sayboldnak is elege volt az ellenszenves menedzserből. Nem szerette, ha civilek bámulják rendőri tevékenységét. Kínosan alapos munkát kellett végeznie, minden apró részlet fontos lehetett; nem veszíthetett el egyetlen halvány nyomot sem, bármilyen kívülálló zavarta összpontosítását és csökkentette esélyeit, hogy a nyomozás eredményes legyen. Egyáltalán nem bánta, ha Nigel végre elhordja magát és az este hátralevő részében többet nem zavarja jelenlétével.

— Nincs, — mondta határozottan, — maga mehet, de mi maradunk. Még kell várunk a bűnügyi fényképészt, az evidencia szakértők csoportját és a mentőszolgálat embereit, hogy elszállítsák az áldozatokat. Ez bele fog telni még néhány órába, felesleges, hogy itt várjon, — ennél a szónál Saybold haragos tekintettel fixírozni kezdte Nigelt és figyelmeztető hangon folytatta. — Nem kell itt maradnia egész éjszaka, nem sürgős a dolog, de holnap okvetlenül beszélnünk kell magával.

Nigel nem mert mozdulni, Saybold még nem fejezte be kioktatását, csak lélegzetet vett és megvető gúnnyal fojtatta. — Menjen haza a feleségéhez, ha muszáj, de holnap legyen itt. Itt lesz, vagy külön rendőrautót kell, hogy küldjek magáért?

— Igen, természetesen, itt leszek, ez a munkám. — felelte Nigel és várt, de többet senki nem törődött vele és rövid idő után hazament. Felesége remek vacsorával várta, a gyerekek vidáman csevegtek az

asztalnál, és Nigelnek többet eszébe sem jutott Stuart vagy Johnny és legkisebb gondja is nagyobb volt annál, hogy mi is történhetett velük.

Sokkal jobban zavarta az a gondolat, hogy holnap el kell, hogy mondja a tulajdonosoknak az egész vérfagyasztóan borzalmas történetet, minden visszataszító részletével egyetemben, és meg kell, hogy magyarázza a rendőrségi beavatkozás szükségességét.

—

Egy órával később megérkezett a bűnügyi fényképész és néhány más személy. Több tucat fényképet készítettek, a holttestek körvonalait kirajzolták a padlóra és bejelölték a fontosabbnak látszó tárgyak pozícióit. A fényképeken és a kréta jeleken kívül egy grafikus művész vázlatokat készített a színhelyről, beleértve a testek helyzetét, a konyhaszéket, a ragasztószalagot és a kalapácsot. Saybold és Becky folytatták vizsgálódásukat és kutattak további evidenciák után.

Stuart szobáját átfésülve Becky megtalálta Konrad Pamela hajtási engedélyét és klubbelépőjét az íróasztal fiókjában és büszke grimasszal arcán odaadta Sayboldnak.

— Tom, nézze csak, ez kell, hogy legyen a feleség.

Becky sikere csak szította Saybold ingerültségének tüzét. Hát már megint? Becky kellett, hogy megtalálja ezt a hatásos nyomravezetőt, valamit, ami teljesen új irányba viheti az egész vizsgálatot. Valamit, amiért a fiatal rendőrnő várhat elismerést, és nem ő, Saybold detektív. Tom méregbe jött, de palástolnia kellett dühét.

— Vegyük ezt is nyilvántartásba és kérjünk személyazonosítási és büntetett előélet vizsgálatot erről a személyről. Jobb lesz, ha már ma éjszaka elindítjuk a folyamatot, mielőtt hazamegyünk. Nagyon valószínű, hogy ennek a nőnek a kivolta rejti a megoldás kulcsát.

Tom előhalászta csipeszét és néhány hajszálat letépett a ragasztószalagról, mialatt detektív társai ujjlenyomatokat vettek a kalapácsról, a pengéről, a fiókok fogóiról és sok más hasonló helyről.

Tom professzorként hangzó magyarázó modorban utasította partnerét, Beckyt.

— Holnapra akarom tudni az események részletes sorrendjét. A kokainból küldj mintát a laboratóriumba, lehet, hogy a büntett színhelyén

talált használt pornak különleges potenciálja van. Valakitől kellett, hogy kapják az illegális drogot. Nem látok semmi nyomot a holttesteken, ami fizikai bántalmazásra utalna. Úgy hiszem, túl sok angyalport szipókáztak be, taccsra mentek és tüdejük felmondta a szolgálatot.

Becky arca meg sem rándult. — Hogy van az? — kérdezte szenvtelenül, — hogy a feleség nincs itt? Nem hiszem, hogy két férfi nélküle partizott volna. Ahhoz túl fiatalnak és csinosnak néz ki.

Már megint, Becky túllát a nyilvánvalón. Ki fog jönni valami megoldással és meg fogja kerülni rangidős partnerét. Micsoda munkatárs, Saybold fontolgatta irigykedve, valamivel kellene, hogy ellensúlyozza az éles esztétikának a nőnek.

Ráadásul, mielőtt Tom tudott volna valamit mondani Becky tovább folytatta és szavainak mérgezett törét megforgatta Saybold sértett büszkeségének sebében.

— Látta a szalagra ragadt szőröket. Valaki itt le volt kötözve. Maga vette észre ezt a nyomot. Miért nem követi és keresi a megoldást ezen az alapon?

Saybold ebbe bele kellett, hogy egyezzen, fel kellett, hogy tételezze, hogy Becky nem szándékozik akarattal kitolni vele. De egyúttal, Tom nem szerette volna, ha Becky feltételezi, hogy esetleg átveheti a nyomozás irányítását. Partnere javaslatát eleresztette füle mellett és a tapasztaltabb, rangidős felettesi leereszkedő hangján tovább utasíttatott.

— Elintézte már? A bűnügyi adatirodának kell meghatároznia mindkét személy azonosságát és megállapítania, hogy követtek-e valaha bármi törvényellenességet?

Becky bólintott. — Igen, már telefonáltam, — felelte és folytatta a lakás felmérését. Felemelt és megnézett különböző tárgyakat, benézett a szekrényekbe és a fiókokba és jegyzetelt írófüzetébe. Tom követte példáját és néhány óra múlva elégedetten kijelentette

— Becky, ebből elég. Azt hiszem, hogy mindent, amit lehetett átvizsgáltunk és lejegyeztünk.

Este tíz fele megérkezett a Medikai Szolgálat csukott kocsija, egy halottkém hivatalosan bejelentette, hogy a Stuart és Johnny halott. Két segéd fekete jutavászon zsákot húzott a tetemekre és a két meghalt áldozatot elvitték a rendőrség hullaházába.

Saybold Tom, detektív főhadnagy és detektív Bannister Becky visszahajtottak munkahelyükre, a rendőrség helybeli kirendeltségére. Ott gondosan szétszortírozták az összegyűjtött bizonyítékokat, bejelölték mindegyiket, majd raktárállományba vették a precízen felcédulázott tárgyakat. Saybold részletes jelentést írt, Becky kitöltötte a laboratóriumi vizsgálatokhoz és a nemzeti archívumban fellelhető adatok begyűjtéséhez szükséges űrlapokat. Mire hazafele indulhattak már reggel öt óra volt. Kimerülve, mint két elfáradt vadászvéreb és végtelenül elátkozva szakmájuk nehézségeit, úgy érezték, hogy még az életből is elégük van.

—

Másnap kora délután, Saybold és Becky visszatértek és folytatták a nyomozást. A nap folyamán úgy-ahogy kipihenték magukat és készen álltak, hogy kihallgassák Nigelt és a többiek a Caladesi Lake nudista lakóparkból. Saybold először Nigellel ült le irodájában. Megmutatta neki Konrad Paméla hajtási igazolványát és fényképes Caladesi belépőkártyáját.

— Ez a feleség? — kérdezte.

Nigel alaposan szemügyre vette a fényképet és az igazolványt. Elolvasta a nevet, hosszasan gondolkozott majd eszébe jutott, hogy hova tegye az arcot.

— Nem tudom, hogy feleség-e vagy sem, — mondta, — ez a fiatal hölgy nálunk Konrad Paméla néven van beregisztrálva. Nem kérdeztük, hogy házasok-e vagy sem. Férfiből és nőből álló pár, tagsági kérvényük elfogadása elsőbbségben részesül. A klubunk rendszabályai szerint harminc év alatti nőket azonnal befogadunk. Néha lekáderezünk magányos férfiakat különösen az idősebbeket. De Mr. Osborne nagyon régi tag nálunk, öt, nem, több mint tíz éve ismerjük. Nincs kizárva, hogy a regisztrálást követően házasodtak össze.

Saybold visszavette a jogosítványt. Elmélyülten nézegette a fiatal nő arcvonásait, mintha jellemének sajátosságai arcára volnának írva, azután, mintha nem is lenne lényeges a dolog, megkérdezte.

— Mikor látta utoljára ezt a hölgyet?

Saybold a kérdést csupán rutinból tette fel, egyelőre semmi nem jelezte, hogy esetleg két nő is játszott szerepet a történetekben. A megyei

ingatlankönyvek Osborne Stuartot egyedüli tulajdonosnak jelezték, és igazolták, hogy az öröklakás ki volt fizetve és nem volt rajta semmi jelzálogtartozás.

Közben Becky felhívta az Eastern Airlines légitársaságot és megtudta, hogy a Stuart íróasztalában talált repülőjegy, Konrad Paméla hiányzó jegyével együtt, körülbelül nyolc héttel ezelőtt New York városában lett vásárolva. Paméla retúrjegyét tegnap kora hajnalban valaki használta. A belépőkártya a reggel hét órás járatra lett kiadva, röviddel a Caladesi Lake éjjeliőrhöz bejött telefonhívás után.

Detektív Saybold idáig biztosra vette, hogy Paméla mulatozott a két idős férfival, és amikor eszméletlenül drogozták magukat, megijedt, elszaladt és visszarepült New Yorkba. Bármi oka is volt, hogy pánikba essen, ez a variáció volt a legvalószínűbb. Biztosra véve elméletét, Saybold teljesen meglepődött amit Nigel a következőkben mondott neki.

— Ha jobban meggondolom, — Nigel elgondolkozva simogatta állát, — ezt a hölgyet nem láttam már legalább hat hónapja.

A váratlan megvilágosodás, mint egy szökőár mely megmenti a partra vetett bálnát, pilléként emelte le Saybold válláról a megkeseredett tehetetlenség fertelmes tömegét. Egy eddig nem látott világítótorony gyúlt ki előtte. És egyedül az ő érdeme volt a meglátás, Beckynek ebben semmi szerep sem jutott.

— Hat hónap, — kérdezte, — hát akkor milyen fiatal nővel volt Mr. Osborne az utóbbi időkben?

Nigel még egyszer megnézte a fényképet. Biztosra akart menni. Általában nem figyelte nudista üdülő vendégeinek sajátságos arcvonásait, és Osborne Stuart közelmúlti nyaralótársa legtöbbszörre nyugágyon hevert és arcát eltakarta a floridai nap hevesen tűző sugarai elől. Nigel halálbiztos pontossággal le tudta volna írni bármelyik meztelen hölgy köldökgombjának formáját, vagy más intim testrészének jellegzetességét, de hogy bizonyosra menjen egy arcocska esetében, Billy Joe-t, a drabális ajtónállót kellett segítségül hívnia.

— Ez az a fiatal hölgy, — Nigel mutatta a fényképet Billy Joe-nak, — aki Stuart Osborne társa volt az elmúlt hetekben?

A testes texasi fiatalember zavarba jött és ostoba arccal bámulta a fényképet. Csak most jött rá tévedésére, Konrad Paméla belépőjével, egy ismeretlen nőt engedett be legalább két hónapon keresztül.

— Nem, — mondta bizonytalanul, — nem ez volt. Mr. Osborne valaki mással járt ide.

— Volt annak a valaki másnak, — Nigel idézőjelet csinált ujjából, — érvényes belépője?

— Természetesen, hogy volt.

Nigelt kezdte bosszantani az ajtónálló köntörfalazása és felemelte a hangját.

— Ezt a belépőt használta?

Az erős izomember zavarba jött és motyogni kezdett. — Nem emlékszem, nem vagyok biztos benne.

Nigelt elfutotta a pulykaméreg és rákiabált Billy Joe-ra.

— Mire vársz, ugorj és nézd meg, hogy Mr. Osborne bejelentett-e valaki mást is Paméla Konrádon kívül is.

Billy Joe kiment Nigel irodájából és csak nagy sokára tért vissza.

— Senki mást, — jelentette idegesen, — Stuart nem jelentett be senki mást.

— Rendben van, elmehetsz, — Nigelban forrt az elfojtott düh, — később még beszélek a fejeddel és megmagyarázom, hogy mostantól kezdve hogyan kell ellenőrizned a belépőket.

A bűnügyi dráma új szereplője megújult energiával töltötte el detektív Saybold-ot. Detektív ösztöne és meglátásainak motora nagyobb sebességre kapcsolt és új életet pumpált elfáradt, mindent látott és mindent megpróbált agytekervényeibe. Spekulálva, mint egy zsibvásári eladó nyitás előtt az üres bodegában és meglepetten az ajtaja előtt követelődző vásárlók sokaságától, Saybold így okoskodott.

Tehát két nő van, fontolgatta, a második bejelentetlenül tartózkodott itt. Nem tudjuk, hogy mi lett a másikkal. Nem valószínű, hogy egyidejűleg voltak Stuart lakásában. Az ismeretlen nőnek Miss. Konrad Paméla névre lett kiállítva a repülőjegye és itt meg úgy viselkedett, mintha ő lenne Osborne felesége és nem a leánya. Az eredeti Paméla nincs sehol, eltűnt. Az eset egyre bonyolultabb és érdekesebb lesz. Kettős gyilkosság legalább, de esetleg hármas gyilkosság esete is lehetséges. Kábítószer használat és parázna viselkedés, pontosan össze kell, hogy állítsam a tényeket és mindenből, aki benne van ebben az ügyben, ki kell, hogy húzzam, hogy mi érdemlegeset tudnak.

Reménykedésének csírái, hogy végre megkapja az annyira óhajtott

és elvárt előléptetést, mint záporosó után a bolondgombák a trágyadombon, úgy szaporodtak el agyában.

Többet nem volt szüksége Nigelre. — Maga mehet, — mondta neki nyersen, — egyelőre ennyi elég.

—

Késő estére járóban, körülbelül ugyanabban az időben, amikor Linda felszállt a vonatra Atlantában, értékes új információ érkezett. Jogosítványán keresztül azonosították Konrad Paméla személyazonosságát. Férje hat hónappal ezelőtt jelentette eltűnését a Memphisi rendőrségnek.

Sayboldnak füléig szaladt a szája örömében.— Végre valami haladás, — morogta és feltárcsázta a tudakozót.

— Város és állam, kérem? — szólalt meg köszönés helyett a telefonkezelő.

— Memphis, Tennessee.

— Név?

— Konrad Paméla.

Néhány másodperc múlva, a telefonvállalatot képviselő személytelen női hang lediktálta a számot. Saybold beírta a kapott adatot a sárga Manila dosszié belső borítójára, amit Paméla adatainak nyilvántartására nyitott meg és másodpercnyi késlekedés nélkül felhívta. Este tizenegy óra volt.

Egy borgőzös női hang jelentkezett és unottan kérdezte.

— Na, mi van?

— Konrad Pamélát kérem.

A vonalban lévő nő alig tudott beszélni. A kései hívás és Paméla nevének említése felboríthatta amúgy is labilis lelki egyensúlyát.

— Ki beszél? — nyögte rekedtesen, — mit akar tőle?

Saybold Tom imádta játszani a kemény és határozott hatósági közeg szerepét. Nagyon tetszett neki, ha az emberek ugrottak hangjára és büszke gyönyörrel jelentette be.

— Itt a Pasco megyei rendőrség beszél, Floridából. Hivatalos ügyben akarunk beszélni vele.

A vonal másik oldalán lévő részeg tyúk kezdett eszéhez jönni. —

Várjon egy kicsit, adom a férjét, — mondta és odanyújtotta a kagylót Paméla férjének.

— A feleségedet keresik.

— Ki az? — kérdezte a férj meglepetten.

— Mit tudom én, beszélj vele, de engem hagyj ki az egészből. — felelte a nő és alkoholtól kábult fejét visszaeresztette a párnára.

A férj átvette a kagylót és óvatosan beleszólt.

— Ki keresi Pamélát?

Saybold Tom erősen merte remélni, hogy kezében van a megoldás. Nyilvánvalóan a feleség nem volt ott és a hitvesi ágyban már egy másik nő aludt. Bemutatkozott.

— Itt Detektív Saybold Floridából. Megtaláltuk felesége hajtási igazolványát. Tudja felesége jelenlegi hollétét?

A férjben lényegesen több józanság volt, mint barátnőjében. Világos, érthető hangon válaszolt.

— Fogalmam sincs, hogy merre lehet. Hat hónapja nem hallottam róla. Maga tudja, hogy hol van?

Detektív Saybold nem válaszolt. A férjet nyilvánvalóan hidegen hagyta felesége holléte, és nem mutatott különösebb érdeklődést, hogy megtalálja. Már összeállt egy másik nővel, egy ivócimborával ezúttal. Saybold egyelőre nem tudta, hogy néhány évvel ezelőtt Paméla szülei autóbalesetben meghaltak, Paméla egyetlen gyermek volt és egyetlen élő rokona sem maradt. Saybold mindezt nem tudhatta, de azt az egyetlen érezte, tudta, hogy Pamélát senki sem hiányolja. Kifejezett utálatot érzett a közömbös férj iránt.

— Nem tudom, azt hittem maga tudja. — felelte nyersen és a telefonkagylót ráakasztotta az ellenszenves férjre.

—

Több új információ nem érkezett be az éjszaka folyamán. Saybold más ügyekkel foglalta le magát. A Caladesi Lake esetre megnyitott iratdossziét íróasztalának legtávolabbi sarkába tolta. Hajnal felé hazament, de kora délután ismét íróasztalánál ült. A Caladesi esetet csak néhány nap múlva vette ismét kézbe, amikor a megyei halottkémtől és az FBI központi személynyilvántartásától beérkeztek a jelentések. Leült,

kávét töltött magának és elkezdte olvasni a beszámolókat.

A megyei hullaházban elvégzett boncvizsgálat eredményei megerősítették Saybold gyanúját. Osborne and Mackenzie halálát idegrendszerük depressziója és az abból eredő légzési elégtelenség okozta. A halál közvetlen oka, szokatlanul nagy mennyiségű kokain beszívásából eredendő tüdő ödéma. Az exitus pontos idejét nem lehetett pontosabban megállapítani, valamikor éjjel három és reggel hét óra között történhetett az események éjszakáján. Saybold joggal következtethette, hogy mindkét férfi tapasztalatlan kábítószeres volt és kezdeti eufóriájukban és kellemes hallucinációik hatása alatt nem tudták mikor lesz elég a sok jóból.

Mackenzie büntetlen előéletűnek bizonyult. A haditengerészetnél vadászpilóta volt és ujjlenyomatait könnyen meglették a polgári nyilvántartás archívumai között. A bűnügyi részlegnél nem voltak adatok Mackenzie Johnny-ről. Múltja teljesen tiszta volt, kábítószereséről, de más okból sem, soha nem volt letartóztatva.

Osborne Stuartról ezzel szemben mind a polgári és mind a bűnügyi irattárnál találtak adatokat. Mint a posta, az US Mail alkalmazottjának adatai, ujjlenyomatai megvoltak a polgári nyilvántartásban. A bűnügyi rendszerben azonban, Osborne Stuart ujjlenyomatai egy lényegesen vastagabb dossziéhoz vezettek, melyet az FBI pénzügyi nyomozó részlege tartott fent személyéről.

A detektív elkezdte olvasni a sűrűn telegépelt lapokat és a szeme fennakadt. Hanyag testtartása sportossá vált és feszült figyelem ült az arcára. Az államszövetség több államára kiterjedő eset állt az előtte kiterített papírokon.

Az FBI külön dossziét vezetett Osborne Stuartról, bár a férfi soha nem volt vádolva semmi bűnténnyel és bíróságon sem lett soha elítélve. Első esete, nem tartozott lényegében az FBI munkájához. A régen lezárt esetet csak a rekordtartás kedvéért őrizték a többi iratok között. Stuart gyanúsított volt feleségének 35 évvel ezelőtti halálesetében, de terhelő evidencia hiányában eljárás soha nem indult ellene és a titokzatos gyilkossági eset mind a mai napig megoldatlan maradt. A második eset lényegesen fontosabb volt a federációs nyomozóiroda számára. A vastag dosszié részletes adatokat tartalmazott Stuart szerepéről egy komoly összegű sikkasztási esetben, melyet az iroda egy Chicagói

bankalkalmazott ellen indított. Bár az illető nő bűnössége be lett bizonyítva és törvényszéken el is lett ítélve, és évekkel később meghalt a börtönben, a lopott pénz oroszlánrésze soha nem került elő. Stuart közeli kapcsolatban volt a hölgygel, évekig szeretők voltak, de a kiterjedt méretű csalásban az FBI soha nem tudta bizonyítani Stuart szerepét. Stuart, életében másodszor, nem volt vádolva és nem lett elítélve egy büntetben melyhez nyilvánvalóan köze volt. Eleinte ugyan komoly gyanú alatt állott és az FBI éveken át számon tartotta viselt dolgait és tevékenységét, de a hosszú évek után az eset lassan feledésbe merült és a vastag dosszié csak a port fogta a raktárépület pincéjében, bár a hiányzó összeg keresését és behajtását az FBI soha nem adta fel véglegesen.

Detektív Saybold részletesen studírozta a jelentés részleteit és külön figyelmet szentelt a jelenlegi bűneset helyszínén talált bizonyítékoknak. A különféle laboratóriumokból beérkezett jelentések igazolták kezdeti feltevéseit. Az egész lakásban egyetlen ujjlenyomatot sem találtak, még csak Osbornét vagy Mackenziét sem. Nyilvánvalóan valaki elég ravasz volt ahhoz, hogy minden felületet letöröljön, és minden nyomot eltüntessen. Nagyon gyanús volt az eset, egy kámforrá vált fiatal feleség, ráadásul egy második nő is hiányzik és sehol egyetlen ujjlenyomat. Sehol egy leesett hajszál, kivéve az ipari ragasztószalagra ragadt szőrök. Semmi szemét, de még csak egy porszem sem az egész lakásban. Akárki tüntette el a bűnnyomokat, rengeteg időt tölthetett vele és nyomós oka lehetett. Az ügy ritka tökéletes esete volt az evidencia átrendezésnek és adathamisításnak.

Saybold joggal gondolhatta, hogy ez a valaki, valószínűleg valamelyik fiatal nő, túlélte a vad drogmulatozást és lelépett, nyilvánvalóan azért, mert valami köze volt a két lakástulajdonos halálesetéhez. Betörésre és azt követő rablásra semmi jel nem mutatott. Az ajtót nem feszítették ki és az ablakokat nem törték be és Stuart pénztárcája is érintetlenül hevert a földön, bár egyetlen bankjegy sem volt benne. A konyhán kívül sehol nem voltak jelek, hogy valaki itt lázasan kutatott volna valami után.

— A feleség vagy az ágyas, — Saybold cinikus mosollyal dörmögte orra alatt, — akárki volt, biztosan tudta, hogy mi hol van.

Meg kellett, hogy találja a hiányzó feleséget, Saybold gondolta, a kriminális felelősség kutatásának minden szála a nő felé vezet.

Saybold jól tudta, hogy kriminológiában nincsenek véletlenek. A hatóság már egyszer gyanúsította Osborne-t felesége meggyilkolásában, és a gazember megúszta az esetet. Most, hogy ismét bele lett keveredve egy fiatal nő eltűnésébe, szadizmus és machizmus elkövetésének lehetőségével egybekötve, és ráadásul egy harmadik nő is hiányzik, ez a három eset nem lehetett véletlen és egymástól független.

Saybold nem írhatta le Osborne és Mackenzie meggyilkolásának gyanúját. A két férfi nem ölte meg saját magát. Lehet, hogy túl sok kokaint szívtak fel orrukba, de az nagyon ritkán esik meg, hogy drogosok életveszélyesen nagy mennyiséget szortyogtatnak és meghalnak, különösen nem ketten egyszerre és nem ugyanazon a helyen. Akárhogy is volt, a kulcskérdés megmaradt. Ki volt lekötözve a ragasztószalaggal, ki követte el a lekötözést, hol van Paméla és ki a harmadik személy, ha nem ő? Ki törölte le az ujjlenyomatokat és ki szerezte be a nem kis mennyiségű kokaint? A feljegyzett leletek szokatlanul hanyagsággal széjjelszórt fehér porról tanúskodtak, amiből bőven maradt az áldozatok orra és szája körül, és ami vastagon, nem abszorbeált módon megmaradt orrlukjaikban és légző csöveikben. Nagyon sietős lehetett nekik, hogy felszipókázzanak egy több decire való kokaincsomagot, de az is lehet, hogy valaki segített nekik, hogy hamarabb bevégezzék a feladatot.

Paméláról sehol nem volt ujjlenyomat nyilvántartás. Már hat hónapja nem látta senki. Állandóan változtatta nevét, Mrs. Konradról Miss. Osborne-ra, majd Mrs. Osborne-ra. Sayboldnak volt fényképe Mrs. Konradról, de nem Miss. vagy Mrs. Osborne-ról. Sayboldnak nyomos oka volt, hogy gyanúsítsa, hogy Mrs. Konrad vagy Paméla már halott, Stuart gyilkolhatta meg és igazolványait az új áldozat törbeccsalására használta, de az új áldozat nem tartotta be a játékszabályokat, lehet, hogy megölte a két férfit, lelépett és visszament onnan ahonnan jött, New York City-be. Osborne lehet, hogy megérdemelte korai kimúlását, de senki sem gyakorolhatja a törvényt maga szakállára. Stuart nagyon jól tudta, hogy a feltételezett második Mrs. Osborne-t valahogy meg kell találnia.

Nem adhatott a serifnek beszámolót, amelyben az állt, hogy a kettős gyilkosság indokolt volt, a gyilkost nem tudtuk kézre keríteni, még csak személyazonosságát sem voltunk képesek megállapítani, de futni hagyjuk, mivel röviddel a gyilkosságok előtt szegényke egy székhez volt hozzákötözve ragasztószalaggal. Nem, ezt nem lehetett volna beadni serif

O'Connor-nak. Egy ilyenfajta rendőri jelentés és detektív Saybold búcsút mondhat kapitányi előléptetésének. Valószínűleg örökre, mert Saybold nem nagyon állt messzire attól a státusztól, ahol, és amikor a hozzá hasonlókat rendszerint kibuktatták állásukból. Most kellett megnyomnia a dolgot, és felépítenie egy megcáfolatlan bűnvádi esetet vagy rövidesen élvezhette az ideje előtt kiutalt alacsony nyugdíjat vagy leszázalékolást.

Saybold újfent kérelmezte a nemzeti nyilvántartást, hogy adják ki neki az utolsó hat hónap folyamán talált azonosíthatatlan női holttestek adatait. Elsőnek Pamélát, akinek hajtási engedélye a birtokában volt, őt akarta megtalálni. A két halott férfi nem érdekelte, a megmerevedett hullák maradtak ott, ahová letették őket, a hideg hullaházban. A második fiatal nő, valószínűleg azt gondolta, hogy sikeresen meglépett és jelenleg valahol biztonságban érezi magát odahaza, és nem tételezi fel, hogy a detektív főhadnagynak esze ágában sincs, hogy futni hagyja. Sayboldnak minden szándéka megvolt, hogy kikutassa, hogy mit tett a nő, mibe keveredett bele és miért nem értesítette a rendőrséget, főleg akkor, ha valaki fizikailag bántalmazta Floridában.

A legjobb lehetőségnek az látszott, hogy a második nő szerezte be a kábítószer, amit a két halott beszípókázott. Ezen a nyomon indulva bizonyára el tudja majd kapni. Saybold feltárcsázta a Floridai Kábítószer Vizsgálati laboratóriumot és kérelmezte az evidenciában tartott drog analizálását és eredetének megállapítását. Megállapította, hogy a két feladat esetleg néhány napot is igénybe fog venni, senkit sem fenyegetett semmi közvetlen veszély és egyelőre semmi más érdemlegeset nem tudott tenni az ügyben. Nyugodtan félretehetette a Caladesi esetet.

Hátradőlt székében és nagyképűen utasította Beckyt, hogy rakja rendbe a dossziékat, semmisítse meg az összes felesleges másolatot és gépelje le a beszélgetésekről és kihallgatásokról készített kézzel írt jegyzeteket.

—

Pufogva és morogva, mint egy rossz motor melynek karburátorában égett korom rakódott, Becky nekiállt, hogy elvégezze a feladatot. Magában mérgelődve fontolgatta a lehetőséget és a következményeket, ha megkerülné partnerét és feje felett átlépve közvetlenül a rendőrfőnökkel dolgozna tovább az eseten. De Becky nem

volt ilyenfajta aljasságra képes. Megértette Tom megkeseredettségét és türelmes volt, mint fiatal rendőrnőnek, neki még temérdek ideje volt a rendőrségi ranglistán való emelkedésre.

Egy héttel később, detektív Saybold értesítést kapott, hogy áruhában dolgozó kábítószer rendőrügynökök azonosították Stuartot, hogy körülbelül két héttel a kettős gyilkosság előtt Ybor Cityben húszdekányi kokaint vásárolt egy ismert drogkereskedőtől, akit már régóta megfigyelés alatt tartott a kábítószer forgalmat vizsgáló ügynökség helybeli kopója.

Saybold elégedetten törölte ki a kábítószer szállító személyt, mint a gyilkosságba belekeverhető gyanúsított egyén létezését. A fiatal nő, aki letépte kötelékeit és megszökött, nem szolgáltatta a gyilkos kokaint az áldozatoknak. Mindössze elég szerencsés volt, hogy megmentse a saját bőrét. Valószínűleg a nőcske is felszívott az orrába egy kis örömport és valahogy beleegyezett, hogy szexezzen a két beteges férfivel. Ki várhatta volna el tőle, hogy ott maradjon, amikor a dolgok rosszra fordultak? Nem lehetett egy gonoszlelkű személy, hiszen ő volt, aki a repülőtérrel telefonált és felhívta a Caladesi Lake igazgatóságának figyelmét a történetekre? A két halott fickót valószínűleg még meg lehetett volna menteni, ha Caladesi idejében utánajárt volna a dolgoknak.

Ezzel kapcsolatban csak egy kérdés maradt válaszolatlanul, miért szívtak be ennyi temérdek kokaint az áldozatok és miért egy szusszantásra csinálták.

Ismét eltelt néhány nap és Saybold kezébe kapta a jelentést, amely tartalmazta az utóbbi hat hónap alatt Tampa környékén talált, idáig azonosíthatatlan emberi maradványok listáját. A vizsgálat részeként az ismeretlen áldozatok fogsoraiból összeállított lenyomatok képeit a laboratórium összehasonlította Konrad Pamela Memphisből beszerzett fogászati rekordjaival.

Mr. Konrad, Pamela férje is több hajlandóságot kezdett mutatni a rendőrséggel való együtt működésre, amikor felesége meggyilkolásának gyanúja felmerült. Detektívek, nyomozó ügynökök és felesketett serif segédek temérdek munkaórát fektettek be a vizsgálatba és hamarosan pozitív eredmények kezdtek a felszínre bukkanni.

Három hónappal ezelőtt egy fiatal nőnek a koponyája, és néhány csontmaradvány került elő a tóparti iszapból a Withlacooche

természetvédelmi park területén. A koponyán egyetlen lány szövetfoszlány sem volt található, de a fogak szinte teljes épségben megmaradtak. Az Állami Patológiai vizsgálóiroda, Tallahassee-ben gondosan elraktározta a koponyát, arra az esetre, ha az áldozatot valaki keresni fogja.

A nyomozók kérésére a fogászati patológus összevetette a találatokat a Memphisből bejött fogászati adatokkal és minden kétséget kizáróan megállapította, hogy az ismeretlen áldozat valóban Konrad Paméla.

Ezzel az információval Saybold végleges formába tudta önteni nyomozói jelentését és a következőképpen összegezte az idáig leszögezhető tényeket:

1. Paméla meg lett gyilkolva és testét bedobták a Withlacooche természetvédelmi park legnagyobb tavába.
2. A gyilkossággal leginkább Osborne Stuartot lehetett gyanúsítani. Paméla igazolványait az ő lakóhelyén találták meg ahol Osborne volt az öröklakás egyedüli tulajdonosa.
3. Osborne New York Cityben is tartott rezidenciát, ahol a Bronxban kedvezményes lakbérű lakása volt. Osborne nemrégiben ment nyugdíjba az amerikai postaszolgálattól.
4. Mr. Osborne halott volt és nyilvánvalóan nem védhette magát és nem adhatott magyarázatot arra, hogy miért volt Konrad Paméla jogosítványa nála, hat hónappal az után, hogy a fiatal hölgyet utoljára látták a Caladesi Lake nudista telepen. A vád nem hallgathatta ki Mr. Osborne-t, a védelem nem védhette meg és az esküdtek kara nem hozhatott ellene elmarasztaló ítéletet.
5. Mackenzie John-nak nem sok köze nem volt az egészhez; mindössze annyi, hogy balszerencséjére Osborne-nal együtt szipókázta a kokaint.

6. Az idáig nem azonosítható második nőszemélyt sehol nem lehetett megtalálni. Valószínűleg már régen és véglegesen elhagyta Florida államot. Ha még meg is találnák valahol, a nő a Floridai rendőrség hatáskörén kívül esne. Kiadatási rendeletet nem lehetne alkalmazni ellene, nem lehetne olyan bírót találni, aki helytálló bizonyíték nélkül úgy döntene, hogy a nő ott volt a bűntett színhelyén és elkövetett valamilyen bűntettet. Ezen idáig még nem volt pozitív bizonyíték, ami a bűntett helyszínére azonosította volna a második nőt.
7. Osborne Stuartnak szerepe volt egy évekkel ezelőtt történt bankpénz sikkasztási esetben, de bizonyíték hiányában eljárás soha nem indult ellene.

Saybold átnyújtotta a listát Beckynek. Soha nem ismerte volna be, de még csak saját magának sem, hogy nem bízott saját logikájában és következtetéseiben és tudata alatt elismerte Becky magasabb rendű intelligenciáját és ki kellett, hogy kérje a fiatal rendőrnő véleményét.

Becky átolvasta a tények összefoglalását leíró jegyzetet és öt perc múlva visszaadta néhány keresetlen szóval kifejezett, egyszerű, de mégis okosan hangzó megfigyelés kihangsúlyozásával.

— Úgy látom, hogy az események egyetlen életben maradt tagját maga futni engedi. Az illető nyilvánvalóan bűnös valamiben. Nem tudjuk, hogy hova bújt el. Miért nem követjük a pénz nyomát? Miért nem javasolja az FBI bekapcsolódását? Ha maga nem javasolja, amúgy is át fogják adni az ügyet a szövetségi nyomozóknak és semmi elismerést nem fog kapni idáig végzett nyomozói munkájáért.

Becky befejezte monológját és eltolta magától a kimutatást, mintha többet egyáltalán nem érdekelne az ügy és nem lenne semmi szándéka, hogy továbbra is kivegye részét a nyomozásban.

Öregdetektív, Saybold Thomas megdöbbsen és elfutotta a pulykaméreg. Becky már megint jól megcsinálta. Ő, Tom végezte el az összes nehéz munkát, összeszedte és elrendezte a bizonyítékokat, beszerzett minden lehetséges információt, és akkor jön Becky, felületesen átnézi az összegezést és elhalász minden elismerést. Erről semmi kétsége

nem lehet, az aljasság el lett követve. Nem öneki, Tomnak ötlött az eszébe, hogy javasolja az FBI szerepét. Becky javasolta. Most már egyedül csak az erkölcsi rombolás nagyságát lehetett csökkenteni, az ördög már kiszabadult a zsákból, nem volt más mit csinálni, egyedül csak az üres zsák száját próbálhatta bekötni.

— Az FBI, — mondta Tom rekedten, — saját maga kell, hogy elhatározza, hogy akarnak-e követni egy kihúlt, régi nyomot.

Tom akadékoskodása módfelett bosszantotta Becky Bannistert, de nem akart versengeni vele, hogy ki tud messzebbre pisilni. Tudta, hogy Tom azzal vádolja, hogy a tűzből saját magának akarja kikaparni a gesztenyét. De Tom alaposan tévedett, ha így látta a dolgot. Becky nem tartotta magát egy alantas, manipuláló személynek. Egy egyenes gerincű rendőrnő, Becky nem akart semmi mást elérni, egyedül csak bűnösöket akart elkapni. Elismerte, hogy Tom végezte el a munka dandárját. Miért tulajdonítson el valamit, ami nem az ő érdeme? Miért nem akarja ez a balfácán, hogy a saját munkájáért bekasznizza az elismerést?

— Akkor is javasolja, — folytatta, — jobban fog kinézni, ha beleírja a jelentésébe. Máskülönben ez a maga szexi gyilkosnője, bocsánat a gyanúsított, minden baj nélkül lelép és büntetlenül megússza dolgot.

Detektív Saybold Tamás már évekkel elvesztette minden önbecsülését. Akkor, amikor úgy határozott, hogy mégis megtartja állását miután korrupt kollegáit feljelentette és az árulkodás visszafele sült el. Ugyan megtartotta állását, hogy átmentse nyugdíját, de be kellett, hogy fogja száját és meg kellett húznia magát. Nem volt vesztenivalója, minden lelkiismeret furdalás nélkül kihagyta Becky nevét a jelentésből. Újragépelte a szöveget és belevette, hogy javasolja az FBI értesítését, és kihangsúlyozta a sikkasztott pénzösszeg jelentőségét a gyilkossági ügy rejtélyének megoldásában. Jobban hangzott, mint az eredeti javaslat, de Tom, ennek ellenére csalódottságot érzett. A Caladesi eset nem cseperedett fel egy hatalmas ügybe és, hacsak az idáig nem azonosított nőszemély nem jön vissza magától Floridába, letartóztatása hatáskörén kívül esik.

Tom hatalmasat sóhajtott, aláírta a jelentést, majd hirtelen ötlettel odaadta Beckynek.

— Írja alá maga is, — mondta fáradtan, — mintha együtt csináltuk

volna a nyomozást. Végeredményben az FBI a maga ötlete volt.

Becky megrázta a fejét. Sokkal jobban respektálta öreg partnerét, mint az valaha is gondolni merete volna. Mosolygott, de hidegen és megközelíthetetlenül, mint egy igazi, ellentmondás nem tűrő, keményfából faragott női rendőr.

— Nem akarom aláírni. Legyen az egész jelentés a maga érdeme.

— Biztos abban, hogy nem akarja?

— Biztos, az ismeretlen nő személye engem nem érdekel. Magát érdekli és biztos vagyok benne, hogy nagyon boldog lesz az illető, amikor tiszteletét teszi nála a Szövetségi Fegyház látogatóhalljában. Imádni fogja azért, amiket megtett érdekében.

Erre Saybold Tom nem volt, hogy mit válaszoljon, vállat vont, lezárta a borítékot és elpostázta a jelentést a Pasco megyei serif központi irodájába, New Port Richey városába. Miután a riport elhagyta helybeli prefektusukat Tom próbálta kiengesztelni Beckyt, de a fiatal detektív nő nem volt hangulatban és nem viszonzta a mosolyát.

Becky joggal gondolta, azzal hogy engedte Sayboldnak learatni az összes babért, ő megtette azt, ami a kötelessége volt és a rendőrség nem fizetett neki eleget ahhoz, hogy barátságos legyen a gusztustalan vénemberhez. Detektív főhadnagy Saybold temérdek erőfeszítést fektetett bele ebbe a nyomozásba, és mégis nem nyert semmit, csak elmulasztott egy újabb alkalmat, hogy barátságot kössön fiatal partnerével.

—

Két nappal később Saybold telefonhívást kapott a seriftől, Serif O'Connor kitűnő hangulatban volt, ami alaposan meglepte Sayboldot.

— Tom, — a serif áradozott, — jelentésedet felküldtük Washingtonba az FBI-hoz. Kitűnő ötlet volt javasolni, hogy bevonjuk a szövetségiakat a vizsgálatba és az egyszerűen zseniális, hogy rámutattál arra a régi sikkasztási esetre. Thomas, te vagy a legkiválóbb detektívem. A szövetségiaknál valóban van egy feltáratlan esett az egyik áldozattal kapcsolatban. Az esett még mindig megoldatlan és üzenték, ez egy kitűnő alkalom, hogy újra nyissák az esetet, átkutassák Osborne lakását és felszínre hozzák bank ügyleteinek titkait.

— Remekül hangzik, — Saybold felelte óvatosan, — így legalább

a felelősség le lett véve az én vállamról.

De O'Connor serif nem hagyta ennyiben. — Tom, — folytatta beszédjét. — Nem említetted, hogy kérnünk kellene a női gyanúsított kiadást Floridába, gondolom, hogy nyomós okod volt rá.

Thomas lábai elgyengültek, a felismerés belefagyasztotta a szót. Miért nem javasolta a nő kikérését? Ez már a vég, gondolta lemondóan, már megint eltolta az egészet. Utolsó esélyét is elszalasztotta, hogy kiértemelje az előléptetést.

Tom hallgatott, de a serif tovább lelkenedett. — De tudom, hogy igazad van. Még nem ismerjük a gyanúsított személyazonosságát és hollétét. Még az is lehet, hogy mindig Floridában van. Még csak egy fényképünk sincs róla. Nincsenek meg az ujjlenyomatai. Ez a titokzatos nő nagyon számító és ravasz. Ez lényegesebben veszélyesebbé teszi. Itt van a kutya elásva. Mennyire igazad van. A gyanúsítottat találja meg csak az FBI, és ha végeztek vele, mi majd akkor fogjuk ide lehozatni bilincsekben, és vádolni fogjuk evidenciahamisítással, kettős gyilkossággal, kábítószer kereskedéssel, és mindent rá fogunk kenni, amit beleírtál a riportodba.

Mintha újra támadt volna a szél egy csendes tengeren és felduzzasztotta volna Tom petyhüdtlen lógó vitorláját. Lehetséges, hogy ez a szerencsétlen mulasztás ügyes tervezetésnek látszik serif O'Connor szemében? Izgatottan fontolgatta esélyeit, de hallgatott és hagyta, hogy a serif befejezze öncsodáló, szóbeli hasmenését.

— Így van, és nagyon korrekt, — a serif hangja vadul harsogott keresztül a dróton. — Nem a mi kötelességünk, hogy az FDIC, a nemzeti bankbiztosító ügyeit mi vizsgálgassuk. Semmi esélyünk arra, hogy kiadassuk ezt a nőt, mielőtt az FBI elkapja. Remek munka, öregfiú. Köszönet a remek beszámolóért. Az ügyet mindenesetre tartsd életben. Lesz egy pár jó szavam érdekedben. Ne gondold, hogy mi nem tudunk az érdemeidről. Már régen meg kellett volna, hogy kapjad azt a kapitányi előléptetést. De ne félj, munkálkodom rajta. Köszönet mindenért. Viszonhallásra.

Saybold nagyokat nyelt és hallgatott, nem akarta félbeszakítani főnökét és nagyon örült, amikor az abbahagyta szónoklatát és elbúcsúzott.

—

Főnökének dicséretekkel elhalmozott szószátyárkodása rettenetesen összezagyválta Saybold gondolkozását. — A csillagok állása kedvezőbbre fordult és szerencsés karma fogadott párfogásába, — morogta miután letette a telefont. — Stuart dossziéját íróasztalom legfelsőbb fiókjában fogom tartani, és vigyázó szemekkel fogom követni a fejleményeket. Jelentős mennyiségű hiányzó pénz, ez a téma mindenkit érdekel. Együttműködni az FBI irodával, még tökéletesebb. Hamarosan viselni fogom azt a jól megérdemelt rendőrkapitányi egyenruhát.

Huszonegyedik Fejezet

Az FBI Bronxi kirendeltségén Collins Frank, rangidős helybeli vezérügynök, kezébe vette Saybold Thomas jelentését és gondosan Osborne Stuart pormacska szennyezte régi dossziéja mellé helyezte, amit pár napja kapott a Szövetségi Nyomozó Iroda Információ Források részlegétől, Washington D.C.-ből.

Megrögzött szokása szerint Collins egyik cigarettáról a másikkra gyújtott és ábrándjaiba merülve órákon át mozdulatlanul maradva az üres levegőt látszott bámulni. Bárki joggal gondolhatta volna, hogy Frank csak vesztegeti a drága jó időt, de Frank ilyen alkalmakkor tudott a legvilágosabban gondolkodni, akkor, ha hullőszemű tekintetét egy üres pontra szegezte.

Frank elgondolkodva eregette a füstkarikákat, apró dohánytöredékeket nyelvével lepöccentett ajkairól, és cigarettájából hosszú, sziszegő slukkot szívott le mélyen a tüdejére. Olvasni kezdett. Intelligensen csillogó szemei figyelmesen összpontosítottak a szövegre. Széles látókörével figyelmesen elemezve a részleteket mohón nyelte az információt, ahogy az oldalakat egymás után lassan forgatta. Időnként jegyzetelt egy vonalazott sárga lapokból álló írófüzetre, amit most vett ki az írószekrényből, és leírta megfigyeléseit.

Félúton a vastag file közepén megállt, elővett egy másik koporsószögnek becézett erős cigarettát és elgondolkozva mérlegelte, hogy az új feladaton kívül, már ezen idáig is mennyire temérdek munka áll előtte. A különböző államszövetségi szintű törvény betartatási feladatoknak temérdek sokaságát kellett, hogy végezze. A szervezett bűnözők csoportjainak üldözése, a kábítószer kereskedő hálózatok lebuktatása, szakszervezeti visszaélések és a sikkasztott pénzek tisztára mosásának leleplezése, beleértve az országos méretű pénzügyi csalásokat és a polgárjogok megsértésének visszataszító eseteit, ezek mind beletartoztak hatáskörébe.

Mint mindig, most is aggódva mérlegelte a feladatok elvégzésére hozzá beosztott fiatalok rátermettségét. Az iskolákból és az előkészítő intézményekből nemrégiben kikerült újoncok, gondolta, mennyire tapasztalatlanok és alkalmatlanok, hogy bárminemű komoly megbízatást elvégezzenek. Nem bízhatta rájuk egy új ügy elindítását, Collins meggyőződéssel állította, hogy a zöldfülűek csak utasítások követésére alkalmasak, és csak a rutinszerűen szükséges, bár időrabló vizsgálati munkákra lehet használni őket.

Egyelőre nem akarta értesíteni a Manhattani Regionális FBI kirendeltségen székelő brigádfőnökét. Collins Frank kételkedés nélkül hitte és gyakorolta elméletét, hogy senkinek se áruljon el több információt, mint amennyi abszolúte szükséges az illető munkájának elvégzéséhez.

Szokásból kiindulva, vagy felbosszantva a törvényszegők csoportjainak pusztá létezésétől, Collins állandóan vakargatta kopaszodó fejbőrét, ami méltóságteljes állapot nyilvánvaló tanúbizonysága volt a harminc kemény évnek, melyet életéből a szövetségi nyomozóirodának már ezen idáig odaadón feláldozott. Egy bagatell, de mégis bosszantó kihívás volt ez az új eset és Frank próbálta kiagyalni, hogy hogyan kövesse nyomon, hatékonyan és hatásosan, de ideje vesztegetése nélkül, ezt a régen kihűlt és nemzeti viszonylatban aprócska pénzsikkasztási ügyet.

Ezen az új eseten kívül sok más, ennél sokkal aktuálisabb és érdemlegesebb munka érte el íróasztalát, különösen itt, ebben a Bronxi fennhatóságban. De szüksézá ember lévén, Collins nem panaszkodott. Ha nem volt nagyon muszáj, nem is szólt senkihez. Ez a pitiáneren alacsonyrendű esetet mélyen méltóságán alulinak tartotta, de Collins jól tudta, éppen annyi időt fog áldozni rá, amennyi szükséges, hogy elkapja a bűnöst, ugyanúgy, mint bármely más és minden szövetségi törvény megszegőjét. A többletmunka nem ijesztette el, hiszen soha nem ment haza öt órakor és a negyven órára korlátozott munkahét koncepciója számára ismeretlen fogalom volt.

Egy órányi elmélyült elmélkedés és tervezgetés után, Collins döntött. Ki fog menni az épülethez ahol Osborne Stuart olcsó, lakbér stabilizációs apartmanja van.

Lement a parkolóba kivette a kocsiját és elhajtott Osborne

épületéhez. Kocsiját az utcai tűzcsap melletti tiltott parkoló zónában hagyta és szemügyre vette a negyvenéves épületet, amelyen erősen látszott az idő vasfoga és a gondosan szerető tulajdonos karbantartó figyelmének sajnálatos hiánya. Egy fél utcahossznyit lesétált az épület mellett, visszajött és megvetően dörögte.

— Hát ilyen helyen kell, hogy éljen egy becsületes sikkasztó, aki két vérfagyasztóan káprázatos milliót csalt ki az adófizetők zsebéből.

Cigarettájából még egy nagyot szívott, a földre dobott csikket eltaposta cipőjének orrával és megnyomta a csengőgombot melyre *házmesterlakás* volt apró betűkkel stemplizve.

—

A csengő hangjára Mary a házmesterné kijött a lakásából, keresztülcsozogott a lobby csempepadlóján, hogy személyesen nézze meg, hogy ki van a főbejárati ajtónál. Nagycsontú és zsírosan kipárnázott nőszemély, aki első ifjúságát már évtizedekkel ezelőtt maga mögött hagyta, Mary lassan és méltóságteljes kényelemmel mozdult előre. Kikukucskált az ajtóba vágott kerek nézőüvegen és gyanakvó hangon kérdezte.

— Ki maga és mit akar?

Az apró üvegablakon keresztül Frank megvillantotta rendőri emblémáját és bemutatkozott. — Collins Frank, nyomozó.

A cím és a név azonnal felkeltette Mary érdeklődését. Gyanúja semmivé lett, habozás nélkül szélesre tárta az ajtót és egyetlen másodpercen belül, házi slafrokjában és kitaposott papucsában díszelegve, ott állt Collins előtt. Frank rávigyorgott Maryre, széjjelnyitotta fényképes FBI igazolványát és hagyta, hogy Mary közelebbről megnézzé.

— FBI, — mondta nagyképűen, — bejöhetek?

A nagyvonalúan hangzó gesztus levette a lábáról Maryt. Az FBI nyomozó udvariassága kétséget kizáróan bizonyította, hogy ebben a házban ő képviselte a lakókat és az FBI, de bármilyen más hatóság is ehhez méltóan megadja a neki kijáró tiszteletet. Sokáig bámulta a fényképes FBI könyvecskét, bár, mivel elfelejtette magával hozni olvasó szemüvegét nem látott semmi mást, csak elmosódott foltokat.

Buzgóságában nem vette észre, hogy az ügynök alaposan szemügyre veszi és felméri karakterét, ameddig figyelmét az igazolvánnyal ügyesen elterelte. Elegendőnek vélt idő után, Mary abbahagyta a fókuszról kiment valami nézését és feltekintett. Széles, malacfej kinézetű arcára barátságosan üdvözlő mosoly derült és hangja kárörvendően vidám lett.

— Ki van benn a slamasztikában? — kérdezte és boldog volt, mintha megnyerte volna a Reader's Digest, a kivonatos könyveket kiadásító olvasóklub által hirdetett pályázat milliódolláros főnyereményét. Valóban, ha mesélésről volt szó, Mary maga is kimeríthetetlen kútforrása volt mindenféle rémhíreknek és pletykáknak és egyedül annak élt, hogy tülökforma vastag orrát szemtelenül beleütötte mások dolgába.

—

Első találkozásuk után néhány perccel, Frank tisztában volt azzal, hogy Mary kicsoda és milyen az alaptermészete, és tudta, hogy hogyan kezelje és, hogy hogyan szedje ki belőle az információt anélkül, hogy jövetelének céljából túlságosan sokat eláruljon.

— Megengedi, hogy bemenjek? — kérdezte, — és feltegyek magának néhány kérdést.

Egy beavatott bizalmas mosolyával és megjátszva az alakoskodó tiszteletet, Mary bólintott és petyhüdt karjait szélesre tárva befele intette az FBI ügynököt.

— Jöjjön be a lakásomba, — mondta, — nálam nyugodtan beszélgethetünk.

Átsétáltak a bejárat hall terjedelmes termén és hátramentek a sarokba ahol a házmesterlakás volt. Mary nagyon remélte, hogy a lakók közül valaki megjelenik, kilép a felvonóból és meglátja, ahogy ő a lakása felé kísér egy magas rangúnak látszó szövetségi nyomozót.

Bent a lakásban, Mary az ebédlőbe vezette Collinst és székkal kínálta. Mary nagyon rátarti volt arra, hogy ő mindig tudta, hogy hogyan kell respektálni egy ilyen magas rangú és exkluzív látogatót. Hiszen ez nem az első eset volt, hogy hasonlóan disztिंगvált vendéget volt alkalma behívni lakásába és elbeszélgetni vele.

— Miben lehetek a szolgálatára? — Mary kérdezte fontoskodóan.

— Szeretnék körülnézni Osborne Stuart lakásában.

— Mr. Osborne nincs odahaza. Már legalább tíz hete, hogy vakáción van.

— Tudom, de akkor is szeretnék felmenni hozzá. Ha kell, visszajövök házkutatási paranccsal és tíz speciális ügynökkel, de jobban szeretném kettőnk között, baráti alapon elintézni a dolgot.

Ez indokolatlan bizalmatlanságnak hangzott. Ilyet feltételezni, hogy ő ne akarna segíteni és együttműködni a törvény erőivel. Lehetetlenség, ezt a félreértést azonnal tisztázni kell. Mary előretolta holdvilágszerűen mosolygós arcát, modora egy frissen felesketett federációs segédrendőr viselkedésével vetekedett és kiengesztelő hangon válaszolt.

— Semmi probléma, nincs szükség nagyágyúk bevetésére, én felviszem magát Mr. Osborne lakásába. — Mary válaszolta és bár a törvény képviselőinek imádata és a botrányok élvezete lángoló betűkkel volt arcára írva, mégsem tudta megállni, hogy kíváncsi ösztökéléssel hangjában meg ne kérdezze.

— Ha szabad kérdezmem, mit csinált Mr. Osborne?

— Semmi lényegbevágót, — Collins felelte, elkerülve az egyenes választ, — egy másik esettel kapcsolatban keresünk bizonyítékokat és szerettem volna kitapogatni, hogy szükséges lesz e, hogy Mr. Osborne-t is belekeverjük az ügybe. Csak egy gyors és felületes pillantást szeretnék vetni lakhelyére.

Mary csalódottan tétozott. Néhány másodperc türelmi idő után Collins vére felforrt és most már haragosan, és türelmetlen hangon követelte.

— Hát akkor gyérünk, remélem, hogy van kulcsa a lakáshoz?

A felismerés, hogy itt nem egy véres és golyózáporral tarkított bűnügyi esetről volt szó, és hogy az FBI ügynök nem avatta bele az intim részletekbe, lehűtötte Mary lelkesedését. Elbiggyesztette száját, és haragosan, mint egy lázadó kamasz igent mondott és intett Collinsnak.

— Jöjjön velem, — mondta, — felviszem az ötödikre.

Az ötödik emeleten Mary kinyitotta az ajtót, semlegesítette a vészjelzőt és intett Collinsnak, hogy bejöhet.

— Mr. Osborne itt lakik, — mondta, — ez az ő lakása.

A detektív szemei gyorsan felmérték a helyet. Nem látott semmi

érdemre valót; a lakás belülről sem látszott egy gazdagon költekező ember otthonának, aki kétmillió dollárt lopott tíz évvel ezelőtt.

— Voltak barátai Mr. Osborne-nak, — Frank kérdezte, de nem nézett Maryre, csak szemei jártak érdeklődően szobáról szobára, — akikről maga tud?

— Nem voltak, — Mary felelte és erősen törte a fejét mit is mondhatna, ma már ez volt a második esélye, hogy segítőkész és fontos személynek látszódjon. — Stuart magányos agglegény, de várjon csak. Mr. Osborne minden hétfőn együtt teniszezik Mr. Millerrel. Stuart bejáratos a Miller házaspárhoz.

— Ki ez a Miller házaspár? — Collins kérdezte és bár hegyezni kezdte füleit, de még mindig nem méltatta Maryt annyira, hogy ránézzen.

— Egy fiatal házaspár a 3J apartmanból, — Mary válaszolta, — Garry és Linda, — akar velük beszélni?

— Nem. Nem szükséges, — Frank megrázta a fejét, — egyelőre nem.

Az ajánlat visszautasítása nem csillapította Mary beszélhetnékjét.

— Linda idehaza van, — folytatta. — Garry pedig még mindig Algériában. Linda maga is csak két héttel ezelőtt jött vissza. A szüleit látogatta mialatt férjének munkája végett a tengeren túlra kellett mennie. Már júniusban elment, de úgy tudom, hogy még egy két hét és esedékes lesz, hogy Garry hazajöjjön.

Mary kötelességének érezte, hogy mindent elmondjon, amit tud. Imádott pletykázni, mindenkinek elmondani bármi kapott információt, és szeretett fontosnak látszani és jól tájékozottnak hangzani. Alkalmakként, az előcsarnokban, rátámaszkodva a seprűnyél vagy a felmosórongy rúdjának a végére, órákig tudott szószátyárkodni és hosszú történeteket mesélni, ha hajlandó hallgatóságot talált. Ha valaki, akkor Mary igazából, a házmesterné mindenről tudott, ami a házban valaha is lefolyt vagy megtörtént.

Szégyentelenül kimutatva tizenöt éves sárguló, fehér műanyag borítású arany lapátfogait, nyomozóügynök Collins köszönetképpen megkockáztatott egy eltorzult, félpofányi mosolyt és végre Maryre nézett.

— Jól van, egyelőre ennyi elég lesz. Köszönjük a készséges együttműködést. Öröndtem, hogy találkoztunk, maga igazán

segítőkésznek bizonyult.

A félvállról odavetett köszönet után, Frank gyorsan távozott. Memóriája olyan volt, mint egy fényképezőgép, a lakás sajátosságait mind megjegyezte és természetesen nem felejtette el a neveket, Linda és Garry, a fiatal Miller házaspár a 3J lakásból. Lehet, hogy Linda lenne a Floridából eltűnt ismeretlen nő? A házmester szerint nemrégiben tért vissza valahonnan. A szüleit látogatta a vice szerint, lehetséges, hogy ez inkább valami szabad vakációzás volt, mialatt a férje valahol messze távol dolgozott? Ismerték Osborne-t. Collins Frank nem hiába volt kormánykopó harminc év óta, hogy ne tudjon éles eszű következtetéseket levonni és bonyolult, de hasznos összefüggéseket meglátni, és mindenre rátenni a vesszőt és összekapcsolni a pontokat. Mind, amit más földi halandó beosztottjai képtelenek voltak meglátni vagy megoldani. Szíve mélyéből elégedetten helyszíni kiszállásának eredményeivel Frank lefirkantott néhány megfigyelést, jegyzeteket készített, az elkészült írományát behelyezte Stuart dossziéjába és visszakocsizott hivatalába. Házkutatási parancsra volt szüksége, hogy alaposan átvizsgálhassa Stuart lakását és beszélnie kellett Miller Lindával, mielőtt férje hazajön a tengeren túlról.

—

Kora délután Mary megállított a lobbyban. — Hallottál valamit az utóbbi időben Mr. Osborne-ról, az 5H-ből, — kérdezte.

Úgy pattantam figyelőállásba, mint akit fejbeszúrt egy darázs. Egyedül valami alapösztönös létfenntartási reakció mentett meg attól, hogy nyilvánvaló pánikba ne essek. Összeszedve minden önfegyelmemet, próbáltam közömbös arcot vágni.

— Nem, — feleltem, — már nagyon régen nem láttam, de még csak nem is hallottam felőle.

Mary közelhajolt hozzám és a fülembe súgta. — Ma reggel beengedtem egy FBI nyomozót a lakásába.

Teted a teljesen tudatlant, figyelmeztettem magamat. Ha ennek az örökké karattyoló rémhírterjesztőnek a fejében Stuart ügyeibe való belekavarodásomnak legkisebb gyanúja is támad, az egyenértékű lesz azzal mintha bevallottam volna és nagy betűkkel kiírtam volna

bűnösségemet a falra. Kifele megjátszva a nyugodt arculatot, egy átlagpletykázó kíváncsiságát próbáltam tetetni.

— Vajon mi történhetett? Otthon volt Stuart? Adott valami magyarázatot?

Mary elemében érezte magát. Élt és halt ezekért a pillanatokért. Sipítóan rekedtes hangját halkra fogta és undorító kíváncsisággal méregette halálra vált arckifejezésemet.

— Stuart nem volt otthon. Az FBI ember sem maradt sokáig. Gyorsan szemügyre vette a lakást és csak annyit kérdezett, hogy Mr. Osborne-nak van-e valami jó barátja az épületben. Megmondtam neki, mit tehettem mást, hogy a férjed és Mr. Osborne minden hétvégén együtt teniszeznek és Mr. Osborne bejáratos hozzátok.

Semmi sem tudott volna jobban felmérgetni, mint Mary hívatlan és aljas árulkodása. Egy rosszindulatú ostoba liba, gondoltam és kitört belőlem a gyűlöletet. Keskenyre húztam szemeimet és önuralmammat teljesen elveszítve nem tudtam palástolni mérgemet. Rendre kellett, hogy utasítsam a mocskos tramplit.

— Ez nem volt valami okos tőled, hogy belekevertél minket, bármi problémája is lehet Osborne-nak. A következő alkalommal, nagyon leköteleznél, ha nem adnád ki a nevemet senkinek, főleg nem egy FBI nyomozónak.

Mint egy felbőszült véreb, akit visszaparancsolt a gazdája, Mary visszakozt fűjt. De örömem későn jött, és világosan láttam apró, disznószemeiben. Kirohanásommal csak saját pusztulásomnak magjait vettem el. Biztos lehettem benne, hogy Mary addig gondoztatja a kapott információt, amíg melléfogásom a zaftos rémhírek kiszínezett gazvirágába nem borul.

— Ok, ok, — morogta és rémségesen ostoba pofát vágott. Kerek feje egy őszi begyűjtés után mezőn felejtett rothadó tökre emlékeztetett.

Otthagytam Maryt és egy percet sem várva tovább a felvonóra felsiettem a lépcsőn. Mary ottmaradt a lobbyban, sértődött pofával duzzogott és bizonyára durvának és igazságtalannak ítélte kirohanásomat. Még hallottam, ahogy felháborodva morogta magában.

— Mi kivetnivaló lehetne abban, ha valaki egy FBI ügynök úriemberrel vált egy pár keresetlen szót?

Akárhogy is volt, Mary duzzogása nem tartott sokáig, egy percen

belül buzgó lelkesedéssel megállította a következő arra járó személyt és előlről kezdve annak is elmondta az egész történetet, belefoglalva azt is, hogy Mrs. Miller szinte összezsínálta magát ijedtében, amikor megtudta, hogy az FBI lejegyezte a nevét.

Dühödtlen füstölögtem magamban. Ez az üresfejű vén tehén, tényleg muszáj volt neki, hogy önkéntesen tájékoztatót adjon egy fakabátnak? Kicsoda ez a baromállat nő? Egy fizetett spicli, egy rendőrpatkány, egy degenerált bajkavaró vagy csak egyszerűen nem normális? Most mi lesz? Az FBI keresi Stuartot. Valahogy én is bele lettem kapcsolva az ügybe. Valamit kell, hogy tegyek, és ki kell, hogy húzzam magamat a csávából. Nem tudom, hogy mi lett Stuarttal. Amikor utoljára láttam nem volt valami rózsás állapotban. Nem is akarom tudni, hogy mi történt vele. Merem remélni, hogy nem jön ide vissza a Bronxba. Meg kell, hogy játsszam a megközelíthetlent és a tudatlant. Ha valamivel vádolnának, már régen kihallgattak volna. Kezdtém megijedni. Mi van akkor, ha Stuart meghalt és engem vádolnak a gyilkossággal? Mi lett Johnnyval? Vajon ő is meghalt? Rémisztő találgatásaim teljesen összekavarták agyamat és a félelem jeges marka összeszorította szívemet. Semmi okos magyarázatot nem voltam képes kiagyalni a történetekre. Miért hagytam ott a büntett helyszínét és miért nem jelentkeztem ezen idáig a rendőrségen? Kellene, hogy azonnal fogadjak egy ügyvédet? Mi lesz Garryvel? Ebbe tisztára bele lehet örülni.

Teljesen összezavarodva és normális választási lehetőségek nélkül maradva, várnom kellett, hogy tovább alakuljanak a közelgő események

—

Ahogy Collins Frank visszaért hivatalába kitöltötte Osborne Stuart lakásán végrehajtandó házkutatáshoz szükséges kérvényeket és utasította egyik beosztottját, hogy állítson össze minden idevágó információt Miller Garryról és feleségéről, Lindáról. Egy szövetségi bíró még aznap este aláírta a dokumentumot és másnap reggelre megérkezett a rajtaütésszerű razziához szükséges engedély.

Collins egybegyűjtötte hat férfi és női rendőrből összeállított rohamosztagát.

— Gyerünk, — mondta, — tegyük tiszteletünket Osborne Stuart

privát kéglijében.

A razziát engedélyező papírt Mary orra alá dugták és lövésre tartott pisztolyukkal fedezve egymást, az osztag tagjai egymásután, libasorban lépkedtek be a lakásba. Hatékonyan és módszeresen az FBI rendőrök egy jól olajozott gépezett tökéletességével végezték feladatukat. Nem fordítottak mindent a feje tetejére és minden fiókot, amit kihúztak és kiürítettek, ugyanúgy visszarakták, ahogy találták. FBI ügynök Collins körbeszaglászott, mint rókát kereső vizslakutya a tyúkketreben, mindenféle áruló nyomokat keresett és apró, de fontos részletek után kutatott.

Négy óra kemény és módszeres tevékenykedés után semmit sem találtak, ami jelezte volna, hogy itt egy másvalaki lakik, mint a volt tulajdonos, egy alacsonyfizetésű postai kistisztviselő. A floridai öröklakás tulajdonjogi papírjait megtalálták, és mellette a régen lejárt jelzálogkölcsön kielégítésének jogiratát.

Inkább unalmas, mint érdekesítően izgató feladatuk vége felé, FBI főnyomozó Collins felfedezte, hogy a falpapír, a szófa melletti lámpaasztal mögött és közel a nappali és a konyha falából képzett külső sarokhoz, kissé szokatlan formájúnak látszik, a ragasztás fel van jöve és a papír széle milliméternyire eláll a faltól. Collins pattintott ujjával, két ügynök elhúzta a díványt, felemelték a falborítás szélét és nézték, ahogy a széf ajtajának fémje előbukkan alóla.

— Na, végre, találtunk valamit, — Collins kiáltott megújódott lelkesedéssel, — nézzük csak, mi rejlik a fal másik oldalán.

Két markos rendőr elhúzta a hűtőszekrényt és mögötte előtárták a papírgipsz lemezből összeállított, de a fallal teljesen egybeolvadóra csinált dobozszerű alkalmatosságot. Collins gipszlemez fűrészt küldetett, és amikor egy segédje az FBI mini buszból felhozta a szerszámot, széjjelvágták a falat és a beépített páncélszekrény előbukkant.

— Bingó, főnyeremény, — rikkantotta Collins felvidámódva, — ennyi mára elég. Négyen maradjatok itt, fejezzétek be a leltározást és rakjatok rendet. És ti ketten, — mutatott két megmaradt segédjére, mialatt felállt és kiegyenesedett, — segítetek levinni ezt a nehéz kasszát a kocsimhoz. Majd a központban, hivatalosan felügyelet alatt kinyitattjuk.

—

Az FBI Bronxi főhadiszállásán, főnyomozótiszt Collins és Dembinsky aligazgató jelenlétében, egy gyakorlott lakatos szakértő kinyitotta a páncélszekrényt, melyet Osborne Stuart lakásában találtak. Az acélkazetta üres volt, mindössze két szorosra pakolt pénzköteget találtak az aljában. Két magas rangú alkalmazott a pénzügyről megszámolta az összeget és leellenőrizte a dátumokat.

— Húszezer dollár, — jelentették ki, — a teljes summa jelenleg is forgalomban lévő bankjegyekből van összerakva. Egyetlen egy darab sem régebbi, mint tíz éves.

— Nem sok, — sóhajtott Collins csalódottan, de hangjában semmi nem jelezte, hogy feladni szándékozik a keresést, — ha meggondoljuk, egy évtizeddel ezelőtt kétmillió lett elsikkasztva abból a Chicagói bankból.

Dembinsky bólintott, — de kezdetnek nem rossz. Miért épített volna valaki egy szegényes Bronxi lakásban rejtett páncélszekrényt, ha majdnem üresen tartja? Induljunk ki ebből és építsük erre a további nyomozást.

A nyomozók és a tisztviselők a pénzügyről kitöltötték a szükséges űrlapokat és a pénzt átvitték a bűnjelraktár széfjébe. Halálos elszántsággal és végletes eltökéltséggel lelkük mélyén, Collins és Dembinsky leültek elemezni a nyomozás eddig elért eredményeit és az előttük álló lehetőségeket.

— Lássam csak, — kezdte Dembinsky, — ha a floridai öröklakás értékét ötvenezer dollárral számítjuk, akkor hetvenezret már megtaláltunk az FDIC tíz évvel ezelőtti veszteségéből.

— Jelentéktelen aprópénz, egy kihűlt nyom, tíz év után aligha követhető, — Collins felelte.

— A lényeg ott van, hogy hová lett el a többi.

— Magára nem nagyon költötte a pernahajder; önuralma nyilvánvalóan rettenetes.

— Valaki ellopta tőle. Osborne felfedezte a lopást és felelősségre vonta a tolvajt és a sarokba szorított ember megölte érte.

Collins oldalpillantást vetett Dembinskyre. — Ember? Szerintem inkább egy nő volt az illető.

— Ezt még nem tudjuk, — Dembinsky megálljt intett kezével, — akárki is volt egyelőre nevezzük csak bűnösnek vagy gyanúsítottnak.

— Osborne, az eredeti gyanúsított, — Collins válaszolta kissé elnyújtott, gúnyos hangon és nem zavartatta magát, — óvatos gazember volt, a lehető legrosszabb fajtából. Biztosra ment, hogy soha ne tudjuk elkapni. Tisztában volt azzal, hogy megfigyelés alatt tartjuk és nem költött az eltulajdonított zsákmányból.

— Akkor hol van az eredeti pénz dandárja? Hová tette el a többit?

— Ez már a tolvaj szakmával jár, — Collins magyarázta, — büntett büntettet követ. Osborne drogozni kezdett, fiatal nőket ölt és a végén lebukott.

— Osborne nem bukott le, nem a törvény kapta el, — Dembinsky rázta a fejét, — csupán meghalt és a rendőrség megtalálta a hulláját. Túladagolta magát és most már bármi, amit mi tudunk nyomozni utána, csak hullaházi szaglászás és kizárólag a történelmi hűség kedvéért csinálhatjuk, ha akarjuk.

— Osborne-t valaki megölte, — Collins makacskodott. — Túl sok fel nem szívott kokain volt az orra és a szája körül ahhoz, hogy önkéntes túladagolást tételezzünk fel.

— De mégis, — Dembinsky vitatkozott, — lehet, hogy saját magától borult az arcára és akaratlanul szívta be a temérdek angyalport, az előző szipókázástól még mindig delíriumos kábulatában.

— Akárhogy is volt, az FDIC szövetségi bankárai nem lesznek megelégedve, nézzem csak, ha mindössze egy veres színű rézcentet szerzünk nekik vissza minden egyes dollárjuk után.

— Ráadásul a megmaradt morzsákért majd ölre kell menniük Florida állammal és New York Cityvel, hogy ki kap belőle és mennyit. Még szerencse, hogy Osborne-nak nem volt örököse és egyetlen rokon sem sír utána.

— Igaz. Nincs rokona, kivéve azt a nőt, aki lelépett a Floridai kégliből és kora hajnalban telefonált.

— A felesége Mr. Osborne-nak, — válaszolta Dembinsky kérdően. Collins megrázta a fejét. — Nem hiszem, csak egy kitartott ágyas talán.

— Volt ennek az Osborne-nak valaha is felesége? — Dembinsky kérdezte ismét elgondolkozva.

— Volt felesége, de nem ez. Az iratokban benne áll, hogy Osborne első és egyetlen feleségének halálesetében gyanúsított volt.

— Akkor ki ez a mostani nő? — Dembinsky idegesen dobolni kezdett az ujjával és Collinsra fixálta szemeit.

— Minden valószínűség szerint a kicsi ribanc a mi keresett tolvajunk. Ebből magától értődően következik, hogy Osborne levitte a pénz javarészét Floridába, kis barátnője megtalálta a pénzt és megölte érte. — Collins itt elhallgatott egy percre és arca széles vigyorba torzult. Szinte biztos volt benne, hogy ki is lehet ez a titokzatos nő. De be kellett, hogy bizonyítsa elméletét. Nem szeretne volna, ha főnöke megalapozott bizonyítékok hiányában lezárja az esetet. Collins egyszer ki akarta hallgatni a misztikus hölgyet, vagy, ahogy egy perccel korábban titulálta, a kicsi ribancot, hogy mit tud Osborne-ról és a hiányzó vagyonról.

— Majdnem biztos vagyok a hiányzó nő személyazonosságában, — mondta fennhangon, majd megint várt egy keveset és kérdően folytatta, — főnök, gondolod, hogy kellene beszélnem vele?

— Frank, — Dembinsky aligazgató elismerően felkiáltott, — te született Sherlock Holmes vagy. Hogyan találtad meg a gyanúsítottat?

— Még nem találtam meg, csak van egy megérzésem, hogy ki lehet.

— Értem. Rendben van. De vigyázz, helyi gyilkosságok, házibulik és drogszipókázás odahaza nem minősíthetők szövetségi büntetteknek és nem tartoznak a hatáskörünkbe. Szerencsére, ahogy értesültem, a Floridai nyomozást még nem zárták le teljesen.

— Tökéletesen igazad van, vezérem, — Collins egyre elégedettebb arcot vágott, — de a pénzmosási bandák leleplezése a mi kötelességünk. A mi kis nőnknek tudni kell, hogy hová lett a pénz a titkos kasszából.

— Ok, próbáld meg, hogy jutsz-e valamire vele. Állíts össze egy írásbeli összefoglalót, ha valamit megtudtál, de figyelmeztetlek, ragaszkodj a tényekhez. Senkit sem lehet elítélni a bíróságon, mert belső megérzéseid támadtak bűnösségéről.

Dembinsky ezzel befejezte a beosztottjával folytatott beszélgetést, felállt, kezét rázott vele és kiment a szobából.

Collins visszatért íróasztalához, habozás nélkül hívta a tudakozót és kérte Miller Garry telefonszámát. A kapott számot leírta Linda nyitott dossziéjának legtetejére. A dossziét összecsukta, gondosan elrakta

aktatáskájába és hazament. Mint egy morózus természetű borz földalatti járatának mélyében, békésen aludt és semmiféle szimpátia vagy a bűnös sorsa feletti sajnálkozás nem zavarta lelkiismeretét.

Kora hajnalra hólyagja megtelt, fájni kezdett és felébredt. Veseműködése és prosztatája pontosabban jelezte az időt, mint a legjobb ébresztőóra.

De mielőtt kibotorkált volna a fürdőszobába, bár szinte összepisilte pizsamanadrágját, nem habozott tovább, feltárcsázta Linda telefonszámát.

—

A telefon csengője belehasított az éjszaka csendjébe és mély, szinte eszméletlen álmomból ébresztett fel. Nem tudtam hol vagyok. Öklömmel megdörzsöltem csipával beragadt szemeimet. Nem láttam semmit. A szobában olyan fekete sötétség volt, mintha valaki szurokkal kente volna be a falakat.

Egyedül az ébresztőóra kivilágított korongja világított. Hunyorogva odanéztem. Reggel öt óra.

A váratlan hívás darabokra törte a korahajnal előtti óra békés csendjét és hálósobámnak otthonias biztonságát brutálisan sürgető siettetésre változtatta.

Előző este éjfél fele mentem az ágyba. Nem tudtam aludni. Végtelenbe nyúló ideig forogtam és dobáltam magamat az ágyba és csak néhány órával ezelőtt szenderültem el. Tegnap délután Mary rosszmájúan közölte velem, hogy az FBI átkutatta Stuart lakását. A hír felbosszantott és reszkettem az idegességtől. De reméltem, hogy a hívás Garrytól jön, és ahogy öntudatom némileg visszatért, azonnal felkaptam a kagylót.

— Halló, — mondtam és próbáltam torkokból kiszűrni az álmos rekedtséget, — ki van a vonalban?

— Itt Collins Frank, nyomozó az FBI irodától, — egy mély férfihang morogta fenyegetően a dróton keresztül, — Mrs. Miller Linda?

A rémülettől sóbálvánnyá meredtem. Kitéptem a számat, de egyetlen hangot sem tudtam kinyögni.

— Halló, — a hang arrogáns lett és követelődző, — ott van még? Feleljen!

Mély lélegzetet vettem, hogy csillapítsam zihálásomat. Egy

pánikszerű rémület görcsbe kötötte hangszálaimat és mégis nyugodtságot kellett, hogy színleljek.

— Igen, én vagyok. Miben lehetek szolgálatára?

FBI nyomozó, Collins Frank szándékosan húzni látszott az időt és biztosra ment, hogy észrevegyem a leplezetlen utálatot és fenyegetést, mely határozottan dominálta rosszindulatú hanghordozását.

— Beszelnünk kell magával, — mondta nagy sokára és, nyilvánvalóan nem akarta, hogy kétségbe vonjam a hajnali hívás szükségességét, mert hozzátette. — Hivatalos vizsgálattal kapcsolatos kihallgatáson kell megjelennie.

Lassú és vontatottan fenyegető modora, azonban, talán szándéka ellenére nem teljesen ijesztett meg és az idő, amit így nyertem elegendő volt, hogy összetört józanságom darabjait felszedjem a földről. Vérem újra zubogni kezdett agytekervényeimben és annak ellenére, hogy félelmemben még mindig kapkodtam a levegőt, meg merészeltem kérdezni.

— Reggel öt óra. Honnan tudjam, hogy maga kicsoda? A telefonon keresztül nem látom az FBI igazolványát. Ez lehet egy rossz tréfa is, nem?

Makacs akadékoskodásom erősen bosszanthatta Collinst. Azt várta, hogy hátamra fordulva hasamat mutassam felé és nyüszítsek, mint egy megfenyített kiskutya, sírni kezdjek vagy könnyörögjek, vagy valami hasonló szégyenteljes akcióval tudassam vele, hogy elfogadom nagyvezéri felsőbbrendűségét.

— Higgycsökkent, asszonyom, — Collins valamivel udvariasabbnak hangzott, — mi nem tréfálunk. — mondta és egyre nyomatékosabban ejtette ki szavait. — Ha mi telefonálunk, akkor annak nyomós oka van. — Collins itt hirtelen haraggal felemelte hangját és szinte kiabálni kezdett. Bizonyára tudatni akarta velem, hogy mennyire helyén nem valónak és orcátlannak tartja felesleges ellenkezésemet.

Időt kellett, hogy nyerjek. Vissza akartam szerezni megfellebbezhetetlen logikámat és józan észjárásomat és ki kellett, hogy szabaduljak gyötrő félelmem béklyójából. Kérdésére kérdéssel válaszoltam.

— Rendben van. Ezt még mind megértem, de miért hajnali öt órakor?

—

Linda makacs hozzáállása türelmetlenné tette Collinst. Vissza kellett, hogy fogja sértett rendőrpribék egóját, és nem kezdhették el hangosan ordítózni. Szerencsére, mint egy tapasztalt öregkopó tudta, hogy hogyan őrizze meg hidegvérét. Nyugodtságot erőltetett magára, és a kételkedés áldásos segítségét nyújtva ellenfelének, szinte normálisnak hangzó hangnemben folytatta.

— Borzasztóan sajnálom, de ez állandósított módszer nálunk és követnem kell az előírásokat. Biztosak akartunk lenni abban, hogy odahaza tartózkodik.

— Itthon vagyok, — feleltem, — ennyit már tud. Most mondja el, hogy mit óhajt.

— Már mondtam, beszélni akarunk magával, — mondta az FBI nyomozó félelmetes hangon. — Magának be kell jönnie a Bronxi kirendeltségünkre.

— Miről akarnak velem beszélni, — védekeztem kétségbeesetten, — addig nem megyek sehova, amíg meg nem mondja, hogy miféle ügyről van szó.

—

Micsoda egy akadékoskodó alak, Collins gondolta haragosan bár inkább bosszantotta a viselkedés, mint aggasztotta. A gyanúsított még mindig pimaszul kontrollálni akarja a beszélgetés menetét és feltételeket szeretne szabni. A csudába vele, Collins megelégtelte az ellenkezést és egy-két decibellel megnövelte hangerejét.

— Ha nyakaskodik, — Collins szinte kiabált, — és nem akar bennünket saját jószántából segíteni, küldhetek magáért rendőr kocsit, de ha mindenáron tudni akarja, és ezt csak tiszta udvariasságból mondom el magának. A maga szomszédjáról van szó, Osborne Stuartról.

— Valami történt vele, bajban van az öreg? — Collins hallotta a választ és azonnal felismerte a halogató taktikát. Ennek a nőnek van valami takargatni valója, gondolta, és makacskodik. *Jobb lenne, ha módszert változtatnék, próbálta csillapítani haragját, ha finomabban beszélek hozzá, talán többet ki tudok szedni belőle. Ha túlságosan megijesztem, csapot-papot itt hagy és eltűnik, és akkor feltehetem a*

körözöttek listájára, azokéra, akiket az FBI legsürgősebben akar kézre keríteni.

Collins leeresztette hangját és kedves, szinte atyai hangon szólt Lindához.

— Nincs semmi komoly baj, csak vizsgálunk egy esetet és Osborne Stuart nevét említette valaki. Gondoltuk maga többet tud Mr. Osborne-ról mint mi. Lenne olyan kedves és bejönne hozzánk egy interjúra. Ne féljen, semmiféle bűnügyi kihallgatásról nincsen szó.

—

Ez egészen más hangnem volt, apám örökké ordított velem, nem voltam hozzászokva a jószághoz, ha valaki kedvesen beszélt hozzám azonnal levett a lábamról.

— Rendben van, — mondtam, — mondja még egyszer a nevét és adja meg a címet. Bemegyek, csak adjon egy pár óra haladékot, hogy kikészítsem magamat. Szeretek sokáig aludni és még nem ébredtem fel teljesen.

Collins nem változtatott kedveskedő modorán, de éreztem, horogra kapott és lassan tekerve a zsinórt most már csak ki kellett, hogy húzzon a szárazra.

— Asszonyom, — folytatta, — borzasztóan sajnálom, hogy ilyen korán felkeltettem. Nem akartam személyesen megsérteni, kizárólag csak az előírásokat követtem. Nincs oka a sietségre, jöjjön be holnap délelőtt tízkor. Nem szükséges, hogy ma reggel iderohanjon. Kérem, bocsássa meg korábbi udvariatlanságomat.

Az FBI nyomozó megadta a címet és letett. Egész testemben reszkettem. A gyehenna tüze égesse meg, még a végén letartóztatnak mielőtt Garry hazajön. Ez aztán a legrosszabb lenne. Nézzem csak, mit is követtem el? Lehet, hogy Stuartot bevágták a síttre és, hogy mentse az irháját engem is alaposan bemártott. Talán mind a ketten, Stuart és Johnny meghaltak és kettős gyilkossággal fognak vádolni? Miért kellett, hogy valaha is belekeveredjek ezekbe a dolgokba? A pokolba Stuart pénzével. Az én Garrym keres eleget mind a kettőnknek. Nincs szükségünk több pénzre, ha kell hajlandó vagyok tökmagon élni, vagy

csak babot és lencsét eszünk mostantól fogva. Nem kell nekem az átkozott pénz. Verje meg a fenn való az egészet, de verje meg igazán.

Dühöngve szidtam saját ostobaságomat, de bánatom túl késő volt. Ami megtörtént, az megtörtént. Nem tudtam a tényeket megmásítani. Az alvilág legszörnyűbb mélységei tárultak ki előttem. Szinte megöltek. Megütöttek, meggyaláztak és kínoztak. Alig tudtam megmenekülni a pokol tornácáról. Senki sem védett meg és senki sem vigasztalt rettenetes rémületemben. Senkit sem érdekelt, ha örökre megundorodom a férfiaktól. Én voltam az áldozat és most engem kergetnek. Szívemből remélem, hogy Stuart vagy börtönben van, vagy valahol megmerevedett döggént rothad a hullaház padlóján.

A gondolat és a velejáró ábrándkép teljesen helyrehozott. Így legalább Stuart nem fog tovább üldözni. Kávét főztem magamnak, megmostam az arcomat és magamra öltöttem jogging sortomat és blúzomat. Két orra hosszat kocogtam körbe az Oval Park atléta pályáján és sokáig zuhanyoztam utána. Az izzasztó testgyakorlat lecsillapította felzaklatott idegeimet. Most már tudtam, hogyan kezeljem az FBI főpribéket. Mi is a neve? Collins. A pojácának fogalma sem lehet a gyémántokról és az iráni ékszerkalmárról. Ha az FBI tudott volna bármi ilyesmiről már régen letartóztatta volna Stuartot. Hiún ábrándozva magamban a reménységnek eme vékony fonálára bíztam szabadlábbon való maradásomat és dörén bizakodva, saját bátorító szavaimmal öntöttem olajt bátorságom tüzére.

Nem vagy egy ostoba báb, akit a sors dobál idébb-odább. Kemény, magyar fából faragtak téged. Ezen a veszélyen is túl fogsz esni. A gyémántokat senkinek sem fogod visszaadni, predesztináció és gondviselés, e kettő a te nyomos okod, hogy megtartsd, amit szereztél.

Délután lementem a fodrász és kozmetikai szalonba a Fordham körúton. Augusztus vége felé legtöbb vendégük valahol nyaralt és minden előzetes bejelentés nélkül azonnal vettek. Teljes arcápolást csináltattam. Új szemöldököt kaptam, a régit szálanként teljesen kitepték és szépséges gesztenyebarna hajamat hétköznapiasan unalmas szőkére festettem. Amikor végre levették a kendőt az arcomról és belenéztem a tükörbe, nem ismertem magamra.

Hazafele betértem az Alexander ruhaházba és vettem magamnak egy könyökig érő, vékony műselyem kesztyűt. Felszálltam a D jelzésű

földalattira, hazamentem és bent a lakásban eszembe jutott a pisztoly. Meg kellett, hogy szabaduljak tőle. Nem szerettem volna, ha a rendőrség illegális lőfegyvert talál tulajdonomban.

A kis gyöngyházás revolvert kivettem az éjjeli lámpaasztal fiókjából, tisztára töröltem egy puha ronggyal és betettem egy barna papírzacskóba. Lesétáltam a 204th Streetig és bementem a MET élelmiszer áruházba. Egy darabig megjátszottam a bevásárló háziasszonyt és utána, az üzletből kifelé menet beledobtam a zacskót és benne a pisztolyt az üzlet oldalán álló hatalmas szeméttartóba.

Dolgom végeztével hazamentem, ledobtam magamat a díványra, kényelmesen elhelyezkedtem a TV előtt és rákattintottam a Lawrence Welk tánc és nótá revüműsorra.

Huszonkettedik Fejezet

Garry napjai és munkája a szivattyúállomáson, mélyen bent az Algériai sivatag közepén, mindennapos rútinna csendesedett. Minden reggel FIAT kocsiján száz kilométert hajtott a hotelből ki a munkahelyére, feltette védősisakját és egy tekercs tervrajzzal a hóna alatt körbejárta az építkezés területét.

Ellenőrizte az előző nap folyamán elvégzett munkákat, a haladást bejelölte a terveken és részletes munkanaplót vezetett a nap eseményeiről. Átvizsgálta a beszerelésre váró anyagokat, szelepeket, műszereket és a tervek, az anyaglisták és a specifikációk követelményeivel egybevetette az elvégzett munka minőségét.

Garry egyforma készséggel kötött barátságot mind az európai és mind az arab vállalkozók alkalmazottaival. Részt vett a tárgyalásokon és hamar megtanulta, hogy hogyan oldja meg a helyzeteket ahol közös nyelvet nem lehetett találni vagy a használandó nyelvben, amin keresztül egymással értekezhetek volna a különböző nemzetiségű tárgyalófelek, nem tudtak megegyezni. Ha beszélniük kellett, a résztvevők saját nyelvüket használták és próbálták megérteni, ha valaki idegen nyelven beszélt hozzájuk. Garry hamarosan ügyesen hasznosította középiskolai éveiből megmaradt minimális francia nyelvtudását és elfogadhatóan áthidalta a nyelvkülönbség okozta nehézségeket.

Munkájának eredménye rövidesen mutatkozni kezdett. Események rögzítése és az adatok felvevése jobban lett megszervezve, a csőszerelő brigádoknak többet nem kellett találgatnia a tervező elgondolásait, a munka haladt és a vállalkozók idejében megkapták pénzbeli várandóságukat.

Ahogy Garry a szerződésében rögzített három hónapos mandátum vége fele kezdett járni, Castillo Louis egyre kedvesebb lett hozzá. Előre eltökélt, de alaptalanul negatív beskatulyázása ellenére belátta, hogy

Garry kiváló mérnök, pontos, pedáns, szorgalmas, bízni lehet véleményében és csőfektetési módszerekkel kapcsolatos szaktudásában.

Castillo szerette volna megtartani Garryt és nekilátott, hogy rávegye egy további két évre szóló szerződés aláírására. Behízeltgőn leereszkedő, de mindenek ellenére hamis és megjátszott mosolyt öltött arcára és próbálta meggyőzni Garryt, hogy felesége egyáltalában nem várja vissza.

Egy este, mialatt bezárta a Karavánt, a trélerből átalakított átmeneti irodájukat, és készenlétbe állva a hotelbe visszavezető kocsútra és bő lére eresztve szavait, Castillo magyarázni kezdte Garrynek a továbbmaradás előnyeit és az azzal járó fantasztikus lehetőségeket.

— Garry, — mondta, — csak gondolj a szabadságra, amit ez a kötetlen életstílus nyújthatna neked, a férfias életmódra, amit itt, a végtelenbe nyúló sivatag közepén élvezhetnél. Fontold meg az előtted álló határtalan szakmai lehetőségeket és a Sverdrup korporáción belüli előmeneteled megnövekedett esélyeit. Jelentős fizetésemelést fogok javasolni számodra. Vállalati lakóparkunkban rövidesen elkészülnek családi házaink. Az ellátás és az elszállásolás lényegesen jobb lesz. Többet nem kell, hogy mindennap száz kilométert hajts munkába és százat vissza.

Garry udvariasan hallgatta Castillo érvelését, de nemet intett.

— Sajnálom, Louis, — válaszolta, — már döntöttem, senki és semmi sem tud rávenni arra, hogy egy nappal is tovább maradjak itt, mint szerződéseim szerint kellene.

Louis nem adta fel. Külön-külön beültek gépkocsijukba, és ahogy a dél amerikai csukta be saját ajtaját, az övé kellet, hogy legyen az utolsó szó.

— Gondold meg, amit mondtam. Hallgass rám. Tölts egy pár évet a tengerentúlon, és mint gazdag ember fiatalon nyugdíjba mehatsz.

Hosszú és magányos munkába oda és vissza ingázó útjai alatt Garrynek elég ideje volt, hogy jövőjén gondolkozzon. A Bronxban hagyott életmódot jól ismerte. Sok pénze nem volt, de volt asszonya, akit imádattal szeretett és jó állása volt az országban ahol született és felnőtt. Ez az egyszerű boldogság fontosabb volt, mint a különkereset és az azzal járó elszigetelt magányosság egy idegen földrészén. Garry elábrándozott, ha visszatér feleségéhez, gyermekeik lesznek, de nem csak egy vagy

kettő, sok gyerekük lesz. Jövőjének fellegekben járó víziója, népes család, kényelmes ház és boldogság saját hazájában, a vágyódó látomás, amit érzett egyre jobban növelte Castillo karakterével és javaslatával szemben érzett ellenszenvét. De még nem állt készen a nyílt összetűzésre, egyelőre csak az út messzeségbe vesző szürke szalagjára függesztette tekintetét és szent elhatározással fogadkozott magában.

Fiatal vagyok, tehetséges és kitartó. Az életben még sikerre fogok menni. Nincs szükségem arra, hogy életemet magányos farkasként vesztegessen megrögzött agglegény amerikaiak között, akik külföldön keresik megélhetésüket és kizárólag csak a nemzetközi konglomerátumokat és az idegen kormányokat gazdagítják.

Garry algériai tartózkodásának utolsó napjaiban Castillo belátta, hogy Garry nem fog maradni és, mintha a fiatal mérnök nem is létezne, szándékosan semmibe kezdte venni. Garrynek komoly nehézségekbe ütközött, hogy rövidhullámú rádión keresztül, ez volt az egyetlen használható kommunikációs kapcsolat, az építkezés Skikdai főirodájával, el tudja rendezni, repülőjegyének lefoglalását, és itt tartózkodási költségeinek és napidíjának előzetes elszámolását. Az utolsó napok a végtelenségbe látszottak húzódni és az órák lassan vánszorogtak tova, de a végső nap, amikor Garry visszatérhetett Skikdába, mégis elérkezett.

Még egy utolsó akadály tornyosodott előtte. Garryt még mindig ötszáz kilométer sivatag választotta a repülőtérrel. Reggelinél emlékeztette Castillót.

— Ebéd után, — kezdte Garry, — el kellene, hogy induljak kocsimmal visszafele, Skikdába.

— Milyen kocsiddal? — vigyorgott a vékonydongájú spanyol görény.

— A FIAT kocsimmal.

— Magának itt nincs FIAT kocsija.

— A vállalati kocsi, ami a nevemre lett kiadva.

— Arra a kocsira itt nekem szükségem van. Kell, hogy legyen egy tartalék automobil, ha valamelyik kocsink esetleg lerobban.

— Akkor, hogyan jutok vissza Skikdába? — Garry mosolygott elővigyázatosan, nagyon merte remélni, hogy Castillo csak tréfálkozik.

— Adjon mellém valakit és az majd visszahajtja a kocsit.

— Menjen busszal, — Castillo arca ragyogott a tökéletes magabiztosságtól és igazságosság érzésétől. — Minden egyes emberre, aki ide van beosztva, szükségem van. Nem nélkülözhetek valakit két napig csak azért, hogy magát fuvarozza.

Garry haragosan összehúzta a szemét. — Nem fogok arabokkal együtt autóbuszozni mindenféle sivatagi településeken és falukon át.

— Más választása nincs. — Castillo Garryre emelte hideg, gyűlölettel teljes kígyótekintetét.

— Közvetlen autóbusz innen nincs Skikdába. Többször kellene, hogy cseréljek és órákig kellene majd várnom elhagyott buszmegállóiban. Három napig is eltarthat az út.

— Akkor írja alá az új szerződést és maradjon még két évig.

Garrynek elege volt a vén homokosból. Elnyomta magát az asztaltól, felállt és kifele mentében félvállról visszaszólt neki.

— Befejeztem veled, — először itt tartózkodása alatt emelte fel hangját és tegezte le főnökét, — szerződéselem lejárt, amit elvállaltam azt teljesítettem. Semmilyen körülmények között nem maradok itt, főleg nem teveled. Te ide tartozol. Pontosan egy ilyen hely a te otthonod, de nekem semmi keresnivalóm itt. A pokolba veled és az arab olajjal. Mind a kettővel torkig vagyok. Majd én elrendezem az utazásomat. De nehogy valaha is oda merd tolni a pofádat New Yorkba és az isten meg ne engedje, hogy egy sötét utcában találkozzunk.

—

Garry átsétált az angol csőszerelők és hegesztők trélerjéhez és azoknak a rádióján hívta fel Henderson Scott pénzügyellenőrt Skikdában.

— Scott, — kezdte, — küldj értem valakit, aki elvisz Skikdába. Castillo mindenféle aljas trükkel akaratom ellenére itt akar tartani Biskrában. Szerződéselem lejárt és ha Sverdrup erőszakkal megakadályozza visszatértemet az államokba, emberrablásért és kényszermunka alkalmazásáért be fogom perelni a céget.

— Lassan a testtel, fiam, — Henderson rögvést reagált, — senki sem akar téged rabságban tartani, azonnal menesztek érted egy sofőrt.

Az összeszólalkozás után Garry egész délelőtt nem szólt Castillóhoz. Feszült csendben ültek egymás mellett irodájukban, Garry

utolsó pillanatig végezte munkáját és várta a Skikdából ideirányított gépkocsit. A gépkocsi röviddel ebéd előtt érkezett meg, Castillo meglátta a koci jövetelét jelző porfelhőt és kirohant a trélerből. Hirtelen újból le kellett, hogy ellenőrizze az árok mélységét, melyet a jövőbeli őrépület alapozásához pár nappal ezelőtt kiástak. Garry már tegnap elvégezte a jelentéktelen feladatot, de úgy látszott, hogy Castillo nem bízott beosztottja munkájában és saját maga is le kellett, hogy ellenőrizze a méret pontosságát.

Széles vigyorral napbarnított pofáján és akadozó angolságát használva az arab sofőr sürgetni kezdte Garryt.

— Kell menni, muszáj, hosszú út előttünk.

Garry felemelte bőröndjét és kinyitotta a koci ajtaját. Kedve újraéledt és elégedetten arcán ragyogott a boldogság.

— Ez mégiscsak jobb, — mondta, — mint amit Castillo tartogatott számomra.

Mark, a Cherokee indián félvér raktáros Kaliforniából meghallotta a megjegyzést és leckéztetni próbálta Garryt.

— Nem kellene, mégiscsak, hogy elbúcsúzz Castillótól? Néhány perc múlva visszajön, illene megvárnod.

— Felesleges, — Garry nemet intett, — még ma délután le kell hajtánunk ötszáz kilométert. Azonnal indulnunk kell.

— Akkor is, illene elbúcsúznod tőle, — Mark válaszolta rendreutasító hangon és magas pofacsontján egy félreértelmezett kötelességérzet szinte széjjelrepezstette a bronzszínűre cserzett, feszülő bőrt.

— Mark, — felelte Garry és a harag szinte lángra lobbantotta a hangját, — lennél olyan kedves és átadnál neki egy üzenetet, afféle búcsúzáskor alkalmas bölcs tanácsot.

— Hogyne, — felelte a félvér, — mi lenne az?

— Mond meg neki, hogy máskor játszódjon saját magával, vagy amivel egyidős. Mond meg neki, hogy az utolsó szó jogán ezt üzenem neki.

—

Skikda felé egy poros falu piacterén az arab sofőr megállt egy falat frissensültre. Garrynek nem volt kedve csatlakozni hozzá, a nyüzsgő tömeg és miazmákkal teli tisztátalan étkezés látványa elvette étvágyát. Az ételeket minden higiéniai gondosság nélkül készítették elő. A vizet, ezt a sivatagban végtelenül nagyra becsült alapanyagot, nem volt szabad pocsékolni; a férfi szakácsok soha nem mosták kezüket. Az arab zöldségfarmerek emberi ürüléket használtak trágyaként. Egy salátatálnyi zöldség elfogyasztása után biztos volt a görcsökkel egybekötött véres hasmenés. Garry nem akart fertőző betegséget kapni, főleg nem algériai tartózkodásának utolsó napján, a sivatagból végre kifelé vezető úton, és még csak közelébe sem volt hajlandó menni az arab falusiak által készített harapnivalónak.

A hosszú sivatagi út, mintha idefele való utazása egy film lassan pergő kockáiban lenne forgatva visszafelé, a festői algériai táj ismét elvonult Garry szemei előtt. Garry késő délutánra, éhesen és fáradtan, de legalább egészségesen, végre megérkezett a tengerpartra, Skikdába.

Garrynek mindenekelőtt le kellett rendeznie elszámolását Henderson Scott úrral, a vállalat pénzügyi ellenőrével. Henderson nem gördített Garry útjába akadályokat. Elégedettnek, majdnem meglepettnek látszott, hogy Garry sérülések nélkül, épségben visszajött a sivatagból. A fiatal mérnök megmaradt algériai dinárjait visszaváltotta amerikai dollárra és átnyújtotta neki az elszámolási dokumentumot. Ezzel Garry teljes mértékben eleget tett szerződésileg elvállalt algériai munkakötelezettségeinek. Mire Henderson befejezte az elszámolást és Garry kezét rázott a Sverdrup cégnél dolgozó és Algériába szakadt összes honfitársával és végre eljutott az alkalmazottakat elszállásoló lakóparkhoz már este nyolc óra lett. Addigra már szédült az éhségtől és nagyon remélte, hogy valahol majd fog tudni vacsorázni, de hiába, rövidesen kiderült, hogy a vállalati étkezde és az egyetlen közelben lévő étterem már régen, este hat órakor bezárt.

A vállalati házikóban nem talált semmi ételt és Garry túlságosan szégyenlős volt ahhoz, hogy a szomszédoknál kérjen az esti vacsora maradékaiból. Akárhogyan is volt, úgy érezte, egy üres gyomor még mindig jobb, mint egy ételmérgezés.

Késő éjszakára, mikorra már mindenki más mélyen aludt, Garry éhségérzete kínzó gyomorfájássá változott. Úgy érezte, mintha

acélreszelők hegyes fogai tépnék gyomorfalát és vájnának bele kiéhezett belső részeibe. Elszabadult és felhasználatlan gyomorsava kegyetlen erővel támadta bendőjének védőhártyáit és ételt vagy széjjelmarunk színezetű fenyegetéssel követelte jogait.

Garry próbálta távol tartani ételekre emlékeztető gondolatait. Lezuhanyozott, olvasott egy darabig, de mindennek végén, elgyötörten kívánva bármiféle ehetőt, egyetlen száraz kenyérmorzsa nélkül szájában kellett, hogy elaludjon.

Következő reggel Garry reggel öt órakor kelt. Biztosra akart menni, hogy nem kési le repülőgépét. Hideg volt és koromsötét és az üzemi étkezde még nem volt nyitva. Kora reggel kellett indulnia, nem volt ideje, hogy megvárja a reggelit. Kávé vagy tea nem volt a lakásban, de még egy tiszta edény sem, amiben vizet lehetett volna forralni. A Sverdrup konglomerátum algériai kirendeltsége befejezte vele, többet senkit sem érdekelt, hogy él-e vagy hal-e vagy, hogy evett-e vagy éhezik. Garryt sem érdekelte a dolog, most csak egyetlen fontos cél volt előtte, minél hamarabb itt akarta hagyni Algériát. Remélte, hogy a repülőtéren majd fog tudni enni valamit. Ha éhségfájdalmai jöttek, akkor elszántan ökölbe szorította kezeit és szédülve harapta kiszáradt szájszélét.

Musztafa, az arab sofőr tegnapról, tíz óra felé tette le Garryt a repülőtéren, három órával lefoglalt légi járatának indulási időpontja előtt. Garry remélte, hogy a három óra bőségesen elég lesz, hogy találjon valami étkezőhelyet a repülőtéren. De a repülőtéri reggeliző kilenc órakor bezárt, és nagyon úgy nézett ki, Garrynek ismét ki kell hagynia egy étkezést. Ez már tiszta lehetetlenség lett volna. Garry már harminc órája nem evett. Túlságosan ki volt éhezve ahhoz, hogy ismét ne egyen. Nem érdekelte már semmi más csak az étkezés és pontosan tizenkét órakor asztalhoz ült az étteremben, mely abban a pillanatban nyitott ki.

Garry mélyen tüdőre szívta a konyhából feléje áradó frissen főzött étel illatát és gyors kiszolgálást remélt a tisztességesnél is busásabbnak látszó, előre kitett borra való fejében. Több mint egy napi éhezés után gyomra készen állt egy kiadós evésre és Garry udvariasan várakozással mosolygott az asztalához lépő pincérre.

De a pincér ahelyett, hogy megkérdezte volna, hogy mivel szolgálhat, keskenyre húzta gyanakvóan villogó, fekete szemeit és ellenséges hangon közölte.

— Kizárólag algériai dinárt fogadunk el. Van magánál elegendő?

— Csak amerikai dollárom van, de muszáj, hogy egyek valamit.

— Akkor kérjen engedélyt a repülőtéri biztonsági szolgálat főnökétől.

Egy magas és elegánsan öltözött arab tisztas távolságból figyelte a szóváltást és közelebb jött, ahogy a pincér segítséget kérően pillantott feléje.

— Mi a probléma, — kérdezte barátságtalanul.

— Fizethetek amerikai dollárral az ebédemért. — Garry kérdően nézett az európai módon öltözött arabra.

— Hogyhogy magánál nincs dinár? Menjen be a városba, ott majd beváltják a dollárját dinárra.

— Erre már nincs időm, kérem, már egy óra sincs a gépem indulásáig.

A biztonsági tiszt bólintott, zsebébe nyúlt és kivette a pénztárcáját.

— Adjon ide húsz dollárt, — mondta, — majd én fizetem az ebédjét.

Garry odaadta a húszast. — Merci, Monsieur, — mondta, — nagyon köszönöm, hogy segített.

—

Garrynek fél órája sem maradt, hogy megrendelje ebédjét, várjon, ameddig kihozzák és megegye. Semmi esetre sem elégséges idő algériai körülmények között, de a rendőrfőnök jóvoltából kapott külön baksisért, ételét jóval hamarabb kihozták, mint a szokásos negyvenöt perc vagy egy teljes óra időtartam.

Garry gyorsan magába tömte a kihozott sültet, nem érdekelte, hogy a rágós darab tevehús volt-e vagy számársteak, melyet az állat hátsó fertályából már talán két héttel ezelőtt vágtak ki a mészárszéken.

A kiéheztetési élménytapasztalatot sikeresen maga mögött hagyva, Garryre új megpróbáltatás várt. A repülőgép másodosztályú kabinjában egy seregnyi arab között kellett helyet foglalnia és utaznia. De most már semmi nem számított, ahogy a gép felszállt és az azúrkék Mediterrán tenger felett Franciaország fele kezdett repülni Garry örömeiben elsírta

magát. Gondolatban semmi másra nem tudott vagy nem akart összpontosítani, csak arra, hogy siet, repül, szárnyal hazafelé, Lindája karjaiba.

A gép Marseille-ben ért Francia földet és Garrynek keresztül kellett mennie az útlevél és vámvizsgálaton. Rosszkinézetű sokaság között tolongva egy szörnyű kinézetű, zajos és kopottasan unalmas hodályszerű épületben sokáig kellett várnia. Amikor végre sorra került, a gyanakvó francia finánc vajmi kevés érdeklődést mutatott Garry akadozó franciasággal előadott magyarázkodására, hogy Párizsban csak repülőt akar váltani és minél hamarabb Amerikába akar menni és pontosan úgy bánt vele, mintha egy afrikai menekült lenne, aki illegálisan be akar surranni Franciaországba.

Garry sötétbarnára égett bőre és lesoványodott, kiéhezett megjelenése nem tette tárt karokkal üdvözlött bevándorlóvá, de még csak egy érdemleges látogatóvá sem, akit be lehet engedni a dicsőséges Francia Köztársaság területére. A határellenőrzési folyamat több órát vett igénybe, de kora estefelé Garry ismét beülhetett a repülőgépbe és rövidesen megérkezett Párizsba.

Garry kiszórakozhatta volna magát Párizsban. A Sverdrup Vállalat háromnapos összes költségeket magába foglaló vakációt fizetett volna neki, de hazafelé tartó nagy sietségében, Garry nem akart Párizsban maradni, nem kérem, soha többé, de még csak egy napot sem. Mindössze valahol éjszakára le akarta hajtani fejét, lehetőleg egy a repülőtérhez közel eső hotelben és rajta akart lenni a másnap reggeli legelső New York felé tartó repülőn. Ezúttal, bölcsen tanulva tegnapi keserves tapasztalataiból, biztosra ment, hogy valahol meg tudjon vacsorázni és beült a szálloda későig nyitva tartó francia konyhájú éttermébe. Kezdte jól érezni magát, bár egyedül üldögélt egy szépen megterített asztalnál, és amikor a garçon jött hatalmas adag ízletes francia ragút rendelt. A választás ügyes volt, a főszakács valóban kitett magáért, a dús aromával illatozó eléje tett bőséges adag felségesen ízletesnek és finomnak nézett ki.

A könnyű, borral elkészített szósz éppen csak beborította a kockákra vágott csont nélküli húsdarabokat és ínycsiklandozóan lehetett érezni benne a temérdek fűszert, a sokfajta zöldséget, és az apró darabokra vágott zöldpaprikát és paradicsomot. A marhahús nem lett

kifőzve; elkészítésének titkát tökéletesen birtokolva a mesterszakács könnyű olaj és borkeverékben pirította a darabokat és a felséges ételt galuskagombóccal és dinsztel gombával kerítette. Garry mennyei boldogsággal nyelte egyik villájára púpozott falatot a másik után és hatalmas pohárra való sötét veres burgundi bort eregetett le utána.

A híres francia konyha, gondolta, mennyivel jobb, mint akármelyik bárányhúsos couscous, amit kézzel kell kiszedegetni egy hússzemélyes közös tálból, még a legelőkelőbb helyen is Algériában.

Sikerült visszajutnia civilizált Európába.

Következő reggel Garry ismét korán kelt. Könnyű kontinentális stílusú reggelit evett a hotelban és sietett, hogy minél hamarabb felülhessen a repülőtér felé tartó ingajaratú autóbuszra. Egyre közelebb kerülve visszatérésének pillanatához Garry olyan boldognak érezte magát, mint egy kisfiú, aki legelőször megy életében kirándulni egy cserkészcsapattal.

Hamarosan beszállhatott a hatalmas TWA társaság Boeing 747 jambó gépébe és érezte, hogy az óriási gépmadár összegyűjti turbina hajtású fenséges motorjainak minden erejét és a kifutópályán végigdübörögve nekirugaszkodik, hogy Garryt végre hazafele repítse az Atlanti óceán széles vizein keresztül.

Az időzónák több órányi eltolódása miatt, amikor Garry repülője megérkezett New Yorkba még mindig csak kora délután volt. Garry vidám érzéssel szívében lépegetett és haladt előre a többi várakozók között és hamarosan keresztüljutott a vám és útlelvizsgálaton. Garry beállt az USA állampolgárok számára külön fenntartott sorba. Amerikai útlevelét minden lépésnél kedves mosollyal, igazi hazaváró üdvözléssel fogadták. Garry hazajött, visszaérkezett a saját országába.

Garry sietett, rohant az első telefonhoz és feltárcsázta saját, otthoni hívószámát. Három hónapja várta ezt a pillanatot. Épségben hazaért anélkül, hogy véglegesen tönkretette volna egészségét. Büszke volt, hogy jelentős pénzt keresett és bizalommal nézett jövője felé. Keze reszketett és ajkai forrón vágyakozó siető nyugtalansággal remegtek, minél hamarabb szeretne volna végre felesége három hónap óta nélkülözött hangját hallani.

Huszonharmadik Fejezet

Másnap reggel lementem a földalattihoz és felszálltam a D vonatra. A kora reggeli ingázók zsúfolásig töltötték a szerelvényt; jobbára tehetős üzletembereknek, legalábbis irodai tisztviselőnek vagy értelmiségi foglalkozásúnak. A férfiak arca frissen látszott borotválva; a nők arca finom krémekkel és drága szemmaskarával volt kikészítve. Kellemes illatot árasztottak és ragyogott róluk a jól ápolt tisztaság. Szemrevételezve munkába induló embertársaimat, akik jó fizetésű, társadalomnak hasznos munkahelyekre, és professzionista karrierjeik betöltésére igyekezhetek, és ahogy olvasták a New York Times vagy a Wall Street Journal lepedőnagyságú oldalait, legszívesebben a pad alá másztam volna szégyenemben.

A 161 Streeti állomásnál leszálltam és felmentem a magasba nyúló lépcsőkön. Kint, ahogy kiértem az utcára, ragyogó, kora reggeli napsütés fogadott. A levegő balzsamos volt, a nap tele volt ígéretekkal és egy érzés töltött el, hogy semmi rossz nem történhet velem és minden rendben lesz, és ez a nap melegéből eredő felszabadító nyugalom elmosta minden alacsonyrendűségi érzésemet.

Lehetséges-e, gondoltam némi öngúnnal, hogy ez lenne szabadlábon való járkálásomnak utolsó napja?

Fehércsíkos sötétkék szoknya volt rajtam és hozzá fehér műselyem blúz. Tüsarkú, kígyóbőr mintás pántos cipőm tökéletesen illett öltözékemhez, mintha egyenesen a katalógusból kilépve, a J. C. Penny ruha áruház mintamodellje lettem volna. Széles, sálszerű gallérral díszített kabátkámon oldalzsebek voltak és jobb keblem felett egy cinóberpiros kristályvirág mintájú brosstű ékeskedett. A vadonatúj, fényes és testszínű harisnyanadrággal lábaimon és kezeimen a fehér selyemkesztyűvel, egy jobb módú családból való előkelő, fiatalasszonynak nézhettem ki. Divatos frizurába berakott és újfent festett

szőke hajam göndör loknijaival, hozzá karcsú ívben kihúzott szemöldökömmel és finoman bepúderozott arcommal magam voltam a makulátlanul, nőies tökéletesség.

Bátran kijelenthettem, erre a ma reggeli rettegett FBI interjúra, elegánsnak és észbontóan csinosnak nézek ki.

Az ajtónál bejelentettem magamat az őrnék. A szigorú arcú egyenruhás alak rám nézett, rögtön a telefon után nyúlt, valakit felhívott és intett, hogy írjam be a nevemet a látogatókat regisztráló könyvbe. Rövidesen egy fekete öltönybe öltözött, magas és impozáns megjelenésű középkorú férfi jelent meg. Intett, hogy kövessem és a személyfelvonón felmentünk a hatodik emeletre. Ott bekísért az interjú szobába, helyet mutatott egy hosszú asztalnál és egy halom kérdőívet helyeztet elém az asztalra.

A feketeruhás alak nem ment el. Velem szemben ő is leült, kényelmesen hátradőlt székében és várt. Nem vettem le a kesztyűmet, a kívánt kérdőíveket kesztyűs kézzel töltöttem ki. Leírtam a nevemet, címemet, születési dátumomat, a bankok neveit és címeit, mindegyiket ahol számláim voltak. Nem aggódtam, készségesen megadtam az összes kért személyes adatot beleértve a társadalombiztosítási, Social Security számomat is. Szorgalmasan és elmélyedten dolgoztam a válaszok leírásán, de azért a szemem sarkából figyeltem a férfit, aki mereven bámult rám és vizsgálódóan méregetett. Láttam, nem mulasztotta el szemeit legeltetni nőiességemen és megcsodálta fantasztikus panorámát nyújtó mély dekoltázsomat, de mégis, nem tudtam eldönteni, hogy mint nőt nézeget-e, vagy csupán a törvény hivatalos szempontjaiból mustrálgat-e ennyire kimerítően.

Amikor bevégeztem az irkálást, odatoltam eléje a kitöltött iratcsomót. A férfi rájuk nézett, nagyképűen bólintott, majd egyetlen szó nélkül kiment a szobából.

Körülnéztem, hogy hol is vagyok. A szoba inkább vallató kamrának nézett ki, mint interjú helyiségnek. Egyik oldalán faltól falig érő foncsorozott ablak volt, nyilvánvalóan egy tükör melyen a másik oldalról át lehetett nézni és figyelni a vallatást. A bútorzat egyszerű volt és praktikus, mindössze egy hosszú asztalból és hat székből állott, és minden darab vasból volt összehegesztve. Fölényesen mosolyogtam magamban, ha ezek meg akarnak engem félemlíteni, rosszal kezdenek ki,

nem fog nekik sikerülni. A merev, rendőrszobai atmoszféra csak megerősítette eltökéltségemet, hogy legyőzzem a számomra erősen hátrányosnak ígérkező esélyeket. Harcolni fogok igazságomért. Itt én voltam az áldozat. Alig pár héttel ezelőtt szex perverték szinte halálra kínoztak. A hatvanezer dollárért, amit Stuart rám bízott megdolgoztam. A gyémántokat nem fogom odaadni a kormánynak. Hol van az megírva, hogy tudnom kell, hogy mi lett Stuart pénzével? Még meddig akarnak egy elvesztett, régen kihűlt nyomot követni? Mikor adják már fel? Tisztába voltam vele, hogy a tükör másik oldaláról nézve megfigyelés alatt tartanak és a viszonzásul a lehető legártatlanabb és legbecsületesebb arcot vágtam. Fiatal voltam, csinos, nőies és okos; túl kell, hogy tudjak járni ezeknek az alávaló kormányzóknak az eszén. Kesztyűs kezemet ölembe tettem, a lehető legkényelmesebben eleresztettem testtartásomat, már amennyire kényelemről beszélhattunk ebben a bosszantóan kemény vasszéknben, amibe beleültetve alaposan megvárakoztattak.

Mintegy tizenöt perccel később a fekete öltönyös férfi visszajött és egy hozzá megszólalásig hasonlóan öltözött másik alakot, de lényegesen idősebb embert hozott magával. Leültek velem szembe és merev, halálosan komoly arckifejezéssel elkezdtek rakosgatni az iratokat, amiket egy vastag dossziében hoztak magukkal. Ijesztő és merev csendben hagyták, hogy néhány perc elteljen majd végül az idősebbik bemutatkozott.

— Collins Frank őrnagy, FBI főnyomozó, tegnap már beszéltünk a telefonon, — a társa felé biccentett és folytatta, — ez itt, Damjanich David rendőr százados, nyomozó.

A bemutatkozás után Collins felállt, színházias szünetet tartott és sűrű krákogások között próbálta kitisztítani torkából a rekedtséget. Orrom alá dugta a kérdőívek legépelt példányát, mind az összes lapot, amiket csak néhány perccel ezelőtt töltöttem ki, és megkérdezte.

— Ellenőrizze le gondosan, hogy minden bejegyzett adat pontosan fedje-e a valóságot.

Húzva az időt, mintha én vallatnám őket és nem ők engem, lassú vizsgálódó tekintettel végigpásztáztam a gépelt oldalakat, egyiket a másik után. Aztán bólintottam. — Igen, minden pontos és igaz.

— Akkor írja alá, — Collins felelte kissé követelően, burkolt arroganciával hangjában és rosszalló pillantást vetett kesztyűs kezemre.

Úgy tettem mintha nem venném észre helytelenítését, de Collins nem hagyta annyiban a dolgot. Hirtelen felemelte a hangját és ellentmondás nélküli modorban rám förmedt. — Vegye le a kesztyűt és használja a mi golyóstollunkat.

Megijedtem és elsápadtam, Collins észrevette zavaromat és meglepetésemre udvariasabb hangnemet használva magyarázkodni kezdett.

— Speciális tintát kell használnunk, hogy ne lehessen okmányainkat hamisítani.

Lehúztam a kesztyűt, aláírtam a kérdőíveket és várakozóan hátradőltem székemben. Ismét várnom kellett, Collins, FBI főnyomozó szándékos kegyetlenséggel húzni látszott az időt. Hosszú kínosan múltó percek után végre megnyitotta a kihallgatást. Amíg hozzám beszélt és hallgatta válaszaimat, egész idő alatt szemrebbenés nélkül, meredten farkasszemet nézett velem.

— Mrs. Miller, — kezdte, — tudja, hogy miért hívtuk be magát?

Próbáltam állni hüllőszerűen mozdulatlan tekintetét és nyugodtságot erőltettem magamra. — Nem. Nem tudom, — mondtam, — be kell, hogy valljam, fogalmam sincs.

Collins keskenyre húzta apró, de szúrós rendőrszemeit. Szenvtelenül személytelen fixírozása, üveges szemgolyójának hideg koncentrációja egy hatalmas cápára emlékeztetett, mielőtt a rettenetes szörnyeteg szemügyre veszi és lenyeli az apró, jelentéktelen halacska, amelyet a végtelen óceán vizében kiszemelt áldozatának. Erőtlen ellenkezésemet semmibe sem vette és magabiztos hangon folytatta.

— Ön közeli barátja Osborne Stuart úrnak? — mondta és gondosan mérlegelni látszott arcom önkéntelen rándulásait és szemem áruló rebbenéseit.

Nem ijedtem meg tőle. Erre a kérdésre már előre felkészültem. Jelentős kockázatot vállalva magamra fel kellett, hogy tételezzem, hogy Stuart, ahogy megegyeztünk rögtön kapcsolatunk elején, nem dicsekedett el senkinek sem velem tartott kapcsolatával és még egyelőre nem került olyan kutyaszorítóba, hogy eláruljon vagy kiszedjék belőle titkainkat.

Részemről ez egy előre megfontolt és mérlegelt kockázat volt, ha Stuart életben van és le van tartóztatva vagy kórházban fekszik, amúgy is le fog rántani magával a mélybe. Ha már nincs az élők sorában, akkor

senki sem lesz képes hazugságon fogni. Megjátszottam a magabiztos ártatlant és természetes, nyugodt hangon válaszoltam.

— Nem vagyok Mr. Osborne barátja, sem közeli sem távoli. Osborne a férjem barátja. Együtt teniszeznek. Ennyi az egész.

Collins makacsul ragaszkodott kérdéseinek irányvonalához, mint egy véreb, aki orrában érzi a sebzett, menekülő özsuta szagát.

— Tudja, — kérdezte, — hogy Mr. Osborne hol tartózkodik jelenleg?

Na, benne voltam a pácban, de nyakig. De nem volt választásom, követnem kellett menekülésem egyetlen ösvényét, és szemrebbenés nélkül tovább kellett, hogy hazudjak.

— Nem tudom, — feleltem és sértetten méltatlankodó arckifejezést öltöttem magamra. — Honnan tudnám?

Ha úgy vesszük, amiket idáig mondtam hihető volt és válaszaimat féligazságnak is lehetett venni, kivéve, ha Stuart életben volt és valahol már ellenem vallott. Sajnos fogalmam sem volt, hogy Stuart él-e vagy meghalt. Amennyit én tudtam róla biztosan, azzal a fáradsággal a szomszéd szobában is lehetett. Hideg veríték verte ki homlokomat és bénító szorongás futott végig csigolyáimon. Mi lesz velem? Bűneimet hazugságokkal tetézem és szentelenül hazudozok a kormány képviselőinek? Kezdek kifutni lehetőségeimből, latolgattam, jobb lesz, ha ragaszkodom eredeti elgondolásomhoz, máskülönben bilincsbe verve fognak kivezetni innen.

Dicséretemre legyen mondva, mint ügyes és ravasz bűnöző jelöltnek, a közelgő küzdelemre még mindig bőségesen elegendő harci kedv maradt bennem. Az egész kínosan kiélezett jellegű vallatás alatt a kesztyűvel, amit sikerült kezeimre visszacsúsztatni, tisztára töröltem az FBI speciális golyóstollát. Bátran és kihívóan álltam tekintetüket és közben apránként letörölgettem az asztalt és a széket, és mindent azokon a helyeken, amikhez miután levetették velem a kesztyűt csupasz kézzel hozzányúltam.

Golyóstollukat pedig magam elé tettem az asztalra és többet nem nyúltam hozzá.

— Volt magának, vagy a maga férjének bármi üzleti vagy pénzügyi kapcsolata Mr. Osborne-val. — Collins folytatta a faggatást és nem láttam rajta, hogy észrevette volna a kesztyűvel való

manipulációmát és a kérdésére sem volt nehéz választ adni. A kérdés jellege, és ahogy megfogalmazta a mondatot arra mutatott, hogy abban a hiedelemben van, hogy Stuart inkább egy finansziális sikerbűvész, mint egy nagybani számlasikkasztó. Magabiztosságom úgy dagadt, mint egy higroszkopikus hajszál, ha nedvességet szív magába.

— Stuart nem tűnt úgy nekem, — mondtam csúfondáros mosollyal, — mint egy kompetens pénzügyi tanácsadó.

Collins mesterkéltén merev arca sem tudta leplezni a főnyomozó lánggra lobbanó dühét, hogy még mindig nem tudott a sarokba szorítani. Mérgének hősege szinte leégette arcomról a bőrt. Az alávaló lator új, javított módszerrel próbálkozott.

— Mrs. Miller, — kezdte ingerült hangon, — ne játssza az eszt. Válaszoljon a kérdésre. Azt hiszi nem vettük észre, hogy mindenholnan letörölte az ujjlenyomatait. Valamit rejtegetni próbál előlünk?

Hirtelen sarokba lettem szorítva és önbizalmam úgy omlott össze, mint egy kártyavár. A két detektívnek együttevén legalább kétszerannyi bűnüldözésben eltöltött éve volt, mint az én teljes életkorom. Sokkal ügyesebben kell, hogy védekezzek, gondoltam ijedten, ha meg akarom előzni a bűnösség feneketlen szakadékának mélységébe való rémséges zuhanásomat.

— Nem, — válaszoltam és kezeimet az asztal alá rejtettem, — nem volt semmiféle finansziális kontaktusunk; Osborne mindössze egy jó ismerős volt.

Collins úgy nézett rám, mint egy szigorú és rettegett matematika tanár, aki az írásbeli vizsga alatt csaláson fogja diákját.

— Kérem, — mondta és kiabálni kezdett, — vegye le a kesztyűt és jöjjön velem a szomszéd szobába. Ujjlenyomatot kell, hogy vegyünk magáról.

Önbizalmam utolsó maradványai is semmivé lett és jeges rémület futott le agyvelőm tetejéről egészen a bokacsontomig. Nem volt mi tennem, Collins előrement és én követtem. Egy asztal mellé állítottak, hasam belenyomódott a borítótábla kemény szélébe és egy technikus egyenként megragadta jobb és bal kézfejemet. Kezeimet egyenként beleforgatta valami fekete, olajos tapintású tintába és kifeszített ujjaimmal együtt tenyeremet rányomta egy papírlapra, ahol a jobb és a balkéz körvonalai már előre ki voltak rajzolva. Hajamból levágott egy

fürtöt és gondosan eltette egy névcédulával megjelölt műanyag zacskóba. Egyetlen szó sem hangzott el, egyetlen hang sem, de az interjú atmoszférája mégis megcserélődött, normálisról a lehető legrosszabbra. Többet nem volt jogom az ártatlansághoz, mielőtt bűnösségemet minden kétséget kizáróan be tudták bizonyítani. A nyomozók szemében máris bűnös voltam. Félre akartam őket vezetni.

Visszamentünk a vallató helyiségbe és újrakezdték faggatásomat.

— Adott Mr. Osborne valaha is magának bárminemű ajándékot? — kérdezték.

Egyre melegebb lett a helyzet. Világosan éreztem, hogy mennyire megvetnek. Vajon tudnak-e mindent, találgattam, és jobban tenném, ha abbahagynám a hazudozást. Talán még ezzel elkerülhetem az eddigieknél sokkal keményebb vádakat. Mint egy törbe esett vergődő madár olyan nyugtalanul fészkelődtem székemben.

— Néha adott valami kedvességet, — feleltem habozva, — mintha a saját lánya lennék, úgy kedvelt engemet.

Még mindig úgy hittem, legalábbis reméltem, hogy eddig még nem gyanúsították, vagy nem érdekelte őket, hogy közöttünk volt-e valami szerelmi háromszög vagy csoportos szex. Próbáltam magamtól elhessegetni az ijesztő találgatásokat, de bele kellett, hogy nyugodjak, hogy nyomós okaik voltak feltételezni, hogy Osborne és köztem létezett valamiféle kapcsolat, amiről egyelőre nem akarok beszélni. Értelmem még mindig tagadta a lehetőséget, hogy a Pasco megyei serif nyomozóitól részletes jelentést kaptak és szinte teljesen bizonyosak voltak abban, hogy én voltam az a titokzatos nőszemély, akit a kábítószer használattal összekapcsolt Caladesi Lake-i kettős gyilkosság ügyében országszerte keresnek.

A két FBI ügynök gyanakodóan összenézett majd olyan szúrósan néztek rám, hogy tekintetük, mint egy éles acélfúró hatolt be hazug és félrevezetni akaró lelkem legmélyebb fenekére.

— Mint a saját leánya? — ismételték szavaimat gúnyosan, — Mrs. Miller, figyelmeztetjük magát, abból, amit maga itt mond nekünk, bármit fel lehet használni és mi fel is fogunk használni maga ellen a törvényszéken. Magának kizárólag az igazságot és semmi mást, mint az igazságot szabad mondania. Ha ezzel valami problémája van,

abbahagyhatjuk az interjút és joga van hozzá, hogy ügyvédet fogadjon a saját védelmére.

A hivatalos hang döbbenetes hatással volt reám. Az ügy vészesen komolyra fordult. Ez tisztára úgy hangzott, hogy mintha már most gyanúsítottként kezelnének. Próbáltam magamba bátorságot önteni, a legjobb védekezés a támadás, latolgattam.

— Talán gyanúsítanak valamivel? — válaszoltam kihívóan, — csak nem gondolják, hogy valami bűnt követtem el?

Legnagyobb meglepetésemre a nyomozók visszakoztak.

— Nem, kérem, — válaszolták egyszerre, — természetesen, hogy nem. De az információ, amit maga itt szolgáltat nekünk, könnyen jelenthet nekünk valami hasznosat, amit a bíróságon is fel kell tudnunk használni. Tehát biztosak kell, hogy legyünk abban, hogy minden szava megbízható és igaz.

Ez sokkal jobban hangzott. A barátságosabb hangnem majdnem visszaadta a bátorságomat. — Ez teljesen jogos kíváncsiságnak hangzik, — mondtam, — kérem, folytassák. Örömmel segítek, amiben tudok. Stuart valamiféle bajban van?

Most rajtam volt a sor, hogy szűrős szemekkel nézzek rájuk. Arcizmaiknak apró rándulásaiból próbáltam kiolvasni gondolataik rejtett és árulkodó titkait. Lehet, hogy nekik több évtizednyi gyakorlatuk volt a bűnözők leleplezésében, de bennem megvolt a velem született harcos és lázadó magyar vér és ez az ellenük való küzdelemben rettenhetetlen erőt kölcsönzött nekem. Tudtam, hogy szándékosan hallgatják el előlem, hogy mi történt Stuarttal. De tudnom kellett, hogy mi lett a vén gazember végzete. Ha életben maradt, akkor már régen elmondhatott mindent szexuális kapcsolatunkról, a gyémántokról és az ékszerekről, amiket nekem adott. Ez a két FBI nyomozó addig akar engem itt faggatni, amíg vissza nem szerzik az elsikkasztott pénzt, amit az FDIC, a kormány pénzügyi biztosító cége már évtizedekkel ezelőtt kifizetett a banknak. A csiszolatlan gyémántokat és az ékszereket a magaménak tartottam, hiszen jutányos kárpótlás volt szenvedéseimért, a rajtam elkövetett gyalázatosságért és megalázásomért. Stuart volt vagyona most már az enyém és nem valami kormányügynökségéé vagy valami elhízott bankigazgatóé. Véleményem szerint a pénzügyi tanácsadó intézmények és a tőzsde spekulánsok rendszeresen kiforgatták a befektetőket

vagyonaikból és a rendőrség és a kormányhatalom képviselői hűséges összeesküvő társaik voltak a gazemberségben.

— Mr. Osborne vizsgálat alatt áll, bankcsalás és pénzmosás vádjával. — Collins mondta oktató hangon és továbbra is szúrósan nézett rám. Próbált ijesztgetni, de volt egy érzésem, hogy nem teljesen biztos a dolgában, és nincs platformja, amiből kiinduljon.

Ezek után a feszes hangulat kissé megengedett, a kérdések könnyebbek lettek és az interjú üteme felgyorsult. Mintha elvesztették volna irányító pozíciójukat, válaszolni kezdtek kérdéseimre és kezembe tudtam fogni a beszélgetés irányítását, és kontrollálni tudtam, hogy mit vagyok nekik hajlandó elmondani.

— Erről fogalmam sem volt, — feleltem ártatlanul, — azt hittem, hogy a postán dolgozik éjszakai műszakban.

Collins olyan készségesen válaszolt, mintha én lennék a vallató és ő a kérdezett.

— Igaz, — mondta, — a sikkasztás és a pénzmosás nem mostani eset. Évtizedekkel ezelőtt történt.

Szerettem volna minél több információt kiszedni Collinsból, adatokat és tényeket, melyeket védelmemben ügyesen felhasználhatok. Magamhoz ragadtam a kezdeményezés és addig akartam ütni a vasat ameddig meleg volt és formálható.

— Osborne talán le van tartóztatva? — kérdeztem, — már hetek óta nem láttam sehol.

Összenéztek, mintha egymástól vártak volna engedélyt és csak nagy sokára válaszoltak. — Nem, nincs letartóztatva, — felelték.

— Akkor hol van? — kérdeztem követelően.

Kitörésemmel kifutottam a szerencséből. Nem válaszoltak. Magamra maradtam, és továbbra is találgathattam, hogy hol lehet Stuart. Logikus lett volna feltételezni, amilyen kondícióban utoljára láttam és mivel nem kereste velem a kapcsolatot, hogy valahogy beadta a kulcsot és meghalt. De ezek meg kellene, hogy mondják nekem. Igazából szerettem volna tudni, hogy mi van Stuarttal. További akadémikuskodásommal a tények tudása nélkül szabadságom és börtönbe való taszításom között tettem kockára esélyeimet.

Szerencsére, valahogy úgy döntöttek, hogy egyelőre futni hagynak és kérdéseiket olyan irányba terelték, hogy a repedező vékony jég tetejéről visszakapaszkodhattam a biztosabb talajra.

— Mrs. Miller, — kérdezték, — férje hol tartózkodik jelenleg?

Ez könnyű kérdés volt. Megnyugodtam, mint egy halálraítélt az elektromos széken, ha meghallja, hogy az áram kivágta a biztosítékot.

— Férjem, — feleltem, — a Sverdrup Tervező Vállalatnál mérnök és már három hónapja Algériában van kiszálláson. Terminusa lejárt és pár napon belül jön haza.

— Maga hol tartózkodott ez alatt a három hónap alatt?

Hát megint, az inga fejszéjének éle ismét alacsonyra süllyedt, szinte megütötte a földet és majdnem feltűzött inkvizíciójuk karójának kihegyezett élére.

— A rokonaimat látogattam, — feleltem óvatosan, — magam is csak két héttel ezelőtt jöttem vissza.

Collins főnyomozó társára, Damjanichra nézett és az bólintott, — igaz, a szomszédok igazolták a dátumot.

— Merrefele laknak a rokonok? — Collins folytatta, — akiket felkeresett?

Idáig ez volt a legrázósabb kérdés. Ha továbbra is szemtelenül hazudok, könnyen megfognak és sarokba szorítva hiábavaló védekezésre kényszerítenek. Mindössze a szüleimet kell, hogy felhívják Ohióban. Egy egyszerű telefonhívás a másik szobából betette volna nekem a kaput.

Nem volt vesztenivalóm és habozás nélkül bedobtam jó előre kiagyalt alibimet. Végére is Karpovics nagypapát rokonnak lehetett venni. Különösen, ahogyan én egyeztem meg vele.

— A nagyapámat látogattam meg, — feleltem, — New Port Richey-ben, Floridában.

Ez még mindig hazugság volt, de nem túlságosan erős. Tudtam, hogy Karpovics Nick semmi körülmények között sem ad ki ennek a két FBI kopónak. A baj ott volt, hogy ezzel a beismeréssel Stuart közelébe helyeztem magamat mialatt férjem nem volt idehaza. Nyilvánvalóan valami szemet szűrő esemény történt Stuarttal. Az FBI-nak oka kellett, hogy legyen arra, hogy felújítsák a vizsgálatot ellene. Lehet, hogy halva találták, vagy valahol a kórházban van kómában, de valamilyen módon

Stuart balszerencséje életre keltette a régóta aludni hagyott nyomozását, amit idáig, tíz éven keresztül Stuart rejtegetni tudott.

Logikailag a legvalószínűbb volt, hogy az FBI átkutatta Stuart lakását, megtalálták a bankókötegeket, amiket szándékosan én hagytam ott és kikövetkeztették a tíz évvel ezelőtti történet Chicago-i banksikkasztási esettel való összefüggést. Nyilvánvalóan nem voltak meglepődve a húszezerrel, és elhatározták, hogy megkeresik a hiányzó kétfélmilliót. De csak tapogatóztak a sötétben, gondoltam, semmi körülmények között nem tudhatják, hogy nálam van a vagyon javarésze. Stuart, feltéve, ha életben van és befektet, ő sem tudja, hogy én vittem el a gyémántokat. Egyelőre, felbátorodva naivan kezdetleges okoskodásomon, biztosnak éreztem, hogy megbízhatok nőies ravaszkodásaimban és átlátszó ármánykodásaimban.

— Van magának tudomása, — jött a következő kérdés, — hogy Mr. Osborne-nak nyaralója van New Port Richey közelében?

— Stuart említette, — válaszoltam, — hogy van valami floridai ingatlana, de fogalmam sincs, hogy mi az és hol és merre lehet helyileg.

— Meglátogatta-e valaha, vagy volt valamikor Mr. Osborne Floridai lakóhelyén?

Faggatásuk célja egyszerre világos lett előttem. A két nyomozó valahogy oda akar helyezni engem Stuart hedonista rejtekhelyére. Ha sikerül nekik, ez teljesen új fejezetet nyithat kikérdezésemben és joggal feltételezhetik, hogy köztem és Stuart között intim kapcsolat létezett. Aranyszabály, ha egyszer elkezdtem egy hazugságot, nem szabad visszakozni és ellentmondásokba keveredni. Nem hagyhattam abba a félrevezetést. Dupla vagy semmi lett a tét. Kockázatos pókerjátékunk fogadási összegét alaposan fellicitálták és minden összekapart vagyonom vagy szabadságom lett árverésre dobva. Lekötöztek és betömtek a számat, szinte meghaltam és ez a két kisfizetésű lator itt a kötelességét csinálja, hogy megtarthassák nyugdíjas állami állásukat. De az erkölcsi fensőbbiséget a magaménak éreztem. A jövőmért harcoltam, férjem jövőéért és meg nem született gyermekeim jövőéért. Lehetetlen, hogy engedjem, hogy belekeverjenek Stuart múltjába. Én nem sikkasztottam vele, nem együtt loptuk a hiányzó pénzt. Egy részét nekem adta és én elvettem a többit, amikor Stuart sehol nem volt található. Ha nem vettem volna el az FBI kobozta volna el az egészet. Még abban az esetben is, ha

Stuart előkerül, meg fogom tudni neki magyarázni tettemet és örülni fog, és meg fogja köszönni, hogy megmentettem vagyonát. Most mindennél fontosabb, hogy ne legyek ideges és ne vegyék észre, hogy hazudok.

Szemrebbenés nélkül álltam Collins tekintetét. Belenéztem pupillájába és megláttam elgyötört, engedelmes, de mégis lenézni való szolgálékét. De azt is láttam, hogy a mesterét, a törvényt és a bűnüldözést mindenekfelett és feltétel nélkül ez a szolgálék hűségesen és örökké fogja szolgálni.

— Nem. Nem látogattam meg Stuartot, — hazudtam tovább, — végig egész idő alatt nagyapámnál voltam. Megadhatom a nevét és a telefonszámát, most azonnal felhívhatják, ha akarják.

Ettől a ponttól kezdve gátlástalanul hazudtam. Belebámultam az FBI ügynök arcába és szemtelenül félrevezettem. Ahogy hivatalos nyelven mondják, akadályoztam az igazságszolgáltatást, ami nagyon komoly szövetségi büntettnak számított, és amiért hosszú évek járnak egy federációs fegyházban. Hogy magamat megmentsem össze kellett, hogy szedjem széjjel roncsolt idegeimet és harcolnom kellett, bármi áron és bármi módszerrel, amit ki tudtam találni.

Collins nem volt hajlandó kiengedni a markából és követelően rám kiáltott.

— Rendben van, adja ide a számot.

Lediktáltam neki Nick nevét, címét és a telefonszámot. Collins és segédje kimentek és körülbelül tizenöt perc múlva visszatértek.

— A nagyapja nagyon szeretheti magát, — Collins kezdte, — és felettébb nagyra becsüli. Maga is egy nyugdíjas rendőrdetektív. Ezt nem tudtuk. Első világháborús veterán. Nagyon szerencsés, hogy egy ilyen remek nagyapja van. Gondolom, kellemesen elbeszélgettek a régi időről és jól érezte nála magát.

Lekerültem a horogról. Vidáman kacagtam magamban és fantasztikus megkönnyebbülést éreztem. Drága Karpovics nagypapa, szerettem volna össze-vissza csókolni fonnyadtbőrű ráncos arcát és meg szerettem volna ölelni elfáradt, csontos vállait.

— Igen, jó volt vele együtt lenni, — feleltem és a boldogságtól könnyes lett a szemem, — nagyon kellemes és nyugtató volt vele időt tölteni. Kihasználtam az úszómedencéjét, az időjárás tökéletes volt és imádtam New Port Richey-t.

— Tudna nekünk, — Collins elnézően elmosolyodott, — valami nagyapjánál való tartózkodásának tényét alátámasztó bizonyítékot adni.

— Természetesen, — mondtam, erre a kérdésre is előre felkészültem és készségesen tudtam válaszolni, — ha jól emlékszem eltettem néhány árcédulát és fizetési elismervényt a ruhacikkekről, amiket ott vettem. Levelezésemet továbbíttattam a New Port Richey-i postafiókba, megvan a Brooksville és Atlanta között használt autóbuszjegyem és megvan az Atlantától New Yorkig kiadott vonatjegyem letépett vevénye.

Gondosan válogattam szavaimat, szánt szándékkal úgy állítottam be mintha mindkét irányban lett volna jegyem. De nem lehetett könnyen túljárni az eszükön.

— Állításainak utána fogunk járni, — mondták, — juttassa el hozzánk a jegyeket és a vásárlási elismervényeket. Tételezzük fel, hogy ez nem lesz probléma, mert haladnunk kell, és át kell, hogy térjünk a következő tárgyra.

Ránéztem és vártam. — Kérdezzen, — mondtam, — amit akar.

Collins keskenyre húzta a szemét és ujjaival dobolni kezdett az asztalon. — Van magának vagy férjének, — kérdezte szigorúan, — bárminemű bankbetéte, készpénze vagy bérelt páncélszekrény kazettája.

— Van, — bólintottam, — minden ilyesféle van nekünk.

— Az utóbbi időben helyezett letétbe jelentős összeget?

— Semmiféle szokatlan tranzakciót nem csináltam mostanában. — feleltem szemrebbenés nélkül, — Egyik számláról a másikra tettem a pénzeket, és nemrégiben bezártam egy-két folyószámlát. Férjem teljes fizetése minden hónapban automatikusan be van fizetve közös csekk kontónkra. Férjemnek nincs szüksége rá. Algériában napidíjából fizeti a költségeit.

Ez becsületes és egyenes középosztálybeli viselkedésnek hangzott, semmi kivetnivalót nem láthattak benne.

— Maga és férje teljes vagyonát összeadva, — kérdezte Damjanich, — mennyi pénzük van összesen?

Már megint kezdtek a sarokba szorítani. Nem akartam bevallani a hatvanezer dollárt, amit idáig betettem a bankba. Garrynek ezen felül volt még vagy húszezre, és ez túl szép summának látszhatott ahhoz, hogy egy fiatal Bronxi házaspár kizárólagos tulajdonában legyen. De teljesen nem

tagadhattam le a bankban tartott pénzemet. Az FBI-nak, mint a kormány végrehajtó szervezetének és hatalmának joga volt, hogy beszerezze pénzügyi banknyilvántartásaimat. Adataim kiadásáért a bankokhoz hivatalos felszólítást vagy adminisztrációs igényt nyújthattak be és mindig megkapták, amire szükségük lehetett, feltéve, ha indokuk törvényesen megokolható rendőrségi érdeklődésnek volt vehető. Még akkor is, ha nem is tudták bizonyítani, hogy Stuarttal bármiféle intim viszonyom volt, nyomozásuk hivatalos tevékenység volt, és ha szükségük volt pénzügyi banknyilvántartásaimra, minden probléma nélkül be tudták volna szerezni adataimat. A kiadási rendelet jogosságát a törvény előtt ügyvédileg kétségbe vonhattam volna, de vajmi kevés esélyem volt a sikerre. A törvény látszólagosan az egyén érdekeit védte, de valóságban úgy vannak megszövegezve a paragrafusok, mint mindig a történelemben, hogy a kormány és a törvény képviselőinek teljes hatalmat adjanak, hogy bárkiről, bárhol és bármiről beszerezhessék a szükséges információt.

Ennek így kellett lennie. Túlságosan sok terrorista volt, ellenséges kémek és valódi bűnözők, akiktől az ország meg kellett, hogy védje magát. Sajnos a törvény nem tudott különbséget tenni köztem és egy valódi gazember között. Ez a feladat a törvénytörő bíróra maradt, talán a törvénytörőkre magára vagy az esküdtek véleményére. Ezt a rizikós esélyt nem akartam megkockáztatni. Valami ügyesebb utat kellett, hogy találjak, hogy eltereljem magamról a gyanút.

Ősrégi, a magyar pusztákról magammal hozott ösztönöm azt tanácsolta, hogy nyerjem meg bizalmukat és mutassak készséges hajlandóságot a velük való együttműködésre. Ez volt az egyetlen megmaradt esélyem, hogy megtartsam pénzemet és szabadságomat.

Valószínűleg már gyanították, hogy Stuarttal együtt voltam Floridai öröklakásában, és ha egyszer bizonyítékot szereznek arra, hogy bármiben is hazudok, és takargatni próbálom Stuartnál való tartózkodásomat, minden hitelképességemet és ezzel esetem védhetőségét is elvesztem és súlyos, vizsgálat megakadályozása jellegű vádat varrhatnak a nyakamba.

— Van pénzünk, — feleltem, — családi házra takarékoskodunk. Gyerekeket szeretnénk, és nem maradhatunk a jelenlegi egy hálósobás szűk lakásban.

— Mennyi pénzük van?

— Hatvanezer, talán hetven, de lehet, hogy mostanra már több. Több bankszámlánk is van, össze kellene, hogy adjam a betétek végösszegét

Collins vigyorgott, mint egy uzsorás a zálogházban és leírta a számokat. Arckifejezését tanulmányozva nem tudtam eldönteni, hogy soknak tartja-e vagyunkat vagy elégtelennek a hiányzó sikkasztási összeg visszafizetésére.

— Tartanak a bankpáncélszekrényében egyéni széfkezzettát is?

— Igen, abban tartom ékszereimet és fontosabb iratainkat.

— Maga szépen megszédte magát fiatal nő létére.

Legbájosabb női mosolyomat öltöttem magamra és kacéran ránéztem öregfiú Collins Frank FBI nyomozóra. Drága és választékos ruházatom és finoman jól ápolt kinézetem most hatalmas segítséget adott és jelentősen feldobta presztízsemet.

— Meg van lepődve? — billegtettem szempilláimat, — csinos vagyok és vonzó, és nem a lehető legkiválóbb férjem van? Mind a ketten takarékos természetűek vagyunk és mind a ketten beörököltünk némi vagyont a szüleinktől és nagyszüleinktől. És mind amellet, ahogy mondtam, házat akarunk venni, mert hamarosan teherbe fogok esni.

Collins elvörösödött, az önkéntelenül arcába futó vér egy piros színű hervadó bazsarózsát csinált kopasz fejéből.

— Amilyen hamar csak férjem hazajön, — fejeztem be mondatomat és pajzánul rákacsintottam az FBI nyomozóra.

Collins gondolatait ügyesen abba az irányba tereltem, hogy mi is szükségeltetik egy fiatal, kíváncsú és elbűvölő nő terhessé tételéhez. Egyensúlyát veszítve, egy darabig a buja gondolatok szakadékanak szélén határozatlankodott és szinte elvesztette eltökéltségét, hogy velem szemben minden áron megvédi a törvény hatalmát. A lelke mélyén megmaradt férfi követelte ősi jogait és le akarta gyűrni száraz ítélőképességét és magára erőszakolt hajthatatlanságát. Szerencsém volt, sikerült a trükk. Frivolitással eléggé megszégyenítettem és nem erőltette tovább az anyagi helyzetemről való faggatódzást.

Collins partneréhez, Damjanich FBI segédnyomozóhoz fordult. — David, — kérdezte, — van még valami kérdésem Mrs. Millerhez?

Talán Damjanichnak is hasonló indítóokai voltak, egy ősrégi hímöszön, hogy minden nőténnyel közösüljön, és továbbadja génjeit és fennmaradjon az ősi vér. Talán, hogy fiatalabb volt több szex hormonja maradt, engedékeny válasza nem lepett meg egyáltalán.

— Nem, — mondta, — egyelőre nem.

Micsoda megkönnyebbülés, gondoltam, hogy mégiscsak gyarló férfiak vagytok.

Collins főnyomozó rám nézett. — Mára befejeztük, — mondta, — majd értesítjük, ha ismét szükségünk lesz magára. Köszönjük, hogy segíti a törvény munkáját.

Felálltak és kezet ráztak velem. Collins kikísért a felvonóig és elköszönt.

Szabadon elhagyhattam az épületet.

Az utca, a 161st Street, lent a Bronx hírhedt déli szegénynegyedében, barátságosan hívogató helynek érződött, egy kedves helynek, ahol sétára megy az ember és élvezi a szabad levegőt. Két törékeny és túlságosan készpénznek vett kiváltság, amelyeket, ha nem vigyázunk, nagyon könnyen elveszíthetünk.

Még nem voltam teljesen biztonságban, zavaros ügyeim még korántsem értek véget, ha úgy veszem dolgaim csak rosszabbra fordultak. Hazudtam a Szövetségi Kormány képviselőinek és szigorú államtörvényeket szegtem meg, de gondoltam, mint minden bűnöző, aki így tervezget, hogy mivel idáig még nem fogtak meg, soha nem is fognak és semmit sem fognak rám bizonyítani.

Mi volt az alapigazság, egy biztos volt, soha senki nem fogja velem elhitetni, hogy én egy romlott nő vagyok és egy megrögzött átlagbűnöző.

—

Hazaértem, és ahogy letettem táskámat és kibújtam kényelmetlen ruháimból a telefon csörögni kezdett. Felkaptam a kagylót és dühödten belekiabáltam, hangom maga volt a megkeseredett barátságtalanság. Senkinek sem vártam a hívását és módfelett bosszantott, hogy valakivel esetleg beszélnem kell, ahelyett, hogy élvezhetném az FBI felett aratott taktikai győzelmem édes-savanyú gyümölcsét.

— Halló, ki az, — kiáltottam.

— Linda, én vagyok, Garry, — hallottam szerelmem hangját.

Annyira meglepődtem és oly hirtelen elöntött a túláradó öröm, hogy némán maradva csak kapkodni tudtam a levegőért.

Garry ismét beleszólt a kagylóba, — Linda, itt a férjed beszél, — már szinte sírt szegénykém, — emlékszel még rám?

Szegény kis drágaságom, tisztán halálra ijeszthettem tétovázásommal. Miket nem gondol? Hogy én elfelejtettem volna őt? Teli tüdőből, ahogy csak bírtam felsikoltottam, — Garry, szerelmem, ne haragudj, csak olyan rettenetesen meg vagyok lepődve, — képtelen voltam lélegezni, a levegő hiánya teljesen összezsúmolta hangszálaimat. — Olyan végtelenül boldog vagyok, hogy hallhatom hangodat. Hol vagy, még mindig Algériában?

— Nem, itt vagyok Amerikában. A Kennedy repülőtérrel hívlak. Egy órán belül odahaza vagyok.

— Garry, rettenetesen, borzasztóan, végtelenül szeretlek, siess haza, miért nem értesítettél, hogy jössz? Gépkocsival felvehettek volna a repülőtérre.

— Nem volt alkalmam telefonálni, de most már itt vagyok, és alig várom, hogy hazaérjek és megöleljelek. Soha többé nem foglak kiengedni karjaimból, még egy tizedmásodpercre sem.

— Ez rettenetesen pompásnak hangzik, száguldj haza, ide hozzám. Addig megfürdök, hogy tiszta és kíváncsi legyek neked, — pajzánul kacagtam egyet, — te tudod ugye, hogy mire gondolok, drágám? Vigyázz magadra, ne üttesd el magad egy autóbusszal vagy akármi mással. Ne kerülj valami bajba nagy sietségben.

— Jövök, repülök, szerelmem, — felelte Garry vágytól reszkető hangon, — kimondhatatlanul boldog vagyok, hogy hallottam édes hangodat.

Garry nem bírta tovább, elvesztette önuralmát és zokogni kezdett. Férfias könnyei patakokban folyhattak le arcán, és éreztem, ahogy a fenségesen mély és alázatosan megszégyenülő boldogság megbocsátó áradata buzog fel és zúdul alá szemeiből. Mint árvíz mely áttöri gátját, mint egy fekete felhő mely hasad széjjel és trópusi zuhatagot zúdít a reá vágyakozva váró kiszáradt földre, mérhetetlenül túláradó könnyei elmosták szenvedéseink nyomorúságát, felszívták keserves megpróbáltatásaink kínzó emlékét és feloldoztak minket bűneink és

félrelépéseink vétkei alól. Könnyei tisztára mosták meggyötört lelkem bűnös megtévelyedéseit és könnyítettek gonoszul könnyelmű lelkiismeretem fojtogató keservein. Én is vele sírtam, együtt két test, de egy lélek és zokogásunk összefolyt és egyetlen zuhataggá vált, egyetlen hatalmas ünnepléssé és tiszta és ártatlan szerelmünknek és isten áldotta vágyainknak tomboló imádatává, amit őszintén és szívből egymás iránt éreztünk.

Forró könnyeimen keresztül szavakba nem foglalható eufóriával és mennyei örömmel szóltam boldogságtól síró férjemhez.

— Garry, édesem, — zokogtam, — kérlek drágám, siess haza. Le kell, hogy tegyük a telefont és indulnod kell. Ül be egy taxiba, ne nézd a pénzt, csak siess haza hozzám, minél előbb.

Letettük a telefont és villámként ugrottam be a zuhany alá. Lemostam az összes sminket arcomról, de a szőke hajjal nem tudtam mit kezdeni. Valahogy meg kell majd magyaráznom Garrynek szőkeségemet és a kihúzott vékony szemöldököket. De most már semmi nem számított, csak egyetlen dolog volt fontos, Garry útban van hazafelé, ide hozzám, a Bronxba.

—

Időközben, az FBI Bronxi irodájában főnyomozó Collins Frank Dembinsky Raymond csoportfőnök ezredessel értekezett.

— Teljesen bizonyos vagyok abban, hogy Mrs. Miller több esetben meglátogatta Osborne Stuartot Floridai öröklakásában. A vizsgálati ablak tükrén keresztül készítettünk róla egy sorozat fényképet. Nem hiszem, hogy bármi probléma lesz azonosítani, hogy ő volt az a bizonyos Osborne Paméla, a Caladesi Lake nudista klub közismert és közkedvelt tagja.

— Levettétek az ujjlenyomatait?

— Le, de érdekes módon, be kellett, hogy vigyük az ujjlenyomat szobába. A kihallgató helyiségben kesztyűt próbált viselni és folyton törölgette, amihez hozzáért. Leporoztuk az asztalt, a széket, a tollat és egyetlen lenyomatot sem találtunk. Figyelmeztetnünk kellett, és át kellett, hogy kísérjük a folyosó végire. Mrs. Miller feltételezte, hogy túljár az eszünkön és nem fogjuk észrevenni, hogy miben mesterkedik.

— Volt erre nyomós és elegendő okotok?

— Volt, gyanúsan viselkedett, ez elegendő ok kell, hogy legyen.

— Mint kihágással vádlott személyt, felvilágosítottad Mrs. Millert törvényszerinti jogairól?

— Nem.

— Légy elővigyázatos, — Dembinsky figyelmeztette Collinst, — nem szeretném, ha ezt az ügyet valami gyengeszívű liberális bíró technikai okokból kívágná a törvényszékről. De mond, mit tudsz erről? Találtak egyáltalán valami ujjlenyomatot a Caladesi Lake-i apartmant szobáiban?

— Ott is letörölte ujjlenyomatait, — Collins mérgesen rázta mutatóujját, — pontosan ő lehetett az, aki kitakarított és eltüntetett minden evidenciát.

— Túlságosan okosnak tartja magát, — Dembinsky bólintott beleegyezően, — de akkor is, a fényképek és a hajminta alapján el kell, hogy tudjuk kapni és be fogjuk bizonyítani, hogy hazudott és tévútra akarta terelni a nyomozást.

— Ez az igazságszolgáltatás szabotálása lenne, csak figyeld, amikor ezt a vádat meghallja. — Collins hangosan kiabálva szellőztette megkeseredettségét. — Úgy meg fog ijedni, hogy még a saját pénzét is oda fogja adni a bíróságnak, csak hogy hagyjunk neki békét és ne zárasuk be börtönbe. Itt megjátssza nekünk, hogy szereti a férjét, hogy így meg úgy és szex vakációra megy a férje barátjával. Pontosan ezt utálok a nőkben. Hogy annyira szemérmetlenül tudnak hazudni.

— Erre Miller Linda a legjobb példa.— Dembinsky bólintott és türelmetlenül dobolni kezdett ujjával az asztalon. — Rendben van, küldj le a fényképekből és a hajmintából Floridába, detektív Saybold Tomnak a Pasco megyei serif irodájába. Vessék össze a tulajdonukban lévő evidenciával és mintákkal. Néhány napon belül értesíteni fognak minket az eredményről. Jelentésükre alapozva, majd folytatjuk a nyomozást.

— Küldjek az ujjlenyomatokból a nemzeti nyilvántartóba is? — Collins kérdezte és próbált okosan nézni. — Fogadom, hogy Mrs. Miller büntetett előéletű és a Bűnügyi Adattároló Részlegnél megvannak adatai.

— Csináld, baj nem lehet belőle, — Dembinsky órájára pillantott, — de ennél sokkal fontosabb, hogy a fényképeket és a hajmintát juttasd el Floridába. Valaki csak rá kell, hogy ismerjen és azonosítsa, hogy ő az a nő aki Osborne-val volt a Caladesi Lake nudista klubnál.

Collins cigarettát vett elő és öngyújtóját felpattintva rágyújtott. Hosszú, szenvedélyes slukkot szívott le tüdőre, mélyen elgondolkozott majd kijelentette. — Ez a Miller Linda nőszemély, még csak nézni sem bírom a hazug pofáját. Valószínűleg kirabolta Osborne-t, megölte és nagyon jól tudja, hogy hol van a hiányzó kétmillió dollár. Mondhatom, ez a fiatal trampli egy valódi aljas szukakutya dög.

— Nem hiszem, — Dembinsky ellenkezett lemondóan, — ne dühöngj feleslegesen, ez a nő nem a mi tolvajunk. De egy biztos, Osborne nem költötte el a pénz javarészét. De ez a fiatal ribanc túlságosan ostoba liba lenne ahhoz, hogy el ne árulja magát és ne köpjön nekünk, ha tudná, hogy Osborne mennyire gazdag volt és csak megjátszotta a pénztelen szegényt. Én inkább úgy látom, hogy a nőnek fogalma sincs, hogy Osborne-nak volt pénze, és ha lett is volna, nem tudja, hogy hová tűnhetett el a vagyon.

— Meglátjuk, — Collins elgondolkozott és messzire fújta a füstöt. Az utolsó szó mindig az övé kellett, hogy legyen. — Majd kiderül, — folytatta, — hogy mennyire buta szőke bimbó is ez a mi Mrs. Millerünk.

Huszonnegyedik Fejezet

Zuhanyozás után felhúztam égszínkék, átlátszó nylon tenyérnagyságú bugyimat, egy hozzávaló kipárnázott melltartót és egy másodpercre megnéztem magamat a tükörben.

Ha ez nem tetszik neki, gondoltam, akkor nem tudom, hogy mi nyeri meg az ízlését.

Svéd-szókére festett hajammal a rendelkezésemre álló rövid idő alatt nem tudtam mit kezdeni. A hajszárítóval és egy hatalmas fésűvel, nagy sietve megpróbáltam, ami tőlem tellett, és úgy-ahogy magasra tupíroztam engedetlen frizurám göndör tincseit. De mégis, ha valaki véleményemet kikérte volna, a kirívó ellentéttel olajbarnára sült bőröm és platinaszőke bozontom között, úgy néztem ki, mint egy csokoládészínű vizslakutya, akire sárga parókat akasztottak.

Nyakamra kis parfümöt spricceltem és a nemrégiben vásárolt szájrúzzsal vérpirosra mázoltam ajkaimat. Kiválasztottam egy burgundi színű rövid rakott szoknyát, és hozzá egy fehércsíkos sápadtrózsa színű klasszikusszabású inget, egy pillanat alatt magamra rántottam őket és kirohantam az ajtóm mintha én lennék a Bronxi tornádó.

Nem volt türelmem a felvonót megvárni. Egyáltalán nem törődtem azzal, hogy mekkora feltűnést csinállok, kettesével szedtem a lépcsőket és olyan zajjal rohantam le az emeletről, mint egy kelepelő géppuska, mely köpdösi a golyókat egy homokzsákokkal megerősített tüzelőállásból. Lent, hogy lássak jól mind a két irányba, kiálltam az utcasarokra és nekiálltam várni.

Nemsokára a 207th Streeten megláttam Garryt, aki sietősen szaporázva lépteit gyorsan közeledett felém.

Az utcasarok egész hosszát végigszaladtam és teljes lendülettel száguldva repültem bele karjaiba. Egy örökkévalóságig öleltük és csókoltuk egymást. Ajkainkat nem voltunk képesek széjjelszakítani, egyetlen szót sem tudtunk kiejteni, csak szorítottuk egymást, átkaroltuk

egymás vállait, mint két fojtogató, összefonódott emberi satugép. Egyetlen mindent magába foglaló lélegzettel beszívtuk egymás illatát. Garry mohón nyelte magába parfümöm bódító szagát és mélyen lent mellkasában, valahol a szívéhez egészen közel újra abszorbeálta nőiességem legbensőbb esszenciáját.

Feleségi megérzésem biztosított arról, Garry három hónapig még csak a közelében sem volt semmilyen nőnek. Arcomat hozzádörzsöltem sötét barnára pirult bőréhez, melyet a forró Afrikai nap festett csokoládészínűre, és játékosan masszíroztam ruganyosan izmos kicsiny fenekét. Férjem fiatal volt, nyúlánk és kisportolt, de éreztem, hogy megemberesedett, erős, megbízható, csupa izom és felesleges hāj nélküli ideális férfi lett belőle. Többé nem volt egy éretlen kamasz, aki szexuális kalandokról fantáziál, és buja játékokat akar játszani. Kemény tűzkeresztségben és a sors rettenetes pörölycsapásai alatt érett ember lett belőle. Egy fiúcskát eresztettem útjára és férfit kaptam vissza.

Próbáltam tőle elvenni bőröndjét, de nem engedte. Mint menyasszony és vőlegény az eskető kápolna futószőnyegén olyan méltóságteljesen és összekapaszkodva sétáltunk otthonunk felé. A sarkon befordulva, karomat dereka köré fonva és Garry karja átölelve vállamat, úgy masíroztunk hazafelé, mint egy harcból megtért katona és fékezhetetlenül boldog, ünnepi ruhában büszkélkedő mátkája.

Láttam, a sárga irigység ott ül Mary pofáján, ahogy kissé félrehúzta függönyét és bambán bámul bennünket. Rettenetesen csalódott lehetett, hogy Garry és én még mindig imádtuk egymást, és nagy kerek arca még a szokásosnál is rondábbnak látszott.

Fent a lakásunkban Garry elé tettem legkedvencebb ételét, szaftos marhapörköltet zubogó vízbe szaggatott galuskával és Garry úgy evett, mint egy kiéhezett menekült. Remek magyar vörösbort eregettünk le finom vacsoránk után mialatt Garry tele szájjal magyarázott és szemei ragyogtak a boldogságtól.

— Rengeteg mesélnivalóm van, — mondta.

— Hát még nekem, tengernyi dolog történt velem is.

— Egyelőre ne beszéljünk, inkább legyünk most rögtön egymáséivá.

Rohantunk be a hálósobába, szinte átestünk egymáson. Amíg én eresztettem le a rolettákat addig Garry ledobálta ruháit. Ráugrottam az ágyra, hanyatt vetettem magamat és szélesre tártam lábaimat.

Fejét lábam közé fúrta és beszívta illatomat. Lázassággal csókolt, ízlelte és szinte megette combjaim között rejtőzködő nedves magántulajdonom hívogató kelyhét. Mikor gondoltam, hogy már legyen elege az előjátékból keblemre húztam fejét és vágyakozóan fülébe súgtam kívánságomat.

— Gyereket akarok.

— Hányat?

— Négyet.

Szeretkeztünk, Garry erős volt, kemény és mélyen bent méhemhez közel rettenetes ősrégien primitív kiáltással eresztette belém magvait. Engedtem, hogy testsúlya rám nehezedjen és így összeölelkezve és egybeforrva maradtunk ameddig el nem aludtunk. Egészen reggelig aludtunk így egymást átkarolva, és hajnalban ismét szeretkeztünk. Nem mostam ki magamat, csak egyre többet akartam magamba fogadni férjemből és ő egyre többet akart belőlem. Nem próbáltunk többet buja előjátékokat, többet nem fantáziáltunk, csak mi ketten maradtunk, két görög istenség, Apollo és Aphrodité, akik szerelemben egyesülnek és fent a fenséges mennyekben lebegnek a föld felett messze távolban az egek szárnyain.

—

Garry csak reggel merte előhozni a témát.

— Mire véljem a szőke haját, — kérdezte.

— Ezt, — tekertem játékosan ujjam köré tincseimet és csilingelő hangon nevettem. — Nem tetszik?

— Jobban szeretem az eredeti hajszínedet.

— Akkor visszafestem.

— Mi okod volt reá, hogy szőkére fessed?

Idáig a kérdezz-felelek csak játszi incselkedés volt, egy könnyedén pajkos szócsata, de most, ezzel az egyszerű kérdéssel céltalan vetélkedésünk halálosan komolyra fordult.

— Az FBI, — feleltem.

Garry nem tudta abbahagyni a nevetést. Boldogságunk túláradó erővel zúduló tömege majdnem átgördített minket kapcsolatunk eme sötét zökkenőkkel fenyegető kátyúján. Garry folytatta a kérdezősködést, de látszólagosan csak nemtörődöm felületességgel, szinte megszokottan formálta szavait.

— Az FBI? — Garry kérdezte ártatlan szemekkel, — mi dolgod lenne neked az FBI-jal?

Céklaveresre pirultam. Egyetlen tizedmásodperc alatt összes szégyenérzetem visszatért. Nem lesz helyénvaló, ha úgy teszek, mintha semmi nem történt volna a három hónap alatt ameddig Garry Algériában dolgozott. Lehajtottam a fejemet, szemeimet elöntötték a könnyek és nem tudtam megszólalni.

—

Garry azonnal észrevette, hogy Linda zavarba jött. De nem akart egyelőre semmi rosszat hallani. Megérezte, hogy itt valami nagyon baljóslatúan gonosz dolog lehet elásva, és valami ördögien rossz titokzatosság van a szőke haj mögött, és pillanatnyilag nem akarta felfedni Linda titkait. Imádattal szerette feleségét és csak saját magát hibáztatta, hogy három hónapra elhagyta. Kezével gyengéden megérintette Linda állát, maga felé fordította arcát és a fájdalmas könnyek fátyolán keresztül, megértően kutatta arckifejezését.

— Linda, szerelmem, — mondta kérlelően, — bocsáss meg, ha valami kellemetlent kérdeztem.

A hirtelen beállott némán fojtogató csendben a férfi felfogta, hogy mennyire rettenetesen szenved a nő. És akkor, jött a válasz, amitől a legjobban rettegett.

— Kihallgatásra kellet mennem Stuart ügyében.

Ahogy ezt a fertelmes nevet meghallotta Garry visszarettent és undorodva megrázkódott, Tisztában volt azzal, hogy mi folyt le a háta mögött. Mindössze nem akart tudomást venni róla. Szerette Lindát és nem hagyhatta elveszni. Mit ért el volna azzal, ha most jelenetet csinál. Pillanatnyi kielégítését férfiúi hiúságának, hogy bizonyítsa, hogy mennyire tud ordítózni egy nővel. Felesége annyira őszintén és odaadóan adta oda magát neki, hogy alakoskodás vagy hazug megjátszás teljesen lehetetlen lett volna és megszenségtelenítette volna minden értéket,

melyet Linda jelentett neki. Egyetlen nő sem lett volna hajlandó egy ilyen színjátékra. Linda volt a gyémánt amit Garry a szennyos földön eldobva talált, egy szürke kő, amely belülről fényesen csillogó briliáns. Egy asszonyi drágakő melynek az értékét világi valutákban kifejezni soha nem lehet. A gyémánt, ahogy találta, be volt szennyezve és piszkos földdel volt borítva, de ha lemossa róla a rárakott tisztátalanságot, akkor megláthatja az alatt rejlő igazi értéket, a kristálytiszt, érintetlen és elpusztíthatatlan vagyont. Linda az ő asszonya volt, akiért három hónapot szenvedett a sivatag poklában, túlélte megszámlálhatatlan veszélyt, akiért eltűrte a kegyetlen főnöktől kapott megaláztatásokat, akiért éhezett és szomjazott, és akiért minden szenvedésen keresztül tudott menni, mert remélte, hogy asszonya vár rá. Egy szokatlan színre festett frizura miatt dobja el? Soha. Megtagadni az ártatlan bárányt, odadobni az éhes oroszánoknak, hogy értéktelen tetem legyen belőle, akit az élet arénájában vérszomjas ragadozók fognak megalázni és bekebelezni bűzös gyomrukba. Linda az élet legszebb ajándékát adta neki, saját magát, teljes bűnbánattal és asszonyi sajnálattal megbánva bármi tettét, amit valaha is elkövetetett. Soha nem veszekedtek egymással, Linda mindig készségesen rendelkezésére állt, ha szüksége volt rá. Érzelmileg soha nem csalta meg, ebben az egyben Garry biztos volt. Nem volt szükség rá, hogy Linda bármit is bevalljon neki.

A szerelem maga tett tanúvallomást Linda mellett. Linda akarja a férjét, miért ne akarná Garry Lindát, amikor olyan nagyon szereti? Bármi is volt a titok, Garry nem akarta tudni, legalább is egyelőre nem. A pillanat varázsa, újratálalkozások felemelő érzése túlságosan magasztos volt ahhoz, hogy egy féltékeny kirohanással darabokra törje. Linda megbánó szomorúsága őszinte volt és az asszony könnyei megtisztították és szent nedűvel kenték fel mindkettőjük lelkét. Garry jól tudta, hogy miket javasolt feleségének régebben, amikor még éretlen volt és betegesen pervert, mint egy ostoba pubertáskorú fiatal, de mostanra már minden más volt, Garry jelleme alapjaiban megváltozott. Meglátta, hogy mi az igazi szerelem és felismerte, hogy soha többé senki mást nem lesz képes szeretni csak Lindáját, soha senki mást. Meg kellett, hogy mentse Lindát; mostantól kezdve védelmeznie kellett feleségét, bármi és bárki ellen. Linda is megváltozott, soha többé nem fog belegeyezni ízléstelen szex játékokba. Lindából érett, erősakarátú asszony lett és csodával

határos módon még mindig szerette férjét, Garryt. A férj le kellett, hogy csillapítsa reszkető idegeit, széjjel kellett, hogy oszlassa aggodalmait és biztosítania kellett feleségét, hogy még mindig mennyire bízik hűségében és odaadásában.

— Mindig tudtam, hogy Stuart nem volt jó ember, — súgta felesége fülébe, — borzasztóan sajnálom, hogy barátkoztam vele. Kérlek, ne beszélj többet róla, nem akarom tudni, hogy Stuart hol van és hogy mi történt vele és miért. Most csak egyetlen dolog fontos, hogy te meg én ismét együtt vagyunk, és ne rontsuk el örömünket, hogy másokról beszélünk. Szeretlek téged és nem szabok feltételeket szerelmemért. Úgy szeretlek amilyen, vagy és aki vagy, és azért mert az vagy, aki vagy. A múlt nem érdekel, és nem befolyásol. Ostoba voltam és tudatlan, hogy elhagytalak. Kérlek, drágám, bocsáss meg nekem.

Férjem ölébe kuporodtam és hozzábújtam. Átöleltem vállait és a csókokkal borítottam nyakán a nap barnította bőrt. Szerelmes voltam bele. Én vétkeztem és ő kért bocsánatot. Ő volt az, aki megbocsátott nekem. Hálás voltam azért, hogy nem állt neki kínozni és nem kényszerített, hogy újra átéljem gyötrelmeim. Szerettem azért, hogy tisztában volt vele és elfogadta, hogy amikor eljön az ideje a vallomástételnek, mindent el fogok mondani neki. Szerettem, hogy magára vállalja a bűn terhét, ami idáig egyedül az én vállaimra nehezedett. Szerettem, hogy nem volt megvadult bika és nem akarta bizonyítani a világnak, hogy ő mindenkinél különb és annyira tökéletes, hogy nem érdemel senki más csak a feleségek legtisztábbját és legtökéletesebbjét.

Hatalmas nedves csókot cuppantottam szájára, belülről, mélyen beérve mézédés ajkai mögé. Garry visszaadta csókomat, gyengéden markába fogta melleimet és fenekem alatt egy pillanaton belül éreztem izzóan forró keménységét. A szerelem reánk vigyázó hatalmas istene kegyes volt hozzánk. Égő vággyal ajándékozott meg minket és reánk borította a megbocsátó feledés gyógyító fátyolát. Mindent átölelő és magába foglaló fiatalos érzékiséget öntött belénk, egy áldott állapotba vezetett, ahol semmit sem kellett megmagyarázni, és elringatott minket.

Szavak nélkül élveztük felkorbácsolt gyönyörünket, amelyet az egymás iránt érzett odaadás és a vágy melengetett ellenállhatatlanul csábítóvá bensőnkben. Megtanultuk, hogy mi az igazi szerelem. Férjem kétkedés nélküli csodálattal imádott engem és én viszontszerettem. Mielőtt a sors erőszakkal elválasztott minket egymástól és megtanultam, hogy mit jelent, hogy Garry hiányzik nekem, nem tudhattam, hogy mit jelent az őszinte szerelem. A szenvedés megtanított megérteni és megbecsülni. A tisztítótüzből kellett, hogy égjek, hogy meg tudjam becsülni a szerelmet és keblemre öleljem, amíg volt rá lehetőségem. Meg akartam ígérni Garrynek és saját magamnak, hogy soha többé nem fogok senki mást szeretni. Soha többé nem fogok egy másik férfival szeretkezni és nem leszek hajlandó többet részt venni buja kalandokban. Egyetlen férfinak sem fogom megengedni, hogy hozzám nyúljon, csak Garrynek. Nem lesz több viszonyom és titkos magánéletem. Könnyes szemekkel s szívemből akartam férjemnek ígéretet tenni, de nem akartam szent érzésemet ordenáré, hétköznapi kifejezésekkel beszennyezni. Földhözragadtságom tönkretette volna a csodálatos pillanatot, ami most megadatott nekünk. Örök, alázatos hűséget kellett ígérnem. Nem egyedül Garrynek, de inkább magamnak tartoztam ezzel a fogadalommal. Megalázva magamat előtte, egészen le egy önkéntes, de mégis hűséges szolga szintjéig, fogadtam, hogy odaadó társa leszek egy életen át. Ez volt a leghatalmasabb és legszentebb ígéret, amit valaha is tettem magamnak. Mostantól kezdve minden helyre fog jönni. Csak tudnám, hogy mennyit tud az FBI és mit akarnak tőlem? Ajakaimat közel vittem arcához és gyengéden, mint a tavaszi levelek finom rezdülése egy ígéretes, csendes esőt hozó szélben, szerelmes vágyódással a fülébe súgtam az egyetlen és a legfontosabb igaz mondatot.

— Szeretlek, Garry. Köszönöm, hogy visszafogadtál.

Garry bűnbánóan lehajtotta fejét és reszkető ajkaival megcsókolta mellem domborulatai közötti puha völgyet. Halkan suttogó édes vallomással szívének legmélyebb titkait, egyéni mivoltának teljesen megadó alárendelését vallotta nekem. Szavai áthatoltak testem felszínén és elérték szívem legmélyét.

— Szeretlek, Linda, örökké szeretni foglak. — suttogta. — Köszönöm, hogy megbocsájtasz, köszönöm, hogy a feleségem és a szerelmem maradtál.

Detektív Saybold Thomas reménykedően tépte fel a ma reggel érkezett FBI borítékot. Belenyúlt, kivette a műanyag zacskóba helyezett hajmintát, néhány fényképet és egy levelet FBI főnyomozótól, Collins Frank-től. A levélben Collins hivatalos hangnemben kérte, hogy hasonlítsák össze a mellékelt fényképen lévő nőt a Caladesi Lake nudista telepen történt kettős kábítószeres gyilkossági ügyben gyanúsított nőszemély birtokukban lévő adataival. Saybold arca ragyogott az elégedett boldogságtól és repesve érezte, milyen örömet fog engedelmeskedni ennek a kérésnek. Maga elé képzelte, ahogy felfegyverzett szövetségi pandúrok, a fiatal és be kellett, hogy vallja, kimondottan csinos, vonzókülsejű és jólöltözött nőcskét bilincsekbe verve hozzák le a repülőgéphez csúsztatott mozgatható lépcsőszerkezeten, a Tampai nemzetközi repülőtér betonpályáján. Személyesen venné át az őrizetést. Lelki szemeivel látta magát, ahogy aláírja a kiadatási okmányokat és a nő csinos kis fejét tenyerével lefelé nyomva beülteti kék-fehér rendőr kocsijába. A háttérben látta Beckyt dologtalanul álldogálni. Szerénykedően és elbújva az észrevehetetlenség reményében, mivel, és ezt Saybold jól tudta, Becky titokban és mondhatni, hogy hallatlanul törvénytelen módon szimpatizált ezzel a fennhéjázóan ellenszenves városi cafat jenki gyilkossal.

Saybold még ábrándozott néhány másodpercig, majd odanyújtotta Beckynek a zacskóba zárt hajszálmintát.

— Becky, — mondta és figyelmeztetően felemelte az ujját, — hasonlíttasd ezeket össze azokkal a hajszálakkal, amiket a Caladesi Lake büntett helyen találtunk. Hitelesítsék le, hogy ugyanattól a személytől erednek-e. Időközben én átmegyek a Caladesi klubhoz és leellenőrzöm, hogy a fényképről felismerik-e gyilkosnőnket.

Saybold nekiállt készülődni és közben vidám dalocskát dudorászott. Bárki, aki nem ismerte közelebbről a derék detektívet, könnyen összetéveszthette volna egy kopasznyakú, feketekabátos dögkeselyűvel, aki falsra csúszott basszuskulcsban valamiféle boldogságról és kék egekről dalolászik, miután éppen most fedezte fel, hogy a múlthéten elütött mosómedve rothadó hullája még mindig ott

hever az út melletti kiszáradt vizesárok fenekén. Önfeladten boldog hangulatában Saybold szüneteltette szokásos és legelfogultabb averzióit, és sietős hajlandóságot mutatva a munkára, készségesen nekiállt, hogy a többsávos út túloldalán, a Caladesi Lake nudista lakóparkban, a legmegvetendőbben nyilvános paráználkodások hedonista helyén tartandó helyszíni szemlét megkezdje.

Miután megérkezett magához kérte Nigelt, az ügyvezető aligazgatót és érett tökfő kinézetű arcára kiült visszataszítóan elégedett vigyorral megmutatta neki a Bronxból leküldött fényképeket.

Nigel egyenként megnézte a professzionista fotográfus készítette portrékat, gondosan tanulmányozta az összehatást, az arcvonásokat, a szemek vágását, a fényképeken ábrázolt egészséges, fiatal és jólöltözött szőke nő jellegzetességeit. Száznál, ezernél több hasonló fiatal nőt látott már, de mivel Nigel csak ritkán nézte az arcokat, a fiatal nők anyaszült pucérok voltak többnyire, és Nigel testük anatómiájának más részleteit bámulta, be kellett, hogy ismerje, hogy nem volt biztos a dolgában. Kétségek között erőlködött, hogy eszébe jussanak a vonások és azonosítsa az arcocskát és a termetet, hiszen ahogy nudista körökben szokták mondani, a kicsi nő a fényképen nyakától lefele textilekbe volt burkolva. Nem akart önálló, személyes véleményen alapuló döntést hozni és beintette Billy-Joe-t, a testes ajtónállót és a hotel regisztrációs kisasszonyt, Gwendolynt.

— Itt, ez a nő a fényképen, ez Mrs. Osborne Paméla? — kérdezte és eléjük tartotta a fotókat.

Billy-Joe és Gwendolyn hosszasan tanulmányozták a képeket majd egyszerre beszélve kijelentették.

— Igen, határozottan ő az.

Saybold biztos akart lenni a dolgában. — Ez az a nő, — kérdezte figyelmeztető hangon, — aki Osborne Stuarttal volt a halálát közvetlenül megelőző hetekben.

Nigel visszaadta a fényképeket a detektívnek. — Igen, ez az, — felelte. — Néhány hónapon keresztül ez volt Osborne úrral. Volt alkalmunk megfigyelni. Egészen biztos, hogy ez a nő Mrs. Osborne Paméla.

Saybold számára a válasz maga volt a beteljesedett boldogság. Micsoda áttörő siker, ez a bornírt, tehetségtelen menedzser végre

összeszedte széjjelszóródott agyvelejét. De miért nem tudta már régebben felismerni ezt a nőt, mielőtt Sayboldnak át kellett adnia az FBI-nak ezt a bűnügyi esetet? Valamit takargat ez a balek? Mi a ménkű nehézség lehet abban, hogy valakit felismerjen és beszámoljon nekünk? A trehány dög, gondolta, majd még fogok vele valahol máshol találkozni és elkapom a grabancát. Reszkess Caladesi Lake, keresek én még nektek valami kellemetlenséget, de olyat hogy attól koldultok, ti szemétláda liberális gazemberek.

Saybold mérgelődött és fűjt felháborodott dühében, mintha egy halálos mérgű vízi-mokaszin kígyó köpködne menekülő vadászsákmánya után, és úgy érezte, hogy túlságosan sokat kellett, hogy erőlködjön megérdemelt sikeréért. Kocsiját szinte két kerékre fordította, a megcsúszott kerekek, mint südőmalacok a vágóhídon élesen sivítva csikorogtak, és sebesen visszahajtott a rendőrségre.

Irodájában ledobta magát a székre, tovább dühöngött és ok nélkül ráordított Beckyre.

— Jött be valami, van valami hír?

— Van jó hír, de van rossz hír is, — Becky felelte, — melyiket adjam be elsőnek?

— Becky, — Saybold kiabálta, — ne szórakozz. Hagyjuk az ostoba vicceket. Mi az eredmény, pozitív vagy nem?

— Pozitív, a nő ugyanaz, akit keresünk.

— Tudtam, — Saybold rácsapott az asztalra, — a képekről is azonosították. Fantasztikus, végre elkaptuk ezt a tömeggyilkos szukát.

— Ügyes, — mondta Becky és rosszmájúan mosolygott, — csak az a kár, hogy nem mi találtuk meg, hanem az FBI.

Saybold pontosan ezt a megjegyzést nem akarta hallani. Éles hangon visszavágott Beckynek.

— A te nyavalyás ötleted volt, hogy értesítsük az FBI irodát.

Addigra Becky már felállt és megindult. Kifele menetében, fejét kissé visszafordítva, de még mindig csak nőies hátának izmos lapját mutatva Sayboldnak, fokhegytől válaszolt partnerének.

— Máskor ne fogadja meg egy nőnek a tanácsát.

Saybold erősen kellett, hogy türtőztesse fellobbanó dühét. Le kellett, hogy csillapodjon és szakmába illő hideg méltóságot kellett, hogy mutasson. Fölényesen és határozottan kellett, hogy Beckyvel értekezzen,

mint egy feladatára rátermett és alkalmas igazi detektívfőnök. Nem engedhette meg magának, hogy felbőszült, nem-az-én-hibám-hanem-a-tied, személyes vádaskodásba bocsátkozzon alantasával.

— Írd meg a jelentést, — mondta ridegen, — majd én értesítem az FBI irodát.

Kevéssel később Saybold felhívta Collins FBI főnyomozót és közölte vele, hogy a fényképeken lévő fiatal nő, és ezt a tényt a küldött hajminta minden kétséget kizáróan alátámasztotta, azonos azzal az illetővel, akit nemrégiben heteken keresztül rendszeresen látták Osborne Stuart társaságában a Caladesi Lake nudista lakótelepen.

—

Saybold telefonjelentése fontos hírt és valóban használható információt jelentett Frank Collins FBI ügynöknek. Most már tudta, hogy puskacsővégre fogja tudni kapni Miller Lindát. Szerette volna kettős gyilkosságért börtönben látni ezt a kifestett papagájt, és minden pénzüket el akarta kobozni a kormány javára. Ezzel a hírrel, gondolta, már több mint a fele utat megtette céljáig. Most rajta van a sor, eljött az ideje, hogy cselekedjen és kövesse az elveszett pénz útját. Lassan fontolgatva összefoglalta a tényeket, amit idáig biztosra vehetett. Miller Linda és Osborne Stuart között, szoros, intim kapcsolat volt. Mrs. Miller Floridában volt a gyilkosságok ideje alatt és kell tudnia, hogy hol van az elsikkasztott pénz. Mrs. Miller hazudott az amerikai kormány képviselőinek és eltüntette a nyomokat egy súlyos büntett színhelyéről. Manipulálta a tényeket és az evidenciát. Akadályozta az igazságszolgáltatás munkáját. Nem számított, hogy Linda beküldte az autóbusz és a vasútjegyek szelvényeket és egy levelet csatolt hozzá, melyben azt állította, hogy a lefele szóló jegyeket nem találta meg. Egyáltalán nem tartozott a tárgyhoz és lényegtelen volt, hogy valami gyanús alibit rángatott elő. Még hogy nagyapjánál, Karpovics Nicknél volt megszállva férjének távolléte alatt? A legfontosabb és leglényegbevágóbb tény az, hogy Mrs. Miller Linda jelenléte a Caladesi Lake nudista üdülőhelyen bizonyítva lett és ez kitörölte ennek a ravaszkodó nőnek minden más siralmas erőfeszítését és felszínes

bizonyítgatásait, hogy elhitesse a törvény embereivel, hogy neki semmi dolga nem volt Osborne-val, a sikkasztóval és a gyilkosság áldozatával.

A fiatal nőnek túl sok pénze volt és ez valahogyan kapcsolatban kellett, hogy legyen az eltűnt kétmillió dollárral, amit húsz évvel ezelőtt elloptak a Chicagói bankból. Mrs. Miller valószínűleg a pénzmosoda dicstelen szerepét töltötte be. Collins be kellett, hogy ismerje, hogy ezeket az elméleti feltevéseket még be kellett, hogy bizonyítsa, de biztos volt benne, hogy megkapta a nyomot és helyes úton üget az igazság kiderítése felé.

Elbizakodva és megelégedve egy fél sikerrel, a szövetségi törvénybetartatás korabeli gyakorlatának megfelelően, Collins nem gyanította, hogy az ügyben iráni emigránsok is játszhatnak szerepet. Nem gondolt a csiszolatlan gyémántok létezésére és a gondolat, hogy az iszlámi vallásos fundamentalisták közelgő fellángolását Perzsiában ezen az úton fogják finanszírozni. Nem, ez a koncepció soha nem fordult meg a fejében.

Collinsnak nem voltak érzelmös megbánásai. Egyetlen perc álmot sem veszített éjszaka azért, mert elkapott és hűvösre tett egy gazember törvényszegőt. Egyetlen egy esetben sem habozott cselekedni.

Collins az apró, de fontos részletek embere, legtöbbször nem látta az erdőt a fáktól. Döntött és habozás nélkül felhívta telefonon mind a három bankot, melyeket Linda megadott a kérdőíven. Bemutatkozott és arrogáns hangon követelte, hogy Mr. and Mrs. Miller bankszámla adatait azonnal adják ki neki.

— A számlákon végrehajtott tranzakciók másolata szükséges egy folyamatban lévő FBI nyomozási ügyhöz. — kezdte.

A felelős tisztviselőnőt lenyűgözte a férfiasan követelődző hang és azonnal eleget tett a kérésnek. — Semmi probléma, — felelte, — rögvést kikeressük, és legkésőbb holnap elpostázzuk a másolatokat.

Néhány napon belül a számlatevékenységet igazoló dokumentumok megérkeztek. Kiderült, hogy Mrs. Millernek és Mr. Osborne-nak két közös bankszámlája is van, és az elmúlt tizenöt hónap alatt Miller Linda hetenként ötszáz dollárt tett letétbe, egyenként mind a két számlára.

— Na, megfogtam, — Collins morogta boldogan, mint a gazda lompos korcskutyája, amely egy sánta mezei nyulat ért tetten a vetésben.

Collins nekilátott megírni jelentését. Belefoglalta az újonnan észrevételezett tényeket és az archivált rekordokat a régi Chicagói bankcsalási esetből és javasolta, hogy az ügyet küldjék át az Amerikai kormányhatalom illetékes ügyészségére.

Dolga végeztével összedörzsölte kezeit.

— Le fogom csukatni ezt a csontos fenekű szépséget, — dünnyögte elégedetten, — a börtönben fog elhervadni a kis díszvirág.

Huszonötödik Fejezet



Október elejére a fák lombozata vakítóan csillogó piros és arany színű köntösbe öltözködött és napos, kellemesen száraz időjárás telepedett le New Yorkra és környékére. Az éjszakák kissé hűvössé váltak és hajnalra foga lett az időnek, de napközben meleg volt és a hőmérséklet túllépte a huszonöt Celsiusot.

Szombat esténként, miután a televízión megnéztük a Késő Szombat Éjszaka nevű kabaréműsort Belushi-val és Chevy Chase-el, elsétáltunk az éjszakai is nyitva tartó dohányárudába a Bainbridge Avenue sarkán és megvártuk a csukott teherkocsit, mely kihozta a New York Times napilap kora reggeli kiadását. Másnap reggel, miután sokáig aludtunk és kényelmesen megreggeliztünk, az újságot kitergettük a nappali szoba közepére.

Garry lehasalt a szőnyegre és a szerkesztő kommentárjait kezdte olvasni mialatt én az ingatlan hirdetések mellékletét vettem magam elé.

— Mit olvasol? — Garry pislogott felém.

— Az ingatlanpiac oldalakat. Szeretném tudni, hogy mennyibe kerülne ez a te vágyálom háza.

Garry bólintott, — ha most meglenne rá a pénzünk, — mondta okosan, — kedvező áron remek lehetőségeket tudnánk találni.

— Miért?

— Ma a vevő uralja a piacot, az eladóknak és a házépítő vállalkozóknak nagyon kedvezőtlen a megcsappant kereslet. A jelzálogkölcsonökért kért kamatláb kilenc és fél százalék között van. Ez sok évre visszamenőleg nézve is szokatlanul magas szám. A gazdasági élet még nem lábalt ki a depresszióból. Apátia fojtogatja a nemzetet. Bárki, akinek pénze van, utcahossznyi előnyt élvezhet.

— Konyhanyelven kifejezve, — feleltem elmélázva, — ha lenne pénzünk, ügyesen tudnánk alkudozni az eladókkal és jó vásárt tudnánk csinálni.

— A világtörténelemben még soha nem volt egy ennyire jó alkalom a házvásárlásra. Az építő cégek tulajdonosai mindenre hajlandók, hogy fenntarthassák vállalkozásaikat. Egyik a másik után kell, hogy bezárja üzletét, mert nincs munkája. Ezt biztosan tudom, én is az építőiparban dolgozom.

— Rendben, — feleltem, — akkor folytatom a keresést.

— Kis álmodozóm, csináld, de még nincs elegendő pénzünk ahhoz, hogy nagyon alkudozzunk. — Garry válaszolta, elnézően elmosolyodott és újra kezdte olvasni kedvenc részét, a Metro mellékletet.

Megfogtam az ingatlan részt és átvittem a konyhába. Az asztalon magam elé terítettem a hirdetések és a jobb világítás alatt egy-kettő megtaláltam, amit kerestem. Egy építtető ötszáz négyszögöles háztelkeket hirdetett egy Darien nevű városban, Connecticut államban.

Átkiabáltam Garrynek a nappaliba. — Ha lenne pénzed, hol szeretnéd megvenni a házunkat?

— Csakis valahol az északra fekvő elővárosokban. New York City környékét más helyeken nem ismerem.

—

Itt meg kell említenem, hogy tavaly nyáron, még az Algéria kaland előtt, gyakran kikocsiztunk Connecticutba és Westchester megye kívül eső részeibe. Hosszú sétákat tettünk a Ward Pound Ridge parkban, megálltunk az erdei múzeumnál és megcsodáltuk a tengerként hullámzó fás dombokat és zöldellő völgyeket.

— Ez a táj, — szoktam mondani Garrynek ahogy andalogtunk, — szinte semmit sem változott a legelső telepések megérkezése óta.

Sokszor végigjártuk a Mianus River Gorge rezerváció erdős ösvényeit és sétáltunk a Talmadge Hill dombvidék lankáin elterülő Waveny Park útjain. Beültünk egy-egy étvágycsináló falatra vagy szendvicset rendeltünk a festői kinézetű Bedford Village falu egyik rusztikus éttermében vagy New Canaan város elegáns központjában, egy kedves kis kávéházban.

Odakiáltottam Garrynek, aki még mindig a hasán feküdt a nappali faltól falig érő vastag szőnyegén. — Értem, hát akkor csak az északra fekvő környékeket fogom számításba venni.

— Imádom azokat a városkákat, — felelte, — de sajnos anyagilag számunkra ezek a jobb helyek teljesen elérhetetlenek. De senki sem tilthatja meg nekünk, hogy ne kocsikázzuk végig a környéket és ne csodáljuk a gyönyörű kerteket, a hatalmas birtokokat és a fák mögött rejtőzködő kastélyokat.

Pártatlannak és érdektelennek akartam hangzani az ügyben, mintha csak a beszélgetés kedviért fűzném tovább a szót, és közömbös hangon kérdeztem.

— Connecticutból hogyan tudnál bejárni munkába?

— Könnyen. Connecticutból közvetlen vonat, a New Haven elektromos helyiérdekű megy be a városba. A Connecticuti ingázók számára Stamfordon, Darienben, és New Canaanban több vasútállomás is van. Csúcsforgalmi időben sűrűn járnak a vonatok és a menetidő még egészen be a Grand Central végállomásig, New York City szívében sem túlságosan hosszú. De miért kérdezed? Mit forgatsz abban a kis szőke fejecskédben?

— Semmit, — feleltem csalafintán, — csak szeretem hallgatni, hogy a férjem mi mindent tud, és hogyan futtatja azt a rettenetes eszt.

—

Hétfő reggel felhívtam az egyik építési vállalkozó-beruházó cég tulajdonosát és a következő reggelre találkozót beszéltem meg vele. A mélyhangú férfi megadta az útirányt.

— Könnyen megtalál, — magyarázta udvariasan, — valamelyik házban fogok dolgozni a Coachlamp Lane utcában, közel a Post Road főúthoz.

Kedden korán kelve kihajtottam Darienbe és megkerestem a vállalkozót. Egy szinte teljesen kész családi házban az ajtók fakeretébe kalapált be szögeket. Szögletes arcvonásaival keménykötésű, jó üzletembernek nézett ki, aki könnyen rá tud beszélni egy hiszékeny kuncsaftot.

— Miller Linda vagyok, — kezdtem a bemutatkozást, — tegnap telefonáltam magának.

A középkorú férfi nadrágjába törölte izzadt tenyerét és kezét nyújtott, — Thomas Skiba, — mondta határozott, férfias hangon.

Arckifejezéséből ítélve, Skiba nagyon csalódott lehetett, hogy ennyire fiatal vagyok és csak egyedül jöttem.

— A férjem nagyon elfoglalt mérnök, — exkuzáltam magam, de arcom mégis sugárzott az önbizalomtól, — és rám bízta, hogy válasszam ki első saját családi házunkat.

Ez eléggé hitelesnek és hihetőnek hangozhatott, mert Skiba letette a kalapácsot és abbahagyta a munkát.

— Ha érdeklí, — mondta, — megmutathatom a néhány házhelyet, ami még nincsen eladva. A nappali szobában ki van terítve egy helyrajzi vázlat, az egész település rajta van és minden eladott telek be van jelölve.

Fontoskodó hanghordozásából észrevettem, Skiba azt próbálja elhíttetni velem, hogy a telkek nagy részét már eladta és rövidesen kezdi építeni a házakat. Belelapoztam a tervekbe, amik egymásra voltak halmozva az asztalon. Skiba azt hitte, hogy nem tudok kiigazodni rajtuk, de én azonnal megláttam, hogy csak egyetlen ház volt idáig elkezdve és mindössze két másik telken volt egy kevés foglaló letéve.

Nem sok az érdeklődő, gondoltam, és azok se vásárolnak.

Rámutattam egy telekre, tisztos távolságban a főutcától és közel egy Gardiner Street nevezetű bekötő utcához, a Coachlamp Lane utca másik végében.

— Ez a telek tetszik nekem, — mondtam, — szeretném megnézni.

Skiba kocsiján odagurultunk, kiszálltunk és körbejártuk a portát. A kemény füves talaj eléggé egyenes volt, kissé magasabban feküdt, mint az utca, és a telekhatár mentében szinte az égig, hatalmas juhar és tölgyfák tornyosodtak. Kissé beljebb az egyik sarokban egy óriási cseresznyefa várta tavaszi virágba borulását, milliónyi apró, illatos mézzel teli rózsaszínű kelyheinek kibontakozását.

A közelben, de mégis a csendes nyugalom szempontjából elegendő távolságra álltak más, régebbi házak is, és minden kedvesen szépségesnek, gondosan karban tartottnak és kiegyensúlyozottnak látszott.

Bronxi dobhártyámnak, mely a nagyváros állandó zajához volt hozzászokva, nagyon harmonikusnak és szokatlanul csendesnek érződött a hely. Mindössze valahonnan a távolból, eltompítva és elcsitultan ideszűrődve, játszadozó gyerekek halkán kacagó zsivaja és a tenger felől érkező szellő ringatta fák leveleinek titokzatos susogása törte meg a mennyeien felemelő csendet.

— Innen még bejárnak az emberek dolgozni New Yorkba? — kérdeztem Mr. Skibát. — Milyen a közlekedés?

— Nagyon jó, — Skiba bólintott biztatóan, — rövid gyaloglásnyira van a Noroton Heights vasútállomás, ami a közvetlen New Haveni vonal része. Ez hely a lehető legideálisabb egy fiatal családnak. — magyarázta nagy pátozzsal. — A város nagyobbik tengerparti strandja, a Weed Beach mindössze másfél kilométerre van. Ugyanott vannak a tenispályák és egy gyermekjátszótér. Van ott egy füves dombocskas és egy erdős rész ahol piknikezni lehet. A Gardiner utca végében van a Darien YMCA és az autópályára való bekötő is csak egy kilométerre van.

Skiba beszélt és próbált meggyőzni, de nem volt szükséges, én már első látásra beleszerettem a telekbe.

— Mr. Skiba, — mondtam, — engem nem kell nagyon rábeszélni, ez a hely nekünk tökéletesen megfelel.

— Tényleg? — felelte ironikusan, ami erősen úgy hangzott, mintha kételkedne bennem, hogy van-e elég pénzünk a telekhez és a ráépítendő házhoz.

— Kérem, mutassa meg a házak terveit. — Mondtam és intettem, hogy indulhatunk.

Visszahajtottunk a majdnem kész házhoz, ahol az egyik hálóban volt berendezve Skiba irodája. Az egyik fiókos rajztartóból előhúzott több köteg papirost, és kiterítette egy asztalra a különféle megrendelhető házak tervrajzait.

— Hány hálósobát akarnak? — nézett rám kérdően.

— Négy lenne az ideális, — feleltem, — de szeretném megnézni az összes ajánlott modelleket.

Skiba mutatott nekem egy kétszázötven négyzetméteres koloniális stílusú házat négy hálósobával, két és fél fürdővel, nappalival, társalgó/TV szobával, kandallóval, hatalmas kúriakonyhával, két kocsit is

befogadó garázzsal, és szélesen terjedelmes terasszal, amire egy óriási csúsztatós megoldású üvegajtó vezetett a reggeliző helyiségből.

Még életemben nem láttam ennyire bőségesen pazar elrendezést mutató házterveket. Mondhatom erősen tetszett az extravagancia.

— Mennyibe kerülne, — kérdeztem, — ez a modell azon a telken, amit megnéztünk?

Skiba tétovázott. Gondolom, hogy még mindig abban a hiedelemben volt, hogy csak vesztegeti velem az idejét.

— Attól függ, — mondta, — hogy maga és a férje, milyen extra dolgokat akar belefoglalni az alapárba.

— Az ár, Mr. Skiba, — feleltem mosolyogva, — mennyi lenne a ház ára?

Skiba rám nézett, széles, férfiasan kemény arca elkomolyodott és száraz, vitatkozást nem tűrő hangon kijelentette.

— Százharmincezer dollár, plusz and mínusz, de ebben a nagyságrendben.

—

Skiba biztos volt, hogy ez a kis fiatal keresgélő, ahogy meghallja ezt a számot, köszönetet rebeg, majd sarkon fordul és elsiet. Ekkora horderejű vételár az 1970-es évek elején teljes elérhetetlen vágyálom volt alsóbb középosztálybeli családok részére, különösen azoknak, akik első házukat keresgélték. De ma, és általában az utóbbi időben Skibának nem volt semmi sietős dolga, az építkezések üteme lelassult, nem voltak vevők, és megérte, hogy várjon még egy kicsit és megtudja, hogy mit is akar csinos látogatója.

—

— Nem hangzik túlságosan soknak, — bólintottam, — adok magának ezer dollár foglalót a telekre, és szeretném, ha ügyvédjével összeállítatná a szerződési dokumentációt, beleértve az összes építési részletet és specifikációkat. Csatoljon hozzá egy mellékletet a különféle változatokról és az ajánlott opciókról. Majd a szerződés aláírásakor véglegesítjük a pontos vételárat.

Skiba el kellett, hogy higgye, hogy komolyan gondoltam, amit mondtam. Üzleti érzéke legyűrte előítéleteit. Kihasználva

hajlandóságomat, mint ahogyan egy kártyajátékos hajszoja szerencsáját, ha a lapok járása kedvező, készséges lett és máris a részletekről kezdett beszélni.

— Milyen kitételeket akar belefoglaltatni a szerződésbe? Akar egy jelzálogkölcson fenntartási feltételt? Faltól falig való szőnyeget akar vagy parkettát? Milyen fából készítsük el beépített konyhabútorát és milyen minőségű csempét rakjunk le a fürdőszobákban?

Pénz beszél, gondoltam, nagyvonalúságom pozitív hatással lehet Skibára, mert végre egyenértékű tárgyalópartnerként kezd kezelni.

Skiba nem kérdezte, hogy hogyan tudok megengedni magamnak egy ekkora házat és hogy hogyan jutottam ekkora vásárlóerő birtokába. Elegáns ruhám alapján ítél meg és feltételezte, hogy minden gyanún felül és makacs kételkedésen kívülien gazdag vagyok és tehetős.

Kihasználva a helyzetet, felsőbbrendű magabiztosságot mutattam és parancsoló hangnemben kezdtem beszélni.

— A részleteket a későbbiekben fogjuk eldönteni. Ügyvédjével készítse elő a szerződést és foglaljanak bele százezer dollár jelzálogkölcson kitélt.

Minden egyes kiejtett szavam egyre boldogabbá tette az építést. Lassan kezdte elhinni, hogy valóban el fog adni egy házat. Szemeiben valami leereszkedően nagylelkű önteltség lángja lobbant, vagy még mindig kételkedett bennem és nem akart kiengedni a markából, de anyagi segítséget ajánlott.

— Egy keveset le tudnék engedni az árból, ha a férje ügyesen forgatja a kéziszerszámokat és akar segíteni nekem az időigényes befejező munkák elvégzésénél.

Rockefellert megszégyenítő hetyke válaszom teljesen levette Skibát lábáról. — Ilyesmire nem lesz szükség, — mondtam, — férjem rettenetesen elfoglalt ember.

Láttam Skiba arcán a csalódottságot és gondoltam, hogy jobb lesz, ha egy kis szerénységet mutatok, és nem fitogtatom szemtelenül a pénzemet. Végeredményben nem mondhattam meg neki, hogy a mellényzsebemből ki tudnám fizetni a kért összeget.

— A férjem jól keres, — mondtam, — bízom benne, hogy a fizetése elegendő, hogy a bank megadja nekünk a szükséges kölcsönt.

Skiba nem szeretne volna, ha a bankkölcsön meg nem szerzése címén kihátrálnánk az alkuból. Olyan ajánlatot tett, amelyet nem tudtam visszautasítani.

— Ha a bank nem engedélyezi kérvényüket, én adok maguknak jelzálogkölcsönt kilenc százalékra, amennyit akarnak nyolcvan százalék maximumig.

Nem terveztem meg az összes részletet előre és nem láttam világosan minden buktatót. Nem volt hozzá elegendő élettapasztalatom. Mindössze huszonnégy éves voltam, de azért volt eszem, hogy ne teregessem ki Skiba előtt a kártyáimat. Minek vitatkozni Skibával a pénzügyi kérdéseken, gondoltam, inkább hagyom, hogy higgye, hogy jelentős kölcsönre van szükségünk.

— Nagyon tisztességes az ajánlat, — feleltem, — foglaltassa bele a szerződésbe. Ha nem tudunk kedvezőbb feltételek között kölcsönt kapni, elfogadjuk a maga kilenc százalékos indítványát.

— Kit írassak be tulajdonosnak?

— A férjemet, Miller Garryt és engem, Miller Lindát, társtulajdonosok leszünk.

Megírtam és odaadtam Skibának az ezerdolláros foglalt csekket. Cserébe adott néhány brosúrát a megrendelt modellről. Leírtam neki telefonszámunkat, neveinket, címünket és kezét ráztunk.

Mind a ketten úgy mosolyogtunk, mintha a század legjobb alkuját csináltuk volna. Hazafelé még egyszer megálltam a telek mellett és hallgattam a fák sustorgását és magam elé képzeltem jövő generációinkat és életünket Garryval, melyet ezen a helyen fogunk eltölteni.

Amikor a következő bankszámla kimutatásom megjött észrevettem, hogy Skiba egy likőrüzletben váltotta be csekkemet. Mi közöm hozzá? — gondoltam mosolyogva, — miért zavarna, ha a jóember szereti az itókat?

Két héttel később, pontosan az előre jelzett menetrend szerint megjött a szerződés. Felhívtam egy Darieni ügyvédet, hogy nézze át a feltételeket és válasszon ki egy dátumot a szerződés hivatalos aláírására, a ház szerkezetének és kivitelezésének végső ellenőrzésére és a konstrukció befejezésének pontos időpontjára.

Következő héten, bérházunkból kifele siettemben megláttam az épület alsó sarkához közel egy, a járdán rendetlenül egymásra dobált bútor és háztartási kacat halmazt. A Bronxban nem volt szokatlan dolog, hogy kerülgetni kellett hegynagyságú hulladékdombokot, de mivel a rakás közel volt a mi házunkhoz, pusztán kíváncsiságból arrafelé vettem utamat.

Közelebb érve a kupachoz felismertem Stuart bútordarabjait. Lelassítottam és az erős napfényben vaksin hunyorogva szemrevételeztem a darabokat.

Egy idős szomszédnő a negyedikről, soha nem tudtam megjegyezni a nevét, meglátott és gúnyosan sipító boszorkányhangon megjegyzést tett.

— Gondolkozik, hogy felújítja bútorzatát? Még lehet, hogy talál valami értékeset.

A vén csontkollekció szemtelen megjegyzését eleresztettem fülem mellett, megálltam és félig leguggolva közelebb hajoltam. Ott volt az ágy, amin nem is olyan hosszú idővel ezelőtt többször is szeretkeztünk és láttam a fotelt és a díványt, ahol kettesben tervezgettük a floridai utazást. Mellettük ott voltak halomra dobálva a konyhaszékek és az asztal ahol Stuart legelőször hozzám nyúlt és ahol annyit kávéztunk kettesben. Nem éreztem semmi mást csak undort. Szerettem volna, ha múltam eme bűnös epizódja soha nem történt volna, de a rosszízű emlékeket nem tudtam könnyen, csak úgy, kitörölni életemből. A történet része volt titkos legbensőbb szennyes megaláztatásának, mely gennyedző fekély egyre gyűjtötte magába a mérget és a keserűséget és nyomasztó féregként rágott belülről és örökké fenyegetett, hogy, ha egyszer kettős életem kitudódik és becsuten tettemre napvilág derül, rettenetesen meg fogok szégyenülni.

De mégis, ahogy Stuart dolgait a járdára kidobva láttam kissé megkönnyebbültem. Elsősorban ez lényegesen lecsökkentette az esélyt, hogy a vén gazember visszajön az életünkbe és ismét egy épületben fog lakni velünk. Másodsorban, Stuart kilakoltatása némi elégtételt szolgáltatott nekem és csökkentette szégyenérzetemet, hogy valaha is viszonyba kerültem vele. Minél távolabb tudtam magamtól, halottan vagy élve, annál kevesebb volt az esély, hogy még egyszer szembekerüljünk, és valami dolgunk legyen egymással. Még mindig szörnyen rettegtem

attól, hogy fertelmesem visszataszító részletek újraidézésével a törvényszéken szembesítenek vele, és be kell, hogy valljam Stuarttal való szexuális viszonyomat. Itt már nem a pénzről volt szó, ez egy gyötrelmes rettegés volt, hogy a bíró és a hallgatóság előtt újra kell élnem majd a múltamat és azt, hogy Stuart mit tett velem.

Félig eltakarva az egymás tetejébe hányt könyvek között egy fényképet láttam, egy fiatal, ismeretlen nő portréját. Melankolikusan fátyolos szemeiben, ahogy az arc nézett reám hálát és köszönetet véltem látni.

Felvettem a képet. — Vajon te ki lehetsz? — kérdeztem a bánatos arcocskától.

Elmondom, csak hallgass meg, a kép könnyörögni látszott és esdekelt figyelmemért, történetem érdekelni fog.

Hátam mögé pillantottam félszeggel és észrevettem, hogy Mary kijött dohos, patkányürülék fertőzte házmesteri lakásából és felém közeledett. A képet gyorsan belesüllyesztettem táskámba. Mary mellém lépett. Mint mindig most is, arca ragyogott a gyagyás boldogságtól, mosolya beillett bármi félkegyelmű vigyorának. Véget nem érő monoton egyhangúságban élve, Mary örökké és túlzottan mindenre kíváncsi volt.

— A háziúr, — Mary kérdés nélkül ömlesztzeni kezdte felém a nem kért információt, — kiürítette Osborne Stuart lakását és dolgait kidobatta a járdára.

Felegyenesedtem és közömbös arccal néztem Maryre. Nem volt nehéz érdektelenséget mutatni. Stuart mostanra már olyan messze volt tőlem, mint Mekka Jeruzsálemtől, két teljesen külön és összeegyeztethetetlen világ, közel, de mégis szellemi fényévekre egymástól. Ahogy válaszoltam Marynek hangom hűvös maradt és jeges tekintetem közönyt és az intim érzések teljes hiányát mutatta.

— Látom, ezek valóban Stuart bútorai. Vajon mi történhetett vele, hogy kitették a szűrét?

Örökké szószátyárkodó és felvágott nyelvű Mary, mint mindig, most is készen állt a válaszra. Túlságosan egészséges és kerek arcán hamis és valótlannul gondoskodó aggodalmat mutatott, elmondta nekem, amit tudott és közben úgy tett mintha bánkódóan sírna és sajnálatot érezne Stuart szerencsétlensége felett.

— Három hónapja nem fizette a lakbért. — Mary sóhajtott álnokul, — Mr. Lombardi, a háziúr gyorsan kitesz valakit, ha alkalma van rá. Jóval többért ki tudja adni a lakást, egy nap alatt, olyan sokan várnak az üresedésekre.

Leküzdhetetlen kíváncsiság fogott el. Lehet, hogy Mary tud valamit, ami engem érdekel? Felfüggesztettem szokásos óvatosságomat és a szószátyárkodás fonalán leereszkedve a mélybe és lealacsonyítva magamat a házmesterné szintjére, alásüllyedtem és engedtem, hogy belekeveredjek Mary pletykabarlangjainak sötét labirintusába.

— Vajon miért nem fizette ki a lakbért? — kérdeztem Maryt, — Stuart több mint tíz évig lakott abban a lakásban, ha jól tudom, idáig nem volt vele semmi probléma.

Linda hajlandósága, hogy leálljon beszélgetni feldobta Mary magabiztosságát. Ez valóban úgy néz ki, gondolta Mary meglepődve, hogy ez a beképzelt és rátarti Linda, a csinos és fiatal diplomás mérnökfeleség egy fecsegő pletykafészekké válik. Marynek rengeteg barátnője volt, de eggyel több soha nem ártott. Az új pletykapartnerekkel mindig helyettesíteni lehetett azokat, akiknek faragatlan durvasággal beletaposott az életébe és ellenségeivé csinált. Mary úgy vélte, mivel hogy így már barátságot kötött Lindával, most már megengedheti magának, hogy személyeskedő módon kikezdjen vele. Ez a viselkedés benne volt alaptermészetében, Mint minden korlátolt trampli, Mary soha nem tudta felfogni tyúkeszével, hogy az ostobaság eltűrésének határai vannak, és hogy hogyan kellene viselkednie és milyen modorban kellene beszélnie egy nálánál különb személlyel. Mary nem bírta megállni, hogy bele ne szúrjon, és meg ne ijessze Lindát, akit halálosan gyűlölt amióta Garry melléje ült a templomban. A nyájas barátság arcát öltötte magára, és átlátszó módon takargatva rosszindulatát, kárörvendően hangon válaszolt Lindának.

— Én nem tudom, hogy Mr. Osborne miért nem fizette a lakbért. Az FBI biztosan tudja, kérdezd meg azokat.

Linda nem tudott szóhoz jutni, csak rámeredt Maryre. A házmesterné visszataszítóan vigyori arcán széjjeláradt a dicstelen mosoly és gúnyosan a fiatalasszony szemébe nézve folytatta pimaszkodását.

— Apropó, — mondta gúnyosan, — az FBI erősen érdeklődött utánad is. Felvették már veled a kapcsolatot?

Mary indiszkrét kérdezősködése kinyitotta szememet és visszazökkentett a valóságba. Nem lett volna szabad, hogy megengedjem neki, hogy egyenrangú társának gondoljon. Azt már végképpen nem akartam a tudtára adni, hogy az FBI behívott és kihallgattak.

Megvető pillantást vetettem rá. — Dehogyan vették, — kezdtem és emelt hangon kitámadtam. — Miért vették volna, csak azért mert te bemondtad nekik a nevemet?

Rájöttem, hogy ezzel a bamba tehénnel való társalgás nemcsak időpocséklás, de az én kényes helyzetemben veszélyeket is rejt magában. Mérgesen ajkamba haraptam, megfordultam és odébb mentem.

Büszkeségében megsértve és csalódottan, hogy elvesztette a remek lehetőséget, hogy a zaftos pletyka zavarba jött áldozatát alaposan kizsigerelje, Mary még egyszer utoljára felém köpte kígyóméreghez hasonló, bántó szavait.

— Hogyan lehet az, hogy nem érdekel mi lett Garry barátjával? — Mary ordította fél utcasaroknyi távolságból. — Vagy talán tévedek. Van valami problémád, amit nem mersz elmondani? Mi történt közötted és Stuart között, hogy ennyire gyűlölöd?

Nem válaszoltam. Mary túl pimasz volt ahhoz, hogy eltűrjem. Egyelőre nem sokat tudott, de a legkisebb tudás is veszélyes fegyverré válhat a kezében. Nem fordultam vissza csak mentem tovább, lefele a dombról, a saját utamon. El kell, hogy költözzek ebből az épületből, füstölögtem magamban, máskülönben ez az aljas óriáskígyó megfojt és bekebelez.

Este elmondtam Garrynek, hogy a házigazda lakbérhátralékért kilakoltatta Stuartot. Válasz helyett Garry szokatlanul merev, szinte ijesztő tekintettel nézett rám sokáig. Biztosra vehettem, hogy eszébe jutott, amit hármásban csináltunk Stuarttal. Azonnal emlékezett az összes gusztustalan történetre, amiket meséltem neki, hogy kielégítsem

szexuális ábrándozásait. Tudtam, hogy racionális elméjében tagadta a lehetőséget, hogy felesége és teniszpartnere között valaha is viszony volt. Neki, ahogy ő akarta hinni, ezek a dolgok soha nem történtek meg és naivan feltételezte, hogy a szerelmi háromszög csak fantáziavilágunk hagymázás szüleménye. Nem tudta, hogy hogyan álljon hozzá és hogyan kezelje hűtlen félrelépésemet, és nem akart nyílt összetűzést provokálni közöttünk. Beismerte magának, házasságtörésem éppen annyira az ő hibája volt, mint az enyém. De reméltem, hogy legalább egyetlen dolog mindenekfelett fontos marad számára, és nem akarja, hogy ostoba játékaink örök sebet ejtsenek lelkem pszichéjén. Garry nem tudta, milyen messzire mentem el Stuarttal, és milyen közel kerültem ahhoz, hogy megöljön, és menyire a tönk szélén álltam, hogy Stuart erőszakos hatalma alatt önrendelkezés nélküli szexuális rabszolga váljon belőlem.

Garry lelke rettenetesen felkavarodott, ahogy Stuart nevét Linda szájából hallotta. A gyűlölt név mind a fogadalmakat, amiket Algériában tett és mind a szerelmet, amelyet lángolóan érzett felesége iránt komoly próbára tette. De a hiú féltékenység nem tudta megingatni Garry eltökéltségét. Tudta, érezte, az asszony, aki vele szemben ült a kicsi konyha műanyagtetejű asztalánál, egyedül az övé. Megpróbáltatásaiért és gyötrelmeikért a felelősség egyedül őt, a férjet terheli. Garry számára, Linda szerelme és odaadó tisztessége többet ért a világnál, amit hajlandó volt megismerni és tudni családján és otthonán kívül. Látva a bűntudat baljóslatú árnyékait, amit Linda megijedt arcára vérének reszkető zúgása rajzolt, Garry lecsillapodott. Gyengéden, őszintén, szívének legmélyebb jószágával és megértően szólt feleségéhez.

— Ha engem kérdezel, engem nem nagyon érdekel, hogy Stuart cókémója a járdaszélen hever. Úgy érzem, hogy feleslegesen túl sok időt töltöttünk vele. Nem akarok többet Stuarttal együtt teniszezni. Veled szeretnék időt tölteni, tenisz, akármilyen sport vagy játék, amit te szeretsz csinálni. Sokkal jobb lesz így, hogy Stuart eltűnt. Remélem, a fenn való megsegít és a vén tolvaj többet nem kerül elő.

Garry jót akart, de túl sokat magyarázott. Nem volt oka arra és nem tudhatott olyan tényeket, amikért ennyire gyűlölnie kellett volna Stuartot.

Linda rettegett, mire akar itt Garry kilukadni, miket akar mondani még és mit fog cselekedni. Csak nézett reá, mint ahogyan az éjszakai országút közepén egy őzike bámul bele a feléje közeledő kocsifelektorába.

— Linda, drágám, — Garry kérlelte feleségét, — gyere ide hozzám.

Linda közelebb lépett. Garry átkarolta derekát, magához húzta és a térdére ültette. Linda nem ellenkezett és egyetlen szót sem váltottak. Egyik karját felesége válla köré fonta és a másikkal szeretettel simogatta Linda derekának karcsú vékonyát. Bársonyosan puhán, mintha a nyári éjszaka titokzatos, meleg szellője lenne csókokat lehelt arcára és ujjai szenvedélyesen hatoltak bele hajtincsei sűrűjébe. Engedte, hogy a hiábavaló és ostoba féltékenység feloldódjon benne és eltűnjön szíve érzelmeinek irgalmas óceánjában és feleségének remegő teste, enervált vágyakozása és megbocsáttatásért való könyörgése, beleolvadjon felejtő és feloldozó nagylelkűségébe és az asszony fülébe suttozta legmélyebb vallomását.

— Linda, földi értékekkel fel nem mérhető, hogy mennyire nagyon szeretlek, és hogy mennyire hiányoztál nekem Algériában. Az élet rövid, és nem szabad, hogy másokra vesztegessük drága perceinket. Még az is baj, hogy nekem dolgoznom kell, és nem lehetek örökké veled, és nem szerethetlek lázas gyönyörűséggel a nap minden órájában.

Garry enyhíteni akarta Linda szívéből felé áradó félszeméremegéseket és ijedelmet. Sejtette, megérezte, hogy ameddig ő távol volt Algériában valami rettenetesen szörnyű dolog történt Linda és Stuart között. De nem volt meg benne az arrogancia és a gög, hogy magyarázatot követeljen. Ennél sokkal jobban szerette feleségét, engednie kellett. Hadd tegye meg Linda a közeledő lépést és hadd rebegje el vallomását és mondjon el neki mindent, amikor testben és lélekben teljesen készen áll reá.

Linda hozzányomta nedves, melegen puha ajkait férje szájához és várt. Majd egy milliméternyit elhúzódott, hogy beszélni tudjon és elmondhassa a szédítő szenvedélyt és őrzítő vágyat, ami odaadó lelke bensőjéből bűbajos lidércként emelkedett férje felé.

— Garry, — susogta, — én is sokkal jobban szeretlek téged annál, hogy te azt fel tudd fogni. Egy életre a páromnak választottalak, ameddig élünk vigyázni fogunk egymásra.

Garry szeretne volna megnyugtatni Lindát. Ápolgatni és visszaédesgetni a gyengéd és szerelmes állapotba, ahogy Lindát ismerte, amikor összekerültek. Mielőtt rútul elhagyta, és mielőtt Lindából áldozat lett. Garry szeretett volna visszamenni az időtlen idők legelejére. Szemeit Linda becsukott szemeire szorította, orruk egybefonódott és mélyen beszívták egymás lélegzetét. Lenyúlt, tenyerét Linda feneké alá csúsztatta és apró ösztökélő csúsztatásokkal ölébe emelte. Érezte Linda fenekének lágyan rugalmas izmait, ahogyan a nő teste összefonódott vele és elborította lágyékát, és érezte saját keménységének lüktető dobbanásait, és ahogy az, ha önkéntelenül is, de határozottan hatolt be az asszony meleg húsnak zsenge partjai közé. Szerelmes szavainak áradatát zúdította felé és megígérte életre szóló odaadását és elkötelezettségét. Ajkai ráömlöttek felesége elcsukló szájára, ahogyan az óceán hullámai árasztják el és terítik be a parti fövenyt és fülébe súgta szent fogadalmát és ígéretét.

— Linda, örökkön örökkéig a tied vagyok, szeretlek, és nem tudsz nekem olyat mondani, ami e szent érzésemet irántad meg tudná másítani. Ha el akarsz valamit mondani, mond, de csak akkor, amikor készen állsz a vallomásra, melletted leszek és meghallgatlak. Jól tudom, hogy ki vagy és semmi nem létezik a világon, ami meg tudná változtatni rólad alkotott véleményemet. Én azért vagyok, hogy védelmezzek és nem azért, hogy ítélek feletted. Te tetted, amit tenned kellett. Ha bárki is hibázott, a vétek nem a tied. Remélem nem ért súlyos lelki sérülés és belsődben nem szenvedsz szükségtelenül. Harcolni fogok érted, ha kell, hamisan esküszök és készen vagyok meghalni, ha az lesz az ár, hogy megmentselek.

Nem tudtam szóhoz jutni. Lángoló, forró szenvedéllyel csókoltam, rágtam férjem reszkető ajkait. Garry nyilvánvalóan tudta, hogy valami lent, mélyen a bensőmben gyalázatosan elromlott és valami szörnyű emlék bántja szívemet. De csókjaiban éreztem, hogy mennyire tetszett neki, ahogy örültem Stuart kilakoltatásának. Akartuk, hogy így legyen és mi ketten biztosak is voltuk benne, hogy ez történt, hogy Stuart, életünk csábító Mefisztója, vagy az ördög bármi más hamis reinkarnációja

véglegesen eltűnt életünkől, és örökre száműzve lett, le a poklok tömlőceinek legmélyebb fenekéig.

Huszonhatodik Fejezet



A gazdag lombozatot zord, kora novemberi viharok csupasz gallyakká ritkították, a hőmérő higanya reggelre fagypont alá zuhant, és a kertvárosok füves rétjein széles foltokban megjelent a fehérre fagyott dér. Őszirozsák labdái, a közelgő elmúlás szomorú előhírnökei, bánatosan virágoztak az elmúlt nyár elhervadt leveleinek halmazai között és bánatos szépségükkel akaratuk ellenére jelezték a csontfagyasztóan kegyetlen késő novemberi szelek küszöbön álló megérkezését.

— Garry, — javasoltam, — nem sok időnk maradt mielőtt a tél hava mindent beborít és az utak jegessé válnak, kocsizzunk ki, és gyönyörködünk ki magunkat Connecticut legszebb helyein. Majd én vezetek, bízd rám az útirányt.

Garry elfogadta javaslatomat és kora vasárnap reggel elindultunk a Hutchinson parkországuTON északi irányban. Miután magunk mögött hagytuk a városias kinézetű Bronxot teljesen más táj fogadott minket. Az út mindkét oldalán kibontakozott előttünk a fényűzően gazdag Westchester megyei kertvárosok sora és joggal tudtuk elképzelni, hogy az élet mennyire csodálatos lehet egy ilyen gazdag helyen.

Önfeledten élvezve kocsikázásunkat, és csodálattal bámulva az úrlovasok impozáns csoportjait és a golfpályák fennhéjázó játékosait, beértünk Connecticutba és mintha a Csendes Óceán hatalmas hullámain ringatóznánk, felemelkedtünk és alásüllyedtünk a lágy dombok egymást követői lankáin és az út Merritt Parkway-re átnevezett folytatásán elértük a 36-os számú kijáratot.

Innen már ismerős voltam a helybeli utakkal. Felhajtottam a Talmadge Hill Road utcán, elhaladtunk a vasútállomás mellett, majd egy kis rusztikus kinézetű templom mellett és déli irányba fordultunk a Hollow Tree Ridge nevű összekötő útra, amelyen Noroton Heights felé folytattuk utunkat.

Szemem sarkából kíváncsian lestem Garryt, ahogy arckifejezése csodálatból hitetlenségbe, majd kétkedésből lenyűgözött ámulatba változik. A táj pazar gazdagsága, a tágas otthonok káprázatos eleganciája és a gondosan ápolt óriási kertek gazdag és különleges növényzete bódítóan varázslatos hatással volt mind a kettőnkre. Legtöbb ház négyszáz négyzetméternél is nagyobb volt és a telkek legalább két katasztrális hold nagyságúak lehettek. Az ország legelőkelőbb, legorcióatlanabbul fennhéjázó és legdúsgazdagabb helyein hajtottunk keresztül. Garry nem tudta palástolni lenyűgözöttségét, ennek a hihetetlen gazdagságnak a pusztá létezése elképesztette és csodálattal töltötte el.

Megálltunk, leparkoltam kocsinkat telkünk előtt és kiszálltunk.

— Nézzük meg ezt a helyet, — mondtam, — látod amott, ki van írva egy táblára, hogy ezek a telkek eladók.

Garry hitetlenkedve nézett rám, de láttam, huncutul, mint mindig, most is hajlandó belemenni csalfa tetetéseinkbe. Csatlakozva a játékhoz, gondolhatta, valami kedves szórakozást találtam ki, és egy-két rövid múltó pillanatra képzeletbeli házvásárlók leszünk.

— Csodálatos a hely, — válaszolta és csillogó szemekkel vizsgálta a fás területet, — milyen jó is lenne, ha meg tudnánk engedni, hogy egy ilyen helyen lakjunk.

A miszticizmus nimbuszát sugároztam magamról, ahogy szerelmesen bűgő mély hangon válaszoltam neki. — Igaz, de azért megnézhetjük. Hol van az megírva a nagykönyvben, hogy nem csodálhatjuk meg, mint vándor a természet szépségét?

Bementünk a telekre és középen megálltunk. Hagytam, hogy a hely fantasztikus panorámája elárassza Garry lelkét. Garry körbenézett, szemei lassan körbejárták a hatalmas fákat és megcsodálta a szomszédok terjedelmes pázsitjait és az örökzöld sövényt mely a portákat elválasztotta egymástól. Percekig nézte elmeredten a környező családi otthonok bájos látványát, mely tisztas távolságban villantak elő a bokrok mögül. A táj elszédítette, elvette józan ítélőképességét, és gondoltam, egy percre elhitette még magával is, hogy szuper gazdagok vagyunk, és egy sorban állhatunk ennek a leírhatatlanul szép környéknek gazdagjaival.

Garry felé fordultam, megfogtam kezét és végtelen egyszerűséggel, de mindent elsöprő határozottsággal bejelentettem.

— Megvettem ezt a telket és ide fogjuk építtetni otthonunkat.

Garry ránézett Lindára. Még álmában sem merte volna gondolni, hogy Linda komolyan gondolja, amit mondott. De szeretett színlelni és megjátszani lehetetlen helyzeteket. Szerette a csiklandozó izgalmat, ami végigfutott ereiben, amikor egy pillanatra azt hitte, hogy álma megvalósulhat. Imádta Lindát; megosztotta álmodó képzelődéseit és soha nem utasította volna rendre, hogy tervezgetése teljesen lehetetlen. De ez már több volt a soknál, túlságosan csábító fantázia volt ahhoz, hogy csak játékos tréfának vegye és belemenjen a tetetésbe. Jobb lesz, gondolta, ha emlékezteti Lindát a valóságra.

— Te drága, magasságos fent való, micsoda humorérzéked van. Pedig milyen jó lenne, ha nem viccelnél, és tényleg tudnánk ezen a telken egy házat építtetni.

Garry megfeddte Lindát az incselkedésért, de mindennél jobban szerette volna, ha felsége nem mókázik és komolyan vehette volna, amit beszél.

Világosan láttam, Garry mindennél jobban szerette volna ide, erre a telekre építeni álomotthonunkat, ebbe a városba, Connecticut pazarul elegáns gazdag délnyugati sarkába. Nem tudta letagadni, hogy még mindig egy ördögien makacs kitartás üldözte és kergette, hogy megvalósítsa a lehetetlent. Elképedten néztem, ahogy mániákus célratörése, ami Algériába küldte és lehetővé tette, hogy elviselje ottani megpróbáltatásait, ismét a felszínre tör. Kihasználtam a lehetőséget és egy lépéssel tovább léptem. Kezeimbe vettem kezeit, mintha belé akarnám oltani akaratomat és az én optimista meglátásaimból akarnék átömleszteni az ő testébe és el akarnám vele fogadtatni, hogy illúziómból még valóság is lehet.

— Nagyon körülményes lenne, — kérdeztem, — innen bejárnod New Yorkba dolgozni?

Garry gyengéden magához húzta Lindát. Képzeldéseinek bűvös varázslatát ellenállhatatlannak találta. Túlságosan közel voltak az ő saját dédelgetett vágyihoz, amiket egyetemi évei óta melengetett szívében. Megadta magát, nem volt képes megszidni feleségét és követelni, hogy hagyja abba a felesleges ábrándozást és ne kínozza, amikor annyira jól tudja, hogy ez a ház mennyire sokat jelent neki. Meg kellett, hogy engedje, ha egy pillanatra is, hogy áltassák magukat és képzeljék, hogy álmuk megvalósul.

— Innen bejárni munkába nem lenne probléma, — Garry felelte, — könnyen meg tudnám tenni. Noroton Heights-on felülnék a vonatra, olvasnék, tanulmányoznék valami szakkönyvet, éppen ugyanúgy, ahogyan most teszem a D földalattin.

Mély lélegzetet vettem, kezeimet csípőmre helyeztem, és ebben a félreérthetetlenül kihívó pózban merészen belenéztem Garry szemébe. Eljött a pillanat, amikor szeretem volna, ha lenne bennem elég bátorság, hogy a felszínre hozzam titkos kettős életem. Máskülönben, gondoltam, minden szenvedésem hiába volt. Hát nem azért kockáztattam becsületemet Collins FBI ügynökkel, hogy férjemet boldoggá tegyem? Megtagadjam neki álmai valóra váltását, amikor módomban lenne megadni neki, amire vágyódik? Ha nem tudom megosztani Garryvel amim van, akkor minek legyen a tulajdonomban bármi is. Én vagyok ő és ő egyedül csak bennem létezik. Ketten az egész világ ellen, együtt és örökké, többé nincs szükségünk arra, hogy megtartsuk egymás nélküli, független akaratunkat.

— Garry, — kezdtem, — nem viccelek. Valóban megvettem ezt a telket és az építész ügyvédje most állítja össze a szerződést egy kétszázötven négyzetméteres koloniál stílusú ház építésére rajta.

Garry olyan boldogon mosolygott, mintha a hetedik mennyországban repkedne a fellegek felett. Gondolom, egyetlen szavamat sem hitte el.

— Linda drágám, te vagy a legaranyosabb álmodozó az egész világon, — válaszolta és hangjában valami szomorú lemondás vegyült,

— de egy ekkora modern ház, egy ilyen helyen, több mint százezer dollárba kerül.

Eljött az idő, meg kellett, hogy mutassam férjemnek, hogy mennyire komolyan gondolom, amit mondok. De hogyan tudnék meggyőzni egy cinikusan kételkedő hitetlen Tamást, egy máglyára való valódi eretneket. Mérnök az istenadta, számokkal kell, hogy meggyőzzem tehát. Egy pontos költségvetés talán meggyőzi, hogy nem akarok tovább játszadozni elméjével.

— Százharmincezer dollár, — jelentettem ki, egyetlen rézkrajcárral sem kevesebb.

Linda makacskodása alaposan meglepte Garryt. Talán, gondolta, ez a nő mégsem tréfál. Mi folyik itt? Megbolondult, hagymázos látomásai vannak; talán klinikailag diagnosztizálhatóan skizofréniás? Teljesen lehetetlen, hogy egy fiatal Bronxi pár ekkora összeget összehozzon.

— Látod, — Garry mondta rosszállóan és elméjében lázasan keresgélt, hogy meglássa, hogyan is akar Linda csúfot üzni vágyaiból. Elengedte Linda kezét és duzzogva, szinte ellenségesen követelő hangon beszélve, feleségének szegezte a kérdést.

— Honnan tudod, hogy mennyibe kerül?

Ráléptem a végzet útjára, innen nem volt már visszakozás, de nem is akartam meghátrálni. Nem reagáltam arra, amit Garry utoljára kérdezett, és ahogy kérdezte, egy oktávval megemeltem hangomat és ismét kijelentettem.

— Megmondtam, letettem a foglalót, pontosan egy ilyen házra és ezen a telken.

Garry még mindig nem volt hajlandó elhinni, hogy ez az egyszerű gondolkozású, háztartásbeli és komoly szakma nélküli felesége tudna valamiféle pénzről, amit nem ketten együtt kerestek és takarítottak meg.

Garry maradi gondolkozású sovinszta disznó volt és minden további megfontolás nélkül arra a következtetésre jutott, hogy felesége valami teljesen lehetetlen finansziális hetet-havat hord itt össze, abban a máskülönben csinos és imádatra méltó fejecskéjében. Csapdába szeretne volna csalni Lindát és beismertetni vele, hogy mekkora butaságokat javasol.

— Tegyem fel, — emelte fel két ujját kérdően, — hogy tényleg letetted a foglalót. De hogyan fogunk kifizetni ekkora összeget? Egyetlen bank sem fog aláírni nekünk ilyen hatalmas jelzálogkölcönt. A havi részlet lényegesen több mint amennyit törleszteni tudnánk az én fizetésemből.

Abba kellett, hogy hagyjam a vitatkozást. Ez a hely nem volt alkalmas komoly beszélgetésre. A bennünket körbevevő csodálatos természet szürreálisan valótlan atmoszférát varázsolt körénk, mintha mennyei paradicsomban lennénk, ahol minden kívánság megadatik, és minden vágy teljesül. Megfogtam Garry kezét és közelebb húztam magamhoz.

— Ígérem, hogy mindent elmondok neked, — mondtam és a szemébe néztem, — de nem itt. Menjünk be Darien belvárosába és ülünk be egy kávéházba. De addig is, nyugodj bele, hogy nem bolondultam meg. Tényleg foglalót tettem erre a telekre és házat fogunk építeni ide.

Garry elgondolkozott, ekkora lelkesedésre kell, hogy legyen valami elfogadható magyarázat. Lindának igaza van, fontolgatta, ülünk be valahova és bogozzuk ki, miféle lehetetlen dolgot agyalt ki ez az én szerelmes feleségem.

— Rendben, — felelte Lindának, — ez remek ötletnek hangzik, de csak akkor megyek, ha megígéred, hogy amikor a vicc csattanóját elmondod, mind a ketten jól fogunk nevetni.

Beültünk a kocsiba és elhajtottunk. Három kilométer után beértünk Darien közepébe, ahol beültünk az elegáns angol nemesi kúria stílusban épített Fekete Hattyú étterembe. Bent nem volt sok vendég és távol az étterem közepétől az egyik fal mellett találtunk magunknak egy kedves kis szeparét. Garry olyan várakozóan mosolygott, mint egy kis gyermek, akit új és izgalmas játékban való részvételre invitáltak. Kényelembe helyeztük magunkat az asztalnál, bort rendeltünk, egyet kortyintottunk és Garry rám kacsintott.

— Rendben van, beszélj, hallgatlak.

Felvettem borospoharamat, a mintegy két deci italból a felit egyből lehajtottam és azonnal a fejembe ment. Szédülten vidám eufória szállt reám és többet nem vigyáztam arra, hogy miket is beszélek. Habozás nélkül előhúztam legnagyobb nagyágyúmat, betöltöttem leghatalmasabb lövedékemet és egyenesen Garry fő ellenállásának irányába céloztam.

— Nincs szükségünk bankokra, van elegendő pénzem a házra.

—

Micsoda hihetetlen naivság? Bankok nélkül; ugyan már, Linda, ébredj fel. Ez már aztán több a soknál. Hagyd már abba a cukkolást, Garry gondolta magában, de kifele száraz, üzleti modort erőltetett magára. Arca komoly és szeme hűvös maradt, mintha egy elmeorvos lenne, aki a bolondokházában, egy veszélyes örültet próbál nyugodtan meghallgatni és betegségének okát megtalálni.

— Ekkora pénz, — mondta, — te még életedben nem láttál ekkora pénzt.

—

Szóváltásunk intenzitása felcsapott a sztratoszféra magasságaiba és szédítő örvénnyel kezdett körbe forogni. Úgy tüzeltünk egymásra, mint két idegen naprendszerből való űrhajó, aki a világegyetem birtoklásáért folytat életre-halálra menő harcot.

— De láttam, — feleltem bátran, — és van annyi pénzem.

— Lehetetlen, még csak nem is ismersz olyan valakit, akinek közel ennyi pénze lehetne.

— Stuart, — kezdtem.

Garry közbevágott, — azt akarod mondani, hogy az a mekegő vén bakkecske, Stuart.

— Igen, ő.

— Linda, — Garry kiáltott és figyelmeztetően felemelte tenyerét, — álljunk meg itt egy pillanatra. — Stuart nincs sehol, eltűnt. Nem éppen a napokban dobatta ki a házigazda bútorait az utcára, mert egy rongyos, százdolláros lakbért nem tudott kifizetni.

— Nem tudom, hogy hol van Stuart, — mondtam, — nem csináltam semmit neki. Nem öltem meg. Meg kellett volna, hogy öljem, de nem tettem.

Hoppá, feneketlen ingovány, és beleléptem. Ideges lettem és hadonászni kezdtem. Nem voltam benne biztos, hogy nem-e tényleg én is hozzájárultam a két lator végzetéhez. Lehet, hogy a rendőrség még mindig keres, és kettős gyilkossággal akarnak vádolni. Kétségeim támadtak. Mennyit teregessek ki titkaimból Garry előtt? Mennyire lenne okos bárkinek is megemlíteni vagyonomat és elmondani titkaimat, még ha az illető esetleg a férjem is? Hangom elcsuklott és visszafojtott könnyeim elzárták torkomat.

De Garry segítségemre sietett, közelhajolt hozzám és bársonyosan mélyre fogta hangját. Mint egy gyengéd magyar fuvola a selymes éjszaka csendjében valahol epekedve vágyakozóan szólva egy kis magyar faluban, úgy turbékolta szavait halkan a fülembe.

— Linda, legdrágább szerelmem, ne mondj el semmit, ha még nem érzed, hogy készen állsz a vallomásra. Elfogadom a tényt, hogy van százharmincezer dollár készpénzed, és meg akarod venni ezt a házat. Nem kell, hogy magyarázkodj. Ha kell, a börtönbe megyek érted, feltéve, ha egy cellába leszünk bezárva. Hajlandó vagyok a villamosszékbe beülni helyetted és még csak bele se kell, hogy ülj az ölembe, ha meghúzzák a kapcsolót.

Milyen aranyos tudott lenni ez az én férjem, már tréfálkozott és fel akart vidámítani akasztófahumorával, gondoltam, de Garry nem hagyta abba, megértő hangon tovább magyarázott. — Tudom, az én hibám, hogy összehoztalak Stuarttal, de ne törődj vele. Stuart nekem nullát jelent, és tudom, hogy te is semmibe veszed a vén latort. Ha lett volna valaha is valami, amit megbocsájthattam volna neked azt már régen

megbocsájtottam. Kérlek, te bocsáss meg nekem, a mi házasságunkban egyedül én képviselem a bűnt.

Kerekre tárgult szemekkel, elbűvölten igaz őszinteségétől, éreztem, hogy végre felengedhetek, és férjem előtt kitárhatom a lelkemet. Végre bevallhatom neki az igazságot. Elmondhatom neki, hogy mit tettek velem. Túl sokáig magamba zártam kínzó titkomat. Mindenkinek hazudtam és félrevezettem a törvény képviselőit. Végre meg kellett, hogy valakiben bízzak. Kiben nem bízhattam jobban, mint a saját férjemben, életem párjában, szerelmemben. Ha ő cserbenhagyna engemet és elárulna, nem élném túl a veszteséget. Az egész könnyörtelen és kegyetlenül meg nem bocsátó világon teljesen egyedül maradnék és reménytelenül a legboldogtalanabbnak érezném magamat.

— Mégis el szeretném mondani, — válaszoltam és szemeimet Garryre emeltem, — de egyszer ígérd meg, hogy senkinek tovább nem adod, amit most elmondok neked. Soha senkinek, soha, a rendőrségnek sem, és soha nem fogsz semmiféle bíróságon ellenem tanúskodni.

— Szívemből ígérem és fogadom, — Garry esküre emelte két ujját, — hogy soha senkinek nem fogom elmondani titkaidat, és senki sem fog tudni rávenni arra, hogy ellened tanúskodjak. Még akkor sem fogok elválni tőled, ha te akarnád.

— Viszonyom volt Stuarttal, — kezdtem, de Garry szavamba vágott.

— Erről tudok, — mondta, — ezen már régen túltettem magamat.

— Garry, — feleltem, — hallgass ide, — te még nagyon sok mindenről nem tudsz. Osborne csiszolatlan gyémántokat bízott rám eladásra és két bankszámlát is nyitattott velem, hogy letétbe helyezzem a kapott pénzt. Nem fizette meg a munkámat; csak afféle fullajtár voltam. A betéteken én voltam elsődleges tulajdonosnak feltüntetve, de Stuart magánál tartotta a betétkönyveket. Szerepemért és kockázatvállalásomért ajándékokat, ékszereket, értékes aranyláncokat, karperceket és gyűrűket adott nekem.

Garry lágy, megértő szemei kedvesen szemléltek engem. Kezem után nyúlt, gyengéden megfogta, de egyetlen szót sem szólt. Csak engedte, hogy kiömlesszem, kihányjam magamból, ami idáig belülről marcangolt.

— Miután elmentél Algériába, — folytattam, — elmentem Stuarttal Floridába.

— Értem, — nyögte Garry és arcára rettenetesen kínzó fájdalom telepedett.

— Stuart megütött, — mondtam tovább, — egyszer és utána egy másik alkalommal is. Lekötözött és szexuális gyönyöreinek kielégítésére meg akart ölni. Szerencsémre barátjával bedrogozták magukat és én ki tudtam magamat szabadítani. Megszöktem, otthagytam Stuart floridai lakását anélkül, hogy tudtam volna, vagy egyáltalán érdekelt volna, hogy életben vannak-e vagy túladagolták magukat.

Garry többet nem szakított félbe. Hagyta, hogy mondjam el neki a történetet többi részét is, kalandos utazásomat vissza a Bronxba, és Karpovics Nick segítőkész szerepét.

Végtelen fájdalmat és gyötrelmes szenvedést láttam férjem szemeiben. Nem akartam tovább kínozni és lélegzetvételnyi szünetre megálltam.

Szégyenétől kínozva Garry lehajtotta fejét, és furdaló lelkiismerettel, de szimpatizálva gyötrődésemmel, alig hallhatóan suttozta felém.

— Drága egyetlen angyalkám, elhagytalak és látod mi történt veled. Nagyon kérlek, hogy bocsásd meg, hogy ilyen borzalmakat okoztam neked.

Megértő sajnálata életadó elixírt jelentett számomra. Próbáltam visszatartani a szívemből feltörő rettenetes, testet-lelket megrázó zokogást és tovább vallottam. — Még sok más is történt, ezzel még nincs vége kálváriámnak.

Garry bólintott és halkan bízott. — Mond tovább, ne félj, hallgatlak.

Folytattam. Elmondtam, hogy hogyan tulajdonítottam el Stuart széfjéből a többi gyémántot és a százezer dollárt és hogy hogyan hagytam ott húszszet mutatóba. Elmeséltem neki az FBI interjút, és utána könnyeimtől csillogó szemeimet esdeklően ráemelve abbahagytam vallomásomat.

— Ez az egész, — mondtam halkan, — ebbe a csúf slamasztikába vagyok belekeveredve.

Nyugodtan állva kérlelő tekintetemet Garry sokáig tűnődött. Szemében nem láttam felháborodást vagy összeszidást. Csak törődés és aggodalom volt szomorúan bánatos tekintetében. Megsajnáltam benső gyötrődéséért, azért a szálni való erőfeszítésért, ahogy lelki fájdalmát próbálta titkolni előttem. Okosan és látszólagosan nem szándékozván leckéztetni félrelépéseimért, mindössze összegezve a tényeket, és ha volt, magába fojtva kitörni készülő dühét, Garry végre megszólalt és beszélni kezdett.

— Ez százhatvanezer dollár csak készpénzben. Nem csoda, hogy meg tudod engedni, hogy házat vegyél Darien-ben. Soha nem gondoltam volna, hogy ennyire gazdagon nősültem. Mennyit érnek a gyémántok?

— Két milliót, Garry, — feleltem szipogva, de könnyeim mögül lassan előbukkant mosolyom, — majdnem kétmilliót kinyomozhatatlan eredetű kövekben.

Garrynek elakadt a szava. De szavak nélkül is tudtam, hogy az én oldalamon van. Többet nem kellett, hogy keresztmet egyedül hordozzam. Garry áthajolt az asztal felett és csókot lehelt számra. Szexi, puhán nedves szája alig ért hozzá az enyémhez és már lázasan szorítottam széjjelnyíló ajkaimat az övéhez. Magamba szíva hipnotikusan szédítő vágyódását, ahogy egy méhecske szívja fel a nektárt egy véreres szegfű kelyhéből; lángoló húsunk szinte egymásba forrasztódott. Lehunytuk szemeinket és lelkesítő energiát és biztatást merítettünk egymás érzéki szenvedélyéből. Egy örökkévalóság múlt el mielőtt a mennyekből visszatértünk a földre, és el tudtunk szakadni egymástól és ismét beszélni tudtunk. Léván a gyakorlatiasabb kettőnk közül, a mérnök beszélt belőle, Garry kezdte elsőnek elemezni a tényeket.

— Teljesen lehetetlen, hogy az FBI tudjon a százezer dollárról, amit kivettél Stuart széfjéből. Emiatt nem kell, hogy aggódjunk. Már amennyire az FBI tudja, az iráni kereskedő hajlandó tudni, és amennyire az egész világ gondolja, a csiszolatlan gyémántok nem léteznek. A drágakövek még mindig lent vannak a mélyben, a kimberlita kémények falaiba beágyazva Transvaal államban, Dél Afrikában. Felvesszük a jelzálogkölcsönt az építetőtől és egy néhány év alatt lefizetjük a százezer dollárból. Így megtakarítjuk a rengeteg kamatot és nem keltünk senkiben sem gyanút, hogy túl sok pénzünk van. A hatvanezer dollárból, ami már be van téve a bankba, kifizethetjük a vételár maradékát. Előre nem

látható költségekre és tartaléknak ott van a húszezer, ami eredetileg is a mienk volt. Az FBI ki fogja kérni bank kimutatásainkat és pénzügyi elszámolásainkat. Ragaszkodnunk kell, hogy takarékos életet élünk, beörököltünk némi pénzt szüleinktől és nagyszüleinktől, és már házasságunk előtt is volt félretett pénzünk. Merem remélni, hogy ki tudjuk magyarázni magunkat és nem fognak minket keresztre feszíteni a jelentős nagyságú egyidejű pénzbetétekért. Valamit majd kitalálunk. Ügyvédet fogadunk. Nincs abban semmi törvényellenesség, ha valaki elfogad ajándékot egy olyan vén bűzbombától, mint Stuart. Linda, te nem kellett, hogy tudjál arról, hogy Stuart sikkasztott évtizedekkel ezelőtt. Majd akkor koncentrálunk erre az ügyre, ha ennél a keresztnél leszünk. Csak ne ess pánikba, ne félj, melletted vagyok. Ha kell, együtt megyek veled a börtönbe és mindent előről kezdünk, ha kiszabadulunk. De nem kell, hogy börtönbe menj. Nem te követted el a bűnt. Te voltál az áldozat, szinte megöltek. Te érdekled meg a legjobban, hogy a gazember pénze a tied legyen. A kormánynak nincs joga a te vagyonodhoz.

Örömmel hallgattam bizakodó lelkesedését. Most vár volt egy társam, akinek gondolkozása teljesen megegyezett az enyémmel. Bármilyen történjen is velem, mellettem fog állni. Többé nem voltam egyedül. Egyetértett velem, hogy jó ötlet volt a házastársat most megvenni. Az árakat lenyomta a gazdasági válság. Az építők mindenre képesek voltak, hogy megfogják a vevőt. A bankok erőnket meghaladó összegeket voltak hajlandók kölcsönözni. A legrosszabb esetben, eltulajdoníthatják letett pénzünket és elárverezhetik a házastársat a jelzálogkölcsön ki nem fizetéséért.

Senki nem vethet börtönbe, gondoltam, mert bízol a jövőben és aláírsz egy erődet meghaladó bankkölcsönt.

— Mi a helyzet Stuarttal? — Garry kérdezte.

— Úgy hiszem, — feleltem a sajnálkozás leghalványabb jelei nélkül, — Stuart meghalt. Mind a ketten erősen rossz bőrben néztek ki, amikor barátjával együtt otthagytam őket. Ha Stuart életben lenne, már régen megpróbálta volna felvenni velem a kapcsolatot. Felhívott volna a börtönből vagy az elfekvő kórházból, hogy fizessem ki a lakbérét. Stuart minden bizonnyal itt hagyta ezt az árnyékvilágot, — itt idegesen felnevettem és hozzátettem, — lehet egy kicsit túl sok kokaint szívtam fel fele közvetlenül távozásom előtt.

Ezzel elárultam utolsó és legszégyenteljesebb titkomat. Bevallottam, hogy kioltottam két életet, megosztottam a kínzó büntudatot, mely idáig megtagadta tőlem a feloldozást, fogva tartott és könyörtelenül marcangolta szívem legmélyét. A gyilkos vétket, melyet eddig a pillanatig, még férjem elől is el kellett, hogy titkoljak, attól a pillanattól kezdve amióta a sors reám akasztotta ezt a rettenetes terhet.

— Stuart megérdemelte sorsát, — felelte Garry, — számunkra sokkal előnyösebb, ha a vén gazember halott. Legalább így nem tudja az FBI kiszedni belőle, a gyémántok létezését és azt, hogy több pénze is volt, mint az a húszezer, amit te otthagytál a lakásában. — Garry gondolkozott egy kicsit majd hozzátette. — Feltéve, ha az FBI megtalálja a széfet.

— Az FBI átkutatta a lakást, — fontolgattam fennhangon, — nyilvánvalóan bűnjelek és pénz után kutattak. Engem is ezért hívtak be kihallgatásra. Joggal feltehető, hogy megtalálták Stuart páncélszekrényét. Nem fontos, a mi szempontunkból tulajdonképpen ez egy teljesen lényegtelen részlet.

— Fontosabb kérdés, — Garry aggályoskodott, — mi lesz, ha kiderül, hogy nem mondtál igazat és letagadtad, hogy Stuarttal együtt voltál a Caladesi Lake telepen?

— Nem fog kiderülni, — ráztam a fejemet, — egy tonna sminket kentem az arcomra és a hajam szőkére volt festve, amikor megjelentem az FBI irodában.

Garry megálljt intett a kezével, — szavad ne felejtsd, — mondta vidáman, — most már értem, hogy honnan a szőke frizura, — majd hangosan hahotázni kezdett, — bocsáss meg angyalkám, de rá kellett, hogy mutassak erre a fontos aspektusra. Kérlek, folytasd okfejtésedet.

Álszent felháborodással néztem rá, mintha azt mondanám neki, hogy valóban muszáj, hogy az orrom alá dörgöld a nyilvánvalót, azután folytattam.

— Nem fognak meg. Ujjlenyomataimat feltakarítottam a Caladesi öröklakásban és Stuart Bronxi lakásában is. Nem hiszem, hogy tudnának bármi evidenciát is találni, hogy bizonyítsák ottlétemet. Már régen kijöttek volna az éjszaka közepén, ha bármi bizonyítékuk lenne, hogy együtt voltam Stuarttal és hazudtam az FBI-nak. Már régen letartóztattak

volna a váddal, hogy félrevezettem a rendőrséget és akadályoztam az igazságszolgáltatást.

— Logikus okfejtés, — Garry felelte csodálkozó elismeréssel, — úgy vélem, hogy te minden lehetőséget megfontoltál és semmit sem hagytál ki a számításból.

Hosszú, ünnepélyes szünetet tartottam és kedveskedő figyelemmel vizsgálgattam Garry arc kifejezését. — Még egy dolog, drága nagytermészetű férjem, — mondtam nyomatékosan.

— Valóban, még több meglepetés, — Garry kérdezte és hitetlenkedve pislogni kezdett.

— Igen, és ez a legnagyobb az összes közül, — feleltem.

Hosszú, színházias szünetet tartottam, hogy elnyújtsam és kiélvezzem minden fiatal szerelmespár életében ezt a legdrágább és legnagyobbra értékelt pillanatot, és bejelentettem.

— Azt hiszem, hogy terhes vagyok. Már két hete meg kellett volna, hogy jöjjön a havibajom.

Garry felugrott ültéből, megölelt és összecsókolt, és végtelenül boldognak látszott.

— Ezzel a meglepetéssel kellett volna, hogy kezdjed, most már tényleg van okunk, hogy megrendeljük a házunkat, — suttogta a fülembé. — Majd kezeimet két tenyere közé fogva ravasz csalafintasággal a szemembe nézett, — felteszem, mivelhogy most már tudjuk a módját, meg nem állunk, amíg nincs meg mind a négy betervezett gyerekünk.

Egy baracknagyságú csomó megakadt a torkomon és elfojtotta hangomat. Hatalmas cseppekben csurogva megjelentek könnyeim, és mint kismadarak a sürgönydróton, a legnagyobb hírek csiripelő előfutárai, kiültek szempilláim szélire. Oh, mennyire boldog voltam, hogy ő volt a férjem, úgy amilyen volt, és ahogyan aki volt. De gyakorlatias kellett, hogy maradjak és realista. Most már nem kizárólag rólam volt szó, boldogságunk rugdalódzó kicsi csomagja már úton volt hozzánk.

— A többiekről még túl korai lenne gondolkozni, — mondtam szégyenlősen, — egyelőre essünk túl az elsőn. Mire a kislány vagy a kisfiú megszületik, házunk készem kell, hogy álljon. Majd akkor

megpróbálhatjuk a többieket, de egyenként, és lassan de biztosan haladva előre.

Garry egeket verdeső lelkesedését nem könnyen lehetett lecsillapítani. Egy jottányit sem engedett rajongásából, mint egy gőzhenger úgy törtetett előre.

— Linda, — áradozott, — ez életem legszebb napja. Úgy érzem, mintha a világot forgattuk volna ki sarkából, és a tenyerünkben tartanánk a mindenséget. Minden jobbra fog változni és minden sikerülni fog nekünk.

Két teljes óra hosszat beszélgettünk és nevetgeltünk, mint két felhőtlenül boldog személy, akiknek semmitől sem kell félnie. Kezet kézben tartva és andalogva lépkedve hosszú, álmodozó sétát tettünk Darien belvárosában. Mikor kijózanodtunk, hazahajtottunk és olyan boldogak voltunk, mint valami mézeshetes nászutasok, akik hosszú várakozás után a nászéjszakán végre remekül kiszórakozták magukat.

Másnap ügyvédünktől megérkezett az építési szerződés. Feltelefonáltam Skiba Thomast, és találkoztam vele, ahol tisztáztuk függőben maradt választásainkat és lerögzítettük opcióinkat. Pár nappal később ügyvédünk irodájában aláírtunk több tucat dokumentumot. Skiba írásba tette, hogy százezer dolláros jelzálogkölcsönt ad nekünk és ezzel hivatalosan is szerződés alatt voltunk, hogy vágyálom házunkat megépíttessük a New York környékbeli három állam területének egyik leggazdagabb és legerősebb városában.

—

Jövők biztosnak látszott, kivéve a guillotine pengéjét, melyet Collins Frank FBI nyomozó fenyegetően magasra emelt és tartott a fejünk felett. Collins hajlíthatatlanul makacs kutyaakitartása és detektív Saybold Thomas kiváló nyomozói képességei úgy függték fejünk felett, mint egy épület padlására beágyazódott, de fel nem robbant foszforbomba.

De ma nem törődtünk sötét nemeziseinkkel, biztosak voltunk benne, hogy kijátszottuk a rendszert és gazdagok leszünk és el fogjuk kerülni tetteink következményeit. Számunkra csak egyetlen fontos dolog létezett, hogy imádattal szerettük egymást, de még annál is

lényegbevágóbban, az érzés, hogy a gyanú legkisebb árnyéka vagy a kételkedés ördögi érzése nélkül bíztunk egymásban. Stuarttal való esetem közös múltunk lényegtelen és elhanyagolhatóan triviális eseményévé vált. Valami, amiről többet nem beszéltünk, mert szerelmünk ereje teljesen elsöpörte emlékét. Úgy éreztük, hogy végeredményben mind a ketten egyenlő mértékben felelősek voltunk, hogy kapcsolatba kerültünk ezzel a vén, és megvetendően nyomorúságos szatírral.

—

Pontosan ugyanebben az időben, Dembinsky Raymond csoportvezető FBI főnök figyelmesen olvasta Collins Frank kihelyezett FBI ügynök Miller Linda/Osborne bank sikkasztási ügyről készített jelentését. Bólintott, a telefon után nyúlt és feltárcsázta Collins mellékállomását.

— Frank, — mondta, — légy szíves gyere be az irodámba.

Collins magára vette zakóját, megigazította nyakkendőjét és felment Raymond szobájába az emeletre.

— Hello, Raymond, — köszönt, — miben lehetek szolgálatodra?

— Éppen olvasom ezt a Miller Linda/Osborne esetet. Mi a szándékod, mit akarsz, hogy csináljak ebben az ügyben?

Collins ránézett főnökére. Eltökélt szándéka volt, hogy Lindát bíróság elé állítja. Komoly, szinte mérges grimasszal arcán válaszolt.

— Írásbeli parancsot akarok kapni Miller Linda letartóztatására.

— Milyen alapon, — Dembinsky kérdezte, — mi a vád?

Collins magabiztos kérlelhetetlenséggel válaszolt.

— Igazságszolgáltatás akadályozása, pénzmosás, hamis tanúskodás és szövetségi nyomozók félrevezetése.

— Van még valami más vád is ezeken kívül? — Dembinsky sóhajtott és türelmetlenül dobolni kezdett ujjaival.

— Egyelőre nincs, bár Mrs. Miller kettős gyilkossággal is gyanúsítva van, de azt rábízom a Pasco megyei serifre. A gyilkosságokért, miután mi itt végeztünk vele, majd ott lent fogják felelősségre vonni.

— Rendben, feltéve, ha van elegendő és alátámasztható evidenciád arra, hogy Miller Linda közeli kapcsolatban állt Osborne Stuarttal?

— Van, a hajminták alapján a Pasco megyei serif szakértői pozitívan azonosították és vannak szemtanúink, akik hajlandók bíróság előtt vallani, hogy látták Mrs. Millert és Osborne Stuartot együtt, Floridában. Bankszámla kimutatásaik is megérkeztek és a birtokunkban van összes pénzügyi ügyeiknek a leírása.

— Ügyes, — Dembinsky bólintott, — hívjuk fel a kerületi ügyészség irodáját.

Collins várt és nézte, ahogy főnöke feltárcsázta kebelbarátját, Hamilton Clark főügyészt.

— Hello, Clark, — Dembinsky kezdte, — megkaptad a Miller Linda és Osborne Stuart dossziét és bíróságra való felterjesztési kérelmet?

Hamilton egy megközelíthetetlen és pártatlan ügyész-politikushoz illő fennhéjázó hangon válaszolt.

— Megkaptam.

— Mi a véleményed az ügyről?

Hamilton mély lélegzetet vett és színpadias pátosszal magyarázni kezdett.

— Feltétlen kell, hogy legyenek védhető evidenciáid és indokolható bizonyítékaid az összes vádra. Nem szeretnék bárkit is bíróság elé állítani és elítéltetni, mert megérzéseid vannak és sejtelveid. Figyelmeztetek, minden evidenciád legálisan beszerezett kell, hogy legyen. Ne merj szégyent hozni rám.

— Nem fogunk csalódást okozni az ügyészségnek. Minden evidencia legális és törvényesen indokolható.

Clark kávézni szeretett volna, reggeli élvezetének megzavarása türelmetlenné tette. Nem akart sok időt vesztegetni erre a jelentéktelen esetre. Dönteni akart és továbbhaladni, minél előbb más fontosabb és érdekesebb dolgain akart dolgozni.

— Igazságszolgáltatás akadályozása, — harsogta Clark a telefonba ellentmondást nem tűrő hangon, — pénzmosás, hamis tanúskodás és szövetségi nyomozók félrevezetése. Komoly vádak, de vedd úgy, hogy kézbe vesszük az ügyet. Küldöm a végzést a nőcske letartóztatására. A délutáni futárszolgálat át fogja vinni hozzátok. Még ma este elindíthatjátok az eljárást.

Ez a fennhangon kijelentett rendelkezés megpecsételte Linda sorsát. Hamilton főügyész, és kormányember Dembinsky és Collins nyomozó teljes közömbösséget éreztek, hogy akciójukkal tönkretettek egy egyént, leromboltak egy családot és kiradírozták összes jövőendő gyermekeiket és az azokat követő generációkat a születendő sorából. Nem érezhettek lelkiismeret furdalást, ha megfogtak egy bűnözőt és bezárták a rácsok mögé. Nem volt semmi fogalmuk, hogy egy börtönbüntetés mit jelent. Bárki, aki bűnösnek találtatott, számukra többé nem volt emberi lény. Magukat tökéletesnek és hibátlannak tartották, bűn és kísértés nélkülinek. Egy millió dollárt ott hagytak volna a járdám heverni, ha nem volt az ő tulajdonuk vagy felelősségük. Az ő fajtájuk soha nem gazdagodott meg, mert soha nem is kockáztattak. Mesterüket, a kormány rendfenntartó erőit hűséges alázattal szolgálták. Megfizették őket, nem sokat kaptak, de elegendőt ahhoz, hogy kényelmes középosztálybeli életet éljenek. Régimódi maradiak voltak, de nem ismerték a korrupciót. Örökös közepszerűségekre voltak kárhoztatva, fizetéstől fizetésig takarékoskodtak jövedelmükből, és ugyanabban a viseltes nadrágban jártak munkába hónapokon keresztül. A XIX. századbeli Ausztria kancellár Metternich után megmintázva a kormány hatalmának legtökéletesebb képviselői voltak. Soha meg nem tudták volna érteni az örökké vidám és bohó, szemtelenül kacagtató és soha nem untató Amadeus Mozart szellemét.

A kormány kopói életüket szentelték a szegényeknek szegénysorba való tartására és fáradhatatlanul segítették abban, hogy a gazdagok örökké gazdagok maradjanak. Elszántan védelmezték az áthatolhatatlan barikádot, ami a gazdagokat elválasztja a szegényektől. Mindenkit üldöztek és kergettek, aki megpróbált ezen a láthatatlan akadályon átjutni. A szó szoros értelmében lőttek azokra, akik megmerészték átugrani a kerítést. Néhányan ugyan átjutottak, bűneik terhével vállukon meglógtak, legyen az gazdasági vagy köztörvényes kihágás, nem számított, ha új életükben bölcsen fektették be illegálisan szerzett vagyonukat. Az ő gyermekeik és unokáik már a legjobb egyetemekre jártak, leszármazottaik legitim tagjai lettek az uralkodó elitnek. Soha nem kérdezte többé senki, legalábbis nem hivatalos forrásból, hogy hogyan szerezték vagyonukat eredetileg. Talán történészek és életrajzírók meséltek vad történeteket, hogy a nagyapák hogyan váltak gazdaggá,

rabszolga kereskedéssel, mások aranyának elrablásával a vadnyugaton, postakocsik kifosztásából, vagy ahogyan a közelmúltban gyakoribb volt, illegális alkohol és drogkereskedésből. Modern megakorporációk ügyvezető igazgatói sem viselkedtek jobban. Szemérmetlenül becsapták a kisberuházókat, a szolgáltató cégeket nem fizették és csapnivaló minőségű árut adtak el méregdrágáért. Könyveléseiket hamisították, költségeiket felfújták és profitjaikat eltüntették. Biztosító társaságok soha nem fizették ki a károsultak jogos kérelmeit. Cégjeik illegális munkaerőket alkalmaztak, a törvény által megszabott minimálbérnél jóval kevesebbet fizettek a jogtalan bevándorlók tömegeinek és nem kötöttek számukra Social Security társadalombiztosítást. Kapzsi konglomerációk virágzó iparágakat tettek tönkre és külföldre vitték a munkákat ahelyett, hogy megegyeztek volna a szakszervezetekkel.

A rendszer hű szolgálai hűségesen támogatták az elválasztás ezen megmásíthatatlan rendszerét. A civilizációt kellett védeniük, és ehhez be kellett, hogy tartassák a törvényeket és biztosítaniuk kellett a rendet. A börtönök építése remek üzletágnak bizonyult. Egyének néha átkerültek egyik csoportból a másikba, gazdagból hirtelen szegénnyé váltak, vagy a szegények váratlanul meggazdagodtak, de az elválasztódás és a szegénység örökké megmaradt. Még a legrettenetesebb polgárháborúk sem tudták megváltoztatni a megrögzött helyzetet. Oroszországban negyven millió ember halt meg, hogy egy ideális kommunista államot hozzanak létre. Mindenki képességeinek megfelelően dolgozzon és mindenki szükségleteinek megfelelően részesedjen. Egyenlőség csak elméletben létezett. Az erősebb és a hatalmasabb minden emberi társadalomban maga alá gyűri a gyengét, mindent elvesz magának és gyengének csak annyit hagy, hogy az éppen éhen ne haljon és tudjon tovább dolgozni.

Tehát le kell, hogy vegyünk kalapunkat azok a néhányak előtt, akik átjutottak az emberiség eme leghatalmasabb elválasztó hegygerincén. Legyen a siker tehetségük javára írható, vagy ravasz ügyességük eredménye, vagy csak csupán szerencse, vagy mind a három együttvéve.

Linda nem volt ilyen szerencsés. Hosszútávon győzedelmeskedni a rendszer szisztémája felett, ez teljességgel lehetetlennek látszott és egy átlagos személy számára elérhetetlen illúzió maradt. Ennek a bukásnak és

eredménytelenségnek legjobb tanúi a milliányi bebörtönzött volt, akik az amerikai börtönökben töltik büntetéseiket.

Az esélyek Linda ellen szóltak és ez még akkor is várható volt, ha elfelejtkezünk a sors adukártyájáról, az iráni ékszerkereskedőről. De mi lesz ha Shahriyar előkerül valahonnan és tanúskodik Miller Linda, alias Francofonte Vito menyé ellen.

—

Soha, Linda gondolta, ez vele soha nem történhet meg.

Huszonhetedik Fejezet

Collins nem akart személyesen jelen lenni a letartóztatásnál és a helybeli rendőrkirendeltségre bízta Linda előállítását. Nem aggódott, Linda esetében a rajtaütés meglepetése tökéletesen megmaradt. Az FBI már öt hónapja, az első és egyetlen kihallgatás óta, semmiféle kapcsolatot nem kezdeményezett a gyanúsítottal és Linda naivul remélhette, hogy többé nem volt vizsgálati eljárás alatt.

Collins bízott a New Yorki rendőrségben. Így nem volt szükség állig felfegyverzett szövetségi ügynökök osztagaira és géppisztolyokkal hadonászó civil ruhás FBI príbékek hadára.

A felszínen ez lehetett Collins indokolása, de a valójában az idős FBI nyomozó nem akart Linda szemébe nézni. Borzasztóan utálta a visszataszító ártatlanság arcát, a sértett tekintetet és a felháborodott tiltakozást a letartóztatás állítólagos jogtalansága ellen.

Az éjszaka legközepén három rohamkocsi jött ki a Parkside Place-i épülethez. Egy-egy leparkolt a bérház bal és jobboldalán és a tűzlépcsőket vigyázták. A harmadik megállt a főbejárat előtt, törvény szerint szabadon hagyandó helyen, az utcai tűzcsap mellett. Villogó fényeik fenyegetően forogtak körbe, de a rendőrök nem kapcsolták be gépkocsijuk harsogó szirénáit. Csendben maradtak és csak halk, elfojtott hangon értekeztek egymással. Két sötétkép egyenruhás rendőr álkulccsal kinyitotta a kapuzárat és a főbejáraton keresztül beléptek a ház előcsarnokába. Egyikük a felvonón, a másik pedig gyalog, a lépcsőházban ment fel az emeletre. További két társuk az épületen kívül maradt és, csőre töltött pisztollyal a kezükben várakozva, készenlétben álltak arra az esetre, ha a letartóztatandó esetleg át akar ugrani az egyik épület tetejéről a másikra. A rendfenntartó hatalom erői fel voltak készülve minden eshetőségre. Semmi esélyt nem hagytak a véletlenre.

De ekkora elővigyázatosságra nem volt szükség. Linda és Garry mélyen aludtak és gyengéden átölelve egymást zöld mezőkről, fehérre

festett kerítések felett ugráló apró báránycákról és játszadozó gyermekekről álmodtak, amikor az ajtócsengő éles, durva hangon belehasított a fülükbe.

Garry először azt hitte, hogy a csengő álmképének szerves része. Hirtelen visszakerült Algériába és utált főnöke rázza a csengőt, hogy ébredjen. Felneszelt, elhessegette magától a kellemetlen hallucinációt, és megnyugodva gondolta, milyen jó is, hogy a kellemetlen érzés csak egy lidércálmom. Ásított, nyújtózkodott egyet, és érezte, hogy ki kell mennie a fürdőszobába. Felkelt és megindult.

Félúton, legnagyobb meglepetésére ismét hallotta a zajt, kopogtattak és a bejárati ajtó előtt férfihangokat hallott. Meg kellett néznie, hogy mi folyik odakint. Kilesett a kukucskáló résen, észrevette a zseblámpák pásztázó fényeit és meglepetten hátrahőkölt.

New York legbátrabb és legrettenhetetlenebb rendfenntartói meghallották a mocorgást, megverték az ajtó és bekiabáltak.

— Rendőrség, azonnal kinyitni.

Garry kinyitotta az ajtót; nem tudott szóhoz jutni, csak meredten bámult a két hatalmas termetű ír származású egyenruhás banditára. Hitetlenkedve pislogott néhányat és lassan értelmébe hatolt a fájdalmas felismerés. A magasabbik rendőr, egy óriás, rendőrőrmesteri sújtásokkal zubbonyán, Garry arca elé tartotta a letartóztatási utasítást.

— Itthon van a felesége? — kérdezte követelő hangon, — parancsunk van előállítására.

Garry torkán egyetlen hang sem jött ki. Még mindig próbálta kitátani mozgásképtelenné vált száját, amikor álmos szemekkel és hálóingben előbotorkáltam a hálósobából. Amikor az őrmester meglátott, felém fordult és többet nem törődött Garryvel.

— Miller Linda, — kérdezte ellenségesen.

Azonnal tudtam, hogy a marcona őrmester értem jött. Már régen vártam az esemény megtörténtét, de naivan nem voltam hajlandó elfogadni a lehetőség realitását. Hamuszürkére sápadtam, megadtam magamat és rebegő hangon válaszoltam.

— Igen.

— Parancsunk van letartóztatására.

Nem lett volna semmi értelme, ha ellenkezem. Az őrmester csak a kötelességét teljesítette. Bocsánatkérő, de ellenkezést nem tűrő modorban végezte munkáját, ugyanúgy, mint ahogyan ezernyi más esetben már sokszor énelőttem is csinálta.

— Forduljon meg, — mondta, — és tegye hátra a kezét.

Engedelmeskedtem és hallottam, ahogy a bilincset rácsattintotta csuklómra, úgy ahogy voltam, ujjatlan éjjeli ingemben, nyuszi füles rózsaszínű papuccsal a lábamon, rendetlen frizurámmal és mosdatlan arcommal és csipától ragadó álmos szemeimmal egyetemben. Mialatt az őrmester reám kapcsolta a béklyót egy másik felolvasta jogaimat. Nem kérték elnézésemet az éjszakai ránk rontásért és az acél karperecek fémes hidegéért. Bárminemű ellenállás teljesen felesleges lett volna és csak tetézte volna bűneim halmazát.

— Szeretnék felöltözni, — kérleltem őket halkan.

Az őrmester megvető pillantás vetett reám, nézése nyilvánvalóan jelezte véleményét, hogy hogyan lehet ekkora baromságot kérdezni, de azért válaszolt.

— Asszonyom, jöhet velünk, úgy ahogy van. A férje majd behozhatja maga után a ruháit, amit akar és majd az őrszobán átöltözhet.

Garryre néztem; férjem arcszíne sápadtból krétafehérre változott és hangja reszketett az idegességtől. Én kellett, hogy legyek az erősebb. Hangom erőltetett nyugodtsága, ahogy hozzászóltam fájóbb volt, mint egy őrvongó hisztéria.

— Garry, — mondtam, — vedd elő a fekete nadrágkosztümömet, keress hozzá egy fehér blúzt és tiszta fehérneműt. Csinálj egy csomagot és hozd be a rendőrségre. Ne idegeskedj, ott hamarosan viszontlátjuk egymást és minden tisztázva lesz.

A sok baj között volt egy vigasztaló érzésem, végre véget ért a bizonytalanság, és ez a gondolat segített, hogy összeszedjem magamat. Engedtem, hogy a rendőrtiszt kikísérjen a lakásból. Könyökömnél fogva vezetett a pimasz alak és vaskos testét nőies puhaságomhoz dörzsölte. Rettenetes utálatot éreztem iránta, de bizonytalan helyzetem lehűtötte felháborodásomat.

A rendőrkapitányságon először levették ujjlenyomataimat. Később fényképeket készítettek rólam, egyszer szemből majd profilból. Beállítottak egy magasságmérő mérce elé és egy ostoba palatáblát kellett a kezemben tartanom, amire ráírták a nevemet és születési dátumomat. Felolvasták az ellenem szóló vádakát, de nem tudtam odafigyelni. Inkább Garry miatt aggódtam. Mikor lesz már itt ruháimmal és alsóneműmmel?

Valami kövértestű rendőrnő egy oldalablakhoz tessékelt, ahol egy raktárosnak át kellett, hogy adjam fülbevalóimat, nyaklancomat és ridikülömet. Listát készítettek elvett ingóságaimról, majd az egyenruhás dagadtság átkísért egy vastag dróthálóval elkerített marhakarám kinézetű fogdahelyiségbe.

A rácson belül három fiatal nő volt rajtam kívül. Kíváncsian vizsgálgató tekintettel üdvözöltek, úgy láttam, ingyenes szórakoztatást reméltek tőlem. A legidősebb kinézetű, egy természetes szőke nő fenékbosszantó rövid műbőrszoknyában és két tejcsárdával, amelyek oldalt és felül kövéren buggyantak kifele rózsaszínű blúzából, odajött hozzám és leült mellém. Leereszkedően, mintha máris egytestvérek lennénk a bűnözésben, hozzám szólt.

— Mit csináltál, pofikám, — kérdezte barátságosan vigyorogva.

Agyamat zsibbasztotta a kialvatlanság, fásultságot éreztem és letargiát. — Semmit, — intettem lemondóan, — a férjem mellett aludtam a saját ágyamban.

— Ezt így nevezik manapság, — a szőke bimbó hangosan felnevetett, — mennyiért feküdtél le ezzel az állítólagos férjeddal?

Nem volt kedvem vitatkozni vele. Behunytam a szememet és aludni próbáltam. Hol van Garry? — mérgelődtem, — mivel vesztegeti az idejét? Nem tudtam elaludni. Úgy éreztem, hogy megáll az idő. Minden perc egy teljes örökkévalóságnak tűnt. Ha idősebb lennék, gondoltam, most megöszülne a hajam.

Reggel öt óra felé Garry megérkezett ruháimmal és egy pár cipőmmel. Megengedték, hogy felöltözzek, mindenki szemeláttára, fogdatársaim, a két férfifoglár, és a homokos kinézetű rendőrnő előtt. Gyalázatosan megalázva éreztem magamat, ahogy idegesen rángattam magamra bugyimat, bekapcsoltam melltartómat, mindezt hálóingem alatt és próbálva nem engedni, hogy túl sokat lássanak meztelenségemből.

A szándékosan lealázó komédia végeztével elvezettek egy terjedelmes, kétülékes fülkesorral kettéválasztott terembe ahol egy üvegablakon keresztül beszélhettem Garryvel. Fülkém faláról levettem a fülzsírral vastagon bemocskolt telefonkagylót és próbáltam megérteni férjem szavait.

— Már két órája itt vagyok a rendőrségen, — kezdte, — idáig várattak, hogy végre odaadhassam ruháidat.

Garry nem látszott olyan idegesnek, mint amikor elvittek. Kissé összeszedte magát és próbált belém is életet önteni.

— Reggel első dolgom lesz, hogy ügyvédet szerzek. Ahogy az óvadék lefizetési iroda kinyit, kerítek egy garancia vállalót, aki leteszi feltételes szabadlábra való helyezésed váltságdíját.

—

Váltságdíj kihallgatásomra késő délután került sor. Ha lehet egy még kövérebb rendőrnő, annyira hogy az ajtón is alig fért be, és aki még délelőtt felváltotta az éjszakást, jött be cellánkba és felvezetett a második emeleten lévő auditórium nagyságú törvényszéki szobába. Garry már ott volt és két ismeretlen férfi között ült. Nem engedtek közel hozzá, leültettek a vádlottak padjára és várnunk kellett a bíróra.

Garry kereste szememet és akart mondani valamit, de a bírósági altiszt rettenetesen, durva, ellentmondást nem tűrő hangon figyelmeztette.

— Nem szabad beszélgetni, — kiáltotta.

Kellemetlen meglepetésemre a bíró megérkezése előtt néhány perccel Collins is megjelent. Ahogy röviddel utána a bíró is belépett a terembe, az altiszt vigyázzállásba ugrott és elordította magát.

— A tárgyalóterem kinyitott, nagyra becsült Lindberg bíró úr elnököl.

A bíró, egy nyájas pofájú nőies alak volt, valószínűleg gondos kiválasztási módszerrel volt kitenyésztve külön erre a célra, talán negyven fele járó emberi figura, aki még életében soha nem engedte meg magának, hogy szájának mosolya a szemén is észrevehető legyen. Megérkezése után azonnal munkához látott, ha jól láttam ma estére legalább egy tucatnyi ügyre való dosszié volt előtte felhalmozva.

Az altiszt bejelentette ügyünket. Collins odalépett a bíró elé és felolvasta az ellenem beterjesztett vádakat, beleértve az igazságszolgáltatás akadályozását, a pénzmosást, hamis tanúskodást és a szövetségi nyomozók félrevezetését. Nagytiszteletű Lindberg bíró úr felém fordította cápaszerű szürke szemeit és rám förmedt.

— Bűnösnek vallja magát vagy ártatlannak?

— Nem vagyok bűnös, bíró úr, — feleltem, — az összes vádat beleértve teljesen ártatlan vagyok.

Lindberg bíró beírt valamit a dossziémba, majd felnézett és az egyik számomra ismeretlen Garry mellett álló férfi felé fordította tekintetét.

— Maga képviseli Mrs. Millert?

— Igen, kérem, bíró úr, — a férfi bólintott.

— Neve?

— Lustig Andrew.

Ahogy ott állt a bíró előtt, szemügyre vettem Lustigot. Középkorú alacsony termetű zsidó ember volt, hosszú haja rendetlenül csüngött alá fejről, de szemei áthatóan élesnek és okosnak látszottak.

Garry megragadta az alkalmat és felém súgott. — Lustignak jelentős gyakorlata van szövetségi esetekben. Sikeraránya a lehető legmagasabb.

— Van valami hozzátenni valója, — a bíró kérdezte Lustigot.

— Nagyra becsült bíró úr, — kezdte Lustig és arcán egy emberszabású okos majom figyelmes mosolya bujkált, — ez az eset a Szövetségi bíróság illetőségére tartozik. A vádak egytől egyik nem fizikai bántalmazás jellegűek és nagyon nem valószínű, hogy a vádlott elhagyná az illetékes bírói kerület területét. Tisztelettel javaslom, hogy férjének felügyelete alatt és saját felelősségére a vádlott legyen kiengedve és a tárgyalás tűzessék ki a Bronx kerületi legfelsőbb szövetségi bíróság legelső alkalmas törvényszéki üresedésére.

Lustig mély lélegzetet vett és színházias szünetet tartott. — Ezt a kérelmezést, — folytatta, — a legmélyebb tisztelettel javasolván szeretném alátámasztani a vádlott áldott állapotának szíves figyelembevételével, ugyanis Mrs. Miller négyhónapos terhes.

A bíró leplezetlen undorral nézett rám. Arc kifejezése világosan közölte, „Maga alacsonyrendű szemétláda söpredék, hogy mersz

federációs kormányzati bűnöket elkövetni, amikor terhes vagy?” Egyből belém fagyott a rémület; ez a kegyetlen alak anyaságomat fogja felhasználni ellenem.

Végtelenbe nyúlónak tűnő rosszalló nézés után nagytiszteletű Lindberg elvette rólam a tekintetét, bírói kalapácsával az asztalra csapott s bejelentette döntését.

— Harmincezer dollár óvadék. A Bronx megyei szövetségi bíróság ki fogja értesíteni tárgyalásának kezdetéről. A tárgyalás befejezéséig jelenlegi lakóhelyének környékét nem hagyhatja el és sötétedés után mindig odahaza kell, hogy tartózkodjon.

A bíró többet nem nézett ránk, felvett egy másik dossziét és azt kezdte tanulmányozni. Mintha mi többé nem is léteztünk volna. A teljes eljárás nem vett többet, mint öt percet igénybe.

Garry odaadott a bírósági írnoknak három tízezer dolláros bank által hitelesített csekket, az óvadékkupec csalódottan kiment a teremből és a goromba modorú bírósági foglár levette kezemről a bilincseket.

Az írnok megmutatta a csekket a bírónak. Nagytiszteletű Lindberg bólintott, hozzám fordult és leereszkedő famosollyal utamra eresztett.

— Mehet, — mondta, — de ne próbáljon megszökni.

—

A raktárteremi ügyeletestől visszaszedtük dolgaimat és elhagytuk a rendőrség épületét. Lustig sietve kezet rázott velünk. Erősen igyekezhetett következő esetéhez, mert tömör, rövidre fogott szavakkal csak ennyit mondott búcsúzóul.

— Majd jelenkezem.

Huszonnyolcadik Fejezet

A szövetségi bíróság 1979. július 11.-ére tűzte ki tárgyalásom kezdetét. Huszonnégy éves voltam, terhes és súlyos federációs bűnökkel vádoltak. Ebben még benne sem volt, hogy ki fognak adni Florida államnak. Helyzetem egyáltalán nem állt jól. Lustig vég nélkül elfoglaltnak látszott és szűkszavú sietettséggel örökké lerázott magáról. Lehet, hogy okos és tapasztalt törvényszéki ügyvéd volt, de nem keltette a benyomást, hogy nagyon érdeklődik esetünk iránt. Egy alkalommal kérdeztem Garryt, hogy mennyi lesz Lustig tiszteletdíja és nagyon lehangoló választ kaptam.

— Lustig ötezer dollárt kap tőlünk, akár nyerünk akár veszítünk. Ha veszítünk, Ludvig honoráriumán kívül ki kell fizetnünk a tárgyalás költségeit, plusz súlyos kártérítést mindamellett, hogy neked börtönbe kell menned.

— Ha veszítünk, — kérdeztem, — mit gondolsz, körülbelül, hány évre zárnak be.

Garry nem akart válaszolni, de én tovább unszoltam.

— Garry, szeretném tudni, hogy minek nézek elébe.

— Hosszú börtönévekre, Lustig szerint ilyen esetekben a szokásos büntetés tíztől huszonöt évre való elzárás.

Néhány héttel a tárgyalás előtt Lustig behívatott irodájába. Leültetett és azonnal exkuzálni kezdte magát.

— Egyenesen és határozottan kell, hogy beszéljek magával. Lehet, hogy durvának és lelketlennek fogok hangzani, de a bíróságon sokkal könyörtelenebbek lesznek.

Lustig hátradőlt irodai bőrszékében és vizsgáló szemei szinte belefúrtak makacsul tiltakozó agyamba.

— Nem szeretnék meglepetésekkel konfrontáltatni a tárgyaláson, — folytatta kioktató hangon. — Jobb, ha most egyenes lesz velem és elmondja az eseményeket, pontosan úgy, ahogy történtek. Története minden részletben hihető kell, hogy legyen. Ha egyszer valamit állított, kijelentett, egyetlen szót említett róla, ragaszkodjon hozzá, ne változtassa meg szavait. A legkisebb részletben se térjen el eredeti okfejtésétől. Ismerem az öreg bírót, nagytiszteletű Hernandez Leo öméltóságát. Hernandez igazságos, de brutálisan rámenős és kegyetlen is tud lenni, ha gyanítja, hogy maga hazudik. Az ügyész Bailey Robert lesz, ambiciózus és rámenős fiatalember, arról híres, hogy még egyetlenegy bűnügyi tárgyalást sem veszített el.

Lustig magyarázott, de mégis volt egy érzésem, hogy arra bízgat, hogy hazudjak a saját érdekemben, bár az ügyvédetika szabályai szerint ezt nyíltan nem mondhatta. Az igaz és a hazug vallomás közötti döntést saját erőmből kellett meghoznom. Legfőbb aggodalmam az volt, hogy még Lustignak sem mondtam el mindent. Lustig nem tudta, hogy szexuális viszonyban voltam Stuarttal, de főleg azt nem tudta, hogy én gyakorlatilag kiürítettem Stuart páncélszekrényét és eltulajdonítottam vagyonát. Ezt a döntés alaposan átbeszéltük Garryvel és elhatároztuk, hogy jobb lesz, ha nem bízunk meg teljesen Lustigban. A gyémántokat senkinek az égardta világon nem akartuk a tudtára adni. Lustigot gyakran együtt lehetett látni az ügyészekkel és a bírókkal. Egyedül a magunk bölcsességére támaszkodhattunk. Lustig kevesebbről tudott, mint az FBI. Csak annyiról tudott, hogy nekem közös bankszámlám volt Osborne-val, és hogy Osborne és férjem barátok voltak.

— Linda, — Lustig noszogatót tovább, — meg kell, hogy mondjam magának, nem áll jól az ügye. Nagyon sok mindent meg kell még magyaráznia.

Kissé éles hangon vágtam vissza neki, — Mit kell megmagyaráznom? Az igazságszolgáltatás akadályozására, a pénzmosásra, hamis tanúskodásra és a szövetségi nyomozók félrevezetésére vonatkozó vádak teljesen alaptalanok. Soha nem hazudtam és mindenkinek örökké csak az igazat mondtam.

Pimaszul orcátlan hozzáállásom feldühítette Lustigot. Elveresedett és hangja mérgesen felcsattant. — A Caladesi Lake üdülőhelyen való

együttlétét Osborne-val pozitívan megállapították. Hónapokig lakott ott a férfi öröklakásában, hogyan akarja ezt kimagyarázni?

— Rosszul tudják, — eltökélt félrevezetési szándékom dühe szinte megfojtott, úgy felmérgeződtem, — igaz, hogy ott voltam Floridában, de nagyapámnál Karpovics Nicknél laktam mindvégig.

— Linda, hagyja abba a hazudozást, — Lustig kiabált felbőszülten, — legalább nekem mondja meg az igazat. Másképpen nem fogom tudni magát kimenteni a tárgyaláson.

— Az igazat mondtam, — küszködtem könnyeimmel, — Mr. Karpovicstól kapott alibim igazolja, hogy nem hazudok.

— Hogyan magyarázza meg a hajmintákat, vagy azok nem a magáé.

— Nem, bizony mondom magának, a szakértők tévednek. A maga kötelessége lenne, bebizonyítani, hogy hibás az állításuk. Egyetlen ujjlenyomatot sem találtak meg Stuart lakásában.

— A Caladesi Lake menedzsere írásban adta, hogy sokszor látta magát együtt Stuarttal.

— A menedzser is téved. Olyan bamba egy alak, hogy két női arcot sem tud megkülönböztetni egymástól. Mint minden férfi, melleik formájára és nagyságára biztosan emlékeznek, de egy arcot soha nem tudnak megjegyezni. Inkább bemárt engem, csak hogy mentse üdülőhelyének hírnevét.

— Linda, — Lustig idegesen dobolt ujjával, — maga nagyon nehézre teszi a munkámat. Javaslom, hogy inkább egyezzünk meg az ügyességgel és ismerjük be bűnösségét egy csökkentett büntetés fejében. Maximum tíz évet kap, és öt után feltételesen szabadlábra helyezik, ha jól viseli magát.

— Soha, — kiabáltam magamon kívül, — nem vagyok bűnös. Ha beismerném, hogy Stuarttal együtt voltam azon az üdülőhelyen dupla gyilkossági kísérletért perbe fognának Floridában. Az még a legjobb esetben is életfogytiglanit jelent, de Floridában még a halálbüntetést is megkaphatom, pedig soha nem öltem meg senkit.

Kirohanásomra Lustig visszafogta dühét. — Remélem nem lesz valami váratlan tanú, aki meghazudtolja magát, — mondta halkabban, de még mindig gyanakvóan.

— Osborne Stuart, — kérdeztem gúnyos mosollyal.

Lustig rám nézett, arca mérges volt, mint egy tanáré, aki rendreutasít egy rakoncátlankodó gyereket. — Ne szórakozzon banalitásokkal. Jól tudja, hogy Osborne meghalt.

A mérge majd széjjelvetett, te aljas szemétláda, gondoltam, honnan szerezted ezt az információt. Az FBI-jal paktálsz a hátam mögött? Lenyeltem felháborodásomat, de éreztem a mérge összeszorítja torkomat, ahogy válaszolok.

— Honnan tudnék ilyesmit? Tudtommal nem neveztek ki engemet Osborne gyámjává vagy dadájává.

— Ügyes válasz, — Lustig bólintott váratlan elismeréssel, — de hadd figyelmeztessem újfent. Jobb lesz, ha ragaszkodik az események maga szerinti változatához, máskülönben biztosíthatom, hogy nyakig belekeveri magát a bajba.

Lustig még vagy harminc másodpercig meredten nézett rám, majd tenyerét feltartva intett, hogy befejezte a kihallgatást. Iratait összeszedte, visszatette a táskájába, majd nagy zajjal hátralökte székét, felállt és elköszönt.

— Mennem kell, — mondta figyelmeztetően, — rengeteg dolgom van.

Lustig nagyhirtelenségű távozása után gondolataimmal magamra maradtam a kis konferencia szobában. Döbbenetséget és zavartságot érezve, saját magam is kételkedtem, hogy magas tételű hazardírozásom vajon eredményes lesz-e.

—

Kora reggel és frissen, teljesen kialudva Gerryvel kettesben megjelentünk a bíróságon. Matrózkék anyasági méretre szabott nadrágot és szélesen lebbenő egygombos kabátot hozzá és alatta egy fehér műselyem blúzt vettem magamra, próbáltam elegánsan öltözködni a gyászos alkalomra. Kabátkámat hamis oldalzsebek és oldalt, kettős gallér díszítette. Gumírozott övem engedett és kényelmesen tartotta hatalmasra nőtt hasamat. Ahogy lépegettem előre nadrágomnak széles szára szabadon lengedezett bokám körül. Hozzáillő, szintén tengerészkek színű alacsonysarkú cipőm tökéletesen hozta tisztességes feleséghez illendő kiállásomat.

Hogy ne keltsek gyanakodást és ne vonjam feleslegesen magamra a figyelmet, úgy határoztam, hogy ékszer nem teszek magamra. De ékszerrel vagy ékszer nélkül is úgy néztem ki, mintha a világ ötszáz leghatalmasabb cégje valamelyikénél lennék az egyik lady aligazgató. Külsőleg sugározhatott rólam a magabiztosság, de benső bátorságomat összetépte és lerombolta a félelem. Már az is lealázó volt, hogy hazudni kényszerültem másoknak, de annak tetejében még magamnak is hazudnom kellett. Annyi sok alkalommal, hogy végül magam is kezdtem hinni koholt és elferdített történetem hitelességét.

Az esküdtek kiválasztása két napig tartott és a harmadik napon az ügyész és a védőügyvéd felolvasták tárgyalásnyitó jelentésüket. Az ügyész, Bailey Robert hosszú beszédben részletezte nyilvánvaló szándékát, hogy hosszú évekre börtönbe zártasson, mivel nem voltam hajlandó együttműködni a vizsgálattal és ellenszegültem a kormányzat akaratának. Olyan hévvel adta elő beszédjét, mintha valahol Salem, Massachussets államban lenne egy XVII. századbeli Quaker presbiter, aki boszorkányság üzésével vádol egy fiatal, vonzókülsejű nőt. Úgy néztem, Bailey el van szánva, hogy a máglyán fog elégettetni, akár tudja bizonyítani bűnösségemet akár ártatlannak bizonyulok.

Lustig Andrew, jogtanácsosom rövidre fogta beszédjét, tömör egyszerűséggel csak felsorolta, hogy az összes vádak esetében ártatlan vagyok, soha nem volt közeli kapcsolatomban Osborne Stuarttal, soha nem segítettem neki a lopott pénz eltüntetésében és legálissá tételében és minden alkalommal az igazat mondtam és csakis az igazat mondtam a nyomozóknak.

A negyedik nap reggelén, kellemetlen meglepetésemre felismertem Hunold Nigel urat, aki feszesen üldögélt Bailey mellett a vád asztalánál. Szemtelenül belebámultam az arcába, mintha életemben soha nem láttam volna. Hunold kerülte tekintetemet, csak várt mivel a vád egyelőre nem szólította elő.

Mindössze egyetlen biztató előjel volt. Shahriyar, a kétes jellemű iráni ékszerkereskedőt sehol nem láttam.

A vád első tanúja egy idősebb, civil ruhába öltözött férfi volt. A férfi megesküdött a bibliára és bejelentette a nevét.

— Saybold Tom Floridából, a Pasco megyei serif főnökségről.

Bailey ügyész közellépett a tanúszékhez és meredten vizsgálgatta Saybold arcát. Rendíthetetlenül hideg tekintete egy kopasz fejű erdei gólyára emlékeztetett, aki egy mocsárba ragadt pislogó békát pécézet ki magának.

— El tudná nekünk pontos részletességgel mondani, — Bailey kérdezte Sayboldot, — hogy tavaly júliusban mit talált Osborne Stuart Caladesi Lake telepen lévő lakásában?

Saybold beszélni kezdett, és lassan, fájdalmasan untató pontossággal hosszasan ecsetelt minden apró részletet. Elmondta, hogy ő és partnere, hogyan lettek kihívva és hogy hogyan találták meg a két meztelen holttestet, kokaint és egy vad szex partira utaló bűnjelek sokaságát a nevezett lakóhelyi rezidencián. Bailey irányítgató vezetése alatt, rávezető típusú kérdések gyakori alkalmazásával Saybold órákon keresztül folytatta tanúágtételét. Bailey ügyesen irányította Sayboldot, hogy kijelentse, hogy a vádlott, és akkor megkérte, hogy mutasson rám ujjával, ott volt az éjjeli mulatozáson és személyazonossága pontosan meg lett állapítva a ragasztószalagon talált hajminták alapján, egy meglepő állítás, amit én teljességgel nem hihettem el. Megijedtem és szívemet megmarkolta a félelem. Rápillantottam Lustigra, segítsen, tegyen valamit, de Lustig nyugodtan ült székében és még csak a szeme sem rebbent. Olyan kényelmesnek és gondtalannak nézett ki, mintha az esze teljesen valahol máshol járna. Amikor rákerült a sor, hogy keresztkérdéseket tegyen fel a vád tanújának, felállt és egészen közel Saybold elé lépett.

— Saybold, detektív úr, — kezdte Lustig, — Hogyan tette ön bizonyossá, hogy a büntett színhelyén talált szalagról leszedett hajszálak valóban a vádlott hajszálai?

Saybold felháborodott arccal nézett vissza Lustigra, tekintete világosan jelezte gondolatait, hogyan meri maga itt kétségbe vonni szakértelmemet.

— A két hajmintát, — Saybold felelte hűvösen, — bűnügyi laboratóriumunkban összehasonlítottuk és a mi saját kriminológus szakértőink megállapították, hogy a két minta ugyanattól a személytől származik.

— Milyen módszert használtak?

— Elektron mikroszkópot.

— Igen, ügyes, — mondta Lustig, — de mondja, miért nem használták a DNA metódust?

Az északi jenki zsidó ügyvéd akadékoskodóan szemtelen modora erősen bosszantani kezdte Sayboldot.

— DNA metódus, — Saybold kérdezte kihívóan, — mi az?

Lustig leereszkedő hanghordozással beszélve magabiztosan magyarázni kezdett. — DNA metódus a legmodernebb és egy aránylag új módszer, ami összehasonlítja a szerves mintákból vett génanyagot és minden kétséget kizáróan meg tudja állapítani, ha azonosság áll fent. Mi itt New Yorkban ma már gyakran használjuk ezt az új, de nagyon megbízható eljárást és biztosítjuk vele, hogy nem tévedünk. Mi készítettünk DNA próbát erre az esetre is. Szeretné megtudni az eredményt?

Saybold csak tátozott, mint egy szárazra került törpeharcsa, és amikor végre válaszolt rettenetesen ostoba hangon morgott.

— Miért ne, halljam, nem lehet más, mint amit mi megállapítottunk.

Magabiztosan, mint egy hóhér, aki már ráhelyezte a kötelet az akasztandó nyakára, Lustig visszalépkedett asztalához és egy háromoldalnyi terjedelmű irományt húzott elő. Megmutatta a bírónak és az esküdtszék tagjainak.

— Ezt a jelentést, — kezdte Lustig, — a New Jersey állambeli Hobokenben lévő szövetségi laboratórium készítette. A tartalom megállapítja, hogy a ragasztószalagon talált hajmaradványok, Osborne Stuarttól és Caladesi Lake üdülőbeli barátjától Mackenzie Johntól származnak. Maga tévedett, detektív Saybold, — Lustig közelhajolt Sayboldhoz és arcába kiabálta a folytatást, — maga nem végezte a munkáját rendesen. Maga idejétmúlt megbízhatatlan módszereket használt és alaptalan következtetéseket vont le.

Először a bíró, utána az összes esküdt és végül Bailey, sorra megnézték a riportot és hitetlenkedve rázták a fejüket. Saybold veres lett, mint az ecetben pácolt cékla, és rettenetesen küszködni látszott, hogy elfojtsa dühét és széjjel ne robbanjon.

Hosszú és feszült percnyi várakozás után Lustig a bíróhoz fordult és bejelentette. — Tisztelt bíró úr, a védelemnek nincs több kérdése.

Össze-vissza tudtam volna csókolni és ölelni saját magamat, olyan boldog voltam. Az eredeti, engem lekötőző ragasztószalagokat még a takarítás elején beledobtam a szemeteszsákomba, és utána próbáltam leragasztani Stuartot és Johnnyt a dívány karfáihoz. Később azokat a szalagokat téptem le, gombócot csináltam belőlük és azokat felejtettem ott véletlenül vagy szándékosan a lakásban. Nem tudom mi adta nekem az ötletet, hogy így cselekedjem, micsoda ügyes előrelátás volt, de így történt. Mondhatom, gondoltam, csakugyan valóban egy ravasz és számító bűnös voltam és vagyok. Vagy nem?

Az erkölcsös Quaker presbiterek már hozzákötözték a máglya rúdjaához, hatalmas rakást is raktak alám száraz gallyakból, de nem sikerült nekik a lángokat meggyújtani. Lustig fiskálisom, az ő részleteknek szentelt gondos figyelmével és kitartó munkaerkölcsével hideg vizet zúdított első kísérletükre, arra hogy elevenen megégessenek. Megkönnyebbültnek éreztem magam, és végre kissé nyugodtabban hátradőlhettem székemben, legalábbis pillanatnyilag. Kezemet a hasamra helyeztem és próbáltam kitapintani gyermekem szívverését. Gyermeki büntelenségére gondoltam, ebben az én ügyemben való teljes ártatlanságára, és szívemből kívántam, hogy ne a börtönben hozzam magzatomat erre a gonosz világra.

A kegyelem érzésének varázsa rövid ideig tartott. Bailey felállt, a bírói emelvény elé lépett és magyarázni kezdett nagytiszteletű Hernandez bíró úrnak.

— A DNA próba, — kezdte, — kezdetleges stádiumban lévő kísérleti módszer, tisztelettel kérem, hogy ne engedjék meg evidenciába való vétele.

A bíró intett Lustignak, hogy lépjen közelebb, — magyarázza meg, — mondta, — hogy mi ez a DNA próba.

Lustig előhúzott egy nyomtatott brosúrát és hangosan olvasni kezdett.

— A hajszálakban, a nyálban, a vérben, a test szöveteiben és a sperma anyagában található jellegzetességek DNA próbának nevezett analizálása a modern tudományok egyik legjelentősebb vívmánya. A

deoxyribonuclei sav, vagy mozaikszóval kifejezve a DNA kód, tartalmazza az összes genetikai információt és az örökölhető jellegzetességeket és már számos kriminológiai esetben engedélyezve lett és hasznosnak bizonyult, hogy törvényszéki eljárások esetére is alkalmaztasson.

A bíró figyelmeztette Lustigot. — Idézzon nekem legalább egy esetet, ahol ez a DNA módszeres bűnügyi esetre is el lett fogadva.

A kérés teljesítése nem okozott gondot Lustignak. Iratai közül kihúzott egy féloldali hosszú gépelt papírost és megmutatta Hernandeznek. A bíró hosszasan tanulmányozta az írományt és örökkévalóságnak tűnő idő után bejelentette döntését.

— A DNA próba eredménye mérvadónak fogadtatik erre az esetre.

Egy hegynagyságú szikla gördült le mellkasomról és a légies súlytalanság ködébe vészett. Továbbra is reménykedhettem egy ártatlannak találtatott eskütszéki döntésben, és lassan bízni kezdtem Lustig ügyességében, hogy reabízhatom saját és meg nem született gyermekem szabadlábbon maradását.

—

A vád következőnek Hunold Nigelt hívta be. Eskütétel után Bailey először azt kérdezte, hogy ismerte-e Osborne Stuartot. Utána megkérdezte, hogy ismerte-e hölgykísérőjét, aki tavaly kora nyáron együtt volt vele.

Nigel habozás nélkül válaszolt. — Igen, ismertem őket. Volt bőven alkalmam, hogy megfigyeljem édes-kettes együttlétüket.

Detektív Saybold savanyú arca mosolyra derült és arca megújhozott reménykedést mutatott. Vigyorgó arckifejezése, amivel mereven bámult rám, a rosszarcú mezőőr visszataszító fizimiskájára emlékeztetett, aki gonosz hangon adja a hideg acéltörbe esett nyuszi tudtára.

Na, most elkaptalak, tolvaj tapsifüles.

Bailey folytatta a kérdést. — Mr. Hunold, meg tudná nekünk mutatni, hogy ki volt Mr. Osborne női nyaralótársa? Látja-e az illetőt itt a tárgyalóteremben?

Nigel előrebökte mutatóját, egyenesen rám mutatott és rettenetes élvezettel a pofáján kijelentette. — Ott van, ez a nő volt az, aki Mr. Osborne állandó kompániája volt.

Szembe tudtam volna köpni a szemétládát. Miért kellett neki ujjal rám mutogatnia? Mit nyert azzal, hogy aljas módra bemártott? Nem állhattam meg, hogy össze ne hasonlítsam magamat azzal a szerencsétlen Salemi leánnyal, aki sírva jajgat halálfélelmében, ahogy az erkölcsös gyűlölet lángjai nyaldosni kezdik a lábait. Lustig felé néztem, de jogtanácsosom nyugodt maradt, mint egy erdei tengerszem a szélmentes nyári délutánon.

Amikor, Bailey befejezte tanújának kikérdezését, Lustig felállt és lassú léptekkel Hunold elé lépett, hogy keresztkérdések alá vesse vallomástételét.

— Mr. Hunold, — Lustig kérdezte, — hány fiatal nőt lát maga, egy adott nyári hét folyamán a Caladesi Lake üdülőtelepen?

— Nem tudom.

— Gondolkozzon, hányat? Egy tucatot, százat, több százat?

— Talán százat, — Hunold felelt és idegesen mocorogni látszott székében.

— Van ezeken a fiatal nőkön bárminemű ruha? — Lustig kérdezte komoly arccal.

— Nincs, semmi ruha nincs rajtuk.

— Tehát, — Lustig folytatta nyugodtan, — nincsenek olyan szépen és elegánsan felöltözve, mint ez a hölgy ott a vádlottak padján, akit annyira határozottan azonosított nekünk.

Halk, mormoló nevetés futott végig a termen. A bíró kalapácsával rácsapott asztalára.

— Csendet kérek, viselkedjenek tisztességesen.

— Nincsenek felöltözve. — Nigel válaszolt. — Általában nincsen rajtuk semmi ruhadarab, talán egy rövid szoknya, egy saroni, vagy valami átlátszó anyagból készült derékkötő.

Lustig előhúzott kabátzsebéből egy fényképet és megmutatta Nigelnek. Lustig nem engedte ki a fotót a kezéből, de ujjjaival erősen fogva a sarkát egészen közel tartotta Nigel arcához.

— Kérem, nézze meg ezt a képet gondosan. Talán ez segít majd, hogy a memóriája felfrissüljön. Mrs. Miller Linda, — Lustig rám

mutatott, — a vádlottak asztalánál ülő gyanúsított kilencedik hónapjában van terhességének. Tavaly nyár óta tíz kilót hízott és áldott állapotának köszönhetően teljesen felpuffadt az arca. Más hajviselete van, és annak rendje-módja szerint fel van öltözve. Talán könnyebb lenne, ennek a körülbelül egy évvel ezelőtt készített képnek a segítségével megállapítania azonosságát.

Nigel alaposan áttanulmányozta a képet. Nem sietett, teljesen biztos akart lenni a dolgában. Saybold visszafojtotta a lélegzetét. Azon tűnődött izgatottan, hogy mennyire közel is áll ebben a pillanatban, és mennyire elérhető közelségbe került régen várt előreléptetéséhez. Én lejjebb csúsztam székemben és a támlának feszítettem hátamat, hatalmas hasam egyre kényelmetlenebbnek érződött. Hosszú percek után, Nigel felemelte fejét és Lustig intelligens, de hideg nyugalommal várakozó és áthatóan szűrős szemeibe nézett.

— Igen, ez az a nő, — mondta, — ez volt együtt Mr. Osborne-val.

Lustig elsétált a tanúemelvénnytől, eleinte lassan, majd hirtelen, hatalmas lendülettel megfordult, karjait széttárva, egyetlen fenyegető mozdulatban összefogva indulatát, száznolcvan fokos visszakozt csinált. Szemeit a mennyezet felé forgatta, gondolkozni látszott, majd megnyugodott és szokatlanul sima és barátságos hangon kérdezte.

— Mr. Hunold, engedje meg, hogy feltegyek magának még egy kérdést. Mikor volt, amikor Mr. Osborne-t és a vádlottat utoljára együtt látta?

Nigel habozás nélkül és öntelt magabiztossággal válaszolt.

— A kettős gyilkosság előtti napon.

Vádlóimnak sikerült, gondoltam lemondóan, ahogy hallottam Nigel szavait, véglegesen és megmásíthatatlanul meggyújtani a máglyatüzet alattam és a lángok máris perzselik a lábamat.

Mielőtt reagálhattam volna és megijedhettem volna, hogy Nigel szavai bizonyítják bűnösségemet és megpecsételik sorsomat, Lustig megfordította a fényképet és tanulmányozni kezdte a másik oldalt. Arckifejezése enyhe meglepődöttségből megdöbbent zavarodottságra változott, keskenyre húzta szemeit és hangosan olvasni kezdte a kép hátára írt szöveget.

— Mrs. Konrad Paméla. A fényképet Mr. Konrad, Paméla férje készítette feleségéről 1977-ben és ez a fotó lett letétbe helyezve a New

Orleansi rendőrség Eltűnt Személyek irodájában. A fényképet a védelem szerezte be, hogy maga minden bizonyossággal felismerhesse a helyes személyt. És maga felismerte. Pamela valóban töltött időt együtt Mr. Osborne-val, egészen addig, amíg Mr. Osborne meg nem ölte Pamélát 1978 elején. A fényképen ábrázolt hölgy nem Miller Linda. Mr. Hunold, én erősen kétlem, hogy ön képes helyesen emlékezni bármely hölgy személy arcára. A Caladesi Lake üdülőhelyen ön mindig más testrészeiken legelteti szemeit. Ebben az egyben bizonyosak lehetünk.

Lustig kihúzta magát, egy drámaszínész festői pózával a bíró felé fordult és diadalittas hangon kijelentette.

— Tisztelt bíró úr, a védelemnek nincs több kérdése a tanúhoz.

Nigel zavarodottan vonogatta a vállát. Melléfogásával a védelem, egyiket a másik után, már a vád második tanújának szavahihetőségét tette tönkre. Lustig derekasan felkészült, ügyvédi feladatát gondosan végezte és alaposan megnehezítette az ügyészség munkáját.

Következőnek, a vád egy jól öltözött üzletembert, a Bowery Savings bank aligazgatóját állította elő és kérte fel tanútételre. Az illető esküt tett a bibliára és bejelentette nevét. Utána leült, készenlétbe helyezte magát és várakozóan nézett az ügyész felé.

Mr. Sanchez, — Bailey kezdte a kérdezést, — tudná velünk ismertetni, hogy milyen típusú bankszámlái voltak a vádlottnak az ön pénzügyi intézményénél?

— Hogyne kérem, — felelte a bankár és az előtte lévő aktacsomóra helyezte a kezét. — Minden dokumentációról, amit a nyomozók kérésére összeállítottunk és átküldtünk az FBI irodájába másolatot csináltunk és itt vannak előttem. Mrs. Millernek két közös tulajdonjogú bankszámlája volt nálunk és két évre visszamenőleg itt vannak nálam a havi kimutatások.

Sanchez felvette a paksamétát és Bailey felé nyújtotta, de Lustig felugrott és váratlan hevesességgel felkiáltott.

— Tiltakozom, az evidencia törvénytelen módon lett beszerezve.

Hernandez bíró úr felnézett, szigorú arcán meglepett bosszankodás látszott. A tiltakozás gyors és határozott megtagadását várva, Bailey úgy leste a bírót mintha egy baseballszurkoló lenne, aki a legkedvencebb dobójátékosának hírhedt, csavart labdadobását várja.

De nagytiszteletű Hernandez nem volt hajlandó követni a tőle elvárt játékmenetet. A védelem és a vád jogtanácsosait magához intette és kérdően nézett rájuk.

— Ide hozzám, — mondta kemény hangon, — mind a ketten.

Amikor az ügyész és a védőügyvéd közvetlenül pódiuma előtt álltak, lehalkította hangját és Lustignak szegezte a kérdést.

— Magyarázza meg, hogy mit ért a törvénytelen szó alatt.

Lustig mély lélegzetet vett és szintén halkra fogott hangon előadta okait a bírónak.

— Az 1978-as Pénzügyi Személyes Konfidencia Magánjogi törvény alapján, bármely rendőrségi kérelmet, amit egy gyanúsított pénzügyeinek kivizsgálási céljából benyújtanak, írásban kell felterjeszteni. Pénzügyi intézmények nem adhatják ki kliensük számviteli adatait, ameddig az állam vagy kormány szervezet, mely ilyen kérelemmel áll elő be nem tartja az erre hivatkozó, fent megnevezett Pénzügyi Személyes Konfidencia Magánjogi törvény összes követelményeit. Bármely rendőrségi szervezet, amely ilyen adatokat akar megszerezni, beadványáról másolatot kell, hogy küldjön annak a személynek vagy az intézménynek, akinek az adatait kikéri.

Lustig mély lélegzetet vett. A beállt csendben a levegő hangosan zihálva zúdult le tüdejére, majd folytatta.

— A tanú nem tartotta be az 1978-as Pénzügyi Személyes Konfidencia Magánjogi törvény előírásait és a rendőrség képviselőinek a vádlott írásbeli engedélye nélkül adta ki a szóban forgó személyes jellegű pénzügyi adatokat. Ennél fogva, a tanú vallomástétele nem vehető be az elfogadható evidenciák közé.

Hernandez bíró rámeredt Bailey ügyészre. — Megvannak a kért bizonyítékok? — harsogta a bíró, — arra, hogy maguk betartották a törvény idevonatkozó előírásait?

Bailey arca olyan szürke lett, mint a tegnapi hamu a kandallóban. Arcizmai rángatóztak az idegességtől és a csalódottság elfojtott mérge elsötétítette tekintetét.

— Tisztelt bíró úr, — Bailey szinte könyörgött a bírónak, — a vád szünetet kér. Konzultálni szeretnék kollégáimmal.

Hernandez bírói kalapácsával nagyot húzott az asztalra.

— A tárgyalás mára befejeztetett. Holnap reggel tíz órakor folytatjuk az eljárást.

—

Bailey kirohant a tárgyalóteremből. Le a lépcsőn, ki a kapun és át az út túloldalára. Ott felrohant az emeletre és dühödten berontott Collins Frank FBI ügynök irodájába. Collins Frank éppen a telefonon volt, egy fontos beszélgetés kellős közepén. Szemtelenül, mintha bosszantotta volna a váratlanul betolakodó Bailey jelenléte, nem reagált és úgy tett, mintha nem venné észre.

Az ügyész betette maga mögött az ajtót és lenyomta a telefonkészülék kapcsolóbillentyűjét. Collins felugrott és ráordított.

— Mi a fene bajod van?

— Frank, ülj le és hallgass, — Bailey felelte, — beszélni akarok veled az Osborne és Mrs. Miller Linda ügyről. Hogyan szerezted be a vádlott bank kimutatásait?

— Hogyan? — Collins felelte csodálkozva, — felhívtam a bankot és elkértem tőlük.

— Frank, — te tisztában vagy az 1978-as Pénzügyi Személyes Konfidencia Magánjogi törvény előírásaival?

— Igen, miért?

— Igen? Akkor miért nem kérvényezted az adatok kiadását írásban?

— Nem volt idő rá, sietnünk kellett.

— Frank, — Bailey egyre hangosabban kiabált, — te csak most lettél ennyire idióta vagy így születél? Egyetlen bíróság sem fog engedélyezni semmiféle szóban kikért számviteli adatokat, írásban kellett volna beadnod a kérelmet. Írtál legalább egy beszámolót és küldtél-e belőle egy példányt a Szövetségi Ügyészség központi irodájába.

— Az megvan, azzal nem lehet semmi probléma, — Collins bólintott.

— Küldtél egy példányt Mrs. Millernek?

— Nem, minek, neki is kellett volna?

— Kellott volna? Frank itt is melléfogtál. Kellott volna, hogy küldjél egy példányt a pénzügyi kimutatások tulajdonosának is. Hanyagságod miatt most ott tartunk, hogy ügyvédje követeli a bírótól,

hogyan ne engedje meg, hogy a vádlott bankrekordjait bevetessük az evidenciák közé. Ez nagyon kellemetlen fordulat a számunkra. Hívjuk csak fel a főnökömet, beszéljük meg vele, hogy meg lehet-e még menteni ezt az esetet.

Collins zavartan nézte, ahogy Bailey tárcsázza Kerületi Főügyész Hamilton Clark számát és közben idegesen simogatta az állát. Bailey intett neki, hogy vegye fel az egyik mellékállomást és hamarosan mind a hárman bent voltak a vonalban.

Halló, Clark, — kezdte Bailey, — a Miller Linda ügyben hívlak. Kellemetlen helyzetbe kerültünk. A vádlott bankkimutatásai törvénytelen módon lettek beszerezve.

Hamilton hangja úgy harsogott keresztül a drótokon, mint az északsarki jeges orkán süvítése.

— Már tudok róla, — üvöltötte, — mi az ángyom kínja nyavalya van az agyatokkal? Nem kértétek írásban a pénzügyi banklevéltár idevágó adatait? Éppen most néztem az eset dossziéját, sehol nem látok semmiféle másolatot semmi ilyesmiről. Nem értesítettétek a vádlottat írásban? Nem látom róla az elismervényt.

Feltűzelve saját felháborodásának hevétől Kerületi Főügyész Hamilton Clark úgy ordított a kagylóba, mint egy kitörésben lévő vulkán.

— Meg kellett volna, hogy elégedjete a pénzzel, amit Osborne lakásában találtak, és amit nyerhettetek volna Floridai lakásának eladásából. Az FBI nem volt képes bebizonyítani Osborne bűnösségét tizenöt évvel ezelőtt. Hogyan akarjátok most megtalálni a pénzt, amikor már halott? Békét kellett volna, hogy hagyjatok ennek a nőnek. A nő szerepe tiszta félrevezetés volt, csak egy csalétek, hogy kelepcebe essetek. Egyetlen bankjegy sem volt az ötvenes években nyomtatva azokból, amit Collins csapata talált. Miért nem próbáltátok inkább kiszedni a nőből, hogy kik a bűntársai? Miért nem ajánlottatok neki csökkentett büntetést, ha elárulja tetteitársait? Ez a nő még csak aggodalmaskodónak sem látszik. Ha a helyetekben lennék, csendben maradnék, hogy palástoljam ostobaságomat. Itt az ideje, hogy olvassátok és megismerjétek a törvényt, mielőtt betartatjátok. Próbáljátok inkább valami igazi bűnözőt elkapni, kergessetek nemzetközi kémeket, terroristákat, nagybani pénzmosókat és hamisítókat, drog nagykereskedőket, akárkit egymillió dolláron felül. Hozzatok elém, egy

sikkasztó főigazgatót, egy minden főnökök főnöke típusú maffiózót, kapizsgáljátok már, ti két szerencsétlen balfácán.

Bailey idegesen félbeszakította főnökét. — Clark, értelek, de egyelőre próbáld fékezni felháborodásodat. Elkéztünk a leckéztetéssel. Holnap reggelre Hernandez bíró akarja tudni, hogy hogyan szereztük be az előterjesztett evidenciát.

Bailey tisztában volt, hogy arrogáns sietségében Collins mekkora tévedést csinált. Nem volt semmiféle dokumentációja, hogy aláírásokkal és dátumokkal bizonyítani tudja a bíró előtt, hogy a törvény be lett tartva. Ha most készítették volna egyet az már későn jött hamisítás lett volna és a hamis tanúskodás súlyos vádját hozhatta volna a fejére. A hanyagság jelentős hátramozdítást jelentett a vádnak, de Bailey, kitartóan, mint egy buldog, aki már belemélyesztette fogait a betörő lábszárcsontjába, morogva megvetette a lábait és nem adta fel a küzdelmet.

— Ne félj főnök, elkapom ezt a nőt. Holnap ő magát fogom előállíttatni tanúnak.

Másnap reggel Bailey ott állt a bíró előtt és válaszolt tegnapi kérdésére.

— Mélyen tisztelt bíró úr, nem találjuk a bankszámla kimutatások kiadására készített eredeti beadványt, de ha szükséges beszerzünk egy újat.

Hernandez méregbe jött. A vád hozzáállása nagyon szánalmas volt és nagy csalódást okozott. Azonnal meghozta döntését.

— Az ellenvetés fenntartva, — mennydörögte. — A vádlott pénzügyi kimutatásait a tanú nem mutathatja meg senkinek, aki ennek az ügynek a tárgyalásában részt vesz.

A bíró intett, hogy az ügyvédek leléphetnek, utána az esküdtek emelvénye felé fordult. — Minden és bármi pénzügyi kimutatásokra szóló referencia, — közölte velük határozott, utasító hangon, — ezennel töröltetik a tárgyalás anyagából. A vád jogtanácsosa nem kérdezhet több pénzügyi ügyekre vonatkozó kérdést ettől a tanútól.

A bíró elhallgatott, Baileyre nézett majd kalapácsával az asztalra csapott.

— Folytassa. — kiáltotta.

Bailey csalódottan arcot vágott és kijelentette. — A vádnak nincs több kérdése a tanúhoz.

Hernandez intett a bankárnak, hogy mehet. Bailey visszakísérte a bankárt a helyére, és letörten, mint egy elnökjelölt és alelnöke, akik éppen most veszítették el az előválasztást, mind a ketten leültek. Bailey hátrafordult székében és gyilkos pillantást vetett Collinsra. Ügyesen figyelve szája mozgását, minden bizonyossággal kitalálhattam gondolatait.

Te ostoba balfácán, jól összerondítottad ezt az egész esetet a hanyagsággoddal.

De Bailey nem adta fel. Rövid idő után ismét felállt és bejelentette.

— Az Egyesült Államok kormánya Mrs. Miller Linda asszonyt szeretné tanúságtételre hívni.

Szavait félelmetes csend követte. Megijedtem és zavarodottan néztem Lustigra. Lustig észrevette kétségbeesésem, felállt és rövid szünetet kért. A bíró bólintott és Lustig kivitt a védelem részére kijelölt váróterembe. Ott leültünk egy asztalhoz.

— Linda, — kezdte Lustig barátságos hangon, — fel van készülve lelkileg, hogy beüljön a tanúk székébe? Ne féljen. Minden rendben lesz, csak ne keveredjen ellentmondásokba.

Már régóta, a tárgyalás kezdete óta gondoltam, hogy tanúságtételeimre sor fog kerülni. Nem fogom magamat bajba keverni, ígérettem magamnak, főleg nem eskütétel terhe alatt, azzal, hogy elmondom az engemet súlyosan kompromittáló teljes igazságot. Reménykedőnek és pozitívnak, és amennyire csak tudtam magabiztosnak akartam hangzani, de mégis, ahogy válaszoltam Lustignak, inkább egy síráshoz közel álló hang lett az eredmény.

— Nem akarok tanúskodni.

— Jogukban áll kényszeríteni. Ez a törvényszék joga. El kell, hogy fogadd, — Lustig tegezni kezdett, — vagy a törvényszék határozatának semmibevevéseért meghatározatlan ideig bezárva tarthatnak.

— Akkor sem vallok, inkább az Ötödik Alkotmánycikkely, a Fifth Amendment védelmi jogát fogom kérni.

— Kérheted, de ez egyenértékű lesz bűnösségednek beismerésével.

— Bűnösségem, miféle bűnösségem?

— Az összes vád elleni bűnösségedben. Igazságszolgáltatás akadályozása, pénzmosás, hamis tanúskodás és a szövetségi nyomozók félrevezetése.

— Egyedül az esküdtek jogában áll, hogy bűnösnek találjanak.

— Az igaz, — bólintott Lustig, hosszú idő után először beleegyezően.

— Akkor tehát a Fifth Amendment védelme alá fogom helyezni magamat, — feleltem határozottan.

Lustig szűrős szemekkel nézett rám. — Mondja, Linda, — kezdte magázódva, — van még valami, amit titokban tart előttem, és amiről nekem tudnom kellene?

Mérlegeltem a lehetőségeket, nem bízhattam abban hírhedten magasztos ügyvéd-kliens titoktartásban. Ebben az ügyben teljesen a magam bölcsességére kellett szorítkoznom. De nem tétováztam, eldöntöttem, hogy mit fogok tenni és többet nem volt visszaút.

— Nincs semmi titkolnivalóm, — feleltem, — csak nem akarom, hogy a tanúszékben gonosz boszorkányüldözők magánéletemről faggassanak, és keresztkérdések alá vegyenek. Ki fogom kérni az Alkotmány Ötödik cikkelyének védelmét, ami törvénybe rögzíti, hogy senkit sem lehet kényszeríteni, hogy saját maga ellen tanúskodjon.

— Rendben van, — mondta Lustig hidegen, — a maga döntése.

—

Időközben bent, a szinte teljesen üres törvényszéki teremben kerületi főügyész Hamilton Clark keményen leckéztette beosztott ügyészét, Bailey Róbertet.

— Ez a nő minden információt tud, mindent, amit az esküdtek elé akarunk tálni. Ha ügyes vagy ki tudod belőle csikarni, hogy beismerje bűnösségét. Csak adj a kezébe elegendő kötelet és majd felakasztja magát. Zavard össze, kényszerítsd ellentmondásokba és játszi könnyedséggel keresztre is feszítheted. Ez a nő hazudik, legalábbis fontos részletek hallgat el. Biztos vagyok benne, hogy tudja, hogy hol van a hiányzó pénz. Bűnös az összes vád terhe alatt. Te tudod a legjobban, hogy hogyan kell meggyőzni az esküdteket a vádlott bűnösségéről. Még idáig soha nem vesztettél el egyetlen esetet sem.

Hamilton megállt beszédjében, de szavai, mint egy szárnyait csattogtató halászsas fenyegető karmai a békés tükrű tó vize felett továbbra is ott lebegtek a terem levegőjében. A főügyész kirohanása Damoklesz kardjaként függött Bailey feje felett és a végzet rettenetes ómenjakként megmaradva halálos csapással fenyegette ideges alantasát.

—

A népség kezdett visszatérni a tárgyalóterembe. Az engedélyezett szünet véget ért. Miután a terem elcsendesedett, Bailey kihívott a tanúszékbe és törvényszéki altiszt felesketett a bibliára.

— A teljes igazságot fogom mondani, — mondtam az altiszt után halálsápadtan, — és semmi mást csak az igazságot, Isten engem úgy segítjen.

Bailey a tanúi pódium elé lépett és miután bemondatta velem nevemet és foglalkozásomat nekem szegezte első kérdését.

— Volt magának valaha is intim szexuális kapcsolata Osborne Stuarttal?

Bailey egyetlen mestercsapással lesújtva azonnal belevágott bűnösségem velejébe. Felháborodva rettenetesen orcátlan arroganciáján nem tudtam megakadályozni, hogy szinte összes vérem arcomba ne toluljon és olyan veres ne legyen, mint a fehér asztalra kiöntött paradicsomszós. Kétségbeesetten kapaszkodva higgadtságomba és önfegyelmembe, a bíró felé fordultam.

— Alázatos tisztelettel kérelmezve, — mondtam, — szeretném magamat az Alkotmány Ötödik cikkelyének védelme alá helyezni és nem válaszolni a kérdésre.

A bíró bólintott, — megadva, — mondta és intett Bailey-nek.

— Van még kérdése a tanúhoz?

Bailey rémnézett és ujjával fenyegetően rám mutatott. — Kapott maga pénzbeli ellenszolgáltatást, — mondta keményen, — a szexuális gyönyörökért amit Osborne-nak jutott?

Megint a bíróra néztem és alig hallhatóan suttogtam.

— Tisztelt bíró úr, ismételten szeretném magamat az Alkotmány Ötödik cikkelyének védelme alá helyezni és szeretnék nem válaszolni a kérdésre.

A bosszankodás árnyalatával hangjában Hernandez ismét megadta jogomat.

Bailey egészen közel lépett hozzám. Penetránsan büdös szagú szájából ömlött felém a rothadó fogak büze, és szinte összehánytam magam. Bailey lehajolt, felemelte hangját és egyenesen beleordított az arcomba.

— Maga együtt vakációzott Osborne Stuarttal a hedonista jellegű Caladesi Lake üdülőhelyen Floridában, amíg a férje tengerentúli kiszálláson volt kiküldetésben.

Kezdeti félelmem elmúlt, és nem hátráltam meg. Hiába nyaldosott körbe a tűzokádó sárkány torkából felém gomolygó lángtömeg, álltam a sarat és kiabálva feleltem vissza.

— Alkotmány Ötödik cikkelyének értelmében nem kell, hogy válaszoljak a kérdésre.

Bailey mély lélegzetet vett, hogy még nagyobbat ordítson, de Lustig talpra ugrott és harsogó hangja betöltötte a tágas terem sarkait.

— A védelem tiltakozik, a vád fenyegeti és ijesztgetni akarja a tanút.

Hernandez bíró rettenetes erővel csapott az asztalra kalapácsával. A csendes teremben az ütés úgy hangzott, mint egy 36 colos mozsárágyú, amely keresztüllő a magas hegygerinc felett. Mindenki elhallgatott.

— Tiltakozás fenntartva. Ne fenyegetse a tanút. Nem látja, hogy nem akar személyes jellegű kérdéseire válaszolni. Hagyja abba, vagy felmentem a tanút a tanútétel kötelezettsége alól.

Lihegve dühében és magából teljesen kikelve, Bailey alig tudta türtőztetni magát. Torka olyan rekedten hörgött, mintha valaki légkalapáccsal vert volna márványlapokat egy kőbánya visszhangzóan kongó mélyében.

— Nincs több kérdésem ehhez a tanúhoz. A tanú szánt szándékkal akadályozza, hogy a kormány kivizsgálhassa ezt az ügyet és megtalálja az igazságot.

Lustig intett, hogy a védelemnek sincs kérdése.

Hernandez bíró felém fordult, — Mrs. Miller, — mondta lágy, szinte kedveskedő hangon, ahogy várakozóan néztem feléje a tanúk székéből, — tanúvallomása befejeztetett, elhagyhatja a tanúszéket.

Lekászalódtam a tanúszékből, és szándékosan csináltam, hogy hatalmasra növekedett hasam jól mutasson az esküdtek padja felé. Nehezen lélegezve és szuszogva előretolattam a védelem asztalához és Lustig mellé leereszkedtem székemre. Amit tudtam megtettem saját védelmemben. Az ügyészség kezdett kifutni a tanúkból és reméltem, hogy közel vannak ahhoz, hogy befejezzék vádjuk prezentálását. Ez ideig, már amennyire én meg tudtam ítélni, egyetlen előterjesztett vádjuk esetében sem tudták bizonyítani bűnösségemet.

Kis távolságból láttam, hogy Hamilton Clark Bailey Róberttel konzultál. Clark kioktatta Bailey-t, hogy feleslegesen próbálja kényszeríteni a tanút, durván áll hozzá az ügghöz és több finesszel csapdába tudta volna csalni Mrs. Millert és be tudta volna ugratni, hogy bevádolja saját magát. Bailey idegesnek látszott és nagyon nem tetszett neki Hamilton leckéztető hanghordozása. Nyolc éve dolgozott, mint beosztott Hamilton keze alatt és már régen szeretne volna átvenni főnöke pozícióját. Gondolta, itt volt az ideje, hogy Hamilton feljebb kapaszkodjon, megpróbálja a politikusi karriert, és kongresszusi képviselő vagy a New Yorki törvényhozásban szenátor legyen belőle.

— Annyit elértem, hogy előterjesztettem álláspontunkat. — Bailey éles hangon visszavágott. — Az esküdtek hallották, ahogy a vádlott mindent letagadott. Láthatták, ahogy elvörösödött szégyenében. Az ötödik cikkelyre vonatkozva nem volt hajlandó válaszolni kérdéseimre, ezzel csak bűnösségét ismerte be. Az esküdtek jól láthatják, hogy kivel van dolguk; biztosíthatlak, hogy bűnösnek fogják találni.

— Jó lenne, ha úgy lenne, — morogta Hamilton az orra alatt, — a hírneved és a karriered forog kockán.

Bailey olyan erősen szorította össze fogait, hogy állkapcsa görcsöt kapott. Fojtott dühében arcizmai úgy rángatóztak, mintha egymás köré tekeredett kígyók lennének a bőre alatt. Nagyon közel állhatott ahhoz, hogy elveszítse türelmét és kirobbanjon, de Hamilton nem hagyott neki békét.

— Folytasd, próbáld a férjet vallomásra kényszeríteni.

—

Az ügyész Miller Garryt kérte a tanúszékbe. Garry megesküdt a bibliára és Bailey úgy somfordált feléje, mintha egy éhes hiéna a szavannán, aki gyilkos szándékkal közelít egy békésen legelésző, de gyanakvó természetű afrikai gnú felé. Bailey rövidre fogott félkörben lépegetett Garry körül, aki folyton oldalvást kellett hunyorítson, hogy kövesse a vád képviselőjének mozdulatait.

— Mr. Miller, — kezdte Bailey, — magának mi a foglalkozása?

— Mérnök vagyok.

— Maga ugye sokat utazik munkájával kapcsolatban, hosszú időszakokra elmarad, és gyakran nem jön haza szakmai elfoglaltsága miatt?

— Régebben, most már nem annyira.

Bailey hirtelen sarkon fordult, közelhajolt és a következő kérdést szinte beleordította Garry fülébe.

— Tavaly nyáron maga három hónapra Algériában volt és feleségét nem vitte magával. Igaz ez?

Garry nyugodt maradt és mosolyogva válaszolt.

— Igaz, pontosan úgy van, ahogy mondja.

Bailey frontális támadó láncba sorakoztatta szavainak könnyűlovasságát. — A maga felesége nem dolgozik, — kiabálta, — nincs munkája, vagy talán van?

Mielőtt Garry válaszolni tudott volna Lustig közbeszólt,

— A kérdések irányzata nem idevágó. Nem a vádlott munkaerkölcsi felfogása és családi életének rendje van itt vád alatt.

— Szorítkozzon a tárgyra. — a bíró figyelmeztette Bailey-t.

Hiába, Bailey úgy érezhette, hogy végre ráakadt a helyes nyomra. A féltékeny férj vádaskodásával akarta bemártani a feleséget. Kiadta parancsot és szavainak támadó lovasságát teljes sebességű vágásban rohamra indította. Az ellenség védelmének gyenge pontjait keresve, szavainak lovasai kivont szablyákkal száguldottak előre, hogy vádaskodásuknak gyilkos indulatával lekasabolják ellenfelüket.

— Nézzem csak, — kiabálta fenyegetően, — a maga felesége nem dolgozik. Ráadásul fiatal és vonzó külsejű. Maga három hónapra egyedül hagyja. Mondja meg őszintén, hibáztathatja-e ha félrelép és saját maga is elutazik egy kis vakációra? Hibáztathatja-e, hogy szexuális

szolgáltatásaiért pénzt fogad el? Rengeteg pénzt, a kormánytól ellopott pénzt. Tudja-e hibáztatni tetteiért?

Lustig próbálta hűteni a forrósodó helyzetet, nehogy a könyörtelen kérdések sorozata veszélyes ingoványba vezessen és feldühítse Garryt, aki könnyen elvesztheti önuralmát.

— A védelem tiltakozik, — Lustig ismét közbevágott, — jogtanácsos kollegám irányítja és rávezetni akarja a tanút. A kérdések jellege indokolatlanul szuggesztív.

Hernandez bírót azonban érdekelhette Garry reakciója a kérdésekre, mert rosszalló pillantást vetett Lustigra és leintette.

— A tiltakozás nem helyénvaló. A vád folytassa kérdéseit.

Bailey ott folytatta, ahol öt másodperccel ezelőtt abbahagyta. Támadó lovai elérték a sáncokat és a végső, véres dulakodás kezdetét vette.

— Mr. Miller, — Bailey hangja harsogott, — maga élvezetett talál abban, hogy eladja feleségének szexuális szívességeit. Ugye maga bízta, hogy viszonyt kezdjen barátjával, Osborne Stuarttal? Maga egy selyemfiú, ugye Mr. Miller?

Láttam, Garryre félelmetes nyugalom ereszkedett. Tudta, hogy Bailey melyik irányból támad és, hogy merrefele nyomakodik előre. Saját védelmének sorompóját ledobva Bailey beörült szólovasai elé a bíró felé fordult és a legtermészetesebb, nyugodt hangon kérdezte.

— Felelhetek a vád ügyészének kérdéseire? Rajtam van a sor, hogy beszélhetek?

Hernandez felemelte kezét, megálljt intett Bailey-nek és utasította Garryt.

— Beszéljen, magáé a szó.

Garry mély lélegzetet vett, és elegáns, szónokian magasztos hangon és választékosan megválogatva szavait beszélni kezdett. Az izgalom semmi külső jele nem látszott rajta.

— Linda, a feleségem soha nem volt hűtlen hozzám. — mondta, — nagyon szeretjük egymást és kikérem magamnak a gyanúsítást, hogy pénzért vagy szórakozásból, vagy bármi más okból házasságon kívüli szexet élünk.

Őszintén csodáltam Garry bátorságát. Szemrebbenés nélkül hazudott egy nagyhatalmú szövetségi bírónak. És nem hagyta abba,

magabiztos hangon tovább magyarázott és nem engedte, hogy Bailey félbeszakítsa.

— Kiváló képzettségű mérnök vagyok. A világ egyik legjobb egyeteméről van mérnökdiplomám. Nagyon jó állásom van. Elegendő pénzt keresek és nincs szükségünk arra, hogy feleségem dolgozni menjen. Feleségem kitűnő háziasszony, egyike a legjobbaknak, és mostani áldott állapota után a legjobb anyák egyike lesz. Tisztessége minden kétségen felül áll. Lényének minden porcikájával nekem szenteli életét és szívem legmélyebb megérzésével bízom benne. Bármit is másképpen javasolni és gondolni aljas szentségtörés lenne és gyalázat. Ha a XIX. században élnénk, párbajra hívnám a perzekutor urat. De most, itt csak szavaimmal tudok harcba állni ellene. Tehát szeretném még egyszer ismételni. Feleségem soha nem volt hűtlen hozzám; soha nem fogadott el pénzt szexuális örömök szolgáltatásáért, és soha nem lopott el pénzt a kormánytól vagy egy banktól, de soha senki mástól sem. Mi becsületesen fizetjük az adónkat és mi törvénytisztelő polgárok vagyunk. Bárki, aki másként meri állítani ezt, az aljasul hazudik.

Garry megállt, hogy lélegzetet vegyen és Bailey nyomban megragadta az alkalmat.

— Mr. Miller, — ordította, — maga hazudozik. Szeretném emlékeztetni, hogy maga eskü alatt tesz törvényszéki tanúvallomást. Hogyan magyarázza meg, hogy feleségének és Osborne Stuartnak közös bankszámlája volt? Miért és milyen szándékból? Erre felleljen, ha tud.

Lustig felemelkedett ültéből és próbálta Garryt figyelmeztetni, hogy a bíró már előzőleg letiltotta, hogy Linda pénzügyi ügyeit kiteregesse a vád és bankszámlái nem voltak evidenciába vehetőek, de Garry intett neki és kijelentette. — Bízsa rám.

Lustig leült és Garry folytatta.

— Feleségemnek én adtam a pénzt, amit letétbe helyezett a bankoknál. Ez az én nehezen keresett pénzem volt és az a pénzt, amit a szüleimtől kaptam egyetemi éveim alatt. Én mindig önfenntartó voltam, ösztöndíjakat szereztem és soha nem költöttem el az összegeket, amit iskoláztatásomra küldtek nekem. Feleségem együtt ketten mind a ketten takarékos természetűek vagyunk és összes vagyonunk fukarságunkból ered. Osborne Stuart jó barátom volt és én utasítottam feleségemet, hogy közös bankszámlát nyisson vele, arra az esetre.

Bailey úgy elkezdett röhögni, mint egy ideges erdei fakopáncs. — Ne mondja? Arra az esetre? Milyen esetre?

— Arra az esetre, — Garry nem zavartatta magát, — ha mind a ketten meghalunk Osborne küldje vissza pénzt szüleimnek. Nem akartuk, hogy az örökösödési bíróság elkobozza összes vagyonomat.

— Miért nem jelölt ki egy vagyonkezelői megbízottat erre a célra?

— Osborne Stuart volt a vagyonkezelői megbízottam.

— Ennyire megbízott benne? Nem tudta, hogy Osborne közönséges sikkasztó, szexuális deviáns és gyilkos?

— Erről nem tudok semmit. Stuart jó barátom volt, és fogalmam sincs, hogy mi történt vele és, hogy mivel vádolják.

Lustig közbevágtott, — a védelem tiltakozik. Ezen a tárgyaláson nem Osborne Stuart van vád alatt. Osborne halott.

— Tiltakozás fenntartva, — kiabálta a bíró, de Bailey nem tudott megállni. Garry nyilvánvaló hazudozása, hogy feleségének falazzon annyira felháborította, hogy elvesztette önuralmát. Kitört, mint St. Helén a vulkán és teljesen korlátozatlan módon, zabolátlan dühvel nekiment Garrynek.

— Te hazudsz, te aljas, ostoba jöttment szemétláda magyar. A feleséged egy alávaló lotyó és neked van pofád védelmezni. Legyen elég a falazásból, nem veszed észre, hogy megcsalt. Lopott pénzt segített tisztára mosni. Mint minden bűnöző, feleséged is kell, hogy fizessen tetteiért.

Lustig felugrott. — Hallgattassák el, — kiabálta teli torokból, — elvesztette az eszt. Feltételezi a bűnösséget anélkül, hogy be tudná bizonyítani. Alkalmatlan, hogy a törvény hivatalos képviselője legyen.

Vadul hadonászó kezekkel és ütésre kész ököllel Bailey nekiment Lustignak. — Maguk mind hazugok, — ordította, — az ötödik cikkely védelmét kérik ki állandóan. A törvényszékekkel szemben elkövetett tiszteletlenségért az egész védelmi csapatnak a börtönben van a helye.

Pokoli zűrzavar tört ki. Először Hamilton próbálta Bailey-t lefogni. Majd két törvényszéki pandúr nekiment, de vadul hadakozva Bailey visszaverte őket. Mint egy megvadult oroszlán Hernandez bíró felkapta bírói kalapácsát és teljes erővel verte az asztalt maga előtt.

— Csend legyen, — üvöltötte, — vagy kiűrittem a termet.

Garry és én nyugodtan maradtunk. Lustig otthagya a hadakozókat, leült mellém és győzelmi vigyorral arcán nagy élvezettel nézegette őket. A szövetségi kormányt képviselő perzekutor, Bailey idegbecsípődést kapott és Isten kegyelméből megbolondult. Állandóan nyomakodó és agyon izgatott életstílusa végre grabancon kapta. Bailey nem volt hajlandó elfogadni, hogy elvesztett egy esetet és derékba tört, mint egy hatalmas fa a szélviharban, aminek a férgek elrágták a gyökerét.

A két pandúr közrefogta Bailey-t, lefogták és elvezették.

Hernandez kerületi főügyész felé fordult. — Ki képviseli a kormányt? — kérdezte.

— Én, — Hamilton kihúzta magát és szembenézett a bíróval. — Teljesen készen állok, hogy átvegyem az esetet. Tiszában vagyok az összes idevaló részletekkel és törvénytörésekkel.

— Átveheti, — engedélyezte a bíró, — van még valami kérdése a tanúhoz?

Hamilton hosszasan szemlélte Garryt. Hamilton öreg, ravasz politikai róka volt. Tisztában volt, hogy egy szerelmes férfi, aki áldott állapotban lévő feleségét védelmezi mindent képes megtenni érte. De ennek ellenére meg kellett, hogy próbálja a lehetetlent. Garry összecsuklása a keresztkérdések súlya alatt volt az egyetlen megmaradt esélye. Garryhez való közeledése és első kérdése finomabb, szakmailag rafináltabb és ügyesebb kellett, hogy legyen.

— Hogyan lett ön olyan jó barát Stuarttal, — kérdezte megnyerő hangon, — hogy rábízza összes megkeresett pénzét és szüleitől beörökölt vagyonát?

Garry készen állt, hogy választ adjon, de Lustig felállt és a bíró elé lépett. A bíró odaintette Hamiltont is, és Lustignak szegezte a kérdést.

— Mit akar, beszéljen.

Lustig halkra fogta a hangját és a legnagyobb és legjobban megjátszott magabiztossággal magyarázni kezdett.

— Egy házastársat nem lehet kényszeríteni, hogy párja ellene tanúskodjon. Senki nem vehet rá egy férjre, hogy akarata ellenére bevádolja feleségét. Úgy vélem éppen elég lett kérdezve a tanútól és a vád minél gyorsabban össze kell, hogy foglalja és be kell, hogy fejezze a vádlott férjének kikérdezését.

A bíró Hamilton felé nézett, — egyetért? — kérdezte.

Hamiltonnak, a Bailey-vel lefolyt kellemetlen cirkusz után, nem volt elegendő bátorsága, hogy folytassa a vesztesre álló vitát. Nem volt más választása, egyedül az esküdtek a vád részére kedvező, elítélő döntésében reménykedhetett.

— Nincs több kérdésem a tanúhoz, — felelte a bírónak.

A vád nem állított elő több tanút és befejezettnek jelentették be eljárásukat. A védelem nevében Lustig csak egyetlen tanút kéretett be, jó öreg Karpovics Nick barátomat Floridából. Neki is csak néhány kérdést tett fel.

— Bérelt a vádlott, — itt Lustig rám mutatott, — szobát az ön New Port Richey, Floridai házában 1978 júniusától 1978 augusztusáig.

— Igen, kérem, kiadtam neki az egyik szobámat.

— El tudná nekünk mondania, hogy a jelzett időszakban milyen jelleggel tartózkodott magánál a vádlott?

— Igen, kérem, állandó jelleggel.

— Honnan ismeri a vádlottat, le tudná nekik írni kapcsolatuk jellegét?

— Az unokám. Linda egyetlen fiamnak törvénytelen gyermeke.

— Hol van az ön fia jelenleg?

— Fiam súlyosan megsebesült a Koreai háborúban és 1960-ban meghalt a Youngstown Ohio állambeli veteránkórházban.

Garry nem tudta palástolni örömét. Muszáj volt, hogy odasúgja nekem. — Tehát ezért nem bírt téged soha elviselni az apád.

Mielőtt a bíró észrevett minket és ránk szólhatott volna viaszasúgtam férjemnek.

— Igen, és anyám fiatal ápolónő volt ugyanabban a Veterán Hivatal vezette kórházban.

—

Előre megtervezett alibim tökéletes precizitással bejött. Az ügyvédek előadták záróbeszédjeiket, és hosszasan összegezték és újra ismételték az ellenem és mellettem szóló előterjesztett és megbeszélte vitapontokat és az esküdtek átmertek az esküdt terembe, hogy megvitassák esetemet és döntsenek bűnösségem felett.

Shahriyart nem hívta be senki, nem kellett, hogy igazamat bizonyítsa vagy meghazudtoljon. Shahriyar soha nem olvasott újságot,

nem tanulmányozta a bírósági szemle havi kiadványait és nem nézte a gyaur hitetlenek televízió műsorát. Nem figyelt fel esetemre és az FBI teljesen kihagyta a számításból. Shahriyar Ahmed el volt foglalva a saját, rövidesen kezdődő fundamentalista iszlám forradalmával.

Teljesen kimerülten és nyugtalanul várva, hogy ez a rettenetes megpróbáltatás már végre véget érjen, hazamentünk. Garry spagettit főzött vízben, pácolt paradicsomszószt öntött rá és igyekezett lelket önteni belém. De lelkileg én túlságosan mélyre le voltam süllyedve, nem éreztem magamban erőt, és rossz megérzésem volt az esküdtek csoportjával szemben. Erősen haragudtam magamra, hogy miért idéztem annyit, azt a Fifth Amendment-et.

Nagyon aggasztott, hogy lebabázok és gyermekem megszületik a tárgyalás befejezése előtt. Hatalmas hasammal úgy tolattam körbe a lakásba, mintha valami megrakott tehervagonokat taszigáló mozdony a zsúfolásig megterhelt rendező pályaudvaron. Amikor teljesen kifáradtam lefeküdtünk és összebújtunk, mint két leveseskanál. Garry hátulról átölelt, gyengéden cirógatta hasamat és puhán kezébe vette duzzadt melleimet. Tejjel teli kebleim fájdalmasan érzékenyek voltak és éreztem, hogy szülésem ideje gyorsan közeledik. Hosszú órákon át próbáltam álomba merülni, de a nyugtató pihenés és a könnyörületos álom sokáig elkerülte szemeimet.

Másnap reggel tíz órakor a tárgyalás folytatódott. Az esküdtek tegnap egész délután vitatkoztak egymással és még ma reggel is időt kértek, hogy meghozhassák döntésüket. Választott vezetőjük több kérdésben magyarázatot és felvilágosítást kért a bírótól, mivel hatan a tizenkettő közül nem tudtak határozni, hogy bűnös-e a vádlott vagy ártatlan.

Egy negyvenes éveiben járó esküdt, munkáskinézetű fehér férfi micisapkában, határozottan bűnösnek szerette volna találni Miller Lindát és próbálta meggyőzni a többieket.

— A vádlott nyilvánvalóan hazudik. Nem bújta volna az Alkotmány Ötödik Cikkelyének védelme mögé, ha nem volna mit takargatnia. Ennek a fiatal párnak túl sok pénze van a bankban. A férj hazudik, hogy ő adta a pénzt a feleségének. Senki sem bízhat meg annyira egy házibarátban, hogy ekkora összeget rábízson. Osborne Stuart gondolta, hogy elérkezett az idő, amikor nyugodtan tisztára moshatja az elsikkasztott pénzt, és ravasz tervet agyalt ki, hogy kisvindlizze és becsapja a kormányzatot.

Egy kövérkés templom-lady típusú hölgy, egy terebélyes fekete asszonyság képviselte az ellenvéleményt.

— A bíró világosan utasított minket, — figyelmeztette a többieket, — hogy nem vehetjük számításba a vádlott pénzügyi kimutatásait. A vádlott és férjének anyagi helyzete nem befolyásolhatja döntésünket.

A micisapkás nem adta fel. — A vádlott bűnös az igazságszolgáltatás félrevezetésében. Szánt szándékkal tévútra vezeti a vizsgálatot és szemtelenül tagadja, hogy együtt vakációzott Osborne Stuarttal a Caladesi Lake nudista üdülőhelyen. Javaslom, hogy nézzük meg, hogy mennyire egyenletesen van mindenütt lesülve és kétséget kizáróan bebizonyítani, hogy nudista.

A templom-lady figyelmeztette a micisapkást. — Viselkedjen komolyan, mert senki sem fog magára hallgatni. Nem figyelt oda a tárgyaláson? Nincs semmi bizonyíték arra, hogy Mrs. Miller együtt nyaralt volna Osborne-val Floridában.

A munkáskülsejű férfi rábeszélő modora hangoskodó agitációvá fajult. — Persze, hogy nincs bizonyíték, — kiabálta. — A vádlott nőszemély minden evidenciát gondosan eltüntetett. Pontosan úgy, ahogy letörölte ujjlenyomatait, amikor az FBI kihallgatta. — A férfi hangja eltorzult a dühtől és válogatás nélkül gonosz szavakkal ádáz kirohanást intézett a vádlott ellen. — Ez egy aljas, ravaszul számító és mindenkit manipuláló utolsó némbor. Nem látják? Bűnössége világos és egyértelmű.

Ez volt az útelágazás, amikor a zsűri tagjai útbaigazítást és irányzatot kértek. Hernandez bíró elolvasta üzenetüket és visszavonult bírói szobájába. Órákkal később, miután elfogyasztotta félbevágott és szalámival megrakott vajas zsemlejét behívatta az esküdtek választott elnökét és utasította.

— Ahhoz, hogy Mrs. Miller a törvényszék szabályai szerint bűnösnek találják, jelenlétét minden kétséget kizáróan bizonyítani kell a büntett színhelyén. Feltételezések és a vádlott más körülmények közötti gyanús viselkedése nem mérvadó és nem vehető evidenciába. A vád feladata és kötelessége, hogy elegendő bizonyítékot tárjon a zsűri elé, és az esküdtek egyedül csak a megengedett és elfogadott bizonyságok alapján hozhatják meg döntésüket. Ne adjanak hozzá és ne vegyenek el semmit a tanúvallomásokból.

Késő délután az esküdtek elnöke értesítette a törvényszéki porkolábot, hogy meghozták döntésüket. A bíró nyilván még ma be akarta végezni az eljárást, mert minden késlekedés nélkül újranyitotta a tárgyalást. Mindenki elfoglalta kijelölt helyét, a törvényszolga átvette a zsűri elnöktől a levélboríték formára hajtogatott döntést és odavitte a bíróhoz.

Hernandez bíró arcán egyetlen arcizom sem rándult és egyetlen ideg sem rándult meg bőre alatta, ahogy lassan ide-oda jártatva szemeit elolvasta a döntést. Majd bólintott, visszaadta a borítékot a törvényszolgának és az visszavitte a zsűri vezetőjének. A bíró kényelmesen hátradőlt székében, szemüvegét feltette az orrára és várakozóan nézett a zsűri elnökre majd intett a szolgának.

— Olvassa fel a zsűri döntését.

Kísértetiesen néma csend lett a teremben. A levegő mintha megfagyott volna, az emberek visszafojtották lélegzetüket, és a gyilkos feszültség, mint élesre köszörült bontókés a letaglózott állat húsát, darabokra szabdalta a légteret. Éreztem, csapdába esett madarak szárnyai verdesnek bensőmben, és hogy fejemből a vér félelmében a lábujjaim legvégéig húzódik vissza. Elszédültem, megragadtam az asztal előttem húzódó szélét és olyan erővel szorítottam össze ujjaimat, hogy a vér kiserkedt a körmöm alól. Lustig két kezével megfogta könyökömet, magához húzott és próbálta csillapítani egyre hevesebb reszketésemet.

A bíró felolvasta az első vádat. — Igazságszolgáltatás akadályozása.

Többet nem tudtam odafigyelni. Minden homályos lett előttem és elszedültem, mint egy kismadár, akit kövel találtak el.

— Nem bűnös, — olvasta a zsűri elnök.

Az ijesztő csend nem tágított. Egyedül egy ijedten menekülő légy vágódott az ablaknak, leesett és kétségbeesetten zümmögte szárnyait az ablakpárkányon. Egyetlen más hangot nem lehetett hallani. Reszketésemet nem tudtam többé palástolni, mindenki láthatta, hogy szinte összeesek félelmemben, de nem volt idő sajnálatra vagy orvoslásra, az ítékezés folytatódott.

A bíró felolvasta a második vádat.

— Szövetségi nyomozók félrevezetése és eskü alatt való hazudozás.

Elvesztettem időérzékeimet. Mind azt hittem, hogy az esküdtek vezetője szándékosan húzza az időt, hogy halálra kínozzon. De a valóságos idő szerint, földi mértékekben mérve, a férfi határozottan beszélt és gyorsan válaszolt a bírónak.

— Nem bűnös, — hallottam másodszor is.

Éreztem, hogy teljesen elgyengülök, és mintha kínpadra lennék kifesztve végtagjaim szakadásáig. Reszketésem megállíthatatlanná vált. A könnyek patakokban folytak le arcomon, teljesen feloldották és széjjelmázolták sminkelésemet, de nem tudtam külsőmmel törődni, minden szégyenérzetemet elvesztettem és hangosan felzokogtam. Még ezen az egy akadályon át kellett, hogy kerüljek valahogy. Kínzó elektromos áram rázta érzelmileg összeroncsolt bensőmet. Életem áramkörei vadul feltöltődtek gyilkos elektronokkal és elkészülhettem pokolbeli, lángokban alászálló végső zuhanásomra. Pénzmosás, gondoltam, ezen az egyen biztosan megfognak. Rendszerint a legszörnyűbbet hagyják legutoljára. Miért találnának bűnösnek az első kettőn és miért mentenének fel a harmadikon? Drága jó Istenem, mentsd meg lelkemet, imádkoztam halkán, és ajkaim alig láthatóan mozogtak.

— Mi atyánk, ki vagy a mennyekben.

Szenteltessék meg a te neved,

És jöjjön el a te országod.

Legyen meg a Te akaratod,

Miképpen a mennyben,

Azonképpen itt a földön is.

Hernandez bíró rám nézett. Arc kifejezése nyilvánvalóvá tette női gyengeségem felett érzett megvetését, ahogy felemelte hangját és ellentmondást nem tűrő hangon kiabálta felém a harmadik, a végső vádat.

— Illegális pénzbevételezés, lopott pénz eltüntetése.

A bíró szónokian erőteljes hangja tomboló orkánként terjedt széjjel a teremben, faltól falig csapódott, visszhangzott és teljesen megbénította agyongyötört idegeimet.

Szerelemisten letekintett a felhőkből és odaszólt Linda őrangyalának, aki egy hárfát pengetve jobbjá mellett üldögélt.

— Nézz oda, — mondta, — Linda egy olyan kedves és jó teremtes. Egyike a legkedvesebbiemnek. Nagyon szeretem őt, meg kellene, hogy szabadítsuk.

Az őrangyal belegeyezően meghajtotta szépséges, dicsfény nimbuszal ékesített fejét és felelt. — Felséges Istenem, egyetértek véleményeddel.

Isten folytatta, — tehát, vigyázz reá és biztosítsd, hogy minden baj nélkül a szülésen is keresztülessen. Megérdemli segítségünket.

Az esküdtek megbízottja felnézett jegyzeteiből és hangjában félreérthetetlenül érezhető büszkeséggel, a jól végzett munka önérzetével kijelentette.

— Ártatlan.

Összeestem. Minden elködösödött előttem. Nem láttam, ahogy Garry átugrott a minket elválasztó korláton és elkapott mielőtt lezuhantam a padlóra. Garry sírt, nevetett és hihetetlen megkönnyebbüléssel csókolt össze-vissza, ahol ért. Könnyeink egybefolytak és mély barázdákat mostak széjjelmázolt arcfestékembe, a zsíros sminkbe, amit a tárgyalásra magamra kellett, hogy rakjak. Nem törődtem elmaszatolt külsőmmel. Férjem karjaiba omlottam és éreztem, ahogy férfias erejével megfog és felemel. Most már örökké az övé

voltam, végre visszatérhettem hozzá, az én otthoni fészkembe, hozzá és egyedül hozzá.

Lustig hangja áttörte örömünk kakofóniájának hangzavarát, egy kissé jobban fegyelmezett és professzionál módon, de azért végtelenül boldog és együtt érző nevetésben egyesült a mi önfeledt nevetésünkkel.

— Linda, Garry, — mondta, — őszintén gratulálok.

A nézőközönség is hatalmas ricsajt csapott, néhányan rokonszenves szimpátiával éljenek, mások sziszegve és gyalázkodva hurrogtak.

Hernandez bíró még egyszer hatalmasat csapott asztalára bírói fakalapácsával és kijelentette. — Ügy lezárva. A Bronxi feleség esete bevégeztetett.

Utána mosolyogva, atyai megértéssel és kedvességgel arcán felénk fordult és utunkra engedett.

— Mrs. Miller, — mondta, — maga szabad és ebben az ügyben soha többé senki sem vonhatja vád alá.

Hernandez Leo szövetségi bíró joviális, melegszívű és megértő öregemberré változott. Most már teljesen úgy nézett rám, mintha egy egészen más személy volnék. Többé nem voltam a szemében kriminális bűnöző. A törvényszéki jegyző felé vetette tekintetét és legkedvesebb, kizárólag ilyen különleges alkalmakra fenntartott hangján utasította.

— Juttassa vissza Mrs. Millernek a harmincezer dolláros letéti kötvényt.

—

Elhagytuk a bíróság épületét és kivittük Lustig Andrew és Karpovics Nick urakat egy marhasült és vörösbor vacsorára az első osztályú Morton Steakhouse étterembe. Remekül éreztük magunkat, egymás szavába vágva sűrű kacagások között vidáman beszélgettünk és ünnepeltük szabadulásomat. Karpovics boldogan fogadta örökbe Garryt, mint régóta óhajtott unokavejét. A felséges ízű, zamatos marhaszelet után, Garry szónoki tehetséggel előadott pohárköszöntője közben, amivel Lustig ügyességét és Karpovics segítőkészségét ecsetelte, jött első erős vajúdási fájdalmam. Meg sem nyikkantam, nem jeleztem fájdalmamat, nem akartam elrontani a magasztos pillanat örömét. De hamarosan egy második, az elsőnél jóval erősebb fájdalom hasított belém és tíz perccel

később egy harmadik. Most már felnyögtem kínomban és félbe kellett, hogy szakítsuk ünneplésünket.

Garry joggal gondolhatta, hogy bármelyik pillanatban lebabázhatok. Azonnal felhajtottunk a Bronxba és este tíz óra felé megérkeztünk a Pelham Bay General kórházhoz. Rövid vajúdás után, éjfél után negyvenöt perccel 1979. július 25.-én életet adtam elsőszülött fiúnknak. A gyermek egészséges volt és nem volt semmi testi hibája. A kedves nővér megengedte, hogy Garry megnézhesse fiát. Első alkalommal látva egymást szemtől szembe, az apróság egyenesen édesapja szemébe nézett és finoman mozgatta pici száját, mintha köszöntötte volna.

Rettenetesen kimerültnek és agyonkínzottnak éreztük magunkat, de azért hatalmas csókot adtunk egymásnak és Garry halálos komolysággal ígérte, hogy ő lesz a legjobb apák legjobbika. Megegyeztünk, hogy fiúnknak a Gerold Walter nevet adjuk. Karpovics felajánlotta, hogy elvállalja a keresztapaságot, de meg kellett, hogy magyarázzuk neki, hogy a mi protestáns vallásunkban nincs ilyen magas és tiszteletre méltó pozíció. A keresztapaság helyében, Nick, mielőtt visszament Floridába eljött velünk a mi baptista templomunkba és mellettünk állt, ahogy Fülöp tiszteletes megkeresztelte az újonnan érkezett Miller csemetét.

1979 nyarának vége felé házunk is, terjedelmesen, büszkélkedően és teljes összkomforttal ellátva, elkészült a Coachlamp Lane utcában. Hatalmas kúria konyhánk volt, és a legjobb minőségű elektromos hűtőszekrényt, sütőt, villanytűzhelyt és vízszelvényi berendezéseket tetettünk bele. Az első emeleten lévő szülői hálósobánk bőségesen elegendő volt kettőnknek, és a hozzátartozó külön fürdőszoba minden igényt kielégített. Ezen kívül óriási nappali szoba, kerek ívelő panoráma ablakkal; külön televízió és könyvtárszoba, működő kandallóval, az alagsorban táncterem nagyságú parti szoba és a második emeleten még három hálósoba és két fürdő jelentette új otthonunkat. Hátralát, tartósító anyaggal impregnált fából készített terasz állt, és egy hatalmas, szintben fekvő, fákkal, bokrokkal teli hátsó kert húzódott, ahol rengeteg lehetőség adódhatott az egészséges kerti munkára. A ház oldalát azélia és rododendron bokrok díszítették és a telekhatár mentében végig sötétzöld borókafenyők álltak. Egyetlen hálósobás Bronxi lakásunkból

áthozott bútoraink szinte eltűntek a hatalmas házban. Temérdek új bútort kellett vásárolnunk, függönyöket kellett, hogy feltegyünk, lámpákat és csillárokat és kívül pedig rengeteg bokrot és dísznövényzetet. Nagy örömmel díszítettük és rendezgettük pazar kinézetű új otthonunkat, új városunkban, az elegáns és exkluzív kertvárosi közösségben, Darienben. Szombat reggelenként még hosszú hónapokon keresztül eljártunk a Post Road-on lévő kertészetbe, állandóan és vidáman elfoglaltak voltunk, és egy örökké tartó felhőtlen boldogság mennyei örömében lebegtünk a költözködésünket követő hónapok folyamán.

—

Ifjabb Garry baba még hathetes sem volt, amikor Darien-be költözködtünk. Saját gyermekszobát kapott, a lépcsőház melletti elsőt, a legnagyobbikat. Garry javaslatára felvettünk egy fiatal bevándorló lányt pesztonkának, hogy segítsen nekem.

Férjem megölelt és vágyakozóan súgta fülembe. — Szükségem van rád, nemcsak mint gyermekem édesanyjára hanem, mint szerelmes feleségemre is.

Három évvel később az IRS, a szövetségi adóhivatal és a New York állambeli pénzügyiroda levelet küldött nekünk, hogy a Sverdrup Vállalat nem vont le elegendő szövetségi, állami és városi adót Garry fizetéséből ameddig Algériában dolgozott és jelentős adóhátralékunk van. A Sverdrup cég eredetileg elhitette Garryvel, hogy külföldön keresett jövedelme adómentes, közben pedig teljesen adókötelesnek bizonyult. A St. Louis-ban lévő központi könyvelés követte el a tévedést és így Garryre nem vetettek ki büntetést. St. Louis városa Illinois államban volt, Garry Algériában, de mégis lakásunkat és lakóhelyünket fenntartottuk New Yorkban és a New Yorki adóhivatal követelte járandóságát. Nem volt más választásunk, az összegyűlt kamatokkal együtt ki kellett, hogy fizessük adóhátralékunkat. Nem vitatkoztunk, és eleget tettünk a kérésnek. Kiírtam egy csekket a kért ezerötyszáz dollárnyi összegről és minden késlekedés nélkül, a követeléshez mellékelt és előre kiállított borítékban, elküldtem a megjelölt címre.

És ez az én Bronxi esetem vége. Soha többet nem hallottunk egyetlen szót sem, nem kaptunk egyetlen sornyi értesítést sem az FBI-tól,

sem a New York állami ügyészségtől, de még Saybold Thomas floridai detektív nyomozótól sem.

VÉGE

EPILÓGUS

Linda és Garry együtt éltek le életüket és együtt öregedtek meg Coachlamp Lane-i házukban, Darienben.

Odaköltözésük utáni első nyolc évben négy gyermekük született, két fiú és két leány. Elsőszülöttjük, Gerold nemrégiben végzett a West Point katonai akadémián és jelenleg hazafias kötelességét teljesíti Irakban. A második, Laura, most szerzi alapidplomáját a Columbia Egyetemen, New York City-ben. Laura a Columbia Egyetem jogászkarán szándékozik tovább folytatni tanulmányait és ügyvéd szeretne lenni. A harmadik, Richard másodéves hallgató a New York University egyetemen, Manhattan déli részén és orvos lesz belőle. A negyedik, Melinda a Darien-i középiskola utolsó éves gimnazistája, ő a legszebb a négy közül és megszólalásig hasonlít Lindára, azokban az időkben, amikor édesanyja még nagyon fiatal volt. Melinda is jó tanuló, és a Manhattan College főiskolára kíván menni a Bronxba, ahol környezetvédelmi mérnökséget fog kitanulni.

Költözésük utáni három éven belül Linda lefizette a jelzálogkölcst Skibának. Linda mindig ügyesen kezelte a pénzt, és a háztartást, és a gyerekeket. Soha nem engedte, hogy egyetlen rézkrajcár is el legyen vesztegetve és mindig megkövetelte, hogy a gyerekek segítsenek a háztartásban és ház körüli munkákban. A gyerekek örömmel végezték feladataikat és büszkéek voltak édesanyjukra.

Linda sokat dolgozott, de mégis talált elég idő arra, hogy gondozza magát, szép legyen és tevékenykedjen a testgyakorló sportokban. Linda meg tanult teniszezni és ma is együtt teniszezik férjével a Weed Beach park festői környezetű pályáin. Ötvenegy évesen Linda még mindig vonzó külsejű. Egyetlen kilót sem hízott Bronxi évei óta és ellenállhatatlanul édes mosolya is megmaradt. Házában a rend nem mindig a legtökéletesebb, otthona nem kínosan pedáns és rendezett, de senkinek sincs megengedve, hogy rendetlenséget csináljon, és ne takarítson fel maga után.

Garry állást cserélt és most White Plains-ben dolgozik, New York egyik elővárosában, egy neves és hatalmas környezetvédelmi cégnél, ahol ő az egyik tervezési főosztály vezetője. Többet nem utazik tengerentúlra, de még csak belföldi kiszállásokon sem marad el tovább, mint két nap. Amellett, hogy együtt teniszeznek, Garry hosszú sétákat tesz feleségével, a Ring's End úton le a Pear Tree Point tengerparti strandra és gyalog vissza a házukba.

Linda és Garry szeretnek elüldögélni egy-egy öreg padon a homokos fövényhez közel. Néha elmerülten nézik a Long Island beltenger szelíden hullámzó vizeit, gyengéden kezüket egymáséiba tartják, el-elmosolyodnak és csendesen beszélgetnek a régi szép időről. Gyakorta eljárnak a népszerű, Norwalk vagy Bridgeport szomszédos városokban tartott és magyar templomok szervezte etnikai bálókra, és még mindig őket tartják az egész északkeleti partvidék legjobb csárdás táncosainak.

Nem tartanak sok barátot. Nem iratkoztak be Darien számos magánklubjához egyikébe sem. Kizárólag egymásnak és gyermekeiknek élnek. Alig várják első unokájuk érkezését. Nem mentek drága vakációkra és előkelő nyaralóhelyekre, a nyarakat Darien tengerparti strandjain töltik, de ezzel egyidejűleg, soha nem lehetne észrevenni, hogy valaha is lenne bármiféle anyagi problémájuk. Gyerekeik iskoláztatására és jövőjük biztosítására mindig van elegendő pénzük.

Garry és Linda kitűnően beleillenek Darien felső középosztálybeli társadalmába. Kiegyensúlyozott, intelligens és céltudatos emberek, akikben van elég kitartás és határozottság, hogy sikerre menjenek. Soha nem kellett, hogy átgázoljanak másokon, soha nem kellett tőzsdecsalásokat elkövetniük vagy aljas előnyt kovácsolniuk mások kevésbé jól informáltságából, vagy pénzt csináljanak azokból, akiknél lényegesen okosabbak.

És mégis, minden tisztességük ellenére, nem lennének itt ebben a helyzetben és nem lennének képesek gyermekeiknek a lehető legjobb iskolákat fizetni és minden anyagi javat megadni, ha nem csúszott volna egy műhiba a törvény velük szemben való alkalmazásába. Ha Collins, FBI ügynök nem hibásan és törvénytelenül követelte volna bankszámla kimutatásaikat, ha detektív Saybold jobban ragaszkodott volna a nyomok korrekt feltárásához, és ha Linda idejében nem találta volna meg a

borotvapengét, mielőtt megfulladt volna a ragasztószalag alatt. Garry és Linda soha nem kerültek volna át a másik oldalra, tehetségük és egymásba vetett bizalmuk és egymás iránt érzett szerelmük ellenére sem.

A gyémántok, mi lett a gyémántokkal? A gyémántok örökre szólnak, és nyugodtan fekszenek a bank páncélszekrényének Linda bérelte magánfiókjában. Egyszer-egyszer nagy ritkán, kifizetni egy egyetemi tandíjat, vagy összegyűlt hitelkártya adósságot, Linda kivesz egy-egy csiszolatlan gyémántot a széfből és eladja egy legitim cégnek, akiknek üzleti tevékenységét jegyzi a Dun and Bradstreet megbízhatósági szolgálat.

—

Shahriyar, úgy tudom, Teheránba költözött és feleségül vett egy német származású nőt, Mónikát. Az utcán és más közhelyeken, Shahriyar tetőtől talpig fekete abaya lepelbe burkoltatja feleségét, de bent házában rejtett privátságában Shahriyar imádja csodálni felesége mezítelen bőrének rózsaszínű selymességét és elbűvölően zöldes szemének hipnotikusan vakító varázsát.